NEVERNIGHT

TANRIMEZARI

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

JAY KRISTOFF

PEGASUS

JAY KRISTOFF

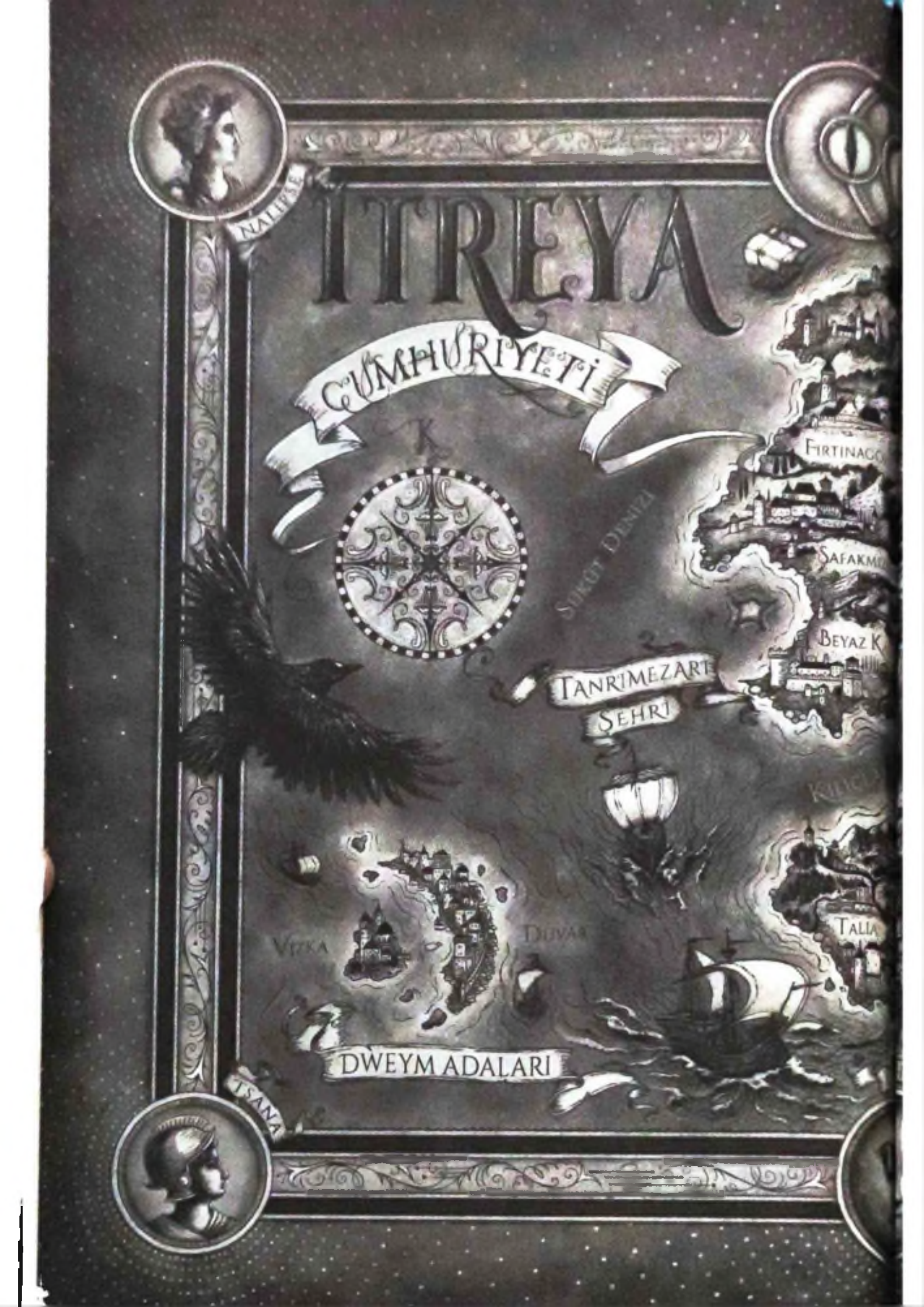
NEVERNIGHT

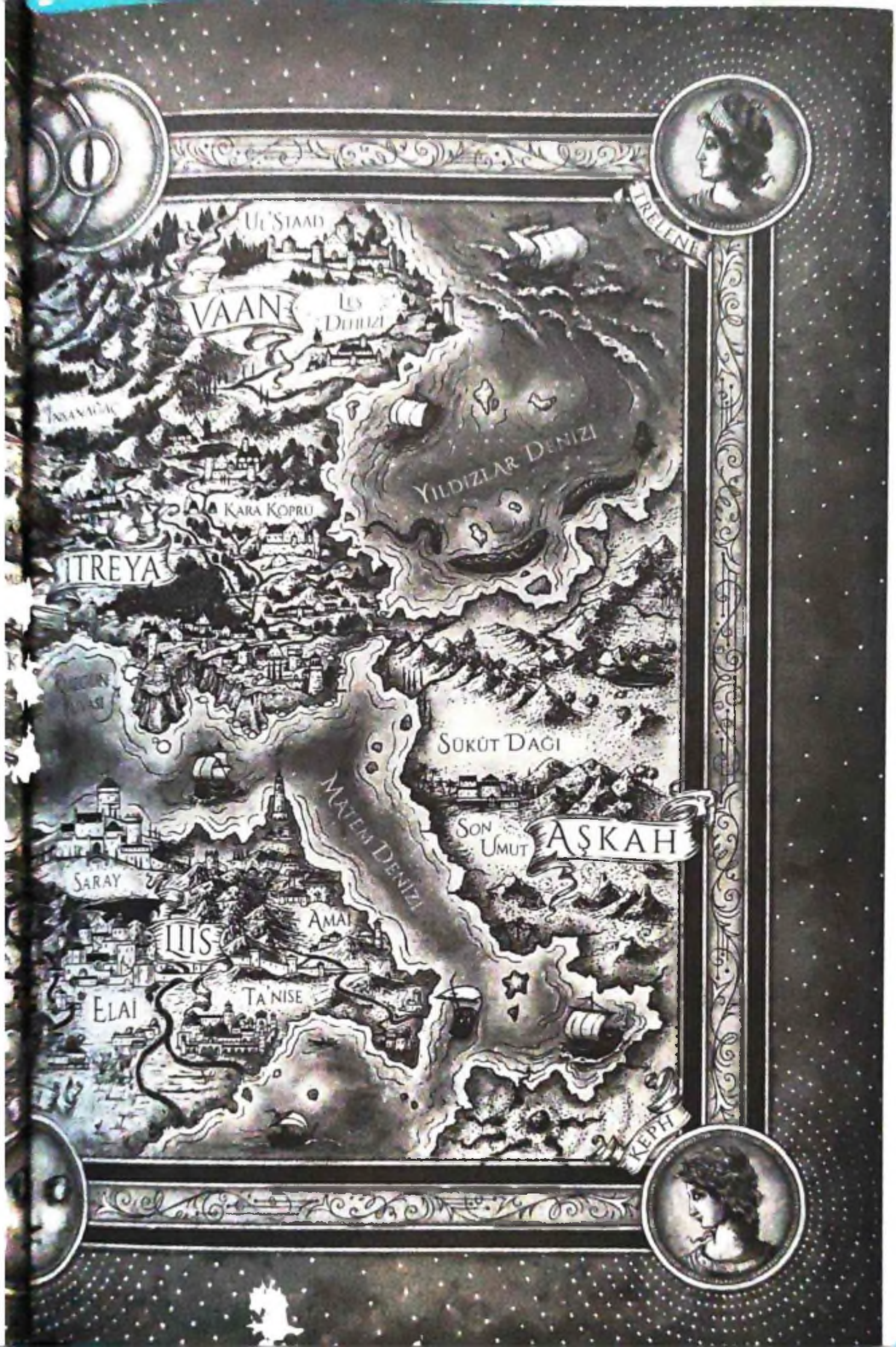
TANRIMEZARI

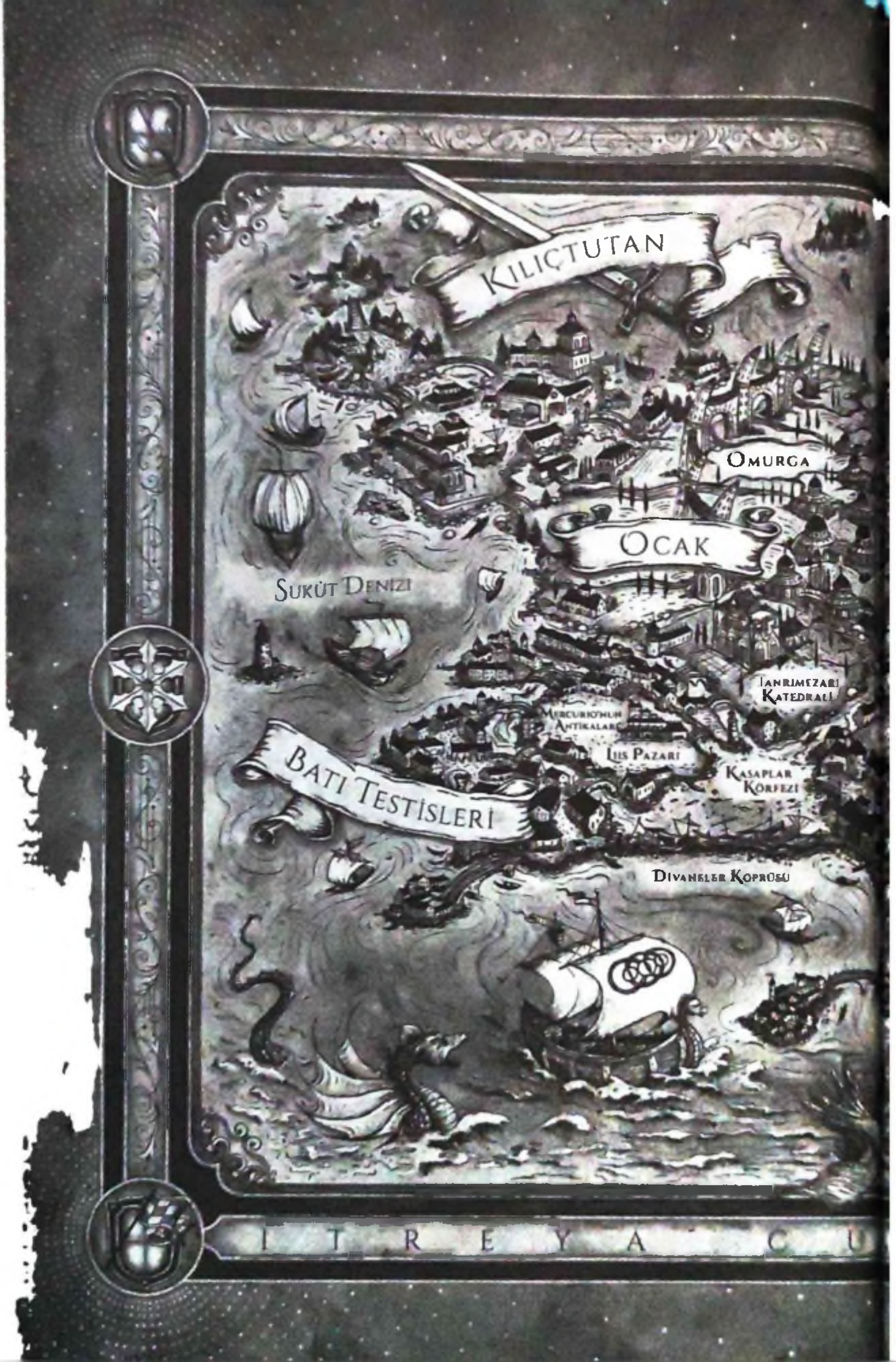
İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

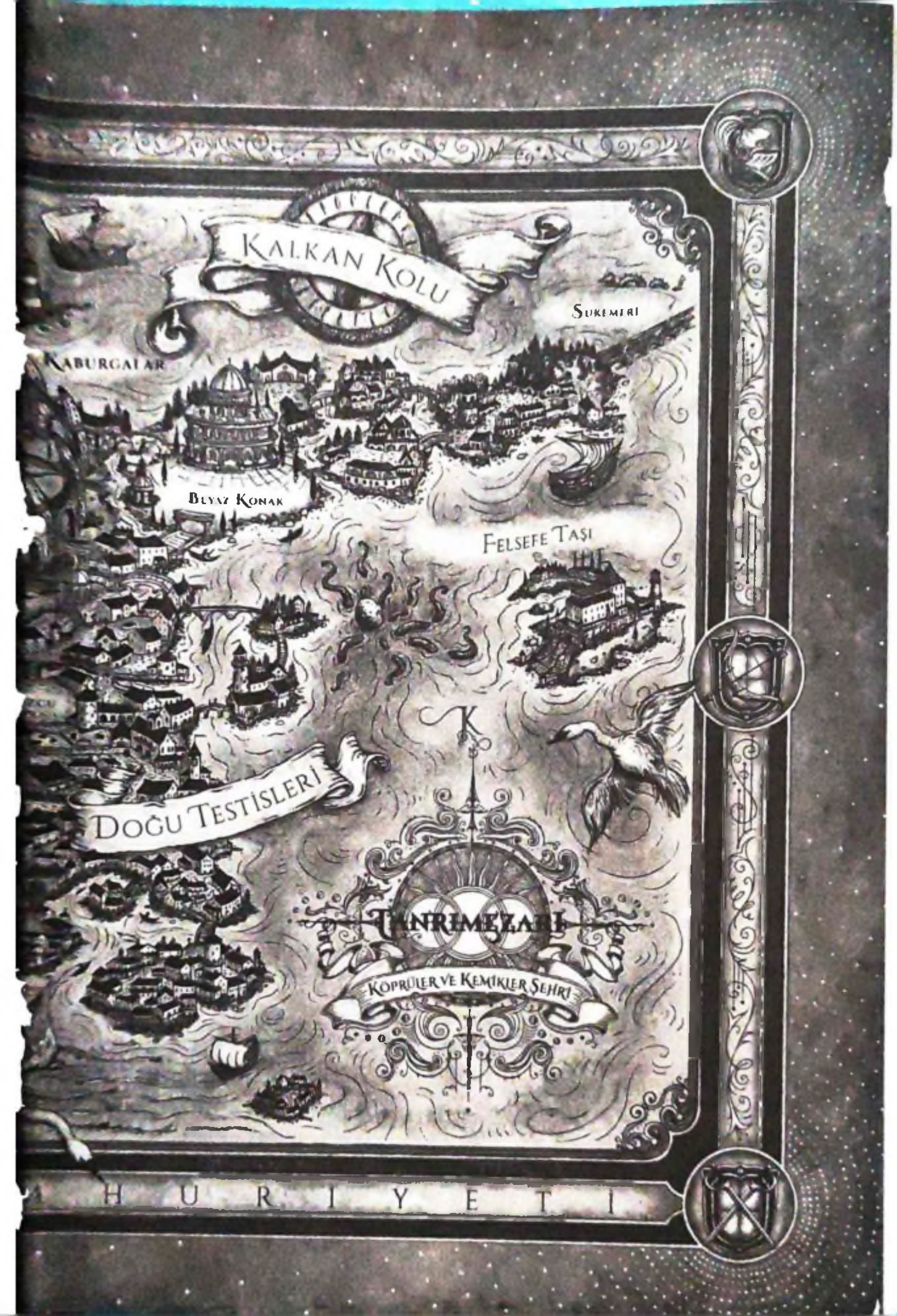
PEGASUS YAYINLARI

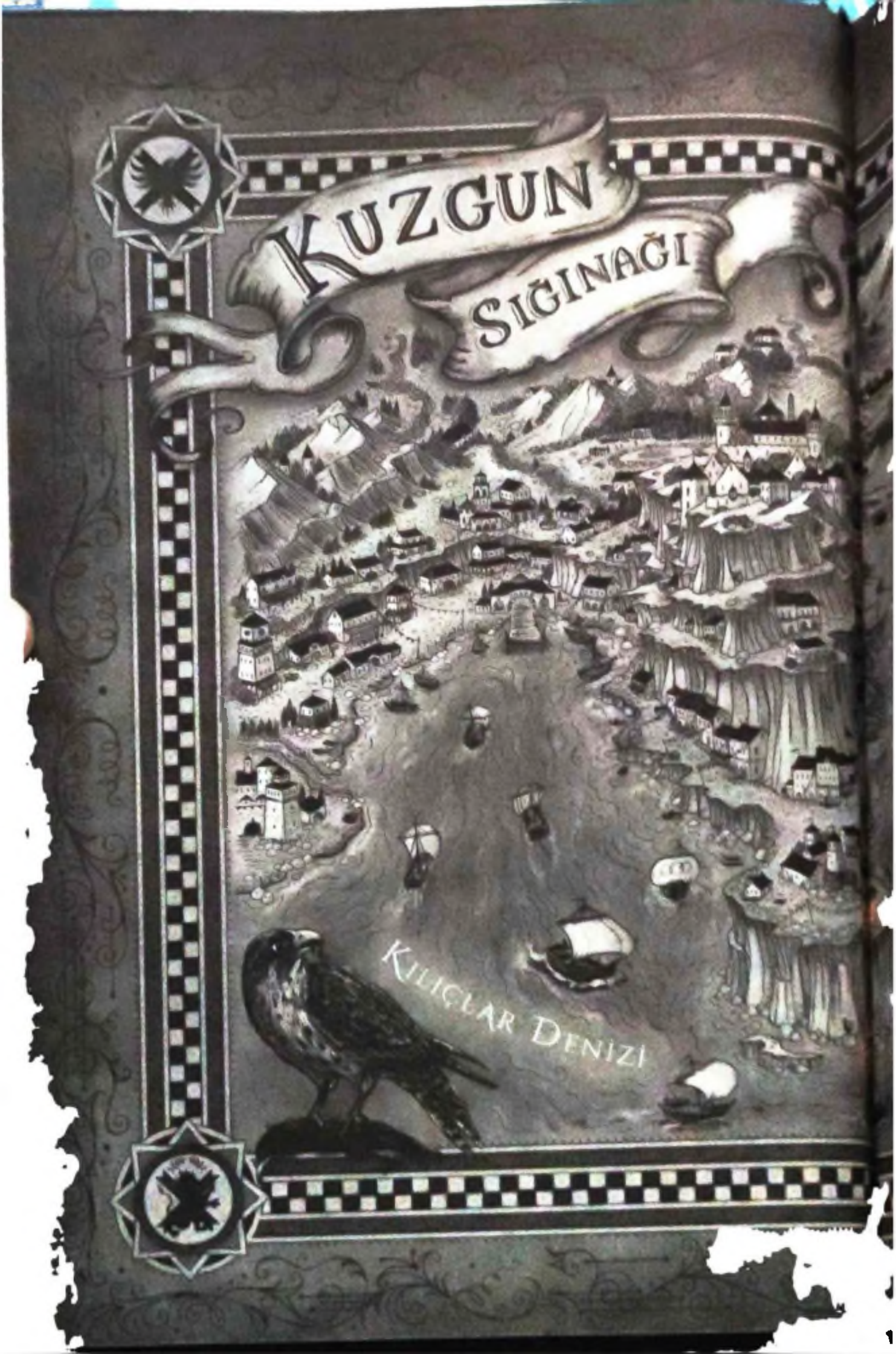
Düşmanlarıma
Siz olmasaydınız başaramazdım

NALİPSE
İTREYA
CUMHURİYETİ
SOKOT DENİZİ
FIRTINAGÖ
SAFAKMİ
BEYAZ K
TANRIMEZARI
ŞEHRİ
VEYKA
DUVAR
TALİA
DWEYM ADALARI
İSANA

Ul'Staad
VAAN
Lis Denizi
Yıldızlar Denizi
Kara Köprü
ITREYA
Sukût Dağı
Matem Denizi
Son Umut
AŞKAH
Saray
Amai
LIIS
Ta'nise
Elai
KEPH

KILIÇTUTAN
OMURGA
OCAK
SUKÛT DENIZI
IANRIMEZARI KATEDRALI
MERCURIO'NUN ANTIKALARI
LUIS PAZARI
KASAPLAR KÖRFEZI
BATI TESTISLERI
DIVANELER KÖPRÜSÜ
ITREYA

KALKAN KOLU
SUKEMERİ
KABURGALAR
BEYAZ KONAK
FELSEFE TAŞI
DOĞU TESTİSLERİ
KÖPRÜLER VE KEMİKLER ŞEHRİ
HÜRİYETİ

KUZGUN
SIĞINAĞI
KILIÇLAR DENİZİ

KUZGUN YUVASI

İyi dinginler, nazik dostlarım. Sizi yeniden görmek ne güzel.

İtiraf etmeliyim ki ayrı kaldığımız sürede sizi özledim. Şimdi yeniden kavuşmuşken, keşke sizi bir gülümsemeyle selamlayıp derhal cinayet, intikam ve belagatle kaleme alınıp aralara serpiştirilen müstehcen sahnelerle baş başa bırakabilseydim. Ancak birlikte sayfaların arasında kaybolmadan önce bir uyarıda bulunmak boynumun borcudur.

Hafıza hain, yalancı ve beş metelik etmez bir hırsızdır. Ve dramamızın kadrosunun ruhunuza silinmeyecek şekilde kazındığına hiç şüphem olmasa da siz ölümlülerde beş parmağın beşinin bir olmadığını göz önünde bulundurmaya mecburuz.

Eh, biraz hafıza tazelemeye ne dersiniz?

Mia Corvere: Katil, hırsız ve hikâyemizin başkahramanı; tabii hikâyemizde bir kahraman olduğu söylenebilirse. Babası Darius, Itreya Senatosu'nun emriyle idam edildi ve intikam yemini eden Mia, Cumhuriyet'in en korkulan katiller tarikatı Kızıl Kilise'nin havarisi oldu.

Mia Kilise'nin sınavlarını geçememesine rağmen, Luminatii lejyonerlerinin saldırısı sırasında Kilise üyelerini kurtarmasını müteakip Kılıç (namı diğer katil) ilan edildi.

Mia'nın damarlarında hem Itreya hem Liis kanı akıyor. Kendisi aynı zamanda karanlığı da kontrol edebilen bir darkin. Henüz yeteneklerinin pek farkında değil ve tanıdığı tek darkin de kızın istediği cevapları veremeden öldü.

Trajik, biliyorum.

Müşfik Kedi: Mia'nın korkusuyla beslenen, gölgelerden oluşan bir iblis, bir yoldaş ya da evcil bir hayvan (kimin sorduğuna göre değişir). Çocukken Mia'nın hayatını kurtardı ve kendi gerçek doğası hakkında çok az bilgi sahibi olduğunu iddia ediyor; hoş, zaman zaman yalan söylediği herkesin malumu.

Kedilikle yakından uzaktan alakası olmadığı halde kendisi kedi kisvesine bürünmüştür.

Tutulma: Kurt kisvesine bürünen diğer gölge iblis. Tutulma, Kızıl Kilise'nin eski Efendisi Lord Cassius'un yoldaşıydı. Cassius, Luminatii saldırısında can verince Tutulma da Mia'ya bağlandı.

Çoğu kedi ve köpek gibi, o ve Müşfik Kedi de anlaşamıyorlar.

Yaşlı Mercurio: Mia'nın Kızıl Kilise'ye katılmadan önceki eğitmeni ve sırdaşı. Mercurio da senelerce Kilise'de Kılıçlık yapmış ama şimdi Tanrımezarı'nda emekliliğini yaşıyor. Yaşlı Itreyalı'nın Mercurio'nun Antikaları adında bir dükkânı var ve Kara Ana'nın hizmetkârları için istihbarat tellallığı ve yetenek avcılığı yapıyor.

Üç güneşin altında ondan daha huysuz bir yaşlı piçe rastlanmamıştır.

Tric: Kızıl Kilise'nin çömezlerinden, Mia'nın arkadaşı ve âşığı. Tric, Itreya ve Dweymeri soyundan geliyor. Kılıç ilan edilmeye çok yaklaşmıştı ama Ashlinn Järnheim onu kalbinden defalarca bıçaklayıp Sükût Dağı'ndan uçuruma itti.

Mia, Tric'e verdiği sözü tuttu ve oğlanın ölümünü takiben Tric'in büyükbabasını, Dweymeri Adaları Kralı Kılıçkıran'ı öldürdü.

Gerçi pek makul bir hareket olduğu söylenemez...

Ashlinn Järnheim: Kızıl Kilise'nin çömezlerinden ve Mia'nın eski en yakın arkadaşlarından. Ash, Vaan'da doğdu, Kilise'nin emekliliğe ayrılmış Kılıçlarından Torvar Järnheim'ın kızı. Torvar ve çocukları, adamın Ana'nın hizmetindeyken sakat kalmasının intikamını almak için neredeyse bütün Kilise'yi dize getirecek bir plan yapmış ancak Mia bu oyunu bozmuştur.

Bu süreçte Ash'in ağabeyi Osrik hayatını kaybetti ama Ashlinn kaçmayı başardı.

Ash'in Mia'ya duyduğu hisleri karşılayan en iyi kelime... karışık.

Naev: Kızıl Kilise'nin Ellerinden (namı diğer havarilerinden) biri ve Mia'nın yakın arkadaşı, ıssız Aşkah Fısıltıharabeleri'nde erzak getir götürü yapıyor. Dokumacı Marielle, vaktiyle kıskançlık yüzünden Naev'in yüzünü mahvetmiş ancak Mia'nın Luminatii saldırısı sırasındaki yardımlarına karşılık, Marielle de Naev'e eski güzelliğini geri verdi.

Naev asla unutmuyor ve affetmiyor; Mia'yla çok iyi anlaşmalarının nedenlerinden biri de bu.

Drusilla: Kızıl Kilise'nin Muhterem Rahibesi ve ilerlemiş yaşına rağmen Kara Ana'nın yaşayan en ölümcül hizmetkârlarından biri. Drusilla, Mia'nın son sınavında çuvallamasına neden oldu ve kızın Kılıçlığa kabulü ancak Kılıçların Efendisi Cassius'un ricasıyla mümkün olabildi.

En kibar ifadeyle, Drusilla'nın Mia'nın hayranı olduğu söylenemez.

Solis: Şarkılar Şahidi, Kızıl Kilise çömezlerinin çelik sanatı eğitmeni. İlk dövüş oturumlarında Mia adamın yüzünde bir yarık açtı. Solis de misilleme olarak kızın kolunu kopardı.

Tahmin edebileceğiniz gibi, şimdilerde aralarından su sızmıyor.*

Örümceköldüren: Beş yıl üst üste "Kendi Öğrencilerini Öldürmeye En Yatkın Şahit" seçilen Örümceköldüren, Hakikatler Salonu'nun muallimesi. Mia kadının en fazla gelecek vaat eden çömezleri arasındaydı ama Drusilla'nın son sınavında çuvallamasının ardından Örümceköldüren'in kıza olan sevgisi de buhar olup uçtu.

Fareci: Cepler Şahidi ve hırsızlıkta işinin ehli. Yakışıklı, kıvrak zekâlı ve kadınların iç çamaşırlarına ne kadar meraklıysa hırsızlığa da o kadar meraklı. Itreyalı Şahidin Mia'ya büyük bir düşmanlık göstermemesi, onu genç kızın fan kulübünün lideri yapıyor.

Aalea: Maskeler Şahidi ve sırların efendisi. Bu dünyada iki çeşit insan olduğu söylenir: Aalea'yı sevenler ve henüz onunla tanışmamış olanlar.

Mia'ya pek düşkün görünüyor.

Akla ziyan, değil mi?

Marielle: Kilise'nin hizmetindeki iki albino büyücüden biri. Marielle, kadim Aşkahi et dokuma sihrinin ustası; tenlere ve kaslara adeta kil gibi biçim verebiliyor. Ne var ki bu yeteneğin bedeli pek ağır, pek acımasız; kendi teni ve yüzü bakılamayacak kadar çirkin olan Marielle, bunu değiştirme gücünden yoksun.

Marielle'in dünyada değer verdiği tek insan ağabeyi Adonai ve muhtemelen o da kız kardeşine çok fazla değer veriyor.

Adonai: Sükût Dağı'na hizmet eden ikinci büyücü. Adonai bir kan sözcüsü, insana has cansuyuyla oynayabiliyor. Kız kardeşinin sanatı sayesinde kıyas götürmeyecek kadar yakışıklı.

Hoş, dışı sizi içi beni yakar...

Aelius: Sükût Dağı'nın Vakanüvisi, Kızıl Kilise'nin Athenaeum'unda bir nevi düzen koruyucu.

Niah'nın kütüphanesindeki her şey gibi, Aelius da ölü.

Bu hususta biraz ikircikli olduğu söylenebilir.

---

* Evet, nazik dostlar, kinayeydi. İtiraf edin, siz de beni özlediniz, değil mi?

Suskun: Kızıl Kilise'nin eski çömezi, şimdinin Kılıç'ı. Suskun hiç konuşmuyor. Dilsiz olarak bilinen bir işaret diliyle iletişim kuruyor.

Arkadaş olmadıkları konusunda ısrar etse de, Mia'ya son sınavlarında bu Itreyalı delikanlı yardım etti.

Jessamine Gratianus: Mia'nın döneminden Kılıç olmayı başaramayan bir Kızıl Kilise çömezi. Jessamine, Mia'nın babası Darius "Kralyaratan" Corvere'ye sadakatinden ötürü idam edilen Itreyalı komutan Marcinus'un kızı. Jess babasının ölümünden Darius'u ve uzantısı olarak Mia'yı sorumlu tutuyor; oysa iki kızın çok fazla ortak noktası var.

Konsül Julius Scaeva'nın bağırsaklarının domuz gibi deşildiğini görme arzusu gibi.

Julius Scaeva: Itreya Senatosu'nun üç kez üst üste seçilen konsülü. Scaeva altı yıl önce gerçekleşen Kralyaratan İsyanı'ndan beri konsüllüğü elinde tutuyor. Bu görev normalde devredilir ve konsül yalnızca bir dönem görev yapar ancak belli ki kurallar Scaeva'yı bağlamıyor.

Mia'nın babasını idam ettirmekle kalmamış, kızın annesi ile küçük kardeşini Felsefe Taşı'nda ölüme mahkûm etmiştir. Ayrıca Mia'nın boğulup bir kanala atılmasını buyurmuştur.

Evet, herif amcığın teki.

Francesco Duomo: Işık Kilisesi'nin yüce kardinali ve Her Şeyi Gören kilisesinin güçlü bir üyesi. Kralyaratan isyancılarının ölüm fermanlarından Scaeva ve Remus'la birlikte o da sorumluydu.

Duomo, Aa'nın yeryüzündeki sağkolu. Ona inanan bir adam tarafından takdis edilen kutsal bir yadigârı görmek bile Mia'nın acıyla kıvranmasına yetiyor.

Neticede, adamı bıçaklayıp canına okumak Mia'nın başını biraz ağrıtabilir.

Jüstikus Marcus Remus: Luminatii lejyonunun eski jüstikusu ve Sükût Dağı'na yapılan saldırının lideri. Mia'yla heyecanın tavan yaptığı yüzleşmeleri sırasında Remus, Mia'nın kardeşi Jonnen hakkında bir takım şifreli yorumlar yaptı.

Mia adamı daha fazla konuşturmadan kesip biçerek canını aldı.

Elbette bu durum Remus'un hiç hoşuna gitmedi.

Alinne Corvere: Mia'nın annesi. Alinne, Liis'te doğmuş olmakla birlikte, Itreya iktidarının salonlarında sivrilen bir kadındı. Politik bir deha olmasıyla özgüveni

ve iradesi hafife alınmayacak bir donanıklı. Kocasının başarısızlıkla son bulan isyan girişiminin ardından henüz bebek olan oğluyla birlikte Felsefe Taşı'na hapsedilen Alinne, delilik ve sefalet içinde öldü.

Evet, onu da pek severdim.

Darius "Kralyaratan" Corvere: Mia'nın babası. Luminatli Lejyonu'nun eski jüstkusu olan Darius, General Gaius Maximius Antonius'la, General'in tahta çıkmasını hedef alan bir ittifaka girdi. İki Itreyalı bir ordu kurup başkente yürüdüler ama savaş arifesinde ikisi de yakalandı. Liderleri olmayınca orduları dağıldı. Birlikleri işkenceyle öldürüldü ve Darius müstakbel kralıyla birlikte darağacına çekildi.

Birbirlerine değecek kadar yakındılar.

Jonnen Corvere: Mia'nın kardeşi. Babasının isyana kalkıştığı zamanlarda henüz bebek olan Jonnen, Julius Scaeva'nın emriyle, annesiyle birlikte Taş'a hapsedildi. Oğlan, Mia onu kurtaramadan can verdi.

Aa: Her Şeyi Gören olarak da bilinen Işığın Babası. Saan (Gören), Saai (Bilen) ve Shiih'in (İzleyen) onun gözleri olduğu söylenir ve genellikle içlerinden biri ya da birden fazlası gökyüzünden eksik olmadığı için, gerçek gece ya da zifirgece iki buçuk yılda bir, sadece bir hafta yaşanır.

Aa kullarına nazik, düşmanlarına insaflı davranan iyiliksever bir tanrıdır. Ve aranızda buna inanan varsa, nazik dostlarım, Tanrımezarı'nda ona satabileceğim çok uygun bir köprü var.

Tsana: Ateş Leydisi, Günahlarımızı Yakan, Pirüpak, Kadınların ve Savaşçıların Koruyucusu ve Aa ile Niah'nın ilk kızları.

Keph: Toprak Leydisi, Her Daim Uykuda Olan, Ocak, Hayalperestlerin ve Aptalların Koruyucusu, Aa ile Niah'nın ikinci kızları.

Trelene: Okyanuslar Leydisi, Dünyayı İçecek Olan, Kader, Denizcilerin ve Hergelelerin Koruyucusu,

Aa ile Niah'nın üçüncü kızları, Nalipse'nin ikizi.

Nalipse: Fırtınalar Leydisi, Hatırlayan, Bağışlayan, Şifacıların ve Liderlerin Koruyucusu, Aa ile Niah'nın dördüncü kızları, Trelene'nin ikizi.

Niah: Gecenin Anası, Çene adıyla da bilinen Kutlu Ölümün Anası. Aa'nın eşlerinden biri olan Niah, Cehennem olarak bilinen ışıksız ölüler diyarını yönetir. O ve Aa başlangıçta gökyüzüne eşit olarak hükmederdi. Kocasına sadece kız evlatlar vermesi emredilen Niah, zamanla Aa'nın bu emrine karşı geldi ve ona bir erkek evlat doğurdu. Kıymetlisi onu göklerden kovarak cezalandırdı ve oraya sadece birkaç yılda bir, kısa bir süre için dönmesine izin verildi.

Oğullarına ne olduğuna gelince.

Daha önce de söylediğim gibi, bunu anlatmak, nazik dostlarım, her şeyi bozmak olur.

Kurt kuzuya acımaz.
Fırtına boğulandan özür dilemez.
KIZIL KİLİSE MANTRASI

1. Kitap

KANLI YEMİN

1. BÖLÜM

KOKU

Hiçbir şey ceset kokusuna benzemez.

Cesetlerin gerçekten leş gibi kokmaya başlaması biraz zaman alır. Ah, ölmeden önce altınıza kaçırmazsanız öldükten hemen sonra kaçırmanız kuvvetle muhtemeldir; korkarım fani bedenlerinizin böyle bir özelliği var. Ama kastettiğim alelâde bok kokusu değil, nazik dostlarım. Basit faniliğin göz yaşartan kokusundan bahsediyorum. Isınma safhası bir iki döngü sürer ancak gala bir kez başladı mı ortaya çıkan koku hafızalardan kolay kolay silinmez.

Ten morarmaya, gözlerin akı ortaya çıkmaya ve karın korkunç bir balon gibi şişmeye başlamadan hemen önce bu koku hasıl olur. Boğazınızdan süzülüp karnınızı yayık misali çalkalamasının tatlı bir yanı da vardır. Doğrusu, kanımca koku, insanın içindeki ilkel bir şeye hitap eder. Siz fanilerin karanlıktan korkan yanına. Kim olursanız olun, ne yaparsanız yapın, kurtçukların bile kendilerine ziyafet çekeceklerini ve döngünün birinde sizin de sevdiğiniz her şeyin de öleceğini en ufak şüpheye yer kalmadan *bilen* yanınıza.

Yine de cesetlerin durumunun, kokusu kilometrelerce öteden alınabilecek kadar kötüleşmesi biraz zaman alır. İşte bu yüzdendir ki Gözyaşıiçen, cesetlerin en az iki döngüdür ölü olduğunu daha Aşkah fısıltırüzgârlarında çürümenin o baş döndüren tatlı kokusunu alır almaz anlamıştı.

Ve sayılarının azımsanmayacak kadar çok olduğunu.

Kadın, dizginlerine asılıp devesini durdurdu, yumruğunu havaya kaldırarak kafilesine durmalarını işaret etti. Arkasındaki kervanın sürücüsü işaretini gördü; arabalar ve hayvanlardan oluşan ve kıvrılarak uzayan uzun zincir, tükürmeler, homurtular ve eşinmeler eşliğinde yavaşlayıp durdu. Sıcaklık yakıcıydı; iki güneş

gökyüzünü göz kamaştıran bir maviye boyuyor, çöl dört bir yanlarında kızıl dalgalar halinde uzadıkça uzuyordu. Gözyaşıiçen eyerindeki matarasına uzandı ve yardımcısı yanına yaklaşırken mataradaki ılık sıvıdan büyük bir yudum içti.

"Sorun mu var?" diye sordu Cesare.

Gözyaşıiçen başıyla güneyi işaret etti. "Bela kokusu alıyorum."

Bütün Dweymeriler gibi kadın da uzun boyluydu; santime vurulsa iki metre ederdi ve o iki metrenin her santimi kastan oluşuyordu. Teni koyu kahverengi, yüzü, Dweymeri Adalıların hepsinde görülen detaylı dövmelerle kaplıydı. Alnını tam ortadan ikiye ayıran uzun yara izi, süt beyazı sol gözünün üstünden çenesinin altına kadar iniyordu. Denizci gibi giyinmişti; başında üç köşeli bir şapka, sırtında eski bir kaptan frakı vardı. Ancak artık sadece kum okyanuslarında yelken açabiliyordu ve güverte niyetine kervanının ahşap yüzeylerini arşınlıyordu. Gözyaşıiçen, bütün mürettebatını öldüren ve yükünü batıran bir kazanın ardından, Okyanuslar Leydisi'nin ondan, kıçından ve gemisinden ölümüne nefret ettiğine kanaat getirmişti.

Ve böylece kendini çöllere vurmuştu.

Göz kamaştıran güneşlere karşı elini gözlerine siper ederek uzaklara baktı. Fısıltırüzgârları tenini tırmalıyor, ensesindeki tüyler karıncalanıyordu. Asmabahçeler'e hâlâ yedi döngülük yolları vardı ve köle tacirlerinin kavurganyazda bile bu yolu kullanmaları görülmemiş şey değildi. Yine de üç güneşten ikisi gökyüzünde en tepedeyken ve safışığa bu kadar yaklaşmışken, havanın heyecanlı olaylar için fazlasıyla sıcak olduğunu düşünmüştü.

Oysa leş kokusu azımsanacak gibi değildi.

"İtçi," diye seslendi. "Grakkus, Luka, silahlarınızı alıp benimle gelin. Tozkoparan, demirşarkısına devam et. Amcığım bir kum canavarına yem olursa, gerekirse cehennemden döner ben de *seni* kemiririm."

"Hayhay, kaptan!" diye bağırdı iriyarı Dweymeri. Kervanın en arkasındaki arabaya sabitlenen demir boru düzeneğine geri dönerek büyük bir boruyu eline aldı ve asi bir tazıyı cezalandırır gibi vurmaya başladı. Demirşarkısının ahenksiz melodisi kuzey harabelerinden esen çıldırtıcı fısıltılara karıştı.

"Ya ben?" diye sordu Cesare.

Gözyaşıiçen yardımcısına pis pis sırıttı. "Sen riske atılamayacak kadar güzelsin. Burada kal. Sürüye göz kulak ol."

"Sıcak hava onlara yaramıyor."

Kadın başıyla onayladı. "Beklerken onlara su ver. Biraz yürüyüp bacaklarını açsınlar. Ama çok uzaklaşmasınlar. Burası kötü bir ülke."

"Hayhay, Kaptan."

İtçi, Grakkus ve Luka ön safta Gözyaşıiçen'e katılmak için develerini hareket geçirirken Cesare şapkasını çıkardı. Yakıcı sıcağa rağmen, adamların her biri kalın deri yelekler giymişti ve İtçi ile Grakkus ağır arbaletler taşıyorlardı. Ağzının köşesinden bir puro sarkan Luka her zamanki gibi sapanbıçaklarını kuşanmıştı. Liisli, okların korkaklar için olduğunu düşünürdü ve sapanda o kadar ustalaşmıştı ki Gözyaşıiçen bunu tartışmazdı bile. Ama adamın bu sıcakta dumana nasıl tahammül edebildiğine akıl sır erdiremiyordu.

"Gözler açık, ağızlar kapalı," diye emretti Gözyaşıiçen. "Haydi, işe koyulalım."

Dörtlü, kayalık çorak arazide ilerlerken leş kokusu anbean daha da şiddetleniyordu. Gözyaşıiçen'in adamları, güneşlerin altında bulabileceğiniz en sağlam piç sürüsüydü ama en sert adamlar bile dünyaya koku alma duyusuyla gelirdi. İtçi, Aa ve dört kızının adıyla bir küfür savurarak burnunu sıkınca iki deliğinden de sümük fışkırdı. Luka bir puro daha yakınca Gözyaşıiçen bile yakıcı sıcağa rağmen sırf ağzındaki tattan kurtulmak uğruna purodan bir fırt çekmemek için kendini zor tuttu.

Enkazı üç buçuk kilometre kadar ötede buldular.

İki yük vagonu ve güneşte şişmiş dört deveden oluşan küçük bir kervandı. Gözyaşıiçen'in başıyla işaret verdiği adamları develerinden inip silahlarını çekerek enkazın arasında dolaşmaya başladılar. Havada minik kanatların ilahisinin ağırlığı vardı.

Görünüen o ki burada bir katliam olmuştu. Oklar kumların üstüne saçılmış, vagonların gövdelerine saplanmıştı. Gözyaşıiçen yerde bir kılıç gördü. Kırık bir kalkan. Bir delinin kargacık burgacık el yazısını andıran kurumuş, uzun bir kan lekesi ve soğumuş bir toprak fırının çevresinde çılgınca bir dansın ayak izleri.

"Köle tüccarları," diye mırıldandı Gözyaşıiçen. "Birkaç döngü önce."

"Evet," dedi Luka, purosundan bir nefes çekerken. "Öyle görünüyor."

"Kaptan, biri bir el atsın," diye seslendi İtçi.

Gözyaşıiçen üşüşen sinekleri eliyle kovalayarak Luka'yla hayvan leşlerinin arasından geçti. İtçi yayını çekmiş ama nişan almamış, yakarır gibi diğer elini de havaya kaldırmıştı. En büyük endişesi bir adamın gırtlağını keserken ayakkabılarına kan bulaştırmak olan tiplerdendi ama ürkek bir tayla konuşur gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Vay canına," dedi usulca. "Sakin ol, kızım..."

Burada daha çok kan vardı ve kahverengi toprak zeminde kıpkırmızı bir leke oluşmuştu. Gözyaşıiçen biraz ötede bir düzine kadar yeni kazılmış mezar fark etti. İtçi'nin arkasından bakınca, adamın bu kadar tatlı bir sesle konuştuğu kişiyi gördü.

"Aa'nın yanan çükü aşkına," diye homurdandı. "Bak sen şu işe."

Bir kız. En fazla on sekizinde. Açık teni güneşte yanıp kızarmıştı. Kara gözlerine inen sivri uçlu siyah saçlar, toz ve kurumuş kanın kabuk bağladığı bir yüz. Ama Gözyaşıiçen bu sefilliğin altından bile kızın güzelliğini, çıkık elmacıkkemiklerini ve dolgun dudaklarını görebiliyordu. Kız elinde, belli ki yakın zamanda kullanılmış çift ağızlı bir gladyus tutuyordu. Uyluklarına ve kaburgalarına sarılı paçavralardaki kan, tuniğindeki kandan daha eskiydi.

"Ne güzel bir çiçeksin," dedi Gözyaşıiçen.

"B-benden uzak durun," diye uyardı kız.

"Sakin ol," diye mırıldandı Gözyaşıiçen. "Artık çeliğe ihtiyacın yok, kızım."

"Müsaade edin de ona ben karar vereyim," dedi kız titreyen sesiyle.

Luka kızın yanına süzülüp seri bir hareketle elini uzattı. Ama kız cıva misali hızla döndü ve dizine indirdiği tekmeyle adamı yere serdi. Liisli acıyla inlerken kız gladyusunu adamın omzu ile boynu arasındaki birleşme noktasına saplamaya hazırlanarak arkasına dikilmişti bile. Luka'nın purosu kupkuru dudaklarının arasından düşer gibi oldu.

Çok hızlı.

Gözyaşıiçen'e hırlarken kızın gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Benden uzak durun, yoksa Dört Kız'a ant olsun ki gözümü kırpmadan canını alıveririm."

"İtçi, geri çekil, haydi oğlum," diye buyurdu Gözyaşıiçen. "Grakkus, arbaletini kaldır. Genç donaya biraz nefes aldırın."

Adamları sözüne itaat edip geri çekilirken Gözyaşıiçen, kızın panikle tuttuğu nefesini verişini izledi. Sonra boş ellerini havaya kaldırıp öne uzatarak temkinli bir adım attı.

"Canını yakmak istemiyoruz, çiçek. Ben tüccarım, bunlar da adamlarım. Asmabahçeler'e gidiyoruz, ceset kokusu alınca ne olduğuna bakmaya geldik. Hepsi bu. Trelene Ana'ya yemin ederim."

Kız, dikkatli gözlerle kaptanı süzdü. Kızın kılıcı boynunda bir çentik açıp kanı çeliğe damlarken Luka acıyla yüzünü buruşturdu.

"Burada ne oldu?" diye sordu Gözyaşıiçen, cevabı bildiği halde.

Kız, kirpiklerini ıslatan gözyaşlarıyla başını iki yana salladı.

"Köle tüccarları mı?" diye sordu Gözyaşıiçen. "Burası o açıdan tekinsiz bir yer."

Dudakları titreyen kız kılıcını daha da sıkı kavradı.

"Ailenle mi seyahat ediyordun?"

"Ba-babamla," dedi kız.

Gözyaşıiçen kızı tepeden tırnağa süzdü. Ufak tefekti, zayıf ama formda ve sıkıydı. Yük arabalarının altına sığınmış, çadır bezinden parçalar koparıp fısıltı-

rüzgârlarına siper etmişti. Leş kokusuna rağmen ihtiyaçlarını görmek için erzaka ulaşabileceği ve daha kolay bulunabileceği enkazdan ayrılmaması akıllı olduğunu gösteriyordu. Üstelik eli titremesine rağmen, kılıcı tutuşuna bakılırsa kullanmayı iyi biliyordu. Luka, zifaf gecesinde edep yerlerini çabucak teslim eden bir gelinden daha hızlı teslim olmuştu.

"Sen tüccar kızı değilsin," dedi kaptan.

"Babam kiralık muhafızdı. Kervanların Nuuvaş'tan çıkmasına eşlik ederdi."

"Baban şimdi nerede, çiçek?"

"Şu tarafta," dedi kız, titreyen sesiyle. "Di-diğerleriyle birlikte."

Gözyaşıiçen yeni kazılmış mezarlara baktı. Hepsi de en fazla bir metre derinliğindeydi. Kuru kum. Çöl sıcağı. Pis kokuya şaşmamalıydı.

"Ya köle tüccarları?"

"Onları da gömdüm."

"Peki, şimdi burada ne bekliyorsun?"

Kız, Tozkoparan'ın demirşarkısını duyulduğu istikamete baktı. Bu kadar güneyde kum canavarı tehlikesi yoktu. Ama demirşarkısı yük arabaları, yük arabaları da yardım demekti ve babası ölü olsa da olmasa da kızın ölülerle kalmak gibi bir niyeti olamazdı.

"Sana yemek verebilirim," dedi Gözyaşıiçen. "Asmabahçeler'e kadar götürebilirim. Ayrıca adamlarımdan kötü muamele görmezsin. Ama o kılıcı indirmen gerekecek, Çiçek. Luka hem muhafızımız hem aşçımızdır." Gözyaşıiçen risk alarak hafifçe gülümsedi. "Ve kocam hâlâ aramızda olsaydı, sana akşam yemeğini benim hazırlamamı istemediğini söylerdi."

Yeniden mezarlara bakarken kızın gözleri yaşlarla doldu.

"Gitmeden önce babana bir mezar taşı yaparız," dedi Gözyaşıiçen yumuşak bir sesle.

İşte o zaman kızın, biri tekme indirmiş gibi buruşan yüzünden gözyaşları boşaldı. Kılıcını indirdi, Luka kızın elinden kurtulur kurtulmaz kumda yuvarlanarak ondan uzaklaştı. Kız, keçeye dönmüş, gözlerinin önüne düşen kanlı perçemleriyle çarpık çurpuk bir portreyi andırarak orada öylece dikilmeye devam etti.

Kaptan az kalsın ona acıyordu.

Üstüne sinek sürüsünün üşüştüğü, kan ve irinin kabuk tuttuğu zeminde ağır adımlarla ilerleyerek kıza yaklaştı. Eldivenini çıkarıp nasırlı elini uzattı.

"Bana Gözyaşıiçen derler," dedi kaptan. "Denizmızrağı kabilesinden."

Kız titreyen parmaklarıyla titreyen elini uzattı. "Be..."

Gözyaşıiçen kızı bileğinden kavradığı gibi hızla dönerek kızı omzunun üstünden yere çaldı. Kız acı bir feryatla yere yapıştı. Gözyaşıiçen, kızın ci-

gerlerinde kalan son mücadele gücünü de boşaltmak ister gibi çizmesini kızın göğsüne bastırdı.

"İtçi, onu zincire vur, haydi oğlum," dedi kaptan. "Ellerini de ayaklarını da."

İtreyalı belinden kelepçe ve prangaları çıkarıp kızı bağladı. Biraz olsun kendine gelen kız, İtçi demirleri iyice sıkarken uluyarak çırpınmaya başlayınca Gözyaşıiçen, kızın karnına, öğürmesine neden olacak kadar okkalı bir tekme indirdi. İşini sağlama almak için, neredeyse kaburgalarını haşat eden bir tekme daha savurdu. Kız uzun ve soluksuz bir inlemeyle top gibi kıvrıldı.

"Ayağa kaldırın," diye buyurdu kaptan.

İtçi ile Grakkus kızı sürükleyerek ayağa kaldırdılar. Gözyaşıiçen, kızın saçlarına yapıştı, gözlerine bakmak için kafasını arkaya çekti.

"Adamlarımdan en ufak bir kötü muamele görmeyeceğine söz verdim, sözümü tutacağım. Ama sorun çıkarmaya devam edersen, seni görüp görebileceğin en kötü muameleyle bizzat tanıştırırım. Beni duydun mu, Çiçek?"

Uzun siyah saçlarının uçları dudaklarına yapışan kız başını sallamakla yetinebildi. Gözyaşıiçen'den işaret alan Grakkus kızı kervan enkazının etrafından dolaştırıp homurdanan devesinin sırtına attı. İtçi yük arabalarını karıştırmaya, fıçıları ve sandıkları kurcalamaya başlamıştı bile. Luka kızdan yadigâr kalan yarasını kontrol ettikten sonra kumun üstüne düşen gladyusa baktı.

"Bir daha böyle boş bulunarak birinin silahını sana doğrultmasına izin verirsen," diye uyardı Gözyaşıiçen, "seni oracıkta kahrolası tozhortlaklarının insafına terk ederim, anladın mı?"

Luka utanç içinde, "Hayhay, kaptan," diye geveledi.

"İtçi'nin kervandan kalanları ayıklamasına yardım et. Suyun tamamını kervana taşıyın. Yağmaya değecek, taşınabilir ne varsa getirin. Geri kalanı yakın."

Gözyaşıiçen, kanın kabuk bağladığı toprak zeminde ilerlerken yere tükürüp bir eliyle de sağlam gözüne üşüşen sinekleri kovalayarak Grakkus'a yetişti. Sırtına tırmandığı devesini sert bir topuk darbesiyle harekete geçirip kervana doğru yola çıktı.

Cesare hayli asık suratıyla sürücü koltuğunda bekliyordu. Grakkus'un devesinin hörgücünde inleyen yarı baygın kızı görünce yüzü aydınlanır gibi oldu.

"Bana mı getirdin?" dedi. "Hiç gerek yoktu, Kaptan."

"Köle tacirleri tüccar kervanına saldırmakla çiğneyeceklerinden büyük lokma yutmaya yeltenmişler." Gözyaşıiçen başıyla kızı işaret etti. "Sağ kurtulan tek kişi. Grakkus ve İtçi enkazdaki suyu toplayıp getirecekler. Hayvanlara dağıtılmasını sağla."

"Sıcak çarpmasından bir kişi daha öldü." Cesare kervanı gösterdi. "Diğerlerini biraz hava alsınlar diye saldığımda gördüm. Bu kez envanterimizin dörtte birini kaybettik."

Gözyaşıiçen üç köşeli şapkasını çıkarıp elini terden sırılsıklam olan kafasında gezdirdi. Kafeslerin çevresinde sendeleyen hayvanlara, acımasız güneşlerin altında gözlerini kırpıştıran adamlara, kadınlara ve bir elin parmaklarını geçmeyen çocuklara baktı. Sadece birkaçı prangalıydı, çoğu sıcaktan öylesine harap olmuştu ki gidecek bir yerleri olsa bile kaçmaya mecalleri yoktu. Hoş, Aşkah Fısıltıharabeleri'nde ölümden başka gidilecek yer de yoktu ya.

"Korkma," dedi başıyla kızı işaret ederek. "Şuna baksana. Böyle bir ganimet kayıplarımızı telafi edecektir. Kızlardan biri yüzümüze güldü." Grakkus'a döndü. "Onu kadınların yanına kilitle. Bahçelere ulaşana kadar çift istihkakla karnı doyurulsun. Pazarda dolgun görünsün istiyorum. Elini sürersen parmaklarını tek tek koparıp sana yediririm, anlaşıldı mı?"

Grakkus başıyla onayladı. "Hayhay, Kaptan."

"Diğerlerini kafeslerine koyun. Ölüyü huzursuzlara yem edin."

Cesare ve Grakkus, Gözyaşıiçen'i düşünceleriyle baş başa bırakıp işe koyuldular.

Kaptan derin bir iç geçirdi. Birkaç aya kalmadan üçüncü güneş de doğacaktı. Muhtemelen safışık bitene kadar yapacağı son tur buydu ve belli ki tanrıçalar her şeyin içine etmek için elbirliğiyle çalışıyorlardı. Daha onlar Rammahd'dan ayrılalı bir hafta olmuşken, kanlı ishal salgını bir araba dolusu mallarını öldürmüştü. Genç Cisco bir tek atmak için tüyünce paramparça olmuştu; ondan geriye kalanlara bakılırsa canını alan bir tozhortlağıydı. Üstelik bu yakıcı sıcaklar, malından geriye kalanı daha pazara ulaşamadan güçten düşürmekle tehdit ediyordu. Gözyaşıiçen'in ihtiyacı olan tek şey, birkaç döngülük serin bir esintiydi. Küçük bir çisentiye bile razıydı. Yola çıkmadan önce Nuuvaş'taki Fırtınalar Mihrabı'nda gürbüz bir dana kurban etmişti. Peki, Leydi Nalipse ona gerçekten kulak vermiş miydi?

Seneler önce neredeyse sonunu getiren o kazadan sonra, Gözyaşıiçen sudan uzak durmaya yemin etmişti. Denizde et taşımak karada taşımaktan daha riskliydi. Ama Okyanuslar Leydisi'nin hayatını hâlâ mahvetmeye çalıştığına yemin edebilirdi; kız kardeşi Fırtınalar Leydisi'ni de bu azaba dahil etmek pahasına olsa bile.

Yaprak kıpırdamıyordu.

Tek bir damla yağmur düşmüyordu.

Yine de o güzel çiçek tazecikti ve onunki gibi kıvrımlar pazarda iyi fiyat ederdi. Onu bunca felaketin arasında bozulmamış bir halde bulmaları kaderin bir cilvesiydi. Yağmacılar, köle tüccarları ve kum canavarlarıyla dolu Aşkah Fısıltıharabeleri bir kızın tek başına dolaşacağı bir yer değildi. Gözyaşıiçen'in kızı başka birinden veya *şeyden* önce bulması için, Kızlardan biri yüzüne gülmüş olmalıydı.

Sanki birileri özellikle böyle olsun istemişti...

Kız diğer bakireler ve çocuklarla birlikte en öndeki yük arabasına atılmıştı. Kafes bir metre seksen santim yüksekliğinde ve paslı demirdendi. Zemin pislikle kaplıydı; terleyen bedenlerin ve nefeslerin leş kokusu en az deve cesetlerininki kadar kötüydü. Grakkus adındaki iriyarı adamın nazik davrandığı söylenemezdi ama kaptanının sözünden çıkmamış, elleri kızı yere fırlatıp kapıyı arkasından çarpmaktan ve kilidi döndürmekten başka bir şey yapmamıştı.

Kız yerde kıvrılıp kaldı. Kadınların dik, oğlanların ve kızların meraklı bakışları üstündeydi. Yediği tekmelerden kaburgaları sızlıyordu ve döktüğü gözyaşları, yüzündeki kan ve toz kalıntılarının arasından yol yol akıp gitmişti. Sakin kalmaya çalışıyordu. Gözleri kapalıydı. Sadece nefes alıyordu.

Sonunda nazik eller kalkmasına yardım etti. Kafes kalabalıktı ama bir köşede sırtını parmaklıklara yaslayıp oturabileceği bir yer vardı. Gözlerini açınca kir pas içinde kalmış nazik, sevecen bir yüz ve yeşil gözlerle karşılaştı.

"Liisçe biliyor musun?" diye sordu kadın.

Kız hiç ses çıkarmadan başıyla onayladı.

"Adın ne?"

Kız şiş dudaklarının arasından fısıldadı. "...Mia."

"Dört kız aşkına." Kadın kızın saçlarını okşayarak cıkcıkladı. "Senin gibi güzel bir bebek böyle bir yere nasıl düştü?"

Kız altındaki gölgeye baktı.

Sonra ışıldayan yeşil gözlere döndü.

"Eh," diye iç geçirdi. "Asıl soru da bu zaten, değil mi?"

2. BÖLÜM

ATEŞBAYRAMI

Dört ay önce

Itreya hükümdarı yüce Kral XV. Francisco sahnenin kenarındaki yerini aldı. Bele oturan bir yelek ve bembeyaz çoraplarını giymiş, yanakları pembe boyayla renklendirilmişti. Bir eli göğsünde, konuşurken tacındaki mücevherler ışıldıyordu.

"Her daim hem bilge hem adil bir hükümdar olmayı amaç edindim

Fakat kralın alnı şimdi bir dilencinin dizleri gibi
Toprağı öpmeli ve..."
"Hayır!" *diye bağırdı biri.*

Büyük Tiberius etrafında Cumhuriyetçi komplocularıyla birlikte sol taraftan sahneye girdi. Yaşlı adamın elinde gümüş bir hançer ışıldıyordu, başı dik, gözleri ışıl ışıldı. Tek kelime etmeden öne atıldı ve hançerini kralının göğsüne sapladı, bir kez, iki kez, üç kez. İzleyiciler fışkırıp ayaklarının dibindeki cilalı ahşap zemine sıçrayan kan karşısında şaşkınlıkla iç geçirdiler. Kral Francisco delik deşik kalbini tutarak dizlerinin üstüne çöktü. Ve son bir inlemeyle (bazıları daha sonra biraz fazla abartılı olduğunu söyleyecekti) gözlerini kapadı ve öldü.

Büyük Tiberius hançerini havaya kaldırdı ve hafızalara kazınacak son sözlerini söyledi.

Kalbin kanı döküldü ve ne olacaksa olacak.
Tiranlığa karşı durmak için hiçbir bedel çok ağır değildir.
Ama şunu bilin ki, dostlarım, bu darbeyi kendim için indirmedim,
Bıçağımı kana buladıysam özgürlük içindir.

Tiberius, elinde kanlı bıçağıyla kalabalığa baktı. O yere kadar eğilip izleyiciyi selamlarken ağır kırmızı kadifeler sahnenin önüne indi ve perde kapandı.

Temsilin sonunu haber veren müziğin yükselmesiyle davetliler alkışlamaya başladılar. Tavandaki simya avizeleri aydınlanarak final sahnesine eşlik eden karanlığı bitirdi. Alkış sesleri kalabalık salondan dalga dalga asma kata ve salonun arka tarafına yayıldı. İşte orada, uzun, kuzguni saçları, beyaz, kusursuz teni olan bir kıza ve üç kişiye yetecek koyuluktaki gölgeye ulaştı.

Mia Corvere de davetlilerin alkışlarına katıldı, oysa bakışları oyundan başka her yerde dolaşmıştı. Saçlarından vuran gölgeye gizlenen serin bir ürperti yaladı ensesini. Müşfik Kedi'nin fısıltısı kadife misali yumuşaktı.

"...akıl almaz derecede berbattı..." *dedi gölgekedi.*

Mia yüzüne oturmayan maskeyi düzelterek alçak sesle cevap verdi.

"Oysa tavuk kanı hoş bir dokunuş olur diye düşünmüştüm."

"...varlığımızdan bir daha asla geri gelmeyecek otuz dakika çaldığının farkında mısınız?"

"En azından kahrolası ışıkları yaktılar."

Kalabalığın bir süre daha alkışlamasını bekledikten sonra, perde nihayet aralandı ve Kral Francisco "kalbinin kanını" taşıyan ve ıslak gömleğinin altında açıkça görünen delinmiş kesesiyle sapasağlam bir halde öne çıktı. Katilini elinden tuttu ve Büyük Tiberius ile XV. Francisco, yaylı hançeri birlikte tutarak izleyiciyi selamladılar.

"Ateşbayramı kutlu olsun, nazik dostlarım!" diye haykırdı ölü kral.

Oyuncular sahneden ayrılırken alkış sesleri de yerini oyunun bitmesini bekleyen gülüşme ve konuşma seslerine bırakarak dindi. Mia içkisinden bir yudum alıp etrafına bakındı. Işıklar yandığı için etrafı biraz daha iyi görebiliyordu.

"Pekâlâ, nerede acaba..." diye mırıldandı.

Son modaya uyarak geç gelmişti ve balo salonu kalabalıktı ama bunda şaşılacak bir şey yoktu; Senatör Aleksus Aurelius'un davetleri her zaman rağbet görürdü. Salonun arka tarafındaki yaldızlı asmakatta bulunan on iki kişilik orkestra, oyun bittikten sonra neşeli bir parça çalmaya başlamıştı. Mia seçkin ilik mensuplarının jilet gibi fraklı beylerinin kırmızı, altın ve gümüş renkli tuvaletleriyle simya avizelerin altında ışıldayan zarif donalarıyla dans pistine çıkışlarını izledi.

Simaları yüzlerce farklı biçim ve temada baş döndürücü maskelerin ardına gizlenmişti. Mia köşeli volto*'ları, gülen* punchionello*'ları ve yuvarlak kenarlı* dominoları*, mücevherlerle süslenmiş boyalı zeminleri, ışıldayan fildişlerini ve tavus kuşu tüylü yelpazeleri görebiliyordu. Salondaki kalabalıkta en çok göze çarpan desen, Aa'nın üç güneşi ya da Tsana'nın Yüzü'nün güzel çeşitlemeleriydi. Sonuçta Ateşbayramı'ydı* ve *insanların çoğu, en azından şölenarifesinin kaçınılmaz hedonizmi hız kazanmadan önce Her Şeyi Gören'e ve ilk kızına hürmetlerini sunma girişiminde bulunmaya* çalışmıştı.

Mia'nın kan kırmızı, düşük omuzlu tuvaleti kat kat Liis ipeğiyle yere kadar iniyordu. Tuvaletin bel kısmındaki korse nefes almasını güçleştirecek kadar sıkılmıştı, dekoltesini bir sıra koyu renkli yakut süslüyordu ve Mia, korse ve mücevherlerinin zenginliğini gözler önüne serişini takdir etse de yokgece boyunca topladığı hayranlık dolu bakışlar nefes almasını kolaylaştırmıyordu. Yüz hatları savaşçı-tanrıçanın miğferini temsil eden, köşesine ateşkuşu tüyleri kondurulmuş Tsana'nın Yüzü maskesinin arkasına gizlenmişti. Dudaklarının ve çenesinin açıkta olması bir şeyler içmesini kolaylaştırıyordu. Tabii sigarasını tüttürmesini de. Ve elbette küfretmesini.

Gözlerini kalabalıkta dolaştırarak, "Cehennem ve kan aşkına, nerede bu?" diye söylendi.

Aynı ürpertiyi ve yumuşak fısıltıyı yine duydu.

---

* Ateşbayramı Itreya takviminde kavurganyazın başlangıcına işaret eder. Ateş Ana Tsana'ya adanan bayram, Aa'nın üç güneşin aynı anda gökyüzünde parladığı en kutsal şöleni olan safışıktan önceki sekizinci aya denk gelir.

Tsana, Aa'nın hem savaşçıların hem kadınların koruyuculuğunu üstlenen ilk kızıdır. Ateşbayramı'na dört saat süren bir katedral ayini damga vurur ve aslen bir tasavvur ve iffet temaşası döngüsü olması amaçlanmıştır. Elbette Cumhuriyet yurttaşlarının büyük kısmı bu bayramı, maskelerini kuşanıp bol cümbüşlü âlemlere dalma fırsatı olarak kullanır, kendilerini Tsana'nın kelimenin tam anlamıyla hor gördüğü davranışlara teslim ederler.

Ama eşlerde olduğu gibi, tanrıçalarda da geçerli olan bir şey vardır, nazik dostlarım, genellikle af dilemek, izin almaya çalışmaktan daha kolaydır.

"... localar..." *dedi Müşfik Kedi.*

Mia dans eden kalabalığın arasından pistin üstündeki duvarlara baktı. Senatör Aurelius'un balo salonu, bir ucunda sahne ve iç içe geçmiş yarım daireler biçiminde düzenlenen oturma yerleri ve zemine tepeden bakan daha küçük ve özel localarıyla amfiteatr gibi inşa edilmişti. Dumanın ve tavandan sarkan ince ipek tutamların arasından nihayet, hanesinin ikiz atları göğsüne altın simle işlenmiş uzun beyaz frakı ve siyah boyunbağıyla uzun boylu genç adamı görebildi.

"...gaius aurelius..."

Mia fildişi sigaralığını dudağına götürüp düşünceli bir tavırla büyük bir nefes çekti. Genç adamın yüzü kısmen üç güneş motifi taşıyan altın dominosunun arkasına saklanmıştı ama Mia güçlü çene hatlarını ve yanındaki şık tuvaletli genç ve güzel kadının kulağına bir şeyler fısıldarken beliren sıcak gülüşünü görebiliyordu.

"Anlaşılan kendine yeni bir arkadaş edinmiş," diye fısıldadı, dudaklarının arasından gri dumanlar saçarak.

"... ne de olsa senatörün *oğlu.* yokgecelerini yalnız geçirecek değil ya..."

"Ben mani olmazsam tabii. Tutulma, git de Güvercin'e hazır olmasını söyle. Belli ki hızlı hareket etmek zorunda kalacağız."

Elbisesinin altındaki gölgelerden yumuşak bir uluma geldi.

"... GÜVERCİN APTALIN TEKİ..."

"Uyanık olduğundan emin olmak için geçerli bir sebep. Sanırım gidip saygıdeğer senatörümüzün ilk çocuğuna merhaba diyeceğim. Arkadaşına da tabii."

"... iki kişi konuşurken üçüncüye laf düşmez, mia..." *diye uyardı Müşfik Kedi.*

"Çok doğru. Ama kalabalıkta daha çok eğlenilir."

Mia köşesinden ayrıldı ve dudaklarından çıkan duman misali süzülerek balo salonuna yöneldi. İltifatlara gülümsedi, dans davetlerini kibarca geri çevirdi. Basamakların altında bekleyen, şık ceketler giymiş iki muhafızın yanından ortama aşinaymış gibi rahat bir tavırla geçti. Ne de olsa o salonda bulunmaması gereken tek kişi oydu. Davetiyeyi Dona Grigorio'nun evinden çalması, sabırla beklediği beş yokgecesini almıştı. Üstelik İlik mensubu aptalların her şölende maske takma ısrarı, aralarında fark*

---

* Mia'nın önceki akşam Dona'nın çayına gizlice üç damla kattığı "Aksilik" zehri Senatör Aurelius'un davetine katılmasına mani olmuştu; İnsanın her deliğinden tazyikli sıvıların boşalması sosyalleşme becerisini sekteye uğratabiliyordu. Normalde Mia daha küçük dozlar kullanırdı, hele ileri yaşta bir insan söz konusuyken. Ancak Grigorio'nun konağını gözetlediği beş döngü boyunca, yaşlı kadın, tek zevki ölü kocasının portresine bağırmak ve hizmetkârlarını dövmek olan birinci dereceden bir cadaloz olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı. Bu nedenle Mia bu yaşlı sürtüğe hayli büyük bir porsiyon takdim ederken ne yapsa büyük bir suçluluk hissedemedi.

Hoş, sonrasında ortaya çıkan pisliği temizlemek zorunda kalacaklara içi acıdı, o ayrı.

edilmeden dolaşmasını kolaylaştırıyordu. Hele de bakışları yüzünden uzaklaştırmak için tasarlanan tuvaleti vücudunun bütün kıvrımlarını vurgularken.

Mia küçük, gümüş kılıflı aynasında makyajını kontrol edip dudağındaki koyu kırmızı boyayı tazeledi. Son bir nefes daha çektiği sigarasını çizmesinin topuğuyla ezdikten sonra kadife perdelerin arasından geçip Aurelius'un locasına girdi.

"Ah, özür dilerim," dedi.

Don Aurelius ve misafiri küçük bir şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Çift, önlerinde yarısı boş kadehler ve bir şişe iyi Vaan şarabıyla, kadife kaplı uzun bir divanda oturuyordu. Mia yapmacık bir telaşla elini göğsüne bastırdı.

"Burası boş sandım da. Affınıza sığınırım."

Genç Don onu başıyla selamladı. Yakışıklı tebessümü şaraptan kararmıştı. "Dert etmeyin, Mi Dona."

"Sizin için..." Mia kararsızca iç geçirdi. Hızla çözdüğü maskesiyle yüzünü yelpazeledi. "Çok özür dilerim, biraz oturmamın sakıncası var mı acaba? Burası safişiktan bile daha sıcak ve bu elbise nefes almamı korkunç derecede güçleştiriyor."

Aurelius'un gözleri Mia'nın maskesiz yüzünde dolaştı. Siyah gözleri özenle sürmelenmişti. Süt beyazı teni ve koyu kırmızı dolgun dudakları, zarif boynunu süsleyen gerdanlık ve Mia korsajını düzeltir gibi yaparken gerdanlığın altında kalan çıplak tene tilki süratiyle atılan kısa bir bakış.

Aurelius gülümseyerek boş divanı işaret etti. "Elbette, Mi Dona."

"Aa sizi kurnasın," dedi Mia kadifenin üstüne çöküp maskesiyle kendini yelpazelemeye devam ederek.

"Kendimi takdim etmeme izin verin. Adım Don Gaius Neraus Aurelius ve yanımdaki güzeller güzeli suç ortağım da Alenna Bosconi."

Aurelius'un misafiri Mia'nın yaşlarında bir Liis güzeliydi ve görünüşe bakılırsa yerel bir Administrati mensubunun kızıydı. Siyah saçlar, kara gözler, zeytuni bir ten, dudak ve kirpiklerindeki metalik tozla bütünleşen altın sarısı şifon bir tuvalet.

"Dört Kız aşkına, tuvaletinize bayıldım," dedi Mia hayranlıkla. "Yoksa Albretto mu?"

"Ne kadar dikkatlisiniz," diye yanıtladı Alenna kadehini kaldırarak. "Tebrik ederim."

"Haftaya onunla bir provam var," dedi Mia. "Tabii halam konaktan çıkmama izin verirse. İçimden bir ses beni yarın manastıra göndereceğini söylüyor."

"Halanız kim, Mi Dona?" diye sordu Aurelius.

"Dona Grigorio. Eski kafalı kocakarı." Mia şarabı işaret etti. "Alabilir miyim?"

Aurelius gözlerine inanamayarak, kendine bir kadeh şarap doldurup bir dikişte bitiren Mia'ya baktı. "Bağışlayın, Dona'nın bir yeğeni olduğunu bilmiyordum."

"Doğrusu hiç şaşırmadım, Mi Don," dedi Mia iç geçirerek. "Neredeyse bir aydır Galante'deyim ve konaktan dışarı adım attırmıyor. Bu akşam buraya gelebilmek için gizlice kaçmak zorunda kaldım. Babam halamın beni Aa'nın tanrı korkusu sahibi bir kızı olarak terbiye edeceğinde ısrar ederek bu yazı onunla geçirmem için gönderdi."

"Bundan şu ana kadar öyle davranmadığınızı mı anlamalıyım?" Aurelius gülümsedi.

Mia yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmam gerekirse babamı duysanız seyis yamaklarından biriyle yattım sanırsınız."

Aurelius soran gözlerle başını yana eğerek şişeyi Mia'nın kadehine doğru kaldırdı.

"Bir tane daha?"

"Çok cömertsiniz, efendim."

Aurelius şarabı doldurup kadehi ona uzattı. Mia kötücül tebessümüyle kadehi alırken parmak uçları genç Don'un bileğine sürtününce tenlerinde bir simya akımı karıncalandı.

Alenna kadehini altın sarısı dudaklarına götürdü, sesinde belli belirsiz bir sıkkınlık vardı.

"Çok fazla kalmadı, Gaius," diye uyardı şişeyi göstererek.

Mia saçından kaçan bir tutamı kulağının arkasına atan kıza baktı. Herhangi bir korkusu varsa bile ayağının dibindeki gölgeler onları emip duruyordu. İpeksi bir zarafetle yerinden kalktı ve divana gidip altın güzelliğin yanına oturdu. Alenna'nın gözlerine bakarak şarabından küçük bir yudum aldı. Kadife pürüzsüzlüğündeki yoğun, zengin tadı adeta dilinin üstünde adeta dans ediyordu. Alenna'nın elindeki boş kadehi aldı, kendi kadehini kızın eline sıkıştırıp parmaklarıyla parmaklarını sararak kadehi altın dudaklarına yaklaştırdı.

Omzunun üstünden arkaya bakınca Aurelius'un büyülenmiş gibi gözlerini ondan alamadığını gördü. Gülümsedi, aşağıdan gelen müziğe rağmen fısıltısı duyulabiliyordu.

"Bence paylaşmanın sakıncası yok."

Aurelius arkasında duruyor, Mia'nın çıplak kollarını, göğüslerini okşuyordu. Mia genç Don'un dudaklarının kulağından çenesine doğru indiğini fark edince parmaklarını saçlarında gezdirmek için arkaya uzandı. Kasıklarındaki sertliğe yaslanarak dudaklarına uzandı ve Aurelius'un sakalıyla tenini gıdıklayarak boynundan aşağı kaydırdığı öpüşlerine derin bir iç çekişle karşılık verdi. Genç Don, Mia'nın korsesinin arkasını bağlayan ipek kurdeleyi bulup çekerek ağır ama emin hareketlerle çözdü.

Aurelius'un arkasında duran Alenna düğmelerini çözdüğü ceketi erkeğin omuzlarından kaydırıp yere bıraktı. Yüzündeki kızarıklığın tek sebebi içki değildi. Uzun tırnaklarıyla Aurelius'un ipek gömleğini yırtıp göğsünü açığa çıkardı. Mia elini ar-

kasındaki sert göğse uzattı ve parmaklarını genç Don'un girintili çıkıntılı karnından aşağı kaydırdı. Aurelius'un dudakları Mia'nın ensesindeydi, Mia genç adamın dişlerini teninde hissediyor, ısırıkları sertleşince evet diye inleyerek yeniden dudaklarına uzanıyordu. Ancak Aurelius boştaki eliyle Mia'nın uzun saç örgülerini tutup başını arkaya, daha arkaya yatırdı, korsesini çekip çıkarırken Mia'nın tüyleri diken diken olmuştu.

Artık çok uzakta kalan müzik sesi iç çekişlerinin ezgisinde neredeyse duyulmaz olmuştu. Aurelius, Mia ve Alenna'yı popolarına indirdiği şaka yollu şaplaklarla güderken merdivenden yuvarlanırcasına inmişlerdi. Muhafızlar, üçlü sendeleyerek ilerlerken de Aurelius, Liisli güzele uzun bir öpücük vermek için duraksadığında Mia dudaklarını genç Don'un boynuna bastırırken de onlara aldırmamışlardı. Aurelius, Mia'yı duvara itip elini bacaklarının arasına uzatmış ve akıllı parmaklarını daha koridorda işe koşmuştu. Don'un odasına zar zor varmışlardı.

Çoğu İlik mensubunun konağında olduğu gibi, burada da yatak odaları güneşlerin insafsız ışığından korunmak için yer altına gizlenmişti. Orada hava daha serin, simyevi kürelerden yayılan ışık loş ve pusluydu. Aurelius'un eli tuvaletinin altına kayınca Mia'nın korsesi yere düştü. Memelerini avuçlayan elleri ve onu inletmek için şişkin meme ucunu sıkan parmakları hissetti. Sonra genç Don elbisesini üstünden sıyırıp bir kumaş yığını halinde ayak bileklerine düşmesine izin verdi. Mia delikanlının kemerine uzanırken orada Alenna'nın ellerine rastlayınca iki genç kızın maharetli parmakları uyum içinde çalışarak delikanlının kemerinin tokasını çözdüler. Mia o sırada Aurelius'un ellerinin daha da aşağı indiğini, karnının üstünden kayarak yumuşacık tüylerinin arasında sızlayan dudaklarına uzanırken teninde dans eden simyevi akımı hissetti.

Genç Don'un parmaklarının dansı dizlerinin bağını çözdü. Mia başını çevirip delikanlının dudaklarına uzanmak istedi ama saçlarını kavrayan parmaklar ona engel oldu. Nefes nefese ve arzuyla inleyerek kalçasını arkaya itip Aurelius'un kasıklarına bastırdı ve Don'un onu adeta yaylı bir enstrüman gibi çalan parmaklarıyla uyum içinde hareket ettirdi.

Aurelius'un kemeri nihayet çözüldüğü, hatun pantolonunun düğmelerini koparırak açtığı için Mia parmaklarını aradan kaydırabildi. Hedefini bulması bir an sürdü, sıcaklığını avcuna alırken genç adamın inlemesi onu gülümsetti. Alenna'nın elleri de oradaydı, Aurelius parmaklarını Mia'nın içine kaydırırken genç kadınınkiler de delikanlının aletinin üstünde dolaşıyordu. Mia gözkapaklarının altında yıldızların çaktığını, bacaklarının adeta altından çekildiğini hissetti.

Aurelius başını çevirdi, dudakları Alenna'nınkilerle buluştu, dilleri birbirine dolandı. Mia onu öpmek için yanıp tutuşarak genç Don'un elini saçlarından çözdü. Ama delikanlının kenara çekildiğini hissedince teni karıncalandı; omzunda, ensesinde ılık dudaklar dolaşıyor, sıcacık eller belini okşuyordu.

Aurelius'unkiler değil.

Alenna'nın parmak uçları kollarından yukarı süzülüp şişkin memelerinin üstünden kaydı. Kız çenesini tutup başını kendine çevirince Mia'nın solukları hızlandı. Kalbi deli gibi çarparken yüzünü ona döndü.

Alenna güzel bir kızdı, arı sokmuş gibi şişkin dudakları aralık, loş ışığın dumana boğduğu koyu renk gözleri arzu yüklüydü. Hâlâ çıkarmadığı giysileriyle vücudunu Mia'nın neredeyse çıplak bedenine yaklaştırırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Aurelius kızın ensesini öpmeye başlarken Alenna koyu renkli bir saç tutamını Mia'nın yanağından çekti. Kız onu öpmek için öne eğilirken Mia ayak parmaklarına kadar bir ürperdiğini hissetti. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyordu...

"Hayır," dedi Mia geri çekilirken.

Aklı karışan Alenna'nın bakışları bulutlandı, omzunun üstünden Aurelius'a baktı. Genç Don soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı.

"Dudaktan olmaz," dedi Mia.

Güzel kızın altın dudakları manidar bir gülümsemeyle kıvrıldı. Koyu renk gözleri Mia'nın çıplak vücudunu içer gibi teninde dolaşmaya başladı.

"O zaman dudaklar dışında her yer," dedi soluk soluğa.

Alenna ellerini Mia'nın yanaklarında ve boynundaki mücevherlerde dolaştırarak tenini ürpertti. Ve adeta eziyet eden bir yavaşlıkla hareket ederek dudaklarını Mia'nın boynuna uzattı.

Mia ürpertiler içinde iç geçirirken içinde korkudan eser kalmamıştı. Başını arkaya atıp Alenna'nın hızla inip kalkan memelerini avuçlayan, kaçlarını ve kıçını okşayan ellerine teslim oldu. Artık o eller, o dudaklar, tenini minik ısırıklara boğan dişler, o sıcacık nefes ve göğüslerinin şişkinliğinde dolaşan ağız dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Kız meme ucunu ağzına alıp dilini şişkin ucunun etrafında dolaştırırken oda Mia'nın etrafında dönmeye başladı.

Alenna'nın parmakları bel kemiğinin üstünden kayarak Mia'yı ürpertiyor, geriye geri yürümeye sevk ediyordu. Bacaklarının arkasında karyolanın sertliğini hissetti, dizleri fırtınaya teslim olmuş bir fidan gibi büküldü ve şaşkınlıkla iç geçirerek kürklerin üstüne düştü.

Aurelius arkadan boynunu öperek korsesinin bağlarını çözerken Alenna iç geçirdi. Genç Don elbiseyi önce omuzlarından kaydırdı, ardından altın şifonu ışıltılı bir dalga misali yere düşürdü. İç çamaşırlarını da sıyırarak kızı çırılçıplak bıraktı.

Kız kedi gibi emekleyerek yatağa tırmanırken Mia gözlerini ondan bir an ayırmadı. Alenna, Mia'nın tam üstünde durdu ve Aurelius hemen arkasında dizlerinin üstüne inip sırtını ve kalçasını öpücüklere boğarken zevkle inledi. Mia kızın ellerinin, titreyen uyluklarının arasına kaydığını hissetti ve parmakları dudaklarına değince

nefesi hızlandı. Alenna da hızlı hızlı soluyor, Aurelius ağzını bacaklarının arasına bastırıp diliyle işe koyulurken inliyordu. Bir kez daha Mia'nın ağzına uzanırken gözleri şehvetle parlıyordu.

Mia bir elini kızın dudaklarına uzatarak başını çevirdi.

"Hayır."

Alenna'nın tenine uzanınca Aurelis'un elini kızın kalçasında buldu. Genç Don'un parmaklarını parmaklarına kenetleyince ödülü elinden alınan Alenna itiraz eder gibi inledi. Mia'nın gözleri Aurelius'taydı. Soluk soluğa yalvardı.

"Öp beni."

Alenna, Mia'nın boynunu, göğüslerini ve karnında buz ve ateş etkisi yaratan öpücüklere boğarak aşağı kayarken Aurelius gülümsedi. Genç kız Mia'nın göbeğini, kalçasındaki gamzeleri yalayarak aşağı kayarken genç Don da yatağa tırmandı. Mia uyluklarının iç kısmında Alenna'nın nazik ısırışlarını, tenini dolaşan ellerini ve tenini ısıtan nefesini, dudaklarının tenine sadece bir fısıltı uzaklığını hissediyordu. Aurelius'u kendine çekerken Alenna da ona iyice sokuldu. Genç kadının dilinin ilk temasını hissettiği anda Don'un dudakları da nefessiz iniltisini bastırmak istercesine dudaklarına kapandı.

İkisi büyük bir uyum içinde çalışırken Mia kürk örtünün üstünde zevkten kıvranıyordu. Alenna onu hiçbir erkeğin öpmediği gibi öperken bacaklarının arası hiç tatmadığı bir ateşle alev alev yanıyordu. Aurelius'un dilinde kızın tuzun şekere karışan tadını alıyordu. Mia genç Don'u dudaklarını kanatacak bir hararetle öpünce dudaklarındaki koyu renkli boya kana karıştı. Don acıyla inlerken Mia'nın dili bacaklarının arasındaki hatununkini taklit eden bir dansla genç adamla oynamaya, onu adeta taciz etmeye başladı.

Zaman akmaz, dünya dönmez olmuştu. Don dudaklarını onunkilerden çekerek kanlı öpücüklerden bir yol çizerek boynundan aşağı kaydı. Delikanlı tenini yalayarak, emerek, ısırarak aşağı kayıp Alenna şişkin tomurcuğunu diliyle hızlı hızlı okşarken Mia zevkten inliyordu.

Aurelius başını kaldırdı.

Bütün bedeni sarsıldı.

Dudaklarından yumuşacık bir inilti yükseldi.

Titrek bir nefes aldıktan sonra da Mia'nın göğüslerinin üstüne ağız dolusu kıpkırmızı kan öksürdü.

"D-dört Kız aşkına..."

Aurelius dehşet içinde ellerindeki kana, Mia'nın tenindeki kıpkırmızı ıslaklığa bakıyordu. Parmaklarını boğazına götürüp yeni bir kırmızı öksürük dalgasıyla sırtüstü düşerken Mia dirseklerinin üstünde doğruldu. Yüzüne kan sıçrayan Alenna ne olduğunu

anlamıştı. Geri geri kaçarken çığlık atmak için ağzını açtı ama Mia yatağın üstünden atılıp gırtlağına yapışarak onu boğarcasına sımsıkı tuttu.

Dudaklarını güzel kızın kulağına yaklaştırarak, "Şişşt, sessiz ol," diye fısıldadı.

Kız debelenerek Mia'nın elinden kurtulmaya çalışıyordu ama karşısındaki katil çok daha sert ve güçlüydü. İkili birlikte yerdeki giysi yığınının üstüne devrilirken bir kez daha ağız dolusu kan kusan Aurelius tırnaklarıyla boynunu tırmalayarak çırpınmaya başladı.

"Buna bakmanın zor olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Mia yanındaki dilbere. "Ama çok sürmeyecek."

"Şa-şarap mı?.."

Mia başını iki yana salladı. "Dudak yok, unuttun mu?"

Alenna, Mia'nın oğlanı ısırdığı ağzına, kanla birlikte ağzının etrafına bulaşan kırmızı boyaya baktı. Bütün kasları gerilmiş, yüzü iyice çarpılmış genç don, sudan çıkmış balık misali yatağın üstünde çırpınıp duruyordu. Biri karyolanın başucunda diğeri ayakucunda iki gölge –bizzat karanlıktan kopan iki karaltı– hareketlenince Alenna çığlık atmak için ağzını açtı. Mia elini kızın ağzının üstüne kapatırken cisme bürünen Müşfik Kedi ve Tutulma büyülenmiş gözlerle, acıyla inleyerek dişlerinin arasından kanlı köpükler çıkaran genç Don'u izliyordu. Ve sonra, Senatör Alexus Aurelius'un ilk ve tek oğlu, fal taşı gibi açılmış gözler ve sessiz bir çığlıkla kıvrılan dudaklarla son nefesini verdi.

"Duy beni, Niah," *diye fısıldadı Mia.* "Duy beni, Ana. Bu et senin ziyafetin. Bu kan senin şarabın. Bu can, bu son, benden sana armağan. Onu bağrına bas."

Müşfik Kedi başını yana yatırıp geç donun ölümünü izledi.

Mırlaması iç çekişten farksızdı.

Mia susamıştı.

En kötü kısmı buydu. Kafes, sıcaklık, pis koku, hepsini kaldırabilirdi. Ama onu esir alan köle tacirleri ne kadar su verse de bu kahrolası çölde asla yetmiyordu. İtçi ya da Grakkus kepçeyi parmaklığın arasından uzattıkça içtiği ılık su Mia'ya Ana'nın kendisinden bir armağan gibi geliyordu. Ama ter ve vagonun kalabalığı birleşince dudakları çok geçmeden çatlamaya, dili şişip kurumaya başlamıştı bile.

Esirler bir varilin içine doldurulan domuz pastırmaları gibi dip dibeydiler ve koku mide bulandırıcıydı. Bu kafesin içinde sıcaktan pişerek geçirdiği ilk döngünün sonunda Mia korkunç bir hata yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Düşünüyordu. Ama korkmuyordu.

Sakın sinme.

Sakın korkma.

Mia fazla konuşmamaya çalışıyordu. Asmabahçeler'de olacakları bildiği için diğer esirlerle yakınlık kurmak istemiyordu. Ama annesini isteyerek ağlayan küçük kızı teselli etmeye çalışan yaşlı kadına ya da payına düşen azıcık öğünü de kendi yemeğini üstündeki paçavralara kusan oğlana veren kıza bakarken birbirleriyle ne kadar ilgilendiklerini de görüyordu. Küçük iyilikler büyük kalplerin göstergesidir.

Mia kendi kalbinin nerelerde olabileceğini merak etti.

Burada kalbe yer yok, evlat.

Onu esir alan köle tacirlerinin arasında her çeşit insan vardı. Kaptanları Gözyaşıiçen, belli ki sağkolu Cesare'la yatıyordu ama Mia'nın o yolculukta dizginlerin kimin elinde olduğundan hiç şüphesi yoktu. Çok dişli biri olmadıkça, hiçbir kadın Aşkah harabelerinde hüküm süren amansız bir köle taciri sürüsünün liderliğini üstlenemezdi.

İtçi ve Grakkus adındaki iki Itreyalı, Aşkah dışında faaliyet gösteren her türlü insan ticareti çetesinde rastlanacak tiplerdi. Kaptan'ın emirleri gereği kadınlara el sürmüyorlardı. Ama Mia bu emirden ne kadar nefret ettiklerini aç bakışlarından anlayabiliyordu. Boş zamanlarını kenarları kıvrılmış iskambil kâğıtlarıyla Şaplak oynayarak geçiriyor, bahsi bir avuç dolusu gedayla* açıyorlardı.

Tozkoparan denen iri Dweymeri biraz daha dikkatli birine benziyordu. Flüt çalıyor, işi olmadığı zamanlarda esirlere melodiler ikram ediyordu. Sonuncu Luka'ydı, hani şu Mia'nın tekmeyle yeri öptürdüğü genç Liisli. Kısa rastaları ve gamzeli bir gülüşü vardı. Pişirdiği lapanın tadı domuz kıçından beterdi ama Mia akşam yemeklerinde çocuklara el altından fazladan ekmek verdiğini görmüştü.

Hepsi bu kadardı. Etrafındaki esirlerin hepsinin tatmak için adam öldüreceği özgürlükle Mia'nın arasında sadece deri giysiler içinde altı köle taciri ve bir dizi kilitli demir parmaklık vardı. Her yer ter ve kusmuk içindeydi. Bok ve kan. Yük arabasındaki kadınların en az yarısı paylarına düşen kısacık uykulara ağlaya ağlaya dalıyordu. Ama Mia Corvere onlardan değildi.

Kız sırtını kapıya yaslamış bekliyordu. Çarpık çurpuk kâkülleri derin ve kara gözlerine kadar iniyordu. Leş gibi ter ve kir kokusundan kaçış yoktu ve etrafındaki bedenlerin bunaltıcı varlığı bile onu kusturmaya yeterdi. Ama Mia gururuyla birlikte kusmuğunu da yutuyor, ancak emir çıkınca yola işiyor, çenesini kapalı tutuyordu.

---

* Itreya para sisteminde meteliklerin isimlerini, genellikle onları kullananlardan aldığını hatırlıyorsunuzdur, nazik dostlarım. Bakırlara "geda" denir. Gümüşler "keşiş"tir. Sorduğunuz kişinin sosyal konumuna bağlı olarak, altın meteliklere ya "ahmaklar" ya da "adamlarıma o lanet olası bacaklarını kırdırmadan, buradan hemen toz ol pis sefil" denirdi.

Üstelik ayaklarının dibine biriken gölge çok fazlaydı –iki kişiye yetecek kadar hem de– ama arabanın içi de o kadar karanlık olduğundan gölgeleri fark etmek zordu.

Asmabahçeler'e varmalarına daha dört döngü vardı. Bu berbat sıcağa, bu tanrısız leş kokusuna, bu mide bulandıran, insanın içini kaldıran sarsıntıya dayanması gereken dört döngü daha.

Bir dua gibi fısıldayarak kendi kendine, *Sabır*, dedi.

İntikamın annesi olsa adı Sabır olurdu.

Yokgecenin bitmesine yaklaşık bir saat kalmıştı ve kervan uzun, tozlu yolda kenara çekiyordu. Yük arabasının tentesindeki yırtmacın arasından bakan Mia çöl kumuna gölgesi vuran kumtaşı tepelerini gördü. Hayli öngörülebilir –dolayısıyla tehlikeli– bir mola yeriydi ama bir saat kadar daha yol alıp bütün döngüyü güneşin altında pişerek geçirmektense burada gölgede durmak daha iyiydi.

Mia Tozkoparan'ın her zamanki gibi erzak katarına gittiğini ve bu kadar güneye inmeye cüret eden her tür kum canavarını* kaçırmak için alışıldık demirşarkısını çalmaya başladığını duydu. Grakkus ise sürekli hırlayan bok makinesi devesinin sırtında kayalıkları gözlüyordu. Tatsız görünüyordu, suratı ter içindeydi ve kısık gözlerle güneşlere bakarken Her Şeyi Gören'i piç olmakla itham eden bir küfür savurdu.

İlk ok göğsüne isabet etti.

Ok, güneşlerin göz kamaştıran parlaklığında ıslık çalarak geldi ve Grakkus'un deri yeleğini gürültüyle deldi. Adamın kaşları, ne olduğunu anlamamış gibi çatıldı ama kayaların arasından uçarak gelen sonraki iki ok, yüzündeki aptal ifadeyi silerek onu kıpkırmızı bir kan fıskiyesinin arasında sırtüstü yere serdi.

"Yağmacılar!" diye bağırdı Gözyaşıiçen.

Kervanın üstüne tenteleri delip geçen bir ok yağmuru yağarken Mia'nın katarındaki kadınlar çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Mia bir iç çekiş, etrafında bir kıpırdanma duydu. Genç bir kız gözünde bir okla yere çökmüştü. Bacağına ok isabet eden bir diğeri ulumaya başlarken Mia'nın etrafındaki bedenler fırtınaya tutulmuş deniz gibi dalgalanarak onu parmaklıklarla aralarına sıkıştırdılar.

"Cehennem ve kan aşkına..."

Mia dörtnala gelen atların sesini duydu; siyah kuştüylü oklar yağıyordu. Uzakta Tozkoparan acıyla inliyor, Gözyaşıiçen emirler yağdırıyordu. Yaralı develerin bö-

---

* Aşkah Fısıltıharabeleri'nin yırtıcı canavarları genellikle Büyük Tuz'dan öteye geçmezlerdi ve en büyük kum canavarlarına sadece çölün derinliğinde rastlanırdı. Zaman zaman, av eti kıtlığı baş gösterince, daha küçük türlerden güneye uzananlar oluyordu ve son yıllarda Güney Aşkah'ın dışında faaliyet gösteren bazı girişimci çeteler bu canavarların peşine düşüp yakaladıklarını *Venatus Magni* –Safışık Bayramı boyunca Aa onuruna oynanan oyunlar– sırasında gösteri maçlarında kullanılmak üzere satmaya soyunmuştu.

gürtüleri çelik şangırtılarına ve havalanan kumların hışırtısına karışıyordu. Mia yüzünü parmaklıklara çarpınca bir küfür daha savurdu, çevresindekilerin korkulu telaşı kaynama noktasına yaklaşıyordu.

"Pekâlâ, yeter artık," dedi tükürür gibi.

Elini çizmesine uzatıp topuğunu çevirerek sadık maymuncuğunu çıkardı. Bir an sonra kelepçe ve prangalarından kurtulmuş, paslı parmaklıklardan dışarı uzanıyordu. Kilidi tatlı dille ikna etmek için harekete geçti, bütün dikkatini yaptığı işe verdiği için dili ağzının kenarından dışarı sarkmıştı. Bir ok tenteyi kafasını kıl payı sıyırarak deldi, bir diğeri elinin hemen yanına, ahşaba gömüldü.

"*... biraz acele etsen hiç fena olmaz...*"

Yalnızca onun kulaklarını hedef alan fısıltı bebek nefesi kadar yumuşaktı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye fısıldadı Mia.

"*... moral desteği veriyorum...*"

"Sinir bozucu bir bok çuvalı gibi davranıyorsun."

"*... o da var tabii...*"

Kilit bir anda açılıverince Mia kapıyı ayağıyla itip yuvarlanarak göz kamaştıran aydınlığa indi. Diğer kadınlar kafesin açıldığını fark edip kaçma telaşıyla birbirlerini çiğnerken Mia katarın altına yuvarlandı.

Mia yarım düzine kadar yağmacının kervanın etrafını sardığını görebiliyordu. Koyu ve çöl renklerinde deri giysiler kuşanmış farklı ten renklerinde kadınlı erkekli bir gruptu. Siyah kuştüylü okların delik deşik ettiği Cesare ölmüştü. Luka'dan hiç iz yoktu ama İtçi, Tozkoparan'ın cesedinin yanında bir katarın arkasına çömelmişti. Gözyaşıiçen'in devesinin gırtlağına bir ok isabet etmişti ve kaptan elinde yayıyla hayvanın arkasında siper almıştı.

"Aşağılık orospu çocukları!" diye kükredi. "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Yağmacıların cevabı onu yuhalamak oldu. Kervanın çevresinde biteviye bir çember çizerek kaçan kadınları katarlara, diğer kafeslerdeki esirleri gittikçe artan bir paniğe sürüklüyorlardı.

"Dikkat dağıtmamız gerek," dedi Mia.

"*... neden dikkat dağıtacağız?..*"

İtçi saklandığı yerden doğrulup arbaletiyle hızlı bir atış yaptı. Kayaların arasından bir yerden fırlayan siyah tüylü bir ok göğsüne isabet edince ağzından kırmızı köpükler saçarak yere yığıldı.

"Şuradaki keskin nişancıdan," diye mırıldandı Mia.

Katarın altındaki gölgelere uzandı ve onları ip çeken terzi misali bir araya topladı. Dışarısı çok aydınlık, Sükût Dağı'nın derinliklerinden çok farklıydı. Ama

çok yavaş da olsa gölgeleri bir araya getirip pelerine dönüştürmeyi başardı. Pelerinin altında kendisi de bir lekeye, dünya tasvirinin üstündeki yağlı parmak izine dönüştü.

Elbette hiçbir halt göremiyordu. Gece Tanrıçası'nın ona görünmezlik yeteneği verirken onu neredeyse kör bırakmasının acımasızlık olduğunu düşünürdü. Yine de kör olmak paramparça edilmekten iyiydi.

Mia el yordamıyla tekerleğe iyice yaklaşarak saklandığı yerden fırlamaya hazırlandı.

"... aman ha, vurulmayasın..."

"Mükemmel bir tavsiye, Müşfik Kedi. Çok teşekkür ederim."

"... dediğim gibi, moral destek çok önemli..."

Böylece Mia harekete geçti. Yere çömelip ellerini öne uzatarak katarlardan uzaklaşıp karşıdaki kayalık zemine ilerledi. Bütün dünya sütlü kahverengi bir bulanıklığa boyanmıştı. Hiçlikten bir atın ve binicisinin karaltısı belirip yanından geçerken Mia'ya pattadanak çarptı. Mia tökezleyip bir süre hiçbir şey görmeden sendeledikten sonra baldırını alçak bir kayaya çarpınca küfrede ede yuvarlandı.

"Ha siktir."

"... ah zavallı çocuk, neren acıdı?.."

Kız yüzünü buruşturarak doğruldu ve poposuna bir şaplak indirdi.

"Öp de geçsin!"

"...önce banyo yaparsan belki..."

Mia ayaklarıyla zemini yoklayıp seslere dikkat kesilerek taşlık zeminde ilerlemeyi sürdürdü. Gözyaşıiçen'in kükreyerek meydan okuduğunu duyabiliyordu hâlâ ama Mia asıl okun ıslığına, yayın gerilip bırakılma sesine kulak kesilmişti. İşte, bir ok daha atıldı ve Mia, Demir Loncası'na* Sükût Ustası olarak atanmış sessiz bir fındık faresi kadar sessiz, olduğu yerde döndü.

Bir ok daha. Bir arbaletin vınlaması daha. Mia atışların arasında alçak perdeden fısıltılar duyuyor, orada birden fazla nişancı olup olmadığını merak ediyordu. Şimdi arkalarındaydı ve bir kaya öbeğinin arkasına saklanmıştı. Gölgelerini atıp siperinin üstünden kaç okçu herif öldürmesi gerektiğine baktı.

Görünüşe bakılırsa, ortada herif falan yoktu.

---

* Muhtemelen tarikatlarının sırlarını korumak için Demir Loncası'ndaki rahiplerin dillerinin çok küçük yaşta kesildiğini hatırlıyorsunuzdur. Teknik olarak loncada "Sükût Ustası" diye bir şey yok, bu sadece benim tarafımdan küçük bir pohpohlamaydı. Aksi takdirde espriyi anlamayacağınızdan endişelendim.

...ah, her neyse.

Piç kuruları.

Siz mizahtan ne anlarsınız ki zaten?

Ah, ok atan biri vardı, evet, ama Mia ne kadar kılıç kullanan bir herifse o da o kadar okçu bir herifti. Gri ve alacalı kahverengi deri giysiler içinde, kısacık sarı saçlarıyla bir kadın. Ne zaman bir atış yapılsa, kadın dudaklarına bir ok bastırıp bir dua fısıldıyor ve oku fırlatıyordu. Üstelik hangi tanrıya dua ediyorsa belli ki tanrısı da ona kulak veriyordu. Luka hızla develerden birine koşarken omzuna bir ok yedi, yeniden siper almaya koşarken bir ok da baldırına saplandı.

Kafası daha ilk darbede ezildi ama Mia emin olmak için taşı kafasının arkasına iki kez daha indirdi. Okçu boğuk sesler çıkarırken parmakları seğirerek yere yığıldı. Mia yerden kaptığı yayı dudaklarıyla çekip nişan alarak aşağıdaki yağmacılardan birinin omurgasına siyah tüylü bir ok sapladı.

Kadın eyerinin üstünde acıyla kıvranarak kanlı bir çığlıkla yere yığıldı. Yoldaşlarından biri kadının düştüğünü görüp yukarıdaki kayalığa dönünce aynı anda boğazına isabet eden bir okla atının üstünden düşüverdi. Başka bir yağmacı, "Kayalığa dikkat! Kayalığa dikkat!" diye haykırırken Mia onu önce uyluğundan sonra karnından vurdu. Ortadaki kataın arkasında saklandığı yerden güneşlerden ışıldayarak fırlayan bir bıçak az kalsın adamın başını omuzlarından ayırıyordu.

Yağmacılar şaşkına dönmüştü, keskin nişancıları beraberinde planlarını da alıp götürerek can vermişti. Gözyaşıiçen yayını çekip bir atı öldürerek binicisini yere çaldı. Mia diğer biniciyi göğsünden iki kez vurarak öldürdü. Geriye kalan az sayıdaki binici, atsız yoldaşlarını da terkilerine atarak atlarının gücünün yettiğince dörtnala kaçtılar.

"... iyi nişancısın..."

Mia okçunun cesedinin üstünde oturan gölgeye baktı. Kedi biçiminde ve küçüktü ve yarı saydam diliyle yarı saydam patisini temizliyordu.

"Eksik olma," dedi Mia önünde eğilerek.

"... kinayeydi..." diye yanıtladı Müşfik Kedi. *"... dördünü kaçırdın..."*

Mia yüzünü buruşturdu ve gölge kediye vuracakmış gibi yumruğunu kaldırdı.

"...hazır baş başayken muhtemelen bu fırsatı yaptığın deliliğe dikkat çekmek için kullanmalıyım..."

"Ah, tabii ya, Kızlar bizi korusun da senin kafa ütülemelerinden bir döngü olsun kurtulalım."

Mia kanlı elini ölü okçunun pantolonuna silip sadağını omzuna astı. Elinde yayıyla, bayırı dikkatle inip kervanın çevreleyen kan gölüne doğru yürüdü.

Kadın esirler kafeslerinin etrafında toplanmışlardı. Grakkus, İtçi, Tozkoparan ve Cesare ölmüştü. Luka omuz ve baldırında oklarla ortadaki kataın yanına yığılmıştı. Mia adamın ayağa kalkmaya çalışmasını, kalkamayınca tek diziyle yetinmesini izledi. Gözleri Mia'nınkilere kilitlenmişti ve diğer fırlatma bıçağı elindeydi.

Gözyaşıiçen da kargaşa sırasında bacağına bir ok yemişti. Yüzü kan içindeydi ama titremeyen elleriyle yayını Mia'ya nişan almıştı. Kız, kadına yaklaşık on metre mesafede durup yayını kaldırdı. Boynuz ve külden incelikli bir el işçiliğiyle üretilmiş, üstüne Fırtınalar Leydisi'ne dualar kazınmıştı. Fırlatacağı ok bu menzilden demir bir göğüs siperliğini bile delip geçebilirdi. Ve Kaptan Gözyaşıiçen'in üstünde demirle uzaktan yakından alakası olan hiçbir şey yoktu.

"Baban seni iyi eğitmiş, evlat," diye seslendi Kaptan. "İyi nişancısın."

"... *pöfff*..." diye fısıldadı Mia'nın gölgesi.

Mia ayağının dibine biriken karanlığa bir tekme savurup sessiz olmasını işaret etti.

"Sizi öldürmek gibi bir niyetim yok, Kaptan," dedi Mia.

"Bak sen şu talihe. Benim de ölmek gibi bir niyetim yok zaten."

Kaptan etrafındaki cesetlere, mürettebatından geriye kalan enkaza, bacağındaki oka ve Asmabahçeler'e uzanan bitimsiz yola baktı.

"Sanırım ödeştik," diye seslendi. "Pazarda sana iyi bir fiyat biçmeyi planlıyordum ama hayatımı kurtarman adil bir haraç oldu. Yolun kalan kısmında önde benimle yolculuk edip Bahçe'ye sağ salim ulaşmamızı sağlamaya ne dersin? Sana da kârdan pay veririm. Yüzde yirmiye ne dersin?"

Mia başını iki yana salladı. "Böyle bir niyetim de yok."

Gözyaşıiçen gözlerini Mia'nın elindeki yaydan ayırmadan, "Pekâlâ, ne *istiyorsun* o zaman?" diye çıkıştı. "Kartların güçlü, evlat. Bu elin nasıl oynanacağı konusunda söz hakkın var."

Mia en öndeki kataırn çevresinde toplanan kadınlara baktı. Üstlerindeki paçavralarla kir pas içinde ve harap haldeydiler. Kan kırmızı çölde tozlu bir yol uzanırken Mia o yolun sonunda onları bekleyen kaderi çok iyi biliyordu.

"Kafesime dönmek istiyorum," dedi.

Gözyaşıiçen gözlerini kırpıştırdı. "Daha az önce kafesten kaçtın..."

"Sizi özellikle seçtim, Kaptan. Şanınızı duymayan yok. Erkeklerin mallarınızı kirletmesine izin vermiyorsunuz. Hem Leonides Aslanları'yla bir anlaşmanız var, değil mi?"

"Leonides mi?" Gözyaşıiçen'in sesini öfke bürüdü. "Aa'nın yanan aleti aşkına, bir gladyatör ahırının konumuzla ne ilgisi var?"

"Şey, mesele de o zaten, değil mi?"

Kız küçük bir tebessümle yayını indirdi.

"Beni onlara satmanızı istiyorum."

3. BÖLÜM

GÖLGELER

Mia, kollarında Alenna ve çıplak teninde kan lekeleriyle yerde yatıyordu. Üst kattaki baloda müzik coşkuyla devam ediyordu; senatörün misafirlerinden hiçbiri biricik oğlunun burunlarının dibinde öldürüldüğünün farkında değildi. Müşfik Kedi karyolanın başucunda oturmuş, genç Don'un cesedine bakıyordu. Tutulma şeffaf diliyle dudaklarını yaladı; gölgekurdun iç çekişinin titreşimi zemini hafifçe sarstı.

Mia'nın kollarındaki kız onları görünce ürperdi.

"Şimdi elimi çekeceğim, aşkım," diye fısıldadı Mia. "Canını yakmaya niyetim yok. Seni bağladıktan sonra giyinip güneşlerışığına karışacağım ve beni bir daha hiç görmeyeceksin. Sana da uyar mı?"

Alenna yaşlı gözlerini kırpıştırarak başını çılgın gibi salladı.

Tutulma'nın yumuşak, kadınsı sesi zemin kaplamasının altından gelir gibiydi.

"... ÇOK APTALCA..."

"... sen de aptallık konusunda uzmansın herhalde, kurt eniği..." *diye hırladı Müşfik Kedi.*

"...ONDAN KURTULMAK DAHA DOĞRU OLUR, HAYATTA KALMASINA İZİN VERMEK İÇİN HİÇBİR NEDENİMİZ YOK..."

"...Canını almak için de bir nedenimiz yok," diye yanıtladı Mia. "Tabii bunun karşılığında metelik almayacaksam. Bu arada, bir muhafızın aşağı inmesi ihtimaline karşı ikinizden birinin koridorda nöbet tutması gerekmez miydi?"

"... geçenlerde sen şu praetorun işini bitirirken ben nöbet tutmuştum..."

"... YALANCI, BAŞINDAN SONUNA KADAR DIŞARIDA NÖBETTEYDİM. SEN YEMLİĞİN BAŞINDAKİ DOMUZ GİBİ ZIKKIMLANMAKLA MEŞGULDÜN..."

"... başından sonuna kadar dışarıda nöbet tuttuysan, sen bunu nereden biliyorsun acaba?.."

"Bitti mi didişmeniz? Hanginizin nöbet tuttuğu umurumda değil ama biriniz dışarı çıksanız hiç fena olmaz çünkü birileri..."

Kapı usulca vuruldu. Boğuk bir ses duyuldu.

"Mi Don?"

Mia, Alenna'nın boğazını iyice sıkarak alçak sesle bir küfür savurdu.

"Mi Don?" dedi ikinci bir ses. "Babanız teşrif buyurmanızı bekliyor."

Seslerinden anlaşıldığı kadarıyla ikisi de muhafızdı. En azından iki muhafız...

"... SENİN SIRANDI..." *diye fısıldadı Tutulma hararetle.*

"... yalancı melez müsved..."

Mia hızla bir şeyler düşünmeye çalışırken sessiz olmaları için onlara hırladı. Yatak odasının önünde muhafızlar varken fark edilmeden tüyme şansı yoktu. Güvercin yukarıda arabayla bekliyordu ama aşağıda ona bir faydası olmazdı. Mia elbette muhafızlarla kapışabilirdi ama anadan üryan ve silahsızdı ve gürültü daha fazla muhafızın dikkatini çekmekten başka işe yaramazdı. Burada gölgeler koyuydu ama yatak odası bodrum katında olduğu için tırmanıp kaçabileceği pencere de...

Alenna dirseğini kaburgalarına geçirince Mia şaşkınlıkla inledi. Alenna hiç beklemeden tumturaklı bir küfür savurarak Mia'nın burnuna kafa attı. Mia'nın eli bir an gevşeyince kız biraz nefes aldı ve Mia'nın son anda bastırabildiği bir çığlık koyverdi.

"Adam öldürüyorlar!" diye bağırdı. "İmdat!"

Mia kafasının yan tarafına peş peşe iki yumruk indirerek kızı bayılttı. Bir küfür duydu ve hemen ardından biri kapıyı omuzladı.

Bir ses, "Mi Don?" diye bağırdı. "Kapıyı açın!"

"... sıra sendeydi..."

"... YALANCI..."

"Kesin sesinizi!"

Kapı menteşelerinden sarsılırken Mia elbisesini kafasından geçirdi. Yerdeki korsenini yoklayarak mezarkemiği hançerini buldu, kabzadaki kuzgun, kehribar gözleriyle azarlar gibi Mia'ya bakıyordu. Mia topladığı gölgeleri başından geçirdi ve bütün dünyayı siyaha boyayıp altında tamamen kayboldu.

Kapı hızla açıldı ve ışığın önünde bulanık iki karaltı belirdi. Biri Aurelius'un adını haykırarak Mia'nın karyola olduğunu umduğu yöne yürüdü. Diğeri yerdeki çıplak ve kan içindeki Liisli kızı fark edip yanına çömeldi. Kapının önü açılınca Mia gölgepelerinini üstünden atıp koşmaya başladı.

Muhafızlar durmasını söylese de Mia onlara aldırmadan hızla debdebeli koridordan geniş merdivene koştu. Yukarıda iki muhafız daha belirdi, koşarak merdiveni çıkan üstü başı kan içindeki kıza şaşkınlıkla baktılar. Biri onu durdurmak için elini kaldırdı ama Mia'nın hançeri bir an ışıldadıktan sonra kabzasına kadar adamın karnına gömülüp geri çıktı. Acıyla inleyerek yere yığılan adam merdivenden yuvarlanırken arkadaşı da kılıcını çekerek diğer muhafızlara seslendi. Mia kenara çekildi, muhafızın

kılıcı omzuna ve kolunun üst kısmına saplanırken hamleyi karşılıksız bırakmadı ve havada ıslık çalan hançeriyle adamın gırtlağını boydan boya kesti.

Adam gırtlağından çağıltılar yükselerek yere yığıldığında Mia çoktan merdivenleri tırmanıp zemin kata çıkmıştı. Ana salona dalınca ilik mensubu don ve donalar tek elinde kanlı bir bıçak tutan, koyu renk saçları, öfkeden büyümüş koyu renkli gözlerine yapışmış Mia'yı çığlıklarla karşıladılar.

"Affedersiniz, Mi Dona," diyerek güzel bir pilici kenara itti ve salonu koşarak geçti. Odaya kimi, neden takip edeceklerini bilemeyen yeni muhafızlar daldı. Aurelius'un yatak odasındaki ikili de basamakların başında belirip şaşkın kalabalığı tararken nihayet güruhun arasında kendine yol açmaya çalışan Mia'yı fark ettiler.

"Kırmızılı kız!" diye bağırdı biri. "Yakalayın onu!"

"Katil!" diye bağırdı bir diğeri. "Senatörün oğlunu öldürdü!"

Salonda bir kaos patlak vermişti, kimi davetliler Mia'yı yakalamaya çalışırken kimileri de önünden çekiliyordu. Mia onu tutmaya çalışan varlıklı bir administratide uyluğundan kasığına kadar uzanan bir yarık açtı, bir başka beyefendiyi suratına indirdiği dirsek darbesiyle bayılttı. Elindeki hançer ve gözlerindeki bakış diğer iyi niyetli davetlileri çil yavrusu gibi dağıtan Mia, bir yan adım, bir itiş ve bir taklanın ardından çift kanatlı kapıdan çıkıp gösterişli giriş holüne fırladı. Aptala dönmüş bir hizmetkârın elindeki tepsiden bir kadeh kaptı ve şarabı kafasına diktikten sonra boş bardağı üstüne doğru koşan muhafızın kafasına fırlatıp adamı bir seksen yere serdi.

Kapıdan dışarı fırlayınca kendini Aurelius'un konağının avlusunda buldu. Arkasından "Katil!" haykırışları yankılanıyor, üç muhafız onu tutmak için koşarak basamakları çıkıyordu. İkiz güneşlerden gözü kamaştı.

"Siktir..."

Muhafızların ellerinde gladyuslar, yüzlerinde ölümcül ifadeler vardı. Mia'nın kanayan omzu tuvaletini kana boyamıştı. Savunmaya çekilmeye mecburdu, liderin gölgesine uzanıp çizmelerini zemine sabitledi, kılıçların arasından yuvarlandı ve iki ağağıyla tekmeler savurarak takla attıktan sonra ayağa fırladı. İçlerinden birini gözüne kestirerek Aurelius'un avlusunda bekleyen atlara ve arabalara doğru koştu.

"Güvercin!" diye gürledi.

Kalabalıkta bir oğlan başını kaldırdı. Yüzünde köşeli, sade bir volto, üstünde hizmetkârlara özgü şık bir giysi vardı, koyu renk saçları kısa kesilmişti. Ağzının kenarında bir sigara sarkıyordu. Maskesinin sağ yanağında kanlı üç gözyaşı damlası vardı. Görünüşüne bakınca Kutsal Ölümün Anası Kilisesi'nden El demezdiniz ama Mia ikinci kez seslenince sürücü koltuğunda ayağa fırladı.

"İyi misin?" diye seslendi.

Mia, "Sence iyi miyim?" diye bağırarak ona doğru koştu.

Mia'nın Eli muhafızları peşinden koşturan yaralı Kılıç'a baktı. Sigarasını tükürdü ve elini paltosunun içine sokup iki küçük arbalet çıkardı. Dikkatle nişan alarak iki seri atışla Mia'nın en yakınındaki iki muhafızı yere serdi.

Eliyle işaret ederek, "Koş!" diye bağırdı.

"Ah, hayhay, ne demezsin!"

Mia'nın kulağının dibinden geçen ıslık sesi arbaletlerini kuşanmış yeni muhafızların geldiğinin habercisiydi. Şaşkın arabacıların arasından hızla koşarken sırtında hissettiği yakıcı acı, Mia'ya içlerinden en az birinin iyi bir nişancı olduğunu gösterdi.

Sendeleyip bir küfür savurarak yere kapaklanınca avuçları ve dizleri parke taşlarda rendelenmiş peynir misali sıyrıldı. Sırtından çıkan oku sıkıca tutup acıyla inleyerek bir kez daha doğruldu.

"Çene aşkına, az önce seni..."

"Gevezeliği bırak da ateş et, kahrolası ahmak!"

Güvercin tekrar okunu fırlattı ve bu kez bir muhafızı gırtlağından vurarak yere devirdi. Yeni bir ok takmak için siper alırken Mia'nın kafasının üstünden geçen ok yağmuru, paniğe kapılan sürücülerden ikisine ve özellikle huysuzlanan bir aygıra isabet etti. Ne yazık ki Güvercin okunu yerleştirip doğrulurken muhafızların oklarından biri göğsüne isabet ederek onu bir kan yağmurunun altında arabanın üstüne devirdi. Mia ağzı kanla dolan El'inin cebelleşerek doğrulmaya çalışmasını izledi ama oğlan sonunda inleyerek yığılıp kaldı.

"... APTAL OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİM..."

"... ilk kez tamamen hemfikiriz..."

Mia ayaklanmış, ortalıkta dolaşan atların ve paniğe kapılan sürücülerin arasında kendine saklanacak bir yer arıyordu. Ama yaralı koluyla aynı anda hem bir arabayı idare etmesi hem de kamçıyı kullanması imkânsızdı ve Aurelius'un muhafızları hızla yaklaşıyordu.

Mezarkemiği hançeriyle büyük,beyaz bir aygırın deri kayışlarını ve koşum takımlarını kesti. Acıdan yüzünü buruşturarak aygıra bindi.

"... atların senden ne kadar nefret ettiğini unuttun mu yoksa?.."

"Öyle görünüyor."

"... SÜR!.."

Mia atın karnını mahmuzlayınca hayvan, senatörün avlusundaki çakılları savura savura şimşek gibi fırladı. O sırada muhafızlar durmasını söylüyordu. Mia'nın iki yanından atının böğrüne teğet geçerek uçan oklardan biri hayvanın sağrısına isabet etti. Hayvan acıyla kişneyerek Mia'yı üstünden atmaya çalıştı ama Mia, sahibinin*

* Müstakbel kolluk kuvvetleri mensupları için bir not: Bu, *hiçbir zaman* işe yaramaz.

ayaklarına yapışan gölge misali sımsıkı tutunuyordu. At son sürat kapıdan geçip Galante şehrinin geniş ve kalabalık caddelerine daldı. Uzakta düzinelerce farklı katedral, kubbe ve minareden çan sesleri yankılanıyordu. Sokaklar Ateşbayramı nedeniyle kalabalıktı ve Mia kan kaybeden atıyla aralarından dörtnala koşarken sokaktakiler küfürler yağdırıyordu.

Arkasına bakan Kılıç, peşindeki dört süvariyi gördü. Omzundan akan kanla sırtı yapış yapış olmuş, sırılsıklam olan tuvaleti tenine yapışmıştı. Kan kaybından sersemlemeye başlamıştı. Hayli renkli bir küfür savurarak sırtındaki oku çekerken acıdan başı döndü. Sokaklardan uzaklaşıp karanlık bir yere sığınmalı ve hengâme durulana kadar saklanmalıydı.

Galante sokakları burada, İlik bölgesinde bile tıklım tıklımdı, ortalık son sürat bir kovalamaca için fazla kalabalıktı. Atın korkuyla tetiklenen dörtnala kaçışı sona geliyordu çünkü hayvancağız sağrısındaki ok yüzünden topallamaya başlamıştı. Mia topallayan hayvanın sırtından kayıp sarhoş âlemcilerin arasına inerken muhafızların bağırışı kulaklarında çınlıyordu. Topallayarak şehrin sayısız katedrallerinden biriyle heybetli bir administrati binasının önünden kıvrılarak Galante'nin arka sokaklarına uzanan bir ara sokağa girdi. Sol kolu tamamen uyumuştu ve Müşfik Kedi'nin sesi durmamasını söyleyip duruyordu. Sonunda arkasında kalabalık bir mezar taşı denizinin ve koyu renkli yabani otlarla, rengârenk çiçeklerle kaplı mezarların uzandığı ferforje bir çite vardı.

Galante kabristanı.

Topallaya topallaya kabristanın kapısından geçip nesillerce İlik mensubu ölüsüyle dolu sıkışık mermer, yosunlu granit ve heybetli mozole sıralarının arasından ilerlemeye çalıştı. Sonunda uzun zaman önce unutulmuş zengin bir piçin mezarının saçağının altına sığındı. Uzandığı gölgeleri akıllı parmaklarıyla koparıp omuzlarının etrafına sardı.

Her zaman olduğu gibi, Mia'nın pelerinin altında dünya karanlığa gömüldü. Yine de kabristana giren muhafızların seslerini, parke taşlarını döven çizmelerini duyabiliyordu. Yüzbaşılarının kükrediği bir emirle gruplara ayrılan muhafızlar solgun renkli taşlarda yankılanan "Katil!" haykırışlarıyla sıkışık mahzenmezarlar, kabir ve mezar labirentine dağıldılar.

Ama bir muhafız geride kaldı.

Mia gölgeduvağının arasından onu ancak görebiliyordu ama belli belirsiz siluetinden iriyarı bir adam olduğunu anlamıştı. Söylene söylene mozolelerin arasında dolaşıyor, çizmelerinin altındaki çakıltaşları çıtırdıyordu. Adam başını bir o yana bir bu yana çevirerek saklandığı yere yaklaşınca Mia nefesini tuttu. Gölgepelerinine rağmen geride kan lekesi bırakmış olabileceğini düşünürken tam o anda ayaklarının dibinde biriken kanı fark edince başından adeta kaynar sular döküldü.

Muhafız, Mia'nın gizlendiği mahzenmezara yaklaşıyordu. Mia ise adamın geçip gitmesi için dua edeceğine pelerinini fırlatıp attı ve elindeki hançerle adamın üstüne atıldı.

Muhafız şık üniformasının içine zırh giymişti ama Mia'nın mezarkemiği hançeri, çelik halkaları tereyağı gibi sıyırıp geçti. Hançer kabzasına kadar adamın etine gömüldü ama Mia görmeden gelişigüzel saldırdığı için adamın kalbini ıskalamıştı. Mia hançerini ikinci kez saplayıp bu kez boynunu deşerken adamdan güçlü bir çığlık yükseldi. Mia'nın yüzüne sıcak ve ıslak kan püskürürken adam onu bileğinden yakalayıp çenesine sert bir yumruk yapıştırdı. Mia arkaya, mezarın duvarına savrulurken onu tutan ele yapıştığı için ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

Adamın nefes borusu hâlâ sağlamdı ve böğürüyordu, kız ise hırlayarak onu tekrar tekrar hançerledi. Onlar zemindeki büyük taşların üstünde yuvarlanırken Tutulma ile Müşfik Kedi diğer muhafızların geri döndüğünü fısıldadılar. Ama Mia'nın düşmanı çok iriydi ve kız aldığı onca eğitime rağmen yaralanmıştı, kanaması vardı ve aranızda rakibinizin iki katı cüssede olmanın avantaj olmadığını düşünen varsa, yarı beline gelen bir düşmanla hiç savaşmamış demektir.

Mia taşları döven çizmelerin gürültülerini duydu ve aynı anda muhafız saçlarına yapışınca yüzü acıyla çarpıldı. Hançeri nihayet adamın gırtlağını bulabildi ve onu köpüklenen kıpkırmızı bir püskürtü eşliğinde sırtüstü yere savurdu. Güçlükle ayağa kalkan Mia dört muhafızın yaklaştığını gördü.

"... kaç!.."

"Nasıl?" diye inledi.

"... SAKLAN!.."

"Nereye?"

"Dur!"

Senatör Aurelius'un üniformalı dört muhafızı etrafını sardılar. Mia sokaktan gelen ıslık seslerini ve lejyoner çizmelerinin gümbürtüsünü duyabiliyordu. Korkusuzca, hatta ölümün gözlerinin içine bakarak gözlerini muhafızların en uzun boylusuna dikti ve hançerini parmaklarının arasında çevirdi. Konsül Scaeva'yı ve Kardinal Duomo'yu düşündü. Ailesinin yerde kalan kanını. Ama pişmanlık nihayetinde korkudan gelirdi ve orada, o bitiş çizgisinde bile, Mia'nın içinde korkudan eser yoktu. Sadece bu işin böyle biteceğini düşünmenin verdiği öfke vardı.

"Önce kim ölecek?" dedi etrafını saran adamlara dik dik bakarak.

Muhafızların en aklı başında olanı hazırdaki okunu Mia'nın kalbine nişan aldı.

"Muhtemelen sen, sürtük," dedi tükürür gibi.

Mia'nın içi karanlık ve sığ bir ürpertiyle doldu. Kan içindeki tüyleri diken diken olmuştu. Tepede güneşler yanıyordu ama burada, mezarlıkta gölgeler siyaha çalacak

kadar koyuydu. Muhafızların arkasında, ellerinde ancak mezarkemiğinden olabilecek kılıçlarıyla pelerinli ve kukuletalı bir karaltı yükseldi. Oku atmaya hazırlanan muhafızın üstüne atılıp başını gövdesinden ayırdı. Diğer muhafızlar haykırarak kılıçlarını kaldırdılar ama karaltı şimşek hızıyla hareket ederek bir kez, iki kez, üç kez vurdu. Daha Mia gözünü bile kırpamadan muhafızların dördü de cansız bir halde yere serilmişti.

"Çene aşkına," diye fısıldadı Mia.

Ayaklarının dibindeki gölgeler kıpırdandı ve Tutulma bir ulumayla kurt cismine büründü. Müşfik Kedi tüylerini kabartmış, Mia'nın omzunda tıslıyordu. Mia iliklerine kadar ürpermişti, kurtarıcısı yüzünü ona çevirirken yoldaşı korkusunu yutuyordu.

Kurtarıcısı insan değildi. O kadarı aşikârdı. Ah, pelerinin altında geniş omuzlu, uzun boylu bir insan suretiydi, evet. Ama elleri... Cehennem ve kan aşkına, kılıçlarının kabzasını sımsıkı tutan elleri siyahtı. Koyu renkli ve yarı şeffaf parmakları kabzaların etrafına yılan gibi sarılmıştı. Mia kurtarıcısının yüzünü göremiyordu ama kıvrılıp bükülerek kukuletasının derinliklerinden uzanan küçük, siyah sürgünler kukuletayı iyice aşağı çekiyordu. Kavurganyaza çok yaklaşmış olmalarına ve gökyüzünde yanan iki güneşe rağmen karaltının nefesi dudaklarının önündeki beyaz pusta asılı duruyor, Mia'nın bütün vücudu titriyordu.

"... Kimsin sen?"

"BUNU KENDİNE SOR," diye yanıtladı karşısındaki karaltı. Sığ ve ıslıklı sesinde tuhaf bir titreşim vardı. "MIA CORVERE."

Kız gözlerini kırpıştırdı.

"... Beni tanıyor musun?"

Karaltı, Mia'nın ancak sürünmeye benzetebileceği hareketlerle ona yaklaştı. Mezarların ve etraflarındaki mahzenmezarların üstünü bir kırağı dalgası kapladı.

"BUNDAN DAHA FAZLASI İÇİN YARATILDIĞINI BİLİYORUM," dedi karaltı. "GERÇEĞİN MEZARDA GÖMÜLÜ DURUYOR. OYSA SEN, GÖKLERİ SİYAHA BOYAMAN GEREKİRKEN, ONLAR İÇİN ELLERİNİ KIRMIZIYA BOYUYORSUN."

"... ne mutlu, bir şifreli konuşanımız eksikti..."

"İNTİKAMININ GÜNEŞLERDEN FARKI YOK, MIA CORVERE. ANCAK GÖZÜNÜ KÖR EDER."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Mia bağırışları duyunca yaklaşan ayak seslerine döndü.

"AYIN TACINI ARA."

Mia tekrar ona döndüğünde, hiç ortaya çıkmamışçasına karaltının kaybolup gittiğini gördü. Nefesi hâlâ havada asılı duruyor, ürperti Mia'nın kemiklerinden yavaş yavaş çekilirken karaltının sesi gözlerinin gerisindeki siyah boşlukta yankılanmaya

devam ediyordu. Mia mezarlıkta etrafına bakınsa da cesetler ve mahzenmezarlardan başka bir şey göremeyince uyanıkken rüya görüp görmediğinden şüphelendi.

"... mia, geliyorlar..."

"...GİTMELİYİZ..."

Yine düdük sesleri. Gittikçe yaklaşan çizme sesleri. Mia'nın yüzüne gözüne bulaşan kan. Muhafızlardan birinin pelerinini –en az kanlı olanı– kaptı ve kukuletasını başına indirip mezarlıkta elinden geldiğince hızla topallayarak ferforje çiti binbir güçlükle aşıp Galante'nin labirenti andıran arka sokaklarında gözden kayboldu.

Geride sadece cesetler kalmıştı.

Aşkah Asmabahçeleri eşi benzeri olmayan bir yerdi.

Tanrımezarı'nda Küçük Liis'in geniş çatı bahçeleri muhteşem kokularıyla Gül Nehri'nin leş gibi kanalizasyon kokusunu bastırmaya yardım eden güneşgelinleri ve balgülleriyle kaplıydı. Beyaz Kale'de ise Kral III. Francisco'nun metreslerinin gönlünü hoş tutmak için yaptırdığı bahçeler kilometrelerce uzanır ve monarşinin devrilmesinin üstünden bir asır geçmesine rağmen, bahçelerin bakımında bir köle ordusu ter dökerdi. Elai'nin birbirine dolanmış ustura-asmalarıyla kaplı Diken Kuleleri yerden yirmi metre yükseğe uzanıyordu. Kavurganyazdan hemen önce asmalar çiçeklenince kuleler şehrin dört bir yanından görülebilen çiçeklerle bezenirdi. Ancak Cumhuriyet'teki hiçbir bahçe Aşkah'ın Asmabahçeleri'yle mukayese edilemezdi, nazik dostlarım.

Sebebi ne ihtişamı ne de korku salmalarıydı.

Mia'yı ilk sarsan koku oldu. Daha şehre kilometrelerce uzaktayken kafesinin pis kokusunu bastırmayı başarmıştı. Kan, ter ve kapkara sefalet. Mia pusun arasından yükselen metropole dudağını ısırarak baktı. Katarındaki çocuklar ağlamaya başladı, daha genç yaştaki kadınların onlara katılması çok sürmedi. Mia varış noktalarına bakarken gölgesinin dalgalandığını hissediyordu.

Sakın korkma.

Aşkahi İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra Liisli kâşifler Asmabahçeleri kurmuşlardı. İmparatorluğun çöküşünün üstünden geçen yüzyıllar içinde, kıyının en büyük metropolüne dönüşen liman, artık güney denizlerinde Itreya Cumhuriyeti'nin kalbini besleyen teşviklerin en büyük ticaret merkeziydi.

Kölelik.

Limanşehri, doğal körfezin kıyısında kurulan, kırmızı taşlı bir yapıydı. Mimarisi eski Aşkah harabeleri ile eski şehrin kalıntılarının üstüne inşa edilen Liis

üslubu zarif kuleler ve kubbelerden oluşuyordu. Şehrin duvarlarında içleri binlerce insan cesediyle dolu binlerce demir darağacı asılıydı.

Onlarca yıllık kimi darağacının içinde yalnızca eski kemikler kalmıştı. Bazılarında yeni ölüler vardı. Ancak Mia duvarların ötesindeki hareketli ve kalabalık metropolden yükselen yürek parçalayıcı haykırışlardan, yüzlercesinin hâlâ hayatta olduğunu anlamıştı. Yoklara karışana dek orada öylece bırakılmışlardı.

Aşkah'ın Asmabahçeleri. Çiçekleri etten ve kemiktendi.*

Ve Mia sonunda buradaydı.

Kervan sıcakla birlikte daha da şiddetlenen leş kokuslarının arasından geniş ahşap kapılardan tıngır mıngır geçti. Sokaklar kalabalık, az ötedeki liman Cumhuriyet'in dört bir yanından gelen, kimi yük boşaltan kimi yüklenen satılık köleleriyle yola çıkmaya hazırlanan gemilerle doluydu. Köle tüccarlarının Aşkah kıyısına ve daha doğuya yaptıkları turlardan taze et yüklü kafeslerle döndükleri pazar mevsimiydi. Itreyalı lejyonerler Liisli tacirlerle dirsek temasındaydı ve hava metal metelik şıngırtıları ve hüzünle yüklüydü.

Mia birinin yanına sokulduğunu hissetti. Dönünce zayıf bir kadının solgun bir yüzle sokaklara baktığını gördü.

"Her Şeyi Gören bizi yardım etsin."

Mia gözlerini kısarak gökteki iki güneşe baktı.

"Duyduğunu sanmıyorum," diye homurdandı.

---

* Asmabahçeleri'nin tarihi kanla yazılmıştır. Bir ticaret şehri olarak kurulan Asmabahçeleri Itreyalı kralların yükselişinin ardından hızla bir et ticareti merkezine dönüştü. Ancak limanın orijinal adı eski Aşkahi dilinde "Duvarlı Şehir" anlamına gelen Ur-Dasis'ti ve şehir yeni lakabını II. Francisco'nun hükümdarlığı sırasında yaşanan bir ayaklanmadan almıştı.

Krallığının belkemiğini köle işçiliğinin oluşturduğu Francisco herhangi bir ayaklanmayı göze alamazdı. Bir grup köle, onları ellerinde tutan tacirlere karşı ayaklanıp Ur-Dasis'i ele geçirince Kral, ünlü General Atticus Dio önderliğinde bir lejyonu ayaklanmayı bastırmaları için isyancıların üstüne saldı. Etrafı kuşatılan isyancılar cesurca direnmelerine rağmen, sonunda büyük bir açlığa yenildiler ve Atticus'un merhamet sözü vermesi şartıyla teslim olmayı kabul ettiler. General, isyancıların yalnızca esirlik hayatlarına devam edeceklerini söyleyerek bu şartı kabul etti.

Tahmin edileceği gibi, Atticus sözünü tutmadı. İsyancılar silah bırakınca, gelecekte böyle bir isyanı teşvik etmesini önlemek amacıyla, ibreti âlem olsun diye binlercesi şehrin duvarlarına asıldı. Orijinal demir darağaçlarının bazıları bugün bile şehrin duvarlarını süslemekte ve isyancı köleleri bugün de aynı kader beklemektedir: Kafeslere kapatılıp yakıcı güneşin altında ölmeye terk edilmek.

Francisco generalinin performansından o kadar hoşnut kaldı ki onun şerefine Ur-Dasis'in adını Asmabahçeleri olarak değiştirdi.

İşin ilginç yanı, Atticus yaklaşık yirmi yıl sonra Francisco'nun torunu çocuk kral IV. Francisco'ya karşı başlatılan bir isyana bizzat öncülük edecekti. Ve bahsi geçen isyan başarısızlıkla sonuçlanınca general Aşkah'a götürüldü ve yirmi yıl önce böyle bir işe tahsis ettiği duvarlara asıldı.

Tarihin, nazik dostlarım, ilginç bir mizah anlayışı vardır.

Kervan pazar meydanının hareketli bir köşesinde durdu. Gözyaşıiçen yere atladı, topallaya topallaya, kadınları taşıyan katarın arka tarafına geçti, örtüyü kaldırıp Mia'ya işaret etti.

"Pekâlâ, kızım," dedi. "Çukur'a gidiyoruz."

Kaptan kafesin kilidini açtı, elindeki arbaletle bir adım geri çekildi. Tacirler şimdiden arabanın etrafına toplanmış, içerideki malları dürterek ederlerini kestirmeye çalışıyorlardı. Pazar bezirgânları arka arabadaki adamları boşaltmaya başlamışlardı bile; tutsaklar ayaklarındaki prangaların paslı şarkıları eşliğinde kaskatı toprak zemine iniyorlardı. Mia gözleriyle kalabalığı tarayarak arabadan indi.

İşte buradayım.

Gülüşünü kirden keçeleşen saçının arkasına gizledi.

Bir adım daha yaklaştım.

Çukur, pazaryerinin diğer ucundaydı ve Mia henüz görmese de sesleri duyabiliyordu. Cırlak naralar, acı iniltiler, bozuk metelik şıngırtıları ve kemik sesleri. Kalabalık meydanda ilerlerlerken Gözyaşıiçen, Mia'ya paha biçmek isteyen tacirler tarafından en az on kez durduruldu. Adamlar kıvrımlarını avuçlayıp kirli elleriyle dişlerini kontrol ettikçe Mia öfkesini zapt etmek için büyük çaba harcıyordu. Ancak Gözyaşıiçen, kızın yakında Çukur'da satışa çıkarılacağını söyleyerek bütün teklifleri geri çevirdi. Kaptanın itirazları hayret ve hoşnutsuzlukla karşılanıyordu; tacirlerden biri bunu "bir çift güzel memeyi ziyan etmek" olduğunu ilan etti. Ancak Gözyaşıiçen geri adım atmadığı için, ikili yürümeye devam etti.

Çukur, adının hakkını veriyordu; üç metre derinliğinde, on beş metre genişliğinde, kireçtaşı duvarlarla çevrili bir hendekti. Hemen yanındaki geniş ağılda paslı demir parmaklıların arkasına çok sayıda kaslı köle kapatılmıştı. Çukur'u çevreleyen kireçtaşı tribün sıraları tezahürat yapan kumarbazlarla, sesini duyurmak için bağıran madrabazlarla doluydu. Mia en iç halkada yardımcılarının ve hizmetkârlarının eşlik ettiği bir düzineden fazla sanguila* gördü.

Mia başını eğip Çukur'un demir kapılarının önünde durdu. Miğferleri tüylerle süslü Itreyalı lejyonerler içeri girmesine izin vermeden önce bir başka köle tacirinin mallarını teftiş etmekle meşguldüler. Kız yüzünü örten dağınık saçlarının altından fısıldadı.

---

* Kelime anlamı "kan efendileri". İnsan ahırları işleten, Cumhuriyet'in dört bir yanındaki gladyatör arenalarında köle dövüştüren adamlar.

Başarılı sanguilalar, onları politik görevlere soyunmaktan alıkoyan soylu kanından yoksun olmalarına rağmen, en sevilen Itreya senatörüne rakip olacak bir popülerliğe sahipti.

Çoğu, büyük metelik yığınlarının üstünde güzel metreslerinin kollarında ağlayarak uykuya dalmakla yetinirdi.

"Leonides'i görebiliyor musun?"

"Evet, şurada." Gözyaşıiçen ahırın karşı tarafını işaret etti. "Şişko piç."

"... *Hepsi* şişko piçler."

"O zaman piçlerin en şişkosu diyelim."

Mia gözlerini kısıp bakarken nihayet geniş bir şemsiyenin altında oturan Itreyalı adamı gördü. Adam sıcak havaya rağmen uzun bir frak giymişti, sımsıkı bağladığı boyunbağını aslan kafası biçiminde bir iğne süslüyordu. Yüzü esmer, vücudu çok fazla yiyecek ve şarapla geçen yıllar yüzünden tostoparlaktı. Yanında oturan geniş omuzlu, kaslı Itreyalı büyük bir dikkatle Çukur'a bakıyordu.

"Titus," dedi Gözyaşıiçen. "Executus, Leonides'in kölelerini eğitiyor."

Mia, "Executus'un ne iş yaptığını biliyorum," diye söylendi.

"Emin misin? Çünkü bahis oynayan bir kadın olsaydım, son gedamı ağzından çıkanı kulağının duymadığına yatırırdım."

"Dedim ya," dedi Mia. "Son üç *Venatus Magni* şampiyonunu Leonides eğitti. Bütün arenalarda kendine mutlaka yer bulur. Doğru memurlara rüşvet veriyor, doğru insanları elinde tutuyor. Özgürlüğümü kazanmak istiyorsam şansımı artırmak için ondan eğitim almalıyım."

"Ama *neden* be kızım?" diye sordu Gözyaşıiçen. "Çölde pekâlâ başını alıp gidebilirdin! Cehennem aşkına, *şu anda* basıp gitsen ses çıkarmam! O yağmacılardan kıçımı sen kurtardın ve ben borçlu kalmam. Her Şeyi Gören aşkına, neden gladyatör olmak isteyesin?"

"Bir yemin ettim," dedi Mia. "Ve yeminimi yerine getirmek niyetindeyim."

"Böyle bir yerde hangi yemin yerine getirilir ki?"

"Kanlı bir yemin."

Gözyaşıiçen iç geçirerek başını salladı. "Delilik bu."

"... göründüğünden akıllıymış..."

Kaptanın fark edemeyeceği kadar yumuşak olan fısıltı, Mia'nın keçeleşmiş saçlarının altındaki gölgeden gelmişti. Gözyaşıiçen üç köşeli şapkasını çıkarıp kafasını kaşıdı. Gözucuyla Mia'ya bakarak derin bir iç geçirdi.

"Senin gibi bir kızın bu taraklarda bezi olmamalı."

"İnan bana, Kaptan," dedi Mia. "Benim gibi bir kızla hiç karşılaşmamışsındır."

Gözyaşıiçen bir küfür savurdu ama sözünü tutarak girişteki lejyonerlere yaklaştı. İki adam onu selamladılar ama yanında ayaklarını sürüyerek yürüyen zincirli sıska kızı görünce kaşları havaya kalktı.

"Yolunu mu kaybettin, Kaptan?" diye sordu iriyarı olan.

"Zevk ağılları şu tarafta," dedi daha iriyarı olan, körfez yönünü işaret ederek.

Gözyaşıiçen burnunu hızla çekip yere tükürdü. "Kenara çekilin, leş kokulu orospu çocukları. Halis muhlis bir dövüşçüm var ve çene çalacak zamanım yok. Tabii kafa yapacak bir şeyler satmıyorsanız."

Lejyonerlerden daha iri olanı gözlerinin kırpıştırarak Mia'ya baktı. "...Bu hatunu bir sanguila'ya satmayı mı düşünüyorsun?"

Lejyonerler bir pantomimdeki kötü aktörler gibi karınlarını tuta tuta kahkaha attılar. Gözyaşıiçen ilk muhafızın karşısına dikilirken Mia başını kaldırmadı. Adam iriyarıydı, evet, ama kadın yine de gözlerinin içine bakabiliyordu.

"Ben burada hiç ıvır zıvır sattım mı, Paulo?" Gözyaşıiçen diğer adama döndü. "Bana işimi öğretmeye kalkmayın, otuzbirci dümbelekler. Nasıl iş yapacağımı iyi bilirim ve şu anda işim kahrolası Çukur'da."

Askerler işittikleri azara biraz bozularak birbirlerine baktılar. Hafifçe omuz silkip kenara çekilerek Gözyaşıiçen ile Mia'ya yol açtılar. Elinde balmumu bir tablet tutan tombul bir adam Gözyaşıiçen'in adını yazarken şaşı bir oğlan da Mia'nın koluna ve tuniğinin arkasına mavi boyayla bir numara yazdı. Oğlan işini yaparken Mia da nereden geldiğini, buraya nasıl düştüğünü merak ederek ona bakıyordu. Oğlanın yanağındaki tekli simyevi çember damgası* dikkatini çekmişti.

Oğlan Mia'yı prangalarından tutup diğer kölelerin yanına çekmeye davrandı. Kız bir an direndi ve Gözyaşıiçen'in gözlerinin içine baktı.

"Bir şey daha, Kaptan," dedi yumuşak bir sesle.

"Ah, söyle." Kaptan tek kaşını kaldırdı. "Çok fazla alacağın var, değil mi?"

"Sen bana hayatını borçlusun. Bence En Büyük Borç budur. Bir döngüde bunu hatırlatabilirim. Ve iki kez tekrarlamak zorunda kalmazsam sevinirim."

Gözyaşıiçen derin bir nefes aldı. "Dediğim gibi, kızım, borcum borçtur."

İstediği cevabı alan Mia oğlanın onu sürüklemesine izin verdi, yakıcı sıcağın altında diğer kölelerle birlikte beklemeye koyuldu. Etrafına bakınca, onun dışında bir kadın daha olduğunu gördü; üstelik kadının tabak kadar Dweymeri elleri vardı.

---

* Itreya Cumhuriyeti'nde kölelik çok ciddi düzenlemelere tabi bir iştir ve koca bir administratii ordusunun gözetimi altındadır. Köleler başlıca üç gruba ayrılır ve yanaklarında konumlarını gösteren simyevi bir damga taşırlar.

Damgaları tek bir çemberden oluşan köleler en alt tabakayı temsil eder: Hizmetçiler, ırgatlar, kerhanelerde çalışanlar, vs. İki çemberi olanlar askeri mevzularda eğitilmiştir; gladiatii, ev muhafızları ve Itreya köle lejyonunun, namı diğer Kanlı On Üçüncü'nün üyeleri onlardan çıkar. Üç çemberliler ise en nadir bulunan, en kıymetli köle türüdür; damgaları eğitimli ve olağanüstü yetenekli olduklarını gösterir: Kâtipler, müzisyenler, vekilharçlar ve üst düzey fahişeler bu sınıfa mensuptur.

Ve yetenekli fahişelerin Cumhuriyet'te neden bu kadar değer gördüğünü merak ediyorsanız, nazik dostlarım, yetenekli bir fahişeyle tek bir gece bile geçirmemişsiniz demektir.

Gözlerini karşıya dikti ve ağıl arkadaşlarının meraklı bakışlarından kaçınmaya çalışarak Çukur'da olup bitenleri izledi.

Hayli basit görünüyordu. Gözyaşıiçen gibi insan tacirleri tribün sıralarının arasında dolaşarak mallarını sanguila'ya pazarlamaya çalışıyordu. Malların eline sırayla tahta bir kılıç tutuşturuluyor, canları pahasına dövüşmeleri için arenaya yüzüstü fırlatılıyorlardı.

Çukur'un ortasında, dağ gibi cüsseleri, kas yığınları ve yara izlerinden ibaret yarım düzine kadar profesyonel dövüşçü vardı. Ringe yeni bir aday itilince dövüşçülerden biri derhal tahta bir kılıç kapıp rakibinin kafasını ezmek için harekete geçiyordu. Bahisler açılıyor, izleyiciler uluyarak tezahürat ediyor, birkaç dakika sonra rakip hâlâ ayaktaysa sanguila'ya açık artırma için teklifte bulunma fırsatı veriliyordu. Gelecek vaat edenler hemen kapılıyordu. Çuvallayanlar ise sürüklenerek Asmabahçeleri'nin başka bir köşesinde yeniden satışa çıkarılmaya götürülüyordu.

Mia, Sanguila Leonides'e baktı. Adam kölelere örümceğin sineğe baktığı gibi bakıyor ama hiç bahis açmıyordu. Leonides'in Aslanları, Cumhuriyet'in en iyi gladyatörleriydi ve Leonides yılın altı ayını kıyı kesimindeki pazarları dolaşıp en iyileri elleriyle seçerek geçirirdi. Mia ona Domini diye hitap etmek istiyorsa onu etkilemeye mecburdu.

Neyse ki hiç kimse beceriksizce kılıç kullanarak Kızıl Kilise Kılıcı olmuyordu.

Çığırtkan, Mia'nın numarasını okudu. Ağılın kapısı açıldı. Şaşı oğlan, Mia'nın prangalarının kilidini açıp eline, normal şartlar altında odun niyetine bile kullanmayacağı bol çentikli tahta bir gladyus tutuşturdu. Ve herhangi bir seremoni yapmadan Mia'yı Çukur'un ortasına itti.

Tribünlerden haykırışlar, boğuk, çirkin kahkahalar ve taciz dolu hakaretler yağmaya başladı. Siyah saçlı çelimsiz bir kızın çarpık bacaklarıyla ringin ortasında dikilmesi, bırakın kan efendilerini, kalabalığın arasındaki avam tabakasını bile etkilemekten çok uzaktı.

"Aa'nın yanan aleti aşkına, şaka mı bu?" diye bağırdı biri.

Çukur'a tükürük ve hakaret yağarken sanguila da ilgisiz bakışlarını hesap defterlerine indirmişti. Bu nasıl bir jestse kimseye komik gelmemişti. Çukur dövüşçülerinden biri tek kaşını kaldırarak çığırtkana bakınca adam başını sallamakla yetindi. Adam omuz silkti, tahta kılıcını alıp uzun adımlarla Mia'ya yöneldi. Köprü genişliğindeki kahverengi teni terle ışıldayan bir Dweymeri'ydi.

"Sıkı dur, küçük kız," diye kükredi. "Fazla sürmez."

Mia söyleneni yaptı, iri adam üstüne üstüne gelirken kıpırdamadan durdu. Ancak dev, beynini dağıtmak için kılıcını kaldırır kaldırmaz o da harekete geçti. Gölge kadar hızlıydı.

Yana çekilince, kılıç ıslık çalarak başının yanından geçti. Mia tahta gladyusunu adamın bileğine indirip kemiğini kırdı. İrkıyım adamın çığlığıyla bazı sanguila'lar dönüp onlara bakmaya başladı. Mia'nın rakibinin dizine savurduğu sert tekme, ekleminin tamamen yanlış yöne doğru bükülmesiyle sonuçlanan mide bulandırıcı bir çatırtıya neden oldu. İri adam böğüre böğüre yere düşerken Mia bilinçli bir gaddarlıkla tahta kılıcını rakibinin gırtlağına bastırarak nefes borusunu ezdi.

Şaşkın bakışlarını Mia'ya diken adamın ağzından kırmızı köpükler fışkırıyordu. Kız saçını arkaya atarken usulca fısıldadı.

"*Duy beni, Niah.*" diye fısıldadı. "*Duy beni, Ana. Bu et senin ziyafetin. Bu kan senin şarabın. Bu can, bu son, benden sana armağan. Onu bağrına bas.*"

Çukur dövüşçüsü, gırtlağından yükselen çağıltının ardından toprak zeminde son nefesini verdi.

Şaşkın kalabalıktan mırıltılar yükseliyordu. Mia, sanguila'yı takdim balosuna çıkmış yeni bir dona gibi reveransla selamladı. Sonra sıradaki dövüşçüye dönerek tahta kılıcını adamın kafasına doğrulttu.

"Sıra sende, cici çocuk."

Dövüşçü (sahiden pek ciciydi), arkadaşlarına, yerdeki cesede ve son olarak çığırtkana baktı. Tombul adam, kafasını kaldırıp dikkatle Mia'yı inceleyen sanguila'ya baktı. Sonra dövüşçüye dönerek başıyla işaret verdi.

Dövüşçü öne çıkınca Mia onu karşılamak için bir adım attı. Karşılaşma, Mia'nın botlarının adamın apışarasında iz bırakması ve tahta kılıcının sapına kadar güzel boynuna saplanmasıyla on saniyeden kısa sürdü. Kız kalabalığa dönerek bir kez daha reverans yaptı.

Bir ses, "Yüz keşiş," diye haykırdı.

"Yüz on."

Sanguila teklif verince Mia saçlarının arkasından gülümsedi. Birkaç dakika geçmeden bahis iki yüz gümüş meteliğe yükselmişti; kim olsa makul bir meblağ olarak nitelerdi. Ancak Mia tribünlere bakınca Leonides ile Titus'un tek kelime etmediklerini gördü. Sanguila pürdikkat ona baktığı halde, hatta Gözyaşıiçen'i başıyla onaylayarak dinleyen Titus'a rağmen Leonides açık artırmaya katılmadı.

Ateşi körükleme zamanıdır.

Mia tahta kılıcını ölü dövüşçünün gırtlağından çıkarıp üçüncü dövüşçüye dönerek tribünlerden duyulacak kadar yüksek sesle, "Sıradaki," dedi.

İri adam Mia'nın ayaklarının dibindeki iki cesede baktı.

"Haydi oradan," diye homurdandı.

"Arkadaşlarını da getir," dedi Mia adamın yanındaki dövüşçülere gülümseyerek. "Her zaman üçü bir aradayı denemek istemişimdir."

Kız tahta kılıcını yere attı.

"Yoksa hepiniz mi korkaksınız?"

Kalabalıktan yuhalamalar yükselince dövüşçüler huzursuzca kıpırdandı. Kendi topraklarında yenilebilirlerdi ama yarı cüsselerinde silahsız bir kızın onların haşatını çıkarması bambaşka bir şeydi. Adamlar şimşek gibi çakan gözleri ve ellerinde kılıçlarıyla Çukur'un ortasına ilerlediler.

Kız dudaklarında karanlık bir tebessümle karşıladı onları.

4. BÖLÜM

ADAK

"Çene aşkına, safişiğa kadar burada mı kalacağız?" diye hırladı Mia.

Pietro kaşını kaldırıp Mia'nın kanlı omzuna bir ölçek daha altınşarabı döktü. Mia acıyla yüzünü buruşturdu, titreyen eliyle sigarasından bir nefes daha çekti. Alçak, taş bir sıranın üstünde oturuyordu, Pietro her zamanki siyah cüppesiyle arkasındaydı. El, Mia'nın omzundaki kanlı deliği dikmekle meşguldü ve kalçasına kandan sırılsıklam olmuş bir gazlı bez tomarı bastırmıştı.

Oda, koyu renkli taş duvarları ve simyevi loş küreleriyle hayli genişti. Galante Şapeli'ndeki çoğu odada olduğu gibi burada da belli belirsiz bir bok kokusu vardı. Kutsal Ölümün Anası'nın burada, Kiliseler Limanşehri'ndeki hizmetkârları, gizlenme

---

* Galante koca Cumhuriyet'te en fazla kilise ve tapınağı barındırması ve bu anlamda Tanrımezarı'nı bile geride bırakmasıyla pek gururlanır.

Yüce Birleştirici Kral I. Francisco ülkeyi fethetmeden önce Liis halkı Baba, Ana ve Çocuk olarak bilinen kutsal teslise tapardı. Ancak Itreya monarşisi tarafından asimile edilince, Işık Tanrısı'na tapınma modası, stoku tıka basa dolu bira fabrikasında çıkan bir yangın gibi hızla yayıldı.

Carlino Grimaldi adında kurnaz bir tüccar, bu yeni dünya düzeninde sivrilmenin en iyi yolunun Itreya kilisesine katar yüküyle metelik savurmak olduğuna karar verdi. Liis'te Aa adına ilk katedrali o inşa ettirdi. Lumina Bazilikası olarak bilinen heybetli yapı, Galante'nin tam merkezinde yer alıyordu. Nadir bulunan mor mermer ve güzel vitraylı camlarla donatılan yapı az kalsın hamisinin iflasına neden olacaktı. Ancak ortaya çıkan eser öylesine ihtişamlıydı ki Galante kardinali, Grimaldi'yi şehre vali olarak atadı. Çok geçmeden Galante'nin soyluları Aa'nın kilise sınıfına yaltaklanmak için birbirleriyle yarışmaya başlayınca , donanmanın şehre uğramasının ardından bir şekerkızın mahrem yerlerinde kurdeşen biter gibi, Galante'nin dört bir yanında Her Şeyi Gören'e adanmış kiliseler ve dört kızına ithaf edilmiş tapınaklar da pıtrak gibi çoğalıverdi.

yerlerini Galante'nin derisinin altındaki geniş kanalizasyon ağına inşa etmişlerdi ve kokudan kaçmak mümkün değildi. Mia burada hizmet ettiği sekiz ay boyunca kokuya alışmıştı ama aşağıda mümkün olduğunca az zaman geçiriyordu. Bir yerlerinin dikilmesine ya da malzeme tedarikine ihtiyaç duymadığı sürece, yalnızca onunla konuşması gerektiğinde buraya uğruyordu.

"Ha siktir," dedi tanıdık bir ses. "Gölgekedi yanında ne getirmiş, baksana."

Mia başını kaldırınca deri pantolonlu, uzun çizmeler ve siyah kadife gömlekli kadını gördü. Dal gibi incecikti, açık kahverengi saçları bariz biçimde erkeksi bir tarzda kesilmişti ve gözlerinin altına koyu renkli halkalar oturmuştu. Caka sakar gibi kasılarak yürüyor ve kimsenin akıl sır erdiremeyeceği kadar bıçak taşıyordu.

"Piskopos Onparmak," dedi Mia başını yana yatırarak. "Ayağa kalkıp sizi selamlamak isterdim ama kalçamdaki ok pek söz dinleyeceğe benzemiyor."

"İlginç bir yokgece desene," dedi kadın pis pis sırıtarak.

"Öyle de... ah, siktir!*" Mia omzunun üstünden arkaya baktı. "Cehennem ve kan aşkına. Pietro, yaraya dikiş mi atıyorsun yoksa elbise mi dikiyorsun?"*

"Pekâlâ, pekâlâ, siktir git," dedi Onparmak, Mia'nın rahat vermediği cerraha. "Ben bitiririm. Kılıçımızla yalnız konuşmak istiyorum."

"Piskoposum." Pietro başıyla kadını selamlayıp Mia'nın kanayan omzuna pek de nazik sayılamayacak bir hareketle gazlı bez tomarını bastırdıktan sonra odadan çıktı. Onparmak aheste aheste yürüyerek Mia'nın arkasına geçip bandajı çekince kan yüzünden derisine yapışan gazlı bez nedeniyle genç kız acıyla yüzünü buruşturdu.

Onparmak, Ana'ya çok uzun yıllardır hizmet eden ve hanesine yirmi kutlu cinayet yazdıran bir Kılıç olarak Kızıl Kilise tarihi ve geleneklerinde kendine yer edinmiş bir şahsiyetti. Yaşlı Mercurio, daha küçükken Mia'ya onun ilgili pek çok hikâye anlatmıştı ve Mia zamanla kadının en büyük hayranlarından biri olmuştu. Kiliseler Limanşehri'nde

---

Her ne kadar daha sonra vergi kaçakçılığından çarmıha gerilse de Carlino, Liis tarihine Olağanüstü Akıllı Piç olarak geçti. Bu döngüde bile, Liis'te üst düzey kilise mensuplarına yaltaklanmak "Grimaldi ayağı" olarak adlandırılmaktadır.

* Onparmak kariyerine Elai sokaklarında hırsızlık yaparak başlamıştı ve Ana'nın Kılıçları'na katıldıktan sonra bile el çabukluğundan hiçbir şey kaybetmemişti. Karanlıktan farksız hareket ettiği ve istediği zaman iki omzunu birden yuvalarından çıkarıp en dar yerlerden bile zorlanmadan geçebildiği söylenirdi.

En ünlü Adak'ı Phocas Merinius adında bir senatördü; Merinius öldürülme korkusu konusunda şaşırtıcı derecede paranoyak bir adamdı ve karısıyla sevişirken karyolasının başında yarım düzine muhafıza nöbet tutturduğu söylenirdi. Rivayete göre Onparmak kanalizasyon sisteminden sürünerek Phocas'ın villasına girmiş, borudan –en fazla yirmi santim genişliğinde bir giriş– tırmanıp içinde pusuya yatmıştı. Zavallı Phocas yokgecede doğanın çağrısını duyunca tuvalete oturmuş ve daha hacetini göremeden femoral arterleri parçalanmıştı.

hizmet etmeye başlayınca piskoposunun nezaketle arasının iyi olmadığını öğrenmişti. Ya da sulululukla. Ama neyse ki sonuçları severdi ve bu sayede Mia'yı da sevmişti.

"Fena acıyor galiba," diye mırıldandı Onparmak, Mia'nın sırtını ve omzunu kaplayan korkunç yarayı süzerek.

"Gıdıklandığını söyleyemem."

Piskopos kemik iğneyi alıp zerrece bocalamayan parmaklarıyla Mia'nın yarasını dikmeye koyuldu. "Sanırım acıya değmiş."

Mia yüzünü buruşturdu, karanfilli sigarasından derin bir nefes çekti. "Biz bunları konuşurken Senatör Aurelius'un oğlunun ölüm maskesinin ölçüsünü alıyorlardır."

"Ağrı mı kullandın?"

Mia başıyla onayladı. "Önerdiğin gibi, dudaktan."

"Bu durumda genç Don'un dudaklarına nasıl ulaştığını sormasam daha iyi."

"Ağzımdan laf alamazsın."

"Genç Güvercin nerelerde?"

Mia, "Ne yazık ki," diye iç geçirdi, "genç Elim akşam yemeğine gelemeyecek. Hiçbir zaman."

"Yazık olmuş."

"Hiçbir zaman zincirin en güçlü halkası olmadı, Piskopos."

"Dilencilerin seçme şansı yoktur." Onparmak dikişe devam etmek için iğneyi yeniden sapladı. "Järnheimlar karnımızı döktüğünden beri buralarda kalite hayli düştü. Tabii sözüm meclisten dışarı."

Mia dudağını ısırdı, iç geçirdi. Piskopos Onparmak doğru söylüyordu, bu döngülerde Kızıl Kilise'de iyi Eller ve Kılıçlar bulmak zorlaşmıştı. Galante hiçbir zaman ihtişamlı bir görev yeri olmamıştı ve Niah'nın buraya atadığı hizmetkârların çoğu daha büyük şeylerin hayalini kurardı. Ancak Luminatii saldırısından bu yana durum daha da kötülemişti.

Aradan geçen sekiz aya rağmen Kutsal Ölümün Anası cemaati hâlâ Ashlinn Järnheim ve ağabeyinin babalarının emriyle indirdiği darbenin sancılarını çekiyordu. Kilise sadece Lord Cassius'un öldürülmesinin sersemliğini yaşamıyordu; hoş, Kara Prens'in kaybı başlı başına keder sebebiydi ya. Ancak Torvar Järnheim çocuklarına sadece kilise üyelerini Luminatii'ye servis ettirmekle kalmamış, Cumhuriyet'teki bütün Kızıl Kilise şapellerinin yerlerini de ifşa etmişti.

Yine rivayete göre, Onparmak sonraki yedi döngüyü şapelin banyosunda pis kokuyu üstünden atmaya çalışmakla geçirmişti.

Ah, Analarımız için yaptıklarımız...

Böylece, Justikus Remus Sükût Dağ'ını istila ederken Luminatii Itreya'nın dört bir yanında eş zamanlı saldırılara girişmişti. Dweym ve Galante'deki şapeller hiç hasar almamıştı. Ama diğer şapeller yok edilmişti.

Daha da kötüsü, Torvar isimler vermişti. Lakaplar. Bilinen son haneler. Torvar'ın ihaneti ve Luminatii saldırıları bir araya gelince Kutlu Ölümün Anası tek bir yokgecede katillerinin dörtte üçünü kaybetmişti.

Piskoposun da dediği gibi, Kızıl Kilise'nin karnı deşilmiş, içorganları boşaltılmıştı ve Mia gibi genç bir Kılıç'a Gaius Aurelius gibi bir kurbanın emanet edilmesinin tek nedeni muhtemelen buydu. Galante'de görevlendirilmesinden bu yana geçen sekiz ayda Mia, Kara Ana'ya üç erkek ve bir kadını kurban etmişti. Onun yaşındaki çoğu Kılıç ilk cinayetlerine gönderilse kendilerini şanslı sayardı.

Mia hünerini gösterme şansını yakaladığı için minnettardı. Ancak sorun şuydu ki keseceği gırtlakların listesi kısalacağına uzuyordu. Justikus Remus'u öldürmüştü ama Konsül Scaeva ve Yüce Kardinal Duomo hâlâ hayattaydı. Hanesinin intikamı hâlâ alınmamıştı. Luminatii saldırısı esnasında Ashlinn'in Tric'i öldürmesiyle, intikam listesine gırtlağı deşilecek bir isim daha eklenmişti.

Ve burada, Galante'de sıkışıp kaldığı için de hiçbirine yeterince yaklaşamamıştı.

Piskopos yarasını dikmeye devam ederken Mia çenesini sıkarak... kabristanda ona yanaşan şeyi düşündü. İşin aslı, o şey Mia'nın hayatını kurtarmıştı. Ölümün kıyısından kılpayı dönmenin Mia'yı sarsması gerekirdi ama her zamanki gibi yoldaşları içindeki bütün korkuyu, Müşfik Kedi'yle idare ettiği zamanlara göre iki kat hızla emip tüketmişlerdi. Mia'nın içinde korkudan eser yoktu. Kafasını kurcalayan tek şey, sorulardı.

Neydi o şey?

Mia'dan ne istiyordu?

"Ayın Tacı?"

Bu ifadeyi daha önce bir yerde, sayfaların arasında görmüştü...

---

* Luminatii baskınları ikisini de ıskalamıştı. Galante Şapeli yakın zamanda inşa edilmişti ve Järnheimlar varlığından bile habersizdi, eski Dweym Şapeli ise şiddetli yağmurlar ve boktan tesisatı nedeniyle mahzenini (dolayısıyla kan havuzunu) su basması sonucu bir önceki kış taşınmıştı.

Kilise yönetimi havuzu yeniden doldurmak yerine Denizduvarı şehitlimanının yüksek kesimlerinde yeni bir yapı inşa ederek Vizka'daki harap şapeli terk etmeye karar vermişti. Büyük bir metropolün ortasında Kutsal Ölümün Anası'na yepyeni bir şapel inşa etmek size yüksek maliyetli ve külfetli bir şey gibi göründüyse bir de şunu düşünün:

1. Her kilisenin kan mezarını doldurmak için elli beş metreküpten fazla can suyu gerekir.
2. Her metreküp bin litre sıvı içerir.
3. Ortalama bir domuzun vücudunda dört litre kadar kan vardır.

Varın, hesap edin, nazik dostlarım. Bu kahrolası havuzlardan birini iki kez doldurmak ister miydiniz, siz karar verin.

"Duyduğuma göre Aurelius'un muhafızlarıyla biraz sorun yaşanmış," dedi Onparmak, dikiş atmaya ara verip altınşaraptan bir yudum alırken.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi," dedi Mia.

"Normalde daha ihtiyatlı çalışırdın."

"Affınıza sığınıyorum, Piskopos ama benden ihtiyatlı olmamı istemediniz," dedi Mia biraz tatsız bir sesle. "Benden bir senatörün oğlunun ölüsünü istediniz."

"Biri diğerini geçersiz kılacak diye bir şey yok."

"Seçme şansınız olsa hangisini yeğlerdiniz?"

Piskopos artık kapanan yarasına biraz daha alkol döküp uzun, gazlı bez şeritleriyle sararken Mia acıyla inledi.

"Seni severim, Corvere," dedi Onparmak. "Bana gençliğimi anımsatıyorsun. Tanıdığım çoğu erkekten daha taşaklısın. Ve işini iyi yaptığın için egonun biraz şişkin olması normal. Ama sana bir tavsiye: Dağ'a dönerken o dudaklarını yanına almazsan iyi edersin. Kilise yönetimi senden benim kadar hoşlanmıyor."

"Dağ'a neden döneyim ki? Ben burada..."

Onparmak sözünü kesti. "Sözcü Adonai az önce bir kan mektubu gönderdi. Kilise seni geri çağırıyor."

Mia'nın gözleri şüpheyle kısıldı. Teni ürperdi.

"... Neden?" diye sordu.

*Onparmak omuz silkti. "Tek bildiğim bir katilimi daha elimden aldıkları ve kesilmeyi bekleyen bir sürü gırtlağı benim başıma bıraktıkları. Kılıçları aynı anda birden fazla kurbanda kullanmak iyi olurdu. Ama bu Taahhüt'ü * ihlal etmek olur.*

---

* Kızıl Kilise'nin, bir dizi ahlak kuralları değilse de davranış kuralları içeren Kızıl Vaat'e bağlı çalıştığı, kiralık katil tutanlar arasında yaygın olarak bilinir. Taahhüt'te yer alan başlıca maddeler şunlardır:

- Kaçınılmazlık – Kilise tarihinde üstlenilen hiçbir sunu yarım kalmamıştır.
- Kutsallık – Kilise'nin bir çalışanı Kilise tarafından hedef olarak seçilemez.
- Gizlilik – Kilise, çalışanlarının kimliğini tartışmaz.
- Sadakat – Bir Kılıç tek bir seferde sadece bir işverene hizmet verir.
- Hiyerarşi – Bütün sunular Kılıçların Efendisi ya da Muhterem Peder/Rahibe tarafından onaylanmalıdır.

Kilise'nin ilk dönemlerinde ilk üç maddeye çok fazla riayet edilmezdi ancak Sadakat ve Hiyerarşi maddeleri Kilise tarihinde yaşanan ve Çömezlere "Flavius ve Dalla'nın Hikâyesi" olarak anlatılan ünlü bir olayı takiben eklendi.

Yerlerinizi alın, nazik dostlarım.

Flavius Apullo, Kral XV. Francisco'yu devirip Cumhuriyet'i kuran komplocular arasında yer alan Itreyalı bir generaldi. Daha sonra senatör ve doğal olarak fazlasıyla zengin oldu.

Itreya monarşisinin çöküş dönemi profesyonel cinayetler açısından hayli zengin bir dönemdi ve yerel şapellerin piskoposlarına sunu kabul etmeleri konusunda yetki verilmişti. Rakiplerinin onu gebertmek konusunda kararlı olduğu dönemde Senatör Flavius Apullo da öldürülmekten korkmaya başladı ve utanç

Bu yüzden o piç kurusu Solis'i görünce bana bir güzellik yap ve benim için dizini taşaklarına geçir, olur mu?"

Mia'nın başı dönüyor, şüphe ve heyecandan midesi bulanıyordu. Kilise yönetimi tarafından çağırılmak her anlama gelebilirdi. Yeniden görevlendirilme. Kınama. Ceza. Son sekiz aydır Kara Ana'ya hizmet ediyordu ama Dağ'daki Şahitlerin hepsi, bir masumun canını almayı reddettiği için son denemesinde çuvalladığından haberdardı. Kılıç olmasının tek nedeni Lord Cassius'un Son Umut'un kumlarının üstünde can vermek üzereyken onu kutsamasıydı. Belki de Cassius'un onayının son kullanma tarihi sonunda dolmuştu.

Dağ'a vardığında onu neyin beklediğini kim bilebilirdi?

"Ne zaman gidiyorum?" diye sordu Mia.

Onparmak, Mia'nın kalçasına manidar bir bakış atarak kemik iğnesini havaya kaldırdı.

"Sen yürümeye başlar başlamaz."

Mia iç geçirdi. Değiştiremeyeceği şeyler için üzülmenin hiçbir anlamı yoktu. Hem Dağ'a dönerse Vakanüvis Aelius'la yeniden konuşabilir, Naev'i görebilirdi. Belki aradığı bazı cevapları da bulurdu.

"Eğil," dedi piskopos. "Canını yakmamaya çalışacağım."

Mia ilaç niyetine kullanılan altınşarabı şişesini alıp büyük bir yudum içti.

"Bahse girerim, bunu bütün kızlara söylüyorsundur."

---

verici bir döngü, Kızıl Kilise hem de tam senatörün bir Kilise Kılıcı'nı muhafız olarak tuttuğu yokgecede Flavius'u öldürmeyi üstlendi.

Suratların kıpkırmızı olduğunu görür gibiyim, nazik dostlarım.

Bu kadarı yetmezmiş gibi, bu iki göreve de atanan kişi Kılıç Dalia adında bir kadındı. Güzel, manipülatif ve hançer sallamada rakipsiz bir kadın olan Dalia, üç yıl boyunca Flavius'un muhafızlığını yaptı. Bu süreçte ikili sevgili oldular ve Dalia, Flavius'un bir sürü rakibini etkisiz hale getirdi; sesi en çok çıkan rakibi Büyük Tiberius dışında hepsini. Flavius'un öldürülmesi için Kilise'yle anlaşan Tiberius'tu ve söz konusu cinayet gerçekleşene kadar Kutsallık Kanunu'yla koruma altındaydı. Ancak Tiberius, Yaşlı Frengi Ana'dan ölmek üzereydi ve nalları dikmeden önce Flavius'un gebertildiğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Kızıl Kilise bütün itibarını yerle bir edebilecek siyasi bir utancın kıyısındaydı.

Flavius, yanındaki yerini sağlama almak için akıllı bir hamleyle Dalia'ya evlenme teklif etti; bir nişanlının onu herhangi bir kiralık katilden koruyacağını sanıyordu. Ancak yeterince akıllık etmemiş olacak ki Dalia'nın, evlenme teklifini kabul ettiği döngü Kızıl Kilise ile müşteri ilişkisinin sonu oldu.

Dalia kocasını düğün gecelerinde hançerleyerek öldürdü. İşini bitirirken gözyaşı döktüğüne dair söylentiler hiçbir zaman kesinlik kazanmadı. Dalia sözleşmenin yerine getirildiğini ispatlamak için kocasının kellesini Büyük Tiberius'un ölüm döşeğine götürdü. Ve kilisenin itibarının çiğnenmemesinin hoşnutluğuyla ve dahası Tiberius'un artık Kutsallık Kanunu tarafından korunan bir Kilise işvereni olmaması sayesinde hançerini çekip Yaşlı Frengi Ana'yı zahmetten kurtardı.

Bunu yaparken gözyaşı dökmesiyle ilgili söylentiler tartışmaya yer bırakmayacak kadar kesindi.

Bu olaydan sonra, buralarda işlerin nasıl yürüyeceği konusunda birtakım ciddi kurallar yazılmasına karar verildi.

Anlaşıldığı kadarıyla Mia aynı anda üç adamla baş edemeyecekti.

Mücadele iyi başlamıştı. Kalabalığın tezahüratları ve Mia'nın tahta kılıcını toprak zemine atmasıyla iyice kışkırtılan Çukur dövüşçüleri üstüne yürümüşlerdi. İlk dövüşçü –irikıyım bir Itreyalı– savaş çığlığı atarak kılıcını Mia'nın kafasına doğru savurmuştu. Ve Mia tek bir bakışla adamın ayaklarının dibindeki karanlığa ulaşmıştı.

İki güneşin altında gölgeler miskin ve ağırdı. Ama Mia artık kendi içinde, olduğu şeyle daha güçlüydü ve sonuçta bu numarayı yıllardır çeviriyordu. Tek bir bakışla, iri Itreyalının botlarını kendi gölgesine sabitleyip hareket etmesini engelledi. Adam dengesini kaybederken yanına sokulup dizine sert bir tekme, boynuna okkalı bir yumruk indirdi ve adam sırtüstü devrilirken Mia bu kez parmak uçlarında dönerek, adamın elinden uçan kılıcı kalabalığın tezahüratları eşliğinde yakaladı.

"... *gösteriş yapıyorsun...*" dedi kulağına fısıldayan ses.

"Amacım bu za..."

Başının arkasına inen darbeyle sersemledi. Arkasına dönüp bir sonraki darbeyi son anda savuştururken arkaya doğru sendeleyerek gardını almaya çalıştı. Diğer iki dövüşçü –çopur suratlı iriyarı bir Liisli ve sadece yedi parmağı olan uzun boylu bir Dweymeri– Mia'nın soluklanmasına fırsat bırakmadan üstüne yürüdüler. Ensesi kanayan Mia Çukur'un diğer tarafına geri çekilmek zorunda kaldı.

Yediparmak karşısına dikilip kılıcını yüzüne, boynuna ve göğsüne savurdu. Mia adamı etkisiz hale getirip savunma alanının içine girmeyi başardı ama daha saldırıya geçemeden Çopursuratlı'nın kılıcını kaburgalarında hissetti ve yediği bir dirsek darbesiyle boylu boyunca yere serildi.

İkili kafasını ezmek için harekete geçmeye hazırlanırken Mia kılıcını elinden bırakmadan yana yuvarlandı. Yerde emekleyerek Çopursurat'ın gözlerine bir avuç kırmızı kum attı, bir çizme darbesiyle Yediparmak'ı yere serdi. Hızla ayağa kalktı ve çizmeli ayağını gözleri görmeyen Çopursurat'ın hayalarına, kalabalığı oluşturan erkeklerden empati dolu bir inleme yükselmesine neden olacak bir şiddetle yapıştırdı. Ve tezahüratlar arasında kılıcının kabzasını herifin suratına indirip burnunu dümdüz etti.

"... *arkanda...*"

Mia son anda kafatasını göçertecek darbeyi savuşturarak döndü. Yüzü kısmık ve tükürüğe bulanmış irikıyım Itreyalı ayağa kalkmıştı. Mia tozun içinde adamla dans edercesine hamle yapıyor, gardını alıyor, zikzak çizip bir anda atağa geçiyordu. Aznavur herif iriyarı ve Mia'nın iki katı güçlüydü. Ancak Mia boyuttaki eksiğini hız

ve katıksız bir yırtıcılıkla telafi ediyordu. Itreyalı sert bir hamleyle Mia'nın blokta kullandığı gladyusunu ikiye ayırdı. Ancak Mia çirkin bir çığlık atarak adamın savunma alanına süzülüp yere çömeldi ve kırık kılıcını adamın çenesinin altına bastırdı. Kıymıklı tahta, adamın gırtlağını deldi ve aznavur yere serilirken Mia'nın elleri kanla kaplandı.

"... *sola, sola!..*"

Mia, Müşfik Kedi'nin fısıltısıyla döndü ama çok geçti, omzuna inen gladyusun şiddetiyle olduğu yerde sallanırken kalabalıktan kükremeyi andıran sesler yükseldi. Yediparmak kılıcını bir kez daha savurdu ve bu kez kaburgalarına darbe alan Mia acıyla inledi. Dövüşçünün kılıç tutan kolunu büküp onu kendine çekti. Adam ter, pis nefes ve kan kokuyordu. Yediparmak, kızın suratına art arda iki yumruk atınca Mia hırıltılı bir çığlıkla gölgelere uzanıp dövüşçünün ayaklarını kilitleyerek var gücüyle geriye doğru çekildi. Ayakları zemine sabitlenen Yediparmak arkaya devrilince Mia da üstüne düştü ve parmaklarını adamın ağzına sokup palanga çengeli misali, yanaklarının iç kısmından tutup hızla iki zıt yöne çekti.

Dudakları ayrılırken adamdan bir çığlık, kalabalıktan ulumalar yükseldi. Kız adamın çenesine bir, iki, üç yumruk indirdi. Elleri kıpkırmızı olmuştu. Dişlerini sıkmıştı. Ağzında kan vardı. Kara, güzel gözlü konsül geldi gözünün önüne. Sakalı çalıyı, sesi balı andıran yüce bir kardinal. Mia bir yumruk daha savurunca yüzleri hamur gibi yamuldu.

"... *mia...*"

...son yumruğunu da annesini, kardeşini, babasını ve kaybettiği, elinden *aldıkları* her şeyi düşünerek savurdu ve altındaki bu adam onunla, döngü gelip mezarlarına tüküreceği diğer bütün düşmanlarla arasındaki yeni bir düşmandan, yeni bir engelden başka bir şey değildi.

"... *mia...*"

Mia donup kaldı. Kan ter içindeydi. Boğazı yanıyordu. Sıcak, yapış yapış bir kırmızıyla kaplanmıştı. Müşfik Kedi'nin, ensesindeki kana karışan ürpertisini hissedebiliyordu. Dünyanın sesi yükselirken yeniden netlik kazandı. Geçmişinin uğultulu nabzı ve yankıları arasındaki sesi duydu. Göğsünü şişiriyor, parmaklarını karıncalandırıyordu.

Alkış.

Dirseklerini kana bulayarak ayağa kalktı. Tribün sıralarındaki kalabalık ayağa kalkmış, Gözyaşıiçen ise Çukur'un kenarında sanguila'dan yağan, gittikçe artan bahislerle ilgileniyordu. *Üç yüz gümüş. Üç yüz elli. Dört yüz.* Mia titreyen bacaklarla Çukur'un diğer tarafına yürüyüp Leonides'in karşısına dikildi. Müstakbel efendisinin gözlerinin içine baktı ve kusursuz bir reveransla karşısında eğildi.

"Domini," dedi.

Sanguila gözlerini kısarak ona baktı. Executus'u kulağına bir şey fısıldadı. Mia'nın midesinden bir kelebek fırtınası havalanırken Leonides elini kaldırdı ve sesi Çukur'un dört bir yanında yankılandı.

"Bin gümüş metelik," dedi.

Kalabalıkta alçak mırıltıların eşlik ettiği bir dalgalanma oldu. Mia'nın kalbi adeta kanat takıp uçacaktı. Ne meblağ ama! Dürüst olmak gerekirse, çok büyük bir bahisti ve Leonides muhtemelen yarısına bile rakiplerinin çoğunu alt ederdi. Ancak Mia, Leonides'in Aslanları dominisinin gösteriye bayıldığını biliyordu ve telaffuz ettiği rakam, pazarlık etmeyeceğini Çukur'daki herkese göstermişti.

Leonides onu istiyordu. Ve alacaktı. Fiyatı ne olursa olsun.

Her şey kusursuz ilerlemişti. Mia, Leonides'in Aslanları'nın arasında dövüşürse *Venatus Magni*'de yerini garantilerdi. Ve oyunlar bitip muzaffer duruşuyla kaidenin üstünde dikilirken...

"Bin bir," dedi bir ses.

Mia'nın içi buz kesti. Tribünlere bakınca kalabalıkta birinin öne çıktığını gördü. Sıcak havaya rağmen uzun bir pelerinle sarmalanan kişi kukuletasını indirince uzun, kestane saçlarının çevrelediği beyaz Itreya teniyle genç ve güzel yüzü ortaya çıktı.

Bir kadın.

"... *bu da kim?..*"

"Hiç bana sorma," diye fısıldadı Mia.

Kadın, "Bin bir gümüş metelik," diye tekrarladı.

Mia gözlerini kıstı. Daha önce kadın bir sanguila'dan bahsedildiğini hiç duymamıştı; tarihte birkaç ünlü kadın gladyatör olmasına rağmen, *venatus* sahnesi her zaman özenli erkek elleri tarafından idare edilmişti. Belki de bu yeni misafir başka bir domininin temsilcisiydi? Bahisçinin Mia'nın fiyatını artırmak için çevirdiği bir numara olabilir miydi?

Mia meraklı gözlerle Leonides'e baktı. Bu kadın kim olursa olsun, oyunlar tarihinin en büyük sanguila'sı tek bir gümüş metelikle alt edilecek değildi ya.

Titus'un yüzü bir maske gibi ifadesizdi. Leonides önce executus'una, sonra yeni gelen kadına baktı ve sözcükler ağzının tadını kaçırıyormuş gibi konuştu.

"Sence de biraz çocukça değil mi, hayatım?"

Kadının gülüşü zehir misali tüm yüzüne yayıldı.

"Çocukça mı? Neden öyle diyorsun?"

"Elinde birbirine sürtecek birkaç bakır metelikten başka bir şeyin kalmamış diye duydum," dedi Leonides. "Ama kendi haneni, hanenin *patriis*'ini utandırmak niyetindeysen, sence de bunu yapmanın daha az maliyetli yolları yok mu?"

Kadının gülüşü büyüdükçe Mia'nın tadı kaçtı.

"Endişen için çok teşekkür ederim," dedi. "Ama iş yapıyourz, Baba."

"... *yok artık...*"

"Sana daha önce de söyledim, Leona," diye uyardı Leonides. "*Venatus* kadınlara göre bir yer değil. Sanguila locasının da sana uygun olmadığı gibi."

"Kartallarımın Aslanlarını gölgede bırakmasından mı çekiniyorsun, sevgili Patriis?"

Leonides homurdandı. "Ücra bir köşedeki bir dövüşte kazanılan tek bir galibiyet tacı bir lonca etmez."

"O zaman bu kanlı güzelliği benim almamın senin için sakıncası olmasa gerek."

Leona, Mia'ya baktı. Leonides de dönüp baktı. Mia yakarmamak için dişlerini sıkarak bir adım öne çıktı. Ancak Müşfik Kedi'nin fısıltısıyla durdu.

"... *kim olduğunu unutma. kim olman gerektiğini de...*"

Kedi olmayan kedi haklıydı. Sonuçta bu bir senaryoydu ve Mia'ya en zor rol düşmüştü. Bir gladyatör birliğinde dövüşmek istiyorsa bunu sadece o birliğin malı olarak yapabilirdi. Ve mallar söz verilmeden konuşmazdı. Hele bir baba ile kızı arasındaki sidik yarışında onlara sadece susmak düşerdi.

Siktir.

Mia, Sanguila Leonides'e baktı. Yalvaran gözlerle. Hesabını çok iyi yapmıştı. Bir iblis gibi dövüşmüş, Çukur'daki bütün kan efendilerinin onayını kazanmıştı. Cumhuriyet'in en büyük birliğinin eşiğinden adım atmaya ancak bir kelime, bir teklif mesafedeydi. Konsül Scaeva ve Kardinal Duomo'nun gırtlaklarına da. Leonides'in yapması gereken tek şey konuşmaktı.

"Öyle olsun, Leona."

Leonides omuz silkerek kızına arkasını döndü.

"O halde al senin olsun. Hayırlı uğurlu olsun."

Leona'nın gülüşü sert ve aydınlıktı. Mia'nın omuzları çöktü. Lejyonerler ringe girdiler, şaşı oğlan Mia'nın bileklerini kelepçeledi. Mia o anda kaçabilirdi. Gölgepelerininin altına saklanıp arkasında hoşnutsuz haykırışlar ve Her Şeyi Gören'e dualar bırakarak Çukur'dan kaçabilirdi.

Ne var ki o zaman başladığı yere dönmüş olacaktı. Aşkah'a gizli yolculuğunu, dağılan kervanı, Bahçe'deki satışını ayarlamak haftalarını almıştı. Kudretli bir birliğe satılmak için haftalarca uğraşmıştı ve büyük oyunlar bu kadar yaklaşmışken o haftaları ziyan edemezdi.

Planından tamamen vazgeçmek için çok fazla can, çok fazla risk almıştı. Leona hesaba katılmayan bir faktör olsa da Mia'nın kendi yeteneklerine inancı tamdı ve

kesinlikle başarısız olacağını düşünmüyordu. Arkasında kan ve ihanetle dolu bir Dağ bırakmıştı. Önündeyse *venatus*un kumları ve intikam vardı.

Artık yolu buydu. Öyle ya da böyle, bu yolu yürümek zorundaydı.

Lejyonerler ikiye ayrıldı. Mia başını kaldırınca Dona Leona'yı karşısında buldu. Yakından bakınca kadının yirmili yaşlarının başında olduğunu gördü. Işıl ışıl mavi gözler, yumuşacık buklelerle dökülen kahverengi saçlar, hafif çilli bir ten. Altın takıları ve yakutlarla bezeli bir alyansı vardı. Pelerininin altındaki elbisesi yumuşacık Liis ipeğindendi. Gözleri dışında her şeyinden, "zenginlik" akıyordu. Mia, sürmeli mavi çukurlara bakma riskini alınca o gözleri tarif edecek tek bir kelime bulabildi.

Aç.

"Kanlı güzellik," diye gülümsedi Leona. "Bizden ne çift olur ama."

Mia ne diyeceğini bilemeden öylece durdu. Leona öfkeli bakışlarla askerlere döndü. Adamlardan birinin savurduğu sopa Mia'nın bacaklarına denk geldi. Kız acı bir çığlıkla dizlerinin üstüne düştü. Dişlerini ve kanlı yumruklarını sıktı. Müşfik Kedi'nin, gölgesinin içine süzüldüğünü hissetti, fısıltısını duydu.

"... *kim olduğunu ve kim olman gerektiğini...*"

Böylece Mia, oturduğu tozun içinde kıpırdamadan gözlerini yere dikti, seni çıkarmadı.

"Ben Dona Leona," dedi kadın. "Gerçi sen bana Domina diyeceksin."

Kadın elini uzattı. Mia, Leona'nın işaretparmağında, başında galibiyet tacı, kanatları açık bir kartalın süslediği altın bir yüzük gördü.

Sopa bu kez kürekkemiklerine indi. Mia acıyla inledi.

"Saygını göster, köle," diye kükredi bir asker.

Mia, başında altın taç olan avcı kuşa baktı. Tıpkı kendisi gibi gururlu, korkusuz ve yırtıcı. Oysa şimdi kıbaçlanmış kedi yavrusu gibi dizlerinin üstüne çökmüştü.

Sabır, diye düşündü.

İntikamın bir anası varsa, adı Sabır'dır.

Mia derin bir nefes aldı.

Gözlerini kapadı.

"Domina," diye mırıldandı.

Ve uzanıp yüzüğü öptü.

5. BÖLÜM

TESLİMİYET

Domuz kanının çok özel bir tadı vardır.

İnsan kanı en iyi ılıkken içilir ve dişlerde sodyum ve pas hissi bırakır. At kanı daha az tuzludur, tuhaf burukluğu neredeyse siyah çikolatayı andırır. Ancak domuz kanının kremamsı bir kıvamı vardır; istiridye ve yağlı demir gibi, boğazınızdan kayarken yağlı, keskin bir tat bırakır.

Doğruyu söylemek gerekirse Mia domuz kanından öyle böyle nefret etmezdi.

Kırmızı havuzdan nefesi kesilmiş gibi iç çekerek, başı dönerek, kulaklarında güçlü bir çınlamayla fırladı. Bileğindeki mezarkemiği hançer ve belindeki mezarkemiği kılıç dışında çırılçıplaktı ve uzun, siyah saçları yodun tutamları gibi, kana bulanan tenine yapışmıştı. Parmaklarının arasında yağlıderiye sarılı dikdörtgen bir kutu vardı. Mia nefes nefese ağzından su püskürtüp kirpiklerine yapışan kan pıhtılarını temizlemeye çalışırken, siyah cüppeli iki El de yanında durmuş, ayağa kalmasına yardım ediyorlardı.

Mia gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınca beline gelen, bir kenarı dokuz metre uzunluğunda, üçgen biçiminde mermer bir kan havuzunun içinde olduğunu fark etti; Sözcü Adonai'nin Sükût Dağı'ndaki dairesindeydi. Duvarları büyü işi kabartılarla süslenmiş odada ağır bir kasap kokusu vardı. Duvara kanla Cumhuriyet'teki bütün şehirlerin haritaları çizilmişti.

Mia dişlerini yalayıp ağzındaki kanı tükürdü, saçlarını gözünün önünden çekti.

Havuzun başına bakınca, taşın üstünde diz çöken Kan Sözcüsü Adonai'yi gördü. Bunu kimseye itiraf etmese de Adonai'yi görünce içi titredi. Dokumacı Marielle hangi yüze dokunsa bir portreye çevirirdi ama gerçek şaheseri, çıkık elmacıkkemikleri ve biçimli çenesiyle ağabeyiydi. Teni fazlasıyla solgun, dağınık saçları kar beyazıydı. Açık duran kırmızı ipek cüppesinden görünen göğsü pürüzsüz mermerden oyulmuş gibi biçimli girinti ve çıkıntılarla kaplıydı. Deri pantolonunun beli müstehcenlik derecesinde düşüktü ve karın kaslarının V çizen girintisi...

"İyi döngüler, Kılıç Mia," dedi büyücü.

Mia bakışlarını güçlükle de olsa kan renkli gözlere çevirdi.

"Sana da, Sözcü."

Adonai'nin güzel dudakları manidar bir gülümsemeyle kıvrıldı ama Mia'nın yüzü ifadesizdi. Sözcünün bir tablodan farksız olduğuna hiç şüphe yoktu. Ve Mia da az fantezi kurmamış, yatağına uzandığında hünerli beyaz parmaklarının daha da aşağılara kaydığını az hayal etmemişti. Hatta Luminatii saldırısı sırasında onun ve biricik kız kardeşinin canlarını kurtarmıştı. Ama onu kapkara kalpli bir piçten başka bir şey olarak düşünmek kendini kandırmak olurdu.

Olsun. Yine de becerilesi bir piç.

"Kilise yönetimi seni Methiyeler Salonu'nda bekliyor," dedi Adonai.

Mia kanlı seramik zeminde kaymamaya özen gösterse de yaraları yüzünden topallayarak çıktı havuzdan. Kan sakin bir deniz gibi tenine usul usul çarparken Sözcünün bakışlarını çıplak teninde hissediyordu. Koridorun sonundan yukarıya çıkan merdivende bekleyen kilise üyelerine baktı. Buraya neden çağırılmıştı?

Sözcüye son kez bakıp odadan çıktı. Kurumaya yüz tutan kanı duruladıktan sonra sessizce giyindi: Siyah deri bir pantolon, kurtderisi çizmeler, koyu renkli pamuklu gömlek. Mezarkemiği hançerini koluna sakladı, güzel mezarkemiği kılıcını belindeki kına yerleştirdi. Hançer annesine, kılıç babasına aitti; Mia ikisini de Jüstikus Remus'un ölü ellerinden almıştı. İki kabzası da kanatlarını iki yana açmış, gözleri kehribar kırmızısı kuzgun şeklindeydi. Adı dışında Mia'ya ebeveynlerinden kalan tek şeyler bu hançer ile kılıçtı.

Mia içten içe bunda gizli bir anlam olduğunu düşündü.

Yağlıderiye sarılı paketi açıp deri cildi eskimiş kitabı kolunun altına sıkıştırıp basamakları çıkmaya başladı. Karanlıkta bir hayalet koronun sesini duyunca tanıdık melodi karşısında gülmeden edemedi. Galante'de geçirdiği aylardan sonra, Itreya Cumhuriyeti'nin en çok korkulan katillerinin kutsal salonlarına geri dönmüştü.*

Sonunda evindeydi.

Bitmek bilmeyen bir tırmanışın sonunda Methiyeler Salonu'na girdi. Daire biçimindeki geniş salon Sükût Dağı'nın granit kalbine oyulmuştu. Gecenin Anası ve Kutsal Ölümün Anası Niah'nın on iki metre yüksekliğindeki güzel heykeli Mia'ya tepeden bakıyordu. Heykelin sağ elinde bir terazi, sol elindeyse keskin bir kılıç vardı. Mia odanın neresinde dursa dursun Niah'nın bakışları onu takip etmekten hiç vazgeçmiyordu.

İçerisi kadim demirağaçlarından daha kalın sütunlarla doluydu. Mezarlarla kaplı duvarlara vitraylı geniş camlardan içeri süzülen kıpkırmızı bir ışık vuruyordu. Mia

---

* Mia Dağ'da merdiven çıkarken basamakları sık sık sayardı. Sonucun değişmesi onu şaşırtmıyordu. Şarkılar Salonu'na çıkanlar gibi daha "döngüsü döngüsüne uymayan" merdivenler sürekli değişirken, Gökyüzü Mihrabı'na çıkanlar nispeten daha miskindi. İlginç olanıysa, Methiyeler Salonu'na çıkan basamakların sayısının hiç değişmemesiydi.

Üç yüz otuz üç.

zemindeki taşların üstünde Kızıl Kilise'nin kurbanlarının, Kara Ana adına alınan binlerce canın isimlerini tek tek görebiliyordu. Oysa mezarlar isimsizdi. O mezarlarda Ana'nın hizmetkârları yatıyordu ve onlar için yas tutan tek kişi de Ana'ydı.

Mia'nın gözleri batıya bakan duvardaki bir mezara kaydı. Sekiz ay önce mezarkemiği yapılma hançerle taşa kazıdığı dört küçük harfe.

"Kılıç Mia," dedi boğuk bir ses. "Evine hoş geldin."

Mia heykelin ayaklarına doğru döndü. Kızıl Kilise üyelerinin hepsibir araya toplanmış, heyecanlı gözlerle ona bakıyordu.

Muhterem Peder Solis dışında hepsi, elbette.

İriyarı Itreyalı, kör gözlerini salonun yüksek üçgen tavanına dikmişti. Kaliteli gri kumaştan cüppesinin kukuletasını indirmişti. Yara izli kafa derisi açık sarı renkli kısacık saçlarla kaplıydı ve sakalı dört tutama ayrılıp reçineyle sivriltilmişti. İç içe geçen kabartmalarla süslü deri kını, her zamanki gibi boştu ve kalçasından sarkıyordu.

Hakikatler Şahidi Örümceköldüren, Solis'in sağında duruyordu. Zarif Dweymeri zümrüt yeşiline bürünmüştü ve boynu altınlarla süslüydü. Rastalı saçları özenle tepesinde toplanmıştı. Ellerinde ve dudaklarında, sürekli haşır neşir olduğu zehir malzemeleri yüzünden siyah lekeler vardı.

Solis'in solundaysa, gözlerine yansıyan seneleri yalanlayan güzel yüzüyle Cepler Şahidi Fareci duruyordu. Kabzasında kedi başlı iki çıplak figürün birbirine dolandığı siyahçelik bir Aşkah bıçağı kalçasından sarkıyordu. Sağ elindeki meteliği parmakalrının arasıdnan geçiriyor, sol elinde oymalı bir baston tutuyordu. Luminatii istilası sırasında bacakları çok kötü kırılmıştı ve hayatının sonuna kadar topal kalacaktı.

Sırada Maskeler Şahidi Aalea vardı. Süt beyazı teni, kan kırmızısı dudakları, "güzellik" kelimesinin utançla başını öne eğmesine neden olacak yüzünü çevreleyen simsiyah saçları. Aaela, Mia'ya bütün dünya bir sırdan ibaretmiş ve cevabı sadece o biliyormuş gibi gülümsüyordu. Baş başa kalır kalmaz bu sırları onunla paylaşmaya söz verir gibi bir hali vardı.

Henüz yeni bir Şarkılar Şahidi atanmamıştı; Solis, yerine biri bulunana kadar yeni çömezlere çelik sanatını öğretmeyi sürdürecekti. Järnheim saldırısının yaraları hâlâ tazeydi ve burada, Kilise'nin Cumhuriyet'teki saltanatında bile kabuklar henüz iyileşmemişti.

"Şahitler," dedi Mia yere kadar eğilirken. "İstendiği üzere geri döndüm."

"Emredildiği üzere," diye homurdandı Solis.

"... Bağışlayın, Muhterem Peder. Emredildiği üzere."

Bu hitap Mia'nın diline çok tuhaf geliyordu. Cassius'un ölümünden sonra Muhterem Rahibe Drusilla'nın Kılıçların Efendisi olması uygun düşerdi ama Drusilla'nın Solis'i Muhterem ilan etmesi Mia'yı hayli şaşırtmıştı. Solis yüzünde hâlâ Mia'ya Şarkılar

Salonu'ndaki yenilgisinin izini taşıyor, Mia'nın kolu ise arada bir, Şahit'in misilleme yapmak için kestiği yerden sızlıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Mia adamdan zehir kadar nefret ediyordu ve ondan emir alma düşüncesi, bir tasma bir kediye ne kadar uyarsa Mia'nın kafasına da o kadar yatıyordu.

Geniş omuzlarında iyice gerilen cüppesiyle Solis, boş gözlerle tavana bakıyordu. İri cüssesi yüzünden diğer Kilise üyeleri yanında çocuk gibi kalıyordu. Mia bunun onu rahatsız etmesi gerektiğini düşündü, oysa Solis'in rolüne ne kadar yakışmadığını hatırlatmaktan başka işe yaramıyordu.

Giymesi gereken cüppe bile ona yakışmıyor...

"Eee," dedi Örümceköldüren lafı dolandırmadan. "Gaius Aurelius öldü mü yani?"

"... Evet, Şahit," diye yanıtladı Mia.

"Söylentiye göre iş sırasında az kalsın canından oluyormuşsun," dedi Fareci.

"Küçük bir sıyrık, Şahit." Mia omuz silkerken dikişleri acıyınca ister istemez yüzünü buruşturdu. "Bir süre dans edemeyeceğim ama olsun."

"Yürürken bile zorlanıyorsun, Çömez," diye homurdandı Solis.

"Saygısızlık etmek istemem, Muhterem Peder." Mia öfkelenmeye başlıyordu. "Ama son nefesinde Lord Cassius tarafından kutsandım. Artık çömez değilim. Kılıcım."

Solis, "O konuya bilahare geleceğiz," dedi dudak bükerek.

"Şimdiden hesabıma dört ölüm yazıldı."

Fareci başını yana yatırdı. "Beş demek istedin sanırım."

Örümceköldüren, "Herhalde Dweymeri Kralını kendi sarayında ve bizden izin almadan öldürdüğünü unutmadın," diye ekledi.

Mia cevap vermemek için kendini zor tutuyordu. Batı yönündeki duvara kendi elleriyle kazıdığı isme baktı.

TRIC.

Birbirlerine bir söz vermişlerdi. Tric ona, o Tric'e. Mia ölürse Tric onun için Scaeva ve Duomo'yu öldürecekti. Tric ölürse Mia o korkunç büyükbabası Kılıçkıran piçini gebertecekti. Aslında Mia o odadaki bütün kadın ve erkeklerin canını kurtardıktan sonra ona bir ölüm borçlandıklarını düşünüyordu. Belki de Galante gibi uzak bir yere gönderilmesinin nedeni buydu.

Mia salona çöken sessizlikle gittikçe sabırsızlanarak bekledi.

Sonunda, "Neden burada olduğumu sorabilir miyim?" dedi.

Solis'in dudakları kıvrıldı. "Bir hayranın var, küçük Kılıç."

Kız tek kaşını kaldırarak Muhterem Peder'e baktı. "Bu salondakilerden biriyse çok iyi sakladığını söyleyebilirim."

Aalea kan kırmızı dudaklarıyla gülümsedi. "Aslında 'müşteri' demek daha doğru olur. Son üç kurbanın –Senatör Aurelius, Praetor Phillip Ciceri ve Armondo Tulli'nin

metresi– hepsi aynı müşterinin talebiydi. Özellikle 'Luminatii Lejyonu'nun jüstikusunu ve beraberinde en iyi yıllarını katleden' kişinin hizmeti istendi. Ve senin için şık bir bedel ödendi."

"Kimmiş bu müşteri, Şahit?"

"Kim olduğunun bir önemi yok," diye homurdandı Solis. "Bilmen gereken tek şey, mucize eseri, o kişi sonuçlarından çok memnun kaldı. Daha büyük bir avın peşine gönderileceksin."

Mia büyük bir dikkatle Solis'i süzdü. Kaşlarının çatıklığına ve çenesinin gerginliğine bakarak, son meteliğini Muhterem Peder'in bu göreve şiddetle itiraz ettiğine yatırabilirdi. Ama buna rağmen görevlendirildiğine göre bu müşteri çok güçlü biri olmalıydı. Ya da zengin. Ya da her ikisi...

Pekâlâ, bu özellikler olası listeyi hayli daraltıyor.

"Bu şanlı patron beni hangi ücra köşeye göndermek istiyor?" diye sordu Mia. "Son Umut? Amai?"

"Tanrımezarı," diye yanıtladı Fareci.

Mia'nın dili dişlerine yapıştı, kalp atışları hızlandı.

Çene aşkına. Mezar...

Itreya'nın başkenti. Köprüler ve Kemikler Şehri'nde sadece en iyi Kılıçlar hizmet verirdi. Konsül Scaeva gibi, Yüce Kardinal Duomo da orada yaşıyordu. Mia, hanesinin intikamını almak istiyorsa ilk adımı onları öldüren adamlara yaklaşmak olmalıydı.

Şansı hayallerindeki görev yerine atanacak kadar yaver gittiyse...

"Aklından geçenleri biliyorum," diye homurdandı Solis. "Bu Kilise'ye neden geldiğini, neyin peşinde olduğunu biliyorum. Bu yüzden seni başkente hiç göndermek istemesem de yalnızca bir kez söyleyeceğim." Solis kör gözlerini tepeden baktığı Mia'ya dikti. "Konsül Julius Scaeva'ya dokunmayacaksın."

Mia yüzünü buruşturdu. "Na..."

"Bu Kilise'ye hizmet ederken kendi intikamını gütmene izin vermeyeceğim," dedi Solis. "Yattığın oğlana beslediğin yersiz sempati yüzünden Dweymerili bir baranın canını aldın zaten. Bizden izin almadan elinden ikinci bir ölümün çıkmasına göz yummayacağım. Ya da amcığından."

"Kiminle yattığım sadece beni ilgilendirir. Bu kararı vermek size düş..."

"Elbette bana düşer!" diye kükredi Solis. "Ben bu cemaatin Muhterem Pederiyim! Kürkleri kiminle ıslattığın umurumda bile değil ama Kılıçkıran kahrolası bir kraldı! Ya bu Kilise'nin müşterilerinden olsaydı? Kutsallık maddesini ihlal etmiş olurduk. Bir çocuğun hevesi yüzünden itibarımız yerle bir olurdu."

"Heves değildi, verilmiş bir sözdü!"

"Madem öyle, sözler konusuna gelelim, evlat," dedi Solis azarlarcasına. "Bana itaatsizlik edersen ahdım olsun, Tanrıça'nın bile bakmaya dayanamayacağı bir onla karşılaşırsın. Scaeva'ya dokunmayacaksın!"

"Ama neden?" Sonunda öfkesine teslim olan Mia bakışlarını kilise üyelerinde dolaştırdı. "Lord Cassius'u Luminatii öldürdü, az kalsın hepinizi öldüreceklerdi. Bunu Scaeva'nın emretmediğini mi sanıyorsunuz? Remus kahrolası bir kucak köpeğiydi. Sizce konsülün izni olmadan işemeye bile gider miydi?"

"Beni iyi dinle!" Solis kör gözlerinden ışıklar saçarak uyarırcasına parmağını kaldırdı. "Scaeva'nın icabına bakılacak. Ama bizim yöntemimizle. Bizim uygun gördüğümüz zamanda. Sen Kutsal Ölümün Anası'nın hizmetkârısın ve bu da hizmet etmek *için var olduğun anlamına gelir!"*

Mia'nın yanakları öfkeden yanıyordu. Solis'in kör gözlerine bakarken, kolunun içine gizlediği mezarkemiği hançeri çektiğini hayal etti. Şahit'in gırtlağını kestiğini. Dumanı tüten bağırsaklarını yere saçtığını. Ancak öfkesinin arasında buz gibi bir düşünce onu ensesinden yakaladı ve onu hareketsiz bırakana kadar sarstı.

... Haklı.

Çocukluk etmişti.

Kılıçkıran'ı öldürmekle Kilise'nin itibarını sarsmıştı.

Olur da Mezar'a dönerse, Duomo ve Scaeva'yı öldürmeyi düşünmüştü.

Elindeki kitabı sıkmaktan parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Parmaklarını gevşetip sessiz karanlıkta çınlayan bir sesle konuştu.

"Ana'nın adıyla. Hizmet edeceğim."

Solis'in iri cüssesi yavaş yavaş gevşedi. Mia, adamın ciddi ciddi, ona karşı gelmesini istediğini fark etti. Ancak uzun ve ağır bir sessizliğin ardından Muhterem Peder cüppesinin içinden siyah balmumuyla mühürlenmiş deri bir ferman kutusu çıkardı.

"Tek bir ölüm. Kendine 'dona' dedirten bir kadın. Küçük Liis sokaklarında iş gören bir braavi çetesinin lideri. Orada büyümüştün, değil mi?"

"... Evet." Mia kutuyu almak için uzandı.

"Tek bir şart var," dedi iri adam parmağını havaya kaldırarak. "Müşterin için önemli bir husus. Eski Aşkah dilinde yazılmış ve bir orak mührü taşıyan bir harita. Dona haritanın şu anki sahibiyle takas yapmaya çalışıyormuş. Hem canını hem haritayı alacaksın."

"... Nerenin haritası?"

"Seni Hiç İlgilendirmez İmparatorluğu'nun detaylı yol tarifini içeriyormuş."

"Takas Kodamanlar'un mekânında gerçekleşecekmiş," dedi Örümceköldüren. "Ay bitmeden."

"Yani sekiz döngü sonra," dedi Mia.

"Kara Ana'ya şükürler olsun," dedi Solis. "Kız saymayı biliyormuş."

"İki elimin parmaklarıyla oluyor, Muhterem Peder."

Solis ferman kutusunu asık bir yüzle uzattı. Mia dudağını ısırdı, zihninin çarkları hızla dönüyordu. Sekiz döngü böyle bir cinayet planlamak için uzun değildi. Güvenebileceği bir takviyeye ihtiyacı olacaktı.

"Mezar'a kendi Elimi götürebilir miyim?" diye sordu. "Sonuncusu pek nahoş bir okun hedefi oldu"

Aaela, Mia'nın aklından geçenleri okur gibi, "Korkarım, olmaz," dedi. "Naev'e burada ihtiyacımız var. Kan havuzlarımızın çoğu tahrip edildiğinden tedarik durumumuz kritik düzeyde. Tanrımezarı'nın altındaki mezarlığa yeni bir şapel inşa edildi. Oranın piskoposu sana bir El verecek. Adonai senin gideceğini haber veren kan mektubunu adama gönderdi bile."

Solis başını yana yatırınca süt beyazı gözleri Mia'nın omzunun üstündeki bir noktaya sabitlendi.

"Bu Dona'nın işini bitirip haritayı ele geçirmek için sekiz döngün var. Müşterinin senin için başka kurbanları da olabilir, tabii ilk görevinde çuvallamazsan."

"Çuvallamak için fazla güzelim," dedi Mia kâküllerini gözünün önünden çekerken.

Solis pis pis sırıttı. "Marielle yaralarına bakacak. Adonai Tanrımezarı'na ulaşımını ayarlayacak. Kiminle vedalaşacaksan vedalaş ve öğle çanında Adonai'nin dairesinde ol."

Mia'nın aklındaki sorular oradan oraya uçuşup duruyordu. Müşterisi kimdi? Neden bir Braavi üyesini öldürmek istiyorlardı? Neden özellikle Mia'yı istemişti? Haritada ne vardı?

Önemi yok, *diye düşündü.*

Sormak ona düşmezdi. Ona düşen hizmet etmekti. Kendini ne kadar çabuk ispatlarsa Tanrımezarı Şapeli'nde kalıcı bir yer edinmesi de o kadar hızlı olurdu. Sonra da Solis ne derse desin, intikama bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Kurt kuzuya acımazdı.

Fırtına boğulandan özür dilemezdi.

"Başarısız olmayacağım," diye yemin etti. "Kara Ana adına, ant içiyorum."

Solis kollarını göğsünde kavuşturdu. Loş ışıkta yüz ifadesini çözmek zordu.

"Git," dedi sonunda. "Anamızın seni bulması geç olsun. Ve bulduğunda seni bir öpücükle selamlasın."

Mia ferman kutusunu alıp eski ciltli kitabıyla birlikte kolunun altına sıkıştırdı. Yere kadar eğildikten sonra salondan geri geri çıktı. Güzel vitraylı camların, gülünesi çirkinlikte kemik heykellerin arasından geçerken karanlıktan çıkan iki karaltı ona eşlik etmeye başladı.

Bir gölgekedi. Ve yanında bir gölgekurt.

"İnanabiliyor musunuz?" diye tısladı Mia. "Bana çömez dedi, piç kurusu."

"... solis'in piçliği yeni bir şeymiş gibi davranıyorsun..." *dedi Müşfik Kedi.*

Tutulma'nın homurtusu yeraltında bir yerden gelir gibiydi.

"... CASSIUS HER ZAMAN ONUN KÜSTAH BİR HERİF OLDUĞUNU DÜŞÜNÜRDÜ. KİLİSEDE EN AZ SEVDİĞİ SOLİS'Tİ. BİR DÖNGÜ, ONA GÖRGÜ KONULU BİR DERS VERMELİYİZ..."

"... intiharın daha az dramatik yolları da var, kurt eniği..."

"... EFENDİMİZE GÜVENİN NEDEN BU KADAR AZ, PİSİCİK..."

"... o *senin* efendin değil, seni..."

Mia şakaklarını ovuşturarak, "Kara Ana aşkına, yeter," diye çıkıştı. "Şu anda duymaya ihtiyacım olan son şey, kız kuruları gibi didişmeniz."

Yoldaşları karanlığa cisimsiz bir koronun yankısını bırakarak sustular. Mia derin bir nefes alarak, dillere düşen öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Ona hâlâ acemi muamelesi yapıyorlardı. Bütün yaptıklarına rağmen. Ama en azından Tanrımezarı'na gidiyordu. Bu gizemli hayırseverin müşterisi olması beklenmedik bir şeydi ama esasında, bir düzüneyi yüz adamıyla birlikte öldürmenin yetenek gerektirdiğini anlayan birinin olmasına seviniyordu. Bu görevin onu Scaeva ve Duomo'ya yaklaştırması da cabasıydı.

Yine de zihni, mezarlıktaki mücadelesinden görüntüleriyle doluydu. O şey ve mezarkemiği bıçakları, kukuletasının kenarlarında kıvranan sürgünler. Ayağının dibinde bu yoğun ve koyu gölgelerle korkuya yer kalmasa da burada daha büyük bir şeylerin döndüğünü biliyordu.

Kolunun altındaki kitaba bakıp parmaklarını yıpranmış cildini okşadı. Elini kararmış pirinç

Tokasında gezdirdi.

"Ayın tacını ara," diye mırıldandı.

"... öğle çanına kadar zamanımız var..."

Kız başparmaklarını kemerine geçirdi.

Bir sigara tüttürmeye can atıyordu.

"Kütüphaneden ödünç aldığım kitaplarımı vermek için yeterli zaman."

Hücresi idrar ve bayat sefalet kokuyordu.

Köşedeki küflü hasır kova kalın bir pislik tabakası ve sineklerle kaplıydı. Mia Çukur'dan çıkarılıp kapılara götürülürken Gözyaşıiçen onu başıyla selamlamıştı. İrkıyım dört lejyoner onu kalabalık pazar alanından geçirip nihayet büyük bir admistratii binasının içindeki bir hücreye kapatmışlardı. Fiyatta anlaşılmış ancak

henüz meteliği ödenmemişti. Tümüyle yeni dominasının malı olmasına daha birkaç saat vardı. Paramparça planını adamakıllı hale getirmek için sadece birkaç saati vardı.

"... engereğe haber vermeliyiz..."

Mia yüzünü buruşturarak Müşfik Kedi'ye baktı. Parmaklıklardan yere vuran gölgelerden sadece bir ton daha koyuydu. Mia'nın yanındaki hücreler boştu ama fısıldamaya devam etti.

"Keşke ondan böyle bahsetmesen."

"... yoksa aklında daha az onurlu bir isim mi var?.."

"Kahrolası adını kullanabilirsin."

Kedi olmayan kedi koklar gibi bir ses çıkardı, ciğerleri olmayan bir yaratık için etkileyiciydi.

"... bizi leonidesin satın alması gerekiyordu. oysa leonides'in kızı aldı. engerek bunu bilemezdi. o ve tutulma, planlandığı gibi bizi leonides'in Beyaz Kale'deki birliğinde bekleyecekler..."

Mia, "Çok önemli bir şeyi atladık," diye itiraf etti.

"... bu planın tamamı atlamalarla dolu ve çılgınca, her şey pamuk ipliğiyle birbirine bağlı..."

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

"...engereğin bunu bilmemesi çok yazık..."

Mia iç geçirdi. "Gidip ona söylemelisin. Beyaz Kale'nin yolunu bulabilir misin?"

"... yurtdışına kaçacak bir gemi bulacağımdan eminim ama sen ne yapacaksın?..."

"Ne yapabilirim ki?" diye omuz silkti Mia. "Leona'nın ahırında eğitilmekten başka. Dövüşmekten başka. Kazanmaktan başka. Varış noktası değişmedi, sadece başlangıç noktası değişti."

"... engereğe seninle nerede buluşmasını söyleyeyim? yeni donanın birliği nerede?.."

"Hiç bilmiyorum."

"... ah, evet. ne yaptığını bildiğin kesin..."

Mia kediye bir hareket çekti, iyice keçeleşen saçını kulağının arkasına attı. Hâlâ kurumuş kan, ter ve tozla kaplıydı. Saman yığınlarının üstünde otururken, Çukur'da öldürdüğü adamların yüzlerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Etkilemesi gerekiyordu ve öyle de yapmıştı... tam olarak değilse de bir dereceye kadar. Daha önce yoluna çıkan düzinelercesini öldürmüştü. Oysa çukurdaki dövüşçüler yalnızca yapmaları gerekeni yapıyordu.

"Bok gibi hissediyorum," dedi iç geçirerek.

"... çok hoş koktuğunu da söyleyemeyeceğim..."

"Ben..."

"... o adamlara acımak gibi bir lüksün yok, mia. bu kadar derinde yüzersen merhametin ancak seni boğmaya yarar. avladığın adamlar kadar sert ve keskin olmalısın..."

"Kızıl Kilise'deki son sınavımda merhamete yenik düşmeseydim ben de Ashlinn ve Osrik'in kilise heyetini zehirlediği ziyafette olacaktım. *Hepimiz* ölecektik."

"... temcit pilavı gibi aynı şeyi söylemekten vazgeçemeyeceksin, değil mi?.."

Koridorda ayak sesleri yankılanınca kedi olmayan kedi duman gibi dağılıverdi. Mia başını kaldırınca hücresinin kapısını açan administratiyi gördü. Tıknaz ve sakallı adam Itreya Cumhuriyeti'nin üç güneşiyle süslü beyaz bir cüppe giymişti. Yanında kısa kollu rahip adayı cüppesi giymiş, yüksek bir sandalye ve maun bir kutu taşıyan bir delikanlı vardı.

Dona Leona arkasında Mia'nın o döngüye dek gördüğü en iri yapılı adamla, yumuşak adımlarla içeri girdi. Gür sakalı hafif hafif ağarmaya başlayan adam Itreyalı ve muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasındaydı; gür saçlarını uzun bir kuyrukla arkada toplamıştı. Derisi kayış gibiydi ve alnını, yanağını ve dudağını ortadan kesen korkunç görünüşlü yara izi yüzünden suratını asmış gibi bir hali vardı. Gözleri kan çanağıydı ve ağırlığını sapı aslan başı biçimindeki bir bastona vererek yürüyordu. Mia aşağı bakınca adamın dizden olmayan sol bacağının demir bir çubukla tamamlandığını gördü.

Adam çelik grisi gözlerini Mia'ya dikti ve kırılan taşları anımsatan bir sesle, "Kızmış," dedi.

Dona Leona biçimli kaşını kaldırarak, "Fark ettim," dedi.

"Cehennem ve kan aşkına, Dona, bu çelimsiz çocuğa bin gümüş mü verdin? Ben mucize yaratamam. Ancak kaliteli kile şekil verebilirim."

"Beş dakikada beş adam öldürdü," dedi Leona. "Her kuruşuna değer."

"İyi o zaman. Elimizde avucumuzda tek bir geda kalmadığını düşününce."

"Bu turda iki alım daha yaptık, ikisi de sağlam mal. Bu yüzden beni azarlamana sebep olacak bir şey yok, Executus. Dün akşam Bahçe'yi kurutana kadar içmeseydin, bu sabah bu alımı yaparken yanımda olurdun."

İri adam Mia'ya bakarak bir kez daha homurdandı.

"Ayağa kalk, köle."

Mia sessizce itaat etti ve ayağa kalkıp ellerini önünde kavuşturdu. Adam topallayıp demir bacağını taş zeminde tangırdata tangırdata etrafında döndü. İri elleriyle Mia'nın karın kaslarını dürttü, pazısını sıktı, dişlerini kontrol etti. Mia gözlerini yerden kaldırmadan teftişin bitmesini bekledi. Adamın nefesindeki altınşarabı kokusunu alabiliyordu.

"Fazla kısa," dedi adam. "Bu kollar hiçbir şeye yetişmez."

"Rüzgâr kadar hızlı," dedi Leona.

"Çok genç. Kuma hazırlanması seneler sürer."

"Beş adam," diye tekrarladı Leona. "Beş dakikada."

"Bir kız," diye homurdandı iri adam.

"Ben de öyleydim," diye yanıtladı Dona. "Bu yüzden beni hafife aldığını hiç hatırlamıyorum."

"Kokusunu bir kez aldılar mı heriflerin aklı başından gider."

"Birliğe geldiğimde babam da benim için aynısını söylemez miydi? Üstelik kalmama izin vermelerini rica eden sen değil miydin? Eğitilmemi sağlayan?"

"O başka, Mi Dona. Siz domininin kızıydınız. Bu çelimsiz çocuk diğerleriyle kışlada kalacak."

"Saplasaman'da kendini ispatlayana kadar yatırımıma zarar gelmemesini siz sağlayacaksınız," dedi Leona serinkanlılıkla.

"Saplasaman'dan asla sağ çıkamaz."

"O zaman siz de 'Ben demiştim,' demenin hazzına varırsınız. *Executus.*"

İri adam çatık kaşlarla Mia'ya baktı. Mia adamla sadece bir an göz göze geldi. Zihninde sessiz bir yemin yankılanırken siyah gözbebekleri öfkeden alev alevdi.

Safışık geldiğinde bu sözleri sana yedireceğim, piç kurusu.

"Adın ne?" diye sordu adam.

"Bana Kuzgun derler, Mi Don," diye yanıtladı Mia gözlerini yere indirirken.

"Hiç kahrolası bir dona benzeyen bir halim var mı? Bana Executus diyeceksin."

Mia dirseğini adamın hayalarına yapıştırmamak için kendini zor tutuyordu. Yumruğuyla dişlerini döküp adamın kafasının üstünde dans etmemek için de.

"Evet, Executus," dedi.

Yara izi yüzünden ifadesi iyice kararan adam ona dik dik bakıyordu. Mia yaranın bir bıçaktan çıktığını tahmin ediyordu. Muhtemelen kumdan kalmaydı. Adam bir dövüşçü gibi hareket ediyordu. Eksik bacağına rağmen zarif ve güçlüydü.

"Yeni döngü başlayıp sular yükselirken yelken açacağız," dedi Leona. "Kuzgun Yuvası'na ne kadar çabuk döner ve eğitimine ne kadar çabuk başlarsak o kadar iyi olur."

Mia'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu.

"... Kuzgun Yuvası mı?" diye fısıldadı.

Yediği tokatla duvara savruldu. Başını taşa çarpınca soluk soluğa dizlerinin üstüne çöktü. Bir saniye geçmeden ayağa kalkmıştı bile. Ona tokat atan adama bakarken gözleri nefretle doluydu. Ancak adam gümüş gibi hızlı bir hareketle yumruğunu buz kez de karnına geçirip onu tekrar dizlerinin üstüne yıktı.

Herif çok hızlı...

Mia sert bir elin saçlarına yapıştığını ve onu acıyla inleterek başını arkaya çektiğini fark etti.

"Yerini unutuyorsun, evlat," dedi adam. "Bir daha dominanın önünde söz verilmeden konuşursan dilini koparır, köpeğime yem ederim. Beni duyuyor musun?"

Sabır...

"Evet, Executus," diye fısıldadı Mia.

Adam homurdanarak saçlarını bıraktı. Mia, Leona'ya bakınca kadının ona sakin ve buyurgan bir ifadeyle baktığını gördü. Mia'nın dövüş becerileri konusunda ne düşünürse düşünsün, yeni dominası, adamın zalim yöntemlerine ses çıkarmıyordu.

Birkaç saniyelik gergin bir sessizliğin ardından Dona Leona, koridorda sabırla bekleyen administratiye döndü.

"O halde gelin de işe koyulun."

Admistratii yanında çırağıyla ayaklarını sürüyerek hücreye girdi. Oğlan sandalyeyi Mia'nın yanına yerleştirdi, elindeki maun kutuyu açıp administratiye uzattı. Mia kutunun içinde bir demir iğne koleksiyonu gördü. Tıpalı şişelerde tozlar, küçük mürekkep şişeleri. İçi korkuyla titreyince gölgesi hareketlendi. Olacakları biliyordu. Hepsi oyunun bir parçasıydı. Ama yine de...

"Otur," dedi administrati.

Mia yerden güçlükle kalktı, sandalyenin kolçaklarındaki kemer ve tokalara baktı. Muhtemelen işlerini yaparken onu sandalyeye bağlayacaklardı. Mia ağzını açarsa bir yumruk daha yiyeceğini biliyordu. Bu yüzden gözlerini parmaklıklı küçük pencereye ve ötesindeki mavi göğe dikti. Orada öylece dikildi.

Executus ona vurmak için söylenerek elini kaldırdı.

"Söz dinle..."

"Hayır," dedi Dona Leona meraklı gözlerini Mia'dan ayırmadan. "Bırak, ayakta kalsın."

"Saygısızlık etmek istemem, Dona Leona," dedi administrati, "ama bu basit bir damga değil. Simyevi bir işlem. Acısı çok büyük olur. Bayılabilir."

Mia, Dokumacı Marielle'in ellerinde nasıl yoğrulduğunu anımsadı, az kalsın gülecekti. Aynı kahkaha Dona Leona'nın gözlerinde de ışıldıyordu.

"Yüz keşişe bahse girerim bayılmaz."

Executus usulca iç geçirdi. Administrati şaşırmıştı.

"Ben kumar oynamam, Mi Dona."

"Ama bana zaten bildiğim bir şeyi söylemekte *ısrar edersin*, öyle mi?" Leona'nın bakışları bir anda jilet gibi keskinleşti. "Itreya Cumhuriyeti'nin en iyi gladyatör birliğinde büyüdüm. Kahrolası köle damgasının nasıl yapıldığını bilirim. Uzatmayın da işe koyulun."

Admistrati iç çekişini bastırmakta neredeyse başarılı oldu. Kutuya döndü, şişelerin tıpalarını açmaya, derin olmayan cam bir kâsenin içinde bileşenleri karıştırmaya başladı. Mia'nın içindeki zehir ustası büyük bir ilgiyle, simyevi karışımın kara kara köpürüp tıslayarak, hırlayarak birleşmesini izledi*.

Administrati iğnesini karışıma batırıp Mia'nın yüzüne kaldırdı. Çırak, Mia'nın arkasına geçmiş, kıpırdamasın diye onu tutuyordu. Kız dişlerini sıkarak kıpırdamadan durmaya gayret etti. Çeliği Mia'nın yanağına tutan administrati eline küçük bir kuyumcu çekici aldı. Kız nefesini tuttu. Ve admistrati daha fazla ön sevişmeye gerek görmeden iğneyi Mia'nın yanağına, yanağının ta arkasındaki kemiğe sapladı.

Kapkara bir ateş. Yakıcı bir acı. Mia'nın gözleri açıldı, gözbebekleri büyüdü, acı kafatasının içinde ok gibi uçarak nefesini kesti. Dizlerinin bağı çözüldü, gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. Admistrati muhtemelen düşmesini bekleyerek bir adım geri çekildi. Ama kız, kabaran gölgesi ve hızla inip kalkan göğsüyle ayakta kalmayı başardı.

Mia, Leona'ya baktı. Dona yüzüne yayılan gülüşüyle ona bakıyordu.

"Eee?" dedi kadın, admistratiye. "Devam etsene!"

Adam omuz silkse de acıklı molasını daha fazla uzatmadan iğneyi Mia'nın yanağına defalarca sapladı. Üç minik vuruştan oluşan küçük dizilerin her biri kafasında gök gürültüsü etkisi yaratıyordu.

tapTAPTAP

tapTAPTAP

Tırnakları avuçlarına batıyordu.

Gözlerinin önünde beyaz noktalar büyüyordu.

Oda ayaklarının altında fırtınaya kapılmış gemi gibi sallandıkça sallanıyordu.

tapTAPTAP

tapTAPTAP

---

* Köle damgalarının simyası Itreya administratisi tarafından sıkı sıkıya korunan bir sırdır. İşlemde sadece kişinin teni değil, altındaki kemik de işaretlenir ve dövme yaralı dokudan içeri sızıp, alıcının damgasını bıçakla ya da ateşle ortadan kaldırmaya karar vermesi durumunda yeniden ortaya çıkar.

Simyevi bir damgayı ortadan kaldırmanın sadece dört yolu vardır.

İlki kişinin özgürlüğünün satın alınması ya da hak edilmesi durumunda administrati tarafından. İkincisi, Aşkahi büyücüleri tarafından. Üçüncüsü kişinin kafatasını parçalayarak ama ortalıkta eksik bir elmacıkkemiğiyle dolaşmak kişinin kaçak statüsünü ele veren bir şey olduğu için, çekilen acıya değdiği söylenemez. Ve son olarak, ölümle. Eski Aşkahi kansihrinin kaba bir benzeri aracılığıyla simyevi damga alıcısının hayatına bağlanır ve o hayat son bulunca, yanaktaki damga birkaç dakika içinde yavaş yavaş silinir.

Dolayısıyla çoğu köle, özgürlüğünü ancak ölümün kollarında elde edebilir.

Bekleme kısmı en kötüsüydü. Bir sekans ile diğeri arasındaki an. Sonsuz kadar uzun gelen ve acının yeniden başlamasının beklendiği o minik mola. Adonai'nin hırpalaması. Marielle'in dokuması... Mia'nın hayatı boyunca hissettiği hiçbir şey, şu anda bu hücrenin dışındaki dünyaya karşı, hayatının artık ona ait olmadığı düşüncesinin daha da kötüleştirdiği bu acının yakınından bile geçemezdi.

tapTAPTAP

Müşfik Kedi olmasa çoktan dağılıp gideceğini düşündü.

tapTAPTAP

Ama sonunda
bütün o acıdan sonra
dualardan sonra
yanağı kanasa
bacakları titrese de
Mia hâlâ ayaktaydı.

"İyi ki," dedi Dona Leona, "bahis oynayan bir adam değilsiniz, bayım."

Administrati tek kelime etmeden malzemelerini topladı. Mia'ya zehirli bir bakış attıktan sonra eğilip donayı selamladı ve peşinde çırağıyla, siyah kumaş hışırtıları arasında hücreden çıkıp gitti. Leona muzaffer gülüşüyle executus'una döndü.

"İşlemek için iyi bir kil istiyordun, değil mi, Executus? Ben sana çelik veriyorum."

Adam gözlerini kısarak Mia'yı süzdü. "Çelik bükülmeden önce kırılır."

"Dört Kız aşkına, asla mutlu olmuyorsun, değil mi?" diye iç geçirdi Leona. "Gel. Bırakalım, dinlensin. Önümüzdeki döngülerde gücüne çok ihtiyacı olacak."

Dona, Mia'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve nazik bir dokunuşla yaralı yanağını sildi. Safir mavisi gözlerini kızın gözlerine dikti.

"Kumu kırmızıya boyayacağız, sen ve ben," dedi. "*Sanguii e Gloria.*"*

Leona ona son kez gülümseyip uçuş uçuş mavi ipeklilerle süzülürcesine dışarı çıktı. Executus topallayarak peşinden gidip kapıyı kilitledi. Koridorda donasının peşinden yürüyüp uzaklaştıkça demir bacağının tıngırtısı duyulmaz oldu.

Mia dizlerinin üstüne çöktü. Şişen yanağı acıyla zonkluyordu. Tırnakları avuçlarını kanatmıştı. Parmaklarını teninde gezdirip sağ gözünün tam altına damgalanan iç içe geçmiş iki dairenin kabartısını yokladı. Ancak acının anısının altında zihnin çarkları son hızla dönüyor, Dona'nın sözleri kafasının içinde çekiç darbelerinin yankılarına karışıyordu.

Beni...

* Kan ve Şan. (ed.n.)

"... kuzgun yuvasına götürecekler..."

Mia başını kaldırıp olmayan diliyle olmayan patisini yalayan kedi olmayan kediye baktı. Kurumuş dudaklarını diliyle ıslatırken sesini bulmaya çalıştı.

"Corvere Hanesi'nin evi. Benim hanem. Konsül Scaeva, babamın senatoya karşı ayaklanmasını bastırdığı için o evi Jüstikus Remus'a vermişti."

"... ve şimdi leona'ya ait, öyle mi?.."

Mia sessizce omuz silkti. Kedi olmayan kedi başını yana yatırdı.

"... sen iyi misin?.."

Uzun güneşçanı çiçeği tarlalarında yürürken elini tutan babası. Topraktaşı kale siperlerinin tepesinde, uzun siyah saçları soğuk rüzgârda savrulan annesi. Mia Tanrımezarı'nda büyümüştü; babası jüstikusluk görevi gereği Köprüler ve Kemikler Şehri'nden uzun süre ayrı kalamazdı. Ancak her kavurganyaz, birlikte olmak için bir ya da iki haftalığına Kuzgun Yuvası'na giderlerdi. Mia hayatının en mutlu döngülerini orada yaşamıştı. Tanrımezarı'nın ezici ve zehirli politikalarından uzakta. Anne ve babası da orada daha mutlu görünürdü. Bir şekilde daha yakın. Kardeşi Jonnen orada doğmuştu. Mia babasının yanı başında asılan kral adayı General Antonius'un ziyaretlerini hatırlıyordu. O ve ebeveynleri geç saatlere kadar uyumazlardı; kahkahalar eşliğinde yiyip içerken, Ah, ne kadar hayat doluydular.

Şimdi hiçbiri yoktu.

"... gitmeliyim. Beyaz Kale'ye giden bir gemi bulmalıyım. engereğe gelip seni kuzgun yuvası'nda bulmasını söylemeliyim..."

Mia başıyla onayladı. "...Evet."

"... ben yokken iyi olacak mısın?.."

Bu düşüncenin Mia'yı korkutması gerekirdi. Müşfik Kedi olmasa korkardı da. Yedi senedir, babası öldüğünden beri gölgekedi yanından hiç ayrılmamıştı. Mia gitmesi gerektiğini, bütün bunları tek başına yapamayacağını biliyordu. Ama yalnız kalma düşüncesi, gölgekedinin içip ortadan kaldırdığı korkuyla yaşama düşüncesi...

"İdare ederim," diye yanıtladı. "Yine de fazla oyalanma."

"... elimi çabuk tutacağım. sakın korkma..."

Mia derin bir iç çekti. Elini zonklayan yanağına koydu.

"Ve asla, asla unutma."

6. BÖLÜM

FANİLİK

Athenaeum'un görkemli taş kapıları Mia'nın parmağını değdirmesiyle kuş tüyü gibi kayarak ardına kadar açıldı. Mia derin bir nefes alıp elindeki ciltli kitabı göğsüne bastırarak, aksayan bacağıyla koca dünyadaki en sevdiği yere girdi.

Asmakattan aşağıdaki uçsuz bucaksız kitap raflarına bakarken kendini tutamayıp gülümsedi. Kitapların içinde büyümüştü. Hayatın en çok kararduğı anlarda bile kendini acıya kapatmak bir kitabın kapağını kaldırmaya bakardı. Annesi ve babası başarısızlıkla sonuçlanan bir ayaklanma sonucu öldürülen bir çocuk olmasına rağmen kendini âlimlerin, savaşçıların, kraliçelerin ve fatihlerin yerine koyabilmişti.

Gökler bize sadece bir hayat bağışlar ama kitaplar vasıtasıyla binlercesini yaşarız.

Arkasından ses, "Anlatacak hikâyesi olan bir kız," dedi.

Mia gülümseyerek tepeleme kitapla dolu el arabasının yanında duran yaşlı adama döndü. Sırtında hırpani bir yelek olan adamın kelleşmiş kafasından iki beyaz saç tutamı fışkırıyordu. Kemerli burnunun üstünde kalın camlı gözlüğü vardı, kambur sırtıyla orağı andırıyordu. "Güzel" sözcüğü nasıl Şahit Aaela için yetersiz kalıyorsa, "yaşlı" kelimesi de bu adam için yetersiz kalıyordu.

"İyi döngüler, Vakanüvis," dedi eğilerek adamı selamlarken.

Vakanüvis Aelius sormaya bile gerek duymadan, kulağının arkasından eksik etmediği sigarayı aldı, kendi sigarasıyla yakıp Mia'ya uzattı. Mia duvara yaslandı, dikişlerinin verdiği acıyla yüzünü buruşturdu ve sigarasından çektiği nefesi üfleyerek havaya halinden memnun bir bulut gönderdi.

Aelius da yanına gelip duvara yaslandı, o konuşurken sigarası da ağzında dönüp duruyordu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Mia başını sallayarak.

"Galante nasıldı?"

Mia yine yüzünü buruşturdu; sırtındaki dikişler sızlıyordu.

"Bok gibi," diye homurdandı.

Yaşlı adam dumanların arasından sırıttı. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Mia kan yürüyüşünde götürdüğü ciltli kitabı kaldırdı. Lekeli derisi lime limeydi. Sayfaları sararan kitabın kapağındaki tuhaf simgeler bakılmayacak kadar çirkindi.

"Bunu iade etmem gerekir diye düşündüm. Sekiz aydır bende."

"Ben de artık peşine adam takmayı düşünmeye başlamıştım."

"Korkarım herkes için nahoş bir tecrübe olurdu."

Yaşlı adam gülümsedi. "Böyle bir kütüphanede gecikme cezaları hayli ağır olabiliyor."

Vakanüvis, Galante'de görevlendirilmesinden hemen önce kitabı Mia'nın odasına bırakmıştı. Sonraki aylar boyunca, Mia sayfaları kaç kez incelediğini hatırlamıyordu. Ne yazık ki yarısını hâlâ anlayabilmiş değildi ve dürüst olmak gerekirse son döngülerde hayal kırıklığı artmaya başlamıştı. Ancak Galante kabristanındaki karşılaşma, kitaba duyduğu ilgiyi hayli artırmıştı.

Kitap, Mia gibi bir darkin olan ve tıpkı onun gibi, gölgelerle konuşan Cleo adlı bir kadın tarafından yazılmıştı. Cleo cumhuriyetten önce yaşamıştı ve kitap Itreya ve ötesindeki yolculuğunu detaylarıyla anlatan bir nevi günlüktü. Kadınla diğer darkinler arasında geçen ve görünüşe bakılırsa Cleo'nun, hemcinslerini yemesiyle *son bulan karşılaşmalarını anlatıyordu. İşin tuhaf yanı, yazdıklarına bakılırsa, Cleo seyahatleri sırasında düzinelerce darkinle karşılaşmıştı. Ve kadının kendi tasvirlerine bakılırsa, tilki, kuş, yılan ve benzeri pek çok biçime bürünen bir sürü yoldaşı olmuştu. Emrinde koca bir gölgehayvan koleksiyonuyla yolculuk ediyordu.*

Mia'nın ömrü boyunca karşılaştığı tek darkin Lord Cassius olmuştu. İblisleriyse Müşfik Kedi ile Tutulma'dan ibaretti.

O zaman, gölgeler aşkına, diğerleri hangi cehennemdeydi?

Her geçen gün artan deliliğinden bahseden anlamsız karalama ve çizimlerin yanı sıra, kitabın ikinci yarısı Cleo'nun "Ayın Tacı" diye bahsettiği bir şeyi arayışını konu alıyordu; tıpkı Galante kabristanındaki gölgecismin Mia'ya da tembihlediği gibi. Mia o gölgecisimle karşılaştıktan sonra kitabı yeniden karıştırdığında, hayatını kurtaran o şeyle huzursuz edici bir benzerlik taşıyan sayısız resme rastlamıştı.

Ne yazık ki Cleo "Ay"ın kim ya da ne olduğundan hiç bahsetmemişti.

Kitap Mia'nın hiç görmediği esrarengiz bir dilde yazılmıştı ama Müşfik Kedi ve Tutulma bu dili okuyabiliyorlardı. İşin en tuhaf tarafıysa kitapta Cumhuriyet öncesi zamana ait bir dünya haritasının da bulunmasıydı ama haritada Tanrımezarı körfezi yoktu. Bugün Itreya başkentinin olduğu yerde bir kara kütlesi denizi dolduruyordu. Yarımada bir X işareti ve huzursuz edici bir açıklamayla işaretlenmişti.

Burada düştü.

"Bu kitabı bana vermeden önce okudun mu?" diye sordu.

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Tek bir kelimesini bile anlamadım. Resimleri nedense aklıma seni getirdi, o kadar. Sen bir şeyler anlayabildin mi?"

"... İstediğimin yarısı bile anlayamadım."

Aelius omuz silkti. "Benden darkinlerle ilgili kitap aramamı istedin, ben de aradım. İşin bittiğinde daha fazla bilgi sahibi olacağına söz vermedim."

"Yüzüme vurmana hiç gerek yok, iyi kalpli Vakanüvis."

Aelius pis pis sırıttı. "Her zaman daha fazlasının peşindeyim. Buralarda ilgi çekecek yeni bir şeyler bulursam dairene gönderirim. Ama ben olsam fazla heveslenmezdim."

Mia başıyla onaylayarak sigarasından derin bir nefes çekti. Niah'nın athenaeum'u aslında bir ölüler kütüphanesiydi. Yazılı edebiyat tarihinde imha edilen bütün kitapların bir nüshasını barındırıyordu. Dahası burada hiç yazılmamış ciltler bile vardı. öldürülen tiranların anıları. Çarmıha gerilen kâfirlerin teorileri. Vadesi dolmadan canından olan dâhilerin başyapıtları.

Vakanüvis Aelius, Mia'ya durmadan yeni kitapların ortaya çıktığını, rafların sürekli yer değiştirdiğini anlatmıştı. dolayısıyla Niah'nın athenaeum'u ne kadar harikulâde bir yer olsa da dezavantajları aşikârdı: Burada aradığın kitabı bulmak, bir rıhtım tatlıoğlanının apışarasında belli bir biti bulmak gibiydi.

"Vakanüvis, Ay diye bir şey duydun mu? Ya da söz konusu Ay'ın parçası olabileceği herhangi bir taç?"

Aelius'un dikkatli gözlerle ona baktı.

"Neden sordun?"

"Sorulara soruyla cevap verme alışkanlığın fena," dedi Mia iç geçirerek. "Neden böyle?"

"Buraya geldiğin ilk döngü ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Gördün mü, yine aynı şeyi yapıyorsun."

"Hatırlıyor musun?"

"Anlatacak hikâyesi olan bir kız olduğumu söylemiştin."

"Başka?"

Yaşlı adam ona dik dik bakarken genç kızın dudaklarının arasından dumanlar süzüldü.

"Belki de burada olmamam gerektiğini söylemiştin," dedi sonunda. "O zaman at boku gibi kokuyordu, şimdi daha da beter. Kendimi ispatladım. Ben olmasam Kilise üyelerinin tamamı çoktan Mezar'daki haçlara mıhlanmıştı. Buradakilerin bunu sürekli unutmasından gına geldi."

"Bir katiller cemaatindeki yerini yarım düzine hayat kurtararak hak etmiş olmak sana da ironik gelmiyor mu?"

"Bu süreçte nereden baksan yüz can almışımdır, Aelius."

"Peki, bu konuda ne hissediyorsun?"

"Nesin sen, bebek bakıcısı mı?" diye çıkıştı Mia. "Ben katilim. Kurt kuzuya acımaz. Fır..."

"Evet, evet, bu nakaratı çok iyi biliyorum."

"Neden burada olduğumu da biliyorsun. Babam, bir çete keyfince eğlensin diye hain damgasıyla idam edildi. Annem, henüz bebek olan kardeşimle zindanda öldü. Sorumlular öldürülmeyi hak ediyor. Hissettiğim tam olarak bu."

Yaşlı adam başparmaklarını yeleğine taktı. "Kütüphaneci olmanın en kötü tarafı, bazı derslerin kitaplardan alınamaması. Katil olmanın en kötü tarafıysa bazı gizemlerin bıçakla delik deşik edilerek çözülememesi."

"Ağzından bilmece eksik olmuyor," diye homurdandı Mia. "Şu Ay meselesini biliyor musun, bilmiyor musun?"

Yaşlı adam sigarasından derin bir nefes çekerek Mia'yı tepeden tırnağa süzdü. "Şu kadarını biliyorum. Bazı cevaplar öğrenilir. Ama en önemlileri hak edilir."

"Ah, Kara Tanrıça aşkına, şimdi de başımıza şair mi kesildin?"

Vakanüvis kaşlarını çattı, sigarasını duvara bastırarak söndürdü.

"Şair dediğin otuzbirciden başka bir şey değildir."

Aelius nefesini kestiği izmariti yeleğinin içine attı. Önce Mia'nın elindeki kitaba, sonra gözlerine baktı.

"Sende kalabilir. Zaten başka kimse okuyamaz."

Genç kızı başıyla selamladıktan sonra İADE arabasının saplarını tuttu.

"Ne yani, bütün açıklaman bu mu?" dedi Mia.

Aelius omuz silkti. "Çok fazla kitap. Çok az yüzyıl."

Yaşlı adam arabasını iterek karanlığa karıştı. Mia gölgelere karışmasını izlerken çenesini sıkıp sigarasından bir nefes çekti.

"... bayağı aydınlatıcı oldu..."

"... AELIUS HEP BÖYLEYDİ. ŞİFRELİ KONUŞUNCA KENDİNİ ÖNEMLİ HİSSEDİYOR..."

Mia yüzünün buruşturup, yanı başında beliren gölgekurda baktı.

"Lord Cassius'un bu konuda hiçbir şey bilmediğinden emin misin, Tutulma? Sonuçta cemaatin başıydı. Darkin olma konusunda hiçbir şey bilmediğini mi söylüyorsun? Ya da Cleo hakkında? Ay hakkında? Bu konu hakkında herhangi bir şey?"

"... DAHA ÖNCE DE SÖYLEDİM, HİÇ KURCALAMADIK. CASSIUS BAŞKALARININ CANLARINI ALMAKTA YETERİNCE ANLAM BULUYORDU. DAHA FAZLASINA HİÇ İHTİYAÇ DUYMADI."

Müşfik Kedi pofladı. "...küçük zihinler ve küçük şeyler..."

"...SÖZLERİNE DİKKAT ET, KEDİ BOZUNTUSU. DAHA SENİN BİR ŞEKLİN BİLE YOKKEN O BENİM DOSTUMDU. KARANLIK KADAR GÜZEL VE ANA'NIN DİŞLERİ KADAR KESKİNDİ. ONA LAF SÖYLETMEM..."

Mia derin bir iç çekerek burnunun kemer kemerini parmaklarıyla sıktı. Cassius'un nasıl olur da gerçeğin peşine düşmediğini aklı almıyordu. Mia çocukluğundan beri meraklıydı. Yaşlı Mercurio ve Rahibe Drusilla, bizzat Tanrıça tarafından seçildiğini söylemişlerdi.

İyi de, ne için seçilmişti?

Ashlinn'le Son Umut sokaklarında dövüştüğünü hatırladı. On dört yaşındayken Büyük Bazilika'ya saldırışını. İki olayda da Teslis'e –Aa'nın kutsal sembolüne– bakmak bile ona büyük bir sıkıntı yaşatmıştı. Işık Tanrısı ondan nefret ediyordu. Mia bunu hissetmişti. Bastığı yer kadar emindi. Ama neden? Ve cehennem aşkına, şu "Ay"ın bunlarla ne ilgisi vardı?

Ve Remus'un?

Kahrolası Remus.

Son Umut'un tozlu işlek sokaklarından birinde Mia'nın ellerinde can vermişti. Dağ'a saldırısı başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Adamları gözünün önünde katledilmişti. Ancak Mia mezarkemiği hançerini gırtlağına saplamadan hemen önce, jüstikus dünyasını tepetaklak eden sözler mırıldanmıştı.

"Kardeşine sevgilerini iletirim."

Mia başını iki yana salladı.

Ama Jonnen *öldü*. Annem öyle söylemişti.

Cevaplanacak ne çok soru vardı. Mia dilinde hüsranın dumanla karışık tadını duyabiliyordu. Ancak aradığı cevaplar Tanrımezarı'ndaydı. Ve Kara Ana aşkına, gizemli müşterisinin onu gönderdiği yer de orasıydı.

Sızlanmayı bırakıp harekete geçme zamanı.

Mia topallayarak athenaeum'dan çıktı. Dönen merdivenden Kilise'nin derinliklerine inmeye başladı. Vitraylı camlardan süzülen ışık huzmeleriyle, omzunda Müşfik Kedi, önünde Tutulma'yla ilerledi. Kilise korosunun yankılanan sesi eşliğinde basamakları inip uzun ve kıvrımlı koridorları aştılar ve nihayet Dokumacı Marielle'in dairesine ulaştılar.

Mia derin bir nefes alıp ağır kapıyı tıklattı. Birkaç saniye sonra kapı açılınca Mia kendini kıpkırmızı gözlere ve kansız, güzel bir gülümsemeye bakarken buldu.

"Kılıç Mia," dedi Adonai.

Kan Sözcüsü edebe aykırı pantolonu ve göğüs kısmını her zamanki gibi açıkta bırakan kırmızı ipek sabahlığını giymişti. Tek bir simyevi lambanın aydınlattığı odanın duvarları, her biçim ve boyutta yüzlerce farklı maskeyle süslenmişti. Ölüm maskeleri,

çocuk maskeleri ve karnaval maskeleri. Cam, seramik ve alçı. Görünürde tek bir aynanın bile olmadığı, yüzlerle dolu bir oda.

"Dokunmaya gelmiş olmalısın," dedi Adonai.

"Evet," dedi Mia kan kırmızısı gözlere korkusuzca bakarak. "Yaralar zamanla iyileşir ama gittiğim yerde çok fazla zamanım olmayacak."

"Köprüler ve Kemikler Şehri," dedi Sözcü düşünür gibi. "Cumhuriyet'in en tehlikeli yeri."

"Kirli sepetimi görmedin," diye yanıtladı Mia.

Adonai pis pis sırıtarak omzunun üstünden arkaya baktı.

"Sevgili kız kardeşim, canım benim. Misafirin var."

Mia biçimsiz bir karaltının simyevi ışığa çıkışını izledi. Kadın tıpkı ağabeyi gibi albino solgunluğundaydı ama teninin görünen kısmı şişlikler ve çatlaklarla kaplıydı; ellerini ve yüzünü örten bandajların arasından kan ve irin sızıyordu. Siyah, kadife bir cüppe giymişti; Mia'ya bakıp gülümserken çatlak dudakları ayrılıyordu.

"Kılıç Mia," diye fısıldadı.

"Dokuyucu Marielle," dedi Mia önünde eğilirken.

"Mezar'a gidiyor. Peder Solis'in söylediğine göre, yeni bir müşterinin kollarına. Ve dikişlerine rağmen, kanaması durmamış." Adonai hafifçe titredi. "Kokusunu duyuyorum."

"Bütün yaraların iyileştirilecek, küçük darkin," dedi Marielle tüm peltekliğiyle. "Mutlaka ve muhakkak."

Dokumacı odasına hâkim olan, herkesin korkuyla yaklaştığı taş tezgâhı başıyla işaret etti. Tezgâh deri kemerler ve cilalı çelik tokalarla tamamlanmıştı. Her ne kadar Marielle insan etini kil gibi dokuyabilse de, iyileştiremeyeceği yara türü yok denecek kadar az olsa da sürecin kendisi acılıydı. Doğruyu söylemek gerekirse Mia işlem için bağlanma fikrinden nefret ediyordu. Pantolonu ayak bileklerine kadar indirilip şişe geçirilmiş bir domuz gibi paketlenmekten. Ancak kendini acıya teslim ederek ve gölgesindeki gölgelerin, korkusunu içtiğini hissederek odanın ortasına doğru topalladı.

Sözcü Adonai kapıyı arkasından kapatırken kızın kolunu tuttu.

Mia adamın ışıltılı gözlerine, karı andıran solgun kirpiklerine baktı. Adonai eğildi, eğildi ve Mia içini ürperten bir an boyunca Sözcü'nün onu öpeceğini sandı. Ancak Adonai onu öpmek yerine dudaklarını kulağına değdirecek kadar yaklaşıp fısıldadı.

"Luminatii'nin güneşçeliğini Dağ'ın boğazına dayadığı döngü iki hayat kurtardın. Benim ve canım kız kardeşimin. Marielle'in sana olan borcu Naev'e yüzünü geri verdiği döngü ödendi. Ama benim borcum, küçük Kılıç, bâki. Gelecek yokgecelerde bunu hatırla. Yüzeceğin sular ne kadar derinleşirse derinleşsin, ne kadar kararırsa kararsın, kan meselelerinde bir sözcünün yeminine güvenebilirsin."

Adonai kırmızı bakışlarını Mia'nın gözlerinden ayırmadan geç kızın bileğindeki mezarkemiği kadar keskin bir sesle konuşmaya devam etti.

"Sana kan borçluyum, küçük Kuzgun," diye fısıldadı. "Ve kan mutlaka geri ödenmelidir."

Mia, Marielle'e baktı. Sonra yeniden Adonai'nin ışıldayan kırmızı gözlerine döndü. Zihninde Tanrımezarı'yla ilgili binbir düşünce dans ediyordu. Braavi. Çalıntı haritalar, gizli müşteriler ve ona hiddetten başka bir şey hissetmez gibi görünen kilise heyeti.

"Yoksa benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz, Sözcü?"

Aldığı tek cevap güzel ve kansız bir tebessüm oldu. Sözcü Adonai kırmızı cüppesini savurarak kız kardeşine doğru hareketlendi. Mia Yüzler Odası'na ve korkunç taşın başında duran efendisine döndü. Marielle yamuk parmağıyla yaklaşmasını işaret etti.

Her ne olacaksa, artık arkasını dönmesi için çok geçti.

Mia derin bir iç geçirerek taşa uzandı.

Onu görünce az kalsın ağlayacaktı.

Uçurumdan yükselip yanan iki güneşin ışığında altın rengine boyanarak göğe uzanan kirli sarı taş bina. Uçurumun kendisinden oyulmuş, bir zamanlar Cumhuriyet'in en seçkin on iki ailesine yuva olan bir kale.

Kuzgun Yuvası.

Mia, *Şanlıtazı*'nın güvertesinde dizlerinin üstüne çöktü, anıların ağırlığıyla bakakaldı. Kalabalık rıhtımda annesiyle el ele yürüdükleri zamanlar. Dükkân sahiplerinin ona "küçük dona" diye hitap ettiği, tatlılar getirdiği. Babasının okyanusa bakan burçların arasında kararlı adımlarla ilerleyip saçları esintiyle havalanırken dalgalara bakışı. Belki de sonunda felaketi olacak isyanın hayalini kuruyordu.

Mia anlayamayacak kadar küçük, hiçbir şey...

Çat!

Kürekkemiklerinin arasına inen kamçının yakıcı kızıl acısı Mia'yı daldığı düşüncelerden uyandırdı.

"Durmana izin vermedim! Çene yere değecek!"

Mia riski göze olarak elinde uzun bir kamçıyla tepesinde dikilen Executus'a nefret saçan gözlerle baktı. Yüzünden ter damlıyordu, saçları tenine yapışmıştı. Sırtına inen ikinci kamçı tereddüdünün ödülüydü. Kolları yorgunluktan yanarken yeniden şınav çekmek üzere yere eğilip kalktı. Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu. Yanındaki iki adam yorgunluktan inleyerek aynısını yaptılar.

Asmabahçeler'den buraya yolculuk neredeyse üç hafta sürmüştü. Her döngüde Mia ve Leona'nın pazardan satın aldığı diğer iki köle güverteye çıkarılıyor ve

canları çıkana kadar egzersiz yaptırılıyordu. Executus'un kamçısının sesi Mia'nın rüyalarına girmeye başlamıştı.

Mia'nın bu tutsaklıktaki ilk yoldaşı Matteo adında Liisli sert bir oğlandı. Mia'dan birkaç yaş büyük görünüyordu; yumuşak dalgalarla kıvrılan saçları, güçlü kolları ve hoş bir gülüşü vardı. Etkileyici fiziğine rağmen denize açıldıkları ilk bir haftayı köpek gibi hasta olmakla geçirmişti; Mia oğlanın hayatında ilk kez gemiye bindiğini anlamıştı.

İkinci ortağı ise Sidonius adında iriyarı bir Itreyalıydı. Yirmili yaşlarının sonundaydı ve bir tabut çivisi kadar sert görünüyordu. Gözleri açık mavi, kafası tıraşlıydı. İkili arasında daha acımasız görünen oydu ve Mia'ya öyle bir bakıyordu ki ya onu becermek ve/veya öldürmek ister gibi bir hali vardı. Mia oğlanın bunu hangi sırayla yapmak istediğinden emin değildi. Sidonius'un da emin olduğunu hiç sanmıyordu. İşin tuhafı, adamın tenine sıcak kılıçla dağlanmış gibi görünen kaba bir damgası vardı. Tam göğsünün üstüne dağlanmış tek bir kelime.

KORKAK.

Sidonius herhangi bir açıklamada bulunmamıştı, Mia da bunu soracak kadar hoşlanmıyordu ondan.

Otuz iki şınavın sonunda, Executus durmalarını işaret edince Mia kolları titreyerek güverteye kapaklandı.

Adam, "Üst bedenin çok güçsüz, şaka gibi," diye homurdandı. "Ama nedense kahkaha atmıyorum."

Dona Leona güvertenin ön tarafındaki koltuğundan seslendi: "Bugünlük bu kadar yeter, Executus. Yeni haneleriyle tanıştıklarında yürüyebilsinler."

"Ayağa kalkın."

Mia yavaş hareketlerle kalkıp okyanusa baktı. Sırtındaki kamçı izleri terinin tuzundan yanıyordu. Executus'un kırçıllı saçları okyanus esintisiyle dalgalanıyordu, sakalı diken dikendi. Martıların çığlıkları ve uzaktaki rıhtımdan gelen sesler dışında çıt çıkmayan uzun dakikalar geçti.

Nihayet Executus homurtuyu andıran bir sesle, "İçin," dedi.

Mia döndü, iplerle geminin ana direğine bağlı duran su fıçısına doğru harekete geçti. İri Itreyalı Sidonius küfrederek Mia'yı kenara itip kepçeyi kaptı ve kana kana kadar içti. Mia için için pis herifi kıçının üstüne oturtmak için can atarak sırasını bekledi, beyninin sağduyulu kısmı sabretmesini telkin ediyordu. Sidonius suya doyunca Matteo şirin gülüşünü takınarak fıçıyı işaret etti.

"Önden buyurun, Mi Dona."

Çat!

Oğlan sırtına inen kamçının acısıyla yüzünü buruşturdu.

"Konuşmana izni vermedim!"

Oğlan dişlerini sıktı, özür diler gibi başını eğdi. Mia başıyla teşekkür edip fıçıya yöneldi ve tatlı suyu kana kana içti.

Bu insanlara boyun eğmek onu öylesine kızdırıyordu ki avaz avaz bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Ne zaman yiyeceğine, ne zaman içeceğine, ne zaman sıçacağına onlar karar veriyordu. Executus'un kibri o kadar büyüktü ki ancak Dona Leona'nın gelgitli tavırları onunla baş edebilirdi. Kadın bir yandan onlara şefkat gösterip *venatus*'un kumlarının üstünde kazanacakları şanın büyüklüğünden bahsediyordu. Ancak öte yandan onları en ufak şey için kırbaçlatmaktan geri kalmıyordu. Gözlerine bakmalarına izin yoktu. Sadece soru sorulduğunda cevap verebiliyorlardı. Emirlerin dışına çıkamazlardı.

Sadık köpekler gibi, diye düşündü Mia.

Mia küçükken, Cumhuriyet'teki bütün soylu hanelerde olduğu gibi, onların da köleleri vardı. Ancak Mia'nın dadısı Caprice el üstünde tutulurdu ve babasının Andriano Varnese adındaki Liisli vekilharcı özgürlüğünü satın aldıktan sonra bile jüstikusun hizmetinde kalmıştı.*

Mia çocukken canını kurtarmak için kaçarken ya da Kara Ana'nın hizmetine girmek için yemin ederken bile, neden insanın hayatının sadece kendisine ait olmadığını hiç anlamamıştı. Bu düşünce, tenine tekrar tekrar saplanan iğnenin anısı gibi iliklerine kadar yakıyordu. Durmaksızın. Gururun ayaklar altına alınması. Utanç.

Ama oynamadan kazanmak mümkün değildi.

Şanlıtazı limana demir attı ve çok geçmeden, Mia diğer iki tutsakla Kuzgun Yuvası'nın altında kalan ve Kuzgun Sığınağı olarak bilinen limanın vızır vızır işleyen rıhtımında ayakta duruyordu. Prangalı bilekleri soyulmuştu, giysileri leş, saçları keçe gibiydi. Müşfik Kedi'nin yokluğu, içindeki bütün sıcaklığı dışarı akıtan bir bıçak yarasıydı. Bir zamanlar iki, hatta üç kişiye yetecek kadar koyu olan gölgesine baktı. Şimdi etrafındaki diğer insanlardan farkı yoktu. Korku siyah kanatlarını Mia'nın tepesinde açmıştı ve Mia uzun süredir ilk kez korkusuyla tek başına yüzleşmek zorunda kalıyordu.

Ya başarısız olursa?

Ya yeterince güçlü değilse?

---

* İlik doğumlu evlerde ve bazı köklü işyerlerinde yeterince çalışarak özgürlüğünü satın alabilecek bir kölenin canı çıkasıya çalışacağından yola çıkılarak, kölelerin yaptıkları işe karşılık ücret almaları rastlanmayan bir şey değildi.

Ancak ücretlendirme bir kurala tabi olmadığı için, çoğu köle üç kuruşa talim ediyordu. Vicdansız efendiler sıklıkla bakım masraflarını kölelere yüklüyor ve bu maliyeti "kazançlarından" düşüyorlardı, neticede çoğu köle ömür boyu çalışsa bile satın alındığı ücreti bir araya getiremiyordu.

Haksızlık mı? Kesinlikle. Ama sistem adil olsaydı zaten sistem olmazdı, nazik dostlarım.

Ya bu küçük kumar Müşfik Kedi'nin onu uyardığı kadar aptalcaysa?

"Kıpırda!" sesine sırtına inen düğümlü kayışın acısı eşlik etti.

Mia artık alışkanlık edindiği üzere dişlerini sıkarak söyleneni yaptı.

At arabasıyla yapılan kısa bir yolculuk sonunda Mia, kalbi göğsünde sızlayarak Kuzgun Yuvası'nın avlusundan içeri girdi. Kale, görüntüler, sesler, her şey o kadar tanıdıktı ki. Kara Ana aşkına, kokular bile değişmemişti. Ancak avlunun bir zamanlar Corvere Kuzgunu'nun süslediği kirli sarı taş duvarları artık Marcus Remus'un hanesinin armasını taşıyordu: Siyah beyaz çapraz zeminde kırmızı bir kartal.

İçimde kesinlikle çok kötü bir his var...

Çocukluk anıları, anne ve babasının sonlarına ait görüntülere karışarak zihninde dört dönüyordu. Babası uluyan kalabalığın gözünün önünde General Antonius'la birlikte idam edilmişti. Annesi ve erkek kardeşi Felsefe Taşı'nda can vermişlerdi. Bir yanı bu kalenin artık onun olmadığını, eski yuvasının artık yuvası olmadığını biliyordu. Ancak Remus piçinin renklerinin, Mia onu gömdükten sonra hâlâ bu duvarları süslediğini görünce... zemin ayaklarının altından kayıvermişti sanki. Midesinden yağlı bir çalkantı yükseldi. Ancak eski yuvasının sonunu düşünüp dertlenecek zamanı yoktu.

Yeni yuvası onu bekliyordu.

Teftişi bekleyen lejyonerler gibi tek sıra duruyorlardı. Edep yerlerini örten bez parçaları ve parçalı deri zırhlar –omuzluklar, takviyeli baldır koruyucuları vs.– kuşanmış on üç adam ve iki kadın. İki güneşin ışığında parlayan, terden sırılsıklam olmuş tenleriyle bronz heykelleri andırıyorlardı. *Venatus*'un kumlarında dövüşen, kana susamış kalabalığın tezahüratları arasında yaşayan ve ölen erkekler ve kadınlar.

Gladyatörler.

Dona Leona arabadan inerken her biri yumruğunu göğsüne vurup tek bir ağızdan haykırdı.

"Domina!"

Leona parmaklarını dudaklarına bastırıp onlara öpücükler gönderdi.

"Kartallarım." Gülümsedi. "*Muhteşem* görünüyorsunuz."

Executus kırbacını şaklatarak Mia ve arkadaşlarına arabadan inmelerini emretti. Sidonius her zamanki gibi onları itip en öne geçti. Matteo yine gülümseyerek Mia'nın öne geçmesini işaret etti. Mia yere ayak basar basmaz on beş çift gözün, her santimetrekaresini süzdüğünü hissetti. Dudakların kıvrıldığını, gözlerin alayla kısıldığını gördü. Ancak gladyatörler de her asker gibi disiplinli olduklarından, hiçbiri efendilerinin varlığında tek kelime etmedi.

"Tanıştırma faslını size bırakıyorum, Executus," dedi Dona Leona. "Bir göbektaşı ve çok uzun, çok derin bir küvetle randevum var."

"Fısıltınız emirdir," dedi iri adam önünde eğilerek.

Kadın yüksek bir kemerin altından geçip gözden kayboldu. Mia gözleriyle kadını takip etti, hizmetkârlarla konuşmasını, hareketlerini izledi. Kız ona annesini anımsatıyordu. Leona...

Şak!

Executus'un kamçısıyla bütün dikkatini yeniden adama verdi.

İri adam elinde kamçıyla karşılarında duruyordu. Diğer elinde yerden alıp parmaklarının arasından yavaş yavaş akıttığı bir avuç açık kahverengi toprak vardı. Mia ve yeni gelenlerin gözlerinin içine bakarak, parçalanan kayaları anımsatan bir sesle konuştu.

"Elimde ne var?"

Mia işin içinde hile olduğunu hemen anlamıştı. Executus'un arkasında toplanan gladyatörlerin aç gözlerinden okunuyordu. Bu oyunda yeni olabilirdi ama kanacak kadar...

"Kum, Executus," dedi Matteo.

Şak!

Kamçı aralarındaki havada şaklayarak Matteo'nun göğsünde kanayan bir kabarıklık bıraktı. Güzel yüzü acıyla çarpılan oğlan sendeledi. Gladiatii hep bir ağızdan güldü.

Mia savaşçıları tek tek, dikkatle süzdü. En yaşlıları yirmi beşinden büyük olamazdı. Her birinin yanağında dövüşçü kölelere has, iç içe geçmiş ikiz çember damgası vardı. Sert kasları ve ışıldayan tenleriyle türlerinin göz alıcı örnekleriydiler. Ama her biri birbirinden demir ve kil kadar farklıydı.

Mia rastaları neredeyse yere değen Dweymeri bir kadın gördü. Normalde Dweymerilerin sadece yüzlerinde yer alan dövme kadının bütün vücudunu kaplıyor, koyu kahverengi teninden simsiyah şelaleler misali akıyordu. Yanında Mia yaşlarında, sarı saçlarını tepede toplamış, açık yeşil gözlü, Vaanlı bir kız duruyordu. Çıplak ayaklı kız diğerlerine göre biraz çelimsiz sayılırdı. Mia herhangi bir yakınlık ya da sempati duyup duyamayacağını anlamak için kadınlara dikkatle baktı ama ikisi de Mia'ya donuk ve boş gözlerle bakıyordu.

Executus bir kez daha, "Elimde ne var?" diye sordu.

Mia karnında gittikçe artan bir rahatsızlık hissiyle sessizliğini korudu. Doğru bir cevap olduğundan ya da verilse bile Executus'un cevabın doğruluğunu onaylayacağından şüpheliydi. Ve birlikte yolculuk ettiği iki yolcudan birinin yeterince...

"Şan, Executus," dedi Sidonius.

Şak!

Sidonius yarılıp kanayan dudaklarını tutarak yere yığılırken toplanan gladyatörler kıkırdadı. Executus kamçıyı bir Caravaggio dövüşçüsünün kılıçta sergilediği ustalıkla kullanıyordu ve iri Itreyalıyı ağzının tam ortasına inen bir darbeyle ödüllendirmişti.

"Koca bir hiçsin," diye kükredi Executus. "Çizmelerimdeki boku yalamaya bile layık değilsin. Sen şandan ne anlarsın? Şan, efsanelerin ellerinde dokunan, kükreyen kalabalıkların söylediği bir kum ve çelik marşıdır. Şan, gladyatörlerin alanıdır. Ya sen?" Dudakları kıvrıldı. "Sen avam bir köleden başka bir şey değilsin."

Mia gözlerini yeniden sıraya çevirip, gülüşen adamları incelemeye koyuldu. Hepsi irikıyım erkeklerden oluşan karışık bir gruptu. Dikkatini yakışıklı bir sarışın çekti; Vaanlı kıza o kadar çok benziyordu ki Mia akraba olduklarına bahse girebilirdi. Sakalları da rastaları gibi örülü, güzel yüz dövmeleri damgası yüzünden bozulmuş irikıyım bir Dweymeri gördü. Suratı yere yapışmış bir turtayı andıran iri yapılı bir Liisli kıpırdamadan durmakta sıkıntı çeker gibi topuklarının üstünde sallanıyordu. En ön sıradaysa uzun boylu, Itreyalı bir adam gördü.

Karnı bir anda buz kesti.

Soluğu düğümlendi.

Omuzlarına dökülen upuzun, kara saçları, bizzat dokumacının elinden çıkmış kadar güzel hatlı yüzünü çevreliyordu. Zinde ve sert görünmekle birlikte diğerlerinden biraz daha zayıftı; kollarının gergin çizgilerinin arasında ürkütücü bir süratin fısıltısı pusuda bekliyor, karnındaki kaslar deniz misali dalgalanıyordu. Boynunda iki ucu kavuşmayan ince, gümüş bir halka vardı; grupta takı takan tek kişi oydu. Ancak Mia adamın yakıcı kara gözlerine bakarken karnındaki rahatsızlığın kabardığını, içorganlarının bir anda, umutsuzca acıkmış gibi guruldadığını hissetti.

Bunu daha önce de hissetmiştim...

Kılıçların Prensi Lord Cassius'un huzurundayken...

Executus kumu parmaklarının arasından dökerek, bir araya toplanan askerlere döndü.

"Gladyatörler," diye sordu. "Elimde ne var?"

Bütün kadın ve erkekler tek bir ağızdan kükrediler.

"Canlarımız, Executus!"

"Canlarınız." Adam yeni gelenlere bakarak avcundaki kumu yere savurdu. "Ne kadar değersiz olurlarsa olsunlar, bir döngü gelir efsane olarak anılırlar."

"Daha önce ne olduğunuz umurumda değil. Dilenci, don, fırıncı, şekerkız. O hayat *bitti*. Şu anda bir hiç bile değilsiniz. Ancak öğreteceklerimi kankartalları gibi izleyip öğrenirseniz, bir döngü gelir, siz de *venatus*'un kumlarında seçilmişlerin arasındaki yerinizi alabilirsiniz. Gladyatör olarak! İşte o zaman..." Kamçısıyla

kanlar içindeki Sidonius'u işaret etti, "şanın tadını öğrenebilirsin, kurt eniği. İşte o zaman, kalabalık adını haykırırken, Venatus Tsana'nın primus'u, Remus Birliği'nin şampiyonu Yenilmez Furian gibi, nabzının şarkısını duyabilirsin!"

Gladyatörler yumruklarını kaldırıp, sıranın başında duran uzun boylu Itreyalıya dönerek hep bir ağızdan kükredi. "*Furian*!"

Kuzguni saçlı adam gözlerini kırpmadan Mia'ya bakıyordu.

Executus dudaklarında tükürükle, "Gladyatörler ölümden korkmaz!" diye devam etti. "Gladyatörler korkmaz. Gladyatörler tek bir şeyden korkar, yenilginin asla geçmeyen utancından! Derslerimde gözünüzü dört açın. Yerinizi bilin. Etiniz kanayana kadar çalışın. Çünkü bu birliğe, dominanıza utanç getirirseniz, Aa'ya ve kahrolası dört Kız'a ant olsun ki, ananızın sizi sıçtığı döngüye lanet edersiniz."

Yumruğu havada, savaşçılarına döndü ve yüzündeki yara izini çarpıtacak bir kükreyişle haykırdı.

"Sanguii e Gloria!"

"Kan ve şan!"

Gladyatörler yumruklarını göğüslerine vurarak tek bir ağızdan cevap verdi.

Biri dışında hepsi.

Furian adındaki şampiyon susuyordu.

Adam gözlerinde öfke, şehvet ya da ikisinin arasında bir şeyle doğrudan Mia'nın gözünün içine bakıyordu. Mia'nin solukları hızlandı, üşümüş gibi teni ürperdi. İçi açlıkla yanarken ağzı toz gibi kupkuruydu, uylukları arzuyla sızlıyordu.

Mia adamın ayaklarının dibine bakınca gölgesinin diğerlerinden daha koyu olmadığını gördü. Ama bu duyguyu iyi biliyordu, adı kadar iyi.

Ve adamın gözlerine bakarken onun da bunu anladığını biliyordu.

Bu adam da darkin...

7. BÖLÜM

AÇLIK

Gümbür gümbür atan bir kalp. Kıpkırmızı bir sonsuzluk. Kafasının içini kaplayan baş dönmesi.

Mia kan havuzundan fırlayıp ayağa kalktı. Omzundaki ve sırtındaki yaralar iyileştirilmiş olsa da dengesini kaybedince düşmekten yanındaki iki El sayesinde kurtuldu.

İkili Mia'nın dengesini sağladığından emin olana kadar kollarını bırakmadılar. Mia dilindeki kanı tükürdü, gözlerine dolan pıhtıları iç geçirerek sildi.

Etrafına bakınca kendini biraz önce Sükût Dağı'ndan yola çıktığı kan havuzunun bir eşi olan üçgen bir havuzda buldu. Duvarlarda büyücülük sembolleri vardı ve Tanrımezarı'nın haritası duvara kanla çizilmişti. Taşın üzerine yayılan yarımada ve yarımadadan dantel gibi işlenmiş kanallarla ayrılan irili ufaklı adalar her şeyiyle sırtüstü uzanmış başsız bir devi andırıyordu.

Mia derin bir nefes aldı, nihayet dengesini sağladığından emin olunca kanlı saçlarını arkaya attı.

"Çene aşkına, buna asla alışamayacağım," dedi tarazlı sesiyle.

"Sızlanmayı kes, Corvere. Gemiyle yolculuk etmeye beş basar."

Sesi tanıyınca Mia'nın midesi kasıldı. Yüzünü havuzun baş tarafına çevirdi ve ona bakan kızıl saçlı narin kızı gördü. Kız onunla aynı yaşlardaydı ama ondan daha uzun boylu, daha keskindi. Yeşil gözleri yırtıcı bir avcı kurnazlığıyla ışıldıyordu. Yüzü hafif çilliydi ve uzun siyah cüppesinin dökümlü kollarında sakladığı kollarını önünde kavuşturmuştu.

El *cüppesi.*

Mia nerede olsa onu tanırdı. Sükût Dağı'ndaki eğitimi süresince yanından hiç ayrılmayan. Kendi babasının ölümünden Mia'nınkini sorumlu tutan. Onu öldürmeye yemin eden bir kız.

Titrek bacaklarla havuzdan çıkarken, "Jessamine," diye soludu.

Kızıl saçlı kız başını eğdi. "Köprüler ve Kemikler Şehri'ne hoş geldin."

"Tanrımezarı'nda mı görevlendirildin?" diye sordu. "Törenden sonra?"

"Zekice bir gözlem, Corvere," dedi kızıl saçlı. "Nereden anladın?"

Mia tek kelime etmeden bakarken ayaklarının dibindeki gölgeler köpürüyordu. Jessamine onu tepeden tırnağa süzdükten sonra kucağına bir bohça fırlattı.

"Banyolar şu tarafta."

Bohça sandığı şey aslında cüppeydi ve Mia cüppeyi kanlı vücuduna sarıp arkasında yapış yapış kanlı ayak izleri bırakarak kıvrılıp bükülen koridor boyunca Jessamine'in peşinden yürüdü. İçerisi çok sıcak, demir ve kanın pis kokusu boğucuydu.

Mia duvarların ve tavanın binlerce insan kemiğinden yapıldığını fark etti. Uyluk kemikleri, kaburgalar, omurgalar ve kafatasları, kopkoyu gölgelerin hâkim olduğu karanlık bir labirent oluşturuyordu. Tanrımezarı'nın geniş mezarlığında bu yeni şapeli inşa etmek kimin fikriyse, belli ki ambiyansa büyük önem veriyordu. Duvarlardaki kemik ellerin içine yerleştirilmiş simyevi kürelerden loş bir ışık süzülüyordu. Ancak binlerce isimsiz insanın kalıntısıyla çevrili olmasına rağmen, Mia'nın gözlerini önün-

deki kızdan bir an ayırmadı. Dilindeki yağlı kanı tükürürken her an Jessamine'in kafasının yanında bir kafa daha bitiverecekmiş gibi bakıyordu.

Mia giriş töreninden sonra Jessamine'in El olarak görevlendirildiğini biliyordu ama Galante'deki işine kendini o kadar kaptırmıştı ki kızın nerede olduğunu hiç öğrenememişti. Eski düşmanının, Cumhuriyet'in onca şehir varken Tanrımezarı'na gönderilmesi...

Aksi olsa şaşardım.

Jessamine koridorun sonunda, tamamı omurgalardan olışan kapıyı nazik bir dokunuşla açtı. Mia kapının arkasında üç küvet gördü; dişbudak odunun isi hanımeli kokusuna karışıyordu. Mia gözünü kızıl saçlı kızdan bir an bile ayırmadan, yüzünde kurumaya başlayan kanı kaşıdı. Adonai'nin şifreli uyarısı kulağında çınlıyordu. Kolunun altından hiç çözmediği mezarkemiği hançerine tek bir bilek hareketiyle ulaşabilirdi.

"Ben burada olacağım." Jessamine başıyla küvetleri işaret etti. "Çok oyalanma. Piskopos bekliyor ve her zamankinden daha keyifsiz."

Mia yerinden kıpırdamadan kızıl kızın gözlerinin içine baktı.

"Seni boğmaya çalışır mıyım diye düşünüyorsun, değil mi?" Jessamine'in dudakları bir gülümsemeyle çarpıldı. "Arkanı döner dönmez sırtına bir bıçak saplar mıyım diye."

"Sana sırtımı döneceğimi nereden çıkardın, Kızıl?"

Jessamine başını iki yana salladı, sert ve soğuk bir sesle, "Aramızda hâlâ kan var," dedi. "Ama peşine düştüğüm döngüde gözlerinde köpükle bir küvetin içinde olmayacaksın. Elinde hançerinle, zıpkın gibi uyanık olacaksın. Söz veriyorum." Kulaklarına varan bir sırıtışla gülümsedi. "Bu yüzden, hiç korkma, Corvere."

Mia önce buharı tüten küvetlere baktı. Sonra ayağının dibindeki gölgelere. Gülümsedi.

"Ben hiç korkmam."

Mia bir saat sonra Tanrımezarı Şapeli piskoposunun odasının önündeydi. Diz hizasında çizmelerle tamamlanan deri giysisinin üstüne ezilmiş kadifeden bir yelek giymiş, saçlarını taramıştı. Babasının mezarkemiğinden uzun kılıcı yan tarafında, annesinin hançeri giysinin kat kat kollarının altındaki kınındaydı.

Piskoposun odası kemik tünellerden birinin dirseğine gizlenmişti; şapel labirent şeklinde inşa edilmişti ve Mia yön duygusunu çoktan kaybetmişti. Jessamine olmasa kan havuzunun yolunu bulabileceğinden şüpheliydi; bu yüzden kızı gözden kaçırmamaya daha çok dikkat ediyordu.

Odanın kapısı sessizce açılınca koyu kadifeler içindeki ince yapılı genç bir adam loş koridora çıktı. Mia'nın onu son gördüğünden bu yana yüzü dokunmuştu ama hâlâ fazla zayıftı ve Mia o delici mavi bakışları nerede olsa tanırdı. Koyu saçlar, hayaleti andıran solgun bir ten, dişsiz damaklarının üstünde hafifçe büzülmüş dudaklar.

"Suskun." Mia gülümsedi.

Oğlan durdu, onu gördüğüne çok şaşırmış gibi Mia'yı tepeden tırnağa süzdü. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle, Dilsizcede karşılık verdi.

merhaba

Mia hızlı el hareketleriyle cevap verdi.

burada mı hizmet ediyorsun? tanrımezarı'nda?

Suskun başıyla onayladı.

sekiz aydır.

seni görmek çok güzel

öyle mi

bir şeyler içmeliyiz

Oğlan Jessamine'e baktı, sonra gerçek düşüncesini ele vermeyen bir ifadeyle omuz silkti.

"Dinleyin, dokunaklı kavuşmayı kısa kestiğim için üzgünüm," dedi Jess. "Ama gerçekten bu duygu yoğunluğu karşısında ağlamaklı oldum ve piskopos bekliyor."

Suskun başını sallayarak Mia'ya baktı.

ana seni korusun

Hafifçe eğilerek parmak uçlarını birleştirdi ve bir gölge gibi sessizce koridorda uzaklaştı. Mia arkasından bakarken hüzünlendi. Çömezlik döneminde Suskun'la birlikteydiler. Suskun ona final sınavında yardım etmiş, Mia da Luminatii saldırısında oğlanın hayatını kurtarmıştı. Ama bu tuhaf oğlan, her zamanki gibi mesafesini koruyordu.

Öncelikle ve her daim katildi.

Jess kapıyı üç kez tıklattı.

"Lanet aşkına, ne var?" dedi içeriden gelen bitkin bir ses.

Jessamine kapıyı açıp Mia'ya içeri girmesini işaret etti. Kız piskoposun odasına girince etrafına baktı. Kemik duvarlar, gelişigüzel istiflenmiş kâğıtlarla dolu kitap raflarıyla kaplıydı. Parşömen ruloları ve kutulardaki tomarlar üst üste yığılmış, yüzlerce kitap ya özensizce istiflenmiş ya da yerlere saçılmıştı. Sanki bir ayyaşın kitaplığında bir kadercamı küresi patlamıştı. Bir duvar boyunca Cumhuriyet'in dört bir yanından gelen silahlar sıralanmıştı: bir Luminatii güneşçeliği kılıcı, Vaan'a has savaşbaltası, bir gladyatörler arenasından bir gladyus, Liis çeliğinden yapılma düz, uzun bir kılıç. Hepsi lde simyevi loş ışıkta parlıyordu.

Mia geniş ahşap bir masada, sallanıp duran evrak yığınının arkasında Tanrımezarı piskoposunu gördü; adam yaşlılık lekeleriyle bezeli parmaklarının arasında kuştüyü bir kalem tutuyordu.

"Çene aşkına," dedi soluğu kesilerek. "... Mercurio?"

Yaşlı adam başını önündeki evraktan kaldırıp gözlüğünü yukarı itti. Mia'nın onu son gördüğünden bu yana kafasındaki gür, gri saç tutamı daha da söz dinlemez bir hal almıştı ve buz mavisi gözlerinde her zamanki aksi bakışı vardı. Besbelli aylardır iyi bir uyku çekememişti.

"Vay, vay," dedi Mercurio kıs kıs gülerek. "Seni Sessiz olan sanıyordum, demek biraz daha yakınmak için geri döndün. Nasılsın, Küçük Karga?"

Mia eski akıl hocasına şaşkınlıkla baktı.

"Senin burada ne işin var?"

"Sence?"

"Seni Tanrımezarı'na piskopos mu yaptılar?"

Mercurio omuz silkti. "Luminatii şehri temizlerken Piskopos Thalles delik deşik oldu. Serseriler nedense benim antikacıya hiç saldırmadılar ama oraya dönmeyi göze alamazdım. Şapel yeniden inşa edilince de Leydi Drusilla emekliliği bir yana bırakmam konusunda beni ikna etti. Dükkân olmayınca, yapacak başka işim kalmamıştı."

"Neden bana söylemedin?"

"Sen Galante'deydin. Ayrıca o kahrolası gözlerin görmez olduysa, ben de hayli yoğundum. Böylece, daha fazla önsevişmeye mahal vermeden, Adonai geleceğini bildirmişti. Detaylar sende mi?"

Mia şaşkındı. Mercurio Mia'nın son sınavında başarısız olmasını hiçbir zaman sindirememişti. Onu her zaman çok sevse de yine de biraz... hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. Kilise yönetimindeki diğer herkes gibi, eski ustası da garez gütmekte ustaydı. Hiç şüphesiz bu durum Mia'yı hüzünlendiriyordu, ne de olsa yaşlı adam ona sahip çıkmış, altı uzun sene boyunca ona bakmıştı. Mia kimseye itiraf etmese de bu yaşlı piçi çok seviyordu.

Yine de o artık bir Kılıç, Mercurio da onun piskoposuydu ve sert ses tonu Mia'ya yerini hatırlatmıştı. Mia, Solis'in verdiği parşömen kutusunu uzattı. Kutu deri olduğundan kan yürüyüşünü geçebiliyordu; bir zamanlar can taşımayan hiçbir şey Adonai'nin sihirleri aracılığıyla yolculuk edemezdi. Mia, parşömen kutusunu açıp gözlerini kısarak bakan Mercurio'ya bakıyordu.

"Dona," diye mırıldandı.

"Kodamanlar'ın lideri," diye yanıtladı Mia. "Kasaplar Körfezi'ni ellerinde tutuyorlar."

Piskopos başıyla onayladı ve Mia'nın hedefindeki ismin karakter çizimini eline aldı. Karanlık bakışlı, daha karanlık gözlü bir kadındı. İyi kesimli bir frak giymiş,

son dönemlerde ilik doğumlu kadınlar arasında moda olduğu üzere saçlarını ustalıklı buklelerle şekillendirmişti. Sağ gözüne (Mia'ya göre biraz gülünç olsa da) bir monokl yerleştirilmişti.

Mercurio parşömeni masasının üstüne bıraktı. "Bu kadar keskin bir bıçağı gömmek çok yazık." Çayından büyük bir yudum aldı. Mia bu mesafeden çayın içindeki altınşarabının kokusunu alabiliyordu. "Pekâlâ, detaylar verilmiş, aramaya nereden başlayacağını biliyorsun. İşini bitirmek ve bu haritayı aşırmak için sekiz döngün var ve kum saati akmaya başladı. Benden bir isteğin var mı?"

"Uyuyacak bir yer. Kadercamı. Silahlar. Mezarı benim kadar iyi bilen ve benim kadar hızlı hareket edebilecek bir El."

"Bir Elin var zaten. Tam arkanda duruyor."

Mia dönüp Jessamine'e baktı. Sonra tekrar Mercurio'ya döndü. Belli ki piskopos iki kız arasındaki düşmanlıktan habersizdi ve bunu gündeme getirmek, basitlik çizgisinin ters yarımküresinde kalacağa benziyordu. Ama Mia güneşlerin parlayacağına ne kadar güveniyorsa Jessamine'e de o kadar güveniyor, kızın varlığından ancak hadımların müstehcen taşbaskılardan hoşlandığı kadar hoşlanıyordu.

Bu konuyu masaya yatırmanın en iyi yolu...

"Belki de daha... tecrübeli biri vardır."

Gözlüğünün üstünden Mia'ya bakan Mercurio'nun ifadesi tatsızdı.

"Kılıç Mia. Tanrımezarı, Luminatii saldırısından bu yana yeniden inşa etmeyi başardığımız tek Kızıl Kilise şapeli. Yüce Kardinal Duomo ve yanındaki tanrıların cezası hıyarlar yüzünden, aslına bakarsan canına yandığımın koca Cumhuriyet'ine *hizmet eden son iki piskopostan biriyim ve Scaeva'nın konsüllüğü dördüncü kez alması ve Tanrımezarı siyasetinin çalkantılı hali nedeniyle öldürülmesi gereken piçlerin sonu gelmiyor. Bu yüzden, iki alana bir bedava teklifli bir genelevden daha meşgul olduğumu göz önüne alarak, bana teşekkür etme ve sana verilenle idare etme onurunu bağışlarsan sevinirim."*

Mia eski akıl hocasının gözlerinin içine baktı. Bu ses tonunu iyi bilirdi; küçüklüğünde onun sigaralarından aşırırken yakaladığında kullandığı ses tonu. Omzunun üstünden Jessamine'e baktı. Hafifçe iç geçirdi.

"Teşekkürler, Piskopos."

"O zevk bana ait."

"Ana seni..."

"Evet, evet, havada siyah öpücükler uçuşuyor. Şimdi siktirip gitsen nasıl olur."

Mia eğilip onu selamladıktan sonra, Mercurio'nun tavrını kişisel almamaya çalışarak odadan geri geri çıktı. Mercurio her zaman aksi ihtiyarın teki olmuştu ve

böyle bir zamanda Tanrımezarı Şapeli'ni idare etmenin, mizahi yönünü beslemesini beklemek yanlış olurdu.

Jessamine arkasında Mia'yla, kıvrılan bir geçitten geçerken Kılıç onu sadece bir adım geriden takip etmeye dikkat etti. Piskoposun duyamayacağı kadar uzaklaşınca Jessamine'i kolundan tutup Eli kendine çevirdi.

"Seninle sorun yaşayacak mıyız?"

"Ne demek istiyorsun, Corvere?"

"Birbirimizden zehir kadar nefret ettiğimiz sır değil demeye çalışıyorum. Ama artık Elimsin. Sana güvenmem gerek, Jess."

Kızıl konuşurken yeşil gözleri parlıyordu.

"Senden zerre kadar hoşlanmıyorum, Corvere. Akıllı olduğunu sanıyorsun. Özel olduğunu *sanıyorsun. Diamo'yu zehirledin ve Şarkılar'daki birinciliğimi hileyle elimden aldın. Ama ben de senin gibi Ana'ya ve Kilise'ye hizmet ediyorum. Sakın adanmışlığımı sorgulamaya kalkışma."*

Kızıl başını çevirip karanlıkta yürümeye devam etti.

Mia'nın ayağının dibindeki gölgeler dalgalandı, kulağında soğuk bir fısıltı peyda oldu.

"... arkadaş edinme konusunda her zaman yetenekliydin..."

"...BİR ANLAM İFADE EDECEKSE, *BEN* SENİ SEVERİM..."

"...anaya şükürler olsun ki kusma yetim yok..."

"... KAPA ÇENENİ..."

"... ne zekice bir karşı hamle..."

"... ZEKÂYI KIVRAK ZEKÂ YOKSUNLARINDA ZİYAN ETMEK YAZIK OLUR..."

"Didişmeniz bitti mi acaba?" dedi Mia.

Cevap yumuşacık bir fısıltıyla geldi. "... ucube..."

Bunu daha da yumuşak bir cevap takip etti. "... SOKAK KEDİSİ..."

Mia kollarını kavuşturup ayağını sabırsızca taşa vurmaya başladı. Koridora Jessamine'in gittikçe uzaklaşan ayak seslerinin bozduğu bir sessizlik çöktü.

"Acele et, Corvere," diye seslendi El. "Kum saatinin de bir süresi var."

Mia başparmaklarını kemerine taktı. Jessamine'e yetişmekten başka çaresi yoktu.

Darkin...

Mia avlunun karşısına, adı Furian olan gladyatöre baktı. Saçları serin esintide dalgalanan adam da onun gözlerinin içine bakıyordu. Bakışları büyük bir dikkatle onu yakıp geçerken...

Pekâlâ, doğruyu söylemek gerekirse Müşfik Kedi yanında olmadığı için Mia adamın bakışlarından korkuyordu.

Ama Kara Ana aşkına, bunun anlamı ne olabilirdi? Mia daha önce kendi türünden sadece bir kişiyle karşılaşmıştı ve Lord Cassius kim olduğu konusunda cevap vermeden ölmüştü. Belki de Furian daha fazlasını biliyordu. Belki de bütün gerçeği...

Executus kamçısını şaklattı.

"Gladyatörler! Eğitime devam!" Mia, Sidonius ve Matteo'ya döndü. "Siz üçünüz. Benimle gelin."

Gladyatörler dağılıp kusursuz bir şekilde sıraya girerek uygun adım binanın arkasındaki avluya yürüdü. Executus aslan başıyla süslü bastonuna yaslanarak arkalarından topalladı. Mia adamı takip ederken kemerindeki metal mataradan bir yudum aldı.

Bir zamanlar babasının soylu atlarla dolu ahırının bulunduğu arka avluya varınca oranın tamamen değiştirilmiş olduğunu gördü. Kirli sarı zemine cansız eğitim mankenleri, kalkan ve ahşap silah rafları yerleştirilmişti. Zemin engebeliydi, iskeleler ve çukurlar alanı üç metre yükseklikten on metre derinliğe kadar farklı seviyelere ayırıyordu. Beyaz taşlarla geniş bir çember çizilmişti ve burçların çeşitli noktalarında Remus Hanesi'nin armaları gururla dalgalanıyordu.

Gladyatörler dövüşmek için çiftlere ayrıldı. Mia farklı silah kombinasyonları ve farklı dövüş tarzları gördü. Vaanlı kız demirağacından bir arbalet almış, avlunun karşısındaki hedef tahtasını vurmaya başlamıştı. Furian cansız bir mankeni anasına küfretmiş gibi ikiz kılıçlarla hırpalıyordu.

Executus topallayarak verandaya yürüdü ve gölgede oturan kocaman bir köpeğe selam verdi. Koyu tüyleri, çivili tasmasıyla erkek bir çoban köpeğiydi. Onu görünce köpeğin ne kadar sevindiği her halinden belliydi ve adam, hayvan yüzünü yalayabilsin diye suratını acıyla buruşturmak pahasına dizlerinin üstüne indi.

"Seni tekrar görmek ne güzel, eski dostum," diye mırıldandı köpeği okşarken. "Ben yokken birliğe göz kulak oldun mu?"

Executus köpekle uğraşmayı bitirene kadar Mia ve arkadaşları kaynayan güneşlerin altında ter dökmeye devam etti. Mia bir aydır bu piçi ilk kez gülümserken görüyordu; gerçi yüzündeki yara izi yüzünden, emin olmak güçtü. Köpekle işi bitince Executus topallayarak taşla çevrili çembere girdi ve parmaklarını şaklattı.

"Böcü," diye kükredi. "Kılıç ve tahta."

Mia'nın gözüne bir hareket takıldı, avlunun köşesindeki küçük bir binanın gölgesinden bir kızın fırladığını gördü. Kız koyu renk saçları darmadağınık, sıska

ve yanık tenli bir Liisliydi. On iki yaşından büyük olamazdı ama yanağına dağlanmış üç simyevi halka kölelerin en üst kademesine ait olduğunu gösteriyordu.

Bu yaştaki bir kız hangi yeteneğiyle ödüllendirilmiş olabilir ki?

Kız silah raflarına koştu, tahta bir talim kılıcı ve geniş, meşe bir kalkan kapıp Executus'a getirdi. İri adam kılıcıyla Matteo'yu işaret etti.

"Gel. Bana hünerlerini göster. Böcü, şu ufaklığa bir alet ve arkasına saklanabileceği bir şey getir."

Kız başıyla onaylayıp silah raflarına koşarak tahta bir kılıç ve kalkanla geri geldi. Matteo omuzlarını dikleştirdi ve makul sayılabilecek bir dövüş duruşuna geçti.

"Saldır!" diye kükredi Executus.

Matteo bir haykırışla tahta kılıcını savurdu ama Executus hamlesini kolayca engelledi.

"Senden kahrolası bir öpücük istemedim, saldır dedim!"

Oğlan yüzünü buruşturarak Executus'un kafasına, göğsüne ve karnına bir dizi hamle yaptı. Executus boğa kadar güçlüydü ama demir bacağıyla yavaş hareket ediyordu ve Matteo ayaklarını şaşırtıcı derecede iyi kullanıyordu. Oğlan kılıcını kılıcına vurarak yaşlı adamı geri çekilmeye zorlarken kalkanlarından toz yükseliyordu. Mia gladyatörlerin kendilerini vermeden idman yaptığını, çemberin içinde olanları ilgiyle izlediklerini fark etti.

Matteo gittikçe saldırganlaşıyordu. Anlaşılan Mia gibi o da Executus'un büyük bir kılıç ustası olduğunu düşünüyordu. Ancak Executus oğlanın hararetli saldırısı karşısında tam savunmaya geçmişti. Üstünlüğü açıkça elinde tutan Matteo, iri adamın kalkanına peş peşe darbeler indirerek onu çemberin kenarına kadar çekilmeye zorladı.

Derken, Executus vaktinden önce uyandırılmış ayı gibi bir anda kendine geldi.

Ağırlığını bir çırpıda arka ayağından ön ayağına verirken demir bacağına rağmen hızlı ve zarif hareket ediyordu. Saniyeler içinde Matteo'nun kılıcını elinden düşürdü, kendi kılıcını oğlanın karnına bastırarak onu kuma serdi.

Nefes nefese kalan oğlanın tepesinde dikildiğinde alnında yalnızca ince bir ter tabakası vardı.

"Ne öğrendin?"

Nefesi kesildiği için konuşamayan Matteo acıyla karnını tutuyordu.

"Kumda kavgacılara yer yok," dedi Executus yara izini çarpıtacak şekilde yüzünü buruştururken. "Bu bir satranç tahtası. Biz de o tahtanın üstünde bütün oyunların en büyüğünü oynarız. Uyanık bir rakip güçsüz numarası yapabilir. Tek damla ter dökmeden kendini yormana izin verir, adımlarını ezberler. Aşırı özgüven kendine

gladyatör diyen binlerce aptalın canına mal olmuştur. Bunu aklının bir köşesine yaz, yoksa senin de sonun olur. Şimdi kahrolası ringimden çık."

Executus tahta kılıcının ucuyla Mia'yı işaret etti.

"Sıra sende, evlat. Sana ödenen binlerce keşişin ne kadarına değdiğini göster."

Böcü denen kız utangaç bir gülümsemeyle Mia'ya bir talim kılıcı ve bir kalkan uzattı. Ama Sidonius silahı küçük kızın elinden kapıp Mia'yı kenara itti.

"Siktir," diye homurdandı. "Bu kuma benden önce adım atacak sürtük henüz anasından doğmadı."

Belki sıcak yüzünden, belki üç hafta boyunca denizde bu adamın pisliğine katlanmak zorunda kaldığından. Belki onu zapt edecek bir Müşfik Kedi olmayınca efsanevi öfkesi su yüzüne çıktığı, belki de Furian karanlık bakışlarıyla avlunun karşısından gözünü ona diktiği için. Sebebi ne olursa olsun, Mia bir anda ellerini iri adamın omuzlarına koyup dizini adamın apışarasına indiriverdi.

"O sürtük ben miyim?" diye fısıldadı.

İki büklüm olan Sidonius'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Mia parmaklarını adamın kafasının arkasında birleştirip suratını dizine indirdi. Bir kalp atışı sonra, adamın üstüne çullanmış, çenesini yumrukluyordu; dişlerini sıkmış, yumrukları kan...

Şak!

Kırbaç, kürekkemiklerinin üstüne etini dağlayan bir çizgi çizerek indi. İkinci kamçı darbesiyle acıyla inleyerek uzaklaştı. Onları izleyen gladyatörlerden kahkahalar yükseldi. Executus elinde kamçısıyla ona bakıyordu.

"O zarar verdiğin, Domina'nın malı, pis köpek. Saplasaman'da yenilirse, Dona'ya canının bedelini sen mi ödeyeceksin?"

Mia omzundaki kabarıklığı ovuşturarak, "Hiç kimse benimle böyle konuşamaz," diye söylendi.

"O kimse değil!" diye çıkıştı Executus. "O bir *köle*. Senin gibi. İkiniz de yerinizi unutuyorsunuz. Önümüzdeki *venatus*'ta Saplasaman'dan sağ çıkana kadar hiçsiniz. Şimdi şu silahları al ve sabrımı taşırmadan, Domina sende ne gördüyse onu bana da göster."

Böcü denen kız, Sidonius'un ayağa kalkmasına yardım ederek nazik hareketlerle adamı çemberin dışına çıkardı. Executus kamçısını toplayıp kemerine sıkıştırdı ve Mia öfkeden kararmış bir suratla kılıcı ve kalkanı yerden alırken matarasından büyük bir yudum su içti. Öfkeden kasıkları yanan Mia dişlerini sıktı. Furian'ın parlayan karanlık gözlerini onadan ayırmadığını hissetmek, midesinin öfke ve bulantıyla kasılmasına neden oluyordu.

Ve tek kelime etmeden darbesini indirdi.

Hamleleri acımasız, kör ediciydi. Açık kahverengi kumun üstünde dans ederek Executus'un darbelerinden kaçmaya çalıştı. Ama dağdaki eğitimi sırasında zamanının büyük kısmını Caravaggio tarzını –iki elinde birer kılıçla dövüşmeyi– öğrenmekle geçirmişti. Ana'nın Kılıçlarından birinin elinde koca bir kalkanda ortalıkta dolaşması mümkün olmadığından, Mia da kalkan eğitimi almamıştı.

Kalkan eşek ölüsü kadar ağırdı. Her darbeyle dirseği ve omzu adeta yerinden çıkıyordu. İyi bir performans sergilemek için umutsuzca debelenirken bile Executus'un onunla oynadığını anlayacak kadar aklı başındaydı. Executus, Mia'nın darbelerden kaçmasına izin verip her an biraz daha yorulmasına neden olurken bir yandan da adımlarını izliyor, ölümcül darbesine hazırlanıyordu.

Oysa Mia işe yaramaz bir kum çuvalı ya da eğitim mankeni değildi. Executus'un ona böyle davranmasına izin vermeyecekti. Bu yüzden yeteneğini adama göstermek için sabırsızca gözlerini kısıp ayağının dibindeki gölgelere uzandı.

Hiç kimse fark etmedi; Executus'un gölgesi yok denecek kadar az dalgalanmıştı. Mia adamın demir bacağını kavrayamıyordu; güneşler çok parlak olduğundan gölgeleri tamamen kontrol edemiyordu. Ama daha önce Çukur ve Dağ'da defalarca yaptığı gibi, adamın çizmesinin tabanını tuttu. Dengesini kaybeden Executus'un gözleri büyüdü. Mia gölgelere daha sıkı tutundu ve onu aşağılayan adama dersini vermeyi kafasına koyarak kılıcını adamın gırtlağına savurdu.

Derken, gölgeler ansızın elinden kayıverdi.

Gölgeler avuçlarından kayan kum misali iriyarı adamın çizmelerini özgür bıraktı. Executus kalkanını Mia'nın suratına yapıştırıp onu sırtüstü yere devirdi. Mia yana kaçmaya çalışırken Executus'un kılıcı sırtına inince acıyla haykırarak kuma yığılıverdi. Yana yuvarlanıp bir avuç kumu savururken tahta kılıç kafasının yanına saplandı. Executus alışılmış bir rahatlıkla kalkanını kaldırıp bacak niyetine kullandığı demir çubukla Mia'nın karnına okkalı bir tekme savurdu.

Mia acıdan gözü kamaşarak iki büklüm olup öğürmeye başladı. Executus talim kılıcını Mia'nın kafasının yanına, kuma sapladı ve ona tepeden bakarak kükredi.

"Bin gümüş, ha? Ben olsam bir geda bile vermezdim."

Mia parmaklarıyla yere tutunarak dizlerinin üstüne doğrulurken tozlu saçı çenesindeki kusmuğa yapıştı. Pis pis sırıtan gladyatörler ona aldırmayıp çalışmalarına döndü. Mia kalkanı kolundan çıkardı, yere kan tükürdü.

"Bir daha," dedi.

"Hayır," dedi Executus. "Niyetim boyunun ölçüsünü almaktı. Fazlasıyla aldım. Şimdi git, yıkan ve yenilginin kirinden arın. Saat ilerliyor. Eğitiminiz yarın başlayacak."

Matteo ağır adımlarla yanına gelip Mia'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Mia acıdan yüzünü buruşturarak yerden kalktı ve içinde alev alev yanan bir öfkeyle tozlu avlunun karşı ucuna baktı. Executus'un ayağını sımsıkı yakaladığından emindi. Bu daha önce sayısız kez çevirdiği bir numaraydı, onu kolayca alt edebilirdi. Ama bir şey... biri, gölgelerin kontrolünü ele geçirmiş ve Mia'nın alt edilmesini sağlamıştı.

Furian dünyadan bihaber eğitim mankeninin canını çıkarırken durdu ve terden parlayan güzel yüzüyle Mia'ya baktı. Uzun saçları ılık esintide uçuşuyor, boynundaki gümüş halka ışıldıyordu. Kara gözlerini Mia'ya dikmişti.

"Piç," diye fısıldadı Mia.

Yenilmez arkasını dönüp çalışmaya devam etti.

8. BÖLÜM

DUALAR

"Pekâlâ, bu iş biraz alengirli olacak."

Mia sigarasından uzun bir nefes çekerek handaki odalarının karşısında bulunan haz evine baktı. Yanında duran Jessamine gözlerini kısmış, kerhanenin kapısına bakıyordu.

"Bir braavi çetesinin liderinin elinde haritayla sokakta belirip kılıcının üstüne düşmesini mi bekliyordun, Corvere?"

"Senin şu alaycılığını kimseninkiyle değişmem, bilirsin, Jess," dedi Mia iç geçirerek. "Ama bir haftadır bu kümes gibi odaya tıkılıp kaldık ve artık muhabbetini biraz değiştirsen hiç fena olmaz."

"Bir haftadır burada olduğumuzu biliyorum ve aralıksız sigara tüttürmene katlanmak zorunda olan benim."

"...sabaha kadar kavgaya devam edip fırsatı tamamen kaçırmak da bir fikir elbette..."

Mia yatağın üstünde yarı şeffaf patisini yalamakla meşgul olan Müşfik Kedi'ye baktı.

"Yorumlarını her zaman takdir etmişimdir."

"... üstelik bedava..."

"Çok ukalasın, biliyorsun, değil mi?"

"... ah, bilmem mi, hem de nasıl..."

Mia Köprüler ve Kemikler Şehri'ne geldiğinden beri yedi döngü geçmişti ve sinirlerinin gevşeyip karın boşluğudaki bir havuza dönmesini engelleyen alıkoyan tek şey, gölgesinde saklanan yoldaşlarıydı. Küçük Liis'te sağda solda eski belalılarını soruşturan Mia ve Jessamine ilk döngünün sonunda hedeflerinin izini bulmayı başarmışlardı; Kodamanlar'ın karargâhı Küçük Liis'te yaşayan alttabakanın çoğunun malumuydu. Ancak sorun inlerini bulmak değildi. Asıl marifet içeri girmekti.

*Kodamanlar'ın kalesi İt Sofrası olarak bilinen tam teçhizatlı, beş katlı bir konaktı. Alt katlar bol küfrü ve girenin çıkanın belli olmadığı kalabalığıyla sıradan bir tavernadan farksızdı. Üçüncü kat bir mürekkep yuvası, son iki kat ise kerhaneydi. Ön kapıları, yüzlerindeki yara izlerini ya da kumaşın altındaki kabarık kaslarını gizlemek için pahalı redingotlar giymiş, pudralı peruklar takmış, küçük bir ev kadar iriyarı haydutlar tutuyordu. Binayı komşularından ayıran herhangi bir tabela olmasa da burası braavi çöplüğüydü ve o kapıların arkasında neler döndüğünü yerli halk çok iyi bilirdi.**

Keşifleri sorunsuz ilerlemişti; yapılan her konuşmayı dinlemek ve içeriyi köşe bucak incelemek için gönderdikleri iki canlı karanlık tutamı sayesinde bu akşam yaşanacak her şeyden haberdardılar. Ancak bu, işi kıvırmanın kolay olacağı anlamına gelmezdi.

Mia gölgesinde bir titreme, serin bir esintinin öpüşünü hissetti. Tutulma ayaklarının dibindeki karanlıkta cisme bürünürken kulağından kuyruğuna kadar silkindi.

"Haber var mı?" dedi Mia sigarasını dudaklarının arasında hoplatarak.

"...EN ÜST KATTA, KÖŞE OFİSTE. DÖNGÜYÜ SİPARİŞ VERİP İÇKİ VE SİGARA İÇEREK VE BOLCA SEKS YAPARAK GEÇİRDİ..."

"Hiç fena iş değil," dedi Jess.

"Harita hâlâ buraya mı teslim ediliyor?" diye sordu Mia.

"...SATICININ ÖNÜMÜZDEKİ BİR SAAT İÇİNDE GELMESİ BEKLENİYOR. TAKAS DONA'NIN OFİSİNDE GERÇEKLEŞECEK..."

---

* Braavi, Tanrımezarı'ndaki suç faaliyetlerinin –fuhuş, hırsızlık ve organize şiddet– büyük kısmını yöneten gevşek bir çete topluluğudur. Asırlardır Itreya krallarının ve Senato'nun baş belası olmalarına rağmen, şehrin tarihi çeşitli şehir liderlerinin onları Tanrımezarı'nın apışarasındaki geleneksel tüneklerinden çıkarmayı denediği (ve başaramadığı) sayısız dönemle doludur.

Braavi'nin en güçlülerine resmi bir maaş ödeme fikrini öneren ilk kişi Konsül Julius Scaeva olmuştu ve ilk maaşlarını da Konsül'ün şahsi hazinesinden almışlardı. O zamandan bu yana şehir uzun bir huzur ve istikrar dönemi, Scaeva ise popülerlik düzeyinde muazzam bir yükselmenin tadını çıkarıyordu.

Mia'nın ilk maceramızda hafızalarda yer edecek şekilde ifade ettiği gibi, Halk'ın Senatörü gerçek bir amcıktı, nazik dostlarım.

Ama aptal bir amcık olmadığı kesindi.

"Bu durumda iki seçeneğimiz var," diye mırıldandı Mia. "Ya buraya gelmeden haritanın yolunu kesip daha sonra Dona'nın işini bitiririz ya da satıcıyı bekler, ikisinin icabına aynı anda bakarız."

"... SATICININ NEYE BENZEDİĞİNİ BİLE BİLMİYORUZ..."

"Tahminen harita kutusu taşıyan kurnaz piçin tekidir."

"... her durumda dona'nın işini bitirmek için o ofise girmen gerekecek..."

"Mesele de bu."

"Gizlice içeri giremez misin?" diye sordu Jessamine. "Gölgelerine saklanarak?"

Mia başını iki yana salladı. "Gölgelerin altındayken hiçbir şey göremiyorum. Bir braavi ininde el yordamıyla yol bulmaya çalışmak memelerine kılıç yemenin mükemmel bir yolu. Dokumacı bu bu memelerde çok iyi iş çıkarmışken. Onları mahvetmek yazık olur."

Jessamine gözlerini kısıp karşıya baktı.

"Bu çatıdan yan binaya kanca atabilirsin. Oradan karşıya geçer, Sofra'nın çatısından inersin."

"Hafta sonundayız. Sokakta bir sürü insan olur. Başını kaldırıp gören olursa..."

"O zaman, ön kapıdan girmeye ne dersin?"

Mia sokağın karşısına bakarak, "Ön kapılar konusunda çok kötüyümdür," diye homurdandı.

"...ilerleme kaydediyorsun..."

"Yalancı."

"...ah azıcık inancın olsun..."

"İnanç boğulanı batmaktan kurtarmaz." Mia sigarasından uzun bir nefes çekti. "Ama ne yazık ki fazla seçeneğimiz yok."

"...yokgece boyunca uyanık kalıp birbirimizin saçını örerken oğlanlardan konuşmaya ne dersin?.."

"...İLLA ZIRVALAYACAK MISIN, PİSİ PİSİ?.."

"...beni çekici kılan şeylerden biri de bu..."

"... BU, ÇEKİCİLİĞİN BENİM YABANCISI OLDUĞUM BİR TANIMI OLSA GEREK..."

"Muhabbetiniz bittiyse," diye homurdandı Mia, "gidip etrafa göz atın, olur mu?"

Yoldaşları yerlerini kelebeklere bırakıp yanından ayrılınca Mia'nın içini bir boşluk kapladı. Sinirlerini yatıştırmaya çalışırken orada neyle karşılacağını düşünerek gözlerini karşıdaki braavi inine dikti. Yakın dövüş. Azılı suçlularla dolu bir han. Üstelik haritayı her kim satıyorsa o da eli boş gelmezdi. Mia'nın şansı pek yaver gidecek gibi değildi.

Sorularını bir kenara atıp kulağında Adonai'nin ikazı çınlarken topuğuyla izmaritini ezdi.

"Pekâlâ," dedi başını sallayarak. "Bir elbiseye ihtiyacım olacak."

Mia semtin sahibiymiş gibi kalabalık sokağın kırık dökük parke taşlarını aşarak İt Sofrası'nın kapısına geldi.

Yokgece çökmüştü ve sokak boyunca rüzgâr uğulduyordu. Okyanustan havalanan yaz fırtınası yanında ince bir perde halinde dökülen ılık bir yağmur da getirmiş, iki güneş gri bir maskenin arkasına gizlenmişti. Ancak kötü hava Tanrımezarı'ndaki halkın hafta sonunu evlerinde geçirmesine nadiren yeterli sebep olurdu ve sokaklar keyifli zaman geçirmek için yollarda olan insanlarla doluydu.

Küçük Liis, Mezar'ın pis bölgelerinden biriydi ama Liis halkı becerikli insanlardı ve Mia daha küçücükke bir kızken bile elbiselerinin renklerine ve tarzlarına her zaman bayılırdı. Doğrusunu söylemek gerekirse ona annesini hatırlatıyorlardı ve bu yerin müziğinde ve kokularında damarlarındaki kana hitap eden bir şeyler vardı. Giysisi şapelin gardırobundan yerel halka uyum sağlayabileceği şekilde aşırılmıştı: Hepsi kan kırmızısının çeşitli tonlarında deri bir pantolon, diz hizasında çizmeler, kadife gömlek üstüne giyilen bir korse, ışıltılı bir yakalık. Burada öldürülse en azından geride şık bir ceset bırakacaktı.

Kapıcılar yakından daha tedirgin ediciydi. Sofra'nın tentesinin altında durmalarına rağmen, ikisi de biraz ıslak ve yabana atılmayacak kadar aksi görünüyordu. Sol taraftakinin eni neredeyse boyuna denkti; arkadaşınınsa kahvaltıda kendi ebeveynlerini mideye indirmiş gibi bir hali vardı.

---

* Tanrımezarı'nın alt batı yakasında bulunan ve yıllar içinde şaşkınlık yaratacak kadar çok isim değişikliği gören saygın bir taverna. İlk adıyla "Yanan Çalılık," ilk sahibi terkesindeki uzun yıllar ona rahatsızlıklara karşı hayli neşeli bir bakış açısı kazandırmış emekli bir genelev madamıydı. Yıllar sonra taverna XV. Francisco'nun devrilmesinden kısa süre önce güvenilir bir monarşist tarafından satın alınınca adı "Altın Kral" olarak değiştirildi. Kralın zalimce katledilmesinin ardından mekânın adının bu kez "Katledilmiş Zorba" olarak değiştirilmesi yerli halkın büyük kısmı tarafından akıllıca bir hamle olarak nitelendirildi.

Sonraki on yıllar içinde, bir dizi mal sahibi tavernaya sırasıyla "Ayyaş Keşiş", "Kız Göbeği" ve bir izahı olmayan ama kulağa eğlenceli gelen "Yedi Şişko Piç" (o dönemde tavernanın sadece iki sahibi vardı ve ikisi de şişman sayılmazdı) adlarını verdiler. Mekân, en sonunda Guiseppe Antolini adında bir braavi lideri ve genç eşi Livia tarafından satın alındı ve bu kez "Âşığın Yemini" olarak anılmaya başlandı.

Ancak onlar tavernayı aldıktan bir süre sonra Guiseppe'nin bir anda ortadan kaybolmasıyla oteli ve çete liderliğini tek başına üstlenen Livia kendine "Dona" lakabını, tavernaya ise "İt Sofrası" adını verdi. Rivayete göre, biricik kocasının hizmetçi kızlardan biriyle oynaştığını öğrenmiştii ve şömine başı dedikodularına bakılırsa, kocasının erkeklik organını kesip köpeği Oli'ye yedirmişti.

Dedikodular doğru mudur bilinmez ama tavernadan içeri ilk kez adım atan herkesi şöminenin başında oturan besili bir köpek ve barın üstünde asılı duran jilet kadar keskin bir satır karşılardı.

Enlioğlan elini kaldırıp Mia'yı durdurdu. "Orada dur bakalım, Mi Dona."

"Mutlu yokgeceler olsun, nazik beyler." Mia gülümseyerek hafif bir reverans yaptı.

"İçeri giremezsin," dedi Yetimoğlan başını iki yana sallayarak.

"Ayaktakımı giremez," diye onayladı Enli.

Mia elbisesine bakıp biraz incinmiş gibi, "Ayaktakımı mı?" dedi.

Don Fiorlini'nin çoksatan Telaffuzlu Itreyaca Rehberi*'nde "ayaktakımı" teriminin tanımına cuk oturacak dört sarhoş denizci kapıya yaklaştı.*

"İyi akşamlar, nazik dostlar," dedi Enli. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz."

Adam kapıları açınca sokağa bir flüt ve kahkaha dalgası yayıldı ve denizciler arkalarına bile bakmadan içeri girdiler.

Mia Enli'ye tatlı tatlı gülümsedi. "Arkadaşlarım içeride..."

"Bu akşam giremezsin," dedi iriyarı adam.

"Senin gibilere hizmet vermiyoruz," diye onayladı Yetimoğlan.

"Benim gibiler?"

İki ızbandut omuz silerek ağız birliği etmişçesine başlarını salladılar.

"Tam anlayamadım," dedi Mia. "Siz bir hırsızlar, pezevenkler, haraççılar ve katiller çetesisiniz. Karşıma geçmiş, burada bir şey içemeyeceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Enli.

"Yaylan," dedi ortağı.

Mia korsesini mümkün olduğunca manidar bir şekilde düzeltti. Braavi haydutları gözlerini kırpmadan ona baktılar. Mia sonunda kollarını göğsünde kavuşturup iç geçirdi. "Ne kadar istiyorsunuz?"

Yetimoğlan gözlerini kıstı. "Sende ne kadar var?"

"İki keşiş?"

Kapıcı gardiyanı bir sağa bir sola bakıp etrafı kolaçan ettikten sonra başıyla onayladı. "Ver bakalım."

Mia elini çantasına atıp gardiyanların avucuna birer metelik bıraktı. Metelikler adamların cebinde, maaş günü bir esrarkeşin kendi piposunda kaybolmasından daha çabuk kayboldular.

Mia kaşlarını kaldırarak karşısındaki ikiliye baktı. "Eee?"

"Bu akşam buraya giremezsin," dedi Yetimoğlan.

"Senin gibilere hizmet vermiyoruz," diye onayladı Enli.

İkili onlara iyi akşamlar dileyip içeri yönelen yeni bir âlemci grubuna (yanlarında bir sokak tabelası ve biraz dertli görünen bir koyun vardı) yol vermek için kenara çekildi. Grubun tamamı erkeklerden oluşuyordu. Mia kapı aralığından içeri bakınca bütün müşterilerin erkek olduğunu gördü. Ve zihninde bir yerlerde İdrak şapkasını indirdi.

"Aaah," dedi. "Tamaaaam."

"Tamam," dedi Enli.

Yetimoğlan çenesini kaşıyarak bilmiş bir tavırla başını salladı.

"Yani," dedi Mia.

"... Yani ne?"

"Yani, meteliğimi geri alabilir miyim?" diye sordu kız.

"Bu işten hiç anlamıyorsun," dedi Enli.

"Hem de öyle böyle değil," dedi Yetimoğlan.

"Berbat," dedi Enlioğlan.

Mia dudaklarını sarkıttı. "Bay Müşfik ilerleme kaydettiğimi söylemişti."

"Şu Bay Müşfik her kimse yalancının tekiymiş."

Kapıcılar senkronize dansçılara taş çıkartan bir uyumla kollarını göğüslerinde kavuşturdular.

Mia derin bir iç çekti. "Mutlu yokgeceler, sevgili beyler."

Onları bir kez daha reverans yapıp hızlı adımlarla yağmura döndü.

"Tek kelime etme," diye uyardı Müşfik Kedi'yi.

Sofra'nın karşısındaki bir çatıya tünemiş, dördüncü katın balkonuna bakıyordu. Kedi olmayan kedi, kuyruğunu usul usul bir o yana bir bu yana sallayarak yanında oturuyordu.

"... çocukluğunu düşününce, insani yeteneklerden eksik kalmana şaşmamalı..."

"Tek. Kelime. Etmek. Yok."

"... miyav..."

"... ASLINA BAKARSAN, BU DA KELİME SAYILIR..." *diye homurdandı Tutulma.*

"Tamam." Mia onları ikaz edercesine parmağını kaldırdı. "Tek kelime daha edersen adını Garezler Kitabı'na yazarım."

Müşfik Kedi yarı şeffaf patisini kaldırdı ve ağzının olması gereken yere koydu. Ilık ve ıslak yağmur, Mia'nın tenine yağmaya devam ediyordu. Jessamine demir bir kancaya bağlamaya çalıştığı uzun ipek sicimi itaatkâr bir tavırla Kılıcına uzattı.

"Haritayı unutma," diye ekledi. "Ben sokağa inene kadar bekle. Bana bakmaktan sana bakmaya fırsat bulamazlar."

"Biliyorum. Fikir benden çıktı, Jess."

"Şu pantolon da senin fikrin miydi?" Jessamine, Mia'yı tepeden tırnağa süzdü. "Çünkü o kıçına bir güzellik yaptıklarını söyleyemeyiz."

"Ah, kes şunu, gülmekten katılacağım diye korkuyorum."

"Ben sadece..."

"Pantolonun yalancısıyım mı diyecektin?" Mia gözlerini devirdi. "Evet, evet. Bravo, Mi Dona."

"Sen çıktığında burada bekliyor olacağım. Kendini öldürtmemeye çalış, olur mu?" diye uyardı Jess. "Seni bizzat öldüremedim diye çok üzülürüm."

Mia ona vurmaya hazırlanır gibi yumruğunu havaya kaldırdı. Kızıl pis pis sırıtarak merdivenden indi. Yağmur yüzünden kalabalık biraz seyrelmişti ama sokak hâlâ Sofra'dan çıkan beyefendilerle, mutlu bir yokgecenin sonunda sendeleyerek evlerine dönen adamlarla doluydu. Mia Jessamine'in haz evinden çıkan bir adamı gözüne kestirip doğruca sokağın karşısına geçişini izledi.

Kızıl, parmağını adamın gözüne sokar gibi sallayarak, "Seni piç kurusu!" diye bağırdı.

"Ha?" Genç adam gözlerini kırpıştırdı.

"Kuzenine gideceğini söylemiştin!" diye bağırdı Jessamine. "Oysa burada içki içip fahişelerle oynaşıyormuşsun!"

Söz konusu genç bey neye uğradığını şaşırarak yüzünü buruşturdu. "Mi Dona, ben sizi..."

"Sakın bana 'Mi Dona' ayağı çekme!" Jessamine adamın üstüne atılacak gibi diklendi. "Oğlumuza böyle mi örnek olacaksın? Ah, Dört mukaddes Kız aşkına, neden annemi dinlemedim ki? Beni uyarmıştı!"

Âlemciler ve braavi kapıcıları gözlerini ayırmadan Jess'in yakıcı tiradını izlerken, suratına haykırdığı adam tek bir kelimesine bile anlam veremiyordu. Ve Mia bütün gözlerin mağdur âşıkta ve sarhoş sevgilisinde olmasından istifade, şansını denedi.

Dört buçuk metrelik boşluğun üstünden fırlattığı kancasını ferforje korkuluğa geçirip sıkıca bağladı. Aşağıdaki parke taşlı zemine yapışmasıyla son bulması muhtemel dört katlık bir dalış onu bekliyordu ve korkuluk yağmur yüzünden kayganlaşmıştı. Yine de Mia gümüşe yakışacak bir çeviklikle binaların arasındaki boşluğa adım attı ve kimseye görünmeden karşıya ilerlemeye başladı.

Korkusuzca.

Sofra'nın yanındaki kerhanenin çatısına ulaşınca bir baca kümesinin üstünden baktı ve çatıya açılan kapının tek şemsiye altına sığınmış sefil iki braavi tarafından korunduğunu görünce doğrusu hiç şaşırmadı. Mia ikiliyi kesesindeki kadercamıyla haklayabileceğinden emindi; simyevi küreyi adamların ayaklarına fırlatmak ikisini de bayıltmaya yetecek bir baygınlık sisi çıkarmaya yeterdi. Ama kadercamı patlarken hatırı sayılır bir gürültü çıkarırdı ve ses dikkat çekebilirdi.

"... mffffgglllm..." dedi Müşfik Kedi.

"Ne?"

"... MFFFFGGLLLM DEDİ..."

"Kızlar aşkına, pekâlâ, pekâlâ, konuşabilirsin."

Kedi olmayan kedi boğazını temizledi.

"...dona'nın odası hangisi?.."

Tutulma başıyla en üst kattaki köşe pencereleri işaret etti. Perdeler kapalı olduğu için içeride neler olup bittiğine dair hiçbir iz yoktu.

"...SON BAKTIĞIMDA, İÇERİDE YANINDA BEŞ ADAM VARDI..."

"Ne olup bittiğini görmeden içeri dalma fikri hiç hoşuma gitmiyor," diye söylendi Mia. "Üstelik harita henüz gelmemiş olabilir."

"...mürekkep yuvasından başlasan, oradan yukarı çıkıp harita gelene kadar saklansan?.."

"Kulağa şüphe uyandıracak kadar iyi bir plan gibi geliyor."

Mia kerhanenin üçüncü katının dar çıkıntısına indi ve yağmurla ıslanan boşluğu aşıp Sofra'nın balkonuna atladı. Bir an durup kulak kesildikten sonra anahtar deliğinden kapının arkasındaki yatak odasına baktı. Dört direkli bir karyolada, kolları ve bacakları birbirine dolanmış halde sızıp kalmış dört karaltının her biri çıplaklığın farklı bir aşamasındaydı. Yanlarındaki kürklerin üstünde boş mürekkep şişeleri vardı. Dünya yansa duymazlardı.

Mia gölgeler kadar sessiz, çizmesinin topuğundan maymuncuğunu çıkardı, balkon kapısını tatlı dille ikna edip içeri süzüldü. Dört mürekkep tiryakisi rüyalarının derinliklerinde kıllarını bile kıpırdatmadılar. Mia yağmur sularından silkinerek yatağın yanından geçerken kapı usulca vuruldu. Odayı yıldırım hızıyla aşıp tam açıldığı anda kapının arkasına saklanmayı başardı.

"Servis!" dedi genç bir ses. "Sayın Donlar? Şekersuyunuzu getirdim."

Yüzünde altın bir fahişe maskesiyle bir kız içeri girdi. Henüz on üç, on dört yaşında bile görünmüyordu ama siyah tafta ve ucuz şifon kılığı kadın işiydi. Gümüş kaplama bir tepside dört şık kadeh ve deniz mavisi sıvıyla dolu bir içki şişesi vardı. Yatağın üstünde sızıp kalan mürekkep tiryakilerini görür görmez sesini alçaltı ve aşağıdan gelen kutlama seslerini bastırmak için kapıyı kapamaya davrandı.

Gökyüzü bir şimşekle aydınlandı. Bir el arkasından uzanıp kızın tepsisini tuttu. İkinci bir el ağzını kapadı.

"Şişşt," diye fısıldadı Mia.

Kız Zorba'nın Sırası'ndaki bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok, tatlım," dedi Mia. "Sözüm söz. Çığlık atmayacağına söz verirsen elimi çekeceğim, anlaştık mı?"

Kız göğsü hızla inip kalkarak başıyla onayladı. Mia elini kızın ağzından yavaşça çekti ve mezarkemiği kılıcının üstünde tutarak bir adım geri çekildi. Kız yavaşça ar-

kasına döndü, onu tepeden tırnağa süzdü –bıçaklar, siyahlar ve o bakış– ve Mia'nın olayını idrak edince soluğu kesildi. Yatağa bakıp cinayet izi aradı.

"Onlar için gelmedim," dedi Mia.

"Benim... için mi buradasın?"

Mia kıza baktı. Elbisesinin derin dekoltesi, iyice sıkılıp bağlanmış korsesi, altın maske. Yaşının iki katı bir kadın bu kılıkta rahat edebilirdi. Verdiği güçten haz duyardı. Ama bu kız daha çocuktu.

... Daha çocuk mu?

Kızlar aşkına, ben neyim?

Mia bir an önce işe koyulması gerektiğini biliyordu. Dona yukarıda, harita yoldaydı ve Mia'nın sabah olmadan birinin işini bitirip diğerini çalması gerekiyordu. Ama bu kızda bir şey vardı. Bu duvarlar arasında çalışan düzinelerce kızdan sadece biriydi. Mercurio onu bulmasa Mia da kendini böyle bir yerde mi bulurdu? Hayatı birazcık daha farklı olsa?

Bunun yumuşaklık olduğunu biliyordu. Çelik gibi olmalıydı. Ama yine de...

"Kaç yaşındasın?" diye sordu elinde olmadan.

"On dört," diye yanıtladı kız.

Mia başını salladı. "İstediğin bu mu?"

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Böyle bir hayatı mı hayal etmiştin?" diye sordu Mia. "Küçükken yani?"

"Ben..." Kızın gözleri Mia'nın belindeki kılıca kilitlenmişti. Kendiyle dalga geçer gibi soğuk bir sesle konuştu. "Aa beni prenses yapsın diye dua ederdim."

Mia gülümsedi. "Hiçbirimizin prenses olma şansı yok, tatlım."

"Hayır," dedi kız. "Hayır, yok."

Sessizlik sabah sisi misali odaya çöktü. Mia sık sık yaptığı gibi soru sorma işini sessizliğe devrederek kıza bakmakla yetindi.

"Atlar," dedi kız sonunda elbisesinin önünü yukarı çekerek. "Atlarla çalışmanın hayalini kurardım. Belki küçük bir tüccar kervanında. Basit bir işte."

"Kulağa hoş geliyor."

"Oniks adında siyah bir atım olurdu," dedi kız. "Ve İnci adında beyaz bir kısrağım. Ve rüzgâr nereye eserse dörtnala giderdik, bizi kimse durduramazdı."

"Neden bu hayalini gerçekleştirmiyorsun?"

Kız odaya, kerhaneye baktı. Çaresizlikle omuz silkerken gözlerindeki ışık sönüverdi. "Başka şansım yok."

"Bunların cüzdanları sana şans verebilirdi." Mia dört direkli yatakta sızmış İlik doğumlu dörtlüyü işaret etti. "Boyunlarındaki mücevherleri. Mezar'da Mercurio adında bir adam tanıyorum. Ona beni Mia gönderdi dersen, bir düzen kurmana yardım eder. Belki atlarla dolu, tam da istediğin gibi bir yerde."

Kız yukarı baktı. Gözleri korkuyla gölgelenmişti. "Beni yakalarlar."

"Elini çabuk tutarsan yakalayamazlar. Aklını kullanırsan."

Pencerenin dışı gök gürültüsüyle sarsıldı.

"Ne hızlı ne akıllıyım," dedi kız.

"Bunlar Korku'nun sözleri. Ona asla kulak verme. Korku ödleğin tekidir."

Kız Mia'yı tepeden tırnağa süzerek başını iki yana salladı. "Ben senin gibi değilim."

Dışarıda gökyüzü bir şimşekle aydınlanırken Mia hizmetçi kızın gözlerinde kendi yansımasını gördü. Ölü gibi solgun bir ten. Elinde mezarkemiği bir kılıç. Gözlerinde gölgeler.

"Bana benzemek isteyeceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Ama bunun da..." Uzanıp altın maskeyi çözdü, "sen olduğundan şüpheliyim."

Altının arkasında incecik bir yüz vardı. Dudağında eski bir morluk. Yorgun ama güzel gözler.

"Ama tercih senin. Her zaman öyledir."

Kız mürekkep tiryakilerine baktı. Sonra Mia'ya döndü.

"Üst katta çok kalabalıklar mı?" diye sordu Mia.

Kız başıyla onayladı. Diliyle ağzının kenarındaki morluğa dokundu. "En kötüsü."

"Bu akşam bir paket gelecekti. O konuda bilgin var mı?"

Kız başını iki yana salladı. "Bana çok fazla şey anlatmazlar."

Mia kristal kadehlere, içki sürahisine ve gümüş tepsiye baktı. Sonra kıza ve yorgun gözlerine döndü. Kız mürekkep tiryakilerinin ortalığa saçılan giysilerinin arasında duran bir cüzdana bakıyordu. Bir diğerinin parmağındaki altın yüzüğe.

"Adın ne?" diye sordu Mia.

Kız gözlerini kırpıştırdı. Mia'ya döndü. "Belle."

"Belle, bana bir iyilik yapar mısın?"

Kız dikkatli gözlerle ona baktı. "Nasıl bir iyilik?"

Mia ağır adımlarla kızın çevresinde döndü. Başıyla işaret etti.

"Elbiseni ödünç alabilir miyim?"

Mia ve Matteo, Remus Hanesi armalı zırhlarının üstüne giydikleri cüppeleriyle iki muhafız eşliğinde dövüş alanından çıktılar. Mia muhafızların göğsündeki kartal armasına baktıkça karnındaki huzursuzluk daha da şiddetlendi. Sidonius kalenin arkasındaki revirden topallayarak çıktı. Mia'nın çektiği dayaktan sonra iri adamın burnu ince bir tahtayla tutturulmuş, kaşına dikiş atılmıştı. Böcü denen kız, Sidonius'un peşi sıra revirden çıktı, doğruca iri çoban köpeğinin yanına

gidip parmaklarından adamın kanını yalattı. Bir kez daha o mahcup tebessümüyle Mia'ya baktı.

Mia kızın konumunu bilemese de executus karşısındaki yenilgisinin acısına rağmen gülümseyerek karşılık verdi.

Muhafızlar Sidonius'u da yanlarına alarak birliğin yeni üyelerini kalenin arkasındaki çift kanatlı büyük kapıya götürdüler. Orada uzun gri saçlı, ince yapılı bir kadın onları karşıladı. Yanağında üç çemberli halkayla, kırklı yaşlarının sonunda olduğu anlaşılan kadının soylu bir havası vardı. Üstünde ince, kırmızı ipekli elbise, boynunda Furian'inki gibi gümüş bir halka vardı.

"Adım Anthea, bu hanenin majördomo'suyum," dedi kadın. "Domina'nın bu duvarlar arasındaki işlerini ben idare ederim. Bana Magistrae diyeceksiniz. Yokgece için kilit altına alınmadan önce banyo yapacak ve doyurulacaksınız. Sorunuz varsa sorabilirsiniz."

Sidonius kanlı çenesini sıvazlayarak kadını tepeden tırnağa süzdü.

"Sırtımı sabunlar mısınız, Dona?"

Magistrae muhafızlara baktı. Adamlar tahta coplarını çekip oracıkta Sidonius'un ağzından burnundan kan getirene kadar patakladılar. Mia Itreyalının bu kadar kalın kafalı olmasına hayret ederek gözlerini devirdi. Sidonius yediği sağlam dayağın ardından –bu döngü ikinci kez– kendi kan gölünün ortasında yere serildi.

"Sanırım... Bu hayır demek?"

"Beni basit hizmetkârlarla karıştırma, it eniği," derken Magistrae'nin kara gözleri Sidonius'un göğsüne dağlanmış KORKAK sözcüğünde dolaşıyordu. "Dominamızı çocukluğundan beri tanırım ve onun yokluğunda bu evdeki sesiyim. Şimdi, karolarımı kanınla kirletmeyi bırak da beni takip et."

Sidonius yalpalayarak ayağa kalktı, kaşı ve dudağı kanıyordu. Mia gözucuyla magistrae'yi izledi. Kadın ona babasının bu duvarlarda henüz Corvere renklerinin dalgalandığı günlerde bu evin başı olan majördomosunu –Andriano adında bir Liisliydi– anımsatmıştı. O da köleydi ama özgür bir adam gibi dolaşırdı. Anthea'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Bir şeyler değiştikçe...

"Bir soru sorabilir miyim, Magistrae?" dedi Mia.

Anthea cevap vermeden önce onu dikkatle süzdü. "Konuş."

"Avlu duvarlarında kartal flamaları gördüm." Mia ezilmiş kaburgalarını sıvazlayarak acıyla yüzünü buruşturdu. "Ama bizim dominamız Leonides Hanesi'nden değil mi?"

"Kartal, Marcus Remus'un simgesidir," dedi kadın başıyla onaylayarak. "Aa onu korusun ve gözetsin. Burası onun evi; Kralyaratan İsyanı'ndan sonra Cumhuriyet'e

verdiği hizmetler nedeniyle ödül olarak verildi. O Ocak'taki ebedi istirahatgâhına çekilince ev de dul eşine, yeni dominanıza geçti."

Mia'nın kasıklarındaki tatsız his ta ayak parmaklarına kadar uzandı.

Biliyordum...

Nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama Müşfik Kedi'nin onu azarladığını duyar gibiydi. Mia istediği birlikte yer bulamadığı gibi, bir de *öldürdüğü* jüstikusun karısının kölesi olmuştu, öyle mi? Planı her geçen döngüde lağım giderinde biraz daha aşağıya kayıyordu.

Sakin ol. Sabırlı ol. Leona hiçbir zaman öğrenmeyecek.

Mia başını eğip uysal bir tavırla magistrae'nin peşine takıldı. Onca pataklanmadan sonra üçü de topallayan yeni köleler, kalenin arka tarafında kalan geniş bir holden geçtiler. Mia eski odasını, balkonların okyanus manzarasını görmek istiyordu ama yol arkadaşlarıyla birlikte, döne döne inen bir merdivenden inip kilerin karşısındaki başka bir odaya alındılar. Hemen yanındaki duvarda karmaşık bir afsun mekanizması olan demir bir kale kapısı onları daha fazla ilerlemekten alıkoyuyordu. Muhafızlardan biri mekanizmaya tuhaf bir anahtar soktu ve birkaç kolu bir o yana bir bu yana çevirdi. Kapı kalkınca Magistrae, Mia ve diğerlerini içeri soktu.

Darius Corvere bu geniş bodrum katını zorlu yaz aylarında yaşam alanı olarak kullanırdı ama Mia şimdi bu kısmın kışla olarak düzenlendiğini görüyordu. Alan ağır demir parmaklıklarla iki metreye iki metrelik *hücrelere bölünmüştü.*

Dona'nın evcil hayvanlarının yeraltında yaşamalarına izin vermesi ne büyük cömertlik...

Mia kafeslerin arasından geçerken dikkatini taze saman ve kalın zincirler çekti. Duvarda simyevi küreler ışıldıyordu. İçerisi kan ve bok kokuyordu ama en azından serindi. Muhafızlar onları uzun koridorun sonuna kadar götürdü. Orada buhardan göz gözü görmeyen bir hamam buldular. Magistrae, Mia ve diğerlerini içeri alırken muhafızlar dışarıda kaldı. Kadın sabırsızlıkla onlara baktı.

"Giysilerinizi çıkarın," diye emretti.

Mia'nın yerinde yaşıtı başka bir kız olsa utanırdı. Ya korkudan titrer ya da itiraz ederdi. Ama Mia vücudunu bütün kılıçlardan daha tehlikeli bir silah gibi görüyordu. Dokumacı Marielle, istese her erkeği öldürmeye yetecek keskinlikte kıvrımlarla donatmıştı vücudunu ve Mia şimdiden aldığı canların hesabını tutamaz olmuştu.

Şimdi biraz çıplak ten göstermekten ne çıkardı ki?

Böylece hiç tereddüt etmeden üstündeki paçavralardan ve ayağındaki çizmelerden kurtuldu anadan doğma haliyle buharda durdu. Sidonius henüz yediği dayağın etkisinden kurtulamadığı için fark edecek durumda değildi ama Matteo'nun

gözucuyla onu süzdüğü Mia'nın gözünden kaçmadı. Magistrae havuzun yanındaki taş sırayı işaret etti. Orada tıraş bıçakları, tarak ve sabun vardı.

"Gladyatörler birlikte banyo yapar, birlikte yemek yer, birlikte dövüşür," dedi kadın. "Ama Saplasaman'ı sağ atlatana kadar tek başınıza yıkanacaksınız. Şunu aklınızın bir köşesine yazın; bu çatı altında pisliğe asla göz yummam. Ayrıca saçlarınızın icabına bakın, kızlar." Magistrae, Mia'nın uzun ve kirli saç tutamlarına baktı. "Aralarında tek bir pire bulursam, kökünden kazıtırım."

Kadın, biçimli gri kaşını soru bekler gibi kaldırdı. Kısa bir sessizliğin ardından başını hafifçe eğdi.

"Yirmi dakika sonra döneceğim. Beni bekletirseniz ödülünüz kamçının tadını almak olur."

Magistrae çıkınca muhafızlar kapıda nöbete durdu. Mia havuza ilerleyip derin bir iç çekerek kendini suya bıraktı. Suyun sıcaklığı muhteşemdi; ellerini teninde dolaştırarak bu muhteşem hissin tadını çıkardı. Saçlarını arkaya atıp suyun üstüne çıkınca kirpiklerindeki damlalardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini Matteo'ya dikerek sadece memeleri suyun üstünde kalacak şekilde ayağa kalktı. Havuza girerken oğlanın eli apışarasındaydı; büyüyen aletini saklamak için boşuna uğraşıyordu.

"Dört Kız aşkına, o şeyle birinin gözünü çıkaracaksın," diye homurdandı Sidonius. "Gören de daha önce hiç meme görmedin sanacak."

Matteo ona vuracak gibi yumruğunu kaldırınca Mia kendini tutamayıp güldü. Balsabunu kalıbına uzanırken bir barış teklifi sunmanın nasıl işe yaradığını düşündü. Pisliklerine bir kez boyun eğmediğinizde, en pis herifler bile geri adım atardı.

"Bu kadar domuz olmasaydın seni eğlenceli bile bulabilirdim, Sidonius."

"Şey, sen de bu kadar amcık olmasaydın ben de seni çekici bulabilirdim, küçük Kuzgun."

"Sanırım kalp acısıyla yaşamayı öğreneceğim."

Itreyalı pis pis sırıtarak kırık burnuna dokundu. Mia'nın attığı dayağı şahsi almamışa benziyordu. Mia, Sidonius'un duygularını ancak şiddet uygulanınca çözen heriflerden olduğuna karar verdi. Bir tavernadan içeri girip ona yan gözle bakan ilk erkeği eşek sudan gelene kadar döven ama kavga biter bitmez düşmanına "birader" deyip içki ısmarlayan adamlardandı. Mia'dan sopayı yedikten sonra daha uyumlu biri olmuştu sanki. Gerçi Mia, Sidonius'un yeni dikişlerine dokunmasını izlerken onu becermek mi yoksa öldürmek mi istediği konusunda bahse girmek istemeyeceğini de biliyordu.

"Seni kim dikti?" dedi köpükler yüzünden gözlerini kırpıştırarak. "Şu genç kız mı?"

"Evet," dedi Sidonius başıyla onaylayarak. "Böcü dedikleri."

"Ne biçim isim bu böyle?"

İriyarı adam çenesine kadar suya battı. "Hiçbir fikrim yok. Ama eli çok hafif. Bu iyi bir şey. Saplasaman'dan sonra çok dikiş atacak."

Gözlerini Mia'nın memelerinden ayırmayı nihayet başaran Matteo'nun kaşları çatıldı.

"Şu Saplasaman dedikleri ne?"

Sidonius homurdandı. "Nerelisin, evlat?"

"Aşkah. Toz Şelaleleri civarı."

"Orada arena yok mu?"

Matteo başını iki yana salladı. "Okyanusu bile daha bir ay önce gördüm. Köyümden hiç çıkmamıştım. Ve şimdi buradayım. Itreyalı domuzlar ve Dweymeri yabanileriyle aynı yere kapatıldım."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi Sidonius, kaşını kaldırarak. "Ben Itreyalıyım."

"Evet," dedi Mia. "Ve tanıdığım en zeki delikanlı Dweymeriydi."

Sidonius başıyla onayladı. "Senin yerinde olsam ağzımı açmazdım, taşra oğlanı."

Matteo bir özür mırıldanıp sustu. Dakikalar geçti, oğlan bir süre evirip çevirdiği sabunu elinden düşürünce almak için suya eğildi.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu Mia.

Oğlan omuz silkti. Siyah saçları buhar yüzünden suratına yapışmıştı. "Babam beni sattı. Kumar borcu. Meteliksizlikten beni kakaladı."

"Aa'nın çükü aşkına," diye homurdandı Sidonius. "Ben de soğukkanlı *olduğumu* sanırdım."

"Kılıçta fena değilsin," dedi Mia. "Dövüşmeyi nereden öğrendin?"

"Amcamdan." Matteo elini saçının arasından geçirdi. Mia saçındaki düğümleri tarakla açmaya çalışırken bir yandan da oğlanın kol kaslarına bakıyordu. "Lejyona katılacaktım. Bir döngü büyük bir şehre gönderilirim diye umuyordum. Her zaman Köprüler ve Kemikler Şehri'ni görmek istemişimdir."

"Belki görürsün," dedi Mia. "*Venatus Magni* Tanrımezarı'nda yapılıyor."

"O ne?"

"Yılın en büyük oyunları," diye yanıtladı Sidonius. "Safışıkta, Aa'nın gökteki bütün gözleri açıkken yapılır. Kazanan sanguila meteliğe metelik demez. *Magni*'yi kazanan gladyatöre gelince. O en büyük ödülü kapar."

Matteo'nun koyu kahverengi gözleri umutla parladı. "Özgürlüğünü mü?"

İri Itreyalı başıyla onayladı.. "Yeterince metelik kazanan bir gladyatör özgürlüğünü satın alabilir. Ama magni'yi kazanan gladiati'ye özgürlüğü Tanrı'nın eliyle sunulur."

Besbelli dünyadan bihaber olan oğlan neden bahsettiğini anlayamayarak kaşlarını çatınca Sidonius gözlerini devirdi.

"Dilenci ile kölenin hikâyesini* bilir misin?"

"Evet."

"Pekâlâ, safışık sırasında Işık Tanrısı'nı onurlandırmak için Mezar'daki bütün dilenciler Cumhuriyet'in kasasından doyurulur. *Magni*'nin galibine özgürlüğü yüce kardinal tarafından bizzat takdim edilir. Aa'nın kıssadaki hali gibi, kardinal de paçavralara bürünür."

Sidonius gözleri parlayarak öne eğildi.

"Sonra da, bütün bunlar yetmezmiş gibi kahrolası *konsül* kazanana bir de galip tacı takar. Düşünsene. Kalabalık adeta kudurur. Duomo dilenci kılığında ve o ilik doğumlu otuz birci Scaeva bütün arenanın gözünün önünde kıçını öpüyor." Sidonius deli gibi sırıtıyordu. "Mezar'daki her kadın adını öğreniyor. Hayatının sonuna kadar kuku içinde yüzersin, taşra oğlanı."

Mia suyun üstünde oynaşan dalgalara baktı. Aylardır olduğu gibi, zihninde yine aynı sahneyi canlandırıyordu. Yüce Kardinal Duomo dilenci paçavralarıyla bir kol mesafede duruyor.

Hem de katedralin dışında.

Omuzlarında kutsal merasim cüppesi olmadan.

Ve boynunda teslis olmadan...

Ve Kardinal'in yanında elinde bir galip tacıyla Konsül Scaeva bekliyor...

"Yani tek yapmam gereken *magni*'yi kazanmak mı?" diye sordu Matteo.

---

* Aa'nın Kitapları'ndan bir kıssa. Bilge Işık Tanrısı bir hafta sonu tebaasını sınamak için harekete geçti. Bu yüzden dilenci kılığına girdi ve paçavralar içinde, önünde bir sadaka tasıyla kendi adını taşıyan büyük tapınağın önüne oturdu.

Kral altın tacıyla önünden geçerken dilenci bir metelik vermesi için yalvardı. Ama kral ona hayır dedi.

Kardinal ipek cüppesiyle önünden geçerken dilenci yine yalvardı. Ama kardinal ona bir metelik bile vermedi.

Sonra bir köle geçti, adamın verecek hiçbir şeyi olmadığı için bilge Aa ondan hiçbir şey istemedi. Ama dilencinin sefaletini gören köle, pelerinini –dünyadaki tek malvarlığını– çıkarıp yaşlı dilencinin omuzlarına sardı. Aa kılığından sıyrılıp ayağa kalkınca köle şaşkınlık içinde dizlerinin üstüne indi.

"Ayağa kalk," dedi kudretli Aa. "Yoksulluğuna rağmen saygınlığını kaybetmemişsin. Bundan sonra hiç kimsenin önünde diz çökmeyeceksin."

Böylece Işık Tanrısı köleye özgürlüğünü bağışladı. Ve köle çok mutlu oldu. Böylece hiç kimse köleye ilk dilenci tanrı çıkmasa, rastladığı *bir sonraki* dilenciye ne vermeyi planladığını ya da kamusal altyapı çok ciddi bir elden geçirilme ihtiyacı içindeyken kralların vergi mükelleflerinin meteliğini düşkünlere dağıtarak dolaşmasının çok sağlıklı bir ekonomi politikası olmadığını ya da kâinatın yaratıcısının bir hafta sonu öğleden sonra yeryüzüne inip insanlarla uğraşmaktan daha iyi bir işi olup olmadığını sorgulamadı.

Pöf.

Kıssalar işte.

Sidonius gaklamayı anımsatan bir kahkaha attı. "*Tek yapman gereken?* Evet, tek yapman gereken bu. Cumhuriyet'in en büyük oyunlarını kazanmak. Güneşlerin altında nefes alan en iyi gladyatöre karşı. Bu birlik henüz büyük oyunlara *katılma hakkını* bile kazanamadı."

"Pekâlâ, bunu nasıl yapacağız?"

"Canımızı dişimize takarak," dedi Mia. "Sadece safışık öncesinde yeterince taç kazanabilen birlikler gladyatör gönderiyor. Ancak anlaşılan bu dominamızın ilk sezonu ve elinde sadece bir galip tacı var." Mia yüzünü buruşturdu. "Furian'ınki."

"Ayrıca üçümüz de henüz kuma çok uzağız," diye homurdandı Sidonius. "Gladyatör birliğine alınmak için önce Saplasaman'dan sağ çıkmalıyız."

"O zaman soruma geri dönelim," dedi Matteo. "Saplasaman nedir?"

"Bir eleme," dedi Sidonius. "*Magni* arifesinde yapılan bütün büyük oyunlardan önce bir seçme yapılır. Sapla samanı birbirinden ayırmak için."

"Saplasaman'ın nasıl olacağını kimse bilmez," dedi Mia. "Editorii formatı sürekli değiştirir. Bir sonraki Saplasaman'a iki hafta kaldı. Karaköprü'de olacak."

Matteo güçlükle yutkundu. Çenesinde bir kas seğirdi.

"Formatın bilmeden nasıl hazırlanabiliriz ki?"

"Dua eder misin?" diye sordu Mia.

"... Evet."

Mia omuz silkti.

"Yerinde olsam işe oradan başlardım."

9. BÖLÜM

ADIMLAR

Mia servis tepsisini dengede tutmaya çalışarak ağır adımlarla yürüdü. Koridorda yanından içkiler, mor derinuykuçiçeği kâseleri ya da küçük mürekkep şişeleri taşıyan başka kızlar geçiyordu. Gömleğini az önce çıktığı odada bırakmıştı ama pantolonu, kılıcı, hançeri ve kadercamı, kesesiyle birlikte korsesinin içindeydi. Koridorda, her adımında apışarasına çarpan küçük bir cephanelik taşıyan bir kızdan çok, soğukkanlı bir kadın havası yaydığını umarak dikkatle ilerledi.

Koridorun sonundaki merdivene gelince, nöbet tutan iki kas yığınının arasından tek kelime etmeden geçmeye yeltendi. Ancak bir tanesi ona seslenince donakaldı.

"İyi akşamlar, Belle."

Altın maskeyi kendi maskesinin üstüne bağlamış ve Belle'in pudralı peruğunu başına yerleştirmişti. Hizmetçi kızdan birkaç santim daha uzun ve çok daha kaslıydı ama kıvrımları benziyordu ve zaten karşısındaki ızbandutun vaktinin büyük kısmını o bölgelere bakarak geçirdiğiden şüphesi yoktu.

"Lazlo," dedi küçük bir reverans yaparak.

"Aptaldır," demişti Belle. "Biraz cilveleşirsen sorun çıkarmadan geçirir."

Mia gülümsedi. "Her zamanki gibi çok yakışıklısın."

Diğer muhafız tepsiyi süzerek, "Onunla nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Dario," diye uyarmıştı Belle. "Acımasızdır. Ama Lazlo'dan bile daha aptaldır."

Mia başıyla üst katı işaret etti. "Toliver ve Vespa, Dona için bir şişe gönderdiler."

Dario, Lazlo'ya bakarak, "Kimseyi yukarı çıkarmamamız söylendi, şeye kadar..."

"Aa'nın çükü aşkına dostum, bırak geçsin," dedi Lazlo. Parmağını Mia'nın kolunda dolaştırırken, genç kız o eli omzundan koparmamak için kendini zor tutuyordu. "Çık bakalım, küçük güvercin."

Mia yetişkin bir erkeğin on dört yaşındaki bir kıza "küçük güvercin" diye hitap etmesinin içinde uyandırdığı tiksintiyi bastırmaya çalışarak dikkatle merdivenden çıktı. Dario'nun konuşmasından haritanın henüz gelmediği sonucunu çıkarmıştı ama haritacının gelmesi an meselesiydi. Mia güzel erkek ve kadınların çıplak tablolarının süslediği gösterişli koridorda ilerlerken çatıdaki yağmurun sesini duyabiliyordu. Koridorun sonunda, iki yanında birer muhafızın nöbet tuttuğu bir kapı bekliyordu onu ve Tutulma'nın önceden keşfe çıkması sayesinde kapının Dona'nın ofisine açıldığını biliyordu.

Bir ses ayağının dibinden, "... İÇERİDE BEŞ ADAM VE HEDEFİN VAR..." *diye fısıldadı.*

"... gerçi bir tanesi pek bela çıkaracak gibi değil..."

Dört adam, artı Dona, artı haritacı yanında kimi getirirse.

Kara Ana aşkına, bu işi asla kolaylaştırmayacaklar, değil mi?

Mia satıcı gelene kadar yandaki odada beklemeyi düşünmüştü ama ofis kapısındaki muhafızlar ona dik dik bakıyordu.

Mia, "Tutulma," diye fısıldadı. "Aşağı in de bak bakalım satıcımız oralarda mı?"

Gölgesinin dalgalandığını hissederek peruğunu düzeltti ve neşeyle kapıya gidip iki muhafıza gülümsedi.

"Maxis, Donata, iyi akşamlar," dedi dizlerini kırıp onları selamlayarak.

"Belle, burada olmama..."

Donato itirazını bitiremeden Mia ayağıyla kapıya vurdu. Kapı derhal açıldı ve Mia yüz hatları ustalıklı dövmelerle, geniş göğsü altın düğmeli şık bir yelekle kaplı uzun boylu bir Dweymeriyle burun buruna geldi. Adam kapının önündeki muhafızlara ters ters baktı.

"O gelene kadar ziyaretçi yok demiştim."

"Durdurmaya çalıştım ama kahrolası Laz..."

İçeriden alçak ama müzikli bir ses duyuldu. "Kim o?"

Dweymeri muhafızlara ters ters baktıktan sonra omzunun üstünden cevap verdi.

"Belle. Ve içki."

"Dört Kız aşkına, onu hemen içeri gönder. Yıldızlar Denizi'ni bile içebilirim."

Braavi eşkıyası Mia'ya bir kez daha baktıktan sonra içeri girdi.

Mia hızla adamın yanından geçerken kemerindeki kınlarda duran ince kılıcı ve hançeri fark etti. Geniş odanın içinde üç muhafız daha vardı. İlik doğumlu züppeler gibi giyinseler de her biri üstünde küçük bir cephanelik taşıyordu. Duvarlarda sanat eserleri asılıydı ve bütün düz yüzeyler kırmızı ipekle kaplanmıştı. Ortama genç ve yakışıklı bir adamın uyuduğu geniş bir yatak hâkimdi.

"Şuraya bırak, Belle. Ve elini çabuk tut, olur mu, tatlım?"

Mia gölgelerin arasından gelen alçak ve buğulu sesin bir kadına ait olduğunu sonradan fark etti. Sesin sahibi ışığa çıkınca Mia koyu renk saçlar ve hançer keskinliğinde elmacıkkemikleriyle karşılaştı. Kadının boynundaki gümüş zincirde bir monokl asılıydı ve kaliteli ipek gömleğini başından geçirmekle meşguldü. Mia onu Solis'in mesaj rulosundaki resminden derhal tanıdı. Kodamanlar'ın lideri, Dona.

"Ona aldırma, bir süre kendine gelemez." Dona gülümseyerek yatakta horul horul uyuyan adamı işaret etti. "Zamane delikanlıları. Dirençleri sıfır."

Mia kibar bir intiba bıraktığını umduğu bir gülüşle tepsiyi söylenen yere bıraktı. Muhafızlar ondan tarafa bakmıyordu bile, ikisi bir kadercamı patlamasına yakalanacak kadar yakındı ve Mia'nın gölgesi en azından bir üçüncüsünü yerine mıhlayabilirdi. Mia kısacık beş adımda Dona'nın gırtlağını kesebilirdi. Her şey harita satıcısının yanında kimi getireceğine...

Bir ses kulağına, "... GELİYOR..." diye fısıldadı.

Kapıdaki muhafızlardan biri, "Dona," diye seslendi. "Misafiriniz var."

Braavi lideri başıyla onaylarken Mia'ya da köşeye çekilmesini işaret etti.

"Şu tarafa kök sal ve gizemli görün, tatlım. Ama kök salan bitkiler konuşmaz, değil mi?"

Mia başıyla onaylayıp köşeye çekildi. Odanın kapısından gelen kısa mırıltılar dışarıda kopan fırtınanın gümbürtüsüne karışıyordu. Dışarıdaki fırtınada hafifçe

nemlenmiş harç grisi, dökümlü bir giysi içindeki bir karaltı –kısa boylu ve kesinlikle kadınsıydı– muhafızların yanından geçip içeri girdi. Yüzü kukuletasıyla örtülüydü ve kumaş katlarının arasında bir çift ışıl ışıl mavi göz görünüyordu. Vücudunun farklı yerlerine türlü bıçak ve kılıçlar tutturulmuştu ve omzunda asılı duran ahşap harita kutusunu görünce Mia'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

"Vay vay vay," dedi karaltı. "Çok hoş ve çarpıcı, değil mi?"

"Yalnız gelmişsin," dedi Dona.

"Ben böyle çalışırım," dedi misafir odaya girerken. Sesi kukuletasının altından boğuk çıkıyordu ama onda bir şey...

O gözler.

O ses...

İmkânsız.

Misafir, yataktaki çıplak delikanlıya ve korsesi belini sımsıkı saran Mia'ya baktı. "Hoş bir manzara. Ama sence de biraz fazla kalabalık değil mi?"

"Ben böyle çalışırım," dedi Dona. "Ve bu hayatta iki altın kuralım var, ufaklık. Annesinden kabalıkla bahseden bir adama ve nedensiz yere maske takan bir kadına asla güvenme."

Misafir gözlerini devirse de kukuletasını indirerek altın sarısı uzun savaş örgülerini özgür bıraktı. Ve Mia'nın yüreği ağzına gelip tekrar yerine inerken misafir pelerinini tamamen açarak Mia'nın neredeyse kendisininki kadar iyi tanıdığı yüzünü ortaya çıkardı.

Dışarıda şimşek çakarken Mia'nın tırnakları da avcuna saplandı.

Ha siktir, Kara Ana...

Ashlinn Järnheim.

Birbirlerini en son Son Umut'ta, tozlu bir sokakta görmüşlerdi. Luminatii baskını başarısızlıkla sonuçlanmış, jüstikus katledilmişti. Ama boynundaki teslis Mia'yı uzak durmaya mecbur ettiği için, Ashlinn canını kurtarabilmişti.

Ve şimdi burada, Tanrımezarı'ndaydı.

Mia'nın çalmak için gönderildiği şeyle birlikte.

Cehennem aşkına, burada neler dönüyor?

"Harita yanında mı?" diye sordu Dona.

"Metelik hazır mı?" diye yanıtladı Ashlinn.

Dona'nın başıyla işaret vermesi üzerine bir muhafız şıngırdayan bir keseyi kıza attı. Ashlinn keseyi havada kaptı, ağzını bağlayan ipi çözdü ve içinden bir metelik çıkardı. Bakır bir geda ya da demir bir keşiş değildi...

Altın metelik.

Mia başını iki yana salladı.

Tanrıça aşkına, bu bir servet.

"Şimdi," dedi Dona. "Sakıncası yoksa, sen de pazarlıkta kendi payına düşeni yerine getir."

Ashlinn harita kutusunu omzundan indirip Dona'ya attı. Kadın kutunun bir ucunu açıp içindeki parşömen rulosunu kutudan çıkardı. Mia rulonun köşesinde tuhaf bir yazı ve bir orak simgesi gördü.

"Pekâlâ," dedi Ashlinn. "Seni görmek çok hoş ama aşağıda hoş bir kızılı gözüme kestirdim, bu yüzden artık gitsem..."

Ashlinn'in cümlesi kapıdaki muhafızların kapıyı abartılı bir hareketle kapatmasıyla yarıda kesildi. Mia başını salladı, önce kadercamına mı yoksa uzunkılıcına mı davranmalıydı? Seçimini simyadan yana kullanırken aptallığı için Ashlinn'e küfretti. Bir braavi inine elini kolunu sallayarak girmek ve mekânın sahibiymiş gibi ukalalık etmek. Başka bir çıkış yolu olacağını gerçekten düşünmüş müydü acaba?

Söz konusu aptal mavi gözlerini kısarak omzunun üstünden arkasına baktı.

"Şu cici çocuklara yolumdan çekilmelerini söyler misin, lütfen, Dona?"

"Korkarım ki söyleyemem," diye yanıtladı braavi lideri. "Yüce kardinal meteliğin el değiştirmesinin ardından seninle ne yapacağımız konusunda çok netti."

Dona'nın sözleri Mia'nın kalbini yerinden oynattı.

Kardinal Duomo mu? Onun bu işle ne ilgisi var?

Fırtına, camları bir kez daha zangırdatırken çakan şimşeğin ışığı perdenin aralığında parladı. Dona gülümseyerek masasına yaslandı.

"İtiraf ediyorum, bunu bu kadar kolaylaştırmana çok şaşırdım, ufaklık. Duomo senin de baban gibi jilet kadar keskin olduğun konusunda beni uyarmıştı."

"Ben de senin için aynısını duymuştum," dedi Ashlinn etrafını saran braavi haydutlarından gözünü ayırmadan. "Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı sen düşün."

"Hiç korkun olmasın, çok sürmeyecek." Dona gülümsedi.

Ashlinn, Dona'nın elindeki harita kutusunu işaret etti.

"Ucunun nereye çıktığından haberin var mı?"

"Hayır. Beni ilgilendirmeyen mevzulara burnumu sokmam."

"Bu konu üstünde biraz çalışmak isteyebilirsin," dedi Ashlinn. "Çünkü meraklı bir insan ona verilen kutunun sahte tabanını fark ederdi. Ve kendi sesine senin kadar hayran olmayan bir insan içerideki mezar taşı bombasının fünyesini ateşleyen çakmaktaşının sesini duyardı."

Dona'nın gözleri büyüdü. Ashlinn hızla kendini yana atıp harita kutusu kulakları sağır eden bir sesle patlarken Mia şaşkınlıkla son anda yatağın arkasına yuvarlanmayı akıl edebildi. Dona odanın diğer tarafına uçmuş, daha yere düşmeden son nefesini vermişti. Muhafızlardan üçü simyevi ateştopuna yakalanmıştı, yeleği alev alan Dwey-

meri kendini kapıya çarparken kibrit çöpü misali yanan diğerleri bir o yana bir bu yana yuvarlanıyordu.

Oda boğucu bir dumanla dolmuştu ve patlamanın etkisiyle Mia'nın kulakları çınlıyordu.

Ayağa kalkmaya çalışarak, "Çene aşkına..." diye mırıldandı.

"... MIA!.."

"... iyi misin?.."

Ashlinn ellerini kulaklarından çekip yerden kalktı. Altın kesesini kaptı, kemerinden kısa bir bıçak çekip yerde, yanında inleyen braavi'ye sapladı. Dona'nın ölmesinden dolayı memnun, kıpırdamaya devam eden muhafızların canlarını tek tek aldı ve yatağın yanında, dumanı tüten bir şifon yığını arasında yatan hizmetçi kıza döndü.

"Çok üzgünüm, Mi Dona, ama ben..."

Mia sırt üstü döndü. Patlamanın etkisiyle maskesi yüzünden kaymıştı, kulakları çınlıyordu, görüşü bulanıktı. Müşfik Kedi omzunda, yarı şeffaf köpek dişlerini titreşimi zeminden hissedilen bir hırlamayla açığa çıkaran Tutulma ayaklarının dibinde belirmişti.

Ashlinn, "Cehennem ve kan aşkına," diye soludu.

Boş gökler gibi masmavi gözleri Mia'nın omzundaki gölgekediye sabitlenmişti. Sonra kedinin efendisine odaklandı.

"... Mia?"

Başka bir ses, "Dört Kız aşkına..." dedi.

Mia pusun arasından gözlerini kısarak bakınca Lazlo, Dario ve ofis kapısındaki diğer üç Kodaman'ın dehşetle içerideki can pazarına baktıklarını gördü. Dario'nın bakışları liderlerinin cesedine çivilenmişti. Lazlo ise gözlerini griler içindeki karaltıdan ayırmıyordu.

Haydutlardan biri, "Öldürün onu!" diye bağırdı.

Ashlinn tek kelime etmeden pencereye koşarken fırlattığı hançeriyle camı kırdı. Kodamanlar sürü halinde içeri dalarken Mia akıldan çok içgüdüyle elini elbisesinin içine soktu ve beyaz kadercamı kürelerinden birini adamların ayaklarının dibine fırlattı. Simyevi küre gürültüyle patlayınca adamlar beyaz renkli yoğun bir baygınlık dumanının ortasında kaldılar.

Ashlinn yukarıdaki taş ifrit heykeline bağlı ipek ipe tutunarak tırmanmaya başladı. Arkasına bile bakmadan gözden kayboldu.

Mia kulakları çınlayarak yalpalaya yalpalaya ayağa kalktı ve sendeleyerek pencereye gitti. Sımsıkı bir korse ve upuzun bir elbise giymişti; beyin sarsıntısı geçirmeden de bu elbiseyle bir zevkhanenin duvarına tırmanmak kolay değildi. Ancak her zamanki korkusuzluğuyla ipin ucunu tuttu tam da Ashlinn'in yandaki genelevin çatısına sıçradığı anda o da kendini çekip çatıya çıktı.

"Tutulma, git Jessamine'i getir!" diye haykırdı. "Müşfik Kedi, sen benimlesin!"

Gölgekurt gözden kaybolurken Müşfik Kedi avlarının peşinde çatıda sekmeye başladı. Mia kulaklarındaki çınlamadan kurtulmak için başını iki yana sallayarak onu takip etti. Gerçek şu ki çizmeleri bir kovalama sahnesi için uygun değildi ve yağmur çatıdaki kiremitleri en az kovaladığı yılan kadar kaypaklaştırmıştı. Ashlinn yandaki genelevin çatısına inerken Mia küfrederek durdu ve daha hızlı koşmak için mezarkemiği hançeriyle eteğini kesmeye koyuldu.

Beyninin çarkları hızla dönüyordu. Ashlinn Järnheim'ı görmeyeli tam sekiz ay olmuştu ve şimdi kızın burada olduğuna inanamıyordu. O ve babası, Kızıl Kilise'yi devirmek için Jüstikus Remus'la işbirliği yapmışlardı. Ashlin şimdi de yüce kardinalle ittifak kurmuştu, öyle mi?

Mia aklına üşüşen soruları bir kenara attı ve sırılsıklam olan eteğinden geriye kalanı da bir kenara fırlatıp koşmaya devam eti. Genelevin çatısından aşağı bakınca Ashlinn'in aşağıdaki arnavutkaldırımına indiğini gördü. Gölgesinin yetişemeyeceği kadar uzaktaydı. Düşmekten zerre korkmadan çatının kenarından sarkıp pencereden pencereye geçti. Yağmurdan kayganlaşan taşları sıkmaktan parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Nihayet arnavutkaldırımına inince Tanrımezarı sokaklarında son hız koşarak Gözyaşı Köprüsü'ne ulaştı.*

Ashlinn, Ana'nın kendisi peşindeymiş gibi can havliyle ve kalabalığın arasında duman gibi kıvrılıp bükülerek koşuyordu. Ona yetişmek için canını dişine takan Mia, kızı en az iki kez gözden kaçırdı, kanallar ve keskin dönüşlerden oluşan bir labirentte yanlış yöne sapmıştı. Ancak Müşfik Kedi çatıdan çatıya atlıyor, rüzgâr misali tente ve çatı çıkıntıları arasında uçarak yaz fırtınasının üstünden Mia'ya sesleniyordu.

"... sola, sola..."

"... mumcunun yanındaki aralığa..."

"... hayır, diğer sol..."

Mia, Ahlinn'in attığı avuç dolusu zıplayan askerden† kaçınmaya çalışarak, dörtnala giden bir at ve arabanın dingilinin altından kayıp yuvarlanarak ana yollardan birine

---

* Küçük Liis'in zevk evlerinin ve kerhanelerinin yakınında yer alan Gözyaşı Köprüsü'nün adını yıllar boyu köprü üstünde durup genelev bölgesindeki bir tatlıoğlan ya da şekerkızla yarenlik ettiğini keşfettiği biricik sevdiceği için gözyaşı döken binlerce reddedilmiş âşığın kederinden aldığı söylenir.

İşin aslı, köprü lakabını çevre semtlerin bir günah yuvasına dönüşmesinden çok önce almıştır ve ana kemeri destekleyen gözyaşı biçimindeki taşa borçludur.

Yine de siz siz olun, gerçeğin iyi bir hikâyenin önüne geçmesine hiçbir zaman izin vermeyim.

† Zıplayan Asker: Tanrımezarı sokak argosunda Boğa dikenlerine hani şu ipi çekilince kol ve bacakları ayrı ayrı oynayan tahta kuklalara benzerlikleri nedeniyle Zıplayan Asker denirdi. Tabii bir boğa dikeni öbeğinin üstünden koşarak geçmeye kalkışan insanların düştüğü hali de unutmamalı... Eh, herhalde espriyi kapmışsınızdır.

saptı. Sıra sıra evler, pencereleri boş gözlere benzeyen tapınaklar, daracık köprüler ve kıvrılıp bükülen kanallar. Tanrımezarı'nın ilik mıntıkasına doğru ilerliyorlardı; kaburgalar fırtınanın bulutlara boğduğu gri göğe yükseliyordu. Ashlinn çıkmaz bir sokağa daldı, sonra iki yandaki duvarların taşlarına basarak yukarı tırmandı ve en tepedeki kırık camı zor da olsa aştı.

Mia da peşinden gitti ama avuçlarını kesmekten kurtulamadı. Ash şimdi yine kiremitleri yağmurla kayganlaşan çatılarda koşuyordu. Mia çatıların arasındaki boşluklardan atlarken az kalsın ıslak çizmesinin altından kayan bir kiremit yüzünden düşüyordu. Düşse, en iyi ihtimalle bacağını kırar, en kötü ihtimalle omurgasını parçalardı.

Tutulma ile Jessamine hangi cehennemde kaldı?

Mia karşıda mermer kuleler ve vitraylı camlarıyla gotik bir şaheser olan Büyük Bazilika'yı gördü. Her penceresinde, her çan kulesinin tepesinde üç güneşin teslisi ışıldıyordu. Mia on dört yaşında olduğu zifirgeceyi ve başarısızlıkla sonuçlanan Konsül Scaeva'yı öldürme girişimi sırasında burada katlettiği düzinelerce adamı hatırlamaktan kendini alamadı. Ash, Mia'nın Her Şeyi Gören'in kutsal sembollerine zaafını iyi biliyordu, belli ki bazilika arazisinin peşindeki darkini geri püskürtecek kadar kutsandığını düşünüyordu.

Akıllı kız. Ama o işler öyle olmuyor...

Ash kemerine uzandı, ince bir ip ve bir kanca daha çıkardı. Kancayı bazilikanın su oluklarına fırlatıp aradaki boşluğun üstünden atlayarak karşı çatıya çıktı. Mia aradaki mesafeyi sıçrayarak aşma umuduyla daha hızlı koştu ama korkusunu emen Müşfik Kedi'ye rağmen, aradaki boşluğun aşamayacağı kadar geniş olduğunu biliyordu. Çatının kenarında sert bir frenle durup Ashlinn'in kiremitlerden yukarı tırmanmasını izledi. Nefes nefeseydi. Kalbi göğsünden çıkacak gibi çarpıyordu.

Mia çizmesinden bir fırlatma bıçağı çekip nişan aldı. Bıçaklarını baygınlık'la zehirlemişti ve küçük bir çizik bile kızı tuğla çuvalı gibi yere sermeye yeterdi. Ama bunu ne kadar istese de başka bir şeyi fark etti...

O bana sağ lazım.

Bıçağını indirdi ve dokuz metre aşağıdaki arnavutkaldırımına baktı. Katedralin avlusunda dolaşan bir çömez başını kaldırıp onu görmüş, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık, ona bakıyordu.

"Siktir..." dedi soluk soluğa.

"... bu kadarcık mesafe canını sıkmamalı..."

Mia ayaklarının dibindeki gölgekediye baktı. Sonra yine aradaki boşluğa döndü.

"O kadar uzağa atlayamam. İmkânsız."

"... felsefe taşının tepesinden tanrımezarı adasına, hem de bu katedrale sıçrayalı çok olmadı. şehrin üstünde, su birikintilerinin üstünden atlayan bir çocuk gibi sekiyordun..."

"Zifirigeceydi, Müşfik Kedi."

"... sükût dağı'nda da aynısını yaptın..."

"Evet, güneşler oranın içini hiç görmemişti."

"... yağmur yağıyor. aa'nın gözleri bulutların arkasında saklı..."

"Burada yeterince güçlü değilim, görmüyor musun?"

Kedi olmayan kedi iç geçirerek başını salladı.

Ashlinn katedralin çatısının tepe noktasına ulaşmış, Mia'ya bakmak için dönmüştü. Sarı saçları uzamış, yağmurda ıslanıp yanık tenine yapışmıştı. Güzel gözleri güneşlerin parladığı gök mavisiydi. Mia kızın Tric'e yaptığını hatırlayarak yumruğunu sıktı.

Ashlinn gülümsedi. İki parmağını gözlerine götürdükten sonra boşluğun üzerinden Mia'yı işaret etti ve mesajını Dilsizce dilinde işaret etti.

Gözüm üstünde.

Vaanlı kız, dudağında belli belirsiz bir tebessümle Mia'ya bir öpücük gönderdi.

İşte o anda Mia'nın içini büyük bir öfke kapladı. Ash'in bazilikanın çan kulesine doğru uzaklaşmasını izledi. Müşfik Kedi hâlâ peşindeydi. Mia sokak seviyesine inip kovalamacayı sürdürebilirdi. Ancak Ash artık arayı açmıştı ve işin aslı Mia'nın son zamanlarda içtiği bütün o sigaralar bünyesine hiç iyi gelmemişti.

Koşmaktan bıkmıştı.

Pekâlâ, o zaman canı cehenneme.

Mia körfezin üstünden, puslu gri göğün altından uzandı. Güneşlerışığı örtülüyken gölgeler belli belirsizdi ama Mia yine de Aa'nın göklerde yanan iki gözünü hissedebiliyordu. İnce bir bulut ve yağmur tabakası bir tanrının öfkesini zapt etmek için yeterli değildi ve Mia o öfkenin ensesini kavurduğunu hissedebiliyordu. Yine de...

Yine de...

Karanlığı tanıyordu. Şarkısını biliyordu. Zifirgecede nasıl hissettiğini hatırlıyordu. Şehrin en ince çatlaklarının arasından süzülüp teninin altındaki yeraltı mezarlarında nasıl biriktiğini. Ayaklarının dibinde taşıdığı karanlık, göğsünün içinde, rahminde ve ışığın hiç değmediği her yerde yaşayan karanlık. Dişlerini sıkıp titreyerek o sıcacık ve sığ yerlere uzandı, elini çan kulesinin gölgesinde uzattı

ve aradaki

boşluğun üstünden

Adım attı.

Mia'nın başı dönüyordu, midesine vuran bulantı hissi kusmuk olarak boğazından yükseliyordu. Arkaya doğru sallandı, yer ayağının altından kayınca dengesini sağlamak için yalpaladı, az kalsın aşağıdaki ferforje çitin üstüne, ölümüne düşüyordu. Bazilikanın çatısında olduğunu fark etti; yağmurdan ıslanan çatı kaplaması kayganlaşmıştı. Gözlerini kırpıştırarak dengesini sağlamaya çalışırken Ashlinn göz kamaştırıcı ışıkta elinde bir hançerle karşısına dikiliverdi.

"... mia!.."

Mia son anda, bıçak havada ıslık çalarken arkaya eğildi. Dengesini sağlamaya çalışırken mezarkemiği kılıcını çekti. Ağzında safra tadı, gözlerinde ter vardı.

"... mia!.."

Ash hançerini bir kez daha sallayarak Mia'yı çan kulesinin duvarına geri çekilmeye mecbur etti. Mia kendini korumak için uzun kılıcını havaya kaldırırken soluksuzdu ve gözlerini kırpıştırarak dünyanın dönmesine son vermeye çalışıyordu.

"Birkaç yeni numara öğrenebildin mi, hayatım?" Ashlinn elinde hançeriyle gülümsüyordu.

Kız elini bacağına uzatıp çizmesinin içinde bir şey arandı. Biraz zaman aldı ama sonunda aradığını buldu ve çıkardığı uzun altın zincirin ucunda sallanan göz kamaştırıcı şeyi Mia'nın karnına doğru savurdu.

Aa'nın teslisi.

Mia teni dağlanmış gibi tısladı. Müşfik Kedi miyavlayarak çatıda hızla uzaklaştı. Bazilikanın saati haber veren çanları çalmaya başladı; çok geçmeden Köprüler ve Kemikler Şehri'nin sayısız katedrali de ona katıldı. Mia dizlerinin üstüne çöküp kusmaya başladı. Acıdan az kalsın çığlık atacaktı, o üç güneşin –beyaz altın, pembe altın, sarı altın– görüntüsü gözlerini kamaştırmıştı. O korkunç, yakıcı ışık karşısında ellerini gözlerine siper ederek çan kulesine doğru geri geri çekildi.

"Demek eski numaralar hâlâ işe yarıyor," dedi Ashlinn.

Çanlar sustuğunda yağmur devam ediyordu. Ash etrafa baktı, bazilikanın su oluğunun üstünden aşağıyı kolaçan etti. Aşağıda Aa'nın bir çömezi daha avluya çıkmış, arkadaşına çatıdaki kızları işaret ediyordu.

"Seni görmek ne güzel, Mia," dedi Ash yumuşak bir sesle.

"S-siktir... git..."

"Drusilla seni peşime takar mı diye merak ediyordum. Galiba içlerinde beni en iyi tanıyan sensin." Ash kutsal sembolü parmaklarının arasında çevirdi. "Her ihtimale karşı bunu sakladım. Ama o kavruk yaşlı cadıya söyle, ölmemi istiyorsa kendisi gelsin. Çünkü ben onun peşini bırakmayacağım. Onun da o kahrolası tören bandosunun da."

Ash madalyonu boynuna taktı, o berbat, yakıcı nefretin önünde Mia kızın sadece siluetini seçebiliyordu. Bir tanrının hiddeti Mia'nın gözlerini kamaştırıyordu.

Ash, "Sen olduğun için üzgünüm, Mia," diye iç geçirdi. "Seni hep sevmişimdir. O kilise için fazla iyisin. O katil..."

Hançer Ashlinn'in omzuna saplandı. Fışkıran kan, yağmur damlalarını kırmızıya boyadı. Ash yana dönerken yanağına teğet geçen ikinci bıçak saçından bir tutamı kopardı.

"Hain!"

Ve sarı bukle yere düşüp kiremitlerin üstünde yuvarlanırken Jessamine kendini su oluğunun kenarından yukarı çekti ve elinde kılıcıyla Ashlinn'in üstüne çullandı.

Bodrum kattan geldiklerinde onları sıcak yemek kokusu karşıladı. Magistrae onlarla tam yirmi dakika sonra, kucağında yeni bir giysi yığınıyla hamamda buluşmuştu. Sidonius bile kadını bekletecek kadar aptal değildi.

Mia ona verildiği kadarını giydikten sonra giysisinin devamının nerede olduğunu sormamak için kendini zor tuttu. Takviyeli gri ketenden kasık örtüsü deri bir kemerle sabitlenmişti. Memelerine yine takviyeli bir kumaş parçası sarılmıştı ve deri sandaletlerinin bağcıkları baldırlarına kadar çıkıyordu. Yoldaşları daha da az giyinikti, Sidonius ve Matteo'nun giyisisi takım taklavatlarını eğitimin en kötüsünün getirebileceklerinden korumak için ağır deri kuplar eklenmiş birer kasık örtüsünden ibaretti. Safışık yaklaşırken hava o kadar sıcak olurdu ki kumaş azlığı kimseyi rahat etmezdi. Ama bu kılıklarla hayal gücüne çok az iş düşüyordu.

Sidonius kasıklığını bir o yana bir bu yana çekiştirdi. "Duyduğuma göre bu sene Mezar'daki ilik doğumlu üsttabakanın giysisi de bundan ibaretmiş."

Bir muhafız göz açıp kapayana kadar çektiği copunu Sid'in bacaklarına indirdi. Adam çığlık atarak dizlerinin üstüne yığıldı.

"Son kez söylüyorum, benim huzurumda sadece sana söz verildiğinde konuşacaksın," dedi Magistrae. "Yerini bir kez daha unutursan sana layıkıyla hatırlatacağımdan emin olabilirsin. Kumda kafanın içinde bir dil olmadan da ölebilirsin."

Sidonius bir özür mırıldanırken Mia iç geçirerek iri adamın yerden kalkmasına yardım etti. Itreyalı, Mia'nın tanıdığı en zeki adam değildi ama insan köpek gibi yaşarken pirelerini seçme şansı olmuyordu.

Muhafızlar üçlüyü verandaya çıkardılar. Gladyatörler uzun masalarda toplanmış, döngüyü kaynayan güneşler altında ter dökerek geçirmiş insanlardan beklenecek bir iştahla kâseler dolusu lapayı mideye indiriyorlardı. Magistrae deri bir önlükle yemek dağıtan sopa gibi zayıf bir adamı işaret etti. Adamın tek gözü aşağı bakıyordu, yanağında tek bir çember, ağzında çok az diş vardı. Mia'nın

annesi, zayıf aşçılara asla güvenmemesini öğretmişti. Ama dediğim gibi, insan köpek gibi yaşarken...

"Yiyin," dedi Magistrae uzun, gri saç örgüsünü arkaya atarken. "Yarın güce çok ihtiyacınız olacak."

Sidonius ne istediğini bilen bir adam tavrıyla aşçının yanına giderken Mia ve Matteo da peşindeydi. Mia evveldöngüden beri tek lokma yemediğini fark etmişti ama açlığının altında, öğleden sonra hissettiği o soğuk huzursuzluk devam ediyordu. Gladyatörlerin yüzlerini tararken ilk sıranın başında Furian'ı gördü. Adam uzun saçlarını arkadan örmüştü, bir yandan yemeğini yiyor, bir yandan Dweymeri'yle sohbet ediyordu.

Mia içeri girince ona baktı, sonra aynı hızla gözlerini kaçırdı. Mia'nın kafasında yanan sorular dişlerinin arkasında birikiyordu.

Sabır.

Sidonius'un peşinden lapa kazanına gitti, tahta bir kâse aldı, lapanın kokusu ağzını sulandırmıştı. Zayıf adam, Matteo'nun kâsesine koca bir kepçe lapa doldurdu.

"Ah, önce ben geldim, bok kafalı," diye homurdandı Sidonius.

İri bir el şefi kenara itti. Mia kepçeyi aşçının elinden çeken, yere yapışmış turta suratlı Liisli gladyatörü hemen tanıdı. Tamamen tıraşlı kafasının tepesinde horoz ibiğini andıran bir saç tutamı bırakılmıştı. Yüzü çopur, gülüşü çarpıktı. Üstelik bu gülüş ona yakışıklı bir serseri havası vermiyor, daha çok bebekken kafasının üstüne çok fazla düştüğünü düşündürüyordu.

"Size de iyi döngüler, nazik dostlarım," dedi eğilerek. "Remus Birliği'na hoş geldiniz."

Sidonius adamı başıyla selamladı. "Sağ ol, birader."

Mia bütün gladyatörlerin onlara baktığını fark etti. Öfkelenmeye başlıyordu.

"Ah, hiç önemli değil," dedi turta suratlı. "Bana Kasap derler. Amai Kasabı." Liisli onlara gülümseyerek baktı. "Bahçeler'den buraya uzun bir yolculuktu, değil mi? Aşevi sırasındaki âdetli bir fahişeden daha aç olmalısınız, ha?"

"Öyle," dedi Sidonius. "Evveldöngüden beri tek lokma yemedik."

"Ah, ihtiyaçlarınızın derhal karşılandığını göreceksiniz. Cumhuriyet'te bizim dominamızınkinde sunulandan daha iyi domuz yemi bulamazsınız." Düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Ancak lapa biraz yavan olabiliyor. Ama korkmayın, çeşnisi bende."

İri Liisli sırıtarak elini kasık örtüsünün altına soktu. İşi daha fazla uzatmadan aletini çıkarıp lapa kazanının içine şırıl şırıl işedi.

Gladyatörler kahkaha atarak masalarına vuruyor, Kasap'a hakaretler yağdırıyordu. İri Liisli, Mia'nın gözlerinin içine bakarak mesanesindeki son birkaç damlayı da silkeledikten sonra Sidonius'a döndü. Sırıtışı buharlaşmıştı.

"Bir daha bana 'birader' dersen seni içine işediğim yemekte boğarım. Benim bu çatı altında *glaadyatörler*den başka kardeşim yok." Kasap yumruğunu göğsüne vurdu. "Saplasaman'dan sağ çıkana kadar, koca bir *hiçsin*."

Kasap yemeğinin başına dönerken birkaç kişi sırtını sıvazladı. Mia burun deliklerinde idrar kokusu, elinde kâsesiyle olduğu yerde durdu.

"Sandığım kadar aç olmadığımı fark ettim," dedi.

"Ben de," dedi Sidonius. "Aynı kafadayız, küçük Kuzgun."

Üçlü, boş bir masa buldu. Mia ve Sidonius gladyatörlerin karınlarını doyurmasını izlemekle yetindiler. Yüzlerindeki kederi gören Matteo kendi yemeğinden bir kaşığı Sidonius'un, bir kaşığı Mia'nın kâsesine aktardı. İri Itreyalı hayretle ona bakarken Mia Matteo'nun gözlerine baktı.

"Emin misin?"

"Ye, Mi Dona," diyerek gülümsedi Matteo. "Sen de benim için aynısı yapardın."

Mia omuz silkti. Sidonius'la birlikte nefes almadan yemeklerini mideye indirdiler. Heybetli çoban köpeği yemek alanına girdi ve yemek artıkları için etrafı koklamaya başladı. Matteo'nun yanına sokuldu ve boşalan kâsesine bakarak kısa kuyruğunu salladı.

"Üzgünüm, dostum," dedi Matteo iç geçirerek. "Tek bir kırıntı kalsaydı seninle paylaşırdım."

Mia gözucuyla, oğlanın iri köpeği okşamasını, kulaklarının arkasını kaşımasını ve köpeğin seğiren arka bacağı yere vurmaya başlayınca sırıtışını izledi.

"Adı Sivri Diş," dedi bir ses.

Mia başını kaldırınca Böcü denen küçük kızın başlarının üstündeki kirişlerin arasına oturduğunu gördü. Mia da küçükken annesinin azarları, babasının alkışları arasında aynı yere tırmandığını hatırladı. Hep böyle olmuştu. Jüstikus Corvere onun erkek çocuğu dürtülerini desteklerken evin hanımı kızını döngünün birinde evlenecek hale sokmaya çalışırdı. Bazı şeyler farklı olsa Mia'nın hayatı nasıl olurdu acaba? General Antonius babasının desteğiyle kral olsa o şimdi nerede olurdu? Muhtemelen yanağında bir damga, burnunda çiş kokusunun olmayacağı bir yerde...

"Sivri Diş." Matteo gülümseyerek köpeğin sırtını sıvazladı. "Güzel isim."

"Seni sevdi," dedi küçük kız.

"Evde tazılarım vardı. Onlarla aram iyidir."

Matteo'nun gülüşü bütün yüzüne yayılmıştı, gözleri parlıyordu. Böyle bir yer için fazla güzeldi. Ama Böcü'nün hoşuna gitmiş gibiydi, telaşla uzaklaşırken yanaklarının kızardığını saklamak için başını eğdi.

Yemekler bitince gladyatörler mahzene gönderildi. Mia, Sidonius ve Matteo en arkada yürürken onlara emir dışında tek kelime eden, itekleme ya da pis bir sırıtış dışında en ufak bir ilgi gösteren yoktu. Mia dibi gördüğü birkaç saatin sonunda duruma alışmaya başladığını hissediyordu. Müşfik Kedi nerelerdeydi acaba, Beyaz Kale'ye ulaşabilmiş ve...

"Anlaşılan şampiyonumuz biz ayaktakımıyla uyumak için fazla iyi," diye homurdandı Sidonius. "Karı kılıklı otuz birci."

Mia, Itreyalının baktığı yöne dönünce Furian'ın aşağıdaki kışla yerine, kalenin iç kısmına götürüldüğünü gördü.

Vaanlı kız kaşlarını çatarak Sid'e döndü

"Yerinde olsam dilimi tutardım, Itreyalı."

"Genelde kadınlar bana önce içki ısmarlar," dedi Sidonius sırıtarak. "Ama öyle olsun. Madem tutmak istiyorsun, nereye koyayım?"

Mia gözlerini devirerek iç geçirdi. Vaanlı kız elini Sidonius'un kasıklığının içine sokup ona çığlık attıracak kadar sıktı.

"Kıçına, ahmak puşt," dedi. "Yenilmez Furian bu birliğin şampiyonu. Hak ettiği gibi bizden ayrı bir yerde uyuyor. Ne zaman *venatus*'ta onu alt edersin, o zaman hakkında atıp tutarsın. O zamana kadar çeneni kapa, yoksa ben kapatmayı bilirim."

"Kıpırdayın!" diye kükredi arkalarındaki muhafız.

Kız Sidonus'un hayalarını bırakıp ayaklarını yere vura vura basamakları indi. İri Itreyalı Mia'nın üstüne yığılınca adamın takımlarını o gün yeterince hırpaladığını düşünen Mia yürümesine yardım etme inceliği gösterdi.

Matteo iç geçirerek, "Kadınlarla aranın çok iyi olduğu kesin, Sid," dedi Itreyalının diğer kolunu omzuna alarak.

"Annen de öyle demişti," dedi iri adam yüzünü buruşturarak.

Gladyatörler mahzenin önündeki odada toplanınca duvardaki afsun mekanizması çevrildi ve kışlaya açılan kapı aralandı. Mia arkasında Sidonius ve Matteo'yla yere taze saman serpilmiş geniş bir hücreye sokuldu. Gladyatörlerin tamamı kendine ayrılan kafesteki yerini alınca dışarıdaki odacıkta bekleyen bir muhafız bir kolu kaldırdı. Kapıların hepsi çarparak kapandı, afsun kilitleri yuvalarına oturdu. Savaşçıların her biri yedi santim kalınlığındaki demir parmaklıklı kafeslerin arkasına kapatılmıştı.

Mia, Dona'nın mallarını aşağıda, karanlık ve serin bir ortamda uyutmasının nedenini daha iyi anlıyordu. Leona kıymetli "Kartallarına" duyduğu büyük sevgiye rağmen, kümeslerinden kaçmalarını istemiyordu.

Simyevi ışıklar kısılmıştı, gladyatörler loş ışıkta kendi aralarında konuşuyordu. Mia savaşçıların mırıltılarını dinlerken farklı aksan ve tınıların birbirine karıştığını fark etti. Vücudunun her yeri dövmeli Dweymeri kadın koridorun karşısında, hakiki taş duvarları bir nebze mahremiyet sağlayan tek kişilik bir hücrede kalıyordu. Mia kapının altından kadının şarkı söylediğini duyabiliyordu.

Bir süre sonra konuşmalar kesildi, sessizlik sis misali iniverdi. Mia taşın üstünde tanıdık bir tıkırtı duydu. Elinde kindar kamçısıyla tek bacağı aksayarak hücrelerin arasında dolaşan Executus'un karaltısını gördü. Adamın kırlaşmış saçları yele misali omuzlarına dökülüyordu, sakalı yeni taranmıştı. Yüzünü boydan boya kesen korkunç yara izi yüz hatlarını gölgeliyordu.

"Anlaşılan bu duvarların arasından çok fazla uzak kalmışım," diye kükredi. "Dokuma tezgâhındaki kız kuruları gibi gevezelik edecek takatiniz olduğuna göre, yeterince yorulmamışsınız."

Executus, Mia'nın hücresinin önünden geçerken ondan tarafa bakmadı bile. Loş ışıkta parlayan mavi gözleriyle, topallayarak kapıya döndü.

"İyi dinlenin, Kartallar," diye seslendi. "Ahirdöngü uzun bir döngü olacak. Ant olsun."

Demir kapı afsunlu düzeneğin gıcırtısıyla gümbürdeyerek kapandı. Mia kendi kendine söylenerek başını salladı. Sidonius da bir şeyler geveledi. Kırık burnu yüzünden sesi boğuktu.

"Umarım ahirdöngü bu piçle çembere girme fırsatı bulurum. Canına okuyup cesedini sıcağı sıcağına becereceğim."

"Bunun için bir alete ihtiyacın olacak, korkak."

Ses koridorun karşı tarafından gelmişti. Mia başını kaldırınca Lapa Bozucu Kasap'ın hücresinin parmaklıklarının arkasından onlara baktığını gördü. Yüzü yamuk bir burun ve çopur bir deriden ibaretti, vücudu buruşuk yara izleriyle kaplıydı.

Sidonius gladyatöre pis pis bakarak, "Bana bir daha korkak dersen seni ve kahrolası ailenin tamamını gebertirim," dedi.

"Konuş, konuş, ufaklık." Kasap'ın dudakları çirkin bir gülüşle kıvrıldı. "Executus'la çembere girince sana ne kadar faydası olacağını görürsün."

"Hah, onun gibi yaşlı bir itle dans edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Kasap başını iki yana salladı. "Gelmiş geçmiş en büyük gladiatı'lerden birinden bahsediyorsun, cahil herif. Seni bir lokmada yutar, kemiklerini kürdan diye kullanır."

Sidonius gözlerini kırpıştırdı. "Hah!"

"Itreya'nın Kızıl Aslanı'nı hiç duymadın mı?"

"Cehennem ve kan aşkına." Mia az önce Executus'un çıktığı kapıya baktı. "O Arkades mi?"

Matteo gözlerini ovuşturarak doğruldu. "Arkades kim?"

Kasap homurdandı: "Bu heriflerin dünyadan haberi yok."

"Ona Kızıl Aslan derlerdi," dedi Mia.

"Executus da eskiden bizim gibi köle miydi?" diye sordu Matteo.

"Senin gibi değil, beş metelik etmez bok çuvalı," diye hırladı Kasap. "Adam kapı gibi gladyatördü."

"On yıl önce *Venatus Magni*'nin galibiydi," dedi Mia şaşkınlık ve hayranlıktan kısılan sesiyle. "Ultima herkese açık olurdu. Oyunlara katılan gladyatörlerin tamamı o son maç için kuma salınırdı. Biri öldürülene kadar sahaya her dakika yeni bir savaşçı gönderilirdi. Yaklaşık iki yüz falan."

"İki yüz kırk üç," dedi Kasap.

"Ve Executus hepsini öldürdü, öyle mi?" dedi Matteo nefesi kesilerek.

"Tek başına değil," dedi Mia. "Ama kıyım bittiğinde ayakta kalan o oldu. Tanrımezarı arenasındaki kumun bir daha eski rengine dönmediği söylenir."

"Bu yüzden ona Kızıl Aslan dediler," dedi Kasap. "Özgürlüğünü Leonides'in renklerinin altında kazandı. Bacağı o kadar kötü kırılmıştı ki kesmek zorunda kaldılar." Sid'e pis pis sırıttı. "Onunla dans hâlâ dans etmek istiyor musun, ufaklık?"

Sidonius yüzünü buruşturduysa da sessizliğini korudu.

Kışlanın demir kapısının arkasından bir ses, "Size *uyumanızı* emrettim!" diye böğürdü.

Kasap burnunu çekip saman yatağının üstünde arkasını döndü. Matteo da aynısını yapınca Sid birkaç küfür geveleyip hepsine sırtını dönüp kıvrıldı. Mia loş ışıkta derin düşünceleriyle baş başa kaldı.

Simyevi kürelerin ışığı ağır ağır söndü. Kışla yukarıdaki merdivenin eşiğinden süzülen incecik güneş huzmeleri dışında karanlığa gömüldü. Mia karanlığın kafa derisine yayıldığını, teninin ürperdiğini hissetti. Burada hava boğucu, saman ve ter kokusu ağırdı. Ama en azından karanlıktı.

Kendini neredeyse buraya ait hissedecekti.

Hücrelerdeki bütün göğüsler uyku ritmiyle inip kalkana kadar, yaklaşık bir saat bekledi. Matteo uykusunda kendi kendine konuşuyor, Sidonius usul usul horluyordu. Mia arkadaşlarının uyuduğundan emin olmak için karanlıkta etrafına bakındı. Gözlerini kapadı. Nefesini tuttu.

ve hücresindeki

gölgelerden

antredeki

gölgelere

Adım attı.

Oda ayaklarının altında dalgalanıyordu, dengesini sağlamak için duvara tutundu. Tepede göz alıcı iki güneşin sıcaklığını hissedebiliyordu. Çömelip demir kapının arasından hücrelere baktı. Yokluğunun fark edilmemesinden hoşnut, bir fısıltı gibi kaleye süzüldü.

Müşfik Kedi ve Tutulma gölgesinde olmadığı için kalbi hızla çarpıyor, avuçları terliyordu. Binanın planını adı gibi biliyordu ama yalnızca kendi gözleriyle idare etmek zorunda kaldığı için yapayalnız hissediyordu. Gölgekedinin Beyaz Kale'den haberlerle dönmesini o bekleyebilirdi ama soruları bekleyemezdi. Babasının öldüğü döngüden bu yana ne olduğunu merak ediyordu. Ve şimdi aradığı bütün cevaplar bir nefes uzakta olabilirdi.

Kulaklarında Şahit Fareci'nin derslerinin yankılarıyla, hızla ilerledi. Daha alt katlarda dolaşan muhafızların ayak seslerine kulak kesildi. İçeride sadece bir çift devriye geziyordu ve onlardan uzak durmak kolaydı; ipek perdelerin arasından geçip görünmeden kilere yöneldi.

Mutfak boştu, açlıktan kuruyan aşçı ortalarda yoktu. Ancak kiler yiyecekle doluydu ve Mia gömülüp tıka basa doyana kadar yedi. Saplasaman'dan sağ çıkmak için gücünün her zerresine ihtiyacı olacaktı. İki çelik çatal çalıp hiç gürültü çıkarmadan kilerden sıvıştı.

Devriye gezen muhafızları bir kez daha atlattı. Karnındaki huzursuzluğa kulak vererek hisleriyle ilerliyordu. Gladyatörlerin fantastik canavarlarla çarpıştığı bir *Venatus* sahnesini tasvir eden uzun bir duvar halısının önünden geçti. Koridora dizilen gladyatör zırhlarının sorguçlu miğferleri ve cilalı göğüs zırhları güneşte ışıldıyordu. Mia gittikçe şiddetlenen korkusunun yakıcılığını midesinde hissederek parmaklıklarında demir kilit olan bir odaya geldi.

Ve parmaklıkların arka tarafında...

Mia kasık örtüsünün altından çıkardığı iki çatalın sivri uçlarını duvara yaslayarak büktü. Kulağı muhafızlarda, anahtar deliğinin önünde çömeldi ve işe koyuldu.

Kilidin açılması çok sürmedi, onu kapı izledi ve Mia omzunun üstünden etrafı kolaçan ettikten sonra içeri süzüldü.

Boğazına yapışan bir çift el boynunu sertçe büktükten sonra onu geniş bir omzun üstünden yere çaldı. Kafası zemindeki geniş taşlara çarpan Mia'nın gözünün önünde yıldızlar uçuşuyor, gırtlağına bastırılan dirsek nefes almasını engelliyordu. Mia gözlerini kırpıştırarak karşısındaki ışıltılı kahverengi gözlere ve kuzguni saçların çevrelediği yakışıklı yüze baktı.

Yenilmez Furian.

Furian Mia'nın üstünde oturuyor, nefes almasını engelliyordu. Adamın varlığından duyduğu rahatsızlık, bu kadar yakınındayken adeta kızın bütün bedenine yayılıyordu; artık bir hastalık olmaktan çıkıp korkunç bir açlığa dönmüştü. Ancak nefes alma ihtiyacı hepsinin üstündeydi.

Mia çatallardan birini şampiyonun koltukaltına batırdı. İyice bastırsa göğüskafesini aşıp kalbine ulaşabilirdi. Mia, Furian dirseğini nefes borusuna bastırırken ağzından tükürükler saçmamaya çalışarak çatalı biraz daha sapladı.

Gözlerini Yenilmez'in gözlerinden ayırmadan bastırmaya devam etti. Nihayet Furian dirseğini kaldırdı ve ancak nefes almasına izin verecek kadar geri çekildi.

Sesi derin ve melodikti. Gözleri siyah çikolata rengindeydi, enfes ama acımtırak. Mia bedenine yaslanan vücudun çırılçıplak olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Burada ne arıyorsun, köle?"

Mia boştaki eliyle adamın dirseğini tutup onu yavaşça kenara itti.

"Konuşmalıyız," diye cevap verdi. "Birader."

10. BÖLÜM

SIRLAR

Ash ile Jessamine katedralin çatısında çarpışırken gökler fırtınanın gümbürtüsüyle sarsılıyordu.

İkisi de sessizdi. Ne savaş çığlıkları ne küfür ne de iğneleyici, alaycı sözler. İkisi de ölüm sanatında Cumhuriyet'in en iyi katilleri tarafından eğitilmiş ve derslerini iyi almışlardı. Ashlinn kolundan iki hançer çekip Jessamine'in saldırısına karşılık verdi. Mia o korkunç yakıcı ışıkta yağan yağmurun altında gözlerini kırpıştırırken Ash'in

silahlarının zehirle renk değiştirdiğini fark etti. Jessamine uzun kılıcıyla avantajlı olsa da Ash'in tek bir sıyrığı sonunu getirmeye yeterdi.

Mia el yordamıyla uzun kılıcına ilerlemeye, ayağa kalkmaya çalıştı. Ama ikisini de beceremedi, o lanetli teslis Ashlinn'in boynunda olduğu sürece de beceremeyecekti. Ashlinn'in her hareketinde bulutların etkisini azalttığı güneşlerışığı madalyona yansıyıp Mia'nın gözlerine hücum ediyordu. Ayağa kalkıp dövüşmek bir yana, elinden gelen tek şey, ağlamaklı bir ses çıkarmamak için dişlerini sıkmaktı.

Müşfik Kedi tüymüştü, Tutulma da teslise yaklaşamazdı. Mia yalnızdı. Bu tanrı ile nefreti karşısında duyduğu dehşet karnında düğüm düğüm oluyordu.

Onca güç. Onca eğitim. Onca yetenek.

Oysa ne kadar çaresizdi.

Jessamine kaygan kiremitlerin üstünden ileri atıldı; onu Solis'in gözde öğrencisi yapan hızı ve yırtıcı kurnazlığı iş başındaydı. Ash geri çekildi; rakibiyle boy ölçüşemeyeceğini anlayınca gözünü korku bürümüştü. Ama sesi tekdüze ve soğuktu.

"Seni yeniden görmek ne güzel, Jess. İkinci sırada olmak nasıl bir his?"

Çeliğin çeliğe sürtünerek söylediği o neşeli şarkı.

Gök gürültüsünün perküsyonu.

"Söylesene," dedi Ashlinn, Jessamine'in hamlesinden kıl payı kurtularak. "Kılıç olmanı engelleyen bir kızla çalışmak nasıl bir his?"

Jessamine kışkırtılmayı reddederek sessiz kaldı. Ashlinn'i geriye itip ve rakibinin yağmurdan ıslanan kiremitlerin üstünde kaymasını sağladı. Ashlinn hızla doğrulurken bıçaklarından biri elinden kaydı. Zehirli hançer çatının eğiminde bir süre sektikten sonra su son anda oluğunun kenarında durdu.

"Mia'nın Diamo'yu öldürmesi nasıl bir his?"

Jessamine bir an bocaladıysa da öfkenin karıştığı bir hararetle yeniden hamle yaptı. Ashlinn gülümseyerek, Mia'nın çaresizce yattığı tarafa geriledi. Ağzından ölümcül bir zehrir damlayan bıçağını önünde tutuyordu.

"Onunla yatıyor muydun?" diye sordu. "Hiç öğrenemedim. Onu öldüren kızın önünde diz çökmenin tadı nasıldı?"

"Kes sesini," diye fısıldadı Jessamine.

"Diamo'nun ölümü korkunçtu, Jess," dedi Ashlinn. "Kan kusarak, altına sıçarak. Sınav çemberinden kokusunu alabildin mi? Ben kokuyu ta tribünden aldım."

"Kes sesini!"

Jessamine öfkeden çarpılan yüzüyle ileri atıldı. Ashlinn yan döndü ve düşmanın dengesini bozarak kemerindeki keseye ulaşmak için zaman kazandı. Keseden bir avuç aldı ve ışıldayan simyevi tozu Jessamine'in gözlerine savurdu. Kızıl, görmeyen gözlerle

ağzından tükürükler saçarak geri geri sendeledi. Ashlinn ölümcül darbeyi indirmek için yaklaştı ama Mia midesi köpürerek çizmeli ayağını savurup Ashlinn'in ayağını kaydırdı.

Jessamine ve Ashlinn yere serilirken, uzun kılıç da zehirli bıçak da kiremitlerin üstüne düştü. Kızlar çıplak elle, birbirlerinin yüzünü pençeleyerek, yumruklar, tekmeler ve küfürler savurarak boğuşmaya başladılar. Eğimli çatıdan aşağı yuvarlandılar ve ancak su oluğunun kenarında durdular. Ashlinn Jessamine'in altında, elleri kızıl saçlının gırtlağındaydı. Jessamine indirdiği sert yumrukla Ash'in dudağını patlattı. Gözleri hâlâ yarı kör olmasına rağmen, altın zincirini çekmeyi başardı. Zincir kopunca teslis on metre aşağıdaki arnavutkaldırımına düştü. Madalyon bir gök gürültüsü ve göğü yırtan şimşek eşliğinde gözden kaybolurken Mia'nın kafasının zonklaması ve mide bulantısı yavaş yavaş azalmaya başladı.

"Hain sürtük!" diye bağıran Jessamine, Ash'in çenesine bir yumruk indirdi.

"Üstümden... kalk!"

"Sana korkunç ölümün nasıl olduğunu göstereceğim."

Jessamine parmaklarını Ash'in boğazına sarıp boştaki eliyle bir yumruk daha indirdi. İkinci yumruk için elini havaya kaldırırken fırtınanın arasında bir ses yükseldi.

"Jess, yeter."

Gölzeri kan çanağına dönen Kızıl, arkasına bakmadı, gözlerini Ashlinn'den ayırmıyordu. Ayağa kalkan Mia hâlâ dengesini sağlayamamıştı ama elinde uzun mezarkemiği kılıcıyla çatının kenarına ilerliyordu.

"Siktir git, Corvere," dedi Jessamine tükürür gibi.

"Ona canlı ihtiyacımız olacak." Mia ağzındaki kusmuk tadından kurtulmak için tükürdü. "Braavi'yi kazıkladı ama bir servet ödediler. Bu kadar değerli bir haritayı yakmış olamaz. Harita gerçekten ondaysa bile, öldüğü takdirde o haritayı asla bulamayız."

"Senden emir alacak değilim."

Mia iç geçirdi. "Sen benim Elimsin Jess. Senin işin benden emir almak."

Jessamine, yüzüne düşen ıslak saçıyla dönüp Mia'ya baktı. Öfkesi, Mia'yla geçirdiği son yedi yokgecenin hiddeti nihayet kontrolü ele geçirmeye başlamıştı.

"Bu adak benim olmalıydı. Buradaki Kılıç ben olmalıydım."

"Hiç kimse hayatın adil olduğunu söylemedi, Kızıl."

"Adil mi?" Jessamine güldü. "Sen kim oluğğğğkkk..."

Jessamine gırtlağından kan fışkırarak arkaya düştü. Ashlinn az önce su oluğuna yuvarlanan zehirli bıçağı kıza bir kez daha sapladı. Jessamine inleyerek elini boynuna bastırdı; parmaklarının arasından fışkıran kıpkırmızı can suyu yağmurdan sırılsıklam olmuş giysisine akıyordu. Ashlinn bıçağı bir kez daha sapladı. Sonra bir kez daha.

Fırtına patlayıp Ashlinn El'in yakasına yapışıp onu öne çekerken Mia, Jess'in adını haykırdı. Jessamine düşmemeye çalışarak çaresizce Ash'in bileğine yapıştı. Ancak mide

bulandıran bir çatırtıyla çatının kenarından kayıp bazilika arazisini çevreleyen çitin üstüne düştü. Çitin sivri uçları kazık misali vücuduna saplanmıştı.

Aşağıdaki çömezlerden dehşet dolu çığlıklar yükseldi, sonra Luminatii, kardinal, kim olursa çağırmak için koşarak uzaklaştılar. Ashlinn, Jessamine'in kanına bulanmış halde güçlükle doğrulurken gökyüzü şimşeğin çizdiği mavi beyaz zikzaklarla aydınlandı.

"Seni sürtük," diye fısıldadı Mia.

Ashlinn yarılan dudağını sildi. Boynunu yoklayınca teslisin olmadığını fark etti.

"Mia, burada olanları anlamıyorsun..."

Mia kılıcını kaldırdı. "Onu öldürdün."

Ashlinn'in elleri kan içindeydi.

Mia'nın gözlerini öfke bürümüştü.

Çakan şimşek kılıcının bıçağında ve ayaklarının dibindeki çite saplanıp kalan ölü kızın gözlerinde parladı.

Bazilikanın çanları bu kez alarm niyetine çalıyordu. Avluda toplanan çömezler, "Cinayet, cinayet!" diye ulurken Mia kılıcını doğrultarak öne çıktı. Teslis çatıdan aşağı uçtuğu için Müşfik Kedi ve Tutulma geri dönmüş, Mia'nın daha önce hissettiği dehşet verici boşluğu soğuk çeliğin gücüyle doldurmuşlardı. Ash'in ayakları kendi gölgesinde kapana kısılmıştı, kaçacak yeri yoktu. Ama Mia Jessamine'e doğruyu söylemişti; kızı şimdi öldürse haritayı asla göremezdi. Kilise'de gördüğü son muameleden sonra dünya yansa eli boş dönmeyecekti.

Peki, Kilise'yi dize getiren kızla dönerse?

Kara Ana aşkına, Solis'in yüzünün alacağı şekli düşününce...

Böylece Mia kılıcını çekip kuzgun biçimindeki kabzasını Ashlinn'in çenesine indirdi. Kız yarı baygın bir halde sırtüstü düştü. Mia derhal kızın üstünü aramaya koyuldu; giysilerini, çizmelerini, kollarını. Bulduğu kılıç, zehir ve simyevi tozları çatıdan attı. Ashlinn sersemlemiş bir halde doğrulunca Mia bu kez kılıcının sivri ucunu kızın tam kalbinin üstüne bastırdı. Fırtınanın gürültüsüne karışan ağır bot seslerini duyabiliyordu.

"...luminatii, mia..."

"...TANRI'NIN BELASI İTLER. GELSİNLER BAKALIM..."

"...kan dökmeye bu kadar meraklı mısın, sevgili kurt eniği..."

"... KAÇMAYA BU KADAR MERAKLI MISIN, PİSİCİK...?"

"Bu duygunu çok takdir ediyorum, Tutulma," diye fısıldad Mia. "Ama burada amacımız bir döngü daha dövüşmek için sağ kalmak olmalı."

Gölgekurt hoşnutsuzluğunu bir homurtuyla dile getirirken Mia, Ashlinn'e döndü.

"Pekâlâ. Bu çatıdan inmenin iki yolu var. Ayaklarının üstünde mi yoksa sürünerek mi?"

"Bu... hileli bir soru mu?"

Mia kılıcının sivri ucunu Ashlinn'in tenine bastırdı. Mezarkemiği, çelikten daha sert ve taşı kanatacak kadar keskindi. Ufacık bir itiş...

"Kaçmaya yeltenir ya da nefes alışında hoşuma gitmeyen ufacık bir şey olursa, bu arnavutkaldırımını Ashlinn'in ilginç bir tonuna boyarız. Anlaşıldı mı?"

"... mia, gitmeliyiz..."

Kılıç hafifçe kıpırdadı. "Anlaşıldı mı?"

Ash yüzünü buruşturdu. "Dweymeri kristali kadar net."

Mia belindeki kemeri çıkardı. "Uzat ellerini."

"Meraklısı olduğunu bilmiyordum," dedi Ash pis pis sırıtarak. "Dürüst olmam gerekirse, teklif..."

Kılıç daha derine batınca Ashlinn acıyla yüzünü buruşturdu. Kırgın bir bakışla bileklerini uzattı. Mia kemeri bileklerinin etrafına sarıp iyice sıktı. Artık lejyonerleri çok rahat duyabiliyordu, katedralin önünde toplanmaya başlayan halk dehşetle, Jessamine'in demir çitteki cesedine bakıyordu.

Mia ayağa kalkıp deri kemere asıldı.

"Yürü."

Ashlinn'i çan kulesinin arkasındaki bir yağmur borusuna sürükledi. İfrit başı şeklindeki bir heykel iki kat aşağıdaki kilise avlusundan su püskürtüyordu.

"Hainler önden," dedi Mia.

"Ellerim bağlıyken inmem bayağı zor olacak, ha?"

"Başının çaresine bakacaksın. Yere inince kaçmayı aklından bile geçirme. Fırlatma bıçakları senden hızlı koşar ve senin ölçülerinde altı bıçak taşıyorum."

Ash yüzünü buruşturdu ama söylense de fazla zorluk çıkarmadan borudan aşağı indi. Mia, kulağında Müşfik Kedi'nin acele etmesini söyleyen fısıltısıyla onu takip etti. Kızlar bazilika arazisi boyunca koşup aile mezarlarının bulunduğu bir kabristandan geçtiler. Bir Luminatii bölüğü, "Durun!" diye emrederek katedralin köşesini dönerken onlar demir parmaklıkları geçiyorlardı. Mia, Ash'in bileklerini saran kemeri çekerek esirini bir sokağa sürükledi.

Lejyonerler çelik göğüs zırhlarına ve yanan güneşçeliği kılıçlarına rağmen parmaklıkları Mia'nın tahmininden çok daha hızlı aştılar. Aa'nın kutsal topraklarında işlenen bir cinayet sadık müritleri için yabana atılacak bir şey değildi. Mia etrafındaki kalabalığa bakınırken Ashlinn'in kemerindeki braavi kesesini kapmak için duraksadı.

"Corvere, sen ne halt ettiğini..."

Mia keseyi geniş bir kavis çizerek fırlatınca toplanan kalabalığın üstüne ışıl ışıl metelikler yağdı. Tepki hızlı ve şaşırtıcı derecede şiddetliydi, insanlar göklerin servet yağdırdığını görünce birbirlerine girdiler. Çevredeki taverna ve dükkânlarda bulunanlar

sokağa döküldü: Ashlinn'in altınlarını kapmak için itişen, bağırışan ve birbirlerini tekmeleyen dilenciler, fırıncılar ve kasaplar Luminatii'nin yolunu kapattı.

Mia, Ashlinn'in sızlanmasına aldırmadan kızı yağmurun altında sürükleyerek oradan uzaklaştı. Geniş bir köprüyü hızla aşıp administratii binalarının arkasındaki ağıllara girince Mia Ashlinn'i küçük bir girintiye çekti.

"Bana ne kadar..."

"Kes sesini," diye tısladı Mia. Ne yaptığını bilen parmaklarla gölgeleri kendine çekti ve dolayıp bükerek omuzlarının etrafında bir pelerine dönüştürdü. Bileğinin tek bir hareketiyle, tıpkı gizlice Sözcü Adonai'nin dairesine girdikleri döngü yaptığı gibi, Ashlinn'i de pelerinin altına çekti. Kızıl Kilise'deki döngülerinin anısıyla Jessamine'i hatırladı; çitlere saplanan görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu.

Jess, Tric, Luminatii'nin Kilise baskınında baskınında can veren bütün Kılıçlar... Hepsi de Ashlinn'in suçuydu. Mia'nın kollarının arasındaki kız, sokmak için fırsat kollayan bir yılandan farksızdı.

"Sakın ses çıkarma," diye fısıldayarak mezarkemiği bıçağını Ash'in gırtlağına dayadı.

Pelerinin altında bütün dünya simsiyahtı ama Mia Tanrımezarı'nın arka sokaklarını arayan lejyonerlerin sesini duyabiliyordu. Kızlar, uzun süren birkaç dakika boyunca Mia'nın gölgelerinin altında birbirlerine sokulup öylece beklediler.

Nihayet yağmurun sesine bir fısıltı eklendi.

"... gittiler, mia..."

Ashlinn gırtlağına dayanan bıçağın altında yutkundu. "Beni şimdi öldürürsen Ana'ya ant olsun ki peşinde olduğun haritayı asla göremezsin."

"O zaman seni öldürmemem iyi bir şey," dedi Mia. "Müşfik Kedi, sen çatıları kontrol et. Tutulma, sen önden git ve şapele dönüş yolunun temiz olduğundan emin ol."

"... ÖYLE OLSUN. AMA BEN YOKKEN BİRİNİ ÖLDÜRÜRSEN ÇOK BOZULURUM..."

Mia etrafındaki gölgelerin dalgalandığını, kedi olmayan kedi ve kurt olmayan kurdun ayaklarının dibindeki karanlıktan çıkıp gittiğini fark etti. Müşfik Kedi gölgeden gölgeye sekerek duvarı tırmanırken Tutulma da arnavutkaldırımında kayarcasına ilerleyerek sokağa çıktı. Mia Ash'in kalp atışını hissedebiliyor, teninde birbirine karışan lavanta ve taze ter kokusunu duyuyordu.

Kız, "Beni şapele geri mi götürüyorsun?" diye sordu.

"Boğazına dayanan bıçakta bir doz baygınlık var, Ash. Seni bayıltıp taşıma fikrinin hoşuma gittiğini söyleyemem ama gerekirse yaparım. Şimdi, kes sesini."

"Sekiz aydır izimi sürüyorlar. Şimdi beni ele geçirirlerse..."

"Çok da umurumda, Ashlinn."

"Tric'i öldürmek istememiştim, Mia."

Mia mezarkemiği hançeri çenesine bastırınca Ashlinn yüzünü buruşturdu.

"Sakın onun adını ağzına alma."

Ashlinn ellerini kaldırdı, ağır ağır ve dikkatli bir şekilde konuştu. Mia kızın sesindeki korkuyu duyabiliyordu; belli belirsiz titremesi, takındığı havaya rağmen, ölmek istemediğini söylüyordu.

"Ben Kilise Yönetimi'nin peşindeydim, Mia. Diğerleri yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

"Kendi kardeşin de buna dahil mi?"

"Yani. Osrik'i öldüren sendin demek."

"Hayır," dedi Mia. "Ama tek neden, Adonai'nin benden hızlı davranmasıydı. Tric'i ikiniz öldürdünüz. Yeminlerinize ihanet ettiniz. Kilise'ye ihanet ettiniz."

"Babamın intikamını almak için! Bizi en iyi senin anlaman gerekir."

"Şansını zorlama, Ashlinn." Mia kızı daha sıkı tuttu. "Benim babam öldü."

"Ne olmuş?" diye hırladı Ash. "Benimki de."

Bu sözle Mia sustu. Dile getirilmeyen sorular havada asılı kaldı. Yağmur dinmek üzereydi, gökyüzü tatsız bir griye boyanmıştı. Ashlinn uzun, titrek bir nefes aldı.

"Sekiz ay boyunca Kilise ve Kılıçlarından kaçmayı başardık," diye mırıldandı. "Sonunda bizi Leş Dehlizi'nde sıkıştırdılar. Babam iyiydi. Kara Ana'nın gelmiş geçmiş en iyi hizmetkârlarından biriydi. Ama herkesin şansı da bir yere kadardır."

Mia oltaya gelmeyerek başını iki yana salladı. Ashlinn Järnheim yalancının tekiydi. Kilise'deki eğitimleri boyunca da yalan söylemişti. Kilise yönetimine, Mia'ya, herkese. Bazilikanın çatısında Jessamine'i kalbinden vurmuştu ve şimdi aynısını Mia'ya yapıyordu. Ağzından çıkan her kelime zehirdi.

"Bir daha kes sesini demeyeceğim, Ash."

Ashlinn derin bir iç çekti, öfkesi etkisini kaybediyordu. "Burada dönen dolapları hiç anlamıyorsun, değil mi? Seni tanıyorum, Mia. Kızıl Kilise'nin aslında ne olduğunu biliyor musun? Scaeva maaşlarını öderken onu öldürmene izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

Mia konsülün adını duyunca yumruk yemiş gibi oldu.

"Zırvalıyorsun."

"Sence Scaeva neden hâlâ hayatta? Senato'nun yarısı onu yere sermek istiyor, sence Mukaddesat tarafından korunmasaydı onu öldürmek için bir Kılıç tutmuşa güçleri yetmez miydi? Julius Scaeva piçin teki ama aptal değil. Senelerdir Kilise'nin müşterilerinden biri."

"Kilise asla..."

"Onlar katil, elbette yaparlar! Kızıl Kilise'nin yaptıklarının kutsal bir yanı yok. Metelik için insan öldürüyorlar. Yarısı psikopat, diğer yarısı da sadist piçlerden başka

bir şey değil. Kutsal bir Gece Tanrıçası'nın hizmetkârı falan değiller, kahrolası fahişeler, o kadar."

Mia'nın zihninin çarkları hızla dönüyordu. Ash'in söylediği hiçbir şeye güvenilmeyeceğini biliyordu ama Mia bu sözlerde gerçeğin çınladığını duyar gibiydi. Scaeva'ya tehdit oluşturan herkes ya babası gibi öldürülmüş ya da braavi gibi satın alınmıştı. Scaeva'nın Kilise'yi de satın alması mantıklı değil miydi? Yoksa neden Mia'ya Scaeva'ya el sürmemesini emretsinler ki?

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ben sinsi sürtüğün tekiyim, Mia."

"Sen yalancı bir amcıktan başka bir şey değilsin."

"Muhterem Zat'ın dairesinde obsidiyen bir kasa var," dedi Ash. "Ve o kasanın içinde Kilise'nin üstlendiği bütün görevlerin kaydının tutulduğu bir defter saklı. Bütün müşterilerinin. Yedikleri bütün bokların. Kılıçlığa geçiş ziyafetinde Kilise'dekileri zehirleyince o defteri çaldım, Mia. Son sekiz aydır benim ve babamın peşindeler. Onlara ihanet ettiğimiz için değil. Bütün kirli sırlarını bildiğimiz için."

Ashlinn boğazına dayanan bıçağa rağmen başını yavaşça çevirdi. Mia'nın gözlerine baktı.

"Sen ve babanla ilgili olanı da dahil."

Mia kılıcı boğazına iyice bastırınca Ashlinn susmak zorunda kaldı. Ash, Jessamine'i öldürmüştü. Tric'i. Mia, şapele gitmemek için her şeyi yapacağını, her şeyi söyleyeceğini biliyordu.

"Yalancı," dedi.

"Öyleyim. Ama bu konuda yalan söylemiyorum, Mia. Kiliseye gidersem beni öldürürler, sen de çevirdikleri dolapları asla öğrenemezsin."

"Sana inanacağımı mı sanıyorsun?"

"İstersen kendi gözlerine görebilirsin."

"... defter sende mi?"

"İçimden bir ses bir sayfada yazılı isimlerin seni sarsmayacağını söylüyor. Ama mürekkepten fazlasıyla yazılan kanıtları görmek istersen, tam olarak nereye gitmen gerektiğini söyleyebilirim."

"Ah, demek öyle? Neresiymiş orası?"

Ashlinn safir kırıkları gibi ışıldayan mavi gözlerini Mia'ya çevirdi.

"Kilise."

"Konuşacak bir şeyimiz yok," dedi Furian sertçe.

Mia hâlâ Remus Birliği'nin şampiyonunun altında, adamın koluysa hâlâ boğazının üstündeydi. Kolu ve göğsü kaslarla kaplıydı. Çatalı bir kez daha, bu kez derisini sıyıracak kadar sert, Furian'ın kaburgalarına bastırdı.

"Tanıdığın diğer kadınları bilemem ama," dedi yumuşak bir sesle, "ben altta olmaktan çok hoşlanmam. Bırak da kalkayım."

"Benimle konuştuğun için bile dişlerini dökmeliyim. İçeri nasıl girdin?"

"Bırak. Kalkayım. Sefil herif."

Furian kilidi açık kapısına baktı. Mia, bir arada bulunurlarsa neyle karşılaşacağını hiç düşünmemişti ama sonucun da pek hoş olmayacağını biliyordu. Devriye gezen muhafızların ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

Furian bir küfür savurarak Mia'nın üstünden uzanıp kapıyı itti. Bir an öylece durup kulağını tahtaya dayayarak muhafızların geçişini dinledi. Mia şampiyonu tepeden tırnağa süzerken teninin istemdışı karıncalandığını hissetti. Hiç böyle yanık tenli, bütün vücudu kasla kaplı bir erkek görmemişti. Üstelik hızlıydı da. İri bir kedi gibi çevik ve güçlüydü. Vücudu tüysüzdü; Mia, onu hayranlıkla izleyen kalabalıklara sergilemek vücudunu tıraşladığını düşündü. Çenesi sağlamdı, karnındaki nehirler ve vadiler Mia'nın bakışlarını daha aşağılara çekiyordu. Mia onu içercesine süzerken istemsizce dudağını ısırdı.

Neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Lord Cassius'u da çekici bulurdu ama onun varlığına tepkisi bu kadar... şehvetli olmamıştı. Belki de Kılıçların Efendisi'ne hiç bu kadar yakın olmadığı için. Belki de o zaman daha küçük olduğu için. Sebebi ne olursa olsun, şimdi Furian'a bakarken hızlı hızlı nefes alıp verdiğini fark ediyordu. Uyluklarının sızladığını. Karnında kelebeklerin uçuştuğunu.

Furian'ın odası çok sade döşenmişti. Demir parmaklıklı küçük bir pencerede okyanusa bakıyordu. Bir duvara basit bir karyola yaslanmış, diğer köşeye bir egzersiz mankeni ve tahta kılıçlar yerleştirilmişti. Pencerenin altına Her Şeyi Gören'in ilk kızı ve savaşçıların efendisi Tsana için küçük bir mabet kurulmuştu ve karakalemle duvara Aa'nın teslisinin iç içe geçmiş üç halkası çizilmişti. Mia'yı sadece Aa'nın en hakiki inananları tarafından kutsanan teslisler hasta etse de kutsal sembolü görmek her zaman rahatsız ediciydi.

Kısacası Furian'ın odası bir ilik doğumlu villası sayılmazdı. Ama aşağıdaki kışlanın yanında saray gibi kalıyordu. Daha da önemlisi mahremiyeti vardı.

Muhafızlar onları duyamayacak kadar uzaklaşınca Şampiyon, Mia'ya döndü. Çenesi gergindi. Upuzun koyu saçları, enfes çikolata gözlerini çevreliyordu.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" dedi Mia nefesi kesilir gibi.

Furian odanın içinde hızla hareket edip yataktan kaptığı gri kumaş parçasını beline sardı.

"Neyi hissediyorum?"

Mia yerden kalktı, saçını kulağının arkasına attı. Gözüne bir hareket ilişince mabedin mumlarından duvara vuran gölgeleri gördü. Onunki. Furian'ınki.

"Çene aşkına," dedi soluğu kesilerek. "Bak..."

Gölgeleri başına buyruk hareket ediyordu.

Saçları gizli bir esintiyle uçuşuyor, ıssız bir kıyıya vuran dalgalar gibi birbirlerine uzanıp geri çekiliyorlardı. Mia'nın tek kasını bile oynatmazken gölgesi Furian'ınkine uzandı. Yenilmez, gölgesinin gerçekliğini sınamak ister gibi uzanıp duvara dokundu. Ama gölgesi onunla birlikte hareket etmek yerine Mia'nınkine uzandı.

Şampiyon geri geri sendelerken üç parmağını havaya kaldırdı. Bu, Aa'nın kötülüğü savuşturma işaretiydi. Bu hareketiyle gölgeler taş kesildi, artık sadece mumun alevi ölçüsünde titreşiyorlardı.

"Sen de benim gibisin," dedi Mia.

Furian gözlerini kırpıştırdı, bakışlarını gölgelerden Mia'ya çevirdi.

"Seninle hiçbir benzerliğim yok," diye homurdandı. "Ben gladyatörüm."

"*Darkin* olmanı kastettim," dedi Mia. "Benim gibi."

"Tekrar ediyorum, aramızda hiçbir benzerlik yok, kızım."

"Yoldaşın nerede?"

"... Neyim?"

"İblisin," dedi Mia. "Benim gölgemde yaşayan iki yoldaşım var. Genellikle yani. Seninki ne? Şu anda nerede?"

"Ben iblis falan tanımıyorum," diye homurdandı Furian, "şu anda karşımda duran dışında."

Yüzünde tiksintiye yakın bir ifadeyle Mia'yı süzdü. Ancak Mia, Yenilmez'in tüylerinin de diken diken olduğunu görebiliyordu. Furian daha hızlı soluyordu, gözbebekleri büyümüştü; bunlar Şahit Aalea'nın Mia'ya bir erkekte –ya da bir kadında– ayırt etmeyi öğrettiği işaretlerdi.

Arzu.

"Hücrenden nasıl kaçtın?" diye sordu Furian.

Mia omuz silkti. "Gölgeden gölgeye Adım atarak geldim."

"Büyücülük," dedi Furian aksi bir tavırla.

"Büyücülük değil. Bizim *doğamız* bu. Sen yapamıyor musun sanki?"

"Benim karanlıkla işim olmaz." Furian bir kez daha üç parmağını havaya kaldırdı.

"Ama oldu," dedi Mia ona bir adım yaklaşırken. "Bu döngü, ben kumda Executus'la dövüşürken. Sen benim..."

"Git buradan, kızım. Ben bu birliğin şampiyonu ve Aa'nın tanrı korkusu taşıyan bir evladıyım. Gladyatörlerin ayaktakımıyla işi olmaz, kâfirlikle de."

Mia, Tsana mabedine ve duvardaki teslise baktı.

Olabilir mi?

"... Sen inananlardan mısın? Nasıl olur da..."

"Bas *git*," diye tısladı Furian. Muhafızların duymasından çekindiği için sesini yükseltmeye cesaret edemiyordu ama Mia, yumruklarındaki öfkeyi ve boynundaki gergin damarları görebiliyordu. "Muhafızlar seni hücremde bulursa Executus ikimizin de derisini yüzer. Senin gibiler yüzünden kanımı akıtamam. Şimdi ben boynunu kırıp işimi Domina'nın merhametine bırakmadan, toz ol."

Furian'ın gölgesi duvarda kıvranıyordu, elleri Mia'nın gölgesinin boğazına uzanmıştı. Mia bir adım geri çekildi ama saçları bir yılan yuvası gibi kıvrılıp bükülen gölgesi yerinden kıpırdamadı. İçindeki açlık ve o büyük huzursuzluk hissi artık öfkeye karışmıştı.

Bu adamın darkinlerden haberi yoktu. Kendinden bile bihaberdi. Burada cevap falan yoktu. Daha fazla soru vardı.

Ve Mia burada kaldıkça yakalanma ihtimali artıyordu.

Mia arkasını dönmeden ağır ağır geri çekildi ve kapıda durup dışarıdaki muhafızların sesine kulak kesildi. Hiç ses duymayınca gürültü çıkarmadan kapıyı açıp koridoru kolaçan etti. Boş olduğuna ikna olunca omzunun üstünden birliğin şampiyonuna ve duvarda titreşen gölgesine baktı.

Kendine neden burada olduğunu hatırlattı. *Magni*'de galip gelmek için, darkin olsa da olmasa da, bu adamı alt etmek zorundaydı. Karanlık yakınlıkları ne olursa olsun, adam, zafere giden yolda onun için engeldi ve bu gerçek daha önemliydi.

Mia ile intikamı arasındaki engeldi.

Öyle olsun.

"Güzel oda," dedi etrafına bakarak.

"Ne olmuş?" dedi Furian öfkeyle.

Mia omuz silkti.

"Yerinde olsam fazla yayılmazdım."

Kız dışarı süzüldü, kapıyı arkasından kapadı.

Gölgesi de hemen peşine takıldı.

Şak!

"Gladyatörler bir tek yenilgiden korkar!"

Şak!

"Gladyatörler bir tek zafere susar!"

Şak!

"Gladyatörler bir tek şan için yaşar!"

Mia'nın yakıcı güneşler altında ter dökerek geçirdiği saatlerin ezgisi buydu. Executus'un sesi şarkı sözü, kamçısının şaklaması tempo ve etrafındaki kadın ve erkeklerin homurtuları, inlemeleri ve küfürleri nakaratti.

Kuzgun Yuvası'na geleli bir hafta olmuştu ama o yedi döngü Mia'ya yıllar kadar uzun gelmişti. Executus hiç aman vermeden onu, Matteo'yu ve Sidonis'u, oyunlarda geçen yıllarının ona öğrettiği her silah, her dövüş biçimi, her hileyle eğitiyordu. Çemberin içinde, bahçenin dört bir yanındaki engebeli alanlarda, hatta uykularında dövüşüyorlardı. Her tökezlemeleri Executus'un kamçısının inmesiyle karşılık buluyordu. Attıkları her yanlış adım. En ufak bir hata.

Şak!

Şak!

Şak!

Gladyatörlerden ayrı tutuluyor, herkesten sonra banyo yapıp herkesten sonra karınlarını doyuruyorlardı. Kasap en az üç akşam yemeklerini daha mahvetmişti; iki kez içine işeyerek bir kez de Sivri Diş bahçede işini gördükten sonra topladığı bir avuç köpek bokuyla. Mia her yokgece mutfağa gölge çıkarmalar yaparak yemek aşırmış, hatta bir keresinde yemek salonunda bulduğunu bahane ederek Sidinous ve Matteo'ya da ekmek getirmişti. Ama yine de kötü durumdaydı. İki yoldaşının hali ondan da beterdi.

Executus üçlüye, "Sizi beş metelik etmez fahişe dölleri," diye kükredi. "Birkaç döngü sonra bu birliğin renkleri altında *venatus* kumlarına ayak basacaksınız. Kanınızın ilk damlasını gördükleri anda kalabalığın daha fazlası için ulumayacağını sanıyorsanız, sandığımdan daha da aptalsınız demektir. Şimdi, yenmek için saldırın!"

Yukarıdan bir ses, "Executus?" diye bağırdı.

Mia başını kaldırınca Dona Leona'nın yukarıdaki geniş balkonda olduğunu gördü. Dalga dalga inen beyaz ipek elbisesini altın bileklikler tamamlıyordu; kahverengi saçları arkadan örülmüştü.

"Dikkat!" diye kükredi Executus.

Gladyatörler bir anda durup yumruklarını göğüslerine vurdu.

"Domina?" dedi Executus.

Kadın işaretparmağıyla onu yanına çağırdı.

"Fısıltınız emirdir," dedi iri adam, önünde eğilerek.

Mia ve arkadaşlarına döndü.

"Sidonius sen tahta adamlarla çalış." Mia ve Matteo'ya baktı. "Siz ikiniz çemberde dövüşün. Kalkanı hâlâ çiçek demeti gibi tutuyorsun, evlat. Ve Matteo kılıcı üç yaşındaki bir çocuğun aletini salladığı gibi sallıyor. Saplasaman'dan sonra o güzel kafalarınızın omuzlarınızın üstünde kalmasını istiyorsanız ikiniz de biraz kıçınızı kaldırsanız iyi olur."

Executus sakalını sıvazladıktan sonra topallayarak kaleye girdi. Sidonius eğitim mankenleriyle çalışmaya koyulurken Böcü, Mia ve Matteo'ya tahta kılıç ve kalkanlar getirdi. İkili, çemberin içinde toz kaldırarak dans edercesine çarpışmaya başladı.

Matteo, "Kıçınızı kaldırın mı?" diye söylendi. "Koca hafta ne halt ettiğimizi sanıyor acaba?"

Mia cevap vermedi, bütün dikkatini antrenmana vermişti. Katıksız bir piç olmasına rağmen, Executus'un Arkades olduğunu öğrendiğinden beri ağzının içine bakıyordu. Kızıl Aslan ona kalkan tutuşunu çalışmasını söylüyorsa kahrolası kalkan tutuşunu çalışacaktı.

"Daha sert vur," diye homurdandı. "Sıkıştır beni."

"Öyle yapıyorum zaten," dedi oğlan kılıcını ona doğru savururken.

Mia, Matteo'nun hamlelerini kolayca savuşturuyordu, peş peşe darbeleriyle oğlanı kuma sırtüstü sermeyi başardı. Kalkanına bir kılıç darbesi daha indirirken öfkeyle haykırdı.

"Cehennem ve kan aşkına, sırçadan yapılmışım gibi dövüşüyorsun. Vursana!"

Matteo, Mia'nın darbesini engelledi ve zayıf bir karşılık verdi. Tahta kılıçlar tahta kalkanlara çarpıyor, ayakları bir perküsyonun ritmine çılgınca uyum sağlamaya çalışır gibi sürekli yer değiştiriyordu.

"Canını yakmak istemiyorum, Kuzgun," dedi Matteo.

"Neden? Ben de senin canını yakarım diye mi?"

"Çünkü... sen kızsın," dedi oğlan.

Mia'nın gözleri büyüdü. Dişlerini sıktı, sandaletlerini kumda sürüyüp zikzak çizerek Matteo'nun hamlesini savuşturdu. Sonra olduğu yerde döndü ve kürekkemiklerinin arasına sert bir darbe indirip onu sersemletti. Oğlan ona dönerken bu kez kalkanını suratına çarparak ağzından burnundan kan fışkırtarak yere düşmesine neden oldu.

Sonra tepesine dikilip tahta kılıcını boğazına bastırdı.

"Hayalarına sahip çık," dedi. "Annen hepimize narin çiçekler gibi davranmanı öğretmiş olabilir, belki de sadece aletinle düşünüyorsun. Ama kumda kız diye bir şey yoktur. Anne ya da kız evlat da. Baba ya da erkek evlat da. Sadece *düşman*

vardır. Rakibinin bacaklarının arasında ne olduğuna kafa yormakla bir saniye bile kaybedersen başının vücudundan ayrıldığıyla kalırsın. O zaman o aptal aletin neye yarar, söyler misin?"

Oğlan yutkunarak yüzündeki kanı sildi.

"Affedersin," diye mırıldandı. "Ben..."

"Gladyatörler! Dikkat!"

Mia oğlanın kanlı suratından balkona döndü. Executus Arkades, Dona Leona'nın yanındaydı. Kadın, yüzünde güneşleri aratmayan bir tebessümle, yüksek ve berrak bir sesle konuştu.

"Kartallarım! Yarın Karaköprü ve Vali Salvatore Valente onuruna düzenlenen büyük oyunlar için yola çıkıyoruz! Bu, *venatus* sezonunun ikinci resmi organizasyonu ve bütün gözler orada olacak. Şampiyonumuzun geçen ay Talia'da aldığı galibiyet sayesinde Remus Birliği artık büyük itibar görüyor."

Eliyle Furian'ı selamladı. Gladyatörler, Yenilmez'in adını haykırarak kılıçlarını kalkanlarına vurdular.

"Ancak Furian'ın zaferi *magni*'deki yerimizi garantilemiş değil!" diye devam etti Leona. "Kalabalıkların kana susamışlığı hiç dinmez ve editorii büyük gösterilerine sadece en iyileri kabul eder. Zafer kazanmalıyız. Zafer *kazanacağız!*"

Gladyatörler hep bir ağızdan, "Zafer!" diye haykırdı.

"Birazdan adlarını sayacağım gladyatörler Karaköprü *venatus*'una katılıp Remus'un Kartalları adına dövüşmeye hak kazandılar. Bir adım önce çık, Amai Kasabı!"

Lapa Bozucu bebekken çok düşmüş adam gülümsemesiyle bir adım öne çıktı ve yumruğunu arkasındaki adamlara doğru kaldırdı.

"Dweym'in Ölüm Meleği, Kanşakıyan!"

Dövmeli kadın bir adım öne çıkıp başıyla selam verdi.

"Equillai'miz Byern ve Bryn kalabalığı bir kez daha coşturacaklar!"

Vaanlı sarışın kardeşler yere kadar eğildiler. Mia, yan yana duran ikiliye daha dikkatli bakınca ikiz olduklarını düşündü. Birbirlerine aksi mümkün olmayacak kadar çok benziyorlardı.

"Kumun efsanesi, bu birliğin en kudretli Kartalı, Talia galibi, Yenilmez Furian!"

Şampiyon iki elinde birbirinin eşi iki kılıçla yoldaşlarının tezahüratları arasında öne çıktı. Çıkık elmacıkkemiklerinin iki yanından dökülen uzun siyah saçları ve köşeli çenesiyle yere kadar eğilirken gözleri balkondaydı. Mia adamın gölgesine baktı ama dikkate değer bir şey göremedi. Ancak kendi gölgesi taş atılmış durgun su gibi hafifçe dalgalanmıştı.

"Ve son olarak," dedi Leona, "üç yeni elemanımız Saplasaman'da canlarını ortaya koyacak, böylece ya aranızda kendilerine yer edinecek ya da bu yolda yok olacaklar. Aa'nın yüzlerine gülmesi, Tsana'nın onlara zafer yolunda rehberlik etmesi için dua edin." Leona bakışlarını askerlerinin arasında dolaştırdı, kollarını açarak, "*Sanguii e Gloria*!" diye haykırdı.

"*Sanguii e Gloria*!"

Mia gladyatörlerin yumruklarını havaya kaldırarak kan ve şan diye haykırışlarını izledi. Aslında şanla hiç işi yoktu. Onun niyeti, hayali ve tek ödülü kan dökmekti. Kardinal Duomo ve Scaeva galip kürsüsüne bir kol boyu mesafede olacaklardı. Fakat Mia onların karşısına dikilmek için *magni*'de kendine yer edinmesine yetecek kadar zafer biriktirmeliydi. Ve o can pazarı ve mezbahada ne yapıp edip kazanmalıydı.

Etrafındaki gladyatörlerin hepsi yüzlerini göğe çevirmiş, Aa'ya ve ilk kızına onlara zafer getirmesi için dua ediyordu. Ama Mia'nın ne Her Şeyi Gören'e ne de savaşçı kızına ihtiyacı vardı. Aa bugüne kadar sadece düşmanlık etmiş, Tsana da daha önce ona hiç yardım etmemişti.

Neden şimdi etsindi ki?

Bu yüzden Mia bakışlarını kuma indirdi. Ayaklarının dibinde biriken simsiyah gölgeye. Yaptığı onca şeyden sonra tanrıça ona cevap verir miydi zaten?

Bozduğu onca şeyden sonra.

Duaların ona faydası olur muydu ki?

"Kara Ana," diye fısıldadı. "Bana güç ver."

11. BÖLÜM

GÖK GÜRÜLTÜSÜ

Mia soluğu kesilmiş gibi çıktı Adonai'nin havuzundan.

Gözlerinde ve dilinde kan vardı, şakakları zonkluyordu. Havuzda çırılçıplak ayağa kalkarken üçgenin tepe noktasında duran Sözcü'ye baktı. Solgun bir ten, daha solgun saçlar, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm. Sözcü, akı kırmızıya çalan gözlerini açtı.

"Demek döndün, Kılıç Mia. Hedefin öldü, adağın yerini buldu mu?"

"Henüz değil."

Adonia başını yana yatırırken tebessümü büyümüştü. "O zaman beni özlemiş olmalısın."

Mia arkasını döndü ve Sözcü'nün bakışlarının vücudunun kıvrımlarında dolaştığını hissederek havuzdan çıktı. Yere kırmızı sular damlatarak üstündeki kandan kurtulmak için banyoya yürüdü ve iç geçirerek kendini suya bıraktı.

"... bu hiç hoşuma gitmiyor, mia..."

Müşfik Kedi banyonun köşesinde oturmuş, olmayan gözleriyle ona bakıyordu.

"Benim de. Ama başka seçeneğim var mı?"

"... ashlinn yalancının teki, ona güvenmekle aptallık ediyoruz..."

"Ona güvenmiyoruz. Tutulma onu izliyor..."

"... ben tutulma'ya da güvenmiyorum..."

Mia kurulandı, siyah deri ve kadifelere sarınırken Ash'i gözünün önüne getirmeye çalıştı: Kızı, başucunda yarı şeffaf köpek dişlerini göstererek nöbet tutan gölgekurtla ucuz bir Tanrımezarı hanında dört direkli bir karyolaya zincirlemişti. Tutulma elbette kıza dokunamazdı. Ama Mia, Ashlinn'e bunu söyleme gereği duymamıştı.

"... seni parmağında oynatıyor, mia..."

"Bundan şüphe duymadığımı mı sanıyorsun? Ben aptal değilim, Müşfik Kedi. Ama ya doğru söylüyorsa?"

"... o zaman kendimizi çok ilginç sularda bulacağız demektir..."

"Öğrenmek zorundayım..."

Gölgekedi iç geçirdi.

"...biliyorum ve seninleyim, mia. sakın korkma..."

Mia kemerindeki ve giysisinin kolundaki mezarkemiği hançerleri kontrol etti.

"Sen yanımdayken korkmam."

Banyodan çıkıp kendini Kızıl Kilise'nin kasvetli kollarına bıraktı. Dönen merdivenleri çıkıp sonsuz spiral desenlerin kazındığı siyah taşlarla döşeli koridorlarda ilerlerken hayalet korosunun ilahileri ona eşlik ediyordu. Naev bir keresinde duvarlardaki desenlerin karanlıkta yolunu bulmakla ilgili bir şarkı olduğunu anlatmıştı. Ashlinn'in söylediklerini düşününce, şarkının sözlerini bilmediğine hayıflandı. Kız gerçeği söylüyorsa, Mia büsbütün kaybolacak demekti.

Doğru olamaz.

Aç karanlığın içinde ilerlemeye devam etti.

Olamaz.

Kıvrılan merdivenleri çıkıp bükülen spiralden aşağı indi ve sonunda oraya vardı.

Methiyeler Salonu.

Başını kaldırıp Niah'nın bir elinde kılıcını, diğerinde terazisini tuttuğu heybetli heykeline baktı. Işığın azizliği de olabilirdi ama sanki tanrıça her zamankinden daha tatsız görünüyordu.

Ağır adımlarla sessiz salonun etrafında dönüp parmağını Tric'in adını kazıdığı boş mezarın üstünde gezdirirken ayak sesleri yankılanıyordu. Arkadaşını düşündü. Arkadaşının ona akıl verişini. Onun kollarında bulduğu huzuru. Tric, her yokgece biraz daha tekinsizleşen bir dünyada tek dayanağı olmuştu.

"Onu özlüyorsun," dedi bir ses.

Mia dönünce, koyu renk gözlerinde ışıltılarla kemerli girişten ona bakan Şahit Aalea'yı gördü. Aaela dudaklarıyla aynı renkte kan kırmızısı, incecik bir elbise giymişti. Siyah bukleleri kaymaktaşı beyazlığındaki omuzlarına dökülüyordu. Onun gibi bir kadın yanlış ışıkta karakış kadar soğuk görünebilirdi. Ancak Aaela'nın tebessümü bir kadeh altınşarabı gibi sıcacıktı.

"Şahit," dedi Mia, eğilip kadını selamlayarak.

"Dönmüşsün." Aalea'nın kara gözleri Mia'nın yüzünde dolaştı. "Görünüşe bakılırsa, zafersiz."

"Kendi yatağımda bir yokgece geçirmeye ihtiyacım var," dedi Mia. "Ama Dona öldü. Haritayı ele geçirmem an meselesi."

"Bahse girerim, oğlanın da burada olmasını yeğlerdin."

Aalea başıyla Tric'in boş mezarını işaret etti. Mia hiçbir şey söylemeden mezara baktı. Şahit parmağını Tric'in taşa kazınan isminin üstünde gezdirdi.

"Onu özlüyor musun?" diye sordu.

Mia inkâr etmenin anlamsız olduğunu düşündü.

"Bir parçam eksilmiş gibi değil." Omuz silkti. "Ama evet, özlüyorum."

Aalea ne diyeceğini bilemiyormuş gibi dudağını büzdü.

"Bir zamanlar birini sevmiştim," dedi sonunda. "Burayı, seçtiğim hayatı düşününce, çok saf olduğunu bildiğim bir şeyi lekeleyemezdim." Şahit parmağını dudağında gezdirdi. "Gece Gün'ü ne kadar severse ben de o adamı o kadar sevdim. Sonsuza dek birlikte olacağımıza söz verdim."

"Ne oldu?" diye sordu Mia.

"Öldü," dedi Aalea iç geçirerek. "Ölüm hepimizin tutabildiği tek söz. Bu hayat... içinde sevgiye yer var, Mia. Ama sonbahar yaprakları gibi bir sevgiye. Bir döngü güzel. Sonrakinde devasa bir ateş. Geriye kalan tek anı, küller."

Mia, Aaela'nın çizdiği tablo karşısında sessizliğe gömüldü. Gözleri mezarlarda dolaştı. Şüphe uyandırmak gibi bir arzusu yoktu ama bu dünyada istediği son şey, burada durup, katliam yapan bir katille sevgiden ve kaybetmekten konuşmaktı. Hele de Ashlinn'in söylediklerinde en ufak bir doğruluk payı varsa...

"Yoksa bir döndü, sıcacık bir şömine ateşinin başında olacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Aalea. "Yanında âşığın, dizlerinin dibinde torunlarınla?"

"... Artık ne istediğimi bilmiyorum."

"Bir Kılıç'ın payına böyle bir hayat düşmez." Aalea, Mia'nın elini tutup dudağına bastırdı. "Ama her şeyin sona erdiğini bilmenin bir güzelliği vardır, Mia. En parlak alevler en hızlı sönenlerdir. Ama içlerinde bir ömür boyu sürecek bir sıcaklık saklıdır. Yalnızca bir yokgecelik aşkta bile. Bizim gibi insanlar için sonsuzluk vaadi yoktur."

Mia tepedeki heykele baktı. Ne yöne gitse, ondan ayrılmayan gözlere. "Babam iyi hikâye anlatmanın ne zaman susacağını bilmekte saklı olduğunu söylerdi. İnsan yeterince uzun konuşmaya devam ederse mutlu son diye bir şeyin olmadığını görür."

Aaela gülümsedi. "Bilge bir adammış."

Mia başını iki yana salladı. Babasının ölümünü hatırlamıştı. Ne uğruna öldüğünü.

"O kadar *da bilge değildi."*

Ashlinn'in sözleri kulağında çınlıyordu. Dişlerini sıktı.

Aalea bir kez daha Tric'in boş mezarına baktı.

"Ondan iyi bir Kılıç olurdu." İç geçirdi. "Üstelik çok da güzeldi. Ama artık yok. Kederinin seni yolundan saptırmasına izin verme, Mia."

Mia, Aaela'nın gözlerinin içine baktı. Sesi demir gibi sertti.

"Ben yolumu biliyorum, Şahit. Çoğu zaman beni o yolda tutan tek şey keder."

Aaela, çikolata kadar koyu ve tatlı bir tebessümle ona baktı.

"Affedersin. Öğretmenlik alışkanlıkları kolay geçmiyor sanırım. Artık Kılıçsın. Ve bir kadın. Hem de güzel bir kadın." Aalea gözlerini gözlerine kenetleyerek ona iyice sokuldu, dudaklarının arasında bir nefeslik bir mesafe kalmıştı. "Seni hep sevmişimdir. Ne zaman danışmak istersen, buradayım. Ve bir yokgece ısınmak için ateş yakmak istersen, yine buradayım."

Mia'nın nabzı hızlandı, teni karıncalandı. Bu mesafeden Şahit'in güllü ballı parfümünün kokusunu alabiliyordu. Sürmeli kara gözlerine bakarken Aalea'nın kokusunda simya olup olmadığını merak etti...

Gözünü hedeften ayırma, Corvere.

Mia elini Aalea'nın elinden çekti. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı.

"Teşekkürler, Şahit," diye mırıldandı. "Düşüneceğim."

"Düşüneceğinden eminim, tatlım," dedi Aaela, yüzüne yayılan gülüşüyle. "Ama şimdilik seni anılarınla baş başa bırakayım. Esip gürlemesinden gerçekten keyif almıyorsan, Muhterem Peder, elin boş döndüğünü görmesin."

Maskeler Şahidi başını hafifçe eğdi ve arkasında kokusunu bırakarak odadan dışarı süzüldü. Mia arkasından baktı, kadının çekim gücü dengesini altüst etmişti.

Ancak orada bulunma sebebi her şeyin önüne geçerek midesindeki kelebekleri dağıttı. Gölgesinin dalgalandığını, ayaklarının dibindeki karanlığın kabardığını hissetti.

"... tehlikeli bir kadın..."

"Tanıdığım bütün kadınlar için aynısı söylenebilir."

"... nereden başlıyoruz?.."

"Sen bu uçtan başlayıp içeri yönel. Ben Ana'nın ayaklarından başlayacağım. Kulağını dört aç. Davetsiz misafirlere hiç ihtiyacımız yok."

"... bu aramanın sonuç vermesini gerçekten beklemiyorsun, değil mi?.."

"Artık ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Haydi, işe koyulalım."

Mia, Niah'nın heykelinin ayaklarının dibine çömeldi, vitraylı camdan süzülen ışıkta taşa kazınmış isimleri tek tek aramaya başladı. Binlerceydiler. Tanrıça'nın ayaklarından başlayıp gittikçe büyüyen bir helezon. Kralların, senatörlerin, elçilerin, lordların adları. Keşişlerin ve şekerkızların, dilencilerin ve piçlerin. Kara Ana'nın hizmetinde alınan bütün canların isimleri.

Ortalıkta koronun sesinden ve Müşfik Kedi'den başka kimse yoktu, Mia hiç ses çıkarmadan çalışmaya devam etti. Ashlinn'in söyledikleri doğruysa ne yapacağını bilmiyordu. Bir iki kez bir El ya da yeni çömezler salondan geçerken gölgepelerinin altına saklanmak zorunda kaldı. Ancak karanlıkta dizlerinin üstünde sürünerek, bir süre sonra beyninde birbirine karışmaya başlayan ölü isimlerini tek tek tararken çoğunlukla rahatsız edilmedi.

Öldüğü döngüyü hatırlıyordu. Babasının. Yağlı urganın ve uluyan kalabalığın karşısındaki duruşunu. Kardinal Duomo çalıyı andıran sakalı ve geniş omuzlarıyla darağacının üstündeydi. Julius Scaeva simsiyah saçları, kapkara gözleri, mora ve kana boyanmış konsül cüppesiyle yukarıdaydı. Ayaklanmanın liderlerinin büyük Itreya Cumhuriyeti'ne karşı işledikleri suçlar yüzünden idam edilmelerini izlemek için oradaydı. Jüstikus Darius Corvere ve General Gaius Antonius kendi başkentlerine yürümek için bir ordu toplamışlardı. Ancak istilanın arifesinde kurtuluş yaşanmış, ayaklanmanın liderleri Cumhuriyet'in ellerine teslim edilmişlerdi.

Mia soramayacak kadar küçüktü. Daha sonra da merak edemeyecek kadar kör olmuştu.

Ama nasıl?

Ayaklanmanın liderleri silahlı bir kampta güvendeyken nasıl olmuştu da Senato'nun eline düşmüşlerdi? Antonius aptal değildi. Mia'nın babası da. Savunmalarını aşmak ve onları alıp götürmek için Tanrı'nın işe bizzat müdahil olması gerekirdi.

Tanrı. Ya da bir tanrıçanın hizmetindeki biri.

"... mia..."

Müşfik Kedi'nin ses tonu Mia'nın karanlıkta büyüyen gözbebeklerini ona çevirmesine neden oldu.

"... ah mia..."

Mia zeminde kayarak gölgekedinin yanına gitti. Granitteki isimlere baktı. Babası ve Antonius, Tanrımezarı halkının gözünün önünde asılmışlardı; ele geçirilmelerinde Kızıl Kilise'nin parmağı varsa bile, onları kilise öldürmemişti. Ama yakalandıklarında başkaları öldürülmüşse, o zaman belki...

Mia'nın karnı buz kesti.

"Cehennem ve kan aşkına," diye mırıldandı.

Ashlinn'in söyledikleri taşta kazılıydı. Binlerce ismin arasındaki tek bir isim. Özgürlüğünü satın almasına rağmen babasının yanında kalmaya devam eden bir kölenin ismi. Darius Corvere'nin sağ kolu. Majördomo. Kendi başkentine yürürken jüstikusun yanında olacak, onun yanından asla ayrılmayacak olan adam.

Andriano Varnese.

"... demek doğruymuş..."

Parmakları taşa kazınan ismin üstünde dolaşırken içi taş kesmişti.

Ağzında kül ve toz tadı vardı.

Babasının yakalanmasında Kızıl Kilise'nin parmağı vardı. İsyanın başarısız olmasında. Yoksa babasının majördomosunun isminin bu taşta ne işi olabilirdi? Bir general ve jüstikus'u, on bin adamın arasında nasıl ele geçirilebilirdi?

Onca zaman, babasını idam eden adamlardan intikam almak için katillerin ininde eğitilmişti. Eğitim aldığı katillerin aynı idamda rol oynamış olabileceği bir an bile aklıma gelmemişti.

Hem de öldürmeyi en çok istediği adamın emriyle.

Ash'in söyledikleri doğruydu.

Hepsi. Baştan sona.

Bir anda çözülüverdi.

"Ah, Tanrıça," diye soludu.

Tepesindeki heykele baktı. Heykelin elindeki kılıca ve teraziye. Zifirgecenin durağanlığında ışıldayan yıldızlar misali cüppesinde parlayan mücevherlere. Merhamet nedir bilmeyen o siyah gözlere.

"Ah, Kara Ana, şimdi ne yapacağım?"

Kalabalığın uğultusu gök gürültüsünden farksızdı.

Ses, Mia'nın etrafını saran taşlarda titreşiyor, terle ıslanmış duvarlarda yankılanıyordu. Tepedeki ahşap kirişlerden toz yağıyordu; binlerce ayağın gürültüsü,

alkışların yarattığı titreşim, tezahüratların kulakları sağır eden gümbürtüsü teninden içeri süzülüyor, karnının alt kısmında titreşiyordu.

Mia hayatında böyle bir şey duymamıştı.

Arenanın altındaki hücresinde parmaklıkların arasından kuma bakıyordu. Kahverengi gözleri şaşkınlıktan büyümüş Matteo da yanındaydı. Sidonius kapatıldığı kafesten bir an önce salınmak için can atan –ya da belki de kaçmak için fırsat kollayan– bir hayvan gibi sürekli volta atıyordu. Mia adamın göğsüne dağlanmış KORKAK kelimesine baktı. Bu dövmeyi hak etmek için ne yapmıştı acaba?

"Daha önce hiç *venatus*'a katıldın mı, küçük Kuzgun?" diye sordu Sidonius.

"Babam asla izin vermezdi. Oyunların barbarlık olduğunu düşünürdü."

Sidonius kalabalığa bakıp başını sallayarak, "Bilge bir adammış," dedi.

"*O kadar* da bilge değildi..."

Kuzgun Yuvası'ndan Karaköprü'ye yolculuk, arabayla yaklaşık bir hafta sürmüştü. Her zamanki gibi Mia, Matteo ve Sidonius gladyatörlerden ayrı tutulmuşlardı ve hiçbiri onunla tek kelime konuşmaya tenezzül etmemişti. Ancak karınları iyi doyuruluyordu ve başlarına gelecekler yüzünden onlara acımış olsa gerek, Kasap artık akşam yemeklerine işemiyordu. Altı döngünün sonunda Ejderomurgası Dağları'nın gölgesine varmış ve geniş bir alana yayılan Karaköprü* metropolüne girmişlerdi.

---

* Ejderomurgası Dağları'nda yer alan bir şehir olan Karaköprü, Itreya tarihinin en ünlü kuşatmalarından birinin adresi oldu.

Dünyanın gördüğü en büyük krallığı yaratmayı kafaya koyan Büyük Birleştirici I. Francisco, gözünü Vaan Krallığı'na dikmişti. Francisco'nun Savaş Yürüyüşçülerini krallığına doğru harekete geçirdiği haberi Vaan kralı VI. Brandr'a ulaşınca, Brandr en sadık iki kaptanını –Haldstad ve Ulfr– Karaköprü hattını korumaları için görevlendirdi.

Ejderomurgası'nda bir vadinin içinde yer alan şehir her yandan büyük granit zirveler tarafından korunuyordu ve şehre güneyden sadece adını aldığı bir taş köprüyle ulaşılabiliyordu. O zaman ileri bir yaşta olan Haldstad duvarların komutasını kızı kalkan-bakiresi Eydis'e vermişti. Çok daha genç bir adam olan Ulfr ise Francisco'nun birliklerini arazide yakıp yıkan gerilla birliklerine komuta ediyordu. Zorlu bir kuşatmaydı ve Vaanlıların sinirleri hayli gerilse de Itreya saldırısını altı ay boyunca savuşturmayı başardılar. Karakış geldiğinde Francisco'nun yüce generali Valerian, Karaköprü'yü zapt edilemez ilan etmişti.

Ne yazık ki aynı şeyi Halfstad'ın kızı Eydis için söylemek mümkün değildi.

Şehirde kapalı kaldıkları altı içinde Eydis ve Ulfr hayli yakınlaşmışlardı, anlarsınız ya. Ancak Eydis müttefikinden hamile kaldığını babasına haber verince yaşlı Halfstad bu haberi hiç kimsenin beklemediği kadar kötü karşıladı. Ulfr'un, kızının onurunu lekelediğini ilan ederek şehri birlikte savunduğu komutana şehir meydanında saldırdı. Ulf'un adamları derhal komutanlarının yardımına koşarken Halfstad'ın adamları kendi komutanlarını korumak için devreye girdiler ve daha kimse ne olduğunu anlayamadan Vaanlı kuvvetler çekilen altı aylık sıkıntının buharını atmaya ve birbirlerinden yüzlercesini öldürmeye başladılar.

Arbede sırasında iki komutan da öldürüldü. Bu olayı izleyen günlerde Karaköprü kısa süre içinde Itreyalıların eline geçti ve böylece ülkenin tamamı istilaya açılmış oldu. İki sene içinde Vaan büyük Itreya Krallığı'nın ilk manda devleti oldu.

Ve doğum kontrolü için bundan daha iyi bir neden bulan olursa, nazik dostlarım, kalemimi yerim.

Şimdi şehrin büyük arenasının altında bekliyorlardı. İlk gösteriler –yerel administratii tarafından desteklenen kanlı cinayetler– başlamıştı. Mia kumların kanla vaftiz edilişini, kalabalığın kana susamışlığını beslemek için, hüküm giymiş suçlu ve kâfirlerin, kaçak kölelerin *gladyatörler* tarafından infaz edilişini izledi.

Elips şeklindeki Karaköprü arenası yüz yirmi metre uzunluğundaydı. Yirmi bin kişinin sığdığı arena, kalabalığı tepedeki güneşlerışığından, büyülü tentelerle koruyordu. Localar da tribünler de tıklım tıklım doluydu; *venatus*'un kan ve şanına tanık olmak için çevre şehirlerden kilometrelerce yol tepen insanların sayısı azımsanacak gibi değildi. Mia tuzlu et ve şarap satan satıcılarını görebiliyordu. Kocalarının yanında oturan eşler, daha iyi görebilmek için ebeveynlerinin omuzlarına çıkan çocuklar.

Hiçbir şey bir aileyi hoş bir öğleden sonra katliamı kadar birleştiremez.

Sıradan köleler olarak önce Mia ve diğer acemiler dövüşecekti. Saplasaman her zaman kanlı bir gösteri olurdu ve editorii her zaman izleyicilere iyi bir gösteri sunmaya çalışırdı. Ancak öldürülmeleri ne kadar etkileyici olursa olsun, kalabalık yine de kahramanlarının dövüşünü isimsiz döküntülerin toplu katliamına yeğlerdi. *Gerçek* gladyatörlerin yer aldığı dövüşler, Saplasaman bitince başlayacaktı.

Mia kana bulanmış kumlara bakarken titrediğini hissetti. Uzun zaman önce unuttuğu korku karnında her an biraz daha şişerek bacaklarını jöleye çeviriyordu. Müşfik Kedi ve Tutulma'nın yokluğu içini kemiren bir boşluk yaratıyordu. Fiziksel bir acı gibi. Mia titreyen ellerle parmaklıklara tutunurken korkaklığı için kendine kahretti.

Burada olmak için savaştın. Bütün bunlar senin planının parçası. Ve şimdi burada durmuş, çocuk gibi titriyorsun.

Forumda babasının idamını yöneten Duomo ve Scaeva'yı zihninde canlandırdı. Babasının kanının bir an önce dökülmesi için uluyan kalabalığı. Arenadaki koltuklarda aynı yüzleri, aynı korkunç coşkuyu görüyordu. Babasının ölümü için tezahürat edenler gibi.

Ama benim ölümüm için değil, piç kuruları. Ben burada ölmeyeceğim.

Yumruklarını sıktı.

Daha almam gereken çok can var.

Bir ses, "Acemiler," dedi.

Mia başını çevirince hücrenin kapısındaki Executus'u gördü. Her zamanki deri zırhı ve kamçısı yerine pantolon ve Remus Hanesi'nin kızıl kartalı ve Leonides Hanesi'nin altın aslanıyla süslenmiş şık bir yelek giymişti. Uzun gri saçları örülmüş, sakalı taranmıştı, yüzünü ortadan ikiye ayıran yara izi ve demir bacağı olmasa gezintiye çıkmış varlıklı bir don sanılabilirdi.

"Vakit tamam," dedi ciddi bir sesle. "Sizi ya ölüm ya da zafer bekliyor. Hangisinin verileceğine, hangisinin alınacağına karar vermek size düşüyor."

Matteo titreyen bir sesle, "Saplasaman ne şekilde olacak?" diye sordu.

"Siz yerlerinizi alınca Editorii formatı ilan edecek. Ama mücadelenin şekli ne olursa olsun, zafere giden yol her zaman aynıdır." Executus omuz silkti. "Öldürülmemek."

Matteo'nun kahvaltısını her an sandaletlerine kusacak gibi bir hali vardı. Sidonius elini tıraşlı kafasında gezdirerek volta atmaya başlamıştı. Mia ağzında kusmuk tadıyla ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Executus'un gözleri üstlerinde dolaştı ve Mia ilk kez adamın gözlerinde küçücük de olsa bir yumuşama emaresi görür gibi oldu.

"Bütün gladyatörler şu anda durduğunuz yerden geçti," dedi. "Ben de onlardan biriyim. O kumda neyle karşılaşırsanız karşılaşın, tek düşmanınız korkudur. Korkunuzu yenerseniz dünyayı da yenersiniz."

Elini göğsüne götürdü. Başını bir kez eğdi.

"*Sanguii e Gloria*. Saplasaman'dan sonra sizleri ya kan dökmüş gladyatörler olarak ya da ebedi uykumda, Ocak'ta göreceğim. Aa sizi korusun ve Tsana elinizden tutsun."

Siyah zırhlı arena muhafızları hücreye girip Mia ve diğerlerini uzun bir koridora çıkardılar. Mia idamların sona erdiğini haber veren borazanları duydu. Tepki olarak başlarının üstünde bir kükreme yankılandı. Mia duvarlardan ve ayaklarının altından metalin metala sürtündüğünü, gösterişli teçhizatların gıcırtısını duyuyordu.

"Bu *ne*?" diye fısıldadı Matteo.

"Arenanın altındaki afsun," dedi Mia. "Editorii kumda olup biteni aşağıdan kontrol eder."

"Hiç *venatus*'ta bulunmamış bir kıza göre çok bilgilisin," diye mırıldandı Sidonius.

Mia imalı bir tebessümle cevap vermeye çalıştıysa da midesindeki kelebekler yüzünden beceremedi.

Demir parmaklıklı büyük bir kapısı olan daha geniş bir ağıla alındılar. Mia parmaklıkların ötesindeki göz kamaştırıcı güneşlerışığını ve arenayı gördü. Kum kana boyanmıştı. Kalabalık su gibi çalkalanıp dalgalanıyordu.

Odada düzenli sıralar oluşturmuş belki kırk kişi daha vardı. Her birine kırmızı at kılından sorguçlarla süslenmiş ağır demir miğferler, çelik gladyuslar ve kırmızı bir haçın süslediği dikdörtgen biçiminde, geniş kalkanlar verildi. Zırh yoktu. Kalçasını ve göğüslerini saran bez parçaları dışında Mia'nın tenini koruyacak hiçbir şey olmadığı gibi. Mia diğerlerine baktı, her renk ve boydan, çoğu erkeklerden

oluşan, sadece birkaç kadının olduğu bir topluluk. Mia gözlerindeki coşkuyu gördü, hiddeti ve tevekkülü.

Ama en çok korkuyu.

"Kapılar açılınca," ded, sentüryon sorgucu olan bir muhafız, "kumda ve tarih sahnesindeki yerinizi alın!" diye haykırdı. "*Sanguii e Gloria*!"

"Dört kız aşkına, buna hazır değilim," diye fısıldadı Matteo.

"Dik dur," dedi Mia elini sıkarak. "Yanımdan ayrılma."

"Yoksa bir planın mı var, küçük Kuzgun?" diye mırıldandı Sidonius.

Borazanlar bir kez daha öterken kalabalığın uğultusu da yükseldi.

"Evet." Mia güçlükle yutkundu. "Öldürülmemek."

Arenada uluyan kalabalığınki kadar güçlü bir ses çınladı.

"Itreya halkı! Şanlı administratii! Senatörler ve ilikdoğumlular! Karaköprü'nün kırk ikinci *venatus*'una hoş geldiniz!"

Mia'nın başının üstündeki çatı sarsılıp tribünlerdeki halk bir kükremeyle karşılık verirken tepelerine tozlar yağdı.

"Vali Salvatore Valente'nin onuruna sizlere Cumhuriyet'in en iyi birliklerinin kahraman gladyatörleri arasında gerçekleşen destansı bir mücadele sunuyoruz! Ama önce, kumlarda şan kazanmak isteyenler Her Şeyi Gören'in gözlerinde o şana layık olduğunu ispatlamalı! Zaman doldu! Vakit geldi! Saplasaman başlıyor!"

Mia miğferini indirdi, gladyusunu kontrol ederken Müşfik Kedi'nin yokluğu adeta göğsünde delik açmıştı.

Korkunu yenersen, dünyayı yenersin.

"Gözünüzü dört açın!" diye haykırdı az önceki ses. "Karşınızda Karaköprü Kuşatması!"

Kulakları sağır eden bir alkış tufanı koptu. Ancak kalabalığın coşkusu artarken Mia yeraltındaki gıcırtının şiddetlendiğini de duyabiliyordu. Ön sıralarda bir kargaşa başladı, erkekler ve kadınlar görebilmek için ağılın kapısına üşüştüler. Mia'nın meraklı gözlerinin önünde arenanın zemini yarılıp stadyumun altındaki mekanizmadan taş bir kale yükselmeye başladı.

"Dört Kız aşkına," diye soludu Matteo. "Bu... bir kale mi?"

Zeminin başka kısımları da parça parça ayrılmaya, derinlerdeki büyük afsun teçhizatları gıcırdayarak dönerken yerden gizli platformlar yükselmeye başladı. Mia ahşap kuşatma kuleleri, kalın postlar ve büyük bir çadırla örtülü koçbaşı, ağır bir balista ve yanan zift varilleriyle yüklü iki mancınık gördü. Kalenin taş duvarlarından eski Vaan Krallığı'nın armasını taşıyan kan kırmızısı flamalar sarkıtılmıştı. Mia kalkanındaki kırmızı haça ve miğferleri süsleyen kırmızı tüylere baktı.

"Ha siktir," dedi soluğu kesilerek.

"... Ne oldu?" diye sordu Matteo.

"Karaköprü Kuşatması'nı canlandırıyorlar," dedi Mia. "Itreya ile Vaan arasında yaşanan ve Kral Francisco'nun imparatorluğunu kurmasına sebep olan savaş." Mia, Matteo'nun kalkanındaki kırmızı haça ve miğferindeki kırmızı tüye vurdu. "Biz Vaanlıyız."

Oğlan başını yana yatırınca Mia iç geçirdi.

"Vaanlılar yenildi, Matteo."

"Ha siktir."

Afsunlu mekanizma nihayet durduğunda savaşın bütün parçaları yerlerini almıştı. Kumun üstünde editorii'nin sesi yankılandı.

"Hazır olun! Kral VI. Brandr'ın birlikleri, Vaan'ın kuşatma altındaki savunucuları geliyor!"

Ağılın demir kapısı ağır ağır kalktı. Muhafızlar Mia ve beraberindekileri mızraklarıyla itekleyerek göz kamaştırıcı güneşlerışığına çıkardılar. Orada kadim düşmanlarını* görmenin verdiği hoşnutsuzlukla kükreyen Itreyalıların yuhalamalarıyla karşılandılar. Muhafızlar yarışmacıları arenadaki küçük kalenin açık kapısına yönlendirdiler. Onları içeri tıkıp kapıları üstlerine kilitlediler.

Kale yaklaşık altı metre yüksekliğinde, dört, beş metre genişliğindeydi. Her köşeden yüksek kuleler yükseliyordu, duvarların tepesine mazgallı siperler yerleştirilmişti. Mia içeriden bakınca yapının taş olmadığını, ağır kereste çerçeveyle takviye edilmiş kalın alçıdan ibaret olduğunu gördü. Bundan sonra ne olacağını kestiremeyen grup, merakla kıpırdanıp duruyordu.

"Duvarlara konuşlanın, ne duruyorsunuz?" diye bağırdı biri.

"Kaldırın kıçınızı, piç kuruları!"

Mia, Matteo ve Sidonius ahşap bir merdiveni tırmanıp kulelerden birindeki yerlerini alırken arenada borazanlar yankılanıyordu. Mia dişbudak kerestesinden iki kısa yay ve okla dolu iki sadak gördü.

Yoldaşlarına, "Aranızda ok atabilen var mı?" diye sordu.

"Ben atabilirim," dedi Matteo.

Mia yaylardan birini aldı, sadaklardan birini omzuna asarken diğerini Matteo'ya uzattı. Sadağı verirken oğlanın elini sıkıp gözlerinin içine baktı.

"Sakın korkma," dedi. "Burada ölmeyeceğiz."

Oğlan başıyla onayladı. Etrafları tribünlerde ayağa kalkmış bir insan okyanusuyla çevriliydi. Arena duvarları beş metreyi buluyordu; ilik doğumluların ve politikacıların locaları üst katlara yerleştirilmişti. Mia localardan birinde diğer sanguila'yla

* İzleyicilerin arasındaki Vaanlılar güvenlik nedeniyle çenelerini kapalı tutmayı yeğlediler.

birlikte oturan Dona Leona'yı gördü. Altın renkli bir tuvalet giymişti ve kahverengi saçları bir galip tacı gibi başının çevresine dolanmıştı. Ancak bütün güzelliğine ve taşıdığı adın heybetine rağmen mallarına mağlup rolü uygun görülmüştü.

Politikadan babanın yarısı kadar bile anlamıyorsun, Mi Domina.

Batı ucundaki büyük bir sırada şehrin valisi olduğunu tahmin ettiği, etrafı resmi görevliler, administratii ve güzel tuvaletler giymiş hoş kadınlarla çevrili bir adam gördü. Editorii ise beli ve kolları düzinelerce altın hançerle süslü kan kırmızısı cüppesiyle bu locanın kenarında duruyordu. Beyaz bir kapuçin maymunu adamın omzuna tünemişti. Adam kıvrımlı uzun bir boynuzun içine konuşuyor, arenanın çevreine yerleştirilen diğer boynuzlar sayesinde sesi katbekat yüksek çıkıyordu.

"Yurttaşlar!" diye haykırdı. "Itreya'nın soylu lejyonlarını karşılamaya hazır olun!"

Arenanın karşı ucundaki demir kapı iki yana açıldı ve muhafızlar ikinci bir yarışmacı grubuna eşlik ettiler. Mia ve arkadaşları gibi aynı silahlarla donatılmışlardı; tek fark onların miğferlerindeki tüylerin altın sarısı olması ve kalkanlarında Aa'nın üç gözünün sembolünü taşımalarıydı. Kalabalık onları onaylayan tezahüratlarla, ayaklarını yere vurarak karşıladı. Grubun büyük kısmı ahşap kuşatma kulelerinin yakınına konuşlanırken diğerleri kenardaki balista ve mancınıkların başına geçti.

"Yarışma geride tek bir renk kalana dek sürecek!" diye haykırdı editorii. "Galipler *venatus* kumlarında gerçek bir gladyatör olarak dövüşme hakkını kazanacaktır! Mağluplar ise ölümün ebedi uykusuyla ödüllendirilecektir! Saplasaman... başlasın!"

Kalabalıktan uğultular yükseldi. Altın bölük hareketlendi, düzinelercesi kuşatma kulelerinin altında toplanıp itmeye başlamıştı bile. Mia duvarları koruyan kırmızı bölüğe liderlik edecek birini arandı ama kimseyi bulamadı. Gözlerini yeniden yaklaşan kulelere çevirdi ve herkesin duyabileceği bir sesle haykırdı.

"Aranızda lejyonda hizmet eden var mı?"

"Ben," dedi karşıdaki kuleden iriyarı bir adam.

"Şans eseri bir kuşatma tecrüben olabilir mi?"

"Kahrolası bir aşçıydım, evlat."

Mia yaklaşan orduya baktı. Sonra elindeki küçük kılıca.

"Ah, kahretsin," dedi iç geçirerek.

"Okçular, yaklaşan kulelere ateş açın! Aranızdan altı kişinin koçbaşı için kapıda hazır olmasını istiyorum, geri kalanlar yaklaşan birlikleri püskürtmek için duvarlara! İkişerli konuşlanın, kalkanlarınızı kenetleyin ve sırt sırta verin, anlaşıldı mı?"

Mia tek kaşını kaldırdı ve kimin bağırdığını anlamak için etrafına baktı.

Sidonius'tu. Ama kasıklarına tekmeyi yapıştırdığı ukala, zampara Sidonius değildi. Bu adam bir beyazejder kadar kararlıydı; gümbürdeyen sesiyle itiraza yer bırakmayan bir komuta aurası yayıyordu.

"Ah, öyle mi?" diye bağırdı biri. "Sen kim oluyorsun?"

"Evet," diye mırıldandı Mia. "Kim oluyorsun?"

"O sefil hayatlarınızı kurtaracak piçim!" diye kükredi Sid. "Tabii siz ezik koyun sikicilerin daha iyi bir planı varsa, ayrı. Şimdi kılıçlarınıza davranın da bu piçleri ait oldukları cehenneme yollayalım!"

Mia kaşını kaldırarak birkaç saniye daha baktı. Ama Sid'in tartışacak havada olmadığını görünce daha iyi bir planı olmayan ezik koyun sikicilerden sayıldığı için, okunu yaklaşan kulelere çevirdi. Matteo da yayına bir ok yerleştirdi ve Sid'e pis pis sırıtarak alçak sesle konuştu: "İşte bunu hiç bekle..."

Balistanın fırlattığı kalın ok oğlana çekiç gibi çarptı. Mia'nın yüzü kan içinde kalırken Matteo bir ıslık sesiyle kaleden düşüp kuma kafaüstü çakıldı. Oğlan göğsüne isabet eden altmış santimlik çelik ve tahtayla, iç kaldıran bir çatırtı eşliğinde yere serilirken boynu fena halde ters döndü.

"Kan ve cehennem aşkına," diye soludu Mia.

Mancınıklardan birinin yanan bir zift varilini fırlatmasıyla kale yerinden sarsıldı. Varil duvarda patlayınca içerideki kadın ve erkeklerin üstüne sıvı ateş yağdı. İkinci mancınık ateşlenirken seyircilerden onaylayan bir kükreme yükseldi. Varil bu kez kalenin dış cephesine isabet edip ahşap kapıyı ateşe verdi. Mazgallı siperlerden dökülen yağa bulanan adamlar kendilerini söndürmek için kumda çığlıklar atarak kıvranıyorlardı. Mia ve Sidonius yerlerine çöküp, büyüyen gözlerle birbirlerine baktılar.

İri adam, "Dört kahrolası Kız aşkına," diye soludu.

"Bir öneriniz var mı, General?" diye sordu Mia.

"Okçular! Şu kulelere saldırın!"

Mia ve okçulardan birkaçı siperlerinden doğrulup yaklaşan kuşatma kulelerine ok attılar. Altın askerlerden birkaçı yere serildi; ikinci atış birkaç kişiyi daha devirince kalabalıktan ulumalar yükseldi. Nişan alırken alevlerden çıkan kapkara duman Mia'nın gözlerini ve boğazını yakıyordu.

"Koçbaşı!" diye haykırdı. "Sert geliyor."

"Kapıları kollayın!" diye kükredi Sidonius.

Altınlardan yarım düzinesi aralarında koçbaşıyla kulelerin arasından öne atıldılar. Mia bir kez daha okunu attı ama kalın postlar ekibi koruyordu. Koçbaşıyla ön kapıya vurduklarında bir yağ varili daha izleyicilerin sevinç çığlıklarıyla kalenin arka kulelerine isabet etti. Göz alıcı ve gürültülü patlama duvarlardaki üç Kırmızı'yı daha ortadan kaldırdı. Adamlar çığlıklar eşliğinde kaleden düşerken dördüncüsü göğsüne yediği bir balista okuyla aşağı yuvarlandı.

"Bu kuşatma silahları bizi öldürüyor!" diye bağırdı Mia.

"Pekâlâ, ama onlara küfürden başka atacak bir şeyimiz kalmadı!" diye kükredi Sidonius. "Vaanlılar Karaköprü kuşatmasında yenilmişti, küçük Kuzgun! Bu zarlar hileli!"

Koçbaşının bir kez daha çarpmasıyla kalenin kapısı yerinden sarsıldı. Mia saklandığı yerden doğrulup dumanların arasından nişan alarak koçbaşı ekibinden birini ayağından vurdu. O kahrolası postun altında yalnızca ayaklarını görebiliyordu ama istediği etkiyi yaratmıştı: Adam uluyarak yere düşerken Mia bir atış daha yaptı ve ok bu kez adamın gırtlağına saplandı.

Bir varil daha infilak etti. Kalabalık artık öfkeden sarhoş gibiydi. Kale alevler içindeydi, kapının menteşeleri yuvalarından çıkmak üzereydi. Mazgallı siperlere yanaşan ilk kuşatma kulesi kana susamış çığlıklar atan yarım düzine adamı savunma saflarına boşalttı. Sidonius duvar boyunca hızla koştu ve kükreyerek kılıcını adamlardan birinin karnına sapladı. Mia hiç ses çıkarmadan doğruldu, gölgesine uzandığı bir Altın'ı yerine mıhladı, kılıcını elinden kurtardığı bir diğerini kalkanıyla duvardan attıktan sonra bıçağını ilkinin göğsüne sapladı. Dudaklarına ılık ve bakırımsı kan damlaları sıçramıştı. Kalabalık onun yeteneğini fark etmeden nasıl kullanabileceğini merak etmişti ama bütün bu keşmekeş, duman ve alevlerin arasında kimse gölgebüyüsünü göremezdi.

Kapı bir kez daha sarsıldı; ahşap parçalanmaya başlamıştı. Hedefe ulaşmaları için sağlam bir darbe yeterliydi. Bir Kırmızı daha karnına saplanan balista okuyla mazgallı siperden aşağı uçtu, bir zift varili daha kalenin önünde infilak ederek duvarları yanan yağla yıkadı. Burada kalıp duvarları savunmak iyiydi hoştu –Mia bir Altın'ın daha karnını deşip bağırsaklarını çığlıklarıyla birlikte yere akıttı– ama o mancınıkların kalenin tamamını ateşe vermesi an meselesiydi.

Korkunu yenersen, dünyayı yenersin.

Mia Maskeler Salonu'nda Şahit Aalea'yla yaptıkları dersleri hatırladı. İçindeki katil öne çıkıyordu. En iyileriyle birlikte kılıç sallayabilirdi, bu doğruydu ama Mia'nın etrafında savaşan ve ölen bu insanlar karşısında gerçek avantajı Kızıl Kilise'de aldığı eğitimdi. Kıvrak zekâsı. Kurnazlığı.

Gladyatör gibi düşünme. Kılıç gibi düşün.

Etrafındaki yüzlere baktı. Az önce öldürdüğü adamın miğferinin içindeki yüzüne. Ölü Altın'ın kafasındaki miğferi çıkardı, elini adamın az önce deştiği karnına daldırıp dumanı tüten kan ve içorganları avuçladı. Kendi başlığını çıkarıp altın tüylü miğferi başına geçirdi ve Sidonius'a seslendi.

"Dönüşte beni vurmalarına izin verme!"

Kanı boynuna ve göğsüne sürdü, kopardığı bağırsakları karnına yapıştırdı ve derin bir nefes alıp duvardan atladı. Acı bir inlemeyle kalenin önündeki kuma

düştü, yuvarlanıp yan döndü. Etrafından kapkara dumanlar yükseliyor, kalabalığın uğultusu ve tahta çıtırtıları arasında kalenin kapısı kırılıyordu. Duvara çarpan bir varil daha infilak edip arena gümbürtüyle sarsılırken Mia yanan yağ damlalarından korunmak için top gibi kıvrıldı.

Bağırsak parçalarını karnına bastırarak ayağa kalktı. Kılıcını diğer elinden sarkıtarak ilk mancınığa doğru sendeledi.

Kalabalık ona aldırış etmedi; uzaktan bakınca yarası, ölmek üzere olan bir kızdan başka bir şey olmadığını düşündürüyordu. Mancınıktakiler de ona bakmadılar; Mia'nın altın tüylü miğferi onlardan biri olduğunu düşündürüyordu ama sonuçta herkes kendi canı için savaşıyordu. Böylece Mia önünde paramparça bağırsakları, ayaklarına kan damlayarak yalpalarken kimse ona yardım etmeye ya da onu durdurmaya koşmadı.

Mia daha inandırıcı olması için sendeledi, düştüğü yerden inleyerek doğruldu. Artık çok yaklaşmıştı; mancınık ve mancınığı idare eden üç adamla arasında artık yalnızca bir iki metre kalmıştı. Güçlükle doğruldu ve topallaya topallaya iyice yaklaştı. Mancınık takımına bir metre kala canlandı, avuçladığı içorgan parçalarını ilk Altın'ın suratına fırlatıp gladyusunu adamın göğsüne sapladı.

Altın haykırarak sırtüstü düştü. Diğer ikisi ne olduğunu anlayana kadar Mia birinin karnını deşmişti bile. İkinci Altın kan donduran bir çığlıkla yere serildiğinde içorganları dışarı fırlamıştı. Sonuncu Altın kılıcına davrandı ama Mia bir sola bir sağa kaçarak kılıcı adamın elinden uçurup tek hamleyle onu Çene'ye kurban etti.

"Duy beni, Ana," diye fısıldadı yere serilen adamlardan birinin kılıcını kaparken.

"Duy beni," diye soluyarak ikinci mancınığa koştu.

"Bu et senin ziyafetin."

Takımdan biri Mia'nın dumanların arasından çıktığını gördü.

"Bu kan senin şarabın."

belki diğerlerini uyarmak için ağzını açtı

"Onları bağrına bas."

ama Mia tek hamlede adamın gırtlağını kemiğe kadar açıp omurgasına ulaştı. Sonra kılıcını adamdan kurtarıp bir başkasının bacağını koparır koparmaz ikinci kılıcı son adamın göğsüne fırlattı. Kılıç adamın etini aşıp kaburgalarına saplanarak onu kıpkırmızı bir kan yağmuruyla yere serdi. Böylece ikinci mancınığın sesi de kesiliverdi.

İzleyiciler bir tuhaflık olduğunu anlamaya başlamışlardı. Altınlar kaleye girmeyi başarmışlardı; şimdi kapıda ve duvarların üstünde kanlı bir dövüş vardı. Ama artık daha fazla izleyici sessiz makinelerin arasında duran, kana boyanmış, kısa boylu, solgun tenli kızı işaret ediyordu. Kız canını aldığı rakiplerinin yanında diz çöktü,

miğferini çıkardı, altın tüyü kuma biriken kana batırıp kırmızıya boyadı. Sonra miğferi tekrar başına geçirdi ve iki elinde birer kılıçla balista ekibinin üstüne koştu.

Geldiğini gördüler, silahı çevirip ona ok attılar. Ama yanan kaleden yükselen dumanlar kumun üstünü kaplamıştı ve sonuçta kız, küçücüktü, bıçak kadar hızlı ve keskindi. Mia yana yuvarlanıp balista ekibinden biri üstüne atlarken takla atıp ayağa kalktı. Adam dev gibi bir şeydi; Mia'dan en az altmış santim daha uzun olan uzun rastalı bir Dweymeri'ydi. Mia adamın kılıçlarına kendi kılıçlarıyla kafa tutarken miğferine bir darbe aldı ve ondan çok daha kısa olmasından istifade ederek kılıcını aşağıda, adamın kalkanının erişemeyeceği bir noktaya sapladı. Dweymeri'nin diz kirişi kemiğine kadar açılmış, adam tek dizinin üstüne düşerken Mia rastalarına yapışmıştı. Balista yeniden ateşlenirken adamı çevirip kendine siper ederek okun önce kalkanına sonra da altındaki göğsüne saplanmasını sağladı.

Mia yere devrilen adamın omzuna tırmanıp balistayı idare eden iki kadının üstüne atılırken kalabalık adeta kükrüyordu. Mia kadınlardan birinin ayağındaki gölgeleri bükerken ikincinin göğsünü kesip açtı. Kadın çığlık atıp düşerken kılıcını Mia'nın koluna sapladığı yerden kan püskürdü. Kız sendeledi, kulaklarında kalabalığın, nabzının ve fırtınanın sağır eden uğultusuyla ikinci kılıcı diğer kadının kafasına fırlattı.

Ayakları yere sabitlenen kadın, Mia'nın hamlesinden sakınmak için sadece arkaya düşebilirdi, böylece kuma kıçüstü yığıldı. Fal taşı gibi açık gözleriyle, bir küfür savurarak yere sabitlenen çizmelerini kurtarmaya çalıştı. Mia tepeden tırnağa kana kesilmiş haliyle kadının tepesine dikildi, tek kolu yanında cansız sallanırken ikinci kılıcı havadaydı.

"Hayır," dedi kadın nefes nefese. "Küçücük bir kızım var, ben..."

Anne yok.

Evlat yok.

Sadece düşman var.

Kılıcıyla kadının yakarışını susturdu. Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Mia yaralı kolunun acısıyla yüzünü buruşturarak balistaya kalın bir ok daha yerleştirdi ve ipi gerdi. Ancak arkasındaki mazgallı siperler artık temizlenmişti; belli ki yalnızca kale duvarlarının arkasında mücadele sürüyordu.

Mia bitkin bir halde iç geçirerek bir kılıç aldı. Sağ kolunun pazısındaki derin kesik kanıyor, başı dönüyordu. Başındaki miğferi düzeltip yaralı koluna bir kalkan geçirdikten sonra, içeride sağ kalanlarla yüzleşmek için alev alev yanan, kana bulanmış kumların üstünden kaleye girdi. İzleyiciler ayaklarını Mia'nın adımlarına uygun bir şekilde yere vurarak tezahürat ediyorlardı. Kız düşmanın rengini taşısa

da bu canlandırma daha saf bir kanşehvetinin yolunu açmıştı. Bu ufak tefek kız, birkaç dakikada bir düzine insanın canını almıştı.

Mia duman bulutu, deşilmiş bağırsakların ve yanık kanın mide bulandıran kokularının arasında, kapıya beş, altı metre kala durdu. Dumanın içinden ona doğru gelen dört karaltı gördü. Derin bir nefes aldı ve başaramazsa, kaybedeceği her şeyi gözünün önüne getirerek kılıcını kaldırdı. Gözlerini kısarak dumanın arasından sorguçlarındaki tüylerin rengini ayırt etmeye çalıştı.

Kan kırmızısı.

Mia kalkanını indirdi ve adamların arasında biitap düşmüş kan ter içindeki Sidonius'u görünce kahkaha attı. Mia dört karaltının arkasında Altınların ve Kırmızıların düzinelercesinin cesediyle dolu bir mezbahaya dönüşen kalenin kapısını görebiliyordu. O ölülerin arasında, artık hiçbir şey görmeyen güzel gözleri açık kalan Matteo'yu seçti.

Hiçbir işe yaramayacağını bildiği için kederini bir yana atmaya çalıştı. Onun dünyası artık buydu. Hayat ile ölümün yalnızca bir kılıç darbesiyle birbirinden ayrıldığı bir dünya. Ve her darbeyle intikamına bir adım daha yaklaşıyordu.

Hayatında düşmanlardan başka hiçbir şeye yer yoktu.

Editorii, "Yurttaşlar!" diye haykırdı. "Vali Valente galiplerinizi takdim eder!"

Kalabalıktan yükselen uğultuya borazanların sesi karıştı. Baştan tepeden tırnağa kana bulanan Mia elini Sidonius'a uzatarak ona doğru topalladı. İri adam sırıttı, pazısından tutup kendine çekerek kıza sımsıkı sarıldı.

"Gel buraya, muhteşem küçük fahişe," dedi gülerek.

"Bırak beni, kahrolası topaç!" dedi Mia sırıtarak.

Sidonius yumruğunu havaya kaldırıp kalabalığa kükredi. "Alın size, piç kuruları! Kimse beni öldüremez, duydunuz mu? KİMSE BENİ ÖLDÜREMEZ!"

Mia ilik doğumluların localarına bakınca Dona Leona'nın ayakta alkışladığını gördü. Executus kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki gibi ters ters bakıyordu. Ama o da başını hafifçe eğdi. Bu, övgüye en çok yaklaştığı andı.

Mia kendi etrafında dönerek tribünlerdeki insan okyanusunu, kana susamış tezahüratları ve yere vurulan ayakların gümbürtüsünü zihnine kaydetti. Ve küçücük bir an, yetim kız Mia Corvere, katil darkin ve intikamın vücut bulmuş hali olmaktan çıktı. Kollarını iki yana açıp kanını kuma akıtarak kalabalığın kükremesini dinledi. Küçücük bir an, eskiden ne olduğunu unuttu.

Şu anda dönüştüğü şeyi idrak etti.

Gladyatör.

12. BÖLÜM

TEZAHÜR

"Biliyor muydun?"

Tanrımezarı piskoposu sandalyesinden neredeyse bir metre havaya sıçradı. Altınşarabıyla dolu fincanı parmaklarının arasından kayıp masasının üstündeki parşömene döküldü. Kalbi göğsünde hızla çarparak arkasına dönünce kitap raflarının gölgesiyle bütünleşmiş eski öğrencisini gördü.

"Cehennem ve kan aşkına..."

Bir zamanlar himayesi altında olan kızın elinde mezarkemiği hançeri fark edince kalbi tekledi. Kızın hemen arkasında, siyah deriler içinde sarışın bir kız duruyordu. Kızda tanıdık gelen bir şey vardı ama Mercurio ne olduğunu çıkaramadı.

Başını hırıltının geldiği yöne çevirince odasının açık kapısında beliren kurt siluetini gördü. Kapı yumuşak bir esintiye uyar gibi gıcırdayarak ağır ağır kapandı.

"Biliyor. Muydun?" diye tekrarladı Mia.

Mercurio bakışlarını yeniden eski öğrencisine çevirdi.

"Ben pek çok şeyi bilirim, Küçük Karga," dedi sakin bir sesle. "Senin..."

Mia aralarındaki mesafeyi bir göz kırpışı zamanda kapattı. Kız gırtlağına yapışıp hançerini şahdamarına bastırınca Mercurio tısladı.

"O kahrolası bıçağı boğazımdan çek," dedi yaşlı adam.

"Bana cevap ver!"

Mercurio da kendi bıçağını –altınşarabını elinden düşürürken çekmişti– Mia'nın uyluğundaki atardamara dayadı.

"Kıpırdarsan birkaç dakika içinde kan kaybından ölürsün," dedi.

"Al benden de o kadar."

"Sana o hançeri ben verdim," dedi Mercurio mezarkemiği hançerin altında yutkunarak.

"Hayır, bana bu hançeri Müşfik Kedi verdi."

Mercurio, Mia'nın omzunda belirginleşen kedi olmayan kediyi süzdü.

"... sen sadece geri verdin, yaşlı adam..."

"Olsun. Kendi gırtlağıma dayanacağı hiç aklıma gelmezdi, Küçük Karga."

"Bunu yapmam için bir neden vereceğin de benim aklıma gelmezdi," dedi kız.

"Neymiş o neden?"

"Babamı onlar öldürdü, Mercurio," dedi Mia, titreyen bir sesle. "Kısmen. Onu Scaeva'ya teslim ettiler ve asmasına göz yumdular."

"Kim?" dedi yaşlı adam, kaşlarını çatıp Mia'nın omzunun üstünden sarışına bakarak.

"Kilise!" dedi Mia. "Drusilla, Cassius ve diğerleri. Babam ve Antonius on bin adamın bulunduğu bir kampta ele geçirildiler. Bunu Niah'nın Kılıcı'ndan başka kim yapabilirdi?"

"Bunun..."

"Biliyor muydun?"

Yaşlı adam öğrencisine bakarken gözlerinde elindeki bıçağa dair en ufak bir korku görmedi. Yüzünde ölüm korkusundan eser yoktu. Sadece öfke vardı.

"Altı yıl boyunca seni Kilise'nin sınavlarına eğittim," dedi alçak sesle. "Kara Ana aşkına, Kilise'nin Scaeva'nın babanı öldürmesine yardım ettiğini bilsem bunu yapar mıydım?"

"Babamın öldürülmesine yardım ettilerse Kilise beni neden eğitsin, Mercurio?"

"Hiç mantıklı gelmediğini söylerken bunu katediyordum zaten. Mantıklı ol."

Mia'nın hançeri tutan elleri titriyor, gözlerini Mercurio'nun gözlerinden ayırmıyordu. Mercurio kızın içindeki Kılıç'ı, onlara verdiği kızı dönüştürdükleri katili görebiliyordu. Mia'ı buraya gönderirken böyle olacağını biliyordu. Bırakacağı izden haberi vardı. Bir insanı Çene'ye kendinizden de bir parça bırakmadan armağan edemezdiniz. Ama yüzeyin altında onu hâlâ görebiliyordu. Tanrımezarı sokaklarından kurtardığı sahipsiz sabiyi. Çatısının altında barındırdığı, bildiği her şeyi öğrettiği kızı. Başarısız olduktan sonra bile kendinden biri gibi gördüğü kızı.

"Ben sana asla kötülük etmem, Küçük Karga. Bunu biliyorsun. Hayatım üstüne yemin ederim."

Mia ona bir süre daha baktı. Dönüştüğü katil, içinde taşıdığı kızla savaşıyordu. Ve Mia çok ama çok yavaş hareketlerle hançerini geri çekti. Mercurio da bıçağını kızın bacağından uzaklaştırıp kolçağın altına kaldırdı ve arkasına yaslandı.

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Sarışın kız pelerininin altından bir defter çıkarıp masanın üstüne, Mercurio'nun önüne bıraktı. Siyahtı. Deri kaplı. Süssüz.

"Bu ne?" dedi Mercurio.

"Kızıl Kilise'nin kayıt defteri," diye yanıtladı Sarışın.

Mercurio'nun gözleri büyüdü. O an anladı. O an...

"Seni şimdi tanıdım," diye soludu. "Mia'yı almaya geldiğimde Kilise'de karşılaşmıştık. Sen Torvar'ın kızısın. O kahrolası Ashlinn Järnheim'sin."

"Şey, aslında göbek adım Irija ama..."

"Sekiz aydır senin peşindeyiz!" Mercurio, Mia'ya döndü ve sesini yükselterek, "Sen keçileri mi kaçırdın? Bu hain ve babası yüzünden Kılıçlarımızın çoğu kahrolası toprağın altında."

Ashlinn omuz silkti. "Hâlâ sağ olduğuna..."

"Beni ele geçirmemeleri mucizeydi!"

"Palavra," dedi kız. "Luminatii Tanrımezarı'nı temizlerken küçük Antikacı Dükkânı'nın kapısını çalan olmadı, değil mi?"

"Ah, peki bu ne anlama geliyor?" diye homurdandı yaşlı adam.

Ashlinn, Mia'ya baktı. Sonra suratı kıpkırmızı kesilen piskoposa döndü.

"Çünkü ona zarar gelmesini istemedim."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Mia, Ashlinn'in gözleri dışında her yere bakıyordu. Uzun ve rahatsız edici bir sessizliğin sonunda deftere döndü ve sayısız müşteri ve ödeme dökümleri arasında bir isim bulana kadar sayfaları çevirdi. Koyu renkli bir el yazısıyla yazılmış isim sararmaya yüz yutmuş parşömenin üstünde simsiyah mürekkebiyle dikkat çekiyordu.

Julius Scaeva.

"Biliyordun, değil mi?" dedi Mia. "Kilise Mukaddesat'ı çiğnememek için bile piskoposlara kimlere dokunulabileceğini, kimlere dokunulmayacağını söylemek zorunda."

Mercurio, "Elbette biliyordum," diye patladı. "Beni piskopos yapar yapmaz söylediler. Kılıçlarımdan birini o piçin gırtlağını kesmeye neden göndermedim sanıyorsun? Dördüncü kez konsüllük yapsın diye mi? Adam neredeyse unvansız bir kral artık. Başından beri aynı şeyi söylüyorum, unuttun mu?"

Mia parmağını ismin yanına vurdu.

"On bin gümüş keşiş," dedi. "Babamın idamından tam üç gün sonra, Kilise'ye bizzat Scaeva göndermiş. Ayaklanmanın çuvallamasından en kârlı çıkacak adam. Ve babamın sağ kolunun adı Methiyeler Salonu'nda Niah'nın ayaklarının dibine kazınmış. Bana bunu açıkla, Mercurio."

Yaşlı adam yüzünü buruşturarak çenesini sıvazladı.

Loş ışıkta belli belirsiz görülebilen isimlere ve sayılara baktı.

Olamazdı...

Elbette Scaeva'nın Kilise'ye el altından metelik ödediğini biliyordu. Doğrusu söylemek gerekirse Niah'nın kasasını dolduracak meteliği olan insanlar için son derece makul bir hareketti. Mukaddesatın güzelliklerinden biri de buydu; anlarsınız ya, Kilise'ye müşteri olmak için yeterli meteliği öderseniz Kanlı Yemin'le korunurdunuz. Vaan Kralı bunu

yıllarca yapmıştı. Dâhice bir fikirdi doğrusu. Niah'nın sadık müritleri parmaklarını bile oynatmadan metelik kazanabiliyordu.

Elbette Scaeva sadece bir müşteri olmanın ötesine geçmiş, Kilise'yi bir düzine belalısından kurtulmak için kullanmıştı. Ancak Mercurio Kilise'nin Kralyaratanların sonuyla bir ilgisi olduğundan hiçbir zaman şüphelenmemişti. O güne dek duyduğu her şey, onu Corvere ve Antonius'un kendi adamlarından birinin ihanetine uğradığına inandırmıştı.

Mümkün olabilir miydi?

"Kızıl Kilise babamı yakaladı," dedi Mia acıdan boğuk çıkan sesiyle. "Onu Senato'ya teslim etti. Bunun onu kendi elleriyle öldürmelerinden hiçbir farkı yok."

Müşfik Kedi başını yana yatırıp usulca mırladı.

"...benim anlamadığım, kilise zaten elindeyse, scaeva neden remus'un dağa saldırmasına göz yumdu?.."

"... ANLAMADIĞIN TEK ŞEY BU SANKİ..."

"... sen sus, ufaklık, büyükler konuşuyor..."

"Remus, Scaeva'nın rızası olmadan Dağ'a saldırdı," dedi Ashlinn.

"Saçma." Mercurio yine kaşalrını çatarak Vaanlı kıza döndü. "Remus, Scaeva'dan izin almadan kılını bile kıpırdatmaz. Senato, Luminatii ve Aa'nın Kilisesi, Cumhuriyet'i ayakta tutan üç sütundur, evlat."

"Bana evlat deme, kabuk bağlamış bunak," diye çıkıştı Ashlinn. "Remus'la ittifak yapan babamdı, unuttun mu? Jüstikus, Scaeva'dan ölümüne nefret ederdi. Ah, evet, konsülden emir alırdı ama Remus da Duomo gibi Aa'nın sadık müritlerindendi. Kızıl Kilise'yi kirli işleri için kullanması Scaeva'yı Remus'un gözünde kâfir yapıyordu. Ve Kilise'yi kapatmak Scaeva'nın kiralık katil sürüsüne erişiminin önünü kesebilirdi."

Mercurio çenesini kaşıdı. "Ben Remus ve Duomo'nun..."

"Duomo da Kilise'nin müşterisi."

"Biliyorum," dedi Mercurio çıkışır gibi. "Dünkü çocuk değilim, Kutsal Ölümün Anası'nın piskoposuyum."

"Gerçi şanlı yüce kardinalimiz Kilise'yi hiçbir zaman birinin canını almak için kiralamıyor." Ashlinn defterin sayfalarını çevirdi ve Duomo'nun altı yıl geriye uza-

---

* Evet, evet, sorduğunuzu duyar gibiyim, nazik dostlarım. Tam arkanızda oturuyormuşum gibi. (Korkmayın, arkanızda oturmuyorum.) Ama eğer Kızıl Kilise halihazırda müşterisi olan birini öldüremiyorsa neden herkes onlara bir vekalet ücreti ödeyip yokgecelerini deliksiz uykuyla geçirmiyordu diye merak ediyorsunuz. Mükemmel bir soru, nazik dostlarım ve çok basit bir cevabı var.

Çünkü bu *acayip* pahalı bir hizmetti.

Bir kral ya da konsül Kilise'yi sürekli vekil tayin edecek ücreti ödeyebilirdi. Ama unutmamalısınız, nazik dostlarım, Kızıl Kilise haraççılar değil, katiller tarikatıydı. Ve bütün zamanlarını kimseyi *öldürmemek* için metelik alarak geçirirlerse Cumhuriyet'in en korkulan katilleri olarak itibarlarını koruyamazlardı.

nan fahiş ödeme tutarlarını gösterdi. "Aa'nın kasasından yıllık ücret ödüyor. Böylece Mukaddesat'in koruması altında kalmaya devam ediyor, anlıyor musun? Böylece o uykudayken Scaeva'nın gelip gırtlağını kesmeyeceğini biliyor. Kardinal ve konsül birbirlerinden nefret ediyor ve ikisi de diğerinin öldüğünü görmek için her şeyi yapar."

"... BANA SORARSANIZ BU DEFTERİ TUTMAK FENA HALDE APTALLIKMIŞ..."

"Defteri kilitli bir kasada tutuyorlardı," dedi Ashlinn, gölgekurda. "Cumhuriyet'in en çok korkulan katillerinin ininde. Ve tek anahtar dünyanın görüp göreceği en azılı katillerden birinin boynundaydı. Anahtarı ele geçirmek için yaşamak zorunda kaldıklarımı düşününce, belki de zannettiğin kadar aptalca değildir."

"... aptalca demişken, küçük hain, rica etsem neden seni hâlâ öldürmediğimizi söyler misin?.."

"Bu kadar tatlı olduğum için olabilir mi?" Ashlinn, Mia'nın omzunda oturan kedi olmayan kediye baktı. "Ya da burada olup bitenleri bilen tek kişi olduğum için."

"Yani burada..." Yaşlı adam gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı. "Bir dakika. Jessamine hangi cehennemde?"

Mia ve Ashlinn huzursuzca bakıştılar. Ash'in yarık ve şiş dudağı ve morarmış gözü, çatıdaki kavganın eseriydi.

"... birtakım... nahoş durumlar yaşandı..."

"Ah, ne harika." Mercurio, Ashlinn'e ters ters baktı. "Ve bundan sen mi sorumlusun?"

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, önce Jess beni bıçakladı." Ashlinn omuz silkti. "Son bıçağı ben sapladım. Hem de birkaç kez."

"O halde burada ne işin var?" diye sordu piskopos. "Mia yedi döngü önce bir braavi'yi öldürmesi ve bir haritayı çalması için gönderildi. Buraya yanında Kilise tarihinin en aranan hainiyle döndü. Sen konuya nasıl dahil oldun?"

Ashlinn omuz silkti. "Harita bende."

"...sendeydi. patladı, unuttun mu?.."

Kız pis pis güldü. "O kadar değerli bir şeyin yanmasına izin verecek kadar aptal olduğumu sanmıyorsunuz ya, Bay Her Boku Bilen?"

"O zaman bir an önce anlatmaya başlasan iyi olur," diye homurdandı Mercurio.

"Evet," dedi Mia. "Haritayı nereden aldın? Ve nereyi gösteriyor? Kimin için çalışıyorsun? Braavi, haritayı Kardinal Duomo'ya sattığını söyledi."

"Beni haritaya ulaşmam için tuttu," dedi Ash duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Kilise baskını yolunda gitmeyince babam ve ben, sekiz ay boyunca peşimizi bırakmayan Kılıçlardan kaçmak zorunda kaldık. Babam öldüğünde meteliğimiz suyunu çekmişti. Duomo ve Remus birlikte Kilise'yi devirme planı yapmışlardı,

bu yüzden Kardinal'le nasıl temas kuracağımı biliyordum. Anlaşılan o da benim... yeteneklerime sahip birini arıyormuş."

"Hangi konuda? Arkadan konuşmak ve ukalalık gibi mi?" dedi Mercurio sertçe.

Ashlinn'in dudakları çıldırtıcı bir gülüşle çarpıldı. "Kilitler. Tuzaklar. Karanlık işler. Dengeyi bozmanın ve Kızıl Kilise'yi temelli dağıtmanın bir yolu daha olduğunu öğrenmişti. Kilise arada olmayınca Scaeva'yı devirme ve yerine yumuşak başlı bir konsül getirme özgürlüğüne kavuşacak ve çanak ona kalacaktı."

Mia gözlerini kıstı. "Nasıl bir yol?"

Ash omuz silkti. "Hiç söylemedi. Ben de sormadım. Benim görevim bir grup metelikli asker ve Aa'nın Kilisesi'nden bir piskoposla birlikte yola çıkmaktı. Eski Aşkah'ın kuzey kıyısındaki bir virane bir tapınağa. Haritayı orada bulduk. Ve... diğer şeyleri."

"hangi diğer şeyler?" diye sordu Mercurio.

Ashlinn'in yüzü taş kesildi ama Mia gözlerinde bir korku ışıltısı görür gibi oldu.

"Tehlikeli şeyler."

"Yol arkadaşlarına ne oldu?"

Kız omuz silkti. "Yolun sonunu göremediler."

"Yani sen Duomo'ya haritayı satmak için tek başına Mezar'a geldin, öyle mi?" dedi Mia.

Ash başıyla onayladı. "Kodamanlar Duomo'nun aracısı. Duomo'nun çok insanı cebinde tutmaya yetecek kadar meteliği var. Beni sırtımdan vurmaya yeltenir mi, bilmiyordum ama en kötüsünü düşünmüştüm. Sonuçta tehlikeliydim. Kardinal'in Kilise'yi devirmek için Scaeva aleyhine işler çevirdiğini bilen tek insan."

"Pekâlâ, ama Duomo'nun Kodamanlarla çalıştığını bilen biri *vardı," dedi Mercurio. "Ve haritanın bu akşam teslim edileceğini. Ve o* biri *Mia'yı..."*

Mia, Mercurio'nun gözlerine baktı. Adamın gözleri bir anda büyüdü.

"Sakın bana..." dedi.

Mia düşürdüğü bir gerçeği arar gibi döşeme tahtalarına bakıyordu. Saçını kulağının arkasına attı. Mercurio'nun içindeki tatsız his Mia'nın yüzüne de yansımıştı.

"Müşteri bu adak için özellikle beni istedi," diye soludu. "'Luminatii Lejyonu'nun jüstikusunu öldüren Kılıç'. En azından Kilise bana öyle söyledi. Ve aynı müşterinin talebiyle üç can daha aldım."

"... Öldürdüklerin kimdi?"

"Bir senatörün oğlunu. Gaius Aurelius. Lüsli bir senatörün, Armando Tulli'nin metresini. Bir de Cicerii adında Galanteli bir praetoru."

Mercurio, "Kara Ana," diye inledi.

"Ne oldu?" dedi Ashlinn bakışları ikisinin arasında gidip gelerek.

"Gaius Aurelius'un Scaeva'ya karşı konsüllük mücadelesine gireceği söylentisi dolaşıyordu," dedi Mercurio. "Ve Ciceriti, Scaeva'nın dördüncü dönem konsüllük yapmasının anayasaya uygunluğuna yönelik bir soruşturma ayarlıyordu."

Mia çömeldi, dengesini sağlamak için duvara yaslandı. Tutulma yanında belirirken Müşfik Kedi, olmayan diliyle elini yalıyordu.

"Ah, Tanrıçam..." diye inledi.

"Scaeva insanları hizaya sokuyor," dedi Mercurio. "Muhalifleri huzursuz ederek ya da öldürerek. Yeniden seçilmeyi garantilemek için."

"Ve ben de ona yardım ettim..." diye fısıldadı Mia.

"... piç kurusu..."

"Bu da Duomo'nun onun aleyhinde çalıştığını bildiği anlamına gelir. Bu haritanın gösterdiği şey her neyse, Kilise için tehdit oluşturduğunu biliyor ve onu ortadan kaldırmak için Kilise'yi kullanıyor."

"Küçük katiller tarikatını koruyor." Ashlinn başını sallayarak Mia'ya baktı. "Ben sana ne dedim? Hepsi fahişe. Ve babanın öldürülmesine yardım etmeleri yetmezmiş gibi bir de onun asılmasından sorumlu olan piç için adam boğazlattılar. Solis. Fareci. Örümceköldüren. Aalea. Drusilla. Ölmeyi hak ettiler, Mia. Tek tek hepsi."

"Scaeva."

Mia bu kelimeyi bir ağız dolusu zehri tükürür gibi söylemişti. Dudakları geriye doğru kıvrıldı. Başını ağır ağır sallayarak Ashlinn'e baktı.

"Önce Scaeva ve Duomo."

Ashlinn gözlerinde çelik ışıltısıyla bir adım öne çıktı.

"Duomo şu anda muhtemelen Büyük Bazilika'dadır."

Mia başını iki yana salladı. "Ben oraya giremem. Daha önce denedim. Teslis..."

Ashlinn, "Ben senin için onu hallederim," diye teklif etti. "İsterse boynunda bir, yastığının altında bir teslisle uyusun, hiçbiri beni durduramaz. Gizlice içeri süzülüp gırtlağını keserim, sonra da Scaeva'yı ve Kili..."

"Hayır," dedi Mia. "Onlar benim. İkisi de."

Siyah saçları hayaleti andıran bembeyaz yüzüne dökülerek yerden yavaşça doğruldu.

"O piçler benim."

"Bir dakika," dedi Mercurio araya girerek. "Acele karar vermeyelim."

"Acele mi?" diye hırladı Mia. "Kızıl Kilise babamın öldürülmesine yardım etti, Mercurio. Tıpkı Scaeva ve Duomo gibi. Kilise de en az diğer ikisi kadar suçlu."

"İyi de Kızıl Kilise babanın öldürülmesine yardım ettiyse seni neden eğitsin?"

"Belki de asla öğrenemeyeceğimi sandılar? Belki Cassius darkin olduğumu bildiği için beni eğitmelerini istedi. Belki o geberesice Scaeva bunu eğlenceli bulmuştur? Ya da yeterince can alırsam ve içim yeterince soğursa artık aldırmam diye düşündüler?"

Yaşlı adam parmak çenesinin altında birleştirip deftere baktı.

"Birini Çene'ye yem ederken kendinden bir parçayı da yem etmiş olursun," diye mırıldandı.

"Yanımda mısın?"" diye sordu Mia.

Mercurio deftere baktı. Scaeva'nın adına. Yüzyıllar önce krallardan kurtulan bir Cumhuriyet'te kendine bir taht edinen adam. Kendini hukukun, onurun ve ahlakın üstünde gören bir adam. Ama işin aslı Mercurio da bu kavramları uzun yıllar önce bir kenara atmıştı. İnanç uğruna.

"Hayatımı Kızıl Kilise'ye adadım," dedi yaşlı adam.

Mia gözlerinden alevler çıkarak ona yaklaştı.

"Benimle misin?"

Tanrımezarı piskoposu eski öğrencisine baktı. Kaskatı çenesi ve sıkılı yumruklarıyla yumuşak simyevi ışıkta bir heykeli andırıyordu. Mercurio, karşısındaki koyu renk gözlerde altı yıl önce kanatlarının altına aldığı kızdan bir parça aradı. Kılıçlığa geçişte çuvalladığından beri ona kızgındı. Onu hayal kırıklığına uğrattığından beri. Ama işin aslı, bu kız altı yıl boyunca onun evladı olmuştu. Ve her zaman öyle kalacaktı.

Kilise kızın elinden bir baba almıştı zaten.

Bir tanesini daha almalarına göz yumabilir miydi?

"Seninleyim."

Cevabı bir kılıç gibi başlarının üstünde asılı kaldı. Mercurio bunun ne anlama geldiğini ve sonunun nereye varacağını biliyordu. Karşılarına aldıkları düşmanın ne kadar büyük olduğunu da.

"Bunu görünmeden yapmalıyız, Mia," dedi Mercurio. "Scaeva'yı ele geçirdiğinde bunu senin yaptığını Kilise asla öğrenmemeli, yoksa misilleme yaparlar. Aynı anda Duomo'yu da haklamak zorundasın yoksa onu vurmak on kat zor olur."

"Bu en önemsiz sorunumuz," dedi Mia. "Kilise beni yine çağıracak. Dona öldü. Scaeva'nın bana yeni bir siparişi olabilir."

"Haritayı hâlâ ele geçiremediler," dedi Mercurio. "Ben bir hikâye uydurabilirim. Haritayı elinden kaçırdığını ama izini sürdüğünü söylerim. Gerçekçi olmak gerekirse bu iş aylar sürebilir."

"Kilise bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Ashlinn.

"Canları cehenneme," dedi Mia. "Kilise zaten benden hoşlanmıyor."

"Harika," dedi Ashlinn. "Bu durumda şu anda kafa yormamız gereken tek konu, fiziksel olarak çok yaklaşamayacağın bir kardinali öldürmen için bir yol bulmaya çalışırken, aynı anda Itreya Cumhuriyeti tarihinin en iyi korunan konsülünü öldürmeni sağlamak."

Mia ve Mercurio sessizleştiler. Yaşlı adam kaşlarını çatmıştı. Mia gözlerini kısmış, raflardaki kitap ciltlerini tarıyor ama aradığı cevabı sırtlarında bulamıyordu. Gözlerini diğer duvara, Mercurio'nun silah koleksiyonuna çevirdi. Luminatii'nin güneşçeliği kılıcı. Vaan işi savaşbaltası. Lüis'teki gladyatör arenasından bir gladyus...

Gözlerini iyice kıstı. Arkalarındaki çarklar dönmeye başlamıştı.

Eski mentorunaa baktı, heyecandan soluk soluğa kalmıştı.

"Ne oldu?" dedi Mercurio.

Aptalca.

Delice.

İmkânsız.

"Sanırım aklıma bir fikir geldi..."

On üç gladyatör eğitim avlusunda çember oluşturmuştu. Etraflarından Kuzgun Yuvası'nın, Remus Hanesi flamalarının dalgalandığı duvarları yükseliyordu. Karaköprü'den geç saatte dönmüşlerdi ve vakit neredeyse yokgecenin dönme vaktiydi. Ancak akşam yemeğinden önce yeni kardeşlerini birliğin kutsal topraklarında yapılan ayinlerin en kutsalıyla bağırlarına basacaklardı.

*Votum vitus.**

İkiz güneşlerin sıcağı altında Mia çıplak karnından ve kollarından ter aktığını hissediyordu. Yanında Sidonius'la çemberin içinde, dizlerinin üstündeydi. Arkada yılların çarpışmasının çiziklerini ve izlerini taşıyan ikiz aslan figürüyle süslenmiş bir göğüs zırhı giyen Arkades duruyordu. Dona Leona ayini ipekli sarı tuvaletiyle balkondan izliyordu. Executus'una baktı ve safir rengi gözleriyle, "Sana söylemiştim," der gibi gülümsedi.

---

* Kan Yemini'nin kökleri eskiçağda saklıdır ama pek çokları Eski Aşkah İmparatorluğu'na ve meşhur Savaşçı Prens Andarai'nin mitolojisine dayandığına inanır.

Andarai'nin başarıları o kadar iyi bilinirdi ki efsanesi imparatorluğun çöküşünden sonra bile sürdü. O dönemin tipik kahramanlarındandı, emsalsiz bir aklı vardı, savaşta yenilmezdi ve söylentilere göre, kocaman bir aleti vardı. Vaktinin çoğunu prensesleri kurtararak, canavarları katlederek, piçler peydahlayarak geçirmekle birlikte, aynı zamanda liri, dokuma tezgâhını ve doğum taburesini icat etmeye de zaman bulabilmişti. En nefret ettiği düşmanı diğer başarılarının yanı sıra Andarai'nin karaçelik kılıcını çalıp annesini, kız kardeşini *ve* kızını, rivayete göre, aynı gece yatağa atmış efsanevi Yüzler Hırsızı Tarık'tı.

Bu olay Andarai'nin keyfini kaçırmıştı. Özellikle annesiyle ilgili olan kısım.

İkilinin rekabeti on yıllarca sürdü ve ikisinden birinin ya da ikisinin birden ölümüyle son bulması beklenirdi. Ancak iblis-kral Sha'Annu kuzeyden ayaklanarak bütün imparatorluğu tehdit etmeye başlayınca ikili onu alt etmek için güç birliği yaptı. Sadece savaş alanında rastlanan bir dayanışmayla birbirlerini kardeş ilan ettiler, ömürlerinin sonuna kadar öyle kalmaya kanlarıyla yemin ettiler. Ondan sonra Tarık, Andarai'nin annesini yatağa atmaktan bile sakındı.

Kızına gelince...

"Gladyatörler," dedi Executus. "Bu kutsal toprakta, bu kutsal ayinde kendilerini ispatlamış bu iki savaşçıyı aramıza kabul etmek için toplandık. Bizler birbirimize çelikle değil, kanla bağlıyız. Çünkü biz kanız ve kan olarak kalacağız."

"Biz kanız," diye tekrarladı çember oluşturan toplanan gladyatörler. "Ve kan olarak kalacağız."

Executus kemerinden bir hançer çekti, keskin kenarını avcunun içinden kaydırıp kırmızı bir damlayı kuma akıttı. Sonra bıçağı solundaki gladyatöre geçirdi.

Hançeri Amai Kasabı aldı. Ritüeli tekrarlayarak avcunu kesip hançeri Kanşakıyan'a uzattı. Kadın, Mia'nın gözlerinin içine bakarak avcunu kesti. On üç gladyatör aynı şeyi tekrarladı. Hançer Vaanlı ikizler Bryn ve Byern, erkek Dweymeri ve Dalgacı'dan çemberdeki diğer gladyatöre geçip en sonunda şampiyonları Yenilmez Furian'ın eline ulaştı.

Itreyalı, başındaki yeni gümüş galip tacının altından bulutlu gözlerle Mia'ya bakıyordu. Mia Karaköprü'de onun dövüşmesini seyretmişti ve kazandığı zafer (editorii onu "emsalsiz" olarak takdim etmiş, "kusursuz" demişti) merakını daha da kamçılamıştı. Furian avcunu kesip kanını gladyatör ailesinin hançerin keskin kenarına bulaşan kanına karıştırırken Mia gölgesinin titrediğini hissetti. Yenilmez, kırmızı damlaların kuma akmasına izin verdikten sonra çemberin içinde ilerleyip Sidonius ve Mia'nın karşısına dikildi. Mia bakışlarını o yakışıklı çeneden, o yakıcı bakışlardan Yenilmez'in ayaklarının dibindeki karanlığa çevirince onun gölgesinin de titrediğini gördü.

Kendine, *Yolunda duruyor*, diye hatırlattı.

Hepsi.

Yolunun üstündeler.

"Biz kanız," dedi Furian hançeri ona uzatırken. "Ve kan olarak kalacağız."

Mia hançerini aldı, parmakları birbirine değince karnında bir kıpırtı oldu. Ve aptal gibi davrandığı için kendine kızarak executus'una dönüp adamın gözlerine baktı.

"Çok derin olmasın," diye uyardı Executus. "Silah tutuşunuz zarar görebilir."

Mia başıyla onaylayıp hançeri avcunda kaydırdı. Acısı gerçek ve keskindi, dünya bir anda netlik kazandı. Mia buradaydı. Birliğin eli kanlı bir üyesiydi. Önünde bir kum çölü, kırmızı bir okyanus uzanıyordu. Ancak en sonda dilenci cüppesiyle her zamankinin aksine boynunda teslis olmayan Yüce Kardinal Duomo'yu görebiliyordu. Konsül Scaeva galip tacını alnına yerleştirmek için yukarı uzanıyordu.

Mia'nın gölgesi onlarınkine doğru uzanıyor ve...

"Kan olarak kalacağız," dedi.

Sidonius hançeri aldı, avcunu kesti ve yemini tekrarladı.

"Kan olarak kalacağız."

Çemberden tezahüratlar yükseldi. Executus, Mia ve Sidonius'a kalkmalarını işaret etti ve gladyatörler çevrelerini sardı. Kanşakıyan Mia'ya gülümserken Vaanlı kız Bryn onu göğsüne bastırıp, "Çok iyi dövüştün," dedi. Kasap, sırtına neredeyse onu deviren bir şaplak indirirken diğerleri kanlı ellerini uzatıyor ya da kollarını sertçe ama içtenlikle sıvazlıyordu. Yalnızca Furian ayrı duruyordu ama Mia bunun şampiyonluğundan mı yoksa aralarındaki düşmanlıktan mı kaynaklandığından emin değildi.

Balkondan bir ses yükseldi. "Kartallarım!"

Executus, "Dikkat!" diye haykırınca bütün gözler yukarıya çevrildi.

Dona Leona kollarını iyi yana açmış, evlatlarına gülümseyen bir tanrıça edasıyla onlara bakıyordu. "Karaköprü'deki zaferlerimiz bize daha fazla itibar ve dört hafta sonra *Fırtınagözü'nde* yapılacak *venatus*'a katılma hakkı kazandırdı."

Gladyatörler sevinç gösterilerinde bulunurken Sidonius kolunu Mia'nın boynuna attı, haykırırken onu kendine çekip sıktı. Mia gülerek adamı ittiyse de diğerlerine katılmaktan kendini alamadı.

"*Magni* yaklaştıkça yarışmalar daha da şiddetlenecek. Yarından itibaren eğitiminize kaldığınız yerden devam edeceksiniz. Ama şimdilik, dominanızın değerinizi bilmediği ya da kumlarda her galip gelişinizde ona yaşattığınız onuru ödüllendirmediği söylenmesin!"

Leona el çırpınca üç hizmetkâr tekerlekli koca bir fıçıyı iterek verandadaki masa ve sandalyelerin arasında geçirdiler.

"Şarap mı o?" dedi Sidonius heyecanla.

"İçin, Kartallarım!" Leona gülümsedi. "Yeni kardeşlerinizin şerefine için! Şanın şerefine! Ve gelecek sayısız zaferin şerefine!"

Üç saat sonra, hücresinde uzanan Mia'nın başı dönüyordu. Dikkatli içmeye gayret etmişti ama her hız kesişinde Sid böğürdükçe diğerleri de hayatları buna bağlıymış gibi içiyorlardı. Son derece anlaşılırdı; hiçbir şeyi olmayan, kuma her adım atışlarında canlarını kaybetme riski taşıyan bu insanlara kısa bir soluklanma ve dolu bir kadeh cennet gibi geliyordu. Bu yüzden o da rolünü oynamak için elinden geleni yapmış ve yeni hanesiyle birlikte su gibi içerken övgülerini gülümsemeyle dinlemişti.

Her ne kadar birlik üyelerinin çoğu çok nazik davransa da Dweymeri kadın, Kanşakıyan onu gerçekten sevmiş görünüyordu. Arenada çevirdiği numara –düşmana yaklaşmak için onların renklerine bürünüp yaralı numarası yapması– yeni yoldaşlarının çoğu tarafından dâhice bir fikir olarak değerlendirilmişti.

Vaanlı sarışın kız Bryn, şerefine kadeh kaldırmıştı.

"Çok iyi numaraydı, Küçük Kuzgun."

"Kesinlikle," demişti kardeşi Byern. "Karnına bastırdığın bağırsakları görüp neyin peşinde olduğunu anlayınca bağırıp seni ele vermemek için kendimi zor tuttum."

"Kuzgun da neymiş," demişti Kasap sırıtarak. "Ona kahrolası Tilki demeliyiz."

"Kurt," demişti Kanşakıyan gülerek.

"Yılan," demişti bir başkası.

Bütün gözler, masanın diğer ucundan dik dik bakan Furian'a çevrilmişti. Mia adamın gözlerine bakarken dudağını tiksintiyle büzdüğünü görmüştü.

"Gladyatör onuruyla dövüşür," demişti Furian. "Yalanlarla değil."

"Haydi ama, Birader," demişti Kanşakıyan, "kazanılan her zafer hak edilmiştir."

"Ben bu birliğin şampiyonuyum," demişti Yenilmez. "Neyin hak edildiğini, neyin çalındığını ben söylerim."

Kanşakıyan, Furian'ın boynundaki ucu açık halkaya, alnındaki galip tacına bakıp başını sallamıştı. Yenilmez şarabına dönüp bir daha hiç konuşmamıştı. Çok geçmeden şenlik sona ermişti ve doğrusu Mia bittiği için çok memnun olmuştu. Bu kadar çok şaraba alışık değildi ve birkaç kadeh daha içerse duvarları boyamaya başlayabilirdi.

Şimdi hücresinde otururken parmaklıklar usul usul dönüyordu. Işıklar sönmeden önce Kanşakıyan'ın hücresinden yine aynı şarkı yükselince bir tür dua olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi her yer karanlıktı ve Mia'nın duyabildiği tek ses, uykunun sesiydi.

Sidonius sırtüstü yatarken can çekişen bir boğayı andıran horlamasına, ancak Mia'nin zeminden hissedebileceği kadar heybetli bir osuruk için ara veriyordu. Mia yüzünü buruşturarak koca Itreyalı'ya bir tekme savurunca adam homurdanarak yan döndü.

"Kahrolası domuz," diye söylendi Mia burnunu kapatarak. "Kendime ait bir hücrem olmalı."

"*... nefes almaya ihtiyaç duymamama nadiren şükrederim...*"

Fısıltıyı duyunca Mia'nın gözleri büyüdü.

"*...şu anda iki kat şükrediyorum mesela...*"

"Müşfik Kedi!"

"*... diye haykırdı, ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek sesle...*"

Hücrenin diğer ucunda iki siyah karaltı belirdi.

"*... BU ET YIĞININ HORULTUSU UYANDIRMADIYSA HİÇBİR ŞEY UYANDIRAMAZ...*"

İkili, kara bir su birikintisine dalar gibi gölgesine dalıp ona bağlanınca Mia iblislerine sırıttı. İçini bir ürperti kapladı ve bütün vücudu boyunca dalgalanarak arkasında bir demir sükûneti bıraktı. Mia, Müşfik Kedi'nin omzuna çıktığını ve tek bir telini bile oynatmadan saçlarının arasına yerleştiğini hissetti. Tutulma Mia'nın arkasına kıvrılıp olmayan başını kızın kucağına yasladı. Mia onları okşarken gölgeleri siyah duman misali dalgalanıyordu. Onları ne kadar özlediğini onlar dönene kadar anlamamıştı.

"Kara Ana aşkına, sizi görmek ne güzel," diye fısıldadı.

"... *SENİ ÖZLEDİM...*"

"... *ah, haydi oradan...*"

"... *AMA PİSİCİĞİ DAHA AZ ÖZLEDİM...*"

Mia elini gölgekedinin gövdesinde gezdirdi. Ona dokunurken hiçbir şey hissetmiyordu ama Tutulma'yı okşamak serin bir esintiyi okşamak gibiydi.

"Ne zaman geldiniz?"

"... *DÜN AMA SEN* VENATUS'*TAN HENÜZ DÖNMEMİŞTİN.*"

"... *anladığım kadarıyla her şey yolunda gitmiş...*"

"*Sizin için* bir önemi varsa, ölmedim."

Müşfik Kedi burnunu kulağına sürtünce Mia'nın teni ürperdi. Sigara dumanı tarafından öpülmek gibi bir histi.

"...*her şeyden önemli...*" diye fısıldadı Müşfik Kedi.

Üçlü bir süre birbirlerinin varlığının tadını çıkararak karanlıkta oturmaya devam etti. Mia parmaklarını iblislerinin tül gibi incecik bir his bırakan vücutlarında dolaştırırken son haftalarda hissettiği korkunun hiçliğe karıştığını hissetti. Başarmıştı. Duomo ve Scaeva'nın gırtlaklarına giden ilk adımı atmıştı. Ve yoldaşları yanındayken sonraki adımlar çok uzun olmasa gerekti.

"... *bu halimiz çok hoş olmakla birlikte...*"

"... *ORTAMI BOZMAN KONUSUNDA SANA HER ZAMAN GÜVENEBİLİRİZ...*"

"Hayır, haklı," dedi Mia iç geçirerek. "Bekliyor mu?"

"... *EVET...*"

"O zaman beni ona götürün."

Yoldaşları karanlığın içinde kayboldular. Mia onların kendisinin de Furian'ı ziyaret ettiği yokgecede yaptığı gibi, odanın gölgelerinde biçim kazandığını hissetti. Sonra gözlerini kapayıp karanlığa uzandı. Belki şarap yüzünden, belki daha önce yaptığı pratik sayesinde Adım'ı bu kez biraz daha kolay buldu; o ani hücumun, o şiddetli baş dönmesinin gelmesi çok sürmedi. Gözlerini açtığında oda etrafında hızla dönüyordu ama o yoldaşlarının yanında, merdivenin kuytusundaydı.

İki büklüm oldu ve sesi bastırmak için eliyle ağzını örterek taşa birkaç kadeh dolusu kustu. Kışlada birkaç gladyatörün kıpırdandığını fark edince gölgelerin arasına çekilip kusma isteğini bastırmaya çalıştı. Odanın dönmesini durdurmak ister gibi can havliyle duvara yapıştı. Ağzını silip taşa tükürdü.

"Kara Ana aşkına, bunu bir daha yarı sarhoşken asla yapmamamı hatırlatın."

"... *GEL...*"

"... *engerek bekliyor, Mia...*"

Mia duvardaki afsunlu kontrol mekanizmasına baktı, nasıl çalışıyordu acaba? Titrek bacaklarla kalenin içine ilerleyip verandanın gölgesine çıktı. Sivri Diş bir masanın altında oturuyor, meraklı gözlerle ona bakıyordu. Müşfik Kedi ve Tutulma yanından geçerken köpeğin tüyleri diken diken oldu. Mia çoban köpeğini sakinleştirmek için elini uzattı ama Sivri Diş sızlanarak uzaklaştı.

"... *köpekler çok aptal...*"

"... *DİYOR BURAYA GELİRKEN YOLUNU KAYBEDEN APTAL...*"

"... *ben yolumu falan kaybetmedim, sevgili kurt eniği, sadece keşif yapıyordum...*"

"... *BİR UÇURUM KENARINDAN KOCA ŞEHRE TEPEDEN BAKAN DEVASA BİR KALE, NASIL OLUR DA...*"

"Hişşt," dedi Mia bir girintiye sinerken. Hızlı ayak sesleri magistrae'nin, peşinde bir hizmetçi kızla yaklaştığını haber veriyordu. İkili, Fırtınagözü'ne seyahat ayarlamaları konusunda derin bir tartışma içindeydiler; kız balmumumu kayıt defterine notlar alıyordu. Mia ikilinin uzaklaşmasını bekledikten sonra usulca koridora süzülüp serin deniz esintisine ardına kadar açık olan ön kapıya yöneldi. Güneşlerışığında gözlerini kısıp kaynayan masmavi göğe bakan kırmızı taş duvarlara baktı.

Birkaç avuç gölge toplayıp omuzlarına sardı. Şarap yüzünden parmakları biraz beceriksizleşmişti ama sonunda bütün dünya kapkara bir karanlığa ve bembeyaz bir sessizliğe büründü; Mia neredeyse doğduğu döngüdeki kadar kördü. İki yoldaşı usul usul fısıldayarak onu avluda devriye gezen muhafızların yanından geçirip ana kapıların yanındaki kuytu bir girintiye getirdiler. Mia gözlerini kapayıp oradan

yolun

karşısındaki

gölgeye

Adım attı.

Dizlerinin üstüne düştü ve karnını sımsıkı tutarak kusmamak için var gücüyle savaştı. Tozun içinde birkaç dakika durduktan sonra nihayet soluklanıp gözlerindeki yaşları sildi.

"*... iyi misin?..*"

"Sıradaki saçma soru, lütfen," diye fısıldadı.

"*... ONUNLA ŞİMDİ GÖRÜŞMEK ZORUNDA DEĞİLİZ...*"

"Hayır, görüşmeliyiz. Ama çok oyalanamayız. Bizi sabah erken saatlere kadar kaldırmayacaklar ama yokgece olmadığımı fark ederlerse..."

"*... ŞARAP HÜCRE ORTAĞINI SABAHA KADAR UYUTUR...*"

"Yine de elimizi çabuk tutmalıyız."

"*... çok uzak değil...*"

Mia titreyen bacaklarının üstünde doğrulup Kuzgun Yuvası'nın altında kalan dik tepeden inen tozlu yol boyunca yürümeye başladı. Buradayken Müşfik Kedi'ye ya da Tutulma'ya çok fazla ihtiyaç duymuyordu, yolu kör gözlerle bile yürüyecek kadar iyi tanıyordu. Ama henüz gölgepelerinini üstünden atma riskini alamazdı. Hâlâ gladyatör kılığındaydı ve yanağındaki ikiz çember köleliğinin işaretiydi. Efendilerin silahlı savaşçı köleleriyle yürümesi sık rastlanan bir durum olsa da bir köleyi tek başına dolaşırken görmek nadir bir durumdu. En iyisi kendini gizleyip sorulardan tamamen kaçınmaktı.

Mia güneyde denizin sesini, aşağıdaki rıhtımın çanlarının çaldığını duyabiliyor, kalenin gölgesindeki kasabanın tanıdık kokularını alabiliyordu. Kuzgun Sığınağı olarak bilinen kasaba, kalenin himayesi altında büyüyen hareketli ticaret limanıyla üç ya da dört bin nüfusu barındırıyordu. Kırmızı taş ve beyaz alçıdan yapılma binalar denizin üstüne eğilen dik yamaçlarla dip dibe inşa edilmişti. Havada martıların sesi çınlıyordu.

Mia'nın yoldaşları onu rıhtımın karışık tavşan yuvasını anımsatan arka kısmına indirdiler. Mia orada pelerinini üstünden attı, çöp ve tuz kokan kıvrımlı ara sokaklarda yürümeye başladı. Küçük bir birahaneye gelince Müşfik Kedi başıyla yukarıdaki misafir odalarını işaret etti.

"*... ikinci kat, üçüncü pencere...*"

Mia kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ettikten sonra tırmanmaya başladı. İkinci kattaki teraslara ulaştı, demir parmaklığın üstünden kayıp camı bir kez tıklattı.

Pencere açıldı ve Mia fısıltı kadar sessizce içeri süzüldü.

Mia'nın gözlerinin dışarıdaki güneşlerışığından sonra içerinin karanlığına alışması birkaç saniye sürdü. Ama sonra kendini eski bir sedirin üstüne bırakıp uzun bacaklarını önüne uzatan karaltıyı seçti. Deri pantolonu, kısa deri korsesi

ve uzun kollu ipek gömleği simsiyahtı. Onu ele veren sarışınlığını gizlemek için saçlarını boyamıştı; şimdi tıpkı Jessamine'inki gibi açık kızıldı. Ama o gözleri tanımamak imkânsızdı.

Kız arkasına yaslanıp Mia'yı tepeden tırnağa süzdü.

"Merhaba, güzellik," dedi gülümseyerek.

"Merhaba, Ashlinn," dedi Mia.

2. Kitap

KAN VE ŞAN

13. BÖLÜM

ÇIKIŞ

Mia'nın burun deliklerinden incecik çizgiler halinde süzülen karanfil kokulu duman, deniz havasına karışıyordu. Son bir nefes çektiği sigarasını duvara bastırarak söndürüp keyifle iç geçirdi.

"Cehennem ve kan aşkına, çok iyi geldi."

"Özlediğini biliyordum."

Ash gülümseyerek kan kırmızısı saçını kulağının arkasına attı. Kilise'den birilerinin, kaderin tatsız bir cilvesi sonucu onu Mia'nın yanında görmesi halinde kendini Jessamine olarak yutturmak için saçını boyamıştı. Zayıf bir numaraydı ama Müşfik Kedi'nin Mia'ya söylemekten büyük keyif aldığı gibi, bu oyunun kurgusu zaten neredeyse önden bakınca arkası görünecek kadar zayıftı.

Mia teşekkür eder gibi başını eğdikten sonra gözlerini kapayıp eski deri kanepeye yaslandı ve tütünün kanındaki titreşimine kulak verdi.

"Seni yeniden gördüğüme sevindim," dedi Ash.

Mia gözlerini aralayıp kirpiklerinin arasından Ash'e baktı. Müşfik Kedi kanepenin üstüne sıçrayıp kuyruğunu Mia'nın omzundan sarkıtarak oturdu. Tutulma, başı kızın kucağında, Mia'nın beline sarılmıştı. İkisi de Ashlinn'e güvenmiyordu ve bu işe hep birlikte başlamalarına rağmen, Mia'nın da kıza güvendiği söylenemezdi. Ash, Jess'i öldürmüştü. Ve Tric'i. İntikam uğruna, önüne çıkan herkesi öldürmüştü.

Senden ne farkı var?

En azından Luminatii'ye Mercurio'nun dükkânının yerini söylememişti.

Ashlinn, Mia'nın üstündeki paçavraları süzdü.

"Duruma uygun giyinmen iyi olmuş."

"Buraya gelmen çok zahmetli oldu mu?" diye sordu Mia.

Ash başını iki yana salladı. "Neyse ki Huysuz Kedi bizi çabuk buldu."

Tutulma'nın kahkahası yerin altından gelir gibiydi. Müşfik Kedi başını yana yatırıp Ashlinn'e bakarak dumanı andıran bir sesle fısıldadı.

"... *küstah...*"

Ashlinn gölgekediye pis pis sırıtarak kemerinden çektiği hançeri yanındaki masada duran meyve kâsesindeki bir elmaya sapladı. Bileğini ustalıklı bir hareketle kıvırarak elmayı Mia'nın öne uzattığı eline attı.

"Planladığımız gibi Beyaz Kale'de bekledik," dedi Ash. "Leonides gelip seni kölelerinin arasında göremeyince bir aksilik olduğunu çaktım. Gerçi Ukala Kedi bizi bulana kadar işlerin hayli sarpa sardığını düşünüyordum."

"... *kes şunu...*"

"... *HAYIR, LÜTFEN DEVAM ET...*"

Gölgeleri duymazdan gelen Ash soru sorar gibi tek kaşını kaldırarak Mia'ya baktı. Kız elmasından gürültülü bir ısırık alıp bir süre çiğnedikten sonra cevap verdi.

"İtiraf ediyorum, plan birkaç... engelle karşılaştı."

"Hafife almak konusunda her zaman yetenekliydin, Corvere." Ashlinn hançerini saplayıp kâseden bir elma daha alıp kabuğunu ustaca soymaya başladı. "Baban ihanetle suçuyla asılmadan önce ona ait olan kalede yaşamak. Hem de öldürdüğün jüstikusun karısının malı olarak. Daha bir yaşını bile doldurmamış ve yalnızca bir galip tacı olan bir ahırda. Nasıl bir duygu?"

"Saplasaman'dan sağ çıktım," dedi Mia omuz silkerek.

Ash ince bir elma dilimini dudaklarının arasından içeri itti. "Ölmediğini *fark ettim*."

"Kan yemini ettim," diye devam etti Mia. "Artık gladyatörüm. Planda bir değişiklik yok. Sadece işi başka bir birlik üzerinden bitirmem gerekecek."

"İki kat daha fazla mücadele etmen gerekecek," dedi Ash. "Leonides önceki yılların zaferleri sayesinde birliğinin *magni*'deki yerini garantilemiş durumda. Leona'da babasının politik sermayesinden eser yok. Büyük oyunlarda dövüşebilmek için en az üç galip tacına daha ihtiyacı var."

"Bariz olan bir şeyi gözüme tekrar sokmak için Müşfik Kedi var zaten, Ashlinn."

"... *bazı şeyler iki kez dikkat çekilecek kadar önemlidir...*"

Mia, "Bakın, içinde olduğumuz bok çukurunun ne kadar derin olduğunu benden iyi kimse bilemez," diye çıkıştı. "Ama aranızda Duomo ve Scaeva'ya, aynı anda ve Kızıl Kilise kokuyu almadan ulaşmanın daha iyi bir yolunu bulan varsa kulağımı dört açtım, dinliyorum."

"Daha önce de söyledim, Mia," dedi Ash. "Duomo'nun icabına bakabilirim. Ben de Kilise'de eğitim aldım. Hemen şimdi Tanrımezarı'na gider ve..."

"Hayır, ben de sana Duomo'nun benim olduğunu söyledim. Scaeva'nın da. O iki pislik geberirken gözlerinin içine bakmak istiyorum. Canlarını benim aldığımı bilsinler istiyorum."

"... *KANA KAN*..." diye homurdandı Tutulma.

Ash kaşını kaldırıp Müşfik Kedi'ye bakarak dişlerinin arasından ince bir elma dilimi daha kaydırdı. Her konuda ters düşebilirlerdi ama Mia'nın planının deliliği konusunda aynı görüşteydiler.

"... *mia, belki de*..."

Mia, "Hayır!" diye kükredi. "Tek yolu bu. Böyle anlaştık, Ashlinn. Sen Scaeva ve Duomo'nun icabına bakmama yardım edeceksin, Mercurio ve ben de sana Kilise konusunda yardımcı olacağız."

"Onları sadece *benim için* haklamak istiyor olamazsın, Mia. Dürüst olalım."

"Dürüstlüğün neye benzediğini hâlâ bildiğinden emin misin, Ashlinn?"

Kız dudağını ısırarak başını ağır ağır salladı. "İyi laf soktun."

"Bir süredir pratik yapıyorum."

"Sana yardım etmek için b*urada olduğuma* dikkatini çekerim, Mia."

"Duomo benim. Scaeva *benim*. Pazarlık böyleydi."

Öyleydi gerçekten. Mia'nın planı ne kadar çılgınca görünse de Tanrımezarı Şapeli'nde geçirdikleri uzun saatler boyunca ne Mercurio ne Ashlinn daha iyi bir fikir bulabilmişti. Scaeva artık halkın karşısına nadiren çıkıyordu ve Duomo vaktinin çoğunu Büyük Bazilika'da geçiriyordu. İkilinin birlikte *magni*'de ve Mia'nın elinin uzanacağı bir mesafede olması, hele Duomo lanetli teslisi boynunda taşımazken... Oraya ulaşmak ne kadar zor olursa olsun, bu kaçırılmayacak kadar ağız sulandırıcı bir fırsattı.

Böylece Mercurio Kilise'ye braavi işinde aksilik çıktığını, Mia'nın anakarada haritanın peşine düştüğünü bildirmişti. Daha sonra üçlü Mia'yı *magni*'ye ulaştıracak en iyi birlikleri araştırmaya koyulmuşlardı, gerçi Mercurio'nun Ashlinn'in de işin içinde olmasından pek hoşnut olduğu söylenemezdi. Doğru, kız Kızıl Kilise'den intikam almayı en az Mia kadar istiyordu. Doğru, kız Mia'dan daha iyi bir yalancıydı; o ve ağabeyi Kilise'yi az kalsın tek başlarına devireceklerdi. Ancak gerçek şuydu ki Mia ve eski akıl hocası, Ashlinn'e günahları kadar güvenmiyorlardı.

Yine de Mia Tutulma'yı Ash'e gözcü tayin ettiği için kız, iblisten habersiz nefes bile alamıyordu. Ayrıca ejder kaynayan sularda yüzerken, insanın yanında birilerinin olmasından hiçbir zaman zarar gelmezdi; ejderlerin sizin dışınızda yiyebileceği birinin olması bile yeterli sebepti.

Ashlinn kedi gibi gerinip bir dilim elma daha yedi.

"Tamam," dedi. "Ben sadece diğer seçeneklere dikkat çekmek istedim. Ama anlaşma anlaşmadır ve ben de sözümü tutacağım. Kimse sözünü tutmayan bir kadın olmadığımı söyleyemez."

Müşfik Kedi alaycı bir gülüşle kuyruğunu Mia'nın boynuna doladı.

"... aksine, bence mümkün olduğunca yüksek sesle ve sık söylenmeli..."

Ashlinn ona hareket çekti. "Sizinle konuşan yoktu, Bay Olumluluk Abidesi."

Tutulma başını kaldırdı; fısıltısı döşemelerin arasından yankılanarak, *"... SENİN DE TAHMİN EDEBİLECEĞİN GİBİ, YOKLUĞUNDA DONA JÄRNHEIM VE BEN ÇOK İYİ ANLAŞTIK..."* dedi.

"... nedense hiç şaşırmadım..."

"... SENİN FARE PEŞİNDE KOŞMAN GEREKMİYOR MU, PİSİCİK?.."

"... senin apışarası koklaman gerekmiyor mu, kurt eniği...?"

"Pekâlâ, bu kadarı yeter," dedi Mia. "Yokluğum fark edilmeden Kuzgun Yuvası'ndaki pis hücreme dönmeliyim. Leona hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi toplamalıyız. Babasıyla ilgili her şeyi biliyorduk ama dona gizemini koruyor."

Ash, "Bu durumda etrafı soruşturmakla iyi bir şey yapmışım demek," diye gülümsedi.

Kız elmasından kestiği yeni bir dilimi diline bastırdı.

Mia kaşını kaldırdı. "Dökül bakalım."

"Lütfen de." Ashlinn gülümsedi.

"Ash..." diye homurdandı Mia.

Kız sırıtarak arkasına yaslandı. "Sadece bir döngüdür buradayım. Bu yüzden daha öğrenecek çok şey var. Ama Leona'nın Remus'la üç yıl kadar önce evlendiğini biliyorum. Son *magni*'de adamın dikkatini çekmeyi başarmış ve çok geçmeden Remus onu babasından istemiş. İyi bir izdivaç, sıradan bir sanguila'nın kızının Luminatii Lejyonu'nun jüstikusuyla evlenmesi yani. Sanırım Leona'nın babasının politik nüfuzu hakkında çok şey anlatıyor."

Mia elmasından bir ısırık aldı ve ağzı doluyken, "Evlilikleri önceden mi ayarlanmış yani?" dedi.

"O seviyedeki evlilikler hep öyle olur." Ashlinn kestiği ince bir dilimi daha ağzına itti. "Gerçi anladığım kadarıyla Leona bu evliliğe zorlanmamış. Remus zengindi. Yakışıklıydı. Politikada yıldızı parlıyordu. Leona adamın yatağına süzülerek çok şey kazanmış. Bu yüzden senin yerinde olsam, herifin gırtlağını benim kestiğimi asla çaktırmazdım."

"Ah, bak sen şu işe, ben de çaktırmayı planlıyordum."

Ashlinn pis pis sırıtarak ince bir elma dilimini daha ağzına tıktı.

"Ya Arkades?" dedi Mia ısırdığı elmayı ağzında çevirerek. "Yıllarca Leonides'in şampiyonuymuş. Neden babasına değil, Leona'ya hizmet ediyor?"

Ashlinn omuz silkti. "Daha yeni geldim. Biraz zaman ver."

"Pekâlâ, arkamı ne kadar sağlama alırsam o kadar iyi olur. " Mia ağzını sildi, ayağa kalkıp gerindi. "Yani dominam hakkında ne kadar bilgi edinebilirsen o kadar makbule geçer."

Ash başıyla Mia'nın üstündeki paçavraları, özellikle de çıplak göbeğini ve bacaklarını işaret etti. "En azından giyim zevkini beğendim."

Mia bu yorumu duymazdan geldi ve pencereye gidip dışarıda dost sayılmayacak gözler olup olmadığına baktı. Olmadığını görünce de ayağını pencereden uzatıp çıkmaya davrandı.

"Mia."

Tek kaşı havada, dönüp Ashlinn'e baktı. Kız ellerini iki yanına koymuş, pantolonunun dikişlerini çekiştiriyordu.

"Orada dikkatli ol," dedi.

Mia siyah bir birikintinin ortasında, divanda kıvrılıp yatan Tutulma'ya baktı.

"Gözünü açık tut," dedi.

"*... GÖZSÜZÜN GÖZÜ NE KADAR AÇIK OLURSA O KADAR AÇIK OLACAK...*" dedi kurt olmayan kurt.

Böylece Mia çıkıp gitti. Gölgelerini başına indirip ara sokağa girdi. Duvardan ara sokağa. Ona rehberlik eden Müşfik Kedi'yle Kuzgun Yuvası'nın yolunu tuttu.

Ashlinn'in ona bakışını düşünüyordu. Mia'nın Dağ'dan ayrıldığı günkü öpüşmelerini. Ashlinn için rol icabı olduğunu biliyordu. Kızın Kilise'yi devirme planının bir parçasıydı. Bunu biliyordu. Herkes gibi. Ashlinn Järnheim zehirdi. Ama o öpücüğü düşünürken aklı Gaius Aurelius'un yatağındaki yokgeceye, Liisli güzelin delikanlının dudaklarında bıraktığı tada kaydı. *O da* senatörün oğluna darbe indirebilecek kadar yaklaşmak için yaptığı bir rol, çevirdiği bir numara mıydı? İçten içe zevk almamış mıydı, alsa da önemi var mıydı?

Bunları neden merak ettiğini bile bilmiyordu.

Gözünü hedeften ayırma, Corvere.

Kuzgun Yuvası'na dönünce demir kapının kilitli, muhafızların nöbet başında olduğunu gördü. Saat ilerlemişti ve bir hizmetçinin gladyatörleri kahvaltı için uyandırmaya gönderilmesi olacak iş değildi. Mia ayaklarının dibindeki gölgelere, avludaki gölgelere uzandı ve derin bir nefes alarak

aralarındaki

boşluğun

üstünden

Adım attı.

Dizlerinin üstünde tozun içine düşerken başı dönüyor, tepedeki iki güneşin yakıcı ışığıyla beyni zonkluyordu. En azından şarabın etkisi geçmişti ve kusmayacaktı ama yaşadığı duygu hoş olmaktan hâlâ çok uzaktı. Dona'nın muhafızlarının başı, keskin bakışları olan Gannicus, bir şeyin kuma çarptığını duyunca dönüp sesin geldiği yöne baktı. Ama Mia duvarın gölgesinde pelerininin altına gizlendiği için Gannicus kayda değer bir şey göremedi ve ağır hareketlerle nöbet yerine döndü.

Mia'nın doğrulacak kadar kendine gelmesi birkaç dakika sürdü. Müşfik Kedi'nin fısıltıları eşliğinde avluyu geçip binanın yanından arkadaki açık verandaya çıktı. Merdivenden inip nihayet kışlayı villanın geri kalanından ayıran demir parmaklıkları el yordamıyla buldu. Başının fena halde döneceğini bildiği için kendini hazır hissedene kadar bekledikten sonra izbe hücresinin gölgelerine uzandı. Ve gözlerini sımsıkı kapayıp

ayaklarının dibindeki

karanlığa

ve arkasındaki hücreye

Adım attı.

Kışlanın karanlığında güneşlerin sıcaklığından eser yoktu ama Mia'nın midesi bulanır gibi oldu; kursağından yükselen kusmuk yanaklarında birikti. Bazilikanın çatısından beri gölgeyürüyüşü konusunda her geçen gün ilerleme kaydediyordu; bu yeteneğin de vücuttaki kaslar gibi, kullandıkça güçlendiğini düşünüyordu. Ama belli ki ilk adımdan hemen sonra ikinci adımı atmak, hele de güneşler tepede bu kadar parlakken, biraz fazlaydı. Saman balyasının üstüne çömeldi ve dünyanın dönmesini durdurmak ister gibi altındaki taşlara sıkıca tutunarak birkaç kez yutkundu. Hücrelere kulak kesildi; neyse ki yumuşak horultular ve iç çekişler dışında ses yoktu.

Bir ses kulağına, "... *asayiş berkemal görünüyor*..." diye fısıldadı.

Mia bir süre daha dünyanın yavaş yavaş durulmasını bekledi. Nihayet hücresinde güvende olduğundan emin olunca gölgepelerinini üstünden attı ve hücredeki loş ışığa alışmak için gözlerini kırpıştırırken Sidonius'un yeni açılan gözleriyle karşılaştı.

Adam, "Siktir," diye mırıldandı. "Ne..."

Mia şimşek hızıyla hücrenin diğer ucuna geçip bir eliyle adamın boğazına yapışırken diğerini ağzının üstüne kapattı. İkili boğuşurken Sidonius da kaslarını

şişirip homurdanarak Mia'nın sırtını tırmalıyordu. Sid daha iri, Mia daha hızlıydı ve ikili samanların üstünde sessizce itişiyordu. İkisi de birbirlerini kafakola almıştı, boyun damarları patlayacak gibi şişmiş, Sidonius'un gözleri yaşarmıştı.

"Te-te..." diye kekeledi.

Mia neredeyse onu boğuyordu ama buna rağmen adamın da Mia'nın boğazını kavrayan parmakları gevşemiyordu. Mia'nın gırtlağı tıkanmıştı, göğsü yanıyordu ve beynine kan gitmez olmuştu. Gölgeyürüyüşünün sersemliğini henüz üstünden atamamıştı ve iri İtreyalı ondan önce pes edip etmeyeceğini bilmiyordu. Önce o pes ederse Sidonius'un ne yapacağını kestiremiyordu.

Adam, "Tes-lim..." diye inledi.

Mia, Sidonius'un gözlerinin içine bakarak elini biraz gevşetti. İri adam da aynısını yaparak ciğerlerine biraz hava girmesine izin verdi. Mia eriyen buz gibi yavaş yavaş elini çözerken Sidonius'un parmakları da onun boynundan çözüldü. Mia iri İtreyalıyı üstünden atıp hücrenin bir köşesine çekildi.

"Cehennem ve kan aşkına," diye fısıldadı Sid boğazını sıvazlayarak. "Bu neydi böyle?"

"Gördün," diye fısıldadı Mia.

"Ne olmuş yani?"

"Biliyorsun. Ne olduğumu."

Sid yutkunmaya çalışarak yüzünü buruşturdu. Ancak Mia'nın duyabileceği bir sesle fısıldadı.

"Darkin."

Mia tek kelime etmedi, gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı.

"Bu yüzden beni boğman mı gerekiyor?"

"Kes sesini," dedi Mia diğer hücrelere bakarak.

"... bu tavsiyeye konuya dahil olan herkes uysa iyi olur..."

Gölgekedi Mia'nın omzunda cisme bürününce Sidonius'un gözleri fal taşı gibi açılıverdi.

"Hassiktir..." diye soludu.

"...cömert bir teklif ama hayır, teşekkür ederim..."

"Asayiş berkemal diye uyardığın için ben de sana teşekkür ederim," diye fısıldadı Mia.

Kedi olmayan kedi başını eğdi.

"... her zaman mükemmel olamam ya..."

Mia ve Sidonius hasırın üstünden birbirlerine baktılar. Adamın bakışlarında korku vardı, bilinmeyenden, Mia'nın olduğu şeyden duyulan korku. Ama buna rağmen duruşunu korudu, ağzını kapadı ve meraklı gözleriyle onu süzmekle yetindi.

"Şu anda muhafızları çağırman gerekmez miydi?" dedi Mia. "Beni büyücülükten çarmıha germeleri için avaz avaz bağırman gerekmez miydi?"

"Büyücülük mü?" diye homurdandı Sid. "Sence ben kuş beyinli bir *köylü* müyüm??"

"... İtiraf etmeliyim, haberi pek çok insandan daha iyi karşıladın."

"Bu dünyada çok şey gördüm, Küçük Kuzgun ve sen en tuhafı değilsin. Yakınından bile geçmezsin." Itreyalı parmaklıklara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Demek... senin gibiler hakkında söyledikleri doğruymuş."

"Geçtiğimiz yerlerde sütün kesilmesine neden olduğumuz ve bakireleri..."

"Duvarlardan geçebildiğiniz, çokbilmiş. Yarım saat önce işemek için uyandığımda yoktun. Ve pat, bir anda ortaya çıkıverdin, öyle mi?"

"Öyle olmadı, Sid."

"Ben ne gördüğümü biliyorum, Kuzgun."

Yukarıdan gelen seslerden, üst kattaki villa sakinlerinin uyandıkları anlaşılıyordu. Aşçıların ahşap zeminde takırdayan ayak sesleri, dışarıda nöbet değiştiren muhafızlar. Executus birazdan onları günün ilk acımasız jimnastik idmanına uyandırmak için aşağı inecekti.

Mia, Sidonius'un gözlerinin içine baktı, onu dikkatle süzdü. Adam ukalanın, haydudun tekiydi ve kadınlar söz konusu olduğunda beyinsizliği tutuyordu. Ama aptal değildi. Mia ona güvenmiyordu, hem de hiç. Ama Karaköprü kumlarında birlikte kan dökmüşlerdi ve bunun bir anlamı vardı. Yine de karşılığında bir şey almadan onunla kendine dair bir şey paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

Adamın ömrünü dövüşerek geçirdiğinin habercisi olan yaralı bereli parmaklarına ve ağır kaslarına baktı. Uzun yollardan ve daha uzun yıllardan izler taşıyan soğuk mavi gözlerine. Tenine dağlanmış KORKAK kelimesine.

"Dünyanın ne kadarını *gördün*?" diye sordu.

"Liis," diye yanıtladı Sid. "Vaan. Itreya. Sancak beni nereye götürdüyse."

Mia kaşını kaldırdı. Sid'in Saplasaman'daki halini unutmamıştı. Komuta etmeye alışık bir adam gibi emirler yağdırdığını. Taktik verdiğini, sanki...

"Demek Itreya lejyonundaydın," dedi.

Sid başını iki yana salladı. "Ben *Luminati*'ydim, Küçük Kuzgun. Jüstikus'a beş yıl hizmet ettim.

Mia'nın gözleri kısıldı, içi buz kesti. "Marcus Remus'a mı hizmet ettin?"

"Remus mu?" dedi Sid alaycı bir gülüşle. "O kaypak bok çuvalı mı? Cehennem aşkına, hayır. Ben ondan önceki jüstikusa hizmet ettim. *Gerçek* jüstikusa, evlat. Darius Corvere'ye."

Mia'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Dili damağına yapıştı. Kara Ana aşkına, bu adam onun *babasına* hizmet etmişti.

Çok saçma.

"Ben..." Mia boğazını temizledi. "Kralyaratan'ın bütün ordusunun öldürüldüğünü sanıyordum, Koro kıyılarında. Senato binasının basamaklarını onların kelleleriyle döşediler."

"Corvere ve Antonius'un ordusu dağıldığında ben orada değildim." Sid göğsündeki kelimeyi sıvazladı. Sesi uzaklardan gelir gibiydi. "Olsaydım faydam dokunur muydu diye merak edip durmuşumdur."

Elini kısacık saçlarında gezdirdi. Başıyla duvarları, onları içeride tutan parmaklıkları işaret etti.

"Burası eskiden Corvere'nin eviydi, biliyor musun?" İç geçirdi. "O ve ailesi yazı burada geçirirlerdi, sanırım. Küçük bir kızı vardı. Yeni doğan bir oğlu. Burayı o yılana, Remus'a vermeden önce. Döngülerimi burada, o pisliğin bodrumunda tamamlayacağımı düşünmek. İçorganlarım kumu boyayana kadar dul karısı için kan ve şan kazanarak."

Demek Sidonius babasına hizmet etmekten fazlasını yapmıştı. Bütün Cumhuriyet ona sırt çevirirken o, babasına sadık kalmıştı.

Çene aşkına, Mia'nın hiç aklına gelmezdi. Babasının adamlarından biriyle bu çatının altında karşılaşacağını hiç tahmin etmezdi. Daha önce Karaköprü'de yan yana dövüşürken bu adama herhangi bir yakınlık duymadıysa bile şimdi o sıcaklığın göğsüne dolduğunu hissediyordu. Sidonius'un babasından bahsetme şekli, içinde bu aptal herifi öpme isteği uyandırmıştı.

"*Gerçek jüstikus*," demişti.

Diğer herkes Darius Corvere için "hain" derken.

Mia morluk içinde kalan boynunu ovuşturdu; Müşfik Kedi korkusunu içerken gölgesi dalgalanıyordu. Yeteneğinden hiç kimseye bahsetmemişti. İnsanlar anlamadıkları şeyden korkar, korktukları şeyden nefret ederdi. Çok tuhaftı ama Sidonius'ta en ufak korku belirtisi yoktu.

İlginç bir adam...

"Duvarların içinden geçemiyorum," diye itiraf etti Mia.

Daldığı düşüncelerden sıyrılan Sid hücrenin karşısından ona baktı.

"Ben biraz... Adım atıyorum denebilir. Bir dereceye kadar. Gölgeden gölgeye yani."

"Cehennem ve kan aşkına," dedi Sid nefesi kesilir gibi.

"Ama ondan sonra da kusacak gibi oluyorum," diye ekledi Mia. "Ve görünmez olabiliyorum. Ama o zaman gözlerim neredeyse kör oluyor. Doğrusunu söylemek gerekirse acayip bir yetenek."

"Ya yoldaşın?"

"Merhaba de, Müşfik Kedi."

"... *merhaba, müyfik kedi...*"

"Yani istediğin zaman hücrelerden çıkabiliyor musun?"

Mia omuz silkti. "Eh işte."

Itreyalı hayretle başını salladı. "O zaman Her Şeyi Gören ve kahrolası Dört Kızı aşkına, burada ne işin var, Küçük Kuzgun?"

Bir muhafız afsunlu mekanizmanın kolunu çekince demir parmaklıklı kapı sarsılarak kalkmaya başladı. Executus elinde kamçısı ve kırçıllı gür sakalıyla, kararlı adımlarla içeri girdi.

"Gladyatörler!" diye kükredi. "Dikkat!"

Mia omzunu hafifçe oynatarak döngünün işine koyulmak için ayağa kalktı.

14. BÖLÜM

NEFES

Berrak gökyüzünde, uçsuz bucaksız güzel bir mavinin ortasında iki güneş –Shiih sapsarı, Saan kan kırmızısı– parlıyordu.* Sonsuz okyanusun yüzeyi güneşlerin sıcağıyla ışıldıyordu ve Mia o döngü Her Şeyi Gören'e yüzüncü kez lanet etti.

Mia çemberin içinde zikzak çizerek Kanşakıyan'ın kılıç darbelerinden sakınmaya çalışırken adeta dans ediyordu. Kadının yüzü taş gibi hareketsizdi ve tahta kılıcı adını bilircesine ıslık çalıyordu.

---

* Her ne kadar Aşkah İmparatorluğu önceki bin yılda gizemli bir büyüyle son bulmuş olsa da dilin kalıntıları Itreya Cumhuriyeti'nde bugüne dek hayatta kalmıştır. Üç güneşin adları, Shiih (*İzleyen*), Saan (*Gören*) ve Saai (*Bilen*) en bariz örnekleridir ama Itreya tanrılarının adlarının aynı zamanda Aşkah sözcükleri olduğunu bilmek ilginç olabilir.

Aa, Aşkah dilinde "hep"e karşılık gelirken, Niah "hiç" demektir. İtreyalı akademisyenler akşam yemeği davetlerinde bu konuyu sık sık masaya yatırır, Eski Aşkah'ta hem Aa'ya hem Niah'ya tapınılıyor muydu, Cumhuriyet'in dili Cumhuriyet'in kendisinden daha yaşlı mı diye tartışırdı. Tercihen çok fazla şarap eşliğinde.

Aa'nın kendisi içkiliyken de ayıkken de bu konuda hiçbir yorum yapmamıştır.

"Hayır!" Executus çemberin kenarından kükredi. "Kahrolası bir karatavşan gibi zıplıyorsun. Bu sıcakta böyle dans etmeye biraz daha devam edersen yorgunluktan bayılıp kalırsın. Kalkan da kılıç gibi bir silahtır. Rakibinin darbelerini kalkanla savuştur, dengesini boz."

Mia sağ kolundaki tahta ve demir karışımı, yüzeyi kavisli dikdörtgeni havaya kaldırdı. Eski bir iple bağlanmış bir tuğla yığını kadar ağırdı. Doğruyu söylemek gerekirse bu kahrolası şeyden nefret ediyordu ama Arkades'in söylediği doğruydu, fazla hareket ettikçe domuz gibi terliyordu. Executus'un talimatına uymaya çalıştı ama Kanşakıyan kılıcı kaldırıp fırtına gibi üstüne indirince, içgüdüsel olarak yana sekip kılıcını kadının dizinin arkasına indirdi.

"Siktir," diye söylendi Kanşakıyan. "Bu kız bir ejderbozmasından bile hızlı."

"*Hayır!*"

Executus derslerde kullandığı çelik gladyusu çekip çemberdeki Mia'ya doğru topalladı.

"Düğününde dans eden bir gelin gibi sekmeyi kesmezsen, ant olsun ki seni sakatlarım."

Mia Arkades'in ona gerçekten kılıç çekeceğini düşünerek gerildi. Oysa adam kılıcı çemberin tam ortasına, kuma sapladı. Her zaman avlunun köşesindeki küçük barakanın gölgesinde hazır bekleyen Böcü'ye parmaklarını şaklattı.

"Halat," diye emretti.

Kız silah raflarına koştu ve gladyatörlerin jimnastik derslerinde kullandığı çekme halatlarından birini kancasından indirdi. Halatı sürükleyerek Arkades'a getirdi ve executus'un bir ucunu gladyusunun kabzasına diğerini Mia'nın bacağına bağlamasını meraklı gözlerle izledi.

"Bir de böyle dans et bakalım, karatavşan," dedi Arkades azarlarcasına.

Sonra çemberin kenarına çekilip Kanşakıyan'a saldırmasını emretti. Hiçbir yere kaçamayan Mia kadının gök gürültüsü gibi inen kılıç darbeleri karşısında kalkanını kullanmak zorunda kaldı. Darbeler Mia'nın kolunu koparırcasına sarsıyordu, nihayet kalkanı koluna sabitleyen eski ip kopunca Mia'nın eli kalkanın düğümlü kayışına sıkıştı. Birkaç ıslak çatırtıyla Mia'nın üç parmağı da eklemlerinden çıkıverdi.

"Cehennem ve kan aşkına!" diye haykırarak kalkanını yere attı.

Sese dönen diğer gladyatörler kızın elini tutarak iki büklüm olmasını seyrettiler. Kasap kahkahalarla gülerken Dalgacı alkışlamaya başladı. İpi kopan kalkanına dik dik bakan Mia sert bir tekmeyle ("Lanet olasıca!") aleti bahçenin diğer ucuna savurduktan sonra sırtüstü yere serildi.

Sağlam eliyle burkulan parmaklarını tutarak, "Ayyy," diye inledi.

"Göster bana," dedi Executus, gelip yanına çömelerek.

Mia titreyen elini uzattı. Serçeparmağı tamamen yanlış bir açıyla kıvrılmıştı, yüzükparmağı ve ortaparmağı ise yamulmuştu. Arkades elini çevirince Mia kıvranarak küfretti.

"Parmaklarımı kırdın!" dedi Kanşakıyan'a kötü kötü bakarak.

Kadın uzun rastalarını arkaya atarak omuz silkti.

"Kuma hoş geldin, Kuzgun."

"Sızlanmayı kes, evlat," dedi Arkades gözlerini kısarak. "Sadece çıkık. Böcü!"

Kız barakanın yanındaki gölgelikten fırlayıp Mia'nın yanına koştu. Ayak bileğindeki ipi çözüp kalkmasına yardım ederken Mia yüzünü buruşturarak ayağının üstünde doğruldu. Diğer gladyatörler eğitimlerine dönerken Böcü de Mia'yı elinden tutup avlunun diğer ucuna götürdü. Mia, Furian'ın Dalgacı'yla dövüşürken gözucuyla onu baktığını gördü. Yüzü ifadesizdi ve yanından geçerken Mia'nın midesi her zamanki gibi o keskin bulantı ve açlık hissiyle düğüm düğüm oldu.

Ben de ona aynı şeyi hissettiriyor muyum acaba?

Böcü, Mia'yı kalenin arkasındaki kumtaşından dört bankın bulunduğu uzun bir odaya götürdü. Taşlar, çevrelerindeki kirli sarı kayalıkların aynısıydı ama yüzeyleri biraz daha koyu kırmızı tonda, bir şey dökülmüş gibi lekelerle kaplıydı.

Mia, *kan lekeleri*, diye düşündü.

"Oturabilirsin," dedi Böcü alçak sesle, biraz da çekinir gibi.

Mia zonklayan elini göğsüne bastırarak oturdu. Böcü odanın diğer ucuna gidip bir dizi çekmeceyi karıştırdı. Bir avuç tahta parçası ve kahverengi, pamuklu bir bez tomarıyla geri geldi.

"Elini uzat," dedi.

Müşfik Kedi olabileceklerin korkusunu içerken Mia'nın gölgesi şişmeye başladı. Böcü çenesini sıvazlayarak Mia'nın parmaklarına baktı. Dökülen yapraklar gibi yumuşacık bir hareketle Mia'nın serçeparmağını tuttu.

"Acımayacak," diye söz verdi. "Bu işte çok iyiyimdir."

"Aaaaaaahhhhhhhhhhhhhhhhhhh!" Böcü el çabukluğuyla parmağını yerine oturturken Mia acıyla uludu. İki büklüm halde elini tutarak taş sıradan kalktı.

"Acıdı!" diye bağırdı.

Böcü ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. "Evet."

"Acımayacak demiştin."

"Sen de bana inandın." Kızın gülüşü pamuk şeker kıvamındaydı. "Bu işte iyi olduğumu söylemiştim." Taş bankı bir keza daha işaret etti. "Otur."

Mia yaşlı gözlerini kırpıştırdı; eli acıyla zonkluyordu. Ama parmağına bakınca Böcü'nün doğru yaptığını ve çıkan parmağı düzgün bir şekilde yerine oturttuğunu gördü. Derin bir nefes alıp gerisingeri oturdu ve uysalca elini uzattı.

Küçük kız Mia'nın yüzükparmağını tuttu ve koyu renkli iri gözleriyle ona baktı.

"Üçe kadar sayacağım," dedi.

"Tamaaammmmm SİKTİR!" Böcü eklemi yerine oturturken Mia acıyla kükredi. Ayağa kalktı, yaralı elini bacaklarının arasına kıstırıp yarı hoplayıp yarı dans ederek odanın içinde döndü.

"Ağzına sıçtığımın boklu veledi!"

"Çok fazla küfrediyorsun," dedi Böcü kaşlarını çatarak.

"*Üçe kadar sayacağım dedin!*"

Böcü üzgün bir tavırla başını salladı. "Bana yine inandın, değil mi?"

Mia yüzünü buruşturup dişlerini sıkarak kızı tepeden tırnağa süzdü.

"Bu işte gerçekten çok iyisin," dedi sonunda.

Böcü gülümsedi ve elini taş banka vurdu. "Son parmak."

Mia iç geçirerek yerine oturdu, Böcü ortaparmağını nazik bir hareketle tutarken eli acıdan titriyordu. Kız ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Bu seferki *gerçekten* acıyacak," diye uyardı.

"Nasıl..." Böcü parmağı yerine takarken Kılıç hafifçe irkildi.

Gözlerini kırpıştırdı.

"Eee?" dedi.

"Tamamdır." Kız gülümsüyordu.

Mia, "Ama bu en kolayı oldu," diye itiraz etti.

"Biliyorum," dedi Böcü. "Ben bu işte..."

"... *çok iyisin*," diye tamamladı Mia.

Böcü hareketlerini kısıtlamak için Mia'nın parmaklarını tahta parçalarına bağlayıp sabitlemeye başladı. Kızın yanağındaki üç çember artık eskisi kadar gizemli gelmiyordu.

"Neden sana Kuzgun diyorlar?" diye sordu, bir yandan işini yaparken.

Mia elinin sıcak ve zonklayan acısını yok saymaya çalışarak kıza dikkatle baktı. Böcü Liisliydi, yanık bir teni, darmadağın koyu renk saçları ve koyu renkli kocaman gözleri vardı. Zayıftı; ince elbisesi üstünden dökülüyordu.

Mia, *On iki yaşından bir döngü fazla olamaz*, diye geçirdi içinden.

Belki nedeni onu kendisinin büyüdüğü kalede görmesiydi. Belki de o koyu renk gözlerde ışıldayan muzip zekâ ya da büyükleriyle utanmadan konuşabilmesi. Ama gerçek şu ki bu küçük kız Mia'ya kendini hatırlatıyordu.

"Sana neden Böcü diyorlar?" diye yanıtladı.

"Önce ben sordum."

"Kuzgun lakabım."

Mia ona ilk kez bu isimle hitap edilen döngüyü hatırladı. Yaşlı Mercurio ile tanıştığı zamanı. Yaşlı adam Mia'nın broşunu çalan sokak eşkıyalarını doğduklarına pişman etmişti. Babasının asılmasından bir sonraki döngüydü. Mia bir hainin kızıydı ve Cumhuriyet'in en güçlü adamları peşindeydi. Ve Mercurio onu yanına almaktan, başını sokacak bir çatı verip hayatını kurtarmaktan hiç çekinmemişti.

Kara Ana aşkına, benim için ne çok risk aldı...

Mia delice planını düşünerek başını salladı.

Hâlâ da almaya devam ediyor.

"Bu lakabı bana bir arkadaşım vermişti," dedi. "Ben küçükken. Üstünde bir kuzgun olan bir mücevherim vardı. Ona bakıp öyle demişti."

"Benim hiç mücevherim olmadı," dedi Böcü.

"O zamandan beri benim de olmadı. Bahsettiğim mücevher, annemin armağanıydı."

"Annen şimdi nerede?"

Dona, fal taşı gibi açılmış gözleri ve yüzünde kulaklarına varan sararmış bir tebessümle dönüp kızına baktı. Müşfik Kedi hücrede, Mia'nın ayağının dibinde belirince Dona Corvere gölgekediyi gördü ve teni haşlanmış gibi tıslayıp dişlerini gösteren bir hırıltıyla parmaklıklardan uzaklaştı.

"O senin içinde," diye fısıldadı Dona. "Ah, Kızlar aşkına, o senin içinde."

Mia taş zemine baktı. Damladığı yerde kahverengi bir lekeye dönen kana.

"Öldü," dedi Mia.

Böcü, Mia'ya bakıp kederle başını sallayarak parmaklarını sardı.

"Benimki de," dedi. "Ama bildiği her şeyi bana da öğretti. Bu yüzden ne zaman bir yara sarsam, bir kemiği yerine oturtsam ya da birinin ateşini düşürsem, yanımdaymış gibi hissediyorum."

Hoş bir düşünce, diye düşündü Mia. Hiç şüphesiz ezelden beri dünyanın dört bir yanındaki öksüzlere söylenen bir şarkıydı. Ama Mia dövüşürken babasına, konuşurken annesine benzese de, ikisi de ölmüştü. Burada olsalar bile, omzuna tüneyip yokgecelerde fısıldayan hayaletlerden farksızdılar.

Kendileri için olmasa da...

Mia yaralı elini bir o yana, bir bu yana çevirdi. Hâlâ sızlıyordu ama acısı yatışmıştı. Bir iki haftaya kalmaz, eskisinden daha iyi olurdu.

"Sana neden Böcü dediklerini hâlâ söylemedin," dedi.

Kız Mia'nın gözlerinin içine baktı.

"Umarım hiçbir zaman öğrenmezsin," dedi.

Kız peşinde Mia'yla revirden çıktı. O gölgedeki yerine çekilirken Executus topallayıp kalçasındaki mataradan bir fırt çekerek Mia'nın yanına geldi. Bileğini tutup çatık kaşlarla kızın yaralı eline baktı.

"Bu elle yeniden dövüşmen için birkaç..."

"Executus," dedi yumuşak bir ses.

Arkades balkona baktı. Dona Leona, tepedeki gök kadar mavi elbisesinin üstüne dökülen kahverengi saçlarıyla oradaydı. Yanında ortam için fazla şık, hava için fazla kalın görünen bir frak giymiş hayli züppe bir Liisli vardı. Adamın iki yanında deri giysili, ızbandut gibi iki muhafız dikiliyordu.

"Dikkat!" diye haykırdı Arkades.

Avlu sessizliğe gömülürken bütün gladyatörler efendilerine döndü.

"Executus, Matilius'u hazırla." Dona, Otho adında bir Liisliyle dövüşen iri Itreyalıya baktı. "Bu beylerle birlikte yeni efendisinin evine gidecek."

Arkades'in gri kaşları alnının ortasında buluştu. "Yeni efendisi mi, Mi Dona?"

"Varro Caito'ya satıldı."

Gladyatörler huzursuzca bakışırken Mia bir anda peyda olan tedirginliği fark etti. Matilius talim kılıcını yere bıraktı, alnını kırıştırarak balkondaki Leona'ya baktı.

"Domina," dedi Itreyalı. "Yoksa... sizi hayal kırıklığına mı uğrattım?"

Leona ışıldayan mavi gözleriyle adama baktı. Ancak yanındaki züppeye bakınca gözleri bir anda ayaklarının altındaki kırmızı taş kadar sertleşti.

"Ben artık senin dominan değilim," dedi. "Ama yine de beni sorgulamaya hakkın yok. Haddini bil, köle, Executus'un sana bir uğurlama hatırlatması yapmasını istemiyorsan tabii."

İri adam bakışlarını yere indirirken şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu.

"Özür dilerim," diye geveledi.

Leona'nın soğuk mavi gözleri bu kez Arkades'e döndü. "Executus, Matilius'un transferini ayarlayın. Diğerleri antrenmanlarına dönebilir."

Arkades eğildi. "Fısıltınız emirdir."

İyi saklamasına rağmen Mia Executus'un gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. Bu "satışın" sebebi her neyse, Leona'nın ona danışmadığı aşikârdı.

İri adam doğruldu, Mia'ya ve yaralı eline baktı.

"Önümüzdeki üç döngü boyunca dövüşmeyeceksin, evlat." Bahçenin diğer ucunda cansız mankenlerle antrenman yapan Vaanlı sarışın ikizleri işaret etti. "Ahirdöngü Bryn ve Byern'e equorium'da eşlik et. En azından pratik yapmalarına yardım edersin."

Kızıl aslan olduğu yerde döndü ve topallayarak uzaklaştı. Matilius kalan son birkaç dakikasında hızlı bir şekilde diğer gladyatörlerle vedalaşıyordu. Furian'ın

kolunu tutup sıktı. Kanşakıyan ona sımsıkı sarılırken Kasap, Dalgacı ve Otho sırtını sıvazladılar. Matilius avlunun diğer ucundaki Mia'yı başıyla selamladı, Mia da başıyla karşılık verdi. Onu çok tanımıyordu ama düzgün birine benziyordu. Birliktekilerle iyi arkadaşlıklar kurduğu belliydi; birlikte dövüştüğü ve kan akıttığı kardeşleriyle vedalaşmak zorunda bırakılmıştı.

Mia eğitim mankenlerinin bulunduğu tarafa gidip Bryn ve Byern'e katıldı. Vaanlı kız güzel sayılabilecek, kısa boylu bir kızdı; tepede düğümlediği saçları terden sırılsıklamdı. Byern kardeşinden daha uzun, daha güzeldi; köşeli bir çenesi ve geniş omuzları vardı. Matilius'un vedalaşmasını izlerken az kalsın talim kılıcını düşürüyordu. Vaanlılar Mia'yla akran sayılırdı ama nedense daha büyük gösteriyorlardı.

Belki bakışları yüzünden.

"Varro Caito kim?" diye sordu Mia usulca.

İkizler irkildi; geldiğini duymamışlardı. Bryn yüzünü buruşturarak balkondaki züppe Liisli'ye zehirli bir bakış attıktan sonra yeniden veda sahnesine döndü.

"Et taciri," dedi. "Pandemonium'u yönetiyor."

Mia soru sorar gibi kaşını kaldırdı.

"Bir dövüş çukuru," diye açıkladı Bryn. "Yeraltında. Administratii'den onayı yok. Ama dövüşler kanlı geçer. Ve çok popülerdir. Eski gladyatörler orada iyi metelik eder."

"Yani bir tür arena mı?"

Byern başını iki yana salladı. "Orada onur diye bir şey yoktur. Kural da. Merhamet de. Pandemonium daha çok köpek dövüşüne benzer. Yarışmalar ölümünedir. Çoğu savaşçı birkaç döngü sonunda ölür. En iyiler bile sadece bir ay dayanır."

Mia, Executus'un bileklerine kelepçe vurup Liisli et tacirine teslim ettiği Matilius'a baktı. Adamın muhafızları kelepçeyi kontrol edip başlarıyla onayladılar. Matilius son kez arkasına baktı ve yeni efendisine götürülmek üzere avludan çıkarıldı.

Bryn iç geçirerek başını salladı. "Kendi ayağıyla ölüme gidiyor."

"O zaman neden gidiyor?" diye sordu Mia.

"Başka ne yapabilir ki?" diye yanıtladı Byern.

"Kaçabilir," dedi Mia heyecanla. "*Direnebilir.*"

"Direnmek mi?" Bryn küçük bir çocuğa bakar gibi baktı Mia'ya. "Kuzgun Sığınağı'nda bir köle ayaklanması olmuştu. Bundan yedi sekiz ay önce. Hiç duydun mu?"

Mia başını iki yana salladı.

"İki köle birbirine âşık olmuş," dedi Byern. "Evlenmek istemişler ama efendileri engel olmuş. Onlar da bir yokgece efendilerinin gırtlağını kesip kaçmışlar. Şafakmızrağı'nda yakalanmışlar. Admistratii ne yaptı biliyor musun?"

"Muhtemelen onları çarmıha germişlerdir," dedi Mia.

"Kesinlikle," dedi Bryn tepesindeki topuzu düzelterek. "Ama sadece onları değil. İbret olsun diye, dominilerinin evindeki bütün köleleri tek tek kırbaçlayıp idam ettiler. Yalnızca admistiratii'ye katillerin yerini ihbar eden köleye dokunmadılar. Cumhuriyet'e bağlılığının karşılığında o köleye de diğerlerini kırbaçlamak düştü."

"Itreya'da isyanın bedeli bu," dedi Byern.

Mia'nın dudağını büzdü. İçi bir tuhaf olmuştu. Cumhuriyet'te kölelerin acımasız ve kısa bir ömür sürdüklerini biliyordu. Asilerin korkunç cezalara çarptırıldığını da. Ama Kara Ana aşkına, bu gaddarlık...

"Siz gördünüz mü?" diye sordu. "İdamları yani?"

Byern başıyla onayladı. "Hepimiz gördük. Administratii Sığınak'taki bütün kölelerin tanık olmasını buyurdu. Canını aldıkları en küçük oğlan en fazla sekiz yaşındaydı."

"Dört Kız aşkına," diye soludu Mia. "Hiç böyle bir şeyi..."

"Gladyatör olarak diğerlerinden çok daha şanslısın," dedi Bryn. "Kan. Şan. Minnet etmek."

Mia kıza yan gözle baktı. "Siz ediyor musunuz?"

Bryn elindeki tahta kılıca baktı. Kardeşi Byern de yanında duruyordu. Kız önce gökyüzüne, sonra ayaklarının altındaki kuma baktı.

"Katlanıyoruz," dedi sonunda.

Mia, avlus kapısına giden Matilius'un arkasından baktı. Gladyatör demir kapının önünde durup kardeşlerine son kez bakarak vedalaşır gibi elini kaldırdı. Bryn elini kaldırarak karşılık verdi, Byern yumruğunu sıkıp kalbinin üstüne götürdü. Sonra, arkadan itilen Matilius gözden kayboldu.

Mia başını iki yana salladı; onun yerinde olsa ne yapardı acaba? Nafile bir meydan okumayla direnip kardeşlerinin canını tehlikeye atar mıydı? Yoksa ses çıkarmadan ölümüne mi giderdi? Bu birlikte yaşamak onun da payına düşseydi gerçekten ne hissederdi? İstediği anda, istediği duvardan geçemeyip burada gerçek bir köle olsaydı? Hiçbir şey onun elinde olmasaydı. Kendi geleceği üzerinde söz hakkı olmadan.

"Nasıl?" diye sordu? "Katlanılmaz bir şeye nasıl katlanıyorsunuz?"

"Vaan'da bir deyiş vardır," dedi Byern. "Nefes tükenmeden, umut da tükenmez."

Bryn, Mia'ya döndü.

Acısını belli belirsiz bir tebessümle gizlemişti.

Mia'nın sırtına çirkin durağanlığı bozacak bir şaplak indirdi.

"Nefes almaya devam et yeter, Küçük Kuzgun."

15. BÖLÜM

HAKLI

O yokgece akşam yemeği çok tatsız geçti. Verandadaki uzun masalarda akşam yemeğine damga vuran müstehcen şakalar ya da dostça gevezeliklerden eser yoktu. Herkesin aklı Matilius'un satılmasındaydı. Pandemonium'da adamı bekleyen kaderi düşününce Mia'nın da iştahı kaçmıştı. Etrafı koklayarak ayakaltında dolaşan Sivri Diş'e her zamanki ufak tefek artıklar yerine, bu kez neredeyse yemeğinin tamamını verdi.

İri çoban köpeği kısa kuyruğunu sallayarak Mia'nın yaralı parmaklarını yaladı. Mia köpeğin kulaklarını kaşıdı, Matilius'u düşünmemeye çalıştı. Onun yerine yaklaşan müsabakaları ve o müsabakaların arka planında onu bekleyen intikamı düşünmeliydi. Burada olmasının tek bir nedeni vardı. Birlikte dövüştüğü insanlarla yakınlaşmak, o intikama daha kolay ulaşmasını sağlamayacaktı. Düşüncesi bile sarsıcı ve ezici olsa da.

Düşüncelerini destekler gibi, ensesinde serin bir esinti hissetti. Sivri Diş kulaklarını indirip kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırdı ve sızlanır gibi bir ses çıkararak ondan hızla uzaklaştı. Müşfik Kedi, Mia'nın saçlarının gölgesine dolandı ve gölgeler kadar yumuşak bir fısıltıyla konuştu.

"*...bu insanlar senin ailen değil, arkadaşın da değiller. her biri amaca giden bir araç, o kadar...*"

Sohbet havasında olmayan arkadaşları sessizce yemeklerini yiyorlardı. Kasap başını sallayıp kendi kendine söyleniyordu. Yemeğin sonuna doğru dilini daha fazla tutamadı.

"Bok gibi," dedi kâsesini kenara iterek.

"Bence sığır eti," dedi Dalgacı dişlerinin arasını temizledi.

"Ben Mari'den bahsediyorum, amcık suratlı," dedi Kasap, kendisinden daha iri olan adama dik dik bakarak. "Onu Caito denen o fırıldak bok çuvalına satmakmış! O kahrolası çukurdan daha iyisini hak ediyordu."

"Sözlerine dikkat et, birader," dedi Dalgacı ikaz eder gibi parmağını sallayarak. Bariton sesi daha da boğuklaşmıştı. "Masada hanımlar var."

"Hani, nerede?" dedi Kanşakıyan kaşını kaldırarak.

"Yeter," diye kükredi Furian. Şampiyonun kara gözleri alev alev, çenesi kaskatı, kasları gergindi. "Yemeğini ye, Kasap."

"Bu haksızlık, Furian."

Yenilmez, yumruğunu masaya indirince bütün gözler ona çevrildi.

"Domina böyle istedi," dedi. "Bu birliğin sahibi o. Bunu unutmaya pek meyillisin. Söylesene, birader, o ve Executus seni bokun içinden çıkarmadan önce neydin?"

"Muhafızdım," dedi Kasap başını kaldırarak.

"Kahrolası bir *katır*dan başka bir şey değildin," diye çıkıştı Furian. "İşin gücün buruş bir dona'nın pazar filelerini taşıyıp emir üzerine onu düzmekti. Ya sen Dalgacı?"

"Aktördüm," dedi iri adam gururla.

"Aktör mü? İki gedalık bir tiyatroda, sarhoşları dışarı atıp iki gösteri arası tuvalette bok paspaslayan kahrolası bir kapıcıydın."

Dalgacı biraz gücenmiş görünüyordu. "Bana Magus'u oynamam için..."

"Byern bir Aşkah bakır madeninin yolcusuydu." Yenilmez odanın karşısından onu işaret etti. "Bryn ise Liis'te bir kerhanenin. Aa'nın yanan çükü aşkına, Kanşakıyan asılmayı bekliyordu! Ve Domina hepimizi yerden kaldırıp *tanrılara* dönüştürdü."

Şampiyon'un kara bakışları, itiraz etmeleri için meydan okur gibi masalarda dolaştı.

"Domina karnımızı doyuruyor," dedi. "Başımızı sokacak yer veriyor. Dizlerimizin ve sırtımızın üstünde yaşamak yerine, *venatus*'ta şan ve onur işin dövüşme şansı veriyor. Siz buna haksızlık mı diyorsunuz? Hepimiz hayatımızı ona borçluyuz. Marilius dahil. Bu da her şeyi *haklı* kılar."

Mia hiç ses çıkarmadan Yenilmez'in tiradını dinledi. Masalardan itirazını dile getiren olmadı. Mia bir kez daha adamın kim olduğunu, ona neyin nefes aldırdığını merak etti. Mia insan sarrafıydı ama Furian hâlâ gizemini koruyordu. Arenada bir iblis gibi dövüşüyordu, doğru. Öte yandan, bu kan ve kölelik hayatına boyun eğmekten ve aslını inkâr etmekten hiç rahatsızlık duymuyordu.

Neden bir kez olsun pisliğin teki ya da aptal olmayan bir darkin'le yolum kesişmez?

Akşam yemeği bitince gladyatörler kışlalarına götürülüp dörderli gruplar halinde banyoya sokuldu. Her ne kadar en çok Dalgacı'yla banyo yapmaktan keyif alsa da, Mia genellikle Sidonius, Kasap ve Kanşakıyan'la aynı gruba düşerdi. Dalgacı'nın sesi güzeldi ve yıkanırken sık sık şarkı –tiyatroda geçirdiği sayılı günlerde öğrendiği şarkılar olsa gerekti– söylerdi.

Döngü boyunca sadece iki bez parçası ve bir çift sandaletle dolaşmanın sonucu, Mia utanmak nedir unutmuştu. Birlikteki hayata ne kadar alıştığını görmek onu

şaşırtıyordu. Mahremiyet yoktu. Utanmak da. Gözünü kapadığında, Karaköprü'den beri zihninde yankılanan sesi hâlâ duyabiliyordu. Onu gök gürültüsünün kanatlarında havalandıran o gürültü.

İzleyiciler.

Buna çok şaşırsa da o sesi düşünmek onu heyecanlandırıyordu. Arenanın anısı zihnine kazınmıştı bir kere. Yine de kendine burada olmasının bir nedeni olduğunu ve o nedenin *magni* olduğunu sık sık hatırlatıyordu. Leona, Matilius'u Arkades'le tartışmaya bile gerek görmeden satmıştı. Bu birlikte herhangi bir risk varsa aslını öğrenmeliydi.

Mia banyodan sonra hücreye döndüğünde Sid tatsız görünüyordu. Üstüne gitmedi. Parmaklıkların önüne uzanıp bu iriyarı Itreyali'nın, babasına bağlılığını kendi lehine çevirip çeviremeyeceğini düşünerek bir süre uyukladı. Karanlıkta Kanşakıyan'ın kapısının altından gelen yumuşak mırıltıyı dinledi, bütün gladyatörlerin uyuduğundan emin olana kadar bekledi. Sid'in adını fısıldadı ama adam kıpırdamadı bile. Ensesinde serin bir fısıltı hissetti.

"... nereye gidiyoruz...?"

"Sen söyle."

"... akşam yemeğinden beri evin içinde dolaşıyorum..."

"O zaman bana bir hikâye anlat."

"... arkades leona'yla görüşme talebinde bulundu. dona banyosunu yaptıktan sonra gelmesi söylendi..."

Mia başını salladı. "Önden buyurun."

Gölgesi dalgalanırken, Müşfik Kedi yokgece için sımsıkı kilitlenen demir kapının diğer tarafına geçiverdi. Mia önceki yokgece yaptığı gibi, avludaki gölgelere uzandı. Bu kez onları yakalaması daha kolay oldu, kaşlarını çatıp derin bir nefes alarak odaklanırken gölgeler elinden kaçar gibi olduysa da

demir kapının

ötesindeki

gölgeye

Adım attı.

Dünya tepetaklak oldu, Mia az kalsın düşüyordu. Küfretmemek için kendini zor tutarak dengesini sağlamak için yaralı eliyle duvara tutundu. Başı önde, kapkara saçları mürekkep siyahı gözlerinin üstüne dökülüyordu.

"... gel..."

Kedi olmayan kedi muhafızları kolaçan ederek önden gitti. Mia eski evinde kaburgaların arasından kayan bir bıçak gibi ilerleyerek zırh sırasının önünden geçti ve ilk katın geniş merdivenini tırmandı. Zihni orada geçen çocukluğunun anılarıyla doluydu.

Babasının avluda atlarını koşturmasını hatırladı. Annesinin odasında, pencerenin önünde kitap okuduğunu. Kardeşi Jonnen'in bu çatının altında doğduğu yokgeceyi. Babası bebeği kucağına aldığında nasıl da ağlamıştı.

Mia o anı çok net hatırlıyordu. Kokusunu. Annesini önce bir gözkapağından, sonra diğerinden ve son olarak esmere çalan pürüzsüz alnından öpüşünü.

İyi bir adamdı.

Sevgi dolu bir koca.

Sadık bir asker.

Nasıl bir kral olurdu acaba?

Mia aptallığına söverek başını salladı. Artık bunların önemi yoktu. Babasının krallığı yarım metre genişliğinde, iki metre derinliğindeydi ve onu öldüren iki adam hâlâ nefes alıp konuşmaya devam ediyordu. Önemli olan tek şey buydu. Mia'nın önemsemesi gereken tek şey.

Dördüncü kata çıktı. Yuva'nın Mia'nın ailesine ait olduğu zamanlarda bu kat depo olarak kullanılırdı ama şimdi Kartallar bodrumda kaldığı için en üst kat artık evin efendisine aitti. Mia uzun koridorlarda bir fısıltı kadar sessizce süzülerek hamamdan gelen yumuşak seslere yöneldi.

Kapıdan bakınca Dona Leona'nın, çıplak bedeninden oluk oluk sular süzülerek yüzeyi buharla kaplı derin havuzundan çıktığını gördü. Saçları ıslaktı, yüzü boyalarından arınmıştı. Mia Dona'nın dolgun kalçaları ve daha dolgun dudaklarıyla güzel bir kadın olduğunu düşündü. Gözleri Leona'nın buhar perdesinin arkasında kalan kıvrımlarında dolaşırken heyecanına kendi de şaşırdı. Aşağıda, kışlada çıplak beden görmek hiçbir anlam ifade etmezken burada teninin karıncalanması çok tuhaftı. Kalp atışları hızlanmıştı. Belki de Aurelius'un yatağındaki başka bir güzeli, genç don'un ağzında bıraktığı tadı ve her an biraz daha aşağılara kayan altın öpücüklerini hatırlamıştı.

Sonra Ashlinn'i düşündü. Mia Kilise'den ayrılmadan önceki öpüşmelerini. O öpücük biraz fazla uzun sürmüştü. Belki de yeterince uzun sürmemişti, kim bilir?

Mia başını salladı. Acemiliğine lanet okudu. Ashlinn Järnheim, Tric'i öldürmüştü. Ashlinn Järnheim kendi babasının intikamını almak için Kilise'ye ve kutsal yeminlerine ihanet etmişti.

Mia holün karşısına bakınca duvardaki küçük aynada kendi yansımasını gördü.

Sana tanıdığını birini mi hatırlattı?

Leona'nın banyosunun yanında sabırla bekleyen Magistrae, efendisinin uzun bornozunu üstüne geçirmesine yardım etti. Leona tırnağını kemirerek aynı zamanda bir fıskiye görevi üstlenen küçük Trelene heykeline bakarken düşünceli görünüyordu. Magistrae gerginliğini almak için omuzlarını ovarken Dona iç geçirdi.

"Canını sıkan ne, hayatım?" diye sordu Magistrae.

Leona gülümsedi. "Canımın sıkıldığını nereden çıkardın?"

"Seni dünyaya bu eller getirdi," dedi Magistrae gülümseyerek. "Sen bu kucakta büyüdün. Aklından geçenleri her zaman bildiğimi iddia edemesem de zihnini karartan düşünceleri anlarım."

Magistrae boynundaki bir kuluncu sıvazlarken Leona gözlerini yumdu.

"... Yine rüya görüyorum, Anthea. Annemle ilgili."

"Ah, hayatım," dedi Magistrae yumuşacık bir sesle. "Üstünden çok uzun yıllar geçti."

"Şimdi burada otururken öyle olduğunu biliyorum. Ama rüyalarımda her zaman çocuk oluyorum. Küçük ve ürkek bir çocuk. Tıpkı o zaman..."

Leona tırnağını ısırarak başını sallarken hamama derin bir sessizlik çöktü.

"Bu korkunç bir şey," dedi sonunda iç geçirerek. "Korku içinde yaşamak."

"O zaman korku içinde yaşama, hayatım. Ne kadar yol kat ettiğine bir bak. Ne çok şey inşa ettiğine."

"Bakıyorum. Ama inşa ettiklerim her an çökebilir, Anthea." Dona derin bir nefes alıp dişlerini sıkt. "Paraya ihtiyacım var. Marcus bana bu duvarlardan başka bir şey bırakmadı ve elimdekini avcumdakini bu kaleyi yeniden şekillendirmeye harcadım. Metelik konusunda dikkatli bir adam değildi."

"Desene birbiriniz için yaratılmışsınız."

Leona hüzünle gülümsedi. "Sanırım bunu hak ettim."

Magistrae konuyu çabucak değiştirerek, "Onu özlüyor musun, hayatım?" diye sordu.

"... Hayır." Leona iç geçirdi. "Marcus fena biri değildi ama onu hiçbir zaman sevmedim. Ve... Ona ihtiyaç duymaktan hep nefret ettim. Çok mu kötüyüm?"

Anthea gülümseyerek, "Dürüstsün," dedi.

Bir kez daha sessizlik oldu. Mia tırnaklarını yiyerek duvara bakmaya devam ediyordu. Dona burada, yalnızca çok güvendiği gözlerin onu görmesine izin vererek zırhını çıkarmışken avludakinden çok daha genç görünüyordu. Neredeyse rüyalarında gördüğünü söylediği çocukluğu gibi. Magistrae arada dudağını ısırarak donasının omuzlarını yoğurmaya devam etti. Yeniden konuşmaya başladığında kararsızlığı sesinden anlaşılıyordu.

"Leona, babanla..."

"*Hayır*, Anthea."

"Ama çok meteliği var ve eminim..."

"*Hayır!*" Leona gözlerinden alevler saçarak dadısına döndü. "Haddini bil. Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum. O adamdan tek bir geda kabul etmektense ölmeyi yeğlerim, anladın mı?"

Magistrae gözlerini yere çevirdi.

"Evet, Domina."

Mia karanlıkta onlara bakarken içi hüzünle doldu. Anthea'nın Leona için gerçekten endişelendiğini, aralarındaki bariyerin birlikte geçen onlarca yıl içinde inceldiğini görebiliyordu. Ancak Anthea efendisini ne kadar gönülden değer verse de her zaman bir hizmetkâr olarak kalacaktı. Leona'yı kendisi emzirmiş olsa da asla onun annesi olamayacaktı.

Yine de kaderini belirleyebilecek bir konuşmaya kulak misafiri olmak ile böyle mahrem bir ana müdahale etmek bambaşka şeylerdi. Bilgi güç, güç avantaj demekti. Mia burada öğreneceğini öğrenmişti.

Müşfik Kedi'nin peşinde koridorda süzülerek geniş yemek salonuna ulaştı. Eski mobilyalar hâlâ duruyordu; annesiyle babasının misafirlerini ağırladıkları uzun yemek masası, Mia'nın küçücükken emekleyerek aralarında saklandığı ahşap sandalyeler. Duvar halılarının bazıları da hâlâ yerli yerindeydi. Alevler içindeki Tanrıça Tsana, kabarmış dalgaların sarmaladığı Tanrıça Trelene.

Ayak sesleri. Yaklaşıyordu. *Tak* tuk. *Tak* tuk.

Mia ve Müşfik Kedi uzun, ağır perdelerden birinin arkasına gizlendiler. Mia gölgelere sarınıp Executus ile Leona'nın konuşmasını dinleyebilirdi ama doğrusu, yüzlerini görmek istiyordu. Leona'nın bu duvarların dışında büründüğü zırhına arenanın dışında, ona bir şampiyon yetiştireerek kendisine hizmet eden bu kahramanın karşısında da bürünüp bürünmeyeceğini merak ediyordu.

Arkades topallayarak içeri girdi, içerisi boştu. Gergin bir ifadeyle uzun masaya oturup beklemeye koyuldu. Mia adamın da banyo yaptığını, sakallarını kırçıllaşmış saçlarını taradığını fark etti. Yüzündeki yara izinden ve yıpranmış derisinden anlamak kolay olmasa da Mia, adamın otuzlu yaşlarını yarıladığını tahmin ediyordu. Kumda geçen hayatı ona pek nazik davranmamıştı ama fiziği ve ona hayranlık duyan bir kalabalığın önünde zafer kazanarak geçirdiği yılların ona kattığı hava göz alıcıydı.

Avluda giydiği deri zırhı çıkarıp şık bir giysiye bürünmüştü. Koyu renk yeleğine Remus'un Kartallarının ve Leonides'in Aslanlarının simgeleri işlenmişti. Bastonunda da bir aslan başı göze çarpıyordu. Mia bir kez daha adamın sadakatini

sorguladı. Burada, Leona'nın hizmetindeydi. Ama göğsünde hâlâ donanın babasının aslanını taşıyordu.

Arkades etrafına bakındıktan sonra hırsız gibi kaçamak bir hareketle yeleğinin cebinden bir matara çıkarıp büyük bir yudum aldı.

"Arzu edersen kadehimiz de var, Executus."

Leona elinde bir şişe şarap ve iki kadehle içeri girince Arkades irkilerek ayağa kalktı. Kadını görür görmez gözleri büyüyen adamı görünce, Mia'nın bir kaşı istemsizce havaya kalktı. Leona'nın saçları ıslak, ayakları çıplaktı ve üstünde gelişigüzel bağladığı bornozundan başka bir şey yoktu. Doğru açıdan dikkatle bakıldığında hayal gücüne çok az iş düşüyordu.

"Mi Dona," dedi Arkades, donasıyla göz göze gelmemek için bakışlarını yere dikerken.

Mia, masanın ucuna yürüyüp kendini bir sandalyeye bırakırken Leona'nın yüzünde beliren küçük tebessümü fark etti. Dona kendine şarap doldurup ayaklarını masanın üstüne uzattı. Bornozu kayınca bacağı uyluğuna kadar açıldı.

"Keyfine bak," dedi gülümseyerek.

"... Mi Dona?"

Leona ikinci kadehi ve şişeyi işaret etti.

"Korkarım çok kötü. Ama idare eder. Al bakalım." Leona uzanıp diğer kadehi de doldurdu ve adama doğru itti. Arkades kadının göğüslerine bakmamak için büyük çaba harcıyor, sandalyesine otururken adeta kıvranıyordu.

Mia, *adamın aklını başından alıyor*, diye düşündü. *Arkades ondan on yaş büyük. Cüssesi onun iki katı. Yüzlerce kez dövüşmüş bir savaşçı*, magni *şampiyonu ama o içeri girince zavallı herif nereye bakacağını şaşırıyor.*

"Şimdi," dedi Leona arkasına yaslanıp kadehinden bir yudum alarak. "Aklında bazı düşünceler var. İvedi olanlar *mutlaka* paylaşılmalı."

Arkades başıyla onayladı; konu birlik olunca mahcubiyeti dağılıvermişti.

"Matilius, Mi Dona."

"Ne olmuş ona?"

"Caito'ya satılması..."

"Öyle olması gerekiyordu," dedi Leona sözünü keserek. "Karaköprü'deki kazancımız bu ayın giderlerini karşılamaya yetmedi. Alacaklılarımız bastırıyor ve meteliklerini alacaklar."

"Ama Caito..." dedi Arkades. "Kimse Pandemonium'da ölmeyi hak etmez."

Leona fondip yaptı.

"Matilius *kimse* değildi," dedi kadehini yeniden doldururken. "O bir köleydi."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsınız, Mi Dona."

Arkades masanın diğer ucunda oturan genç kadına dikmişti gözlerini. Mia, Leona'nın bakışlarında anlık bir yumuşama görür gibi olduysa da bu yumuşaklığın yerini demir sertliğine bırakması çok sürmedi.

"Öyle mi?" diye sordu Dona.

"Matilius gladyatördü," dedi Arkades. "Bu birlik adına şan ve şeref kazandı. *Sizin* için, Dona. En usta kılıcımız değildi, doğru, ama size var gücüyle hizmet etti.

"Yetmez. Doyurmam gereken bir sürü insan var ve hepsi metelik demek. Borçlarımız her döngü artıyor ve cebim bomboş."

"Bu nasıl oldu, anlamıyorum," dedi Executus. "Tek bir köleye bir servet harcarken."

"Ah," dedi Leona. "Bu kez yüze vurma kısmına çabuk geldik."

"O kıza ödediğiniz bin gümüşle bütün birliği bir yıl doyurabilirdiniz."

Kendisinden bahsedildiğini duyunca Mia gözlerini kısarak kulak kabarttı.

"Karaköprü'de ne yaptığını görmedin mi?" diye sordu Leona. "Kalabalığı nasıl ateşlediğini görmedin mi?"

"Bu iş için Furian'ımız var!" diye haykırdı Arkades sandalyesinden doğrularak. "Yenilmez bu birliğin şampiyonu. O kız daha kalkanını bile kaldıramıyor!"

"O zaman biz de onu Caravaggio tarzı dövüştürürüz. İki kılıçla. Kalkansız. Seyirci buna da kıza da bayılır. Onun ölçülerinde bir kız iki katı cüssede bir adamın bağırsaklarını deşsin, hem de onun gibi görünen bir kız. Dört Kız aşkına, seyirciler kalkan aletlerinden etrafı bile göremez."

Arkades iç geçirerek yumruklarını gözlerine bastırdı.

"Bu birliği kurarken benden yardım istediniz, Dona."

"İstedim," dedi Leona bornozunun yakasıyla oynayarak. "Yardımın için de minnettarım."

"Öyleyse, saygısızlık etmem istemem ama tavsiyelerimin bir ağırlığı olmalı. Sizi çocukluğunuzdan beri tanırım. *Venatus*'ta büyüdüğünüzü biliyorum. Ama locadan izlemekle bir birliği yönetmek arasında dünya kadar fark var."

Leona'nın gözleri de sesi de buz kesti. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ben babanızdan intikam almak istediğinizi düşünüyorum."

Leona'nın gözleri kısıldı, dudakları inceldi. "Haddini aşıyorsun, Executus."

Arkades Leona'nın öfkesi karşısında yalvarır gibi elini kaldırdı. "Kızlar biliyor ya, babanızın size ve annenize nasıl davrandığını çok iyi hatırlıyorum. Ona kızmakta haksız değilsiniz. Ancak açık artırmada o kızı babanıza kaptırmamak için bu kadar açılmanız, aile konularında kafanızın karışık olduğunu düşündürüyor. Ama benim kafam çok net. On yıl boyunca kumda savaştım, yıllarca babanızın gladyatörlerini eğittim. Ve size o kızdan şampiyon olmayacağını söylüyorum. Tilki

kadar kurnaz olduğuna şüphe yok ama Furian'ın yarısı kadar bile gladyatör değil. Bir an gelecek, kurnazlığı da kıvrak zekâsı da fayda etmeyecek. Kılıcı ve öldürmek zorunda olduğu bir adamla baş başa kaldığında."

Arkades, Leona'nın gözlerinin içine bakarak masanın üstüne eğildi.

"Ve. Kesinlikle. Yenilecek."

Arkades'ten bunları duymak Mia'nın tadını kaçırdı. Karaköprü'deki performansıyla onu etkilediğini sanıyordu, oysa adam onun yeteneklerine büsbütün körmüş.

Leona'nın önüne bakınca Arkades nerede olduğunu hatırladı ve bir özür geveleyerek sandalyesine oturdu. Dona şarabının kalanını başına dikti, birkaç dakika boyunca boş kadehine baktı. Sonra Mia'nın az kalsın duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Belki bu kadar yüklü bir meblağ harcamam akıllıca değildi. Ama... onun bir kez daha kazandığını görmek istemedim. Küçükken annem beni uyarmıştı. 'Asla babana karşı gelme,' demişti. 'O *her zaman* kazanır.'"

Gözlerinde öfkeyle executus'una baktı.

"Ama bu kez kazanamayacak," dedi "Bir daha asla. Onu dize getirmek istiyorum. Gözlerime bakmasını ve onu bu hale düşürenin ben olduğumu bilmesini istiyorum. Çektiği acıyı, en kaliteli şarap gibi yudum yudum içmek istiyorum."Leona şarap şişesini Mia'nın başının hemen yanındaki duvara fırlatarak binlerce parçaya ayrılmasına neden oldu. "Bu kez olmaz."

Başını eğip iç geçirdi.

"Matilius'u satsak bile daha bir düzine alacaklımız var."

"... Ne kadar?"

"Çok. Ve her geçen döngü artıyor." Leona boğumları bembeyaz kesilene kadar yumruğunu sıktı. "Kızlar aşkına, Marcus ölmeseydi. Jüstikus maaşını birkaç yıl daha alabilseydik, bu işi layıkıyla yapacak meteliğim olurdu. Onu benden alan kişiyi bir ele geçirsem..."

"Hiçbir önemi yok," dedi Arkades. "Kuzgun'un satışından elde edeceğimiz metelikle bütün borçlarımızı kapatırız. Sonra da Furian'ı *magni*'ye götürürüz. Bugünden safışığa kadar önümüzde üç *venata* var; bu da *magni*'de yer almayı hak etmek için üç galip tacı eder. Zafer sizin olacak, Dona," diye yemin etti Arkades. "Onu size getirmeme *izin verirseniz*. Bana inanın. Benim de size inandığım gibi."

Mia masadaki iki insana baktı, önce ayrı ayrı, sonra ikisine birden. Leona'nın bornozu ve arsız cinselliği, Arkades'in gardını düşürmek için vücudunu kullanma şekli, baskıcı bir babanın evinde büyüdüğünü belli ediyordu.

Oysa Arkades...

Gözlerindeki ateş. Yemin ederken sesine yansıyan coşkusu. Cumhuriyet'in düzenlediği en acımasız müsabakanın şampiyonu olmuştu. Leona'dan on yaş büyüktü. Biri doğuştan varlıklı, öteki eski köleydi ve aralarındaki bu bariyerle birbirlerinden ayrılıyorlardı.

Ama yine de...

Mia başını salladı. Onlarla geçirdiği beş dakika, Arkades'in neden Leonides'i bırakıp asi kızının hizmetine girdiğini anlamasına yetmişti.

Zavallı aptal, ona gerçekten âşık.

Leona boş kadehini masaya bırakırken derin bir iç geçirdi.

Leona'nın bundan haberi var mı?

"Sen benim executus'umsun," dedi Dona. "Buraya gelmek için çok şeyden vazgeçtiğini biliyorum. Ve sadakatinin ödüllendirilmesini sağlayacağım."

Leona parmağını kadehinin ağzında dolaştırırken kendi kendine konuşur gibi başını salladı.

"Tavsiyene uyacağım. Kuzgun'u ay sonunda Fırtınagözü'ndeki *venatus*'ta dövüştüreceğiz. Ultima'da değil, orası için zaten şampiyonumuz var. Kıza zarar vermeyecek ikinci derece bir müsabaka. Talihimiz yaver giderse onun için ödediğimiz bedelin bir kısmını bize geri kazandıracak şekilde hareket eder."

Mia'nın yüreği ağzına geldi.

Kara Ana aşkına...

"Sonra onu satacak mısınız?" diye sordu Arkades.

Leona duvardaki halıya baktı. Bir elinde kalkan, diğerinde kılıç tutan ateş tanrıçası alevler içindeydi.

"Tsana'nın onu hiç yoktan yaratmadığını kanıtlamazsa mı?"

Dona iç geçirdi.

"Pekâlâ. Onu satacağım."

Arkades başıyla onaylarken Leona kadehini bir kez daha doldurdu.

"Yeterince tatmin oldun mu?" dedi.

Executus bir özür geveleyerek ayağa kalktı. Dona'sının önünde eğildi, sonra bastonu ve demir bacağıyla taş basamaklarda yorgun bir ritim tutturarak uzaklaştı. Leona kadehinden büyük bir yudum alıp içerken gözlerini yalnızca kendisinin görebildiği bir hiçliğe sabitledi. Parmağını köprücükkemiğininde ve solgun boynunda aheste aheste gezdirdi. İçkisinden bir yudum daha alıp dudağını yaladı.

Mia saklandığı köşeden pürdikkat onu izliyordu. Bu kadının aklını karıştırmanın bir yolunu bulmalıydı. Furian'ın gözden düşmesini sağlayacak bir şey bulabilirse, müsabakadan önce onu zehirleyebilirse? Dona'nın gözünde kendi konumunu yükseltebilirse...

Kesin olan bir şey vardı; o da Mia'nın asla *satılmaması* gerektiğiydi.

Leona dudağını ısırdı ve daldığı bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı. Açık kapıya bakarak kulak kabarttı. Vakit geç, villa sessizdi. Dona şarabını bitirip ayağa kalktı, bornozuna iyice sarındı ve parmak uçlarında yürüyerek sessizce koridora çıktı.

Mia kaşlarını çattı.

Leona bu birliğin sahibiydi.

Neden kendi evinde hırsız gibi hareket ediyor ki?

Mia sessizce perdenin arkasından çıktı, ölüm sessizliğiyle koridora süzüldü. Kapıdan bakınca Leona'nın üçüncü kata inen basamaklarda olduğunu gördü. Dona etrafına şöyle bir bakıp hızla basamakları inmeye başlayınca, görünmemek için geri çekildi.

"*...bu akşamlık bu kadar risk yeter, mia...*"

Mia gölgekedinin uyarısını duymazdan gelerek fısıltı yumuşaklığında adımlarla Dona'nın peşine düştü. Leona'yı önce üçüncü, sonra ikinci katta takip ederken gölge kadar sessizdi. Dona ikinci katta duraksadı, fısıldaşarak konuşan Yüzbaşı Gannicus ile diğer muhafızın geçmesini bekledi. Muhafızlar uzaklaşınca Leona da peşinde hayalet gibi hareket eden Mia'yla birinci kata indi.

Mia, Dona'nın merdivenin başında durup etrafa bakınmasını, muhafızlara kulak kesilmesini izledi. Leona merdivenden uzaklaşıp koridorun ucundaki ahşap kapıya yöneldi. Gözden uzak, sesi duyulmayacak kuytudaydı.

Ah. Şimdi anlıyorum.

Akşam yemeğindeki tiradı. Matilius satılmasına rağmen, dominanın kararının sorgulanamayacağındaki ısrarı. Dominasından ve bu duvarlara bağlılığından bahsederken gözlerindeki coşkusu.

Furian.

Leona cebinden çıkardığı demir anahtarla kapıyı açtı. Koyu renk saçları güzel yüzünü çevreleyen Yenilmez, yüzündeki tebessümle kapının diğer tarafında onu bekliyordu. Leona son kez dönüp arkasına baktıktan sonra kollarını Furian'ın boynuna dolayıp onu ihtiraslı bir öpüşmeyle oğlanı kendine çekti. Kapıyı arkasından kapadı.

Mia kulağında serin bir fısıltı duydu. "*... ilginç...*"

"Öyle," dedi Mia yüzünü buruşturarak. "Ama bir kere olsun, şöyle bir etrafıma bakıp hayatımın *o kadar da* ilginç olmadığını görmek isterdim doğrusu."

"*... o zaman ne eğlencesi kalırdı ki?..*"

Mia gölgekediye hareket çekti. Müşfik Kedi cevap olarak kıkırdamakla yetindi. Ve ikisi birlikte, hiç ses çıkarmadan, çok sevdikleri gölgelere karıştılar.

16. BÖLÜM

BAL

Fıssstak

Ok, korkuluğun kalbine yakın bir yere saplandı.

Fıssstak.

İkinci ok, kalbe daha da yakın bir noktaya isabet etti.

Fıssstak.

Üçüncü ok, hatları olmayan yüzüne geldi.

Mia yayını indirdiğinde sağ elinin parmakları zonkluyordu.

"Çok iyi," dedi yanındaki Bryn. "Böyle ok atmayı nereden öğrendin?"

"Bir kitapta okumuştum," diye homurdandı Mia. "Babanı becermem bitince."

Vaanlı kız kıkırdadı, o da yayını kaldırıp ipini gerdi.

"Yoksa zor bir yokgece miydi, Küçük Kuzgun?"

Mia acıdan yüzünü buruşturarak yayını bıraktı. "Daha iyileri yokgecelerim olmuştu."

"Bahse girerim benim pederle değildi," dedi Bryn sırıtarak.

Sarışın kız peş peşe yarım düzine ok attı. Üçü korkuluğun kalbine, ikisi boğazına, sonuncusu kafasına isabet etti.

"Çene aşkına," dedi Mia hayretle.

"Bir de iyi eliyle atış yaparken görmelisin," dedi omzunda deri takımlarla yanlarından geçen Byern.

"Ah, hava atmak istemem," dedi Bryn.

İkizler iki döngüde bir yaptıkları gibi o sabah erkenden Kuzgun Yuvası'ndan ayrılmışlardı. Executus'un talimatıyla Mia da onlara eşlik etmiş, kemiksiz kalan köpek gibi peşlerinden gitmişti. Arkades onları kalenin kapısına kadar geçirirken Mia adamın bir yokgece önce hakkında söylediklerini hatırlayıp surat asmamak için kendini zor tutmuştu. Arkades o sabah Mia'nın satılacağını, kafasının üstünde duran kılıcın konusunu bile açmamıştı. Kendini ispatlaması için bir fırsat bile sunmuyordu. Executus'un ondan kurtulmak istediği aşikârdı.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu durum Mia'nın gururuna dokunuyordu. Hem de çok fazla. Neden bu adamın gözüne girmek istediğini bilmiyordu ama ilerleyen saatlerde, incinen gururu yerini yakıcı bir öfkeye bırakmıştı. Kaybedecek zamanı kalmamıştı; başka bir efendiye satılmayı göze alamazdı. Kendini ispatlamalıydı. Ama Arkades'e değil, Dona Leona'ya.

Leona'nın Furian'la yatması bir yana, Mia hâlâ kadının gözünde birazcık değeri olduğunu düşünüyordu. Mia'nın Karaköprü'de izleyicileri ateşlemesi ve kalabalığın tepkisi, Leona'nın göğsünde usul usul yanan bir saygınlık ateşi yakmıştı. Mia o ateşi yeniden alevlendirmenin yolunu bulmalıydı.

Fırtınagözü'ndeki *venatus* bu birlikteki ve arenadaki geleceğini belirleyecekti. Duomo ve Scaeva'yı öldürme planı sallantıdaydı.

Ancak henüz sonucu nasıl değiştireceğini bilmiyordu.

Mia, Bryn ve Byern, Dona Leona'nın dört muhafızı eşliğinde Kuzgun Yuvası'nın arkasındaki çorak bir araziye götürüldüler. Bir kilometrelik bir yürüyüşün sonunda, açık kahverengi kumda yassı taşlarla işaretlenmiş yaklaşık bir buçuk kilometrelik dikdörtgen bir piste ulaştılar. Pistin bir ucunda bir ahır vardı ve Byern koşum takımıyla içeri girerken Bryn üç korkuluğa sadaklarca ok boşalttı.

Muhafızlar onlara aldırmadan gölgede dikiliyordu. Mia, Bryn ve Byern'in kaçmasının ne kadar kolay olacağını düşündü. İki muhafızın göğsüne birkaç ok ve iki at ortadan kaybolmaları için yeterliydi. Ama yanaklarındaki dövmelerle Cumhuriyet'e gidebilseler bile Leona'nın ahırındaki bütün gladyatörleri arenada ölüme mahkûm etmiş olacaklardı.

Administratii'nin hakkını vermek gerekirdi; o kalpsiz piç kuruları işlerini çok iyi biliyorlardı.

Mia'nın parmakları fena şiştiği için yayı uzun süre tutmak canını acıtıyordu, bu yüzden vaktinin çoğunu Bryn'i seyretmekle geçirdi. Kız sağ ya da sol el fark etmeden, gözü kapalı ok atabiliyordu. Bir sadak daha boşalttıktan sonra çizmelerini çıkarıp yayını ayak parmaklarının arasına kıstırdı. Mia'nın o döngüye dek gördüğü en sıradışı yetenekle ellerinin üstünde amuda kalkıp omurgasını yay gibi gererek ayaklarıyla attığı oku korkuluğun kalbininin ortasına sapladı.

"Hava atmak diye buna denir..." dedi Mia.

Bryn pürüzsüz bir hareketle ayaklarının üstüne inip avuçlarındaki tozu silkeledi.

"Hedefler ve sen kıpırdamadığın sürece çocuk oyuncağı," diye omuz silkti. Ahıra dönüp ikizine seslendi. "Cehennem ve kan aşkına, Byern, atları eyerliyor musun yoksa evlenme mi teklif ediyorsun?"

Ahırdan, "Daha önce ettim, ikisi de hayır dedi," cevabı geldi.

"Zevk sahibi oldukları kesin."

Bryn'in ikizi elinde büyük bir kalkanla, uzun bir savaş arabasına koşulan iki atı çekerek ahırdan çıktı. Hayvanların ikisi de bulut gibi bembeyaz olduğu için kasları mermerden yontulmuş gibiydi. Onlara bakarken aygırı Piçkurusu'nu hatırlayan Mia içinin sızlamasına engel olamadı. Piçkurusu onu Aşkah Çölü'nde ölümden kurtardıktan sonra Mia hayvanı Kızıl Kilise'nin ahırına kapatmaktansa özgür bırakmayı yeğlemişti. Güzel yerlerde aylak aylak dolaşıp gücünün yettiğince piç peydahladığını umdu.

Onu özlüyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse o zamana dair pek çok şeyi özlüyordu.

"Kuzgun Kardeş," dedi Byern abartılı bir hareketle atları işaret ederek. "Çalı ve Gül'le tanış."

Mia Byern'in savaş arabasını çeken atlara baktı. Bugüne dek karşılaştığı her at gibi bu hayvanlar da onun yanında biraz huzursuz oldukları için fazla yaklaşmamaya özen gösterdi. Ona katlanabilen tek ata "Piçkurusu" adını vermesi, bu hayvanlara beslediği duygulara hayli uygundu ama türünün iyi bir örneğini gördü mü tanırdı.

"Kısraklar," dedi. "Gördüğüm equillai arabalarını aygırlara çektirirdi."

"Gördüğün equillai'nin çoğu aptalmış," dedi Byern.

Kız kardeşi başıyla ikizini onayladı. "Aygırlar çükleriyle düşünür. Kısraklar kriz anında başlarını nasıl dik tutacaklarını bilir. İnsanlarda nasılsa, atlarda da öyledir, ne dersin, kardeşim?"

Byern uyarır gibi parmağını kaldırdı. "Büyüklerine saygı göster, ufaklık."

"Benden sadece *iki dakika* büyüksün, Byern."

"İki dakika on dört saniye. Şimdi geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

"Sen ortada dur," dedi Bryn, Mia'ya tozlu pisti işaret ederek. "Ben işaret verince bütün gücünle fırlat."

"... Sana ok atmamı mı istiyorsun?" dedi Mia kaşını kaldırarak.

Bryn sesli bir kahkaha attı. "Denemeni istiyorum. Bu arada, nefes almayı unutma."

Vaanlı bunu söyledikten sonra savaş arabasındaki ikizinin yanına atladı. Byern dizginleri şaklatıp Mia'ya göz kırptıktan sonra (göz kırpması kız kardeşinin, koluna indirdiği bir yumrukla karşılık buldu) atları piste sürdü.

İki tekerlekli araba iki kardeşin yer değiştirmesine izin verecek kadar geniş ve derindi. Üstünde altın renkli işlemelerin bulunduğu ve Remus Birliği'nin kartal simgesiyle süslenmiş kırmızı bir arabaydı. Byern'in taşıdığı büyük kalkanda da kartal simgesi vardı ve kenarları surlarla çevrili bir kalenin mazgalları gibi girintili çıkıntılıydı.

Mia dikdörtgen biçimindeki pistin ortasına gidip açık kahverengi toprak zeminde durdu. Korkuluk hedefler tek sıra halinde Mia'nın soluna ve sağına yerleştirilmişlerdi. Gerçek bir *venatus*'ta o korkulukların yerini *gerçek* insanlar –hayranlıkla izleyen bir kalabalığın gözünün önünde *e equillai'nin** infaz edeceği katil ve tecavüzcüler– alırdı.

Mia ikizlerin pistin etrafını daha da hızlanarak dönmelerini izledi. Bryn'in tepesinde topladığı saçları rüzgârda kamçı gibi sallanıyor, Byern'in bronz teni güneşlerışığında parlıyordu.

"Hazır mısın?" diye seslendi Bryn, Mia'ya.

"Evet," dedi Mia.

"Fırlat bakalım, Küçük Kuzgun!"

Mia derin bir iç çekti ve Byern'in göğsüne nişan aldı. Arabayı takip ederken Bryn'in söylediği gibi, yaralı parmaklarının acısına rağmen elinden geldiğince yavaş nefes alıp veriyordu. Çift, pistin köşesini dönerken yakışıklı Vaanlının göğsüne nişan aldığı oku fırlattı.

Byern kalkanını kaldırarak oku kolayca savuşturdu. Bryn kalkanın mazgallarının arasından ikisi Mia'nın ayaklarının dibine, diğer ikisi de ona en yakın korkuluklara isabet eden dört atış yaptı.

"Sana bizi vur dedim, dansa kaldır demedim!" diye bağırdı Byrn.

"İstersen ben sonra seninle dans ederim," diye seslendi Byern.

Bryn bir korkuluğu daha vururken ikiz kardeşi tehlikeli bir açıyla arabadan sarkıp boştaki eliyle yerden bir taş kaptı. Aptal yerine konduğu hissini üstünden atmaya çalışan Mia kaşlarını çattı.

---

* Equillai gladiatii'nin bir alt koluydu. Liis'ten ithal edilen ve Itreya Cumhuriyeti tarafından büyük bir hevesle benimsenen bu gelenek her *venatus*'un en dikkat çekici kısımlarından birini oluşturur ve piste çıkarılan erkek ve kadınlar da en az kumdaki savaşçılar kadar itibar kazanabilirdi.

Equillai çiftler halinde savaşırdı: *Sagmae* (eyer) olarak bilinen arabacı ve *flagillae* (kamçı) olarak bilinen okçu. Equillai müsabakaları arenanın tam ortasında yer alan dikdörtgen pistlerde yapılır ve geleneksel olarak dört takımla oynanırdı. Müsabaka pistin etrafında dört turdan oluşur ve kazananı yarışın sonunda toplanan puanlar belirlerdi.

Puanlar çeşitli şekillerde verilirdi. İlki, pistin ortasındaki mahkûmlardan herhangi birinin vurularak öldürülmesiydi. Mahkûmlar direklere bağlanır ve kaçamazlardı, bu yüzden bu kısımdan toplanan puanlar düşük olur, adam başı iki puan düşerdi.

Pistin çevresinde başarılı bir tur atmak da iki puan ederdi. Rakip equillai takımlarından birinin üyesini yaralamak üç puan, öldürmek beş puan ederdi. Rastgele aralıklarla piste *coronae* olarak bilinen galip taçları atılırdı ve her equillai takımı yerden topladığı her *coronae* için de bir puan kazanırdı. Ancak rakip takımların atlarına isabet eden oklar on puanla cezalandırılırdı; müsabakaların equillai takımları arasında olması amaçlanırdı ve eminim aranızdaki yumuşak kalpliler takımların atlarına saldırmanın centilmenlik dışı sayıldığını duymaktan mutlu olacaktır.

Pistteki diğer equillai'leri öldürmek de mümkün olduğunca dramatik bir şekilde kabul görür ve hatta teşvik edilirdi.

"Pekâlâ, canı cehenneme..." diye söylendi.

İkili pistte dörtnala koşarken Mia peş peşe ok atmaya başladı. Doğru nişan almasına rağmen, Bryn ile Byern'in ne kadar maharetli olduklarını anlaması çok sürmedi. Byern'in kalkanını aşmak imkânsızdı. Atlarını sürmedeki hüneri kardeşinin okçuluk becerisine denk sayılırdı. Mia en büyük darbeyi Byern'in, Byrn'in boynuna nişan aldığı oku savuşturup aynı anda dizginleri *dişleriyle* tutup yerden taş kaptığı an aldı. Bu arada Bryn de korkuluklara düzinelerce ok isabet ettirmesi yetmezmiş gibi arada ayak parmaklarıyla ok atarak Mia'yı dans ettirdiği küçük molalar veriyordu.

Dokuz turun sonunda, ikili Mia'nın önünde durdu. Byern arabadan atlayıp önünde eğildi. "Valsi mi tercih edersiniz yoksa Balinna'yı mı, Mi Dona?"

Bryn kardeşinin koluna bir yumruk daha yapıştırırken Mia'ya gülümsedi. "İyi okçusun. Bir iki iki kez az kalsın bana isabet ettiriyordun."

"Yalancı," dedi Mia. "Yakınından bile geçmedim."

Bryn yüzünü buruşturdu, üzgün bir tavırla başını salladı. "Kendini daha iyi hissetmen için söyledim."

"Bunu yapmayı nereden öğrendiniz?"

"Babamız at yetiştirirdi," dedi Byern. "Bryn yürümeye başladığı döngüden beri okçuluk konusunda şeytan gibidir."

Mia başını iki yana salladı. Sormaması gerektiğini biliyordu. Yakınlık kurmamalıydı. Ama doğrusu, bu ikiliden, Byern'in sıcak tebessümü ve Bryn'in kendinden emin çalımlarından hoşlanmıştı.

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu etrafa bakarak. Uzaktan Kuzgun Yuvası'nın silueti görünüyordu. "Birliğe yani?"

Bryn burnunu çekti. "Kötü bir hasattı. Üç yıl önce. Köy, Itreya administratii'sine aşar ödeyecek tahılı elde toplayamadı. Onlar da efendimizi zincire vurup ailesiyle birlikte öldüresiye kırbaçladılar."

"Bu hiç hoşumuza gitmedi," diye devam etti Byern. "Ben ve Bryn babamızın gitmemize izin vermeyeceği kadar küçüktük ama kılıç sallayacak yaşta olan herkes praetor'un kapısına yürüdü. Onu da direğe götürüp bir güzel kırbaçladılar."

"Bundan hiç hoşlanmadı tabii," dedi Bryn. "Sonrası malum."

"Lejyonerler," dedi Mia.

Byern başını salladı. "Evet. Beş yüz piç kurusu. Asilerin hepsini öldürdüler. Evleri yakıp yıktılar. Geriye kalan herkesi sattılar. Ben ve kız kardeşim dahil."

"Ama siz olaya karışmamışsınız bile," dedi Mia. "Babanız izin vermemiş."

"Itreyalıların umurunda mı sanıyorsun?" dedi Byern çarpık bir gülümsemeyle. "Bu Cumhuriyet ve hatta ondan önceki Krallık. Özgür işçiliğin üstüne kuruluydu.

Ama şimdi Liis, Aşkah ve Vaan hepsi Itreya kontrolü altında. O zaman yeni köleler nereden gelecek? Fethedecek yeni toprak kalmamışken?"

"Kemiklerine kadar adaletsiz bir Cumhuriyet kurdular," dedi Bryn. "Çoğunluğun değil, azınlığın çıkarını gözeten. Ama çelik o azınlığın elinde. Ve o çeliği kullanmaları için metelik ödedikleri adamlar düşünmeden hareket ediyor. Bu yüzden çoğunluktan herhangi biri adaletsizliğe ve zulme isyan etti mi sistem onları zincire vuruyor. Diğerlerine ibret olsun diye, aynı şeyi yapanlar bu kez dağlanmaya gönderiliyor. Kırbaç korkusuyla üç meteliğe yollarını inşa edecek, duvarlarını yükseltecek, demir ocaklarında çalışacak iki el daha kazanmış oluyorlar."

Mia başını iki yana salladı. "Ama bu..."

"Kepazelik mi?" dedi Byern.

"Öyle."

"Cumhuriyet'te hayat böyle," dedi Bryn omuz silkerek.

Mia iç geçirdi. Kuzguni saçları terden yüzüne yapışmıştı.

Hayatı boyunca sistemin doğruluğunu bir kez bile sorgulamamıştı. Durup etrafına bakmayı, kendinden daha kötü durumdaki insanlara bakmayı düşünmemişti. Evlerinde, Kaburga'daki dairelerinde sessiz hayaletler gibi dolaşan insanlar. Onu giydiren, yemeklerini hazırlayan, ona sayıları ve harfleri öğreten erkekler ve kadınlar. Annesi ve babasının o insanlara değer verirdi. İyi hizmet edenleri ödüllendirirlerdi. Ama yine de *hizmetkârdılar.* İstediklerinden değil. Alternatifi kamçı ya da ölüm olduğundan.

Sanki gözündeki perdeler kalkmıştı. İçinde yetiştiği Cumhuriyet'in gerçek yüzü korkunç ihtişamıyla önüne serilmişti sanki.

Yine de...

Scaeva.

Duomo.

İsimleri zihninde alev alev yanıyordu. Dünya ne kadar kararsa da ona yol gösteren bir fener gibi. Evet, sistemin adaletsizliğini, acımasızlığını görebiliyordu. Ama değiştirmek için ne yapabilirdi ki? Emek verdiği şeyleri riske atmadan? Gözlerini kapadı, forumda urganın ucunda sallanan babası gözünün önünden gitmiyordu. Felsefe Taşı'nda gözlerindeki ışık her an biraz daha sönerken Mia'nın kanlı elini iten ve son nefesinde, "*Kızım... değilsin. Sadece gölgesisin,*" diye fısıldayan annesi.

Bu anılar Mia'yı öfkelendiriyordu ve öfkenin tadı iyi geliyordu. Ona kim olduğunu, neden burada olduğunu hatırlatıyordu. Cumhuriyet'in en güçlü gladyatörlerini yenmek için. Ailesinin katillerine karşı zafer kazanmak, tek tek gırtlaklarını deşmek için. Ve pazarda sığır bacağı gibi satılırsa bunu yapması daha zor olacaktı.

Fırtınagözü'ndeki *venatus*'ta yıldızı parlamalıydı. Tek derdi buydu.

İlk ve *tek* derdi.

Böylece, yaralı elinin acısına rağmen yayına yeni bir ok sürüp Bryn'e başıyla işaret verdi.

"Pekâlà. Nerede yanlış yaptığımı göster. Sonra, yeniden başlarız."

Mia sigarasından derin bir nefes çekerek, "Yani kadın köpekdişini rehin verecek kadar borca batmış," dedi. "Arkades de alacaklılarından kurtulmak için kadını beni satmaya ikna etti."

Ashlinn ağzına bir üzüm atarak oturduğu divanda arkasına yaslandı. "Piç kurusu."

"Karaköprü'de öldürdüğüm onca insana rağmen. Kumdayken gözü Furian'dan başkasını görmüyor. 'Bu birliğin şampiyonu o.' 'Sizi zafere o ulaştıracak, Mi Dona.' Ah, evet, onu zafere ulaştıracağına hiç şüphe yok, mankafa. Tabii önce orgazma ulaştıracak. O iki ahmağın..."

Mia bir ciğer dolusu gri dumanı ağzından alev çıkarır gibi püskürttü.

"Arkades dün çemberde bana tasma taktı. Az kalsın o aptal kalkanlarla elimi kırıyordu. Bana bir evlat deyişi var ki sanırsın 'it boku' diyor."

"*Kancık* herif," dedi Ash ağzına bir üzüm daha atarken.

Mia gözlerini kısarak, karşısında oturan kıza baktı.

"Bana bak, sen benimle kafa bulmak için mi her dediğimi onaylıyorsun?"

"Çoğunlukla," dedi Ash sırıtarak. "Ama göğsünün şişkinliğini indirmek iyidir, Corvere."

"... herhalde şimdi daha iyi hissediyorsundur..."

Mia omzuna kıvrılan kedi olmayan kediye baktı. "Sen de mi benimle uğraşacaksın?"

"... yakınmak mı düşünmek mi, sence hangisi daha üretken?.."

"Tutulma'yla sağa sola baktık," dedi Ash, gölgekediyi duymazdan gelerek. "Esnafın dominanızın borçlarından haberi yok. Pazardan en iyi malları alıyor. Kraliçeler gibi giyiniyor. Bence asıl derdi bu değil."

Tutulma, Mia'nın kucağına yatırdığı başını kaldırdı. Sesi zeminden yankılanır gibi, *"...HALKIN ONUN HAKKINDA NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ ÇOK AMA ÇOK ÖNEMSİYOR..."* dedi.

"Belki de babasının kulağına gitmesini istemiyor," dedi Mia sigarasını söndürürken. "Babasına debelendiğini görme hazzını yaşatmak istemiyordur."

Ash, Mia'ya bir salkım üzüm attı, ağzını doldurup konuştu.

"Bana sorarsanız, çok az seçeneğimiz var," dedi.

"... EN BASİTİ LEONA'NIN ALACAKLILARINA NALLARI DİKTİRMEK..."

"Evet," dedi Ashlinn başını sallayarak. "Biraz soruşturmak gerekecek ama tahılını yalnızca Anatolio adında bir tüccardan aldığını biliyorum. Herif fahişelerine çok düşkün ve tam olarak..."

"Tek suçu dominama kredi açmak olan zavallı bir piçin canını almayacağız," dedi Mia yüzünü buruşturarak.

"...BİR CAN ALMAKLA BİTECEK GİBİ GÖRÜNMÜYOR..."

Ash başıyla onayladı. "Rıhtımcıya da fena borçlu. Hatta belki de Yuva'da çalışan işçilere bile. Terzisine..."

"Tamam, tamam, anladım," dedi Mia. "Bu durumda Sığınak'ın yarısını öldürmemiz gerekecek. Ama böyle bir şey yapmayacağız. Birlik iyi bir gösteri sergilerse Leona önümüzdeki *venatus*'tan sonra ilik doğumlu bir pezevengin himayesini garantileyebilir. Bu yüzden şimdilik akıllıca olan, gözümüzü..."

"Fırtınagözü'ne çevirmek," dedi Ash başını sallayarak. "Doğru. Remus Birliği'nde yerini garantilemenin tek yolu Fırtınagözü *venatus*'unu kazanmak. Hem de göstere göstere kazanmak."

"Oradaki *venatus*'un nasıl olacağını bile bilmiyoruz."

"... ŞİMDİLİK..."

Ashlinn başıyla onayladı. "Ben ve kurtçuk bunun için varız. Yarın bir gemi Göz'e gidiyor. Bir hafta içinde orada olup arenayla ilgili bilgi toplayıp seni tam olarak neyin beklediğini öğrenebiliriz. Sonra, buna göre plan yapar, Leona'nın küçük yatak arkadaşını bile gölgede bırakacağın bir zaferle çıkarırız seni oradan."

"Gözümle görmesem hayatta akıl edemezdim," dedi Mia iç geçirerek. "O kadar dikkatli ki."

Ash omuz silkti. "Kendini iyi bir aygıra kaşıtmak için metelik ödeyen ilk zengin kadın o değil. Belki de sır gibi saklamak aşkına heyecan katıyordur."

Mia üzümünün çiğnerken düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. Meyve çok lezzetliydi ve her döngü sabah kahvaltısı ve akşam yemeğinde gladyatörlere çıkarılan güveç ve lapadan sonra değişiklik iyi gelmişti.*

---

* Nedenini kimse bilmiyor gibi görünse de, Karaköprü'yü izleyen haftalarda Mia, Dona Leona'ya hizmet eden bir deri bir kemik aşçının adının "Parmak" olduğunu öğrenmişti. Gladyatörlerin çoğu adamın adını parmak kadar zayıf olmasına borçlu olduğunu tahmin ediyordu ama Kasap, adamın, en sevdikleri haydutluk yönteminin insanların daha az kullandıkları parmaklarını kesip normalde doldurulmak için tasarlanmamış deliklerine tıkmak olan bir braavi çetesinin üyesi olduğunda ısrar ediyordu.

Lakabının kaynağı ne olursa olsun, Parmak'ın mutfak becerisi, sarhoş bir körün lazımlığı bulma yeteneğiyle eşit sayılırdı. Lapası akışkan sümük kıvamındaydı ve bir akşam yemeğinde Mia güvecinde insan ayak parmağı kemiğine şüphe uyandıracak kadar çok benzeyen bir kemik bulmuştu.

Söylemeye bile gerek yok; yemek kırıntısı bulmak için masaların altından çıkmayan Sivri Diş'in Mia'ya sevgisi her yokgece biraz daha artıyordu.

"Üzüm çok lezzetli," diye mırıldandı.

"Seni sevmediğimi söyleyemezsin, Corvere."

Mia bu söz üstüne hızla başını kaldırdı ama Ash arkasına yaslanmış, üzüm yemekle meşguldü. Çizmeli ayaklarını sedirin kolçağına uzatmış, deri pantolonlu bacaklarını üst üste atmıştı. Saçları, Kırmızı dalgalar halinde sırtına dökülürken daha uzun görünüyordu.

Kırmızı. Ellerindeki kan gibi.

Ama yine de Mia buradaydı. Ona güveniyordu. Ashlinn'in Kilise yönetiminin ölmesini istediğini biliyordu. Ve Ash'in gidip dağdaki işini bitirmesi için Mia ile Mercurio'ya ihtiyacı vardı. Peki, üçünün de Kızıl Kilise'den nefret etmeleri yeterli miydi? Ash'in başka bir hesabı olabilir miydi? Ne de olsa bu ilk değildi.

Ashlinn Järnheim ona yalan söylemişti.

Ashlinn Järnheim zehrin ta kendisiydi.

Peki, o zaman neden dudakları bal kadar tatlıydı?

Mia eliyle gözünü kapayarak başını yavaşça salladı.

"Tutulma'yla birlikte Fırtınagözü'ne gidin," dedi. "Ne kadar çok bilgi toplarsak Leona'nın ödüllendirmekten başka seçeneğinin kalmayacağı bir zafer kazanma şansım o kadar artar. *Venatus* başlamadan birkaç döngü önce Göz'de olacağımızı tahmin ediyorum. O zamana kadar her şeyi öğrenmeliyim."

Ash başıyla onayladı, ağzındaki üzümü yutup koluyla ağzını sildi.

"Şimdi," dedi. "Leona'nın aygırı. Yenilmez Furian."

"... *DARKIN...*"

"Sorun olacak mı?"

Mia başını iki yana salladı. "Sen onu kafana takma."

"Ama takıyorum."

"Çünkü Kilise'yi bensiz ele geçiremezsin, değil mi?"

Kara gözlerini Ash'in masmavi gözlerine dikti. O gözlerin arkasındaki yalanları arıyordu.

"Bak, geçmişimizin kanlı olduğunu biliyorum," dedi Ashlinn. "Ama bizim aramızda daha derin bir bağ var. Buraya sadece Kilise için gelmedim. Bu köhne bok çukuruna ihtişamı için de gelmedim. Sen de biliyorsun, yoksa omzuma kaç gölgekurt dikersen dik, burada olmazdın."

Mia gözünü dikip baktı. Ashlinn'in gözlerine. Ashlinn'in ellerine. Ashlinn'in dudaklarına. Kız da ona bakıyordu, sorularını sorma işini sessizliğe bırakmıştı.

Mia hepsini duymazdan geldi.

"Fırtınagözü'nde bol şans," dedi sonunda. "Gözünü limandan ayırma. Biz gelince Tutulma'yı gönder ve beni oyunların düzeninden haberdar et." Mia hızla ayağa kalktı, gözlerini Ashlinn'den kaçırarak saçını arkaya attı.

"Hemen mi gidiyorsun?"

Mia başıyla onayladı. "Yokluğum fark edilmeden gitsem iyi olur. Sidonius düzgün bir herif ama diğerlerinin de ne olduğumu anlamasını istemiyorum."

Ashlinn sessizce, pencereye gidip pervaza tırmanarak gözden kaybolan Mia'nın arkasından baktı. Onunla vedalaşmamıştı. Arkasına bile bakmamıştı.

Ash başını sallayarak ağzına bir üzüm daha attı.

"Ona ne şüphe, Corvere," diye iç geçirdi.

17. BÖLÜM

FIRTINAGÖZÜ

Mia gözünü kuma dikmiş, kafesinde volta atıyordu.

O, Sidonius, Kanşakıyan, Dalgacı ve Kasap, Fırtınagözü arenasında, yeraltındaki kafeslerine kapatılmışlardı. Mia, izleyicinin karşısına çıkmak için sıra beklerken *venatus*'u izlemelerine olanak veren parmaklıklı küçük pencerelerin ardında volta atıyor, onu buraya getiren olayları düşünüyordu.

Ashlinn'e de anlattığı gibi, Remus Birliği'nin gladyatörleri Fırtınagözü'ne gitmek için yola çıkmadan önce yakıcı güneşler altında bir hafta daha eğitilmişlerdi. Birkaç dönü sonra Mia'nın eli, talimlere katılmasına olanak verecek kadar iyileşmişti ama Arkades'in ilgisizliğine bakılırsa hiç zahmet etmese de olurdu; *Venatus Magni*'ye kapağı atmak için bütün umutlarını Furian, Bryn ve Byern'e bağlamıştı. Dona Leona ve magistrae'sine kulak misafiri olan Müşfik Kedi, Mia'nın satışı konusunda alıcı araştırdıklarını öğrenmişti. Birkaç ilgili vardı; Beyaz Kale'de bir haz evi, arada bir aletini de sokabileceği bir muhafız arayan yerli bir praetor ve elbette Varro Caito ve Pandemonium'u. Bir tanesi bile sanguila değildi.

Mia'nın bütün planı Fırtınagözü'nde kazanacağı zafere bağlıydı.

Şehre *Şanlıtazı*'yla, *venatus*'un başlama tarihinden birkaç döngü önce gelmişlerdi. Liman hareketliydi, insanlar oyunlar için millerce yol kat etmişlerdi; bütün

hanlar, pansiyonlar ve müştemilatlar ağzına kadar doluydu.* Ashlinn, Tutulma'yı Mia'nın hücresine göndermiş ve gölgekurt da yaklaşan oyunlar hakkında Ashlinn'le öğrendikleri her şeyi anlatmıştı. Mia ve Ashlinn sonraki yokgecelerde birbirlerine iblis aracılığıyla mesajlar göndererek planlarını oluşturmuşlardı.

Şimdi geriye o planı uygulamak kalıyordu.

Mia, equillai'nin atlarının toynaklarının taş duvarları titreten gümbürtüsüyle pistte dörtnala koşuşunu izledi. Bryn ve Byern iyi gidiyorlardı; müsabakanın bitmesine beş tur kala ikinci durumdaydılar. Ancak Vaanlıların yetenekli olduğunu bilen Mia, Leonides'in takımını izlerken büyülenmişti. Leona'nın babası sadece en iyilerle çalışırdı ve equillai'si de istisna değildi. Aslanlı kalkanıyla aşılmaz görünen Dweymeri bir *sagmae* ve okçuluk yeteneği en az Bryn'inki kadar iyi olan Liisli güzel *flagellae*.

Parmaklıkların arkasında Mia'nın yanında duran Kanşakıyan, "Taşkıran ve Armando," diye mırıldandı. "Cumhuriyet'in en iyi equillai'si. İzleyiciler onlara bayılır."

Bryn'in bir başka takımın *sagmae*'sine yaptığı göz alıcı ölümcül atışa rağmen, Leonides'in Aslanları kesinlikle daha iyiydi ve dokuz turun sonunda galip geldiler. Taşkıran ve Armando arabalarından parmaklarını birbirine geçirip ellerini havaya kaldırarak savaş arabalarından indiler ve yeri göğü inleterek onları alkışlayan kala-

---

* Fırtınagözü, Itreya'nın kuzeybatısında yer alan bir liman ve Cumhuriyet'in en eski şehirlerinden biriydi. Başlangıçta, Fırtına Körfezi'nin kuzey kıyısında gemileri tekinsiz kayalıklara karşı uyarmayı amaçlayan basit bir fenerden ibaretti. Bütün çabalara rağmen fazlasıyla gemi enkazı olunca, yakındaki kıyı şeridinde hayatlarını enkazlardan topladıklarıyla sürdüren bir toplum oluştu ve zaman içinde Fırtına Duvarı olarak bilinen bir şehir kuruldu.

İlk skandal bundan yıllar sonra Fırtına Duvarı'nın fener görevlisi Flavius Severis'in arkadaşı Dannilus Calidius tarafından kendi cebini doldurmak için gemileri kasten kayalıklara yönlendirmekle suçlanmasıyla patlak verdi. Calidius, körfezin güney ucuna ikinci bir fener inşa etti ve Bulut Gözü adını verdiği bir şehir daha kurdu.

Severis ve Calidius haneleri, dolayısıyla Fırtına Duvarı ve Bulutgözü arasındaki rekabet efsane oldu. Yıllar boyunca sayısız kanlı çatışma patlak verince iki fener de yıkıldı. "Yanlış"a, "doğru"ya zerre aldırmayan ve sadece "kahrolası gemilerinin kahrolası kayalıklara bindirmesinin son bulmasını" isteyen Büyük Birleştirici Kral I. Francisco, huzuru sağlamak için eline geçirdiği her Severis ve Calidius'u tek tek çarmıha germekle tehdit etti.

Ancak çözüm şiddetle gelmeyecekti. Severis Hanesi'nin bir kızıyla, Calidius Hanesi'nin bir oğlu ailelerinden habersiz buluştular ve sağduyuya karşı gelerek çılgınca bir şehvete kapıldılar. Hikâye klasik Itreya trajedisinin bütün öğelerini içerse de son derece barışçıl bir şekilde çözüme ulaştı ve ortaya çıkan dramda sadece bir en yakın arkadaş, ikinci dereceden bir kuzen (zaten kimse onu sevmezdi) ve Baron Çokhavlayan adındaki küçük bir teriyer öldürüldü. Çift evlendi, huzur sağlandı, bir sürü çocukları oldu. Yeni adıyla Fırtınagözü zaman içinde Francisco'un krallığındaki en zengin limanlardan birine dönüştü.

Nazik dostlarım, şehir ergen hormonlarının ve ebeveynlerin muhteşem torunlara sahip olma arzusunun yıkılmaz bir emsali olarak, hâlâ ayakta.

balığı selamladılar. Çiftin sevgili olduğunu cümle âlem bilirdi ve şaşırtıcı yetenekleri birbirlerine sevgi gösterileriyle birleşince, izleyicinin gözdesi olmaları kaçınılmazdı. Yenilmez olmaları da cabasıydı.

Mia, Bryn ve Byern için üzüldüğü kadar, Remus Birliği'nin üçüncü galip tacının hâlâ eksik olmasına da sıkılmıştı. Ancak aklı başka yerdeydi. Yan gözle Kanşakıyan'a, dövmelerinin altında hafifçe yeşile çalan tenine baktı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Sa-sanırım," dedi kadın, başını sallayarak. "En kötü kısmı..."

Gözleri iyice büyüyen Kanşakıyan dizlerinin üstüne düşüp bir kez daha kustu. Sidonius yerinden kıpırdamadı; Kanşakıyan'ın kusmuğu sandaletlerine sıçrarken homurdanmadı bile. Kasap kusmuğu görünce yuvarlanıp yanaklarını şişirerek geri kaçtı.

"En azından içindekileri... hücrenin dışına boşaltsan, kardeş," diye inledi.

"Siktir git," dedi ağzının kenarından uzun bir tükürük ve kusmuk salyası sarkan Kanşakıyan. "O çirkin suratını..."

Kanşakıyan'ın ağzından bu kez Dalgacı'ya isabet eden yeni bir kusmuk dalgası fışkırınca Dalgacı da dizlerinin üstüne çöküp parmaklıkların ötesine kusmaya başladı. Pis kokuyla içi kalkan Mia parmak uçlarında yükselip dudaklarını parmaklıkların arasından uzatarak içerideki havaya nispeten daha hoş olan kan ve at boku kokusunu içine çekti.

"Dört Kız aşkına," diye inledi.

"İstediğiniz kadar dua edin," diye homurdandı biri. "Korkarım sizi dinledikleri yok."

Mia arkasına dönünce elleri kalçalarında, hücrenin önünde duran Executus'u gördü. Kusmuk içindeki samanları, savaş yaralısı gibi boylu boyunca yatan gladyatörlerini süzüyordu. Yanında, yere serilmiş gladyatörlere pis koku yüzünden yüzünü buruşturarak bakan Böcü vardı. Dona Leona kırmızı ipekli şık elbisesi ve yüzündeki tiksinti ifadesiyle en arkadaydı.

"Aa bizi korusun," dedi. "Hepsi mi?"

"Bryn ve Byern dışında," diye karşılık verdi Arkades, Mia'ya bakarak. "Ve Kuzgun. Furian bile aşağıdan yukarıdan fışkırtıyor. Sebebini Her Şeyi Gören bilir."

Mia ifadesiz bir yüzle durdu ve Alev Kardeşliği* mensubu bir rahibeyi bile utandıracak kadar masum bir ifadeyle Arkades'e baktı. Kuşkusuz, birlikteki kardeşlerinde patlak veren bağırsak sıkıntısının nedenini çok iyi biliyordu. Ashlinn

* Aa'nın kilisesinin kutsanmış bir yan kolu olan Alev Kardeşliği, Tanrıça Tsana'ya tapıyordu. Sadece kadınlardan oluşan kardeşliğin yeminleri İffet, Tevazu, Fakirlik, Vakar ve Genel Olarak Şu Hayatta Zerrece Eğlenmeme prensiplerini kapsıyordu.

akşam yemeklerine Mia'nın tercih edeceğinden biraz daha fazla Aksilik katmıştı; doğrusu bu kadar etkili bir sonuç olması gerekmezdi. Ama Ash hiçbir zaman Örümceköldüren'in en iyi öğrencisi olmamıştı.

"Gıda zehirlenmesi," dedi Böcü, bir kusmuk birikintisinin yanında çömelerek. Parmaklıkların arasından elini uzatıp avcunu Kasap'ın terli alnına bastırdı. "Ölümcül olduğunu sanmam. Ama bitene kadar ölmeyi yeğlerler."

Geğirmesini bastırmaya çalışan Dalgacı, "Çok beklersin... canım," dedi.

"Nasıl oldu da sen hastalanmadın?" diye sordu Leona, Mia'ya.

"Dün akşam yemek yemedim," diye yanıtladı Mia. "Oyunlar yüzünden çok gergindim."

"Cehennem ve kan aşkına," diye kükredi Leona. "O aşçıyı *kırbaçlatsam* yeridir. *Magni* için üç galip tacı eksiğimiz var, bu, babamla gladyatörlerimizi çarpıştırdığımız ilk *venatus* ve en güvendiğim kılıçlarım deniz tutan miçolar gibi yerlerde sürünüyor, öyle mi?" Bir anda aklına gelen bir düşünceyle gözlerini kısıp Arkades'e dönerek, "Bu işte onun parmağı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

Executus dalgın dalgın, çenesini sıvazladı. "Mümkün, ama..."

Ağzından yeni bir kusmuk dalgası fışkıran Sidonius arkasındaki duvara yaslanırken Böcü ve Leona tiksintiyle geri çekildiler. Dona elbisesinin cebinden kokulu bir mendil çıkarıp ağzına bastırırken iri Itreyalı güçlükle anlaşılan bir özür gevelerken altına kaçırdı.

"Bu halde dövüşemezler, Domina," dedi Böcü yumuşak bir sesle.

"Öyle," dedi Arkades. "Katliama davetiye çıkarmak olur. Ayakta duracak halleri bile yok."

"*Ben* durabiliyorum," dedi Mia.

Üçlü hiç konuşmadan ona baktı. Leona gözlerini kısmıştı.

"Ben de *kazanabilirim*," dedi Mia.

Arkades başını iki yana salladı. "Şu parmaklıklardan dışarı bak, evlat. Bu arenada dikkatini çeken herhangi bir şey var mı?"

Mia kuma baktı, gözleri duvarlarda, kalabalığın üstünde dolaştı. Equillai müsabakasından geriye kalanlar toplanıyor, hedef tahtaları sökülüyor, işaretler kaldırılıyordu. Bir sonraki maç için sabırsızlanan kalabalık ayaklarıyla tempo tutarak bekliyordu.

"Kırık cam," dedi Mia Executus'a dönerek. "Ve ateş çömlekleri. Arenanın kenarındaki duvarda."

"Peki, bu sana ne anlatıyor?"

"Editorii ya kalabalığın kuma inmesini istemiyor ya da kuma salmak üzere oldukları şey her neyse, kalabalığın üzerine salmak istemiyor," dedi Mia.

"Vahşi hayvanlar," dedi Arkades. "Bu *venatus*'un teması. Cumhuriyet'in dört bir köşesinden canavarlar, kalabalığı eğlendirmek için hem birbirleriyle hem gladyatörlerle dövüşecekler." İriyarı adam kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşlarını çatınca yüzündeki yara izi iyice derinleşti. "Dışarıda seni neyin beklediği konusunda bir fikrin var mı?"

Mia omuz silkerek bilmiyormuş gibi yaptı.

"Her neyse buradan daha kötü kokamaz." Kararlı bir ifadeyle Leona'ya baktı. "Equillai'niz az önce babanızın adamlarına yenildi, Domina. Ve sadece bir gladyatörünüz kılıç tutabilecek durumda. Bir galip tacı istiyorsanız ya da ispatlayacak bir şeyiniz varsa, tek bir seçeneğiniz var gibi görünüyor."

"İspatlayacak bir şey" kısmında Leona gözlerini kısmıştı. Ama Mia gerçeği söylüyordu. Leona'nın bu *venatus*'ta bir galip kesesi görmesinin tek bir yolu vardı. Harcamalarının bir kısmını geri almasının, şan kazanmasının, birliğinin *magni*'de yer alması için bir galip tacı daha kazanmasının tek bir yolu vardı.

Mia ve Ashlinn her şeyi buna göre kurgulamışlardı.

Mia aslında işbirlikçisine hâlâ tam güvenemiyordu. Her an ona bir yamuk yapabilirdi. Ama Ash doğruyu söylemişti, Tutulma söylediklerini onaylamıştı. Diğer gladyatörleri hasta etmiş, Mia'nın ayakta kalmasını sağlamıştı. Leona'yı ihtiyacı olan zaferi kazanmak için tek umudunun Mia olduğuna ikna etmek için her şey hazırdı. Yine de...

Yine de...

Leona gözlerini Mia'nınkilerden bir an ayırmadan, "Executus," dedi. "Editorii'ye haber ver, Ultima'da Remus Birliği için Kuzgun'umuz yarışacak. Bu döngü başka hiçbir gladyatörü sahaya sürmeyeceğiz."

"Mi Dona, Ultima için Furian'ın adı yazdırıldı. Son anda değişiklik yapmak..."

"Bu *venatus*'ta yer almak için metelik ödedim," diye hırladı Leona. "Kaderin soğuk ellerinin zaferimi çalmasına izin verirsem bana lanet olsun. Editorii'nin bu düzenlemeyle bir sorunu varsa şahsen benimle görüşebileceklerini söyle. Ama Her Şeyi Gören ve kahrolası Kızlarının dördü de şahidim olsun, söyle onlara yanlarında çift taşakla gelsinler yoksa onlarınkini koparıp küpe diye takmazsam bana da Leona demesinler." Eliyle tuvaletini işaret etti. "Kırmızısı elbiseme çok yakışır."

Böcü sırıtırken Arkades sakalının altından gülüşünü bastırmaya çalışıyordu.

"Fısıltınız emirdir," diye mırıldandı.

Elini kalbinin üstüne koyup eğildikten sonra editorii'yle konuşmak üzere topallayarak uzaklaştı. Böcü de hücredeki pisliği temizlemek için su aramaya gitti. Leona rutubetli ve pis kokulu alandan ayrılmadı, parmaklıkların ardından ışıldayan mavi gözleriyle Mia'ya bakmaya devam etti.

"Seninle büyük risk aldım, küçük Kuzgun," dedi.

"Ancak kazanamazsam risk olur, Domina," dedi Mia. "Ve gerçek şu ki kaybedecek hiçbir şeyiniz yok."

"Beni hayal kırıklığına uğratmanı," diye uyardı Leona, "asla affetmem."

Mia elini kalbinin üstüne koyup dominasının önünde eğildi.

"Ve asla unutmayacaksınız," dedi Mia, "sizi nasıl hayal kırıklığına uğratmadığımı."

Müsabakalar vahşi, kanlı ve güzeldi. Kalabalık şarap ve katliamdan adeta sarhoş olmuştu; kükremeleri Mia'nın tepesindeki taşları zangırdatıyordu. Muhafızlar şimdiden Fırtınagözü'nün gördüğü en iyi *venatus* olduğunu iddia ediyorlardı; editorii bir kez daha kendini aşmıştı.

Kalabalık, bir grup gladyatörün kumlardan komutla büyüyen uzun otlar denizinde, üç tonluk bir kılıçkurdunu avlamasını kendilerinden geçerek seyretmişti. Leonides, Trajan ve Philippi birliklerinin gladyatörleri arenanın üstüne gerilen kaygan tel örgülerin üstünde çarpışırken, Vaan'dan getirilen bir beyazayı sürüsünün kalıntıları parçalamak için savaşçıların kanlar içinde yere düşmesini dört gözle bekleyişini sevinç çığlıklarıyla izlemişlerdi. Kazıklara bağlanan mahkûmları, aç bir Aşkah kanşahini sürüsü tarafından didik didik edilmiş, zıpkın ve ağlarla donatılan galdyatörler, coşkulu seyircinin önünde gerçek bir kum canavarıyla* dövüşmüştü. Şimdiyse okyanustan yokgece rüzgârları esmeye başlamış, döngü sonuna yaklaşırken herkes Ultima'ya hazırdı.

Kimse kum canavarının hakkından neyin geleceğini bilmese de düşüncesi bile ağızlarını sulandırmaya yetmişti. Aynı anda yere vurdukları ayaklarının çıkardığı ritim kumun altındaki afsunlu çukurlarda yankılanıyordu. Ve sonra çağrıya cevap verir gibi, toprağın derinliklerinden tüyler ürpertici, sarsıcı bir kükreme yükseldi.

Arena'nın boynuzlarından "Itreya Cumhuriyeti yurttaşları!" diyen bir ses yükseldi. "Şerefli administratii! Senatörler ve ilikdoğumlular! Bu muhteşem *venatus*'un kapanışında, Ultima'ya maddi destek sağlayan şanlı konsülümüz Julius Scaeva'ya teşekkürlerimizi sunuyoruz."

Mia kalabalıktan yükselen Scaeva tezahüratlarını dişlerini sıkarak dinledi. Konsülü zihninden uzaklaştırıp işine odaklandı. Çevre hücrelerdeki savaşçıların hiçbirinin en ufak bir fikri yoktu ama Mia yerin altında onları neyin beklediğini

* Canavar sadece üç buçuk metre uzunluğundaydı ama mezarını boylamadan önce yedi adamın canını almayı başarmıştı.

çok iyi biliyordu. Ve her şeyi kendi lehine çevirmesine rağmen, bu kez canı pahasına savaşacağını biliyordu.

Sağ koluna zincir bir zırh, omuz ve baldırlarına demir omuzluklar ve baldır koruyucular takmış, deri bir etek ve bir göğüs zırhı giymişti. Bu zırh birazdan karşılaşacağı düşman karşısında hiçbir işe yaramazdı ama ne de olsa suratında bir sırıtış ve çıplak bir kıçla dövüşmekten iyiydi. Miğferinde kırmızı bir tüy vardı, dominasının sembolünün rengi. Remus'un sembolünün rengi. Düşündükçe tadı kaçıyordu, Mia bir kez daha düşünmemeye çalıştı. Burada gurura yer yoktu. Acıya da. Burada çelik, kan ve şan vardı.

Ellerindeki kılıçlar çok tanıdıktı; Liis çeliğinden jilet kadar keskin kılıçlar. Buradan sağ çıkmak istiyorsa hem onlara hem kendi gücüne çok ihtiyacı vardı.

"Yurttaşlar!" diye haykırdı biraz önceki ses. "Hazır olun, gladyatörler geliyor! Cumhuriyet'in en iyi birliklerinden seçilmiş gladyatörler buraya dominilerinin şanı için dövüşmeye ve ölmeye geldiler. Sizlere Tacitus Birliği'nden Eskiorman'ın zehri Appius'u takdim ederim!"

Karşılarındaki demir kapı metalik bir gürültüyle sarsılarak yükseldi. İri yapılı bir adam Mia'nın yanından geçip mızrağını ve kalkanını kalabalığın tezahüratlarına uygun bir ritimle sallayarak arenaya yürüdü. Miğferi bir kurt başı şeklindeydi; kol ve göğsündeki çelik zırhlar, günlerışığında parlıyordu.

"Livian Birliği'nden, Sükût Denizi'ne korku salan Külgetiren!"

Bir Dweymeri elinde Mia'nın boyundan uzun çift taraflı kazmayı havaya kaldırarak kararlı adımlarla kuma çıktı. Adam ayaklarını yere vura vura arenadaki yerini alırken kalabalık onun adımlarına göre tempo tutunca bütün dünya bir gök gürültüsüne dönüvermişti

Ve böyle sürdü. Birliğin adı okunuyor, en az kendileri kadar korkutucu adları olan galdyatörler yerlerini alarak teatral tavırlarıyla izleyicileri coşturuyorlardı. Ultima'da Leonides'in hiç savaşçısı olmadığını fark edince çok şaşırdı; statü sahibi bir birlik için sıradışı bir durumdu. Leonides onları bekleyen düşmandan haberdar olabilir miydi?

Mia editorii'nin "Remus Birliği'nden..." diye başlayan takdimini duyduğunda iki düzineden fazla savaşçı kumdaki yerlerini almıştı.

Biri, "Furian!" diye haykırdı.

Bir başkası, "Yenilmeeeeez!" diye bağırdı.

"... Kuzgun!" diye gürledi editorii.

Mia ikiz kılıçlarının başının üstüne kaldırıp kararlı adımlarla güneşlerışığına çıktı. Remus Birliği'nin şampiyonunu beklerken onun yarısı kadar olan sıska bir

kız görünce şaşkınlık ve yarım yamalak alkışlar ve yuhalamalarla karşılamıştı onu. Kimse onu tanımıyordu.

Birazdan.

Mia dişlerini sıkarak kendi kendine yemin etti.

Birazdan gökyüzü bile adımı öğrenecek.

Arenanın kenarındaki büyük bir locada Fırtınagözü'nün valisini ve şehrin valinin etrafına toplanan elitlerini gördü. Ayrı bir locada altın renkli hançerlerle işlenmiş geleneksel kan kırmızısı cüppesiyle editorii duruyordu. Omzuna, her şeyi bariz bir can sıkıntısıyla izleyen duman grisi bir kedi tünemişti. Büyük bir boynuzun içine konuşan adamın sesi geniş alanda katlanarak yükseliyordu.

"Şimdi!" diye haykırdı. "Nazik dostlarım, kalplerinize sahip çıkın. Çocuklar, gözlerinizi sakının! Muhteşem konsülümüzün emriyle Aşkah Fısıltıharabeleri'nin derinliklerinden çekip çıkarılan, eski imparatorluğu dize getiren yolsuzlukla kirlenmiş bir korku abidesi geliyor. Sıkı durun, Fırtınagözü halkı, *Ultima* başlıyor!"

Mia zeminin titrediğini hissetti, kumun altındaki afsunlu büyük mekanizmanın dönmeye başladığını duydu. Kumun içinden dişleri anımsatan uzun ve sipsivri kayalar yükselmeye başladı. Arena ortadan ikiye ayrılırken kum, açılan yarıktan içeri akıyordu. Ve cehennemin derinliklerinden yükselir gibi, çukurda, Mia'nın o güne dek gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir korkunç bir şey göründü.

Yanında duran adam, "Cehennem ve kan aşkına," dedi soluğunu tutarak.

Mia, Dweymeri savaşçıya baktı. Külgetiren'in gözleri büyümüş, Kazma tutan elleri titriyordu.

Canavar, kükremesiyle yeri göğü sarstı. Kalabalık ayağa kalkarak, gözü dönmüş bir heyecanla uluyarak karşılık ona verdi. Hiçbiri bu canavarın eşini benzerini görmemişti ama hikâyeleri hepsi duymuştu. En derin çöllerin kâbusuydu o. Kum canavarından daha dehşet verici, yüz tozhortlağından daha korkutucuydu. Yolu Aşkah harabelerinden geçen bütün kervancıları korkudan kıvrandıran her bir kelime.

"Kumkurdu..."* diye fısıldadı Külgetiren.

---

* Çoğunlukla Aşkah harabelerinin en vahşi yırtıcısı olarak kabul edilse de kum canavarı aslında çölün derinliklerinin gerçek efendilerinin arkasında, ikinci sırada yer alırdı. Akıllara durgunluk verecek kadar korkunç bir yaratık olan Kumkurdu, evrenin yaratıcısında her tür iyiliğin saklı olduğu yanılsamasını yerle bir etmek için elinden geleni yapardı.

Boyu altmış metreyi bulan kumkurdu, ayırt edilebilir gözleri ve burun delikleri olmayan, ancak en ilkel kulaklara sahip yılankavi bir yaratıktı. Tanrımezarı'ndaki Büyük Lonca'da görevli âlimler arasında canavarların avlarını titreşimle ya da çeşitli uçan fare türlerininkine benzer bir tür yankı konumlamayla algıladıklarını varsayanlar olmuştu. Ancak bu canavarları inceleme aptallığındaki âlimlerin sonu genellikle konsantre sülfürik asit havuzunda çözülmek olduğu için, bu varsayımın hakkıyla teste tabi tutulduğunu söylemek doğru olmaz.

Canavar bir kez daha kükredi ve Mia'nın, başı olduğunu tahmin ettiği kısmını kaldırdı. Derisi eski deri gibi çukur ve çatlaklarla dolu ve kahverengiydi. Azgın bir tırtıl gibi kalabalığın üstüne yürüyerek çığlıkların yükselmesine neden oldu. Ancak canavar, demir bir tasma ve kalın zincirlerle arenanın zeminine bağlanmış ve izleyicilere yaklaşması katiyetle önlenmişti. Tehlikede olmadıklarını anlayınca kalabalıktan tezahüratların eşlik ettiği bir alkış tufanı koptu.

Bütün gözler canavarın üstündeyken Mia döndü ve kumun üstünde otuz adım yürüyerek iç duvardaki Tsana heykelinin altında durdu. Kılıçlarını toprağa saplayarak dizlerinin üstüne çöktü ve tanrıçaya dua eder gibi başını eğdi. Oysa sağ eliyle arenanın kenarındaki kumun altını yokluyordu.

Önce eline hiçbir şey gelmedi. Ashlinn'in ona ihanet etmiş olabileceği düşüncesi bir tozhortlağı misali zihninin gerisinden yükselirken midesi buz kesti, gölgesi dalgalandı.

Hayır.

Parmakları yumuşak bir şeye değdi. Deri.

İşte burada.

Küre biçiminde nesnelerle dolu deri keseyi kumun içinden çekip omuzluğunun altına sakladı.

Editorii ellerini kaldırmış, kalabalığı sessizliğe davet ediyordu.

Kalabalıktan çıt çıkmaz oldu.

Adam bütün arenada duyulan derin bir nefes aldı. Kedisi esnedi.

"Ultima!" diye haykırdı editorii. "*Başlasın!*"

Kalabalıkta kulakları sağır eden bir uğultu koptu. Arenanın ortasına zincirlenmiş canavar, kalabalığın kükreyişine kıvranarak karşılık verdi ve algıladığı avı ele geçirmek için kör kafasını bir o yana bir bu yana sallayarak çırpınırken midesi ağzına kadar yükseldi. Avına ulaşamamanın çaresizliğiyle göğü sarsan bir kükreme daha koyverdi.

Ve gladyatörlerden biri bile

tek bir

Kumkurdunun vücudunun iki ucunda aynı zamanda kıç görevi de üstlenen büzgülü iki ağzı vardı (herhangi bir anda hangi deliğin hangi amaca hizmet edeceği Kumkurdukumkurdunun ruh haline bağlı olarak mutlak keyfiyet arz ederdi). Çenesi veya dişi yoktu ve avını ağzıyla kavrama becerisine sahip değildi. Kumkurdu bütün hayvanlar âleminin belki de en tiksindirici besin tüketme yöntemiyle, önce *midesinin tamamını* fışkırtarak kusar, avını kıvrılıp bükülen incecik sürgünler ve aşındırıcı asitten oluşan bir korduğumle bütün halinde sarmaladıktan sonra, olan bitenden habersiz avının da dahil olduğu bu koca yumruyu gürültülü bir şekilde içine çekiverirdi.

Ne demek istediğimi anladınız mı?

Cidden, böyle bir yaratığı hangi hasta ruhlu piç kurusu uydurabilir ki?

kasını

oynatmadı.

Mia diğerlerinin arasındaki yerine dönerken kulağında bir fısıltı duydu. "... *onları suçlayamam doğrusu...*"

Kalabalık huzursuzlandıkça, uluyup çırpınan kumkurdunun etrafında dönen birkaçı dışında taş kesilen gladyatörleri yuhalayanlar oldu.

Biri, "*Öldürün şunu!*" diye kükredi.

"Dövüşsenize korkaklar!"

"Korkak" kelimesini duyunca Mia'nın yanındaki Külgetiren bir anda dikildi. Tribünlere, sanguila localarında oturan domini'sine baktı. Ve kazmasını kaldırıp avazı çıktı kadar bağırarak, "Benimle misiniz?" diye haykırdıktan sonra eli havada, canavara doğru koşmaya başladı. Mia'nın da aralarında olduğu diğer gladyatörler kanlı çığlıklar atarak Külgetiren'in çağrısına uydular. Canavara dört koldan saldırıp mızrak ve kılıçlarını saplamaya başladılar. Hayvanın böğrünü yeğleyen Mia sivri kayalıklardan birinin arkasından fırlayıp kılıçlarını kabzalarına kadar canavarın etine gömdü. Kazmasıyla bodoslama dalan Külgetiren canavarın derisinde büyük bir delik açmayı başardı. Ve canavar, insanın içini kaldıran ıslak bir geğirme sesiyle şahlanıp midesini karşısındaki adamların üstüne kustu.

Et, pembenin çürük bir tonunda ve neredeyse sıvı kıvamındaydı; fışkırdığı zeminde parmağa benzeyen sürgünlerini uzatarak yayılıyordu. Appius her şeyiyle bu kusmuk yığının altında kalmıştı, beline kadar gömülen ve canavarın mide asidinde yanmaya başlayan Kül ise çığlık çığlığaydı. Kazmasını bir kez daha sallayıp bu süngerimsi kütleye vurdu. Mide başına buyruk hareket eden bir canlı gibi zeminde yayılmaya, yapış yapış kollarını uzatarak yakınındaki gladyatörleri kapana kıstırmaya devam ediyordu. Ve sonunda telaşlı bir şapırtıyla, çığlık atan bir düzine adamı da içine aldığı midesini geri emdi. Kalabalık neşe ve tiksintiyle kendinden geçmişti.

Yan tarafta durmaya devam eden Mia kılıçlarını bir kez daha saplarken bu kez canavarın titrediğini hissetti. Dirseklerine kadar, canavarın siyaha çalan kanına batmıştı. Dev yaratık kıvrılıp bükülürken Mia omuzluğuna, Ashlinn'in kuma sakladığı keseye uzandı. Bir avuç alıp elini çekti; avcunda parlak kırmızı renkli üç küre vardı.

Yola çıkmadan önce Mercurio'nun verdiği bir hediye.

Kadercamı.*

---

* Şahit Örümceköldüren'in en iyi icatlarından biri olan kadercamının üç farklı çeşidinin olduğunu hatırlarsınız.

Siyah renkliler duman salar ve dikkat dağıtmaya yarar.

Beyazlar Baygınlık olarak bilinen zehrin tozunu çıkarıp insanları bayıltmaya yarar.

Mia kılıcını çekip çıkardı ve yumruğunu yaranın içine itip küreleri canavarın kaslarının arasına gömdü. Kumkurdu acıyla kükredi ve Mia'yı ezmek için yan yatıp kızın üstüne yuvarlandı. Mia ileri atılıp canavarın savurduğu kuyruğu ile sivri taşlardan biri arasında ezilmekten son anda kurtuldu. Kadercamı genelde duvara ya da yere atılarak baskıyla aktive olurdu ama Mia canavarın kendi kaslarının ve ağırlığının kürenin katı halde kalmasını sğalayan simyevi bağları çözmeye yeteceğini umuyordu. Ayağa kalkıp yalpalaya yalpalaya kaçmaya çalışırken kalabalığın uğultusu ve canavarın kükremeleri arasında belli belirsiz bir çıt sesi duydu. Kader camı patlayınca Kumkurdu'nun böğründen köpüklü bir kan ve et yığını püskürdü.

Kalabalık alkışladı; kızın ne yaptığı konusunda hiçbir fikirleri yoktu ama canavarı yaraladığını görmüşlerdi. Kumkurdu uluyor, gırtlağından köpükler yükselirken kan, kül ve asit kokusu dalga dalga Mia'ya kadar ulaşıyordu.

"... SANIRIM ONU KIZDIRDIN..."

"... her zaman çok iyi bir gözlemcisin, köpekçik..."

"... HER ZAMAN BİR UKALA DÜMBELEĞİSİN, KEDİCİK..."

"... yağcılıkla bir yere varamazsın..."

Kumkurdu kör başını Mia'ya çevirip korkunç bir uluma koyverdi. Kız canavarın zincirinin ulaşamayacağı bir mesafeye gitmek için, kayaların arasına sinen diğer gladyatörlerin yanına koştu. Canavar arada onu ezmek için dev cüssesini toprağa çarparak peşinden gidiyordu. Yer sarsıldıkça Mia sendeliyordu. Diğerleri silahlarıyla canavara saldırmaya çalışıyordu ama o tamamen, en kötü yarayı açan kıza odaklanmıştı. Mia çaresizce dönüp geri geri sendeleyerek, canavarın zincirlerinin ulaşamayacağı kadar uzaklaşarak canavarı kendi dev gölgesiyle tuzağa düşürmek için elini havaya kaldırdı.

Tepki gecikmedi. Korkutucuydu. Canavar bütün kasları bir anda kasılmışçasına taş kesildi. İnsanın içini ürperten bir kükremeyle kumda Mia'nın üstüne atıldı. Zincirlerini zorlayarak tıslarken ağzından asitli tükürükler saçıyordu. Ve yorulan metalin, kulakları sağır eden çatırtısıyla, canavarı zemine sabitleyen zincir ortadan ikiye ayrılıverdi.

"... ha siktir..."

"... HA SİKTİR..."

Kırmızılar ise infilak ederek insanları öldürmeye yarar.

Üç renk, üç çeşni. Aslında son derece basit ama ne çok acemi Kılıç'ın anın telaşıyla elini yanlış keseye daldırıp yanlış rengi seçtiğini bilseniz şaşırırdınız. Dikkat dağıtmak için ayaklarınızın dibine fırlattığınız siyah kadercamının beyaz çıkması üzerine kazara kendinizi bayılmanız biraz utanç verici olabiliyor ama bir avuç kırmızı küre fırlatıp kazara kendi bacaklarınızı havaya uçurmak kadar kötü olamaz.

Gerçi bunun Kılıçların sadece bir kez yapmaya meyilli oldukları bir hata olduğunu söylemek yanlış olmaz.

"Ha siktir!"

Mia'nın gölgebüyüsüyle yerine mıhlanamayacak kadar büyük olan yaratık, kendini bir o yana bir bu yana savuruyordu. Kuyruğu arenanın zemininde tırpan misali dev bir kavis çizerken Mia kendini yana attı. Ancak atlarken sivri kayalardan birine çarpınca gözlerinin önünde siyah yıldızlar uçuşmaya başladı. Yere yığılırken gölgeleri bükme kontrolünü kaybedince kumkurdu akkor yakıcılığında bir hiddetle kükredi.

"O..." Mia gözlerini kırpıştırarak diline biriken tozları tükürdü. "Beni duydu mu?"

"*...KARANLIĞI ÇAĞIRDIĞIN ZAMAN...*"

"*... ilginç...*"

İçorganları gırtlağından taşacakmış gibi köpürdükçe teni de dalgalanan canavar, bir kez daha uludu. Ancak artık gölgeler dikkatini dağıtmaz olduğu ve onu zapt eden bağlarından kurtulduğunu fark ettiği için, kör başını tezahürat yapan ve uğuldayan kalabalığın titreşimlerine çevirdi. Bu sırada canavarın zincirlerinin koptuğunu fark eden izleyiciler arasında çığlıkların birbirine karıştığı bir panik baş göstermişti.

Mia elini omuzluğuna attı ama kadercamı kesesinin yerinde yeller estiğini fark edince kanı buz kesti. O etrafına bakınırken,kumkurdu yılan gibi kıvrılarak arenanın duvarına yaklaşırken, alanı çevreleyen kırık camlar ve ateşçömlekleri canavarın boyutları ve öfkesi karşısında acınası görünüyordu. Yarım düzine Luminatii lejyonerinden oluşan bir grup, kaldırdıkları güneşçeliği kılıçları ve "Cumhuriyet için!" ve "Luminus Invicta!" haykırışlarıyla arenanın içine koştu. Cumhuriyetlere, Işığa ya da Herhangi Bir Şeye zerrece aldırmayan canavar, midesini bir kez daha kusarak lejyonerlerin tamamını, çürük, pembe ve yakıcı asit yığının içine hapsetti.

Mia'nın teri, içine aktığı gözlerini yakıyor, kalabalığın çığlıkları kulağında çınlıyordu. Arena bir can pazarına dönmüştü; kimileri çıkışlara üşüşürken, diğerleri taş kesildikleri koltuklarında çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Kumkurdu arena duvarına ulaşmıştı ve yirmi beş metrelik vücudu grotesk bir güve yumurtası gibi dalgalanıyordu. Üç metrelik barikatın üstünden uzanıp yüzsüz başını dehşet içindeki bir grup izleyicinin üstüde sallarken gırtlağı içine çektiği her nefeste çağıldıyordu. Mia kafatası zonklayarak binbir zahmetle toprak zeminde ayağa kalkıp etrafa saçılan ölü gladyatörlere baktı. Cesetlerin arasında sağlam saplı uzun bir mızrak buldu. Kahrolası miğferi yüzünden önünü göremiyordu ama olur da Kilise'nin bir hizmetkârı eskaza yüzünün görür de onu tanır diye çıkarmaya da cesaret edemiyordu. Kara Ana'ya sessiz bir dua göndererek kolunu çekip mızrağı var gücüyle fırlattı.

Çelik başı güneşlerışığında parlarken havada kusursuz bir yay çizerek uçup kumkurdunun boğazına saplandı. Canavar kabardı ve kürdanı yerinden çıkarmak için, etrafa siyah kanlar püskürtmesine neden olan başını o yana bu yana salladı. Mia fırsattan istifade, canavarın altında biriken karanlığa bir kez daha uzanarak gölgesini ele geçirdi.

"Hey!" diye bağırdı. "Piç kurusu!"

Kumkurdu boğuk bir inlemeyle tepeden tırnağa sarsılarak titredi. Bir anda tribünlerdeki insanları unutmuş, kör başını havayı yırtan ve kulakları sağır eden bir kükremeyle Mia'ya çevirmişti.

"... *işte şimdi dikkatini çektin...*"

"Mükemmel."

Mia kana bulanmış topraktan iki kılıç aldı.

"İyi de, şimdi ne halt edeceğim?"

18. BÖLÜM

ŞAN

Mia ne kadar çabalarsa çabalasın canavarı olduğu yere sabitleyemiyordu.

Kumkurdu çaresiz bir çocuğu bir kenara iten bir dev gibi Mia'nın gölgebüyüsünden kurtuldu ve dev cüssesini kalabalıktan kıza çevirdi. Kocaman açılmış ağzından, karnının karanlığından yükselen titrek bir kükreme boşaldı. Mia'nın elindeki Liis çeliği ikiz kılıçlar bu durumda tereyağı bıçağından farksızdı ve yoldaşları korkusunu içerken gölgesi sürekli dalgalanıyordu.

İçi soğuk, sert ve korkusuzdu.

Zihni son hızla çalışıyordu. Gözleriyle arena duvarlarını, kırık taşları, kana bulanan kumu ve üstüne yürüyen canavarı taradı. Ve sonunda onu gördü; onunla canavar arasında bir yerde, yarısına kadar, parçalanmış taşların ve toprağın içine gömülmüştü.

Kadercamı kesesi.

Aklında delice ve intihara yakın bir düşünce belirdi. Ama hiç korkmadan, hiç duraksamadan, tek bir nefesini bile ziyan etmeden kılıçlarını havaya kaldırdı. Teri

gözlerine akıyordu, saçları tozlu tenine yapışmıştı. Dişlerini sıkıp kan donduran bir çığlıkla, gözü dönmüş Kumkurdu'nun üstüne atıldı.

Panik içindeki kalabalık hayretten taş kesilmiş, derinharebelerin en dehşetli yaratığına doğru koşan minicik bir beneği andıran kızı seyrediyordu. Canavar, heybetli cüssesiyle şaha kalkarken dehşet verici bir ses çıkararak geğirdi. Mia toprağın üstüne saçılan ceset parçaları, kırık taşlar ve kırık silahların arasından hızla koşarak yarısına kadar gömülü küçük cam kesesine ulaştı. Ve aynı anda Kumkurdu de ağzını açarak iç organlarını yere kustu.

Mia'nın tam üstüne.

Sonraki döngülerde, bu anı izleyen birkaç dakika, Fırtınagözü şehrinde sayısız taverna hikâyesine, akşam yemeği muhabbetlerine ve bar kavgalarına konu olacaktı.

Kızın gözle görülmeyecek bir süratle yana yuvarlanarak canavarın içorganlarından kurtulduğuna yemin edenler olacaktı. Bütün o toz, kan ve keşmekeşte ne olduğunu anlamanın çok zor olduğunu, sadece kızın gümüş kadar hızlı hareket ettiğini iddia edenler de olacaktı. Ve bir de –ki bunlar çoğunlukla deli ve ayyaş muamelesi göreceklerdi– Her Şeyi Gören ve Dört Kızı üstüne bu ufak tefek kızın, deri ve örgü zırhla kaplı bu iblisin, bir anda *ortadan kaybolduğuna* yemin edenler olacaktı. Bir an kumkurdunun midesindeyken bir an sonra üç metre ötede, canavardan kuma vuran gölgesinin içinde ayakta olduğunu söyleyenler de olacaktı.

Mia ayaklarının üstünde sallandı, şiddetli baş dönmesi az kalsın dizlerinin bağını çözecekti. Ayakta kalmasını adrenaline ve inatçılığına borçluydu. Yarı sendeliyor, yarı koşuyor, başı dönüyor, göğsü yanıyordu. Canavar parçalanmış gladyatör cesetlerini, yere saçılmış silahları ve ışıldayan kadercamı küreleriyle dolu keseyi de beraberinde hüpleterek midesini geri yuttu. Mia kırık bir taşın üstünden zıplayarak canavarın sırtına atladı ve tutunmak için kılıçlarını yaratığın etine sapladı. O sendeleyerek şahlanan başına doğru tırmanırken canavar da altında çırpınıyordu. Kalabalık hep bir ağızdan haykırıyor, kumkurdu kükrüyor, Mia'nın kalbi deli gibi çarpıyordu ve onca kakofoni ve kulakları sağır eden karmaşada canavarın karnından bir ses duyduğunu sandı.

Bir dizi minik ve ıslak patlama.

Kumkurdu duraksadı, bedeni bir titremeyle sarsıldı. Mia canavarın boynuna tırmandı ve kılıçlarından birini kenara atıp derisinde saplı duran kırık bir mızrağa tutundu. Canavara uyluklarıyla, tırnaklarıyla ve düşünceleriyle sımsıkı yapışarak Liis çeliğini çekti ve haykırarak kılıcı canavarın minicik kulağının arkasındaki ete sapladı.

Yaratık böğürürken gırtlağından yükselen kan ağzından boşaldı. Kalabalık, hayvanın yuttuğu camlardan, patlamanın boğazını kanlı bir çorbaya çevirdiğinden

habersizdi. Sersemlemiş bir halde, şaşkınlıktan bir karış açık ağızlarla izlerken tek bildikleri, kızın kılıcını sapladığı, canavarın tuvaletteki bir sarhoş gibi öne arkaya sallandığı ve kanlı bir iç çekişle yere devrilip son nefesini verdiğiydi.

Canavarın tozu dumana katarak yere düşerken çıkardığı gümbürtü arenada yankılandı. Ancak tribünlerin ve kana bulanan kumun üstünden esen yokgece rüzgârları tozu dağıtınca ölü canavarın başında tek başına dikilen karaltı açığa çıktı.

Mia kan ter içinde ve nefes nefese eğilip kılıcını saplandığı yerden kurtardı. Ve şaşkınlıktan serseme dönmüş izleyicilere dönerek kılıcı göğe kaldırdı.

Kum, derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ne bir kıpırtı ne de bir ses vardı. Konuşmak şöyle dursun, hiç kimse gözlerine inanamıyordu. Ta ki sonunda annesinin kucağındaki küçük bir oğlan, kahverengi gözlerini iyice açıp arenanın tam kalbinde duran kana bulanmış kızı işaret edene kadar.

Oğlan cılız sesiyle, "Kuzgun!" diye bağırdı.

Yanındaki adam oğlana baktı, sonra etrafındakilere dönüp, "Kuzgun!" diye tekrarladı.

Gittikçe daha fazla insan çağrıya kulak verirken bu sözcük dalga dalga yankılandı. Düzinelerce, yüzlerce, binlerce ses, bir yemin, bir dua gibi, "Kuzgun! Kuzgun!" diye haykırırken Mia kılıcını havada tutarak kumkurdunun leşi boyunca sendeledi. Kalabalık, tezahüratlarının ritmine uygun bir şekilde ve gittikçe hızlanarak ayaklarını yere vururken ayak seslerinin gümbürtüsü de artık "KuzGunKuzGunKuzGun!" halini alan haykırışlarına karışıyordu.

Mia da göğsünde kabaran haz ve kahrolası gururun coşkusuyla onlarla birlikte haykırdı.

"Adım ne?"

"KuzGunKuzGunKuzGun!"

"ADIM NE?"

"KUZGUNKUZGUNKUZGUNKUZGUN!"

Mia gözlerini kapadı ve iliklerine kadar anın tadını çıkardı.

Sanguii e Gloria.

Sanguila localarına döndü ve ayakta alkışlayan Dona Leona'yı gördü. Gladyatör hücrelerine baktı; Sidonius, Kanşakıyan ve Kasap demir parmaklıklara vurarak adını haykırıyorlardı. Ve sonunda kalabalığın arasında, gülümseyen yüzler denizinin ortasında bir kız gördü. Uzun, kızıl saçlı. Gözleri boş gökler gibi masmavi. Ashlinn tepedeki güneşler gibi ışıl ışıl parlayan gülümsemesiyle elini kaldırdı.

Ve Mia'ya öpücük gönderdi.

Remus Birliği o gece ilik doğumlular gibi ziyafet çekti. Arenanın altındaki hücrelerde kurulan uzun masanın üstü yiyecekler ve şarapla doluydu. Gladiatii kardeşleri Mia'nın zaferine eski zaman lordları ve leydileri gibi kadeh kaldırıyorlardı. Furian bir kral gibi masanın başında şampiyon olarak ait olduğu yerde oturuyordu. Ancak burası bir krallıksa artık bir de kraliçesi vardı. Masanın diğer ucuna başında koyu renk uzun saçlarını süsleyen gümüş bir galip tacıyla Mia Corvere yerleşmişti. Şarap kadehini kaldırırken deli bir kadın gibi sırıtıyordu.

Gladiatii zehirlenme sonrası büyük ölçüde toparlanmıştı ama düzelmelerinde Mia'nın zaferinin sarhoşluğunun katkısı da büyüktü. Mücadeleyi birbirlerine tekrar tekrar anlatırken, bol içki içip çok az yediler. Sidonius öyle büyük bir coşkuyla böbürleniyordu gören canavarı o alt etti sanırdı. Etli kolunu Mia'nın boynuna dolarken bunu kumlarda tanık olduğu en büyük zafer ilan etti.

"Bu muhteşem küçük sürtüğe içiyorum!" diye kükredi.

"Çek elini üstümden, koca ayı," dedi Mia gülerek onu iterken.

"Hayatımda böylesini görmedim!" diye haykırdı Sid. "Sen gördün mü, Şakıyan?"

"Hayır." Kadın gülerek kadehini kaldırdı. "Hiç böyle bir şey görmedim."

"Dalgacı?"

"Pythias ve Prospero'ya layık bir zafer!*" dedi iri adam.

"Ya sen, Kasap? Sen, Otho?"

"Hayır," dediler. "Asla."

"Kuzgun'a!" diye kükredi Sid. İçerideki herkes cevap olarak kadehini kaldırdı.

---

* Pythias ve Prospero tragedyası, Itreya Krallığı'ndan yüzyıllar önce meşhur ozan Talia tarafından kaleme alınmış bir destandır. Aa Kilisesi tarafından yasaklansa da tarihin en eski ve en ünlü oyunlarından biri olma özelliğini korumaktadır. Oyun kadim bir efsaneye dayanır ve Gecenin Anasının Itreya göğünden kovulmasından daha eski bir zamanda geçer.

İki âşığın, muhafız yüzbaşı Pythias ve Büyücü Kral'ın oğlu Prospero'nun maceralarını konu alır. Prospero'nun babası ilişkilerini öğrenince iki âşığı ayırır, Pythias yeryüzünün ücra bir köşesine sürülür ve çift kavuşma mücadeleleri sırasında orduları, ulusları ve son olarak Büyücü Kral'ın kendisini yenerek yeniden bir araya gelir.

Ne yazık ki bir hikâyenin başlığında tragedya kelimesi varsa mutlu son beklemek delilik olur. Pythias son yüzleşme sırasında zehirlenir. Âşığının kollarında ölürken umudun, sadakatin ve aşkın gücü üstüne, o güne dek parşömene dökülmüş en iyi monolog olarak kabul edilen sarsıcı bir konuşma yapar. Babasından büyü yeteneğini alan Prospero, sevgilisinin vücudunu bir takımyıldızı olarak gökyüzüne yerleştirir ve onun adını verir.

Kahrolası evde tek bir kuru göz kalmadı, nazik dostlarım.

Kilise tarafından yasaklanmasına ve çoğu kopyasının CÖ 27'de En Parlak Işık'ta başka kitaplarla birlikte yakılmasına rağmen, modern zamanlarda hâlâ Pythias'ın monologundan alıntılar yapılmaktadır. Oyunun, oyuncuların ezberinden kâğıda aktarılan ya da Aa'nın kilisesinin püritenlerinin elinden kaçırılan birkaç nüshasının saklandığı rivayet edilir. Ancak kopyalar çok azdır ve Itreyalı tiyatro grupları arasında bir efsaneye dönüşmüştür. Okuduğunu iddia eden aktörler genellikle yalancının önde gidenidir.

Hoş, şöyle bir düşününce, tanıdığım aktörlerin çoğu zaten yalancı ya...

Bir tek Furian sessizdi. Şarabından zehirliymiş gibi küçük yudumlar alıyordu.* Suçlama ve buz gibi bir öfkeyle bakan gözlerini Mia'dan bir an bile ayırmıyordu. Çok hasta olmasına rağmen Mia'nın mücadelesini seyretmiş olmalıydı; muhtemelen karanlıktan yardım aldığını hissetmişti. Ama yine de muhteşem bir zafer kazandığını inkâr edilemezdi ve Mia'nın alnındaki gümüş galip tacının görüntüsü genzini yaksa da Yenilmez, safrayı dişlerinin arkasında tutmayı başarıyordu.

Furian'ın yakınındayken hissettiği o rahatsızlık ve açlığı yine hisseden Mia, zaman zaman mürekkep karası gözlerini ziyafet masasının üstünden şampiyonun gözlerine çeviriyordu. Şampiyonun masanın başındaki yerine bakarak içinden söz verdi.

Yakında.

"Dikkat!"

Gladyatörler bir anda sustu ve Excutus Arkades, Magistrae'yle içeri girerken hep birlikte ayağa kalktılar. Ağzı kulaklarında olan Dona Leona da arkalarındaydı.

Gladyatörler hep bir ağızdan, "Domina!" diye haykırdı.

"Rahat, Kartallarım," dedi Domina oturmalarını işaret ederek. "Keyfinize mani olmayacağım. Sokaklar Remus Birliği'nin adıyla çınlıyor, bu sevinç anını hepiniz hak ettiniz."

Dona gladyatörlerinin onun şerefine kadeh kaldırmasını gülümseyerek izledi. Üstünü değiştirmiş, saçlarıyla aynı tonda, kadife, tek omuzlu çok güzel bir elbise giymişti. Mia bu tuvalete kaç gümüş harcandığını merak etti. Durak'tan buraya kim bilir kaç elbise getirmişti. Bu kahrolası kutlama ziyafeti ona kaça patlamıştı ve meteliği hangi cehennemden bulmuştu? Daha bir döngü önce Mia'yı bir haz evine satmaya bile hazır olacak kadar sıkıntıda olan biri için...

Mia, Arkades'e baktı ve Executus'un da yiyecek ve şarapları aynı endişeyle süzdüğünü fark etti. Dona'nın boynundaki mücevherlere, bileklerindeki altınlara bakarken şüpheye yer kalmayacak şekilde emin oldu.

Para konusunda çok kötü. Zengin bir ailede yetiştiği için meteliğin gerçek değerini asla öğrenememiş ve meteliksiz kaldığı zaman insanı nasıl bir hayatın bekleyeceğini gerçekten anlayamamış. Önemsediği tek şey, başkalarına nasıl göründüğü.

Babasına.

Mia, Leona'yı tepeden tırnağa süzerek iç geçirdi.

Babam asılmasaydı ben de böyle mi olurdum?

Furian domina'sını göz ucuyla süzüyor, belki küçük bir selam bekliyordu. Ama çevirdiği küçük oyundan ödün vermeyen, uzun boylu, mağrur ve *ah, son derece usturuplu* Dona, ona bakmaya bile tenezzül etmedi.

---

* Dürüst olmak gerekirse içtiği son şarap *gerçekten* öyleydi.

"Kuzgunum," dedi Mia'ya gülümseyerek. "Konuşalım."

"Domina."

Mia, Leona'nın peşinden odadan çıkarken Furian'ın yakıcı bakışlarını sırtında hissediyordu. Arkades ve Magistrae de onları takip etti. Kadın kapıyı arkalarından kapatırken Sidonius sahne aksesuarı olarak bir şarap sürahisi ve bir kürdan kullanarak o döngüdeki mücadeleyi yeniden canlandırmaya başlamıştı bile.

"İyi misin?" diye sordu Leona.

"Gayet iyiyim," dedi Mia. "Teşekkürler, Domina."

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim," dedi Leona gözleri ışıldayarak. "Birliğimiz bütün şehrin dilinde. Fırtınagözü Valisi Quintus Messala bile Cumhuriyet'in gelmiş geçmiş en iyi müsabakası olduğunu söyledi ve *sen*..." Leona, Mia'nın omuzlarını sıktı. "Sen, kanlı güzelim, bu işin merkezindesin."

"Sizi onurlandırmak için yaşıyorum, Domina," dedi Mia.

Arkades gözlerini kıssa da Leona mutluluk sarhoşuydu.

"Vali Messala *venatus*'tan sonraki yokgece geleneksel bir ziyafet verir," dedi dona. "İlikdoğumlular ve administratii, Vali'nin konağında hazır bulunur ve oyunlara gladyatör sokan bütün sanguilalar şampiyonlarıyla birlikte şölene katılır." Leona'nın gözleri sevinçten parlıyordu. "Ancak Vali özel bir ulak gönderdi ve Furian'ınla birlikte seni de götürmemi, Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı'nı herkesin görmesini istediğini bildirdi."

"... Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı mı?" diye mırıldandı Mia.

"Kulağa hoş geliyor, değil mi?" diye kıkırdadı Leona. Ozanlar şehrin dört bir yanındaki tavernalarda zaferine methiyeler düzmeye başladılar bile. Ziyafetin onur konuğu, tacımın mücevheri olacaksın. Üstelik meteliğe boğulacağız, şehrin elitleri himaye tekliflerini *ayaklarımın* altına serecekler. Bütün sanguilaların gözü senin üstünde olacak, kıskançlıktan kuduracaklar."

Bütün *sanguilalar*...

"Messala oldum olası babamın birliğindeki dövüşçüleri kayırmıştır," dedi Leona. "Yıllardır Leonides'in Aslanları'na övgü üstüne övgü yağdırır. Messala'nın sağ tarafındaki onur konuğu koltuğunda beni görmek babama kim bilir nasıl acı verecek."

Dona parmaklarını dudaklarına bastırıp delice sırıtışını gizledi.

"Yaşlı piçin yüzündeki ifadeyi bir düşünsenize."

Magistrae, Mia'ya bakarak, "Mi Dona," diye uyardı. "Böyle konuşmamalısınız..."

"Hımm, evet." Leona nerede olduğunu hatırlayarak başını salladı, elbisesini düzeltti. "Seni eğlencenden alıkoyuyorum, Kuzgunum. Git ve zaferini kutla. Ama çok fazla şarap yok, tamam mı? Yarınki şölende harika görünmeni istiyorum."

Değerli bir evcil hayvan gibi, diye düşündü Mia. *Efendisinin ayaklarının dibindeki bir köpek gibi. Emredildiği anda havlamazsa gözünün yaşına bakılmadan satılacak bir köpek gibi.*

Otur.

Yuvarlan.

Ölü numarası yap.

Öl.

Mia dudaklarını sıktı. İpin ucunda sallanan babasını düşündü. Kollarında kan kaybederek can veren annesini. İlk adımlarını ışıksız bir dehlizde atan ve orada karanlıkta ölen erkek kardeşini.

Duomo'yu düşündü.

Scaeva'yı.

Gözünü büyük ödülden ayırma, Corvere.

Ve Leona'nın gözlerine bakarak, eli kalbinin üstünde, eğildi.

"Fısıltınız emirdir," dedi. "Domina."

"Kara Ana aşkına, *muhteşemdin!*"

Mia taverna penceresinden içeri tırmanır tırmanmaz Ashlinn üstüne atılıp ona sımsıkı sarıldı. Mia, "Evet, evet," diyerek kızın kollarından sıyrılıp perdeyi arkasından çekti. Ne de olsa Fırtınagözü'nün en ünlü siması olmuştu ve sokaklar hâlâ *venatus*'u kutlayan âlemcilerle doluydu. Güneşler gözlerini yakıyordu, o öğleden sonra aldığı darbeler yerini morluklara bırakmaya başlamıştı ve gladyatör kardeşleriyle çektikleri ziyafetten beri sarhoştan halliceydi. Küçük odada etrafına bakınca oturacak bir sandalye olmadığını gördü. Peynir dilimi inceliğinde bir şiltesi olan tek kişilik derme çatma bir karyoladan başka bir şey yoktu.

"Konsül'ün villasıyla boy ölçüşemez, değil mi?"

"*Venatus* yüzünden bütün hanlar, pansiyonlar doluydu." Ash omuz silkti. "Ana yüzüme güldü de bu ağılda bir yatak bulabildim. Kaç metelik ödediğimizi sorma sakın. Mercurio'nun bize çok metelik vermesi iyi olmuş. Her neyse, odanın canı cehenneme, bir canavar öldürdün. Bütün şehir seni konuşuyor!"

Mia kendini yatağın üstüne bırakıp sızlayan kaburgalarını ovuşturmaya başladı.

Tek söyleyebildiği, "Öyle," oldu.

"Cehennem ve kan aşkına, Corvere," dedi Ash şilteye çökerken. "Bir kumkurdunu hakladın. On bin kişinin önünde yüzlerce insanın hayatını kurtardın! Artık seni satmayı düşünmesi için Leona'nın keçileri kaçırmış ve beş şişelik zom olması gerekir! Mutlu değil misin?"

Mia arena hücrelerinden gizlice çıkıp gölgeden gölgeye Adım atarak tavernaya gelirken yolda kendine aynı soruyu sormuştu. Mutlu *olmalıydı*. Kumkurdunun zincirini koparması hariç, her şey üç aşağı beş yukarı planladığı gibi gitmişti. Leona'nın gönlünde bir yer kazanmıştı. Birliğin himaye alması garantilenmişti. Adı sokaklarda çınlıyordu. *Magni*'ye, Scaeva ve Duomo'nun gırtlaklarına bir galip tacı daha yakındı.

Ancak bu işin yanlışlığı, sinsi bir kanser gibi her yerine yayılıyordu. Yanağındaki bu damgayla geçirdiği her döngü, onun gibi gölgeler aracılığıyla zincirlerinden kaçamayanları görmezden gelmesini zorlaştırıyordu. Sadece gladyatörler de değil. Koca Cumhuriyet, insan sefaletinin çarklarıyla işliyordu. Gözü kez açıldığından beri, Mia gördüklerini yok sayamaz olmuştu. Yok saymak da *istemiyordu*.

Ama düzeltemeyeceğini de biliyordu. Birliğin diğer mensuplarına bile, kendi planını riske atmadan yardım edemezdi. Buraya gelmek için yeterince kumar oynamıştı. Sadece o da değil. Mercurio ve Ashlinn de. Sonuçta her şey daha büyük bir amaç içindi, değil mi? Bunu samimiyetle söyleyemez miydi? Konsül sandalyesinde bir zorba oturmadığında Cumhuriyet daha iyi bir yer olmaz mıydı?

Julius Scaeva nalları dikince *herkes* daha iyi olmaz mıydı?

Planı bir şekilde başarılı olursa birlikteki kardeşlerine ne olacaktı? İki köle, efendilerini öldürünce, administratii o hanedeki bütün köleleri katlederdi. Bir kardinali ve kahrolası bir konsülü öldürürse, Kuzgun Yuvası'nda kalanlara ne olacaktı? Mucizeyi gerçekleştirse bile, Sidonius, Bryn ve Byern, Kanşakıyan... hepsi idam edilirdi.

Mia masmavi gözlerle ona bakan kıza döndü.

"Uzun bir döngüydü," diye iç geçirdi. "Sigaran var mı?"

Ash sırıtarak elini gömleğinin içine attı ve ince, gümüş bir sigaralık çıkardı. Üstünde Corvere Hanesi'nin simgesi –çatılmış iki kılıcın üstünde kanat açmış bir kuzgun– vardı. Mia'nın on beşinci yaş döngüsünde Mercurio hediye etmişti. Ashlinn'in tenine değen metal sıcacıktı.

Mia bir kibritle sigarasını yakıp gri dumanı üfledi.

"Tutulma ve Çokbilmiş Kedi nerede?" diye sordu Ash.

"Tutulma sokağı izliyor. Müşfik Kedi de Dona Leona'nın peşinde. Yarın valinin sarayında büyük bir davet verilecek. Leona birilerinin himayesini garantileyip metelik sorununa temelli bir çözüm son bulmaya çalışıyor. Vali beni de yanında götürmesini istemiş."

"Elbette," dedi Ash başını sallayarak. "Kendini görmeliydin. Kahrolası kumkurdu kalabalığın yarısını mideye indirmeyi kafaya koymuştu ve bir hakaretinle yılan gibi sana dönüverdi. İnanılmazdı."

"Öyle," diye mırıldandı. "Ben bile inanamıyorum."

Sigarasından bir nefes daha çekerken başını salladı. Ash hâlâ sırıtıyor, gözleri zaferin anısıyla ışıldıyordu. Elini uzattı, aksi ifadesini silmeye çalışır gibi Mia'nın çatık kaşlarının arasını ovaladı. Mia kızın elini itti.

"Çene aşkına, derdin ne?" dedi Ash iç geçirerek. Sinirlenmişti. "Şehir sana tapıyor. Bir galip tacı ve dona'nın kalbini kazandın ve birliğin geleceğini sağlama aldın. Her şey istediğin gibi gitti ve sen yaz fırtınası gibi surat asıyorsun."

Mia dudağını ısırdı. Bir şey söyleyip söylememek konusunda kararsızdı. Ashlinn'e baktı, sigarasından bir nefes çekerken gözleri iğne başı kadar bir ışıkla parladı. Midesindeki şarap dilini gevşetmişti ama damarlarındaki güvensizlik çenesini tutuyordu.

"... Cehennem ve kan aşkına, Mia, ne oldu?" diye sordu Ashlinn.

"Kumkurdu," dedi Mia sonunda.

"Ne olmuş ona?"

"... Son Umut yolunda senin ve Remus'un izini sürerken, Sükût Dağı'nın dışındaki çölde..." Mia gri bir duman üflerken kızın bir yıl önceki karşılaşmalarından bahsetmesine tepki vermesini bekledi ama Ashlinn sessizdi. "Bir kum canavarı Luminatii kervanına saldırdı. Remus'un bir sürü adamını öldürdü."

"Hatırlıyorum."

Mia derin bir nefes aldı ve bir süre tuttu.

"Ona bunu ben yaptırdım," dedi sonunda nefesini bırakarak.

Ashlinn gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl?"

Mia omuz silkti. "En ufak bir fikrim yok. Tek bildiğim, Aşkah Fısıltıharabeleri'nde gölgeleri her çağırdığımda kum canavarları geliyordu, hem de büyük bir öfkeyle. Arenadaki kumkurdu da aynı şekilde tepki verdi. Ben onu kendi gölgesiyle yerine mıhlamaya çalışırken kahrolası aklını kaçırıyordu.

Mia başını sallayarak sigarasından bir nefes daha çekti.

"Âlimler kum canavarlarının ve Aşkah harabelerindeki diğer canavarların imparatorluğun yıkımından geriye kalan kirli büyücüler yüzünden çarpıldığını söylüyor."

Ayın Tacı.

Aşkah İmparatorluğu'nun çöküşü.

Arkasında bıraktığı acayiplikler.

"Bunların birbiriyle bağlantısı olabilir mi acaba?"

"İmparatorluğun çökmesiyle mi?" diye sordu Ashlinn. "Darkin mi?"

Mia omuz silkti, artık tanıdık gelen bir sıkıntı kaplıyordu içini. Cassius kendine dair gerçeği hiç öğrenememişti. Furian öğrenmek istemiyordu. Mercurio ve

Rahibe Drusilla, Mia'ya Ana'nın Seçilmişi olduğunu söylemişlerdi ama cehennem aşkına, bu ne anlama geliyordu?

Mia karşılaştığı hiç kimseden doğru cevapları alamamıştı. Ama Galante mezarlığındaki o şey... daha fazlasını biliyordu sanki.

"GERÇEĞİN MEZARDA GÖMÜLÜ DURUYOR. OYSA SEN, GÖKLERİ SİYAHA BOYAMAN GEREKİRKEN, ONLAR İÇİN ELLERİNİ KIRMIZIYA BOYUYORSUN."

"Ne olduğumu bilmemekten çok sıkıldım, Ashlinn."

"Şey, orası kolay," dedi kız uzanıp Mia'nın elini sıkarak.

"Ah, öyle mi dersin?"

"Öyle diyorum." Ashlinn gülümsedi. "Cesursun. Akıllısın. Ve güzelsin."

Mia homurdanıp başını sallayarak duvara baktı.

"Ben ciddiyim," dedi Ash. Eğilip Mia'yı yanağından öptü.

Mia ona bakmak için döndü, kara gözlerini Ash'in gözlerinin güneşleryanığı mavisine sabitledi. Ashlinn hâlâ çok yakındı ve usul usul yaklaşmaya devam ediyordu. Teni lavanta kokuyor, kırmızı saçları hafif çilli yüzünün iki yanından omzuna dökülüyordu. Kızın onu öpmek üzere olduğunu fark edince Mia'nın midesinde kelebekler havalandı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Ash.

Gözlerini kapayarak eğildi ve...

"Yapma," dedi Mia.

Ashlinn, dudakları Mia'nınkilere bir nefes mesafedeyken durdu. Bakışları gözlerinden ağzına kaydı.

"Neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü sana güvenmiyorum, Ashlinn," diye yanıtladı Mia. "Ve beni çantada keklik gibi yatağına sürükleyebileceğini düşünmeni istemiyorum."

Ashlinn geri çekilip topuklarına yaslanırken inanamayan gözlerle Mia'ya baktı.

"Benim bunu..."

"Amacına ulaşmak için her şeyi yapabileceğini düşünüyor muyum?" dedi Mia. "Yalan söyleyebileceğini? Aldatabileceğini? Düzüşebileceğini? Cinayet işleyebileceğini?"

Mia gözlerini kısıp sigarasından derin bir nefes daha çekti. Akşam yemeğinde içtiği şarap yüzünden dili ağzına biraz büyük geliyordu sanki ama artık ona da aldırmıyordu.

"Evet, Ash, sorun tam olarak bu," dedi. "Galiba öyle düşünüyorum."

Ashlinn, Mia ona vurmuş gibi geri çekildi. Odanın diğer ucuna yürüyüp daracık alanın izin verdiğince ondan uzaklaştı. Elleri kalçasında, duvara baktı. Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra hırlarcasına dişlerini sıkarak Mia'ya döndü.

"Siktir git, Mia."

Hızla yanına gidip yumruğunu Mia'nın suratına doğrulttu.

"Siktir git!"

"Çek elini, Ashlinn," diye uyardı Mia.

"O sigarayı ağzından uçursam yeridir!" diye bağırdı Ash.

Mia başını iki yana sallayarak bir nefes daha çekti. "İnsanların söyleyecek doğru dürüst bir şeyi olmadığında hemen bağırmaya başlamaları senin de dikkatini çekti mi?"

"Çene aşkına, bu ne cüret? Farkında değilsen söyleyeyim, koca dünyada yanında tek bir kişi var ve..."

"Mercurio yanımda, Ashlinn. Senden daha uzun zamandır."

"Şu anda onu burada göremiyorum, sen görüyor musun?" diye bağırdı Ash. "Tanrımezarı'ndan kıçını kaldırıp Beyaz Kale'ye, oradan Fırtınagözü'ne geldiğini? Gizlice arenalara girip kumların arasına kadercamı sakladığını ve sana etini eritip kahrolası kemiklerine yapıştıracak bir canavarla ilgili uyarı gönderdiğini de görmüyorum. Seni bu işten vazgeçirmeye çalışmak dışında hiçbir şey yapmadı, ben de sana yardım etmeye çalışmak dışında hiçbir bok yapmadım!"

Mia başını iki yana sallayarak izmaritini duvara bastırdı. "Kilise yönetiminden benim kadar nefret ettiğin için değil. Bütün bunlardan bir çıkarın olduğu için değil, ah, hayır, Kara Ana esirgesin. Hepsi beni *çok* önemsediğin için."

"Ve bu seni acayip korkutuyor, değil mi?"

Mia alaycı bir gülüşle, "Korkumu yiyen iki gölgeiblisim var, Ashlinn. Hiçbir şey beni korkutamaz."

"Bokkafalı Kedi ve Kurtçuk şu anda burada yoklar," dedi Ash. "Şu anda baş başayız. Bütün havana rağmen altına kaçıracak kadar korkuyorsun. Kokuna bakılırsa onları gönderecek cesareti toplayabilmek için bir şişe altınşarabını kafaya dikmiş olmalısın. Ama göndermişsin işte. Ve nedenini itiraf edemeyecek kadar ödleksin."

"Siktir, Ashlinn."

"Hiç sormayacaksın sanıyordum, Mia."

Mia gerilmişti. Yumruklarını sıkarak yataktan fırladı. Ashlinn yerinden kıpırdamadan Mia'ya ters ters bakıyordu. Yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı ve hava simyevi bir akımla yüklenmiş gibiydi.

"Hissetmiyormuşsun gibi davranma," dedi Ash. "Çünkü yüzünün her çizgisinden okunuyor. Beni tanıyor olabilirsin, Mia Corvere ama ben de seni tanıyorum. Ve ne istediğini biliyorum."

Mia dişlerini ve yumruğunu sıktı. İstediği kızı yumruklamak mıydı yoksa... Bilmiyordu.

Aralarında bir yalanlar okyanusu vardı. Ash'in ihaneti. Tric'in ölümü. Kızın, istediğini elde etmek için her şeyi yapabileceği ya da söyleyebileceğini bilmek. Ama sözlerinde doğruluk payı da vardı. En karanlık anında, yanındaki tek kişi Ashlinn Järnheim'dı.

Ashlinn Järnheim yalan demekti.

Ashlinn Järnheim zehrin ta kendisiydi.

Ve Ashlinn Järnheim çok güzeldi.

Mia bunu inkâr edemezdi. Puslu ışıkta dudakları aralık duruyordu. Uzun kızıl saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Teni pürüzsüzdü ve yanakları öfkeden pembeleşmişti. İri mavi gözleri kıvrık kirpiklerle çevriliydi ve bakışları Mia'nın parmaklarını uyuşturuyor, midesindeki kelebekleri kanatlandırıyordu. Damarlarında şarabın titreşimiyle o güneş yanığı maviliklere baktı ve kendi yansımasını gördü. Ash'in gözlerinde yüzen şeyin aynısı onun gözlerinde de vardı.

Arzu.

Arzu.

Ama...

... yoldaşları yanında olmayınca Mia gerçekten korkuyordu.

Belki de Ash'in sandığı gibi bir kadını istemekten değil. Sonuçta daha önce bir kızla deneyim yaşamıştı. Aurelius'un yatağındaki o altın güzellik sadece bir araç olsa da Mia senatörün oğlunu öpmenin yolunu daha erken bulabileceğini itiraf edebilirdi. Delikanlının işini o altın dudakları bacaklarının arasında hissetmeden, Aurelius'un dilinde kızın tadını almadan bitirebilirdi.

Hayır, Mia'yı korkutan bir şey varsa, o da herhangi bir kızı arzulamak değildi.

Bu kızı arzulamaktı.

Ashlinn Järnheim'ı.

Hırsız.

Yalancı.

Katil.

Hain.

"Sana nasıl güvenebilirim?" diye sordu. "Yaptığın onca şeyden sonra."

"Ölmeni isteseydim, Mia..."

"Sana hayatımı emanet etmekten bahsetmiyorum, Ashlinn."

Mia, Ashlinn'in hızla inip kalkan göğsüne baktı, altındaki kalbi gözünde canlandırdı. O da kendi kalbi gibi hızlı mı çarpıyordu yoksa bütün bunlar amacına ulaşmak için oynadığı bir oyun muydu?

Ashlinn elini kaldırıp Mia'nın yüzüne uzattı. Parmakları tenine değdiği anda, Mia güneşlerışığıyla ya da içtiği şarapla hiç ilgisi olmayan bir sıcaklık hissetti. Ash

gözlerini, Mia'nın gözlerinden dudaklarına indirerek usul usul yaklaştı. Nefesi hızlanıyor, gittikçe yaklaşıyordu ve artık ona sadece iki santim ve bir kalp atışı uzaktı. Ve Mia odanın diğer tarafına bakıp

perdelerin

gölgesine

Adım attı

onları kenara çekip pencereyi hızla açtı, içkiden, gölgeyürüyüşünden ve her şeyden başı dönüyordu. Ash ona seslendi, duymazdan geldi ve pervazdan sarkıp sabah vedası hızıyla duvardan aşağı süzüldü.

Tutulma'yı yanına çağırıp karanlığı omuzlarına ve başına sardıktan sonra yokgece sokaklarına karıştı. Taverna pencerelerinden, tütsüevi kapılarından süzülen kutlama sesleri havada yankılanıyordu. Tutulma gölgesine kıvrılır kıvrılmaz, bütün korkusu bir yaradan emilen zehir gibi onu soğuk, sert ve korkusuz yaparak hızla çekildi.

Ashlinn Järnheim'a güvenemezdi. Orası kesindi. Ama ya sevdiği her şeyi yok eden adamların cesetlerinin başında dikilme düşüncesi? Elinde çeliğin soğuğu, yüzünde sıcak kan hissi ve son yedi yıldır çabaladığı her şeye nihayet bu kadar yaklaşmışken?

İşte *bunlara* güvenebilirdi.

Ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Elini yanağında, Ashlinn'in dokunduğu yerlerde dolaştırdı. Teni hâlâ karıncalanıyordu.

Başka hiçbir şey.

19. BÖLÜM

HASILAT

Mia'yı tatlıdan önce çağırdılar.

Dona Leona, valinin konağının hizmetkârlara ayrılmış kanadının altındaki küçük antrede beklemesini emretmişti. Mia'nın kapısına bir muhafız dikilmiş,

ziyafetteki misafirler aperatif olarak kanyak sosuyla servis edilen doldurulmuş ördek kalbi ve ana yemek olarak kızarmış balbalığı ve altınşarabında dinlendirilmiş kralpençesi keyfi yaparken ona basit bir yemek ve sulandırılmış şarap verilmişti.

Mia, Quintus Messala'nın altı yıldır Fırtınagözü valisi olarak hizmet ettiğini biliyordu; bu göreve Kralyaratan İsyanı'ndan hemen sonra atanmıştı. Konsül Scaeva'nın çocukluk arkadaşı ve Cumhuriyet'in on iki büyük hanesinden birinin oğlu olarak, onunla tanışan herkes servetine ve gücüne gıpta ederdi ve Messala adeta o duyguyu körüklemek için yaşıyordu. Mia bu kadar cafcaflı bir davet ya da bu kadar şaşaalı bir ev gördüğünü hatırlamıyordu. Oturduğu oda altın yaldızlar, alçı rölyefler ve Dweymeri kristalinden avizelerle dekore edilmişti. Yemeğini servis eden adam pek çok ilikdoğumlunun imreneceği şekilde giyinmişti.

Arkades onu almaya gelene kadar aklı Ashlinn'le tartışmalarındaydı. Arkades şık giyinmişti, uzun yeleği kartal ve aslan motifleriyle işlenmişti. Mia yine evveldöngüde giydiği zırhı giymişti ama bu kez zırhın her santimetrekaresi cilalanmıştı. Miğferini vermemişlerdi ama bu konuda elinden bir şey gelmiyordu. Bir Kızıl Kilise hizmetkârının bu ziyafete katılma olasılığı düşüktü ama yine de önünde Executus ve iki yanında birer muhafızla ziyafet salonuna giderken kendini anadan üryan, kabuklu bir köpeğin inine girmek üzereymiş gibi hissediyordu.

Arkades, "Bekle," diyerek onu yemek salonunun kapısında durdurdu.

Mia'ya döndü ve uyarır gibi parmağını kaldırdı.

"Sakın söz verilmeden konuşma. Bütün gözlerin üstünde olacağını sakın unutma. Bir benzerini daha önce görmemiş olabilirsin ama bu odadaki insanlar *yılan* gibidir, evlat. Bir fısıltıyla can alırlar.

Tek kelimeyle servet bağışlar, itibarları yerle bir ederler. Domina'nın adına utanç getirirsen, Her Şeyi Gören'e ant olsun ki, bunun bedelini bizzat ben ödetirim sana."

Kara Ana aşkına, o kadın için taşıdığı meşale zifirgeceyi bile aydınlatır.

İşin aslı, Mia ilikdoğumlularının entrikalarını çok iyi bilirdi; senelerce, annesinin bu güç oyunlarını nasıl oynadığını izlemişti. Dona Corvere kafasına koyduğu zaman erkekleri içi boş kabuklara indirgeyebilir, kadınları gözyaşlarına boğabilirdi. Ama Mia bunu Arkades'le paylaşacak değildi. Başını itaatkâr bir tavırla eğmekle yetindi.

"Hayhay, Executus."

İkna olan Arkades yemek salonunun kapısını açtı ve topal ayağıyla içeri girdi. Mia ellerini önünde kavuşturup bekledi. Salonda yaylı çalgılardan yükselen müziği ve konuşma seslerini duyabiliyordu.

Yanındaki muhafızlardan biri, "Evveldöngü çok iyi mücadele ettin," diye fısıldadı.

"Kesinlikle," dedi diğeri. "Görülmeye değerdi, evlat."

Mia zaferinin kulaktan kulağa yayılmasından hoşnut, başını eğerek teşekkür etti. Leona'nın onu *venatus*'dan önce satma ihtimali varsa bile kumkurduyla birlikte o ihtimal de ölmüştü. Domina alacaklarına ödeme yapmanın başka yollarını bulmak zorunda kalacaktı. Gerçi bu akşam her şey yolunda giderse zorluk yaşayacağını hiç sanmıyordu. Varlıklı ilikdoğumlular gözde birliklere sık sık himaye teklifinde bulunurdu ve Remus'un Kartalları bu kadar revaçtayken Leona yatırım bağlama konusunda sıkıntı yaşamayacak gibi görünüyordu.

Birliğin geleceği güvendeydi.

Geriye sadece Mia'nın *magni*'deki yerini sağlama almak kalıyordu.

Çok geçmeden, kristal bir kadehe vurulan yüzüğün çınlamasını duydu. Konuşmalar bir anda kesildi. Salonun bir köşesinden Mia'nın Vali Messala'ya ait olduğunu tahmin ettiği ipek kadar pürüzsüz, bariton bir ses yükseldi.

"Saygıdeğer konuklar, değerli dostlar, bu yokgece mütevazi evimi onurlandırdığını için teşekkür ederim. Sizleri böylesi bir kalabalıkla burada görmek bana ve sevgili eşime tarifsiz bir gurur veriyor. Her Şeyi Gören sizleri korusun ve Dört Kız sizleri kutsasın."

Messala sözlerine devam etmek için nazik alkışların kesilmesini bekledi.

"Her *venatus*, şehrimizi nadiren onurlandıran ancak yurttaşlarımızın kalplerinde ve zihinlerinde silinmez bir iz bırakan dostlarımıza teşekkür etmek için ziyafet veririz. Evveldöngü tanık olduğumuz *venatus*'un güzel şehrimizin gördüğü en görkemli *venatus* olduğunu söylerken mübalağa etmiyordum. Bunda katkısı olan ve bugün burada bulunan sanguila'ya tek tek teşekkür ederim."

Messala alkış almak için bir kez daha duraksadı. Sanguila'nın valinin evine davet edilmesi nadir rastlanan bir durumdu; kan efendileri hiçbir zaman hakiki bir ilikdoğumluyla aynı statüye erişemezlerdi. Ancak Mia, Messala'nın niyetindeki keskin zekâyı görebiliyordu. Sanguila yerel halk arasında çok popülerdi ve yurttaşların sevgisi, Julius Scaeva'ya bütün gelenekleri çiğneyip üç dönem üst üste konsül koltuğuna oturmanın yolunu açmıştı. Messala'nın halkın desteğini alan bu adamlara yaltaklanması son derece mantıklıydı.

Bu adam gerçek bir yılandı.

Messala sözlerini, "Şimdi," diye sürdürdü. "Her sanguila yanında hepimizin hayranlık duyacağı şampiyonunu getirdi. Ama ben size bundan da muhteşem bir armağan ayarladım. Remus Birliği'nin efendisi Dona Leona'nın cömertliği sayesinde..." Mia misafirlerin fısıldaştığını duydu. "Sizlere... evveldöngü yapılan Ultima'nın galibini, bu kumlara ayak basan en iyi savaşçılardan birini, Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı... Kuzgun'u takdim ediyorum!"

Kapılar ardına kadar açılınca Mia bir meraklı yüzler deniziyle karşılaştı. Toplumun en üst tabakasını oluşturan yüzlerce insan, kimi şık giysileriyle gruplar halinde toplanmış, kimi de geniş odaya serpiştirilen divanlara uzanmıştı. Fresklerle donatılan mermer salonda yüksek pencereler serin yokgece esintisini içeri davet etmek için ardına kadar açılmıştı. Servis tabakları yiyeceklerle, kadehler ağızlarına kadar şarapla doluydu; duvarlardan zenginlik akıyordu.

Mia bu dünyayı tanıyordu. Sonuçta o da böyle bir dünyada büyümüştü. İlikdoğumlu bir ailenin kızı olarak böyle bir ihtişamla yetişmişti. Çok az kişiye nasip olan çok büyük bir zenginlik. Hırpalanmış ve örselenmişlerin sırtına inşa edilen bir körler krallığı.

Ve bu dünyada doğanlar hiçbir şeyi sorgulamıyordu.

İnsanı delip geçen kapkara gözleriyle hayli yakışıklı olan Vali Messala odanın ortasında, ayakta duruyordu. Divanlar onunkinin etrafına sıralanmış, misafirler statülerine göre yerleştirilmişlerdi. Mia Messala'nın sağında, onur konuğu koltuğunda oturan Dona Leona'yı ve arkasında duran Arkades'i gördü. Furian demir bir göğüs zırhı ve kartal kanadı gibi biçimlendirilmiş kol ve baldır korumalarıyla biraz daha geride duruyordu. Şampiyon resmen burnundan soluyor, Mia'ya nefretle bakıyordu.

Ama Mia ona bakarken yine... aynı açlığı...

Aynı *arzuyu* hissetti.

Salondaki diğer sanguila'ya bakıp armalarından tanımaya çalıştı. Trajan Birliği'nin kılıç ve kalkanlı armasını taşıyan iri yapılı bir adam. Şu tek elli adam, kendi ahırını kuran eski bir gladyatör olan Phillipi'den başkası olamazdı. Orada, diğerlerinin arasında altın aslanlarla işlemeli bir frak giyen şişman adamı gördü. Hemen tanımıştı; onu satın almak için bin gümüş keşiş önerip bir gümüş metelikle alt edilen sanguila.

Leonides.

Mia, Ultima'ya dövüşçü sokmamasına rağmen Messala'nın yanında yer verildiğini gördü. Bir kez daha merakı uyanmış, Leona'nın valinin uzun süre Leonides'in Aslanları'nı kayırmasıyla ilgili sözlerini hatırlamıştı. Durduğu yerden bakanlar basit bir ziyafet sanabilirdi. Ama Mia yapış yapış iplikleriyle merkez kısmı titreşen bir örümcek ağı görüyordu. Ağın tam ortasında dudağına götürdüğü kadehiyle, örümceğin sağ elinin altında pürneşe oturan Dona Leona vardı.

Leonides ise pek çok açıdan sıradan bir adam görüntüsü çiziyordu. Yemeye içmeye çok düşkün olabilirdi ama canavara benzemiyordu. Şarabından bir yudum alıp esnedi; Mia'nın içeri girdiğini fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama Mia, adamın onu nasıl izlediğini, ondan kızına da geçen ışıltılı mavi gözlerinin hiçbir şeyi kaçırmadığını görmüştü.

Demek en büyük canavarlar istediklerini böyle elde ediyorlar.

Görüntüleriyle biz diğerlerine benzeyerek.

Leonides'in yanında, kalın kolları ipekli gömleğinin kumaşını zorlayan kel kafalı, iri kıyım executus'u Titus duruyordu. Mia, Titus'un arkasında boyu en az iki metre on santimi bulan, sıcağa rağmen pelerin ve kukuletasıyla duran uğursuz bir karaltı gördü.

... Şampiyonu olabilir miydi?

"Güzel Kuzgun."

Valinin sesi Mia'yı daldığı düşüncelerden uyandırdı.

"Öne çık," diye işaret etti Messala. "Gel de Fırtınagözü, kurtarıcısını görsün."

Mia iki yanında muhafızlarla emredildiği gibi salonun ortasına doğru ilerledi.

Misafirler varlığını alkışlayacak kadar görgüsüz değillerdi. Sonuçta Mia maldı ve kaliteli insanlar, evcil havyan numarasını başarıyla tamamlayınca alkışlamazlardı. Ama yine de havada merak, hayranlık ve hatta arzunun birbirine karıştığı simyevi bir akımın varlığını hissedebiliyordu. Daha bir döngü önce on binlerce insan ayakta Mia'nın adını haykırıyordu. Bu ona bir çekim gücü vermiş olmalıydı. Arkades'in zırh gibi taşıdığı, salondaki diğer gladyatörlerin erişmek için mücadele verdiği bir çekim gücü. Belki ilkel. Kanda demlenen bir çekim.

Ama ne olursa olsun güç veriyordu.

"Sevgili Kuzgun seni takdir ediyor ve şehrimizin yurttaşları adına teşekkürlerimizi sunuyorum. Bize daha öncekilere hiç benzemeyen bir gösteri sunmakla kalmadın, yeteneğin ve cesaretinle hiç de azımsanmayacak sayıda yurttaşımızın canını kurtardın." Vali kadehini kaldırınca salondaki pek çok misafir ona eşlik etti. "Aa seni korusun ve kutsasın ve Tsana her daim elinden tutsun."

Mia eğildi. "Beni onurlandırdınız, Vali."

"Sen de *bizi* onurlandırdın, domina'n gibi." Vali yüzünde bir gülümsemeyle sağındaki kadına döndü ve kadehini Leona'ya kaldırdı. "Zarif Dona, bize kurtarıcımızı yakından görme fırsatını bahşettiğin için çok teşekkür ederim."

Leona başını eğdi. "Sadık bir hizmetkârınızım, sayın Vali."

Messala misafirlerine, "*Muhteşem* değil mi?" diyerek Mia'nın etrafında döndü; manzaranın tadını her açıdan çıkarmak istiyordu. "Tanrıça Tsana'nın ete kemiğe bürünmüş hali. Localardan tanık olmak başka, onu burada, yakından görmek bambaşka, ne dersiniz?"

Leona gülümsedi. "Bu kadar ufak tefek bir dövüşçünün bu kadar haşin olabileceği kimin aklına gelirdi?"

"Bahse girerim muhafızlarımdan hangi üçünü isterse alt edebilir."

Övgülerin tadını çıkaran Leona'nın ağzı kulaklarındaydı. Babasına zehirli bir bakış attı; Mia, Leonides'in yüzünün öfkeden kıpkırmızı kesildiğini fark etti. Dona'nın, aklına gelen bir fikirle imalı bir tebessümle executus'una baktığını gördü.

"Misafirlerinizle bir gösteri izlemeye ne dersiniz, Vali Quintus?"

Adam muzipçe başını eğdi. "Bize bu zevki bağışlar mısınız, Mi Dona?"

"Kuzgunumu en iyi adamınızla karşı karşıya getirmek benim için bir onurdur," dedi Leona. "*E navium*, elbette."*

Messala kaşını kaldırıp bakışlarını misafirlerinin arasında dolaştırdı. "Ne dersiniz, dostlar?"

Arkades'in çatık kaşlarına bakılırsa bu öneriden hiç hoşlanmamıştı. Mia'nın da elitlerin keyfi için gösteri yapma düşüncesinden pek hoşlandığı söylenemezdi; daha evveldöngü kumkurdunun karşısında verdiği mücadele yüzünden her yeri mosmordu. Ancak dona'nın önerisi ilikdoğumluları çok etkilemişe benziyordu ve önemli isimleri basit bir karşılaşmayla etkilemek Leona'nın çok ihtiyaç duyduğu himayeyi garanti altına alması için makul bir yol gibi görünüyordu.

Yine de...

Mia, Leonides'e baktı. Sonra tekrar Messala'ya döndü. Tenini karıncalandıran o tatsız histen kurtulmaya çalıştı. Vali muhafızlarından birine döndü. Muhafız pazıları en az boynu kadar kalın olan iriyarı bir adamdı. "Varius, bize bu zevki bağışlar mısın?"

İri adam başıyla onayladı, yanındaki muhafızdan bir gladyus alıp Mia'ya attı. Mia gladyusu havada kapıp Dona Loeona'ya baktı; kadın, cesaret verici bir baş hareketiyle yetinirken, gölgede kaldığına sinirlendiği her halinden belli olan Furian

---

* Takvimde *Venatus Magni* öncesinde yer alan maçlar genellikle *e mortium*, yani ölümüne yapılırdı. Kalabalığın iştahını başka çok az şey tatmin edebilirdi, hem zaten bir kum canavarını kahvaltısından caydırmak olacak iş değildi. Ancak gladyatör karşılaşmalarının çoğu *e navium*, yani taraflardan biri boyun eğene kadar dövüşülürdü.

Gerçek çelik yine kullanılsa da yaralı bir gladyatör herhangi bir anda yalvarır gibi elini uzatıp editorii'den karşılaşmayı bitirmesini talep edebilirdi ve karşılaşmanın sonunda yere serilmiş bir rakibe indirilen öldürücü darbeler sayılmazdı. Yaralanmalar yine olurdu ama *e navium* dövüşlerde kazara can kayıpları nadiren yaşanırdı. Bu sayede sanguila rakip ahırların ne kadar hazır olduğunu sınayabilir ve bir müsabakayı kaybettiklerinde bir dövüşçü kaybetme sıkıntısından ve masrafından kurtularak birliklerinin itibarını artırırlardı.

Geçmişte hünerli sanguila'nın, resmî *venatus* müsabakalarında bile, ölüm görüntüsü vermek için tavuk kanıyla dolu keseler ve sahte kılıçlar kullandığı olurdu. Ancak bu tür dalavereler fazla uzun ömürlü olmazdı; izleyici katledilmiş gözdelerinin sürekli mezardan döndüğünü fark etmeye yatkındı. Böyle ucuz numaralar CÖ 34'te editorii tarafından yasaklandı ve ait oldukları maskaralık âlemine ve tiyatrolara postalandılar. Bu döngülerde aranızda *venatus*'un ölüm müsabakalarına katılan olursa, nazik dostlarım, emin olabileceğiniz bir şey varsa o da şudur:

Ölüler bildiğiniz ölü kalıyor.

arka planda surat asıyordu. Vali'nin hizmetkârları salonun ortasında yer açtılar; Mia kuruntularından kurtulmaya çalışarak kılıcı havada, yerini aldı. Muhafız da kılıcını çekip Vali'nin önünde eğildikten sonra gözlerini Mia'ya dikti.

"Özür dilerim, saygıdeğer Vali," dedi bir ses. "Müsaadenizle araya girebilir miyim?"

Bütün gözler divanın yanında ayağa kalkıp saygıyla eğilen Sanguila Leonides'e çevrildi.

"Sevgili Leonides?" dedi Messala.

"Zarif evsahibimiz, adamınızı gücendirmek istemem," dedi Leonides. "Ama Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı'nı en iyi haliyle izleyeceksek kum sanatı için eğitilmiş bir dövüşçüyle karşılaşması daha doğru olmaz mı?" Leonides ışıldayan gözlerini kızına çevirdi. "Tabii Kuzgun'un sanguila'sı buna hazır olmadığını düşünüyorsa, o başka."

Leona kusursuz bir sakinlik maskesiyle kalabalığın üstünden babasına baktı. Ama Mia'nın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Tuzağı şimdi görebiliyordu. Messala birkaç tatlı sözle Leona'yı pohpohlayarak Mia'nın eline bir kılıç tutuşturmaya ikna etmişti ve şimdi Dona, babasının meydan okumasını reddederse korkaklıkla itham edilecekti. Ama Mia, adamın bir avantajı olmadan karşılaşmaya girecek kadar aptal olmadığını biliyordu.

Dona da nihayet tehlikeyi anlamış görünüyordu; fazla uzun süren bir sessizlik boyunca gözleri önce ev sahibine, sonra babasına döndü.

"Yoksa tereddüt mü ediyor?" dedi Leonides, diğer misafirlere gülerek. "Elbette, anlaşılabilir. Remus Birliği'nin yalnızca üç galip tacı var ve Kuzgunumuz henüz kumda bebek sayılır. Belki de kurtarıcımızın tekrar dövüşebilmesi için kanatlarını birkaç döngü dinlendirmesi gerekiyordur, hımm?"

Mia, Arkades'in dona'nın kulağına bir şeyler fısıldadığını duydu. Ama Leona sıkkın bir tavırla elini kaldırınca adam hemen sustu. Leona tekrar etrafına, salonda toplanan ilikdoğumluların, hâlâ bir jüstikus'la evli olsa, eşit seviyede görüleceği insanların yüzlerine baktı. Onlar birliğini ayakta tutmak için ihtiyaç duyduğu hamilerdi. Mia kadının gözlerindeki umutsuz çırpınmayı görebiliyordu. Hiç düşünmeden bahis artıran, gücünü aşan bir metelik savuran, her döngü galaya gider gibi giyinmesine sebep olan çırpınma. Dona'nın hemen gaza geldiğini görmek Mia'nın tadını kaçırmış, onu uyarmamak dişlerini sıkarken Leona başını eğip gülümsedi.

"Sizi bir utançtan korumak istemiştim, Sanguila Leonides. Ama teklifinizi memnuniyetle kabul ediyorum. Kanlı güzelim istediğiniz adamla çelik çeliğe dövüşür."

"Adam mı? Ah, hayır, hayatım, yanlış anladın." Leonides yanındaki pelerinli, kukuletalı karaltıya işaret verdi. "Yeni aldığım için İşkah'ımı bir sonraki *venatus*'a

kadar saklamak niyetindeydim. Ama sevgili valimiz Messala'nın onuruna, hele *e navium* varsa, iştahları kabartmak için küçük bir gösteride sakınca görmem."

Yanındaki karaltıya döndü ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Ona nazik davran, güzel dişi aslanım."

Leonides'in savaşçısı karşılaşma için boşaltılan alana giderken salondan heyecanlı mırıltılar yükseldi. İlikdoğumluların özel eğlencesi için şampiyonların karşı karşıya gelmesi kimsenin beklemediği bir ikramdı. Misafirler şarap lekeli dişlerini göstererek gülüyor, kanın suya karışması düşüncesi nabızlarını hızlandırıyordu. Güneşlerışığı Mia'nın kaldırdığı kılıcın bıçağında parladı.

"Bayanlar ve nazik dostlar, saygıdeğer ev sahiplerimiz," dedi Leonides, abartılı hareketlerle. "Sizlere son gurur kaynağımı takdim ediyorum. Kara Ana'dan bile haşin, kendi türüne bile korku salan, adı Dominyon dilinde "ölüm" anlamına gelen bir savaşçı. Onun gibi bir dövüşçüyü birliğime katmam yıllarımı aldı ama kumun kenarında geçirdiğim yıllar boyunca onun gibisini görmedim. Size geleceğin şampiyonu ve önümüzdeki *Venatus Magni*'nin galibini takdim ediyorum. Sürgün, İşkah!"

Leonides elini indirdi. Şaşkınlıktan izleyicilerin soluğu kesilirken savaşçı, pelerininden sıyrıldı.

"Dört Kız aşkına," diye soludu biri.

"Yüce Aa..." diye fısıldadı bir başkası.

Çene aşkına...

Mia yutkundu, gölgesi ayaklarının dibinde dalgalanmaya başladı.

Bir ipeksi.

Mia çocukken Mercurio'nun kitaplarında İpek Dominyonu yerlilerini okumuştu ama onları göreceği hiç aklına gelmemişti. Leonides'in savaşçısına bakarken çivili deri eteğinin altındaki yuvarlak kalçalarından ve altı kolunu kabarık göğsünde kavurşturmasından dişi olduğunu görebiliyordu. Boyu iki metrenin üstünde, bir böcekkabuğunu andıran teni siyaha çalacak kadar koyu bir yeşildi. Dudakları beyaza boyalıydı, pürüzsüz oval yüzüne hiçbir özelliği olmayan iki büyük küre kondurulmuş, daha küçük altı göz, çil misali yanaklarına serpiştirilmişti. Gözkapakları yoktu. Mia okuduklarından karşısındaki ipeksinin genç olduğunu tahmin etti ama gerçekten anlaması imkânsızdı.*

---

* Vaan ve Itreya sınırını oluşturan Ejderomurgası Dağları'nın yerlisi olan eklembacaklı ipeksilerin, kulağa hoş gelen isimlerinin aksine, pek dost canlısı bir imajları yoktu. İpek Dominyonu binlerce kilometrelik sert iklimli, kayalık bir alana yayılmıştı ve Itreya lejyonları tarafından fethedilmesinin maliyeti çok büyük oldu. İpeksi Kuluçkakraliçesi'nin dize getirilmesi ancak Demir Loncası'ndaki bütün Savaş Yürüyüşçüleri'ne baskı uygulanmasıyla mümkün olabildi.

İpeksi arkasına uzanıp her biri kavisli ve jilet keskinliğinde, üstlerine tuhaf simgeler kazınmış ışıldayan altı kılıç çekti. Salonda toplanan ilikdoğumlular şaşkınlıkla fısıldaşırken ipeksi kılıçlarını dans ettirircesine kaldırıp havayı yararak oraya buraya savurdu. Gösterisini bitirince de bıçakları Mia'ya çevirdiği kollarını yelpaze gibi açtı.

Mia Leona'ya, Arkades'e, Furian'a baktı. Dona'nın yüzü donuktu ama gözlerinin rengi, oyuna geldiğini görmenin verdiği korkuyla kopkoyu olmuştu. Ancak ilikdoğumluların heyecanı görülmeye değerdi ve Leona müsabakayı vaktinden önce bitirmeye cesaret edemiyordu. Leonides kızına baktı, sütün kaymağını, kovayı ve üstüne bir de süt sağan hizmetçiyi çalmış kedi gibi gülümsüyordu.

Kızını çok kötü oyuna getirdi. Burada yenilirsem adım halk arasında dilden dile dolaşmaya devam edebilir. Ama nüfuzlu ve güç sahibi insanlar... onlar sadece Leonides'in Aslanları'nın adını haykırır. Ve Leona'nın hami bulma şansı kalmaz.

Mia tuzağı görebiliyordu. Basitliğine hayran olmamak imkânsızdı. Vali ile Leonides arasındaki örümcek ağını, gardını indirerek Leona'yı buraya getiren daveti düşündü. Onu birkaç kadeh ve kendinden üstün insanların bir iki iltifatıyla işleyerek kaybetme lüksünün olmadığı bir dövüşe mecbur etmişlerdi; hem de kazanamayacağını hesaba katarak.

O kısmı göreceğiz, piç kuruları.

Saçlarının arasından, *"...emin misin?.."* diye bir fısıltı duydu.

"Öldürülmemem için önümüzdeki birkaç dakika çeneni kapalı tutabileceğinden emin misin?" diye homurdandı Mia.

"... ah... muhtemelen değilim..."

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Doğrusu Mia, hayatı boyunca hiçbir şeyden bundan daha az emin olmamıştı ama başka seçeneği yoktu; burada yenilmesi birliğin gırtlağına kadar borç içinde kalması demekti; bütün çabaları boşa çıkmış olacaktı. Bu yüzden, salona girmeden önce zaferini kutlayan muhafızlardan birine döndü, belindeki kılıca baktı.

"Kılıcınızı ödünç almamın sakıncası var mı, bayım?"

İpeksiler görünüşte Itreya Cumhuriyeti'ne bağlılık yemini ettilerse de sadece erkeklerin Itreya senatörü olabileceğinin açıklanması nedeniyle Senato'daki yerleri boş kaldı (erkek ipeksiler dişilere göre daha ufak tefek ve zehirsizdi). Senato da ipeksileri çoğunlukla kendi hallerine bırakırdı ve Dominyon'a bir Itreya elçisi atama tehdidi genellikle daha genç ve asi mensupları hizaya somak için sopa olarak kullanılırdı. Genel bir kural olarak, ipeksilerin Cumhuriyet'le ya da yurttaşlığıyla mümkün olduğunca işleri olmazdı.

Dişi ipeksiler oturdukları her kuluçka için yüzlerine ayinle bir çizik atarlardı. Cinsel birleşme sonrası eşlerini sıklıkla öldürürlerdi. Ve bu şartlar altında türün devamını nasıl sağladığını sorarsanız, sizi, evet, dişilerin vajinalarının ve evet, erkeklerin penislerinin olduğuna temin edebilirim.

Gerisini anlatmaya gerek yok herhalde.

Muhafız kılıcı çekti ve uysal bir tavırla ona uzattı. "Tsana rehberin olsun, evlat."

Mia kılıcı alırken başını eğerek teşekkür etti. Ve kılıçlarını havada birkaç kez çevirdikten sonra, gölgesinde çenesini kapamak için elinden geleni yapan Müşfik Kedi'yle, gözlerini ipeksi'nin gözlerinden bir an ayırmadan, dövüş çemberindeki yerini aldı.

Vali Messala, "Bu müsabaka *e navium* olacak," diye hatırlattı. "Teslim olmak için kalkan el, mücadeleye nokta koyacak. Onurla ve birliğinizin şanı için dövüşün. Aa sizi korusun ve kutsasın ve Tsana elinizden tutsun."

Kalabalık sessizleşmiş, müzik susmuştu ve Mia'nın duyabildiği tek ses kendi kalbinin atışıydı.

"Başlayın!" diye haykırdı Messala.

Mia gümüş kadar hızlı, iki kılıçla saldırıya geçti, ipeksi de dört kılıcıyla karşılık verince salon çelik şıkırtılarıyla çınlamaya başladı. Mia öne atılarak ipeksinin başına ve göğsüne saldırdı ama düşmanı hamlelerini ustaca savurdu. Ve bu kez ipeksi karşı saldırıya geçerek havayı bulanık bir maviye boyayan peş peşe hamleler yaptı. Mia gelen kılıç darbelerini umutsuzca engellemeye çalışırken geri çekilmek zorunda kaldı ve dövüş çemberinden çıktı. Etraftaki ilikdoğumlular gözleri kılıçlarda, kenara çekildiler. Ama ipeksi daha fazla üstelemedi ve çemberin ortasına dönüp kılıçlarını ışıltılı bir yelpaze gibi açarak beklemeye başladı.

Mia boyunu takırdatarak başını yana yatırdı. Gözüne düşen saçını arkaya attı. Rakibinin karşısına dikilerek bir salvo daha başlattı.

Her zaman kılıç konusundaki ustalığıyla gurur duymuştu. Mercurio onu çok sıkı eğitmişti, Kızıl Kilise'de daha da zorlu bir eğitimden geçmişti ve doğal hızı korkusuzluğu ve tekinsiz hedef alma yeteneğiyle birleşince ortaya müthiş bir sonuç çıkıyordu. Ancak en iyi düşmanları bile karşısına en çok iki kılıçla çıkmıştı; o lanet şeylerin altısının bir araya geldiği hiç olmamıştı. Mia ne tarafa hamle yapsa onu ipeksinin kılıcı bekliyordu. Ne zaman en ufak bir boşluk bıraksa, İşkah onu geri çekilmeye mecbur ediyordu. İpeksi cüsse, erişim ve hız açısından avantajlıydı. Daha da kötüsü, Mia yaratığın her şeyini otaya koymadığının farkındaydı. Arkades'in Kuzgun Yuvası'na adım attığı ilk döngüde uyardığı gibi, İşkah indireceği nihai darbeye hazırlanırken sadece Mia'nın formunu yokluyordu.

Mia bu yüzden terazinin kefelerini dengeleme arzusuyla (ikiye karşı altı kılıç nasıl adil olabilirdi ki), ipeksinin ayaklarının dibindeki gölgeye uzandı.

Kimse karanlığın titreştiğini fark etmedi. Ancak ipeksi hamle yapmak için adım atınca çizmeleri ayaklarının altındaki mozaiklere, dışarıdaki güneşlerışığından yansıyan uzun gölgelere mıhlandı. Düşmanının bir an tereddüt etmesi yetmişti; Mia, İşkah'ın gardını aşıp omzunda, boynunun az ötesinde uzun, pürüzlü bir yara

açan bir dizi hamleyi peş peşe indirdi. Kalabalığın şaşkınlık nidalarıyla, yaradan kavak yaprakları kadar yeşil bir kan fışkırdı. Mia ipeksinin kılıçlarından birini daha elinden uçurdu ve belden aşağısına düşmanının ayaklarını yerden kesen bir hamle yaptı.

Ve sonra, Kuzgun Yuvası'na adım attığı ilk döngüde olduğu gibi,

gölge bükme kontrolünü kaybetti

ve düşmanı kenara çekildi.

Mia'nın hamlesi yolunu şaşırdı, ipeksinin kılıçları parladı ve kızın parmak boğumlarında derin olmayan bir yara açarak kılıcının elinden uçmasına neden oldu.

Mia diğer kılıcıyla karşı koymaya çalıştı ama çelik bir duvarla karşılaştı, İşkah, boş yumruğuyla indirdiği darbelerle ciğerlerindeki bütün havayı bir anda boşalttı. Mia sendelerken ipeksi arkasına geçip kılıcının yassı kısmıyla kafasının arkasına vurdu. Mia'nın kafatasının içinde katedral çanları çalmaya başlamıştı, gözleri kararadı, dizlerinin bağı çözülüp hissiz bir et yığını gibi yere yığıldı.

İpeksi yeniden saldırmak için havaya kaldırdığı kılıçlarıyla tepesinde dikiliyordu.

"Teslim ol," dedi kuru ağustosböceği kanatlarını andıran bir sesle.

Mia'nın başı yarılmıştı, kulakları çınlıyordu. Tırnaklarıyla zemine tutundu, içlerine akan kandan kurtulmak için gözlerini kırpıştırırken ayaklarıyla vurarak ipeksiyi yere devirmeye çalıştı. İşkah bir dansçı gibi kenara kaçarak bıçaklarını Mia'nın boynuna bastırdı.

"Teslim ol," dedi yine.

Mia, Leona'nın üzgün yüzüne baktı. Küçümsercesine başını sallayan Arkades'e. Ve son olarak Furian'a. Adamın kara gözlerine bakarken tıpkı Arkades'le karşılaştığı günkü gibi, piç kurusunun gölgeleri tutuşunu bozduğunu ve düşmanının kurtulmasına yardım ettiğini anladı.

Dişlerini sıktı.

İçi öfkeyle kabarıyordu.

Sanguila'nın arasından, "Bir köpek bile dayak yediğini anlar," diyen bir ses yükseldi.

"Belki de hata köpekte değil," dedi Leonides, "sahibindedir."

Babasına bakarken yüzü öfkeden kırmızı beneklerle dolan Leona yumruğunu sıkarak babasının karşısına dikildi. Arkades, Mia'nın duyamadığı birkaç şey fısıldadı ve kadın gözlerinden ateş püskürterek yerine muhlanıp kaldı.

"Teslim ol," diye buyurdu.

"*... teslim ol, mia...*"

Daha bir döngü önce zafer kazanan bir dövüşçü olarak, adını haykıran on binlerce insanın önünde başı dik duruyordu. Ve şimdi, kırbaçlanan yavru köpek

gibi yüzüstü yatıyor, etrafındaki ilikdoğumlular keyifle kıs kıs gülüyordu. Mia nefreti göğsünde kaynayarak ve gölgesinin kenarları titreyerek Furian'a baktı. İçindeki karanlığın, siyahlığın Yenilmez'e uzanmak istediğini ve onu lime lime etmek istediğini hissedebiliyordu. Ancak boğazına dayanan kılıçlar, hanesinin anıları, bu odadaki hiç kimsenin gerçekte ne olduğunu bilmediği düşüncesi; hepsi öfkesini bastırıp soğutarak içine gömmesine yardım etti. Unutulmayacaktı, hayır. Affedilmeyecekti. Asla.

Mia yavaşça döndü ve kanla kaplı titreyen elini valiye doğru kaldırdı.

"Teslim..." diye fısıldadı.

İpeksi, kılıçlarını hoşnut bir tavırla Mia'nın boğazından çekip sırtındaki kınlara kaldırdı. Vali Messala'nın gözleri misafirlerinin üstünde dolaştı. Salondaki hava artık değişmiş, kırmızıya boyanmıştı. Sadece çemberde dökülen kan yüzünden değil, Dona Leona ve babası arasındaki bariz düşmanlığın da etkisiyle hava ağırlaşmıştı. Zenginleri ve aylakları kan dökülmesinden daha fazla eğlendiren bir şey daha varsa, o da skandaldı. Gözlerinin önünde yaşandığını görmek ise güneşler altındaki bütün *venatus*'lardan daha eğlenceliydi.

"Beni kandırdın," dedi Leona sesi tireyerek.

"Sen kendini kandırdın," dedi babası pis pis sırıtarak. "O ikinci sınıf birliği kurarak. Seni uyardım, Leona. Kum kadınlara göre bir yer değildir, sanguila locası sana göre bir yer değil."

Leona ipeksiye baktı. "Hemen bakma, baba, ama şampiyonunun memeleri var."

Leona'nın taşı gediğine koymasıyla kalabalıktan kıkırdayanlar oldu. Dona bundan cesaret aldı.

"Ama belki de onu kuma sürmek gibi bir niyetin yoktu. Dün benimki zafer tacını takarken senin birliğinden kimse yoktu Ultima'da. Hepsi şampiyonunu iki gedalık bir sokak gösterisindeki ucuz bir maskara gibi ortaya sürüp şanımı kapalı kapılar ardında hileyle elimden almak için miydi?"

Leonides'in yüzü kardı.

"Madem oyuna getirildiğini düşünüyorsun," dedi babası, "bırakalım kararı Aa ve Tsana versin. Bir sonraki *venatus* beş hafta sonra Beyaz Kale'de olacak. İşkah'ımı bir kez daha Kuzgun'unun karşısına çıkaracağım. Buna ihtiyacın olduğu için, sevgili kızım, *magni*'deki yerlerimden birini kazanan için ortaya süreceğim. Ama bu kez dövüş ölümüne olacak, ne dersin?"

Leona etrafındaki ilikdoğumlulara baktı ve tam konuşmak için ağzını açarken...

"Korkarım bu adil bir mücadele olmaz," dedi bir ses. "İzleyiciler de benimle aynı fikirdedir."

Bütün gözler sesin sahibine döndü. Itreya'nın Kızıl Aslanı Arkades, efendisinin yanında, eski efendisine dik dik bakıyordu. Kaşlarını çatmış, yara izi yüz hatlarını gölgeliyordu. Mia, Executus'un bir zamanlar yanında dövüşüp kan döktüğü adama diktiği gözlerinde düşmanlığın soğukluğunu gördü.

"Keşfiniz için sizi kutlarım, Sanguila Leonides," diye devam etti Executus, ipeksiye bakarak. "Ben de arenada eşini benzerini görmedim. Kumda onca yıl geçirdiğim halde. Ama ikiye karşı altı kılıç? Böyle bir müsabakanın neresinde şereften bahsedilebilir?"

Arkades yerde yatan Mia'ya baktıktan sonra arkasında duran Furian'a döndü. "Hele birliğimizin en iyisi bu karşılaşmada yokken."

Leonides imalı bakışlarla eski şampiyonuna gülümsedi.

"Haklı bir noktaya değindin. Leonides'in seyircinin arzusuna kulak vermediğini kimse söyleyemez." Leonides, çevrelerinde toplanan ilikdoğumlulara bakarken içindeki şovmen bir kez daha öne çıktı. "Bu durumda, Beyaz Kale'ye en iyi üç şampiyonunuzu getirin. İşkah hepsiyle dövüşecek. Altı kılıca altı kılıç. Can bağışlamak yok, teslim olmak yok. Unutulmaz bir müsabaka olacak, ne dersiniz?"

Arkades başını iki yana salladı. "Ben..."

"Anlaştık."

İlikdoğumlular Leona'ya bakıyordu. Sanguila hâlâ gözlerini babasından ayırmadan taş gibi duruyordu. Mia oradaki saf ve kör edici nefreti görebiliyordu. O nefreti iyi tanıyordu. Ateşini biliyordu. Dünyadaki her şey soğuk ve simsiyahken insanı o nefret ısıtırdı. Dünyadaki diğer her şey sizi aşağı çekerken yürümeye devam etmenizi o nefret sağlardı.

Leonides'in bu nefreti hak etmek için tam olarak ne yaptığını merak ediyordu.

"Anlaştık," dedi Leona. Gülümseyen ilikdoğumlulara, şarap lekeli dişlerine, ışıldayan gözlerine baktı. "Beyaz Kale'de görüşürüz, baba."

Leona, arkasında Furian'la salondan çıktı. Arkades ve Leonides bir süre daha birbirlerine baktılar; bir zamanların efendisi ile şampiyonu artık rakiplerdi. Executus topallayarak Mia'nın yanına geldi, tepesinde dikildi. Kandan kirpikleri birbirine yapışan, başı acıyla zonklayan kız inleyerek yerden kalktı. İri adamın peşi sıra kapıya yürüdü.

"Arkades," diye seslendi Leonides.

Adam durdu, gülümseyen sanguila'ya döndü.

"Onunla konuşunca, Kuzgun'u alma hatasından beni kurtardığı için domina'na teşekkürlerimi ilet. Efendin kayıplarının bir kısmını telafi etmek isterse, Beyaz Kale'de kapısı yeni bir amcığa her zaman açık olan bir haz evim var."

Leonides dudak bükerek Mia'yı tepeden tırnağa süzdü.

"Belki de elinde başka kılıçlarla daha iyi iş çıkarıyordur."

Bu sözlerle keyiflenen kalabalıkta bir dalgalanma oldu. Arkades tek kelime etmeden çıkıp gitti. Mia başı önde, onu takip etti; siyah saçları kanlı yüzüne dökülüyordu. Aptalca olduğunu biliyordu, bu kibirli soytarının sözlerinden etkilenmemeliydi. *Magni*'de galip gelmekle Leonides'in en iyi savaşçılarını alt etmiş ve ona yenilginin utancını tattırmış olacaktı. Ama yine de...

Yine de...

Bu küstah herifin yüzünü kendi bokuna sokmak artık yakıcı bir öncelik kazanmıştı.

Bu artık şahsi bir mesele, piç kurusu.

29. BÖLÜM

ÜÇ

"Kesinlikle Furian," dedi Arkades.

"Onu söylemeye bile gerek yok," diye yanıtladı Leona. "O bizim şampiyonumuz."

"Emin misiniz, Mi Dona. Onu unuttuğunuzu düşünmeye başlamıştım."

Leona parmaklarını çenesinin önünde birleştirip executus'una ters ters baktı.

"Ben hiçbir şeyi unutmam, Arkades. Ve hiçbir şeyi affetmem."

İkili, okyanusun dalgaları arasında sarsılıp gıcırdayarak yol alan *Şanlıtazı*'nın küçük bir kamarasında oturuyordu. Vali Messala'nın evindeki davetin ertesi döngüsünde yola çıkmışlardı ve Kuzgun Yuvası'na dört günlük yolları kalmışken Leona ve Arkades hâlâ ipeksiye karşı kimi ortaya süreceklerine karar vermeye çalışıyordu. Magistrae hanımının arkasındaydı ve ikili tartışırken, hünerli elleriyle Leona'nın saçlarını örüyordu. Donanın sandalyesinin altındaki gölgede kedilikle uzaktan yakından alakası olmayan bir kedi oturuyordu.

"Karşılaşmayı geri çevirebiliriz," dedi Arkades. "Zarımızı Ultima'da atarız."

"Safışığa kadar iki galip tacına ihtiyacımız var, Executus," dedi Leona. "Beyaz Kale takvimde *magni*'den önceki son *venatus*."

"Equillai'miz bize bir taç kazandırabilir. Bryn ve Byern kıl payı ikinci oldu..."

"Tabii, ya kaybederlerse?" diye sordu Leona. "Sonra Ultima'da zafer kazansak bile bir tacımız eksik kalır. Babamın meydan okumasını geri çevirmekle işimizi iki

defa şansa bırakmış oluruz. Ama kabul edersek, bire indirgeriz. Tanrımezarı'nda dövüşmeyi garantilememizin tek yolu o kahrolası ipeksiyi alt etmek."

"Sözlerinize dikkat edin, Domina," diye uyardı Magistrae.

"Haklısın," dedi Leona iç geçirerek. "Özür dilerim."

Leona'nın saçlarını örmeye devam eden magistrae'nin yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Saygısızlığımı bağışlayın, Domina ama babanızın şampiyonuna karşı kazansanız bile, editorii bu bahsi kabul eder mi?"

Arkades bastonunun sapıyla oynayarak, "Teamüller var," diye yanıtladı. "Köklü birliklerin daha tecrübesiz sanguila'yı *magni*'de bir yer edinme vaadiyle tek taraflı müsabakalarda dövüşmeye davet etmesi sık rastlanan bir durumdur."

Leona mutsuz bir ifadeyle adama baktı. "Ondan beklenmeyen bir incelikti."

"Sizinle oynuyor, Mi Dona," diye yanıtladı Arkades. "Magni'deki yer yem, o oyunlar da ilmiğin ta kendisi. Hami bulmanızı engellemekle yetinmeyen babanız en iyi üç gladyatörünüzü ölüme göndermenizi istiyor. Tabii onlarla birlikte birliğinizin geleceğini de."

Leona, "*Magni*'siz, geleceğimiz olmaz!" diye kükredi. "Kuzgunumuz Fırtınagözü'ndeki bütün ilikdoğumlularının gözünün önünde yenildi! Artık kesesi dolu hiç kimse bize elini uzatmaz!"

Ahşabın gıcırtısı ve gövdeye aralıksız vuran dalgaların sesi dışında odada çıt çıkmıyordu. Müşfik Kedi esneyerek patisini yaladı.

"O zaman Furian," dedi Arkades iç geçirerek.

"Öyle," dedi Leona başını sallayarak. "Kuzgun da yanında olacak."

Executus başını iki yana sallayarak öne eğildi. "Mi Dona..."

"Ağzından çıkacak kelimeler, 'Harika bir fikir, Mi Dona ve yeri gelmişken saçlarınız muhteşem görünüyor,' olmayacaksa duymak istemiyorum, Arkades."

Executus güldüğünü göstermemek için boşuna sakalını kaşıdı.

"Ah, demek hâlâ gülebiliyorsun," dedi Leona. "Unuttuğunu sanıyordum."

"Saygısızlık etmek istemem ama..."

Dona, "O Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı," dedi göğüs geçirerek.

"İpeksi az kalsın kızın kahrolası kafasını patlatıyordu!"

"Küfür yok!" dedi Magistrae yüzünü buruşturarak.

Arkades özrünü gevelerken Leona konuşmaya devam etti.

"Tamam, Messala'nın konağında yenildi ama halk bunu bilmiyor. Yurttaşlar flamamız altında kılıç çektiğini görmek isteyecektir. Dört Kız aşkına, Arkades, kız neredeyse tek eliyle bir kumkurdunu lime lime etti. İpeksiyle müsabakanın adil olmadığını sen söyledin. Kuzgun bu birliğe bir galip tacı kazandırdı ve bütün arenanın önünde adımı onurlandırdı. Sence de biraz ayrıcalığı hak etmiyor mu?"

İri adam bir süre sessiz kaldıysa da sonunda homurdanarak başını salladı.

"Kendini korumak için kalkan bile tutamıyor. Ama Caravaggio'su... idare eder."

"Ne övgü," dedi Magistrae iç geçirerek. "Dua et de kız böyle şakıdığını duymasın. Başını kapıdan dışarı uzatmaz."

Kadın yeni bir örgüye başlarken Leona ve Arkades birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Yani," dedi Arkades derin bir iç geçirerek. "Furian ve Kuzgun. Üçüncümüz kim olacak?"

Leona parmağını, büzdüğü dudaklarına vurdu.

"... Kasap?"

"Takım oyununda kötüdür."

"Dalgacı?"

"Kılıçta iyi ama korkarım çok kavgacı."

"İzniniz olursa ben de fikrimi söyleyebilir miyim, Domina?" dedi Magistrae.

"Ah, ne döngülere kaldık," dedi Arkades. "Dadıdan fikir alıyoruz. Sırada kim var? Miço mu?"

Leona ona dik dik baktı. "Konuş, Magistrae."

Yaşlı kadın sözlerine devam etmeden önce, ağarmaya yüz yutan kaşlarını kaldırarak Arkades'e baktı. "Elbette, ben uzman değilim. Ama belli ki Kuzgun'un gücü hızında. Bana öyle geliyor ki onun hızıyla Furian'ın kas gücü arasında köprü olacak birine ihtiyacınız var."

Leona ve Arkades birbirlerine baktılar ve aynı anda konuştular.

"*Kanşakıyan.*"

Arkades arkasına yaslanıp gözlerini boşluğa dikti.

"Onda, Kuzgun'da eksik olan kavrama gücü ve Furian'ın ihtiyacı olan hız var. İşe yarayabilir."

Leona executus'unun elini sıktı.

"İşe yaramak zorunda," dedi.

Arkades elinin üstündeki ele baktı. Leona'nın teni beyaz, parmakları narin ve ipek gibi yumuşacıktı. Kendi eliyse güneşlerden kahverengiye dönmüş, eski deri gibi çatlaşmış, kılıç tutmaktan ve kumdaki hayat mücadelesinden nasır tutmuştu.

Yutkundu. Cesaret toplar gibi duraksadı. Sonra dona'sının elini eliyle sarıp eğildi ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Yarayacak, Mi Dona," diye mırıldandı. "Söz veriyorum."

Eli Arkades'in dudaklarında esir kalan Leona nereye bakacağını bilemeyerek gözlerini kırpıştırdı. Magistrae büsbütün afallamıştı. Ama Arkades dona'sına cevap verme fırsatı bırakmadan elini bıraktı, bastonunu aldı ve aksayan ayağıyla kapıya yürüdü. Eşikte durup Leona'ya döndü.

"Bu arada, saçlarınız *gerçekten* muhteşem görünüyor."

Topuklarının üstünde dönüp odadan çıktı.

"Hayır!"

Antrenman kılıcı Mia'nın böğrüne hızla çarparak onu dizlerinin üstüne indirdi. Kanşakıyan coşkulu bir çığlıkla öne atıldı ama Arkades çoktan yana çekilmiş, ikinci kılıcını kadının koluna indirmişti. Kanşakıyan arkasındaki Furian'a doğru sendelerken Arkades'in ripostu ikisini de yere serdi.

Üçlü toprak zeminde nefes nefese yatarken iliklerine kadar terlemişlerdi.

"Dinliyor ama duymuyorsunuz!" diye bağırdı Executus, aralarında topallarken. "Sürgün bugüne dek karşı karşıya geldiğiniz hiçbir düşmana benzemiyor. Tek bir amaçla taşınan altı kılıç. Her hareketinizi izleyen sekiz göz. Bende ikisinden de sadece birer çift var ve siz beni bile alt edemiyorsunuz. Dört Kız aşkına, onun nasıl alt edeceksiniz?"

Kuzgun Yuvası'na döndüklerinden beri her döngüyü antrenmanla geçirmişlerdi. Diğer gladyatörler eğitim yapıyordu ama işin aslı bütün gözler çemberin içindeki dörtlüde, rakiplerinin canına okuyan Arkades'teydi. Kavurganyazın sıcağıyla ortalığı kavuran iki güneş, her şeyi altın ve kan rengine boyuyordu. Yeterince dikkatli bakan bir çift göz, ufukta Aa'nın üçüncü gözünün yavaş yavaş yaklaştığını haber veren daha açık mavi çizgiyi seçebilirdi.

Safışık beraberinde *magni*'yi de getirerek yaklaşıyordu. Remus Birliğinin Kartalları o kumlara üç ay öncekinden birazcık daha yakındılar.

"Kalkın," diye kükredi Arkades. "Kararlılıkla hareket edin ve tek vücut gibi saldırın."

"O iş zor," diye homurdandı Kanşakıyan, "hele de iki kişi birbirine zıt amaçlarla saldırırken."

Mia alnındaki teri silerken çemberin karşı tarafındaki Furian'a ters ters baktı. Yenilmez de obsidiyen gibi simsiyah parlayan gözlerini ona dikmişti. Güçlükle yerden doğrulup Kanşakıyan'a elini uzatarak kadının da kalkmasına yardım etti. Mia'yı tamamen görmezden gelerek kalkanını aldı ve saldırı pozisyonuna geçti.

Mia elinde talim kılıçlarıyla ayağa kalktı.

"Saldırın!" diye kükredi Executus.

Furian diğerlerini beklemeden Arkades'e saldırıya geçti ve onu kumda geri geri kaçmaya zorladı. Executus yakın zamana kadar çalışmalarda her zaman duruşunu korumuş ve dövüş partnerlerine, zaaflarını onları cezalandırmak için kullanmadan öğretmeyi amaç edinmişti. Ancak son birkaç döngüdür Mia eski şampiyonun ken-

dini ne kadar tuttuğunu daha iyi anlıyordu. Arkades kumda bir tanrıdan farksızdı, olmayan bacağına rağmen su gibi hareket ediyor, şimşek gibi çarpıyor ve dağ gibi dimdik duruyordu. Kılıç darbeleri havayı bile hırpalıyordu, gardı kusursuzdu ve her hatayı neredeyse kemik kıracak bir darbeyle cezalandırıyordu.

Furian'ın hamlesini savuşturan Arkades, şampiyonu sırtüstü yere serip Kanşakıyan ile Mia'ya döndü. İkili birlikte uyum içinde hareket ediyor, Mia uzun boylu kadının hamlelerinden daha aşağıda kaldığı için Arkades'in beline ve bacaklarına saldırıyordu. Adamın karnına yabana atılmayacak bir hamle yaptı ama Kızıl Aslan'ın ripostundan kaçmak için kenara kayınca, ayaklanıp kendini dövüşün ortasına atarak tekrar saldırıya geçen Furian'a çarptı.

"Sen ne yaptığını..."

Şakağına inen tahta bir kılıç Mia'nın ayaklarını yerden kesti. Arkades, Kanşakıyan'ı etkisiz hale getirip gardını kırdığı Furian'ı çenesine indirdiği bir dirsekle yere sermişti. Rastalarını savurarak yere savrulan silahlarını toplamaya çalışan Kanşakıyan, Arkades'in iki silahını birden fırlatıp boynuna ve kalbinin üstüne isabet ettirmesi üzerine okkalı bir küfür savurdu.

Arkades elleri boş, ayağa kalktı. Göğsü hızla inip kalkarak, yenik düşen üçlüye baktı.

"Acınası," dedi.

"Aptal sürtük önüme çıktı," diye homurdandı Furian.

"Ah, Furian," dedi Mia adama dik dik bakarak. "Şu hayatta bir şey öğrendiysem o da bir itin bana sürtük demesine aldırmamaktır."

"İtim, öyle mi?" Furian tozuniçinde hızla ayağa kalkarken Mia da onu aratmayan bir çeviklikle doğruldu.

"Yeter!" diye kükredi Arkades.

Gözlerini birbirinden ayırmayan ikili her an saldırıya geçmeye hazır, yerlerinden kıpırdamadılar. Mia gölgesinin bir barajın gerisindeki su gibi sınırlarını zorladığını hissedebiliyordu. Kontrol altında tutmasa, pençelerini çıkarıp kumun üstünden Furian'ın gölgesine uzanacağından emindi. Dişlerini sıkmış, terden gözlerini kırpıştırarak sakinleşmeye çalıştı. Burada kontrolünü kaybetmesi ve aslında ne olduğunu herkesin anlaması...

"Bu döngülük bu kadar dövüş yeter," diye ilan etti Executus. "Kuzgun, Kanşakıyan, siz korkuluklara gidin. O ipeksinin gardını kırmak için daha sert vurmalısınız. Furian, sen de ayak çalış. Bu düşmanı alt etmek için hızlanmalısın."

Mia ve Furian tek bir kaslarını bile oynatmadan birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Kıpırdayın!" diye kükredi Arkades.

Kanşakıyan düşürdüğü kılıçları alıp avlunun diğer ucuna giderek öfkesini cansız mankenlerden çıkarmaya koyuldu. Mia kıstığı gözlerini Furian'dan ayırmadan, içindeki buz gibi nefretin, savaşçı yakınlardayken hissettiği o mide bulantısı ve açlığa karıştığını hissederek kadının peşinden gitti.

Kahrolası inatçı keçi...

Kanşakıyan'ın yanındaki yerini aldı ve hasır mankeninin üstünde Furian'ın kafasının olduğunu hayal ederek acımasızca saldırmaya başladı. Kılıcını mankenin karnına, göğsüne ve bok yiyen suratına savururken teni terle kaplanmıştı, kâkülleri gözlerinin içine giriyordu.

"Beni öldürteceksiniz," dedi Kanşakıyan başını iki yana sallayarak.

"Huysuzluk yapan Furian, ben değilim."

"İkiniz de aynısınız," diye söylendi kadın. "Neden kendinize karanlık, kuytu bir köşe bulup bir güzel düzüşmüyorsunuz anlamıyorum. Üstünüzden atmış olursunuz."

Mia homurdandı. "Kasap'ın aletinin içime girmesini bin kez tercih ederim."

"O zaman aranızdaki mesele ne?" Kanşakıyan yere kadar inen rastalarını bağlamak için duraksadı. "Dilleriniz zehir saçıyor ama gözlerinizi birbirinizden alamıyorsunuz."

Mia kadının doğru söylediğini biliyordu. Furian'ın müdahalesi olmasa, o ipeksiyi alt edebilirdi. Oysa onun yüzünden herkesin gözünün önünde hırpalanmış ve Leona, Fırtınagözü'nün ilikdoğumlu kodamanlarından birinin himayesine girme şansını kaybetmişti. Ama yine de...

İnkâr edemezdi. Ashlinn'le arasında kördüğüme dönen hislere rağmen, Furian onu kendine *çekiyordu*. Ve Yenilmez'in çekiciliği tartışma götürmemekle birlikte arzunun ötesinde bir şeydi. İnsanın iliklerine işleyen bir şey. Lord Cassius'un yakınındayken hissettiği, şehvetin ötesinde, daha çok... derin bir hasrete benzeyen bir şey. İnsanın kaybettiği bir uzvunu özlemesi gibi. Bir yapbozun eksik parçasını araması gibi.

Ama neden?

Cleo günlüğünde bundan bahsetmişti. Örümceğin sineğin peşine takılması gibi, darkinler de başka darkinlerin peşine düşerek dünyayı kat ediyor ve sonra...

... onu yiyordu.

Ama cehennem aşkına, bu ne anlama geliyordu ki?

Çoğu birdi. Ve yine olacaktı, bir üçün altında, dördüncü yükselterek, birinciyi azat edip ikinci ve üçüncüyü kör ederek.

Ah, Ana, Analaın en karası, ben neye dönüştüm böyle?

Mia başını iki yana sallayarak yere tükürdü.

"En ufak bir fikrim yok," dedi.

"O zaman biraz kafa yorup bir çözüm bulsan iyi olur," diye uyardı Kanşakıyan. Çünkü hayatımızın müsabakasına bu halimizle çıkarsak safışık gelmeden üçümüz de Ocak'taki yerimizi almış oluruz, küçük Kuzgun."

Kadın kısık gözlerle korkuluğunu hırpalamaya devam etti. Mia midesinde nefretle dolu düğümlerle avlunun karşısındaki Furian'a baktı.

"Onunla makul bir iletişim kurmak imkânsız. Daha önce denedim. Cahil aptalın teki."

Şak! Kanşakıyan'ın kılıcı hedefine saplandı.

"Furian'ın pek çok şey olduğu söylenebilir," diye homurdandı. "Belki inatçı. Kesinlikle küstah. Ama asla aptal değildir."

"Haydi oradan." Mia korkuluğunun boynuna saldırdı. "Onunla konuşmayı hiç denedin mi?"

"Ah, elbette," dedi Kanşakıyan başını sallayarak. "Kafanı taş bir duvara vurmak gibi. Şeref." *Şak!* "Disiplin." *Şak!* "Sadakat. Bunlar onun prensipleri. Ama her şeyden önce Yenilmez bir şampiyon ve sen şampiyonluğunun önünde bir tehdit oluşturuyorsun." Kadın omuzlarını silkti. "İnsanların arasındaki en büyük uçurum her zaman gururdur, küçük Kuzgun."

Mia derin bir iç çekerek Furian'a baktı.

"Bu bana fena halde bilgece bir söz gibi geldi."

Şak! Kanşakıyan'ın kılıcı hedefine bir kez daha saplandı.

"Bana ait değil," diye homurdandı. "Körler Kitabı'ndan."

Mia da kılıcını korkuluğunun göğsüne sapladı. "Şu eski Liis yazıtı değil mi?"

"Evet," dedi Kanşakıyan başıyla onaylayarak. "Ezbere bilirim. Cumhuriyet'in her yerinden kutsal metinler okumak zorundaydık." *Şak! Şak!* "Vizka'daki sufiler birliğe alınmadan önce bir dünya görüşün olsun ister. Dünyayı tanırsan kendini de tanırsın."

Mia başını yana yatırıp gözucuyla arkadaşına baktı. Taşlar şimdi yerine oturmuştu. Kanşakıyan'ın vücudunu kaplayan dövmeler. Zaman zaman kapısının altından duyduğu ilahiler.

"... Sen rahibe miydin?"

"Sadece bir çömez." *Şak!* "Son yeminimi etmeye fırsat bulamadım."

"O zaman, cehennem aşkına..." *Şak! Şak!* "Burada işin ne?"

Kanşakıyan omuz silkti. "Korsan istilası. Hızlı bir satış. Bildik hikâye."

Mia içi kalkarak başını salladı. "Fazla bildik."

"Doğduğumda..." Şak! "Sufi adını öyle koymuş."

Mia nefeslenmek için ellerini dizlerine dayayıp iki büklüm durdu.

Kara Ana aşkına, bu sıcak...

"Neyin adını öyle koymuş?"

Kanşakıyan korkuluğa saldırmayı bırakıp alnındaki teri silerek, "Dweymeri adları nasıl konur biliyor musun, küçük Kuzgun?" diye sordu.

Mia, Tric'in Sükût Dağı'nda anlattığı hikâyeyi hatırlayarak başını salladı.

"Küçükken Vizka'ya götürülüyorsun," diye yanıtladı. "Trelene Tapınağı'na. Sufi seni okyanusa doğru kaldırıyor, Ana'ya önünde uzanan yolu soruyor ve sana o yola uygun düşecek bir ad veriyor."

"Bana Kanşakıyan adını verdi," dedi kadın. "İlahişakıyan değil. Duaşakıyan değil. Kanşakıyan. Ve," dedi kılıcını Mia'nın yüzüne uzatarak, "Son kan şarkımın sen ve Furian'ın bokun rengi üstünde anlaşamamanız yüzünden olmasına izin verirsem, bana lanet olsun. Onu becer. Bıçakla. Becerirken bıçakla, umurumda değil. Ama bu işi hepimizi öldürtmeden halletsen iyi olur."

Mia avlunun bir köşesinde hız antrenmanı yapan Furian'a baktı. Mia bakarken o da başını kaldırıp yakıcı siyah gözlerini gözlerine dikti.

İki insanın arasındaki en büyük uçurum her zaman gururdur.

"Siz ikiniz!" diye kükredi. "İşinize dönün!"

Mia iç geçirdi. Ama her zaman olduğu gibi, itaat etti.

"Seni göreceğimi tahmin etmiştim, cadı," dedi Furian.

Mia işini sağlama almak için koridorun iki ucuna baktı. Müşfik Kedi devriye muhafızlarının peşindeydi; Mia'yı yakalama ihtimalleri yoktu. Ama yoldaşı yanında olmayınca karnına oturan açlık ve kaygı düğümü, görmeye geldiği adamın varlığıyla daha da kötüleşmişti. Kırık çatal/maymuncuğunu kasık örtüsünün altına saklayıp Yenilmez'in kapısının eşiğinde durdu.

Bekledi.

Bekle

di

"Kahrolası odana girebilir miyim giremez miyim?" diye hırladı sonunda.

"Madem istiyorsun," dedi Furian tatsız bir bakışla. "Gerçi senin yerinde olsam nefesimi boşa harcamazdım."

Mia yüzünü buruşturarak içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Etrafına bakınca son ziyaretindeki halinden bir fark göremedi. Tsana'nın mabedi, duvara kabataslak çizilmiş Aa teslisi, yanan tütsü.

En azından bu kez Furian giyinikti, hoş, bu duvarların arasında giyinik olmak pek bir anlam ifade etmiyordu ya. Güneşler altında çalışmaktan bronzlaşmış çıplak tenindeki kasları sayılıyordu. Kalıptan yeni çıkmış bir tanrıya benziyordu.

Mia ondan nefret ediyordu. Onu arzuluyordu. Aynı anda hem hiçbiri hem ikisi birden.

Mia gölgesine baktı, duvarda duman gibi dalgalanıyor, yarı şeffaf ellerini Furian'ınkilere uzatıyordu. Yenilmez'in gölgesi titreyerek karşılık verdi ama savaşçı belirgin bir çabayla kontrol atında tutuyor, dipsiz siyah gözlerini Mia'dan ayırmıyordu.

"Kendine hâkim ol," diye kükredi.

Mia çenesini sıkıp gölgesini kendine çekti. Gölge isteksizce, saçları rüzgâra kapılmış gibi dalgalanarak ve sevdiğine veda eden bir âşık gibi elini uzatarak geri çekildi. O anda Ashlinn'i hatırladı. Anlık, izah edilemez bir suçluluk duygusuyla doldu. İki insanı birden istiyor, ikisini de istemiyordu ve kimseye verilmiş sözü yoktu. Ama Furian'la karşılaştırıldığında, bir hain, ballı dudakları ve zehirli dili düpedüz basit bir önerme gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun, cadı?" diye sordu Yenilmez.

"Senden daha fazla cadı değilim, Furian."

"Benim karanlıkla işim yok," dedi Furian çıkışır gibi. "Gölgeleri adımlayarak dominanın evinde hırsız gibi dolaşmıyorum."

"Hayır, sen sadece duvarları başına yıkmakla tehdit ediyorsun, pislik herif."

"Hangi cüretle..."

"Ah, cüret," dedi Mia. "Benimle çoğu insanın arasındaki fark bu."

"Ben bu birliğin şanı için dövüşüyorum. Dominamızın şanı için."

"Fırtınagözü'nde dominamızın hami bulmasına engel oldun!" diye tısladı Mia. "Çükünü kasık örtünün altında tutsan yeterdi, o ipeksinin canına okumama izin verseydin Leona şu anda memelerine kadar altına batmış olurdu."

"Sürgün'le karşılaşmanda karanlığı çağırdın," dedi Furian kollarını göğsünde kavuşturarak. "Messala'nın konağında şeytani oyununla kazanmana göz yumsaydım bu birliği lekelemiş olacaktın. Kursağımdan haksız tek bir lokmanın geçmesine izin vereceğime hak etmediğim bir galip tacını başıma takmadan, açlıktan ölmeyi yeğlerim."

"Hak etmediğin mi?" Mia kulaklarına inanamıyordu. "Canın cehenneme, küstah domuz. En son ne zaman bir kumkurdu öldürdün?"

"Onursuzca kazanılmış bir zafer zafer değildir," diye yanıtladı Yenilmez. "Bu birliğe büyülerini kullanarak daha fazla sahte övgü kazandırmana izin vermeyeceğim."

"Ama sen aynı büyüleri yoluma taş koymak için kullanacaksın, öyle mi?" Mia sesini yükselttiğini fark edince öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. "İpeksiyi alt etmeme engel olmak için karanlığı çağırdın. Sence de bunda birazcık iki yüzlülük yok mu?"

Furian yumruklarını sıkarak ona doğru yürüdü.

"Git buradan, Kuzgun."

Gölgesi duvarda Mia'nınkine doğru süzüldü. Mia'nın gölgesi pençelerini çıkarıp onu karşılamak için ayağa kalktı ve yılan gibi şahlanıp kıvrılarak ona doğru uzandı. Mia odanın buz kestiğine, ensesindeki tüylerin diken diken olduğuna, karnındaki açlığın onu tek lokmada yutacak kadar şiddetlendiğine yemin edebilirdi.

"Hayır."

Gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Karanlığı içine dönmeye zorladı. Bu iş planladığı gibi gitmiyordu. Öfkesini kontrol altına alıp sağduyuyla yaklaşması gerekiyordu. Furian'ın varlığının ona ne yaptığını, onu neden şiddete heveslendirdiğini, bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Tek bildiği...

"Anlaşmak zorundayız," dedi gözlerini açıp yalvarır gibi ellerini uzatarak. "Furian, bak, kumda da böyle dövüşürsek, sen, ben, Kanşakıyan, hepimiz paramparça oluruz. Bunun dominaya ne faydası olabilir?"

Furian, "Sen cadılığını kullanmayınca kendini değersiz hissedebilirsin," dedi göğsünü yumruklayarak. "Ama ben Yenilmez'im. Talia'da yanan güneşler altında bir saate yakın dövüştüm, galip tacımı kazanmak için iki düzine adamı..."

"İşkah adam değil ki! Messala'nın konağında nasıl dövüştüğünü sen de gördün. Elinde iki kılıç olsa hangimiz olsak onunla boy ölçüşebilirdik. Ama altı kılıç? Ölümüne bir dövüşte? Hepimizi lime lime eder!"

"Kendine nasıl dayanabiliyorsun?" Yenilmez başını iki yana salladı. "Baba'ya ya da Kızlarına hiç inancın yok mu? Kendine hiç inancın yok mu? Sadece gölgeler, karanlık ve kandırmaca."

"Sakın beni tanıdığını sanma hatasına düşme, Furian." Mia adamın titreyen gölgesine bakarak başını salladı. "Daha kendini bile tanımıyorsun."

"Defol."

"Yoksa misafir mi bekliyorsun?" Mia yatağa baktı.

Furian'ın gözleri büyüdü, alnı hiddetle kırıştı. Mia'yı itmek için elini kaldırdı ama Mia daha hızlı hareket ederek elini itti ve kolunu koluna doladı. Furian onu bileğinden tutup sırtını duvara çarptı, bir süre hırlayıp birbirlerine küfrederek boğuştular. Mia bu mesafeden Yenilmez'in terinin kokusunu alıyor, teninin sıcaklığını hissediyordu; artık hiddet, şehvet ve açlık iç içe geçmişti. Mia kasık bezinin altından erkeğin sertleşen ve kalçasına değen aletinin sıcaklığını duyabiliyordu. Onu öpmek, ısırmak, boğmak, ona sarılmak, onunla düzüşmek, onu öldürmek istiyordu. Dudaklarının arasında sadece bir santim boşluk vardı, Mia dişlerini açığa çıkararak hırlarken kalbi hızla çarpıyordu.

"Aa merhamet et..." diye soludu.

Mia, Yenilmez'in bakışlarını takip etti ve duvardaki gölgelerini görünce nefesi kesildi. İki yılan gibi birbirine dolanan gölgeleri duman gibi kıvrılıp bükülüyordu.

Biçimlerini tamamen kaybetmiş, birbirine dolanan iki biçimsiz karaltıya dönüşmüşlerdi. Mia gölgelerinin Müşfik Kedi ya da Tutulma yanındayken olduğu gibi, normalden iki kat daha koyulaştığını fark etti. Oda fark edilir şekilde soğumuştu ve tüyleri diken diken olan Mia arzudan titriyordu.

Furian yüzünde dehşetle onu itip hızla geri çekildi. Gölgeleri birbirine düğümlenmeye devam ederken Aa'nın kötülüğü kovma işaretiyle üç parmağını havaya tuttu. Düğümlenmiş saç tutamları gibi gölgeler yavaşça birbirlerinden ayrılıp insan biçimlerini aldılar. Kolları, elleri ve parmak uçlarıyla birbirlerine tutunmaya devam ediyorlardı. Furian biraz daha geri çekilince gölgesi hızla yerine döndü. Mia'nın gölgesi ise duvarda kabaran bir okyanus gibi kıvrılıp bükülmeye devam ediyordu.

"Biz neyiz?" diye sordu Mia nefes nefese.

Furian'ın göğsü hızla inip kalkıyor, uzun saçları başına buyruk hareket eder gibi dalgalanıyordu. Saçını toplayıp başının arkadan düğüm yaparken, "Biz hiçbir şey değiliz," diye hırladı.

"İkimiz *aynıyız*. Biz buyuz, Furian."

"Ben, " dedi Furian duvardaki teslisi işaret ederek. "*Buyum*. Aa'nın sadık ve tanrı korkusu olan bir kuluyum. Onun ışığıyla aydınlanmış, onun öğretileriyle eğitilmiş bir kul. Ben," dedi tahta kılıçları işaret ederek, "b*uyum*. Gladyatörüm. Aşılmaz. Dağılmaz. Yenilmez. Ve *magni*'yle arama bin ipeksi de girse, öyle kalacağım."

"Yani önemli olan tek şey *magni* mi? Senin için Özgürlük bu kadar önemliyse..."

"Mesele özgürlük değil," dedi Furian. "Aramızdaki diğer fark da bu. Gladyatör olmak senin için sadece taşıdığın bir maske. Benim içinse kum, kalabalık, şan, uyanma nedeni. Nefes alma nedeni."

Furian odada ilerleyerek kapıyı bir süre dinledikten sonra açtı. Mia'ya dik dik baktı, ona elini sürmek istemediği her halinden belliydi.

"Git buradan, Kuzgun."

Mia onu ikna edememişti. Yaklaşamamıştı bile. Şu aptal gururu yok muydu. Aptalca şeref anlayışı. Kim ve ne olduğundan bu denli korkması. Mia anlamıyordu. İkisi de darkin olmalarına rağmen aslında birbirlerinden çok farklıydılar. Gölgelerde ne tür bir yakınlıkları olursa olsun, burada, bu hayatta, bu bedenler içinde, birbirlerinden safışık ve zifirgece kadar farklıydılar.

Zincirlerini göremiyorsan, anahtar ne işe yarar?

Ve böylece, iç geçirerek şampiyonun odasının eşiğinden geçip koridora çıktı.

"Seni ne böyle yaptı?" diye sordu usulca. "Bundan önce neydin?"

"*Magni*'den sonra senin de olacağın şey."

Kapıyı suratına kapamadan önce Furian'ın dudaklarından üç kelime daha döküldü.

"Koca bir hiç."

21. BÖLÜM

LÜTFEN

"Vay vay," dedi Sidonius. "Gölgekedi yanında kimi getirmiş."

Mia çömeldiği köşede Adımlamanın sersemliğini üstünden atmaya çalışıyordu. Kışla zifiri karanlıktı ve derin sessizliği sadece horlama sesleri ve uykudaki gladyatörlerin mırıltıları bozuyordu. Hasırının üstünde yan yatan Sidonius'un gözleri çok az aralıktı. Müşfik Kedi, Mia'yı adamın uyanık olduğu konusunda uyarmıştı ama sırrını nasıl olsa biliyordu. Yani, bazı sırlarını...

Bildiklerini saklamanın anlamı yoktu.

"Bana da atıştıracak bir şeyler getirdin mi bari?"

Mia gülümsedi, mutfaktan çaldığı bir kalıp peyniri adama attı. Sidonius sırıtarak bir ısırık aldı ve ağzındaki parçayı yutmadan konuştu. "Kilise'deki bir oduruktan bile sinsisin," dedi.

"Uyumayıp beni mi bekledin? Çok tatlısın."

"Hayır, aslında beni, magistrae, binici kamçısı ve kuştüyü bir yatak içeren güzel bir rüyadan uyandırdığını söylemeliyim."

"Magistrae mi?" Mia kaşını kaldırdı.

"Olgun kadınlara zaafım var, küçük Kuzgun."

"Senin iki memesi, bir deliği ve atan bir kalbi olan her şeye zaafın var, Sid."

"Hah! Beni iyi tanımışsın," dedi iri adam sırıtarak. Peynirini kadeh kaldırır gibi ona uzattı. "Ama Dört Kız aşkına, tarzını seviyorum."

"Furian'ın da aynısını söyleyememesi çok yazık."

"Ah, demek oradaydın. Nasıl, çükü büyük mü bari? Etrafta bu kadar caka satarak dolaşan bir adam genellikle pantolonun içindeki yerfıstığını saklamaya çalışıyordur."

Mia Furian'ın aletini kalçasında hissedişini hatırlayınca sızısını gidermek için bacaklarını birbirine bastırdı. Yenilmez'le geçirdiği dakikalardan sonra gergin hissediyordu. Huzursuz ve içi içine sığmıyor gibi. Hepsini bir kenara atıp kafasını boşaltmaya çalıştı.

"Onunla yatmaya gitmedim, Sid," dedi. "Gebermeme sebep olmasın diye onu ikna etmeye çalışıyordum."

"Eski bir dünya gezgini olarak şunu söyleyebilirim, yabancılarla gerilen ilişkileri düzeltmede elle muamelenin insana ne kadar hızlı yol kat ettirdiğini bilsen şaşarsın."

Mia yerdeki samanı ayağıyla Sid'e atarken kendini tutamayıp sırıttı. "Sen domuzun tekisin."

"Dediğim gibi, beni çok iyi tanıyorsun, küçük Kuzgun."

"Furian'la birlikte dövüşmeyi öğrenemezsek, o ipeksi bağırsaklarımdan sosis yapar."

"O kadar mı korkunç?"

"Ondan korkmuyorum, hayır. Ama kılıçta ondan iyisini görmedim."

"Ah, öyle mi? Kılıç kullanan kaç kişi gördün ki?"

"Hiç az değil."

Sid, "Peh," diyerek sırtını duvara yaslayıp Mia'yı tepeden tırnağa süzdü. "Sır küpü gibisin. Bahse girerim daha on sekizinde bile değilsindir. Sıska bir şeysin ama kılıçta benden hünerlisin. Ama bir ipeksiye akşam yemeği olmanın her zaman bir alternatifi vardır, değil mi?"

"Neymiş o?" dedi Mia göğüs geçirerek. "Furian'ı uykusunda öldürüp Leona'nın ben ve Kanşakıyan'ı dayanılmaz bir çükkafalı olmayan biriyle takım yapması için dua etmek gibi mi?"

Sidonius ellerini kaldırıp kanat çırpmayı hatırlatan bir hareket yaptı.

"Uçup gitmek gibi, küçük Kuzgun."

"Öyle bir seçenek yok."

Sid güldü. "Bu hücreye on dört yaşındaki bir oğlanın çavuşu tokatladığından daha sık girip çıkıyorsun. İstediğin zaman çıkıp gidebilirsin. Şampiyon Çükkafa yüzünden nalları dikeceksen neden kaçmıyorsun?"

Mia derin bir iç çekti. "Öyle bir şey yaparsam buradaki herkes idam edilir."

"Haydi oradan," dedi Sid. "Seni izliyorum, Kuzgun. Bizi izlemeni izliyorum. Arkades'i. Leona'yı. Furian'ı. Beni. O gölgeli gözlerin arkasındaki çarklar sürekli dönüyor. Göldeki en soğuk balık olduğunu düşünmesem de herhangi birimizin ölümünün umurunda olduğunu söyleyemezsin. Hele hepimizin *venatus*'ta bir şekilde ortadan kalkma olasılığımızı düşününce. Söylesene, ne çeviriyorsun?"

"İnan bana, Sidonius," dedi Mia. "Burada yapacağım son şey dolap çevirmek olur."

"Öyle olsun." Sid peynirinden bir ısırık daha aldı, başını salladı. "Sana gerçeği söyleyeceğim, bana eskiden tanıdığım bir kadını hatırlatıyorsun. Bayağı tedirgin edici bir durum. Gözleri sana benzerdi. Teni aynıydı. O da senin gibi sır küpüydü."

"Eski bir aşk hikâyesi desene. Yoksa kalbini mi kırdı?"

"Hayır." Sid başını salladı. "Ben onu hiçbir zaman sevmedim. Ama onu tanıyan erkeklerin çoğu âşık olurdu. Az kalsın bütün Cumhuriyet'i dize getirecekti. Ama sonunda o gölgeli gözleri ve sırları hanesinin canına mal oldu. Kocası. Küçük kızı. Bebeği. Ve bir sürü arkadaşım."

Mia'nın midesi buz kesti. Gözlerini kıstı.

"Kimden bahsediyorsun?"

"Bu evin eski donasından elbette," dedi Sid duvarları işaret ederek. "Hakiki jüstikusun karısı. Alinne Corvere." Başını salladı. "Kahrolası aptal fahişe."

Mia daha sonra, hareket ettiğini bile hatırlamayacaktı. Tek hatırladığı yumruğu Sidonius'un çenesine inince içinin yağlarını eriten çatırtı ve adamın kafasının duvara çarparken çıkardığı ses oldu. İriyarı dövüşçü bir küfür savurdu ve gırtlağına yapışan, yanağına, şakağına, burnuna yumruk üstüne yumruk indiren kızı üstünden atmaya çalıştı.

"Aklını falan mı..."

"Sözünü geri al," dedi Mia tükürür gibi.

"Çekil üstümden."

Mia ve Sidonius yerde boğuşmaya başladılar, Mia'nın yumrukları suratında adeta piyano çalarken iri cüsseli adam onu zapt etmeye çalışıyordu. Yerde yumruklaşarak debelenirlerken, Mia, "Geri al dedim!" diye kükredi. Gürültüye diğer gladyatörler de uyanmıştı. Kanşakıyan hücresinin kapı aralığından onlara bakıyor, kavga çıktığını fark eden Otho ve Felix daha iyi görmek için parmaklıklara yapışmış, tezahürat ediyorlardı.

"Kesin gürültüyü!" diye bağırdı Kasap, uzaktaki hücresinden.

"Teslim oluyorum, Kuzgun," diye haykırdı Sidonius.

"... *mia kes şunu...*"

"Geri al dedim!"

"Neyi geri alayım?"

Sidonius, Mia'nın çenesine, Mia onun boynuna birer yumruk daha indirdi. Nefesi kesilen iri adam Mia'nın saçına yapışıp kafasını parmaklıklara çarpınca Mia'nın dünyası bir gong gibi çınladı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurken adamın apışarasına zalim bir tekme yapıştırdı. İki gladyatör de nefes nefese ve kan ter içinde yere serildiler. Mia'nın ipeksiyle dövüşünden kalan yarası yine açılmış, Sid inleyerek hayalarını tutuyordu.

"... *mia kes şunu, arkades duyacak!..*"

Müşfik Kedi'nin fısıltısı Mia'nın kafasındaki kırmızı pusun arasından süzülüp aklını başına getirdi. Kedi olmayan kedi doğru söylüyordu. Dövüşmeye devam

ederlerse Executus gürültüyü duyacak ve muhtemelen ikisi de kırbaçlanacaktı. Mia, Sidonius'a son bir tekme savurunca adam bir küfürle öteye yuvarlandı. Kamçılanmış bir köpek gibi köşeye çekildi. Mia karşı köşede kalmıştı, kanlı taşın üstünden nefes nefese, dik dik bakıştılar.

"Cehennem aşkına, neydi bu?" derken Sid'in sesi neredeyse bir oktav yükselmişti.

Mia kanlı yumruğu kanlı burnuna değdirdi.

"Kimse onun hakkında böyle konuşamaz."

"Kimin..."

Sidonius gözlerini kırpıştırdı. Hücrenin karşısı köşesinde hırıltıyla, hızlı hızlı soluyan kıza bakarken gözleri kısıldı. Kız uzun, siyah saçlarını kara gözlerinin önünden çekti; o gözler ki Sid'e...

"Kuzgun," diye soludu. "Ve biz burada, Kuzgun Yuvası'ndayız."

... mesele kazanmak olmalıydı.

"Sen... Sen onların..."

Mia içinde bir şeyin biriktiğini hissetti. Sid'den yediği dayağın, kafasındaki zonklamanın ve gözlerine akan kanın arkasında. Ağırlığını duyuyordu. Döngü üstüne döngü, ona eski halini, aslında ne olabileceğini ve elinden alınan her şeyi hatırlatan onca şeyin arasında yaşamak. Furian'ın yakınındayken hissettiği bunalım ve açlık, Ashlinn'in yakınındayken hissettiği kafa karışıklığı ve arzu, onu bekleyen görevin heybeti. Hiçbiri karşısında korku duymuyordu, hayır. Gölgesindeki şey buna izin vermezdi. Ama keder duyuyordu. Eskiye ve aslında olabileceklere özlem.

Ve bir an, sadece bir an çok ağır geldi.

Gösterinin sona erdiğini anlayan diğer gladyatörler saman yataklarına dönmüşlerdi. Mia yaralı dizlerine sarılmış, eğri büğrü perçemlerinin arasından Sidonius'a bakıyordu. Dudakları titriyor, karanlıkta gözleri yanıyordu.

"Sözünü geri al," dedi gözyaşları kirpiklerine birikirken.

"Barış, Kuzgun," diye mırıldandı Sid elini kanayan dudağına bastırarak. "Gücendirdiysem özür dilerim. Ben... Bilemezdim..."

Şaşkın gözlerle ona baktıktan sonra, onları saaran duvarlara döndü. Kırmızı taş, demir parmaklıklar, paslı zincirler. Hiçbiri bu kızı tutamıyordu. Ama o yine de...

"Dört Kız aşkına, özür dilerim..."

Mia, Sid'in gözlerinin ve acımasının teninde bir misali dolaştığını hissederek oturdu. Kendi zayıflığına, Sid'in bakışındaki hüzne dayanamadı, kanayan yumruklarını gözlerinin önünden çekerken öfkesinin yeniden kabardığını hissetti. Öfke duymak, kendine acımaktan kat kat iyiydi. Dövüşün adrenaliniyle parmak uçları seğiriyor, bacakları titriyordu. Kaçmak, dövüşmek ve gözlerini kapamak istiyordu; kafasının içindeki fırtına dinsin, zaman sadece bir saniye dursun istiyordu.

İstediği bu muydu?

Ne istiyorsun?

Kontrolünü kaybetmesi aptallıktı. Öfkesine yenik düşmesi, Sid'in kim olduğunu tahmin etmesine izin vermesi aptallıktı. Ama hata mıydı gerçekten?

Sid babasını tanıyordu. Ona sadakatle hizmet etmişti. Bunca sene sonra, ona hâlâ saygı duyuyordu.

Belki de Mia da bilmesini istemişti.

Belki de onları da tanıyan birini tanımak istemişti. Burada olmanın nasıl bir duygu olduğunu bir nebze de olsa anlayabilen birini.

Gelecek ve Tanrımezarı arenasının boş kumları bütün heybetiyle karşısında dikiliyordu. Onu bekleyen kan, arkasında bıraktığı kan. Hayatının her anı onu bu mücadeleye, bu intikama, başka bir yere spmadan dümdüz uzanan bu yola sokmuşu.

Peki, Mia ne istiyordu, intikamdan başka?

Yokgecenin bitmesine hâlâ saatler vardı.

Uyumak istemiyordu.

Rüya görmek istemiyordu.

Bir zamanlar yuvası ve şimdi olabileceklerin her an bir az daha solan bir hatırlatması olan bu yerde başını hasırlara koymak istemiyordu.

O zaman ne istiyorsun?

"Kuzgun?"

Mia köşesinde sessizce kanayan Sid'e baktı.

"Aa beni affetsin, çok üzgünüm, evlat," dedi.

Mia adamın ona bakmasını istemiyordu, o kadarından emindi. Ve Sid yerinden kalkıp yanına oturunca, o iri kollarından birini omzuna atınca, bu dünyada istediği son şeyin savaşçının onu teselli etmesi olduğunu anladı. Acıma istemiyordu. İriyarı bir herifin ona beceriksizce sarılan ve biraz rahatsız edici kollarının arasında korkak bir çocuk gibi ağlamak istemiyordu. O zamanları geride bırakmıştı. O zamanlar, hanesi gibi ölü ve toprağın altında gömülüydü. O artık Kızıl Kilise'nin Kılıcı'ydı. Zayıf ya da kırılgan bir cam değildi. Çelikti.

Ama yalnız olmak da istemiyordu.

Çömez olduğu zamanları hatırladı. Tric'in kollarında bulduğu unutuşu ve teselliyi. Ama o da artık ölü ve toprağın yedi kat altındaydı. Büyük bir salonda, üstünde bilip bileceği tek anmalığın kazındığı boş bir mezarı vardı. Mia, Şahit Aalea'ya onu özlediğini söylemişti, doğruluk payı büyüktü. Ama daha çok netliğini özlediğini anlıyordu, istemenin ve aynı şekilde istenmenin basit sevinci. Furian'a ziyaretinden kalan ve geçmek bilmeyen o sızı da iyi gelmiyordu.

Aalea ona, *en parlak alevler en hızlı söner,* demişti. *Ama içlerinde bir ömür sürecek bir sıcaklık saklıdır. Bir yokgece aşkta bile. Bizim gibi insanlar için ebediyet vaadi diye bir şey yoktur.*

Sidonius'un gözlerine bakarken ne istediğini nihayet anladı.

Belki ebedi olmayacaktı.

Ama şimdilik.

"... Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi Itreyalı.

Ve Mia tek kelime etmeden
Sid'in omzunun arkasına
merdivendeki gölgeye baktı
ve bir anda kollarının arasından kayboldu.

Rıhtımın sesleri. Yokgece sokaklarında devriye gezerken, "asayiş berkemal" diye seslenen askerler. Okyanustan Kuzgun Sığınağı'na esen rüzgârın hoş serinliği, kışlanın nemli sıcağından sonra Mia'nın içini ürpertiyordu. Eli pencere camının üstünde, camı tıklatmanın sadece bir an uzağındaydı.

"... bu hiç akıllıca değil..."

"Sen kaleye dön," diye fısıldadı Mia. "Ve Turulma'ya sokağı izlemesini söyle."

"... mia, ben..."

"Git."

Kedi olmayan kedi tek ses daha etmeden ondan ayrılınca, Mia'nın gölgesi incelip soldu. Daha Müşfik Kedi uzaklaşırken, onun yanındayken *hep* hissettiği korkunun karnına ince ince süzüldüğünü hissetti. Burada olma korkusu. Ne anlama geldiği ve sonunun nereye varacağı korkusu. Kim olduğundan, ne olduğundan duyduğu korku. Ve o korku soğuk pençelerini tenine geçirmeden, camı tıklattı; parmaklarının boğumları cama önce bir kez, sonra bir kez daha vurdu.

Odada hiç ses yoktu. Mia belki de orada olmadığını, tartışmalarından sonra çekip gittiğini, ona ihanet ettiğini ve ona güvenmemekte haksız olmadığını ispatlayarak...

Pencere açıldı. Ashlinn Järnheim, yüzünde yastık izleri ve uyku sersemliğiyle pervazın öte yanında duruyordu. Gözleri güneş yanığı gökler gibi masmaviydi.

"Mia?" dedi esnemesini bastırmaya çalışarak. "Saat kaç?"

Mia'nın ellerindeki sıyrıkları, morarmış gözünün üstündeki yarığı, çenesindeki morluğu görünce mavi gözleri büyüdü.

"Kara Ana aşkına, sana ne ..."

Mia uzanıp parmağını Ash'in dudaklarına bastırınca sorusu yarım kaldı. İki kız bir süre birbirlerine neredeyse hiç dokunmadan öylece durdular. Dünya nefesini tutmuş gibiydi. Mia kuştüyü kadar hafif parmağını kaydırınca Ashlinn'in gözlerindeki şaşkınlık erimeye başladı. Mia parmağını Ashlinn'in üstdudağının girintisinde, altdudağının yumuşacık kabartısında usulca gezdirdi. Yanağının kavsinde, çenesinin kenarında. Uyandıkça, anladıkça, şaşırdıkça Ash'in nefesi hızlanıyor, çıplak kollarındaki tüyler ayağa kalkıyordu. Ve belki de itiraz etmek için dudaklarını aralayınca Mia eğildi ve onu bir öpücükle susturdu.

Daha önce bir kızı öpmemişti. En azından bu şekilde. Dağ'daki öpüşmeleri bir vedalaşmaydı, belki biraz uzun sürmüştü ama sonuçta bir vedaydı. Oysa bu öpüşme bir davetti, bir sona değil, bir başlangıca nazik, umutsuz bir yakarış. Mia'nın ağzı sözsüz bir soruyla açıldı ve Ashlinn'in ağzına değdiği anda eridi. Ashlinn'in ürperdiğini, dilinin diline kuştüyü hafifliğindeki sürtünüşünü hissedince cevabını almış oldu.

Mia dudakları bir an bile ayrılmadan, pencereden içeri tırmandı. Kolları birbirine dolanmış, elleri keşifteydi. Mia öpüşmelerine sadece Ashlinn'in geceliğini başından çekecek kadar ara verdi. Geceliğin altında bir şey yoktu, Ash tek bir hareketle muhteşem bir şekilde çırılçıplak kalmıştı. Mia görüntünün, güneşlerışığının Ash'in boynunu, yuvarlak hatlarını ve bacaklarının arasındaki gölgeyi okşamasının tadını çıkarmak için bir an duraksadı.

"Mia, ben..."

Mia geri çekilip ağzını Ash'in boynuna bastırdı. Kızın göğsü hızla inip kalkıyordu, yanakları kızarmıştı, hiçbir anlama gelmeyen kelimeler mırıldanarak başını arkaya atıp Mia'nın daha aşağıya, memelerine inmesine ve dilini çakıltaşı sertliğindeki pespembe meme ucunda dolaştırmasına izin verdi.

İkisi birlikte yatağa çöktüler. Ash'in elleri Mia'nın göğsünü ve kalçalarını saran ipleri koparırcasına açarken Mia onun ensesini dişliyordu. Aklındaki her tür soru artık boğulmuş, nefesi onu konuşturmayacak kadar hızlanmıştı, Mia'yı kendine çekerken dudakları aralıktı. Artık ten teneydiler ve tatlı sırların hepsi parmaklarının ucundaydı. Ellerini kaburgalarından aşağı, kalçalarının üstünden poposuna doğru kaydırırken Mia onu bacağıyla sarıp iyice kendine çekti.

Ash'in parmaklarının uyluğunun iç kısmında dolaştığını hissederken belkemiğinden yukarı tırmanan simyevi heyecan gözlerinin arkasındaki karanlıkta kıvılcımlar çakmasına neden oldu. Kendi eli de aşağıya, Ash'in gergin karnının üstünden bacaklarının arasındaki sarı tüylere kaydı. Elleri hedeflerini aynı anda bulurken öpüşleri derinleşti, iç çekişleri o öpüşlerin arasında boğulup gitti. Ash'in akıllı parmakları bacaklarının arasında ustalıklı daireler çizerken Mia'nın sırtı yay

gibi gerildi. Boştaki eliyle memesini okşarken diğer elini Ashlinn'in bacak arasında işe koşmuştu. Ash'in acı çektiren ağır ritmine uygun hareket ederken, bir yandan da inlemelerini dinliyordu.

Bu, bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. İçinden geçen sarsıcı akım onu parmak uçlarına kadar ısıtan sonsuz ve felç edici öpücüklerle bütünleşiyordu. Zaman durmuştu; dünyada birbirleriyle adeta alay eden dilleri, nefes nefese iç çekişleri ve bacaklarının arasında hızla artarak bütün vücudunu ateşe veren sıcaklık dışında hiçbir şey kalmamıştı.

"Ah, Tanrıçam, evet," diye fısıldadı Mia.

"Sakın durma," diye yalvardı Ashlinn.

Dudakları bal gibi ılık ve yumuşaktı ve Mia'nın parmakları, şişkin tomurcuğun üstünde ileri geri yuvarlanırken vücudu kıvrılıp bükülüyordu. Aşağısı o kadar sıcak, kaygan ve titrekti ki Mia'nın içindeki açlık çok geçmeden dayanamayacağı bir seviyeye tırmandı.

Burnunu Ashlinn'in boynuna sürterek, "Tadını almak istiyorum," diye soludu.

"Ah, evet... evet."

Eriyen buz gibi ağır ağır aşağı kaydı. Diliyle Ashlinn'in boynundan aşağı inen bir çizgi çekerken genç kızın sırtının yay gibi gerildiğini, ayak parmaklarının kıvrıldığını fark edip gülümsedi. Memelerine ulaşınca birini ağzına aldı ve parmaklarını bacak arasında kıpırdatmaya devam ederken onu bir süre emdi. İçinde çöl kurağı gibi bir susuzluk vardı ve Mia o susuzluğu gidermenin sadece bir yolunu düşünebiliyordu. Onu tatlı ve karanlık bir yerçekimi gibi peşinde, aşağıya doğru sürükleyen bir yol.

Her zaman daha aşağı.

Mia kaburgalarını, karnını uzun ve telaşsız öpücüklere boğarken Ash yayıldığı şiltenin üstünde inliyordu. Mia bir süre duraksadı ve bir yandan diliyle göbek deliğinin etrafına yakıcı çemberler çizerken tırnaklarını Ash'in teninin üstünden kaydırdı. Ash'in arzusunun belli belirsiz bir lavanta kokusuna karışan baş döndürücü aromasını içine çekti.

Kız, "Lütfen, Mia," diye soludu.

Ashlinn'in aralık duran bacaklarından aşağı kayarken dilini o sarhoş edici sıcaklığa yaklaştırdı. Ash'in uyluğu ile cinsel organın arasında koyu renkli küçük bir ben vardı. Mia gizemli bir gülümsemeyle o beni yaladı.

"Lütfen ne?" diye fısıldadı.

"*Lütfen*, Mia.."

Mia dudaklarını büzdü ve Ashlinn ürperirken bacak arasına hafifçe üfledi. Daha önce onun tadına bakılmıştı ama onun bunu hiç yapmamış olması heyecanını

artırıyor, içini titretiyordu. Acele etmeden her anın, heyecanının tadını çıkarmak istiyordu ama Ash parmaklarını saçlarının arasına daldırıp titrek bir iç çekişle onu kendine bastırdı.

Öpüşünün baskısıyla aralanan, şehvetle ıslanmış ipeksi bir yumuşaklık. Mia dilini yavaş hareketlerle bir uzatıp bir geri çekerek Ashlinn'in katlarının arasında dolaştırdı. Ashlinn ağlamaklı bir ses çıkararak iç geçirdi ve kalçalarını kıpırdatarak Mia'yı kendine bastırdı. Mia açlık ve susuzluğun etkisiyle kendini kaptırmış, diline yayılan sıcacık nektarın tadına teslim olmuştu. Ashlinn'in dolgun memelerini çimdiklerken çıkardığı seslerden büyük bir zevk alarak ellerini kızın poposuna kaydırdı.

Zaman bütün anlamını yitirmiş, her saniye bir yıla, her yıl bir kalp atışına dönüşmüştü ve aralarındaki ısı gittikçe artarken Ash artık daha yüksek, daha sıcak, daha parlak bir yerdeydi. İniltileri gittikçe uzayarak yükseliyordu, sırtını yay gibi gererek Mia'nın başını bacaklarının arasında sıktı ve artık daha fazla gerilemeyince ayak parmaklarını göğe kaldırıp dünyanın sonu gelmiş gibi çığlık attı.

Ash'in vücudu bez bebek gibi kendini bırakırken Mia dilindeki tadının ve küçük zaferinin verdiği gücün keyfini çıkararak minik daireler çizmeye devam etti. Dilini Ash'in yapraklarının arasına kaydırıp onu inletirken sırıtıyordu. Kız sonunda daha fazla dayanamadı ve "Yeter Tanrıça aşkına, yeter," diye inleyerek onu yanına çekti. Mia'yı kollarının arasına alıp uzun bacaklarını beline sardı ve birbirlerinin bedenlerinde eriyip tek vücut olurken, uzun ve açlık dolu bir öpüşte buluştular. Ash'in tadı ikisinin de diline bulaşmıştı ve Mia o tatta boğulduğunu hissetti; gözkapakları titreşiyor, yaşadığı bu an ona o kadar doğru, o kadar tatlı geliyordu ki hiç bitmesin istiyordu.

Ama sonra acıyla iç geçirdi. Ashlin poposuna bir şaplak indirip dudaklarını neredeyse kanatacak kadar sert ısırmıştı.

"Ay," dedi. "Bu ne içindi?"

"Beni yalvarttığın için," dedi Ashlinn dudağını büzerek.

"Ah?" dedi Mia dudağını onunkine değdirerek. "O sırada bir şikâyet duyduğumu hiç sanmıyorum."

"Havalara girme, Corvere. Seninki acemi şansıydı."

"Ah, cidden mi?"

Ash burnunu boynuna sürtünce gülüşmeleri ılık ürpertilere dönüştü.

"Cidden," dedi Ash, dişlerini tenine sürterek.

"O zaman... belki de dona bu acemiye bir gösteri yapmak ister."

"Lütfen de."

"Ben... ah!"

Ashlinn saçını tutup başını arkaya çekerken kalçasına sıkı bir şaplak daha indirince Mia küçük bir çığlık attı. Ash dişlerini şahdamarının ram üstüne sürterek dudaklarını Mia'nın boynundan kaydırırken, ıslanan uyluklarına tırnaklarıyla ateşten ve buzdan çizgiler çiziyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Ash, Mia'nın boynunu dişleyerek. "de."

Mia kalbinde hiç kimsenin önünde eğilmemişti. Ne Kilise'de ne arenada ne de yatak odasında. Bir an önce kontorlü bırakıp kollarındaki kızı her dokunuşu ve her hareketiyle tutuşturmaktan büyük keyif alsa da küçük teslimiyet anlarında daha büyük bir sevinç saklı olabilir miydi acaba?

Ash'in esinti kadar hafif parmakları teninde dans ediyordu. Diliyle ağzı inerek, hızla inip kalkan göğsüne gittikçe daralan bir sarmal çizmeye başlayınca Mia karnının gerildiğini hissetti.

"Söyle," dedi Ash, Mia'nın meme ucunu diliyle okşayarak.

Pencereden içeri dumanlı bir ışık süzüyordu. Ashlinn aşağı inerken hiçbir şey görmeden, duymadan, konuşmadan sadece hissetmek isteyen Mia gözlerini kapadı. Bedeninde bir öpücük şelalesi çağlarken Ash'in elleri her yerde gibiydi. Mia bacaklarının kendiliğinden aralandığını hissetti, aralarındaki sızı tatlı bir işkenceden farksızdı. Nefesi boğuklaşıyor, kalbi heyecanla çarpıyordu. İçinde, bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir his tomurcuklanıyordu. Ashlinn diz çöküp bacaklarının arasındaki şişkin dudaklarını sıcak nefesiyle okşarken, Mia Tric'le, Aalea'yla, Aurelius'la ya da yanındaki altın güzellikle yaşamadığı bir arzuyla yanıyordu.

"Söyle..."

Ash'in dilini inanılmaz bir hafiflikle sürtmesi Mia'yı yerinden sıçrattı.

"... Lütfen de..."

Mia başını kaldırdı, tadını almak için hazır bekleyen Ash'e baktı. Kalp atışları o kadar hızlanmıştı ki ciğerlerindeki havasızlıktan başı dönüyordu. Gözlerini bir kez daha kapayıp başını arkaya, kendini teslimiyete bırakırken kemiklerindeki bütün gerilimin boşaldığını hissetti.

"*Lütfen*," diye soludu.

Ashlinn dudakları ve diliyle işe koyulurken Mia'nın dudaklarından uzun bir inilti süzüldü. Kızın bu becerileri nerede edindiği konusunda hiçbir fikri yoktu: Aaela mı, yeni bir âşık mı, eski bir sevgili mi? Ama Tanrıça biliyor ya kör ediciydi. Ash bir maestro, aralarındaki ezgi zamandan bile eskiydi. Kızın dilinin her dokunuşuyla içindeki sıcaklık artıyor, nefesi biraz daha kesiliyor, çarşafın üstüne kapanan yumrukları biraz daha sıkılıyordu. Ashlinn parmağını içine kaydırıp o alev alev yanan sıcaklığını okşamaya başlayınca Mia ayak parmak uçlarına kadar çatırdatan simyevi bir akıma tutulmuş gibi oldu.

"Ah, Tanrıçam..."

Karşısında çaresiz olduğu bu şehvet ve özlem kasırgasına teslim olurken içindeki sıcaklığa dayanması neredeyse imkânsızdı. Ashlinn merhamet nedir bilmiyordu. Dilini dokunuşunun ritmine uydurarak hareket ettirirken, Mia'nın sırtı yay gibi gerilmiş ve dudakları kusursuz bir O şeklini almıştı. Ellerini kızın saçlarının arasına daldırıp onu iyice kendine bastırdı. Titremekten nefes alamıyor, düşünemiyor, artık bitmesi için yalvarmanın dışında konuşamıyordu. Ashlinn'in elinin kıpırdadığını, ilkine ikinci bir parmağın eşlik ettiğini hissettiği anda kalçaları kontrolsüz bir şekilde sarsılmaya, gözlerinin arkasında siyah yıldızlar çakmaya başladı. İçindeki alev öylesine şiddetlenmişti ki kendini kaybetti ve bin güneşin ateşiyle kör olmuşçasına, sessiz bir çığlık attı.

Dudaklarında ıslak ve tuhaf bir şekilde tatlı dudakların dokunuşunu hissetti. Gözlerini açınca üstüne eğilmiş güzel bir kızın ona gülümsediğini gördü.

Güvenmemesi gereken bir kız.

Sevmemesi gereken bir sevgili.

Kalbi göğüskafesinde çırpınırken soluğunu bulmaya çalıştı.

"Etkileyiciydi..."

"Geç bile kalmıştı," dedi Ashlinn sırıtarak.

Mia onu öpmek için kendine çekerken az önce yaşadığı orgazmın titreşimini kemiklerinde hissediyordu. Uzun ve tatlı bir öpüşmenin ardından dudakları nihayet ayrılınca Ashlinn kendini yatağa bırakıp hoşnutlukla iç geçirdi.

Mia bacakları titreyerek yataktan kalktı. Komodinin üstünde gümüş sigaralığını buldu ve bir sigara yakıp çarşafların arasına döndü. Ashlinn kollarını ona sardı ve elini tutup yaralı boğumlarını öptükten sonra iyice sokulup burnunu boynuna değdirdi. Mia sigarasından derin bir nefes aldı; tatlı, ağır dumanın ciğerlerini doldurduğunu hissetti.

"Çok sigara içiyorsun," diye mırıldandı Ash.

"Gerginliği alıyor," dedi Mia.

"Seni geriyor muyum yoksa?"

Mia cevap olarak elini uzattı. Normalde kaya gibi sağlam dururdu; kılıcı tutuşunu zayıflatacak en ufak bir titreme olmazdı. Ama şimdi elleri titriyordu.

"Ah, zangır zangır titriyorsun, aşkım," dedi Ash yumuşacık bir sesle. "İlk sefer kızlarda bu etkiyi yaratıyor, hımm?"

"O zaman seninkini görelim, ukala."

Ash elini kaldırdı ve ne kadar saklamaya çalışsa da Mia onun da titrediğini görebiliyordu. Kızın göğsü ona yaslıydı ve altındaki kalbinin en az kendisininki

kadar hızlı attığından emindi. Parmaklarını Ash'inkilere kenetlerken aralarındaki güçlü akımı hissetmemesi imkânsızdı. Susuzluğunun dinmediğini fark etti.

"Belki sen de sigaraya başlamalısın."

Ash yüzünü buruşturdu. "Korkarım tadı hoşuma gitmiyor."

"Ben tatlandırabilirim..."

Mia sigarasına asılıp büyük bir nefes çekti. Parmak uçlarıyla Ash'in çenesini tutup ona doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırıp ağzının içine üfledi. Sigara kâğıdı yüzünden dudakları şekerliydi ve öpüşmeleri hararetlenirken dillerinin etrafında karanfil kokulu bir duman dans ediyordu. Ash vücudunu onunkine yasladı ve başını yana yatırarak iç geçirdi. Mia elini kızın sırtında dolaştırırken tüylerinin diken diken olduğunu hissedince bacaklarının arasındaki tatlı sızı yeniden canlandı. Ash ağzını kapadı ve öpüşmelerine son vermeden önce Mia'nın dilini emdi.

"Hiç fena değil," dedi gri dumanı üflerken. "Yine de sigaraya başlamayacağım."

Mia omuz silkti ve sigarasından bir nefes daha çekti. Ashlinn tekrar ona sokulunca, kolunu omzuna sardı. Bir süre hiç konuşmadan, yokgecenin seslerini dinlediler. Mia kollarının arasındaki kızı dikkatle süzdü; narin kıvrımlarını, belindeki iki gamzeyi gözleriyle okşadıktan sonra uzun kızıl saçlarını kenara itti ve...

... sırtını kaplayan dövmeyi açığa çıkardı.

"Bu ne?" diye fısıldadı.

Ashlinn gerildi, hızla doğrulup saçını omzunun arkasına attı.

Mia sadece bir an görmüştü ama Ash'in sol omzundaki karmaşık çizgileri, taramaları, yazıya benzer tuhaf şeyi ve kavisli bıçak şeklini görmüştü.

"Tek bir şart var," demişti Solis parmağını havaya kaldırarak. "Müşterin için önemli bir husus. Eski Aşkah dilinde yazılmış ve bir oğlun bıçak kısmının şekli verilmiş bir mühür taşıyan bir harita."

... Tanrıça aşkına.

"Harita," dedi Mia. "Duomo'nun haritası."

Ash yumuşak bir sesle, "Buraya bunun için mi geldin?" diye sordu.

Mia kaşlarını çattı, sigarası dudaklarının arasında zıplayarak, "Efendim?" dedi.

"Tutulma sürekli çevremde dolaşıyor. Belki daha önce görmüştür." Kız mavi gök bakışlarını Mia'ya sabitledi. "Belki de iyice görmenin en kolay yolunun giysilerimi çıkarmak olduğunu düşünmüşsündür, ne dersin? Akıllıca bir hamle, Corvere."

"... Böyle mi düşünüyorsun?"

"Ben hiçbir şey düşünmüyorum." Ash omuzlarını dikleştirip haritanın tamamen görünmez olmasını sağladı. "Bu yüzden soruyorum."

"Ash, en ufak bir fikrim yoktu. Duomo'nun haritası neden sırtına yaptırdın?"

"Dövme değil," dedi Ash Mia'nın yanağındaki çifte halkayı işaret ederek. "Senin damgan gibi, simyevi."

Ne olduğunu o anda idrak eden Mia gözlerini kırpıştırdı. "Yani seni öldürürlerse..."

"Damga kaybolur. Haritayı ele geçiremezler." Kız omuz silkti. "Ateşle oynayan insanlar yanmayı bekledikleri zamanda daha iyi iş çıkarırlar."

Mia'nın kafasında onlarca soru belirmişti. Bu haritanın neden Ashlinn'in onu tenine silinmez bir şekilde damgalatacağı kadar önemliydi? Duomo ve Scaeva'nın onu elde etmek için birbirlerine açıkça tavır almayı kafaya koyacak kadar istemelerinin nedeni neydi? Harita nereyi gösteriyordu? Ve daha az önce kollarının arasında olan kızın bu işteki payı neydi?

"Bana anlatmadığın çok fazla şey var, Ashlinn."

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim, Mia."

"Ne gibi?"

Ashlinn Mia'nın gözlerinin içine bakarak yutkundu.

"Buraya neden geldin? Neden şimdi?"

"Çünkü seninle olmak istedim."

"Ama neden?"

Mia sigarasından bir nefes çekerek cevabı düşündü.

"Çünkü düşünüyordum. Beni bu noktaya getiren şeyleri. Beni bugün olduğum insana dönüştüren her şeyi ve seçme şansım olsa yapabileceklerimi. Sonra daha fazla düşünmek istemedim."

"Yani hepsi bu kadar mı?" Ashlinn'in yüzü ifadesiz, sesi sakindi ama Mia güneşler yanığı mavi gözlerin gerisinde fırtınanın kabardığını hissediyordu. "Sadece kafanı dağıtmak için geldin?"

"Çok tatlı bir kafa dağıtma şekli."

"Espri yok," dedi Ashlinn. "Bozuk bir hamam musluğu gibi, bir sıcak bir soğuk su akıtıyorsun ve eğer amacın nahoş duyguları kafandan atmak için şipşak iş pişirmekse, tamam. Bunu tenimdeki dövmeyi görmek için dalavere çevirmene tercih ederim. Ama hangisi olduğunu bilmeliyim."

"İkisi de değildi, Ash."

"Yalanın tadını almak konusunda ustayım, Mia."

Mia iç geçirerek başını salladı. Yokgece sokaklarında kimseye görünmeden Ash'e ulaşmaya çalışırken, yol boyunca bunu düşünmüştü. Neden daha önce doğru gelmezken şimdi öyle hissettiğini çözmeye çalışmıştı. Furian'la kavgası onu ateşlediyse Sid'le kavgası o ateşi söndürmeye yetmemişti. Ama durum bu kadar basit değildi, mesele anne ve babasıyla ilgili düşüncelerden ya da o kalede kilit altında

olduğunu acı verici bir şekilde hatırlamasından, eski hayatıyla ya da olacaklarla ilgili düşüncelerinden ibaret değildi.

"Bir seçme şansım olsa yapabileceklerimi düşündüm," dedi sonunda. "Ve çoğu zaman seçme şansım olmadığını fark ettim. Babam öldürüldüğünde, ayaklarım ben istemeden bu yola girmişti. Bu yüzden kendi adıma bir tercih yapmak istedim. Sadece benim olabilecek, *benim* tercihim olabilecek bir şey."

Mia Ash'e bakarken titreyen parmağını yanağında dolaştırdı.

"Ve seni seçtim."

Ashlinn bakakalmıştı, nefes alırken arı sokmuş gibi şiş dudakları aralandı ve Mia kendini uzun ve tatlı bir öpücüğe düşerken buldu. Ashlinn yüzünü avuçlarının arasına alıp ona tatlılığı ruhunun derinliklerine kadar işleyen bir öpücükle karşılık verdi. Mia sonunda istemeyerek geri çekilince koyu renk gözlerini Ashlinn'inkilere dikti.

"Ağzımda yalan tadı var mı?" diye sordu.

Ashlinn yumuşacık bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Hayır. Bende?"

Var mıydı? Burada bir şeyler değişmiş miydi? Her şey hâlâ aynı değil miydi? Haritayla ilgili sorular –nereye ait olduğu, Duomo'nun onu neden istediği ve bütün bunların ne anlama geldiği– hâlâ ortadaydı. Ashlinn Järnheim hâlâ istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek bir kızdı. Yalan söyleyebilecek, kandırabilecek, çalabilecek, öldürebilecek. Sırları vardı. *Tehlikeliydi.*

Ama Mia'nın ondan farkı var mıydı?

Birlikte zaman geçirdikçe, nefret etmesi gerektiğini sandığı bu kızla aralarında daha fazla benzerlik görüyordu.

"Sende bal tadı var," diye fısıldadı.

Ashlinn gülümseyerek alnını Mia'nın alnına yasladı. Mia gözlerini yumup dışarıdaki sokağın ve artık dinmeye yüz tutan yokgece rüzgârlarının sesini dinledi. Soruları vardı. Hem de çok. Ama döngü başlamak üzereydi, Executus onları yeni bir ter ve hırpalama seansı için uyandırmaya gelecekti ve kahrolası Furian ve kızın kollarında unutulan diğer her şey bir anda üstüne aktı. Mia kim olduğunu hatırladı. Ne olduğunu. Gözlerini açtı ve iç geçirdi.

"Bu konuyu konuşacağız. Ama şimdi geri dönmeliyim."

"Biliyorum," dedi Ashlinn kısa bir öpücük için ona uzanırken.

"Kalmak istiyorum."

Ash, "Biliyorum," diye inledi. Mia'nın altdudağını hafifçe dişleyerek, "Geri döneceğine söz ver," dedi.

"Lütfen de."

Ashlinn'in dişlemesi acı verici bir ısırığa dönüştü.

"Siktir, Corvere," dedi gülümseyerek.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

"Sormadım zaten, unuttun mu?"

Mia sırıtarak Ashlinn'in gözlerini, yanağını, dudaklarını öperek onu bekleyen an için güç topladı. Sonra yataktan, yataklarından kalkıp paçavralarına sarındı. Perdenin ötesinde onu bekleyen güneşlerışığına çıkmamak için pek çok şey verebilirdi. Yine de kumaşı kenara çekti, parlaklık karşısında gözlerini kıstı ve arkada bıraktığı güzelliğe son bir kez daha bakmak için başını çevirdi.

Değişen bir şey var mıydı?

İç geçirerek onu bekleyen ışığa doğru, pencereden dışarı tırmandı.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

22. BÖLÜM

SESSİZLİK

"Cehennem ve kan aşkına, çok *sıcak*."

Mia derin bir iç çekti ve gözlerini kapayıp dumanı tüten suya biraz daha gömüldü. Su başının üstünü örterken hamamdaki sesler bir süre duyulmaz oldu, dünyanın bütün sesleri silindi.

Mia karanlığın ve sıcağın sızlayan kaslarında bıraktığı hissin tadını çıkardı. Son iki haftayı Furian ve Kanşakıyan'la yakıcı güneşlerin altında talim yaparak geçirmişti ve üçlü, birlikte dövüşmeyi hâlâ öğrenememişlerdi. İpeksinin can bağışlamayacağını bilen Arkades çemberde onlara hiç acımıyordu ve Mia'nın varlığından bile habersiz olduğu kasları sızlıyordu. Bütün vücudu morluk içindeydi ve her geçen döngü Furian'a tahammülü azalıyordu.

Nefesini tutarak vücudunu suyun kaldırma kuvvetine teslim etti. Bir an Adonai'nin havuzlarını, Sükût Dağı'ndan yaptığı kan yürüyüşlerini hatırladı. Solis'i, Drusilla'yı ve diğerlerini düşündü. Ailesinin düşüşünde oynadıkları rolü.

Şu anda ne yapıyorlardı acaba? Hiç şüphesiz, Scaeva'nın dördüncü dönemini garantilemesine yardım ediyorlardı. Yemliğin başına üşüşen domuzlar gibi metelik içinde yüzüyorlardı. Ama konsül ve Kilise yönetimi, Mia, Duomo'nun haritasını ele

geçirme konusunda ilerleme kaydetmediği için sabırsızlanıyor olsa gerekti. Mercurio onları nasıl idare ediyordu acaba?

Mia, eski akıl hocasının onun için aldığı riskin büyüklüğünü kim bilir kaçıncı kez takdir etti. Hatırlayınca Mercurio'nun ona ihanet edebileceğini düşünebildiği için kendinden utandı. Dürüst olması gerekirse onu özlemişti. Verdiği akılları, sigaradan sertleşen sesini, hatta bir anda patlayıveren öfkesini. Ama yakında Tanrımezarı'na dönecek ve arenaya çıkacaktı. O zaman Mercurio'yu da görecekti. Ve sonra, iş bitirilince.

Tabii Beyaz Kale'de öldürülmeyeceğimi varsayarak...

Mia ciğerleri yanarak buharla kaplı suyun üstüne çıktı. Sudan kurtulmak için gözlerini kırpıştırırken hamama giren Dalgacı'yı gördü. Adamın vücudu o döngüdeki talim yüzünden ter ve çemberden kalma kir ve kurumla kaplıydı. Tek başına "Mi Uitori" adında bir düet seslendiriyordu; düetin kadın sesine ayrılmış kısımlarını sesini incelterek, erkek sesine ait kısımları geleneksel bariton sesiyle söylüyordu.* Kasık örtüsünden parçanın duruma en uygun düşen anında kurtularak havuza girerken Mia onu doğaçlama bir alkışla selamladı.

"Çok naziksiniz, Mi Dona," dedi Dalgacı onu selamlayarak.

"Ses tellerin hiç fena değilmiş."

"En iyilerden eğitim aldım."

"Gerçekten tiyatro oyuncusu muydun?" diye sordu Mia başını yana yatırarak.

---

* Tebaası tarafından hayattayken "Gurur" öldükten sonra "Otuz birci" olarak anılan Kral XII. Francisco tarafından sipariş edilen ünlü bir Itreya operası. Francisco müzikal tiyatroyu çok severdi ve Vaan Kralı III. Oskar'ın bir ayaklanması sırasında kazandığı zafer sonrasında bir methiye sipariş etti. Sarayının baş bestecisi Maximilian Omberti, üstünde bir yıl çalıştığı besteye "Mi Uitori" (Zaferim) adını verdi.

Francisco, operasının, tebaasının gözünde kalıcı bir ün ve popülerlik yolunu açacağına inanmıştı. Prodüksiyonda hiçbir masraftan kaçınmadı ve kendini şarkıcı olarak hayal ettiği için, prömiyerde rolü bizzat kendisinin oynayacağını ilan etti. Tanrımezarı arenasında yapılan prömiyerde soylu sınıfın bütün mensuplarının yanı sıra doksan bin yurttaş hazır bulundu. Kalabalığın bu şaheserin her anını izlediğinden emin olmak için, uvertür başladığı anda arenanın bütün çıkışlarını kapattırdı.

Ne yazık ki, biraz önce bahsi geçen ve operayla aynı adı taşıyan "Mi Uitori"nin son sahnede yer almasına rağmen –Omberti'nin en iyi eserlerinden biri kabul edilir ve yüzyıllar sonra hâlâ çalınmaktadır– Kral, besteciden Vaan zaferinin hiçbir detayını atlamamasını talep etmişti. Prömiyer on yedi saatten uzun sürdü ve Francisco'nun tarihçi Genç Cornelius'un "yanan bir çuvalın içinde düzüşen iki kediye benziyordu" şeklinde tarif ettiği sesi durumu daha da kötüleştirdi.

Gösteri süresince iki kadın doğum yaptı ve yüzlerce yurttaş bacaklarının kırılmasını ve idamı göze alarak arenanın duvarlarından atlamak suretiyle kaçmaya çalıştı. Hatta saray mensuplarından düzenbaz olarak bilinen Gaspare Giancarli adında bir baron, muhafızların, ailesinin cansız bedenini arenadan çıkarmasına izin vermesini sağlamak için kalp krizi geçirmiş gibi yaptı.

Francisco'nun operaya gösterilen ilgiye "hafiften bozulduğu" bildirildi.

Prömiyerden kısa süre sonra Omberti intihar etti.

Bu müzikal de bir daha sahnelenmedi.

"Pekâlâ," dedi iri adam. "Bir tiyatroda kapıcıydım. Mutlu döngülerdi. Her zaman sahnede olmanın, izleyicileri kendime hayran bırakmanın hayalini kurdum, ama..." Omuz silkti, onaltı çevreleyen duvarları gösterdi. "Kısmet değilmiş."

Mia sabun almak için uzanan adama dikkatle baktı. Dalgacı kumda gerçek bir iblisti; belki biraz disiplinsizdi ama boğa kadar güçlüydü. Mia adamın iri ellerinin boğazını kolayca saracağına ve yeterince sıkarsa kafatasını ezebileceğine bahse girebilirdi ve onu taytla pantomim yaparken hayal etmek, kendi sırtından melek kanatlarının çıktığını hayal etmekten farksızdı.

"Dur, tahmin edeyim." Dalgacı kaşını kaldırdı. "Sende tiyatrocu hissi uyandırmıyorum."

"Kusura bakma ama," diye kıkırdadı Mia, "hem de hiç."

"Bakmam," dedi Dalgacı sırıtarak. "Babam da aynısını söylemişti. O beni çelik sanatı için yetiştirdi, anlarsın ya. Çocukluğumdan beri çıplak elle nasıl adam döveceğimi öğretti. Kendisinden önce babasının da yaptığı gibi, benim de Bara'nın muhafız alayında görev yapmamı isterdi. Ona tiyatrocu olmak istediğimi söyleyince aptalsın dedi. Sonuçta Sufi bana "Sahneci" adını vermemişti. Ama ne yapabileceğimin ya da ne yapamayacağımın söylenmesinden hiç hoşlanmazdım. Bu yüzden şansımı denedim. Hayalim buydu. Kurulabilecek en güzel hayal.

Mia istemsizce başını salladı. İçten içe bu adama hayranlık duymaya başlıyordu.

"Böylece Köprüler ve Kemikler Şehri'ne doğru yola çıktım," diye devam etti Dalgacı abartılı hareketlerle. "Beni işe alacak bir kumpanya buldum. Mabet adında küçük bir tiyatroydu."

"Orayı biliyorum!" dedi Mia neşeyle. "Testis'in o tarafta!"

"Evet," dedi gülümsemesi büyüyen Dalgacı. "Gösterişli, eski bir yer. Eğitimim olmadığı için beni ufak ufak başlattılar. Başlangıçta sadece kapıda duruyor ve gösterilerden sonra temizlik yapıyordum ama benim için yine de sihirliydi. Eski, büyük tragedyaları dinlemek, güzel bir tül perde gibi havada uçuşmasını ve sahnelerin kalabalığın şaşkın bakışları altında canlanmasını izlemek. Sözcüklerin gücü bu işte; yirmi altı harf koskoca bir evreni boyayabiliyor." Dalgacı'nın sesinde özlem vardı. "Hayatımın en mutlu döngüleriydi."

Mia çenesini açmaması gerektiğini biliyordu. Bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmemeliydi. Ama...

Kendi sesinin, "Ne oldu?" diye sorduğunu duydu.

Dalgacı iç geçirdi.

"Aktrislerimizden biri, Aemillia. Zengin bir adamın oğlunun gözüne takıldı. Adı Paulus'tu. Dona adamla ilgilenmediğini açıkça belli edince ben de altınşarabını fazla kaçırınca herifi birkaç kez dışarı atmak zorunda kaldım. Ama alışılmadık

bir durum değildi. Şehrin en olaylı bölgelerinden biriydi ne de olsa. Aslında her şey yolunda gidiyordu. Kumpanya metelik kazanıyor, izleyici sayısı her geçen gün artıyordu. Çok çalışmıştım ve prodüksiyonlardan birinde ilk rolümü oynamak üzereydim. *Marcus ve Messalina*'da Kral Magus rolü. O oyunu bilir misin?"

Mia, "Bilmem mi," diye gülümsedi.

"Sahneye ilk kez çıkacağım döngüydü. Ancak Aemillia'nın defalarca reddetmesine ve benim hırpalamalarıma rağmen, küçük Paulus hayır'dan anlamıyordu."

"Zengin çocukları genelde anlamazlar," dedi Mia.

"Öyle. Piç kurusunun kostümlü provadan sonra sahnenin arkasında Aemillia'ya asıldığını gördüm. Aemillia'nın kostümü yırtılmıştı. Dudağı kanıyordu. Gerisini tahmin edersin. Babam çocukluğumdan beri çıplak elle nasıl adam döveceğimi öğretmişti sonuçta."

Dalgacı kılıç tutmaktan nasır tutmuş ellerine bakıyordu.

"Ama Paulus zengin çocuğuydu. Beni darağacından diğer oyuncuların şahitliği kurtardı. Böylece köle olarak satıldım ve satışımdan elde edilen metelik ona armağan ettiğim kırık ellerin telafisi olarak Paulus'a verildi."

"Dört Kız aşkına," dedi Mia. "Çok üzüldüm."

"Üzülme, hayatım." Dalgacı gülümsedi. "Ben üzülmüyorum. Onu soktuğum o halle, o elleri bir daha istenmediği hiçbir yere koyamaz."

"Buna değer miydi?" Mia eliyle taş duvarları, demir parmaklıkları işaret etti.

"İnsan kaderini kabullenmeli, küçük Kuzgun. Yoksa o kader onu tüketir. Gladyatör olarak çoğundan iyi durumdayız. Özgürlüğümüzü kazanma şansımız var. *Sanguii e Gloria* ve diğer her şey."

"Ama bu haksızlık, Dalgacı. Sen yanlış bir şey yapmamışsın."

İriyarı adam alaycı bir gülüşle, "Haksızlık mı?" dedi. "Sen hangi Cumhuriyet'te yaşıyorsun?"

Başını sallayarak ve Mia komik bir şey söylemiş gibi gülerek, dünyada her şey yolundaymış gibi sabunlanmaya başladı. Mia parfümlü bir sabun kalıbına uzanırken Bryn ve Byern hamama girdiler ve kasık örtülerini çözüp sandaletlerini ayaklarından attılar. Equoryumda antrenman yapma döngüleriydi ve Mia üstlerine sinen ter ve at kokusunu bu mesafeden bile alabiliyordu.

"Ah, cesur equillai'miz," dedi Dalgacı gülerek. "Pistte bir dengi olmayan dehşet ikizlerimiz, hoş geldiniz. Kuzgun'la tiyatrodan bahsediyorduk."

"Dört Kız aşkına, ne için?" dedi Bryn yüzünü buruşturarak suya inerken.

"Bir zamanlar bir aktris tanımıştım," dedi Byern özlem dolu bir sesle.

"Ne, hani şu yazları köye gelen şekerkızdan mı bahsediyorsun?"

"Şekerkız değildi, kardeşim, tiyatrocuydu."

"Seni birkaç geda için yoluyorsa şekerkızdır, bir tanecik kardeşim."

Byern, Mia ve Dalgacı'ya baktı. "İşte şimdi saçmalamaya başladı. Beni kötü göstermek için çamur atıyor. Hayatım boyunca o işe hiç metelik vermedim ve söz konusu küçük hanımın sahnede sudaki balık kadar rahat olduğuna sizi temin ederim."

Bryn, "Tek rolü senden hoşlanıyormuş gibi yapmaktı," diye güldü.

"Büyüklerine saygın olsun, ufaklık," dedi Byern kardeşinin suratına su atarak.

İkizler suda boğuşmaya başlayınca Mia ve Dalgacı çapraz ateşte kim vurduya gitmemek için havuzun kenarına çekildiler. Byern, Bryn'in kafasını suya sokarken kız da ikizinin midesine bir yumruk indirdi. İkili karşı köşelere ayrılırken Bryn asık bir yüzle yumruğunu salladı.

"Bitti mi kavganız?" dedi Dalgacı.

"Bitti," dedi Bryn. "Ya da hayır, bir dakika..."

Bir sabun kalıbını kaptığı gibi ikizinin kafasına fırlattı.

"Ay!"

"Şimdi bitti."

"Döngünün birinde," dedi Dalgacı kavga son bulunca, "bu delikten çıktığımızda sizi gerçek bir tiyatroya götüreceğim. Biraz kültür öğreteceğim."

"Kızlar biliyor ya bazılarımızın çok ihtiyacı var," dedi Bryn.

"Biraz daha uzatırsan kendini iftiradan praetorun karşısında bulacaksın," dedi Byern kardeşine bir kez daha su atarak. Bryn elini hızla çevirip kardeşinin ve Dalgacı'nın suratına su atarak karşılık verdi.

"Çok üzgünüm," dedi pis pis sırıtarak.

"Ah, birazdan daha da üzüleceksin," dedi Dalgacı yüzünü silerken.

Koca elini kıvırıp Bryn'in tam gözlerinin içine banyo suyundan bolca fırlattı. Byern kardeşini savunmak için araya girince Mia ateş hattında kaldı. Kız da onlara katıldı ve çok geçmeden dördü birden beyazejderler gibi coşkuyla gülüp küfrederek birbirilerine su atmaya başladılar. Dalgacı, Mia'yı tuttuğu gibi Byern'in çıplak göğsüne fırlattıktan sonra kafakola alıp Bryn'in başını suyun altına bastırmaya hazırlanırken...

"Her Şeyi Gören aşkına, burada neler oluyor?"

Mia ıslak saçlarını gözlerinden çekince Magistrae'nin elleri kalçasında, hamamın kapısında durduğunu gördü. Her zamanki gibi gayet güzel giyinmişti ve ağarmış, örgülü uzun saçı omzundan sarkıyordu. Sesinin her çınlaması horgörüyle doluydu.

"Sizler Remus Birliği'nin gladyatörlerisiniz ve bir avuç velet gibi soytarılık peşindesiniz. Dominanızı böyle mi onurlandırıyorsunuz?

"Özür dileriz, Magistrae," dedi Dalgacı, Bryn'nin boynunu bırakarak. "Bir an kendimizi kaptırdık. Hava gittikçe ısınıyor, döngüler uzuyor ve..."

"Ve Beyaz Kale *venatus*'una, oradan *magni*'ye sadece birkaç döngü kaldı," diye çıkıştı Magistrae. "Başarısız olmanızın dominaya neye mal olacağını biliyor musunuz? Yaşayacağı utancı? Belki vaktinizi şımarıklıkla geçirmek size akıllıca geliyor ama sizin yerinizde olsam aklımı oyunlara ve bu birliğin devrilmesi durumunda başıma geleceklere verirdim."

Mia'nın yüzündeki gülümseme silindi, sevinci buhar oldu. Gladyatörler azarlanan çocuklar gibi başlarını eğdiler. Magistrae'nin doğru söylüyordu, onlar da bunun farkındaydı. Birlik çuvallarsa muhtemelen ucuz et gibi satılacaklardı ve kime satılacaklarını da Her Şeyi Gören bilirdi. Belki yeni bir sanguila'ya ama Pandemonium olasılığı daha yüksekti. Bu da onlar için ölüm kalım meselesiydi.

Çene aşkına, bir an her şeyi unutmak ne harika bir duyguydu. Ama Mia dişlerini sıktı. Kararlılığını geri kazanmaya çalıştı. Burada yumuşuyordu. Fiziksel olarak değil; Arkades'in eğitimi altında hayatı boyunca hiç olmadığı kadar sertleşip forma girmişti. Ama diğer gladyatörlerle yakınlık kurmak hataydı. Onları sevmemek mümkün değildi ama birlikteki bütün kadın ve erkekler oyun tahtasındaki piyonlardan başka bir şey değildi. Mia şaha ulaşana kadar kurban edilmesi olası piyonlar.

Bu insanlar senin ne ailen ne de dostun, diye hatırlattı kendine.

Onlar amacına giden yolda birer araç.

"Daha sert."

Leona'nın dizleri şiltede, avuçları duvarda, başı arkadaydı. Furian terden ıslanmış elleriyle kadının belinden tutmuştu, kalçalarını her itişinde kadının bütün vücudu sarsılıyordu. Birleşmenin şiddetinden karyola titriyor ve duvarlardan yere taş parçaları dökülüyordu.

"Daha sert," diye inledi Leona bir kez daha.

Şampiyonu bedenini bir aygır gibi geri iterek itaat etti. Dona elini arkaya uzattı ve erkeğin tenini pençelercesine sıkarak onu iyice kendine çekti. Furian da donasının saçlarına asılıp onu kendine, yanan aletine bastırdı. Leona gözlerini kapadı; ağzı açık, hazdan sarsılıyordu.

"Becer beni," diye soludu.

"Domina..."

"Ah, Kızlar aşkına, evet."

"Domina, ben..."

"Evet, bitir," diye soludu Leona. "Becer beni, becer beni, becer beni."

Furian birkaç kez daha arkadan kadının içine girdikten sonra geri çekildi, kadının kalçalarına ve sırtına boşalırken kaskatıydı. Leona başını öne eğdi, tırnakları

hâlâ savaşçının etine batarken haykırışını bastırmak için dudaklarını ısırdı. Soluk soluğa yatağa yığılırken kedi gibi mırlıyordu.

Yenilmez de terden sırılsıklamdı, göğsü hızla inip kalkarken kadının yanına uzandı. Yatak küçük olmasına rağmen ona dokunmamaya gayret ediyordu; donanın birleşme sonrası yakınlıktan hazzetmediğini öğrenmişti. Duvara yaslanıp dilini dudaklarında gezdirirken kalbi hızla çarpıyordu.

"Çok iyi performanstı, şampiyonum," diye mırıldandı Leona.

"Fısıltınız emirdir," diye yanıtladı Yenilmez.

Leona kıkırdayarak sırtüstü döndü. Kalçalarını sallayarak belini yay gibi gerdi ve üstündeki adama baktı.

"Dört Kız şahidimdir, buna ihtiyacım vardı," diye iç geçirdi.

"Benim kadar olamaz," dedi Furian. "Beni unuttuğunuzdan şüphelenmeye başlamıştım."

Leona yumuşak bir inlemeyle savaşçının uzun saçlarını yüzünden çekip parmağını kaslı karnında dolaştırdı. "Beni özledin mi, şampiyonum?"

"Haftalar oldu, Domina."

"Korkmana gerek yok, aşkım." Dona gülümsedi. "Her zaman döneceğim yer senin yanın."

"Başka biri benden daha fazla rağbet görene kadar."

"Başka biri mi?" Leona'nın dudakları kıvrıldı. "Kimmiş o, öğrenebilir miyim?"

Furian yapmacık bir abartıyla, "Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı," diye mırıldandı.

"Ah." Leona iç geçirerek gözlerini devirdi. "Ah, şu mesele. Ama ben kadınlardan hoşlanmam, Furian. Kıskançlıktansa hiç hoşlanmam."

"Onu kumda yanımda dövüştürüyorsunuz," diye homurdandı Furian. "Dengimmiş gibi. Ama o kız onur nedir bilmiyor. Onda..."

"O kızın bir galip tacı var," dedi Leona. "Kalabalığın sevgisini kazandı. Ve *magni*'nin kapılarını açan üç anahtardan biri onun elinde."

"Babanızın ipeksisini tek başıma alt edebilirim, Domina," diye kükredi Furian. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, hele düşmanımın zaten bir kez yendiği düzenbaz bir kızın."

Leona iç geçirdi. Yataktan kalktı, çarşafı toplayıp şampiyonun tohumlarını teninden sildi.

"Sıkıldım bu sohbetten."

Furian elini uzattı. "Leona..."

"Leona mı?" Dona keskin bir hareketle başını kaldırdı. "Aklın başında değil galiba, köle."

"Ah, köle, evet." Furian başını salladı. "Tekrar susayana kadar. Sonra yeniden 'aşkım', 'şampiyonum' ve ballı sözcüklerin başlar; ta ki açlığın giderilene kadar."

"O zaman sen de bu iğneleyici yakınmalarına mı başlarsın?"

"Sadece aygırın olmakla yetinmeyecek bir aklım var."

"Daha ne olacaksın ki?" diye sordu Leona. "Arenada şampiyon olabilirsin ama başka galip tacı kazandığını hatırlamıyorum. Bu evin dominası benim. Seni yatağıma alıyorum diye tavsiyelerine kulak vereceğimi aklından bile geçirme. Ya da emirlerime itaat etmeni beklemeyeceğimi."

"Kâbusların seni uykudan uyandırdığında, öyle emredildiği için mi seni teselli ettiğimi sanıyorsun? Sana sarılmamın..."

"Haddini aşıyorsun, şampiyon."

Furian dişlerini sıktı; sanki bütün öfkesi kaşlarının arasına birikmişti. Ama tek kelime daha etmedi. Ona uzun uzun bakan Leona'nın yüzü yumuşadı. Yanına oturup elini yanağına koydu.

"Benim için değerlisin," diye mırıldandı. "Ama benim..."

Kapı tıklatıldı.

"Şampiyon?"

Sesi tanıyınca Leona'nın gözleri büyüdü.

"Aa aşkına," diye tısladı. "Arkades!"

Furian bembeyaz olan yüzüyle yataktan fırladı. "Kafayı bulduğunu sanıyordum?"

"Bulmuştu. Yemek salonunda sızmıştı, dünya yansa duyacak durumda değildi."

Kapı bir kez daha tıklatıldı. "Furian?"

Leona çaresizce etrafına baktı. Tsana'nın mabedi. Küçük bir sandık. Tahta kılıçlar ve dövüş mankeni. Saklanacak yer yoktu. Sonunda evin donası mecburen dizlerinin üstüne indi. Furian'ın yardımıyla sürünerek yatağın altına girip dizini göğsüne çekti. Yenilmez, kadının görünmediğinden emin olunca kasık örtüsünü bağlayıp kapıya gitti.

Arkades içkiden kıpkırmızı kesilen suratıyla kapıda dikiliyordu. Hafifçe sallanıyor, Şampiyonu tepeden tırnağa süzerken nefesi buram buram altınşarabı kokuyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Uyuyor muydun?"

"Sadece dinleniyordum, Executus."

"Hımm."

Arkades onu omuz atarak yanından geçip demir bacağıyla taş zemini tak tuk, tak tuk takırdatarak içeri girdi. Oturacak bir yer arandı ve sonunda ağır cüssesini yatağa bıraktı. Hasır yatak ağırlığıyla çöküp çarptığı kafasını yerde sektirince Leona çığlık atmamak için kendini zor tuttu. İçinden bir küfür geçirerek anne ve babasından saklanan yaramaz bir çocuk gibi yere yapıştı.

Arkades kaşını kaldırarak havayı kokladı. Sesi içkiden boğuklaşmıştı.

"Burası pis kokuyor."

"Sıcaktan, Executus. Saai her döngü ufka biraz daha yaklaşıyor."

Arkades burnunu kırıştırdı. "Magistrae'ye bir çift lafım olacak. Sana verdiği sabun kadın parfümü gibi kokuyor."

Furian'ın gözleri büyüdü, elinde olmadan yatağın altındaki gölgeye baktı. Matarasının kapağını açıp uzun bir yudum almakla meşgul olan Executus fark etmedi bile. Matarayı Yenilmez'e uzattı ama dövüşçü başını sallayarak geri çevirdi.

"Peh, iyi yapıyorsun," dedi Arkades içkiyi yine kafasına dikerek. "Kumda insanı yumuşatıyor."

"Ama kumu lekeleyen kanı da unutturuyor," dedi Furian usulca.

Arkades gözlerinde dalgın bir bakışla başını salladı. Ellerine baktı. Sonra Yenilmez'in koyu renkli gözlerine döndü.

"Senin bu yönünü seviyorum, Furian. Görüyorsun. *Anlıyorsun*. Çektiğimiz acıyı. Aşmak zorunda olduğumuz kızıl nehirleri."

"Şan yolunda."

"Büyük bir ağırlık."

"Başımın üstünde yeri var. Bana zafer getirdiği sürece."

Arkades hafifçe güldü. "Bu yönünü de seviyorum."

"Bağışlayın ama... Bir ihtiyacınız mı vardı, Executus?"

Arkades iç geçirerek kıpırdanınca iyice çöken şilte Leona'yı yere yapıştırdı. Göğsü taş zemine çarpan Leona'nın nefes almaya çalışırken fena halde paniklemişti. En ufak bir ses çıkarırsa, Executus onu orada yakalarsa...

"Kuzgun'la didişmekten vazgeçmelisin," diye yanıtladı Arkades dili hafifçe dolaşarak. "Ona karşı değil, onun yanında dövüşmeni istiyorum."

Furian yüzünü buruşturdu. "Anlaşılan bu yokgece herkesin dilinde o kızın adı var."

Arkades gözlerini kırpıştırdı. "Anlamadım."

"O kız aşağılık yalancının teki, Executus. Haksız bir şan kazandı."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Arkades kaşlarını çattı. "Aa'nın çükü aşkına, o kızı günahım kadar sevmiyorum ama Fırtınagözü'nde nasıl dövüştüğünü sen de gördün. Kumkurdunun karşısında kazandığı zafer..."

"Hileyle kazandı. O kız galip değil hırsız."

Arkades iç geçirerek matarasına uzandıysa da kendini son anda tuttu. Ayağa kalkınca bir an durduğu yerde sallandı. Leona rahat bir nefes aldı. Executus dengesini sağladıktan sonra odanın içinde topallamaya başlayan Arkades duvarları işaret etti.

"Ne görüyorsun?"

"Dominamın evini," diye yanıtladı Yenilmez.

"Öyle. Seni barındıran duvarlar, seni güneşlerden koruyan bir çatı. *Magni*'de kendimize yer edinemezsek ne olacağını biliyor musun?"

Yenilmez, "O ipeksiyi alt etmek için yardıma ihtiyacım yok, Executus," diye diklendi. "Ve hak edilmesi gerekeni çalan onursuz bir köpeğin yanında dövüşmeyeceğim."

"Çünkü sen onursuz bir köpek olmanın ne demek olduğunu iyi bilirsin, değil mi?"

Furian'ın gözleri büyüdü. "Hangi cüretle..."

Arkades nasırlı elini havaya kaldırarak, "Hakaretlerini kendine sakla," diye kükredi. "Seni bulup buraya getirenin ben olduğumu unutuyorsun. Nereden geldiğini, kendini zincire vurdurmak için ne yaptığını bir tek ben biliyorum."

Furian yatağına baktı. Altındaki karaltıya.

"Çok uzun döngüler önceydi," dedi. "Ben artık o adam değilim. Her Şeyi Gören'in tanrı korkusu duyan bir kulu ve dominasının onuru için yaşayan bir gladyatörüm."

Arkades öfkeyle başını sallayarak, "Sen *kendini* onurlandırmak için yaşıyorsun," diye yanıtladı. "Eskisinden daha iyi bir adam olduğunu ispatlamak için. Bunu takdir ediyorum. Ama sakın dominan için savaştığını söyleme. Leona'yı bir an olsun gerçekten düşünseydin, onun için hissettiklerimin bir damlasını..."

Arkades gözlerini kırpıştırarak sustu. Durduğu yerde sallanıyordu. Başını kaldırıp şampiyona baktı, uykulu gözlerini ovuşturup boğazını temizledi.

"Hepimizi *magni*'ye götürecek yetenek ve iradeye sahipsin, Furian. Seni çamurdan günahlarının kefaretini ödeyesin diye çıkarmadım. Sende de kendim gibi bir şampiyon gördüğüm için yaptım. Özgürlüğünü kazanabilirsin. Eskisi gibi bir hayvan olarak değil, özgür bir adam olarak aramızda dolaşabilirsin. Ama hiçbir şeyi savunmayan insanlar da ölür. Sadece kendini kollarsan tek başına devrilirsin."

"Kendimi kollamak mı?" Furian kulaklarına inanamıyordu. "Ben bu duvarları kolluyorum!"

"O zaman ispatla," diye homurdandı Arkades. "Kuzgun'a karşı değil, onunla birlikte dövüş. Ve ipeksi yenilip *magni*'deki yerimizi garantiye aldıktan sonra, büyük müsabakada Kuzgun'la *e mortium* karşılaştığında, düşündüğüm gibi bir adam olduğunu herkese ispatlayabilirsin."

Arkades elini şampiyonun omzuna koydu.

"Ya da tek başına devrilirsin," diye tekrarladı. "Birliği de peşinden sürükleyerek."

Executus fırtınaya tutulan ağaç gibi sallandı; Furian'ı tutması onu teselli etmekten çok ayakta kalmak içindi. Ama nefesindeki ağır altınşarabı kokusuna ve ayakta bile durmamasına rağmen hedefi tuttumuş gibi görünüyordu.

Furian çenesini sıktı. Sonra başını salladı.

"Beyaz Kale'de onun yanında dövüşeceğim," dedi. "Ama Tanrımezarı'nda ölür."

Arkades başıyla onayladı, tak tuk, tak tuk kapıya yürüdü ve eşikte durup Furian'a baktı.

"Belki daha önce. Kim bilir?"

Executus gülümseyerek kapıyı arkasından kapattı. Furian bir süre hiç kıpırdamadan adamın uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Sonra dizlerinin üstüne çöküp Leona'ya elini uzattı ve kadının yatağın altından çıkmasına yardım etti. Dona ayağa kalkar kalkmaz elini Furian'ın elinden çekti ve çıplaklığını örtmek için elbisesini başından geçirdi. Her hareketinde aşağılama vardı.

"Demek," dedi dik dik bakarak. "Benim Kuzgun'un yanında dövüşme emrime itaat etmezken, Arkades bir ağız dolusu laf edince haklılık payını görüverdin, öyle mi?"

"Domin..."

"Bana daha önce tüccar olduğunu söylemiştin," dedi Leona masmavi gözlerini şampiyonunkilere dikerek.

"Öyleydim," dedi Furian.

"Ama Arkades'in söylediklerinden hiç öyle anlaşılmıyor. Hayvan olduğunu söyledi. Basit bir tüccar, kefareti için böyle coşkuyla savaşacağı kaç günah işleyebilir?"

Yenilmez cevap vermedi.

"Ne yaptın, Furian?" dedi Dona. "Bana ne yalanlar söyledin?"

Şampiyon gözlerini ondan kaçırarak duvardaki Aa teslisine bakmakla yetindi. Leona bir süre daha cevap bekleyerek durdu. Ama sessizlik dışında bir cevap alamadı. Tiksindiğini gizlemeye bile gerek duymadan burnundan soluyarak hışımla kapıya yöneldi. Bir süre dinledikten sonra kapıyı hızla açtı ve hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kararlı adımlarla koridora çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Omuzları düşen Yenilmez bir küfür savurdu.

Yatağa oturunca Leona'nın geride bıraktığı iç çamaşırını gördü. Uzanıp aldı ve derin düşüncelere dalmış gibi bir süre baktı. Parmaklarını ipeğin, dantelin üstünde dolaştırdı. Parfümünü içine çekti. Sonra eğilip külotu şiltesinin altına, yatağının altındaki gölgelerin arasına itti.

Kedi olmayan kedinin oturup dinlediği gölgelerin arasına.

Olmayan gözlerini devirmemek için kendini zor tutan kedinin.

"... *ah...*"

23. BÖLÜM

BEYAZ KALE

Taşlık bir sahile vuran dalgaların sesi.

Güneşleryanığı göklerde martı çığlıkları.

Yetmiş bin sesin bir ağızdan kükreyişi.

Arena'nın tam ortasında tek başına, bütün ihtişamıyla bir gladyatör duruyordu. İki güneşin kör edici sıcağı, etrafında çevirdiği iki uzun jiletli zincirde ışıldıyordu. Tepeden tırnağa çeliğe bürünmüştü, kolları pullu bir zırhla, baldırları koruyucularla kaplıydı. Yüzü, kükreyen ejder çenesi biçimi verilmiş cilalı bir miğferin arkasına saklanmıştı.

Etrafındaki mahkûmların ise onunki gibi zırhları yoktu. Bütün giysileri bölük pörçük birkaç deri parçasından ve ellerinde paslı kılıçlardan ibaretti. İzleyicileri oyalamak için büyük gösterilerin aralarına idam müsabakaları serpiştirilirdi ama arenada idama mahkûm bir düzine kadın ve erkeğin tek bir gladyatöre karşı savaşacak olması hayatta kalma şanslarını artırmazdı. Burada ölmeleri karara bağlanmıştı.

Bir tecavüzcü haykırarak üstüne atılınca gladyatör, jiletli zincirini kamçı misali adamın karnına savurarak morumsu bir bağırsak öbeğini, rengi bir anda kırmızıya dönen kuma saçtı. Kalabalıktan onaylayan bir kükreme yükseldi. Bir kundakçı ve bir katil, gladyatöre arkadan saldırdılar ama ikisi de ıslık çalarak kılıç tutan kollarını dirsekten koparan, gırtlaklarını kemiğe kadar yaran bir çelik duvarıyla karşılaştı.

Kalabalığın tezahüratları artarken ve Beyaz Kale arenasının duvarları yere vurdukları ayaklarının gümbürtüsüyle sarsılırken gladyatörler hevesle işe koyuldu. Nefes boruları ve mideler deşti, el ve bacaklar kopardı ve tüyler ürpertici finalde son mahkûmun kafasını vücudundan ayırdı.

Arenanın dört bir yanındaki boynuzlardan, "İtreyalı yurttaşlar!" sesi yükseldi. "Şerefli administratii! Senatörler ve ilikdoğumlular! Galibiniz, Liisli Giovanni!"

Gladyatör kanlı zincirlerini havaya kaldırarak kükredi. O, kalabalığı daha da çıldırtarak kumda ilerlerken suçluların paramparça cesetleri yerlerde sürüklenerek imha edilmeye götürülüyordu. Onları bekleyen tek şey, taşsız bir mezar ve cehennemdi.

Mia hücresinde durmuş, parmaklıkların arasından kuma bakıyordu. Oyunlar bitmek üzereydi; Ultima'yla aralarında sadece equillai yarışı ve ipeksiyle yapacakları özel maç kalmıştı. Kasap, döngünün daha erken saatlerinde dövüşen ama Tacitus Birliği'nden bir kılıç ustasının elinde fena hırpalanmış ve canı sadece editörii'nin merhamet yakarısıyla bağışlanmıştı. Dalgacı ve Sidonius, diğer on iki gladyatörle birlikte Vaanlı bir tırpan ayıları sürüsünün karşısına çıkmışlardı. İkisi toplam üç canavar katletmiş olsalar da toplam puan çetelesinde Trajan Birliği'nden bir ikilinin gerisinde kalmışlardı. Zaferi sadece iki puanla kaçırmışlardı.

Galip tacına çok yakın ama bir o kadar uzak.

İkili şimdi Mia'yla birlikte hücrede yaralarına ve incinen gururlarına pansuman yapıyordu. Kasap, Böcü'nün yanındaydı; kafasına ve kaburgalarına dikiş atılıyordu. Kanşakıyan kuma sırtını dönmüş, dışarıdaki taşkın heyecanın yatışmasını dinliyordu. Bir ilahi mırıldanarak rastalarının ucuna kancalı bıçaklar bağlamakla meşguldü. Bıçaklar yedi santim uzunluğunda ve jilet kadar keskindi. Kanşakıyan sertleştirilmiş deriden bir göğüs zırhı, koyu renkli demirden omuzluk ve baldır koruyucuları takmıştı. Yanındaki sırada tepesi kesilip çıkarılmış bir miğfer vardı.

"Birazdan Bryn ve Byern çıkacak," dedi Mia.

Kanşakıyan hiçbir şey söylemeden başını sallamakla yetindi.

"Gergin misin?" diye sordu Mia.

"Her zaman," dedi kadın.

"Cesaret, kardeşler," dedi Dalgacı gülümseyerek. "Maç sizin olacak."

Kanşakıyan başını ağır ağır salladı. Kuzgun Yuvası'ndan ayrılmadan önceki son haftalarda Furian'la eğitimleri hayli ilerleme kaydetmiş ve yakıcı güneşler altındaki uzun seanslarında üçlü nihayet bir uyum yakalamıştı. Tek vücut halinde hareket ederek Arkades'i üst üste yenmeye başlamışlardı. Mia'nın hızı. Furian'ın kas kuvveti. Kanşakıyan'ın arada oluşturduğu köprü. Her ne kadar Yenilmez, gelenek olduğu üzere müsabaka öncesi şampiyon hücresinde onlardan ayrı tutulsa da takım olarak hiç olmadıkları kadar yakınlaşmışlardı.

"Bir şansımız var," dedi Kanşakıyan.

Dürüst olmak gerekirse, birden fazla şansları vardı. Ashlinn Beyaz Kale'ye Remus Birliği'nin gladyatörlerinden bir hafta önce gelmişti ve o günden beri arenayı inceliyordu. Tutulma aracılığıyla gönderdiği mesajlarda Mia'ya editorii'nin Leonides ve Remus Birliği'nin şampiyonları arasındaki mücadeleyi nasıl tatlandırmayı planladıklarını bütün detaylarıyla aktarmıştı. Dahası, Ash dengeyi onların lehine çevirmek için özel bir hediye ayarlamıştı.

Mia gözlerini yumup uzaktaki okyanusun sesini dinledi.* Tanrımezarı suyun karşı tarafındaydı; şehir duvarlarına tırmansa buradan bile görebilirdi. *Magni*'ye sadece bir adım uzaktı.

Ve intikama.

Borazan sesleri kalabalığın coşkulu uğultusuna karıştı. Arenanın altındaki büyük afsun mekanizmasının çalışmasıyla birlikte yer sarsılmaya başladı. Mia parmaklıkların arasından bakarken kumun ortadan ikiye ayrılıp arenanın ortasında dikdörtgen bir adanın yükseldiğini gördü. Ada boyunca mahkûmların sımsıkı bağlandığı neredeyse kırk çarmıh sıralanmıştı.

"Başlıyor," dedi Mia.

Önce Kanşakıyan, sonra Dalgacı, Mia'nın yanına sokuldular. Mia yanına gelen Sidonius'a baktı. Hücrelerinde kavga ettikleri geceden sonra bir daha Mia'nın ailesi hakkında konuşmamışlardı. Sid, hazır hissettiği zaman Mia'nın kendiliğinden yaklaşmasını beklemekle yetinecek bir adama benziyordu. Ama Mia o günden beri Sid'in yanından hiç ayrılmadığının farkındaydı. Yemeklerde yanına oturuyor, eğitimde yakınında duruyor, aradaki mesafeyi hiçbir zaman birkaç metreden fazla açmıyordu. Sanki onu koruması gerektiğini hissediyordu. Darius Corvere'nin kızı olduğunun duyulmasının...

Editorii'nin sesi, "Itreyalı yurttaşlar!" diye gümbürdedi. "Sizlere Beyaz Kale *venatus*'unun equillai müsabakasını takdim etmekten onur duyuyoruz!"

Kalabalık bir kükreme eşliğinde dalgalandı. Beyaz Kale arenası Tanrımezarı'ndaki kız kardeşiyle aynı boyutta değildi ama Mia tribünlerde en az yetmiş bin kişi olduğunu tahmin ediyordu. Kalabalığın yaygarası, sıcaklık ve tezahüratların ritmi Mia'yı alıp kumkurdunun leşinin üstünde bir ileri bir geri dolaştığı Fırtınagözü kumlarına götürdü.

---

* Beyaz Kale, Itreya'nın güney kıyılarında yer alan geniş bir alana yayılmış bir metropoldü ve Tanrımezarı'nın kardeş şehriydi. Kıyısından Köprüler ve Kemikler Şehri görünürdü ve Itreya'nın başkentine su sağlayan gösterişli su kemeri Beyaz Kale'nin arkasındaki dağlardan başlayıp şehri ve körfezi aşarak Tanrımezarı'na ulaşırdı.

Aa ve Dört Kızının heykelleriyle süslü olan ve iki ucunda Itreya Savaş Yürüyüşçüleri'nin heybetli figürleriyle korunan su kemeri bir mühendislik harikası ve Itreya Cumhuriyeti'nin en nadide eserlerinden biriydi. Beyaz Kale'de yaşayan Marius Gandolfini adındaki başmimara bu görev Büyük İnşacı Kral II. Francisco tarafından verilmişti.

Su kemeri, Itreya şehrinin pis bir çöplükten sürekli akan çeşmeler, karmaşık bir kanalizasyon sistemi, yüzlerce halk hamamı ve her tür su eserini içeren su zengini bir harikaya dönüşmesini sağlamıştı. Daha kemer tamamlanmadan yaşlılıktan ölmesine rağmen Gandolfini'nin adı bu döngü bile Köprüler ve Kemikler Şehri'nde saygı görmektedir. Demir Loncası'nın Vizyon Sahipleri Sırası'nda gururla yükselen bir heykeli bulunmakta ve şehrin dört bir yanındaki hamamlarda mermer büstleri sergilenmektedir. Ayrıca kimi özel genelevler daha... maceraperest misafirlerine bir "Gandolfini" sunar.

Hayal gücünüzü çalıştırın, nazikdostlar.

"Adım ne?" diye haykırdı.

"KuzGunKuzGunKuzGunKuzGun!"

"ADIM NE?"

Artık adını kesin olarak biliyorlardı. Zaferi bütün Cumhuriyet'te kulaktan kulağa yayılmıştı; Ashlinn daha iki yokgece önce bir tavernada onunla ilgili hikâyeler anlatan üstatlara rastlamıştı. "Kanlı Güzel" diyorlardı onun için. "Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı."

Mia, Tanrımezarı'nın bulunduğu yöne baktı. Kalabalığın gürültüsünde bile okyanusun sesini duyuyordu.

Yakında adımı herkes öğrenecek.

Yumruklarını sıktı.

Gerçek *adımı.*

"Ve şimdi sırada equillai'miz var!" diye seslendi editorii. "Tacitus'un Kurtları'ndan, Leş Dehlizi'nin Şaheserleri Alfr ve Baldr!"

Arenanın güney ucunda ağır ağır kalkan demir parmaklıklı kapıdan iki iri Vaanlı çıktı. Hırlayan kurt motifleriyle süslü bir arabada ayaktaydılar; alkışlayan kalabalığa ellerini kaldırırken miğferlerindeki kanatlar ve sarı sakalları güneşlerışığında parlıyordu.

"Phillipi'nin Kılıçlarından! Talia Galipleri, Itreya'nın Dokuzuncu Harikaları* Maxus ve Agrippina!"

---

* Heyecanlı editorii'nin aksi yöndeki iddialarına rağmen aslında sadece sekiz Itreya harikası bulunmaktadır.

- Tanrımezarı'nın Kaburgaları
- Tanrımezarı Su Kemeri
- Kral I. Lucius'un Mozolesi – Liisli Büyücü Kral'ın istirahatgâhı olan bu mozole yaklaşık yüz elli metre yüksekliğindedir ve inşaatının dehasıyla çağdaş mühendisleri şaşırtmaktadır.
- Nuuvaş'ın Toz Şelaleleri – Güney Aşkah'da bulunan ve Fısıltıharabeleri'nden aşağıdaki okyanuslara dev toz çığları yayan bir dizi devasa uçurum.
- Farrow'daki Trelene Heykeli – Okyanuslar Leydisi'nin Dweymeri başkentindeki yüksek tapınakta bulunan bu mermer-altın karışımı heykeli, güvenilir kaynakların bakmadığı zamanlarda mucizeler gerçekleştirir.
- Bin Kuleler – Aşkah'taki kadim nehir yatağından yükselen onlarca metre yüksekliğinde bir dizi doğal taş kule. Aslında sadece dokuz yüz altmış dört adettirler. Ama "Bin Kuleler" kulağa daha şık geliyor.
- Aa'nın Elai'deki Tapınağı – Büyük Birleştirici I. Francisco tarafından Liis'in fethinin anısına inşa edilmiştir. Ortasında, malzemesi savaş sırasında Francisco'ya karşı duran soylu Liisli ailelerin kişisel servetleri eritilerek elde edilmiş som altından yapılma üç metrelik bir heykel bulunmaktadır.

Harikalar Listesi'nde anılan diğer saygın isimler arasında Büyük Tuz, I. Brandr'ın Mezarı, Francesca Andiami adında bir kâse çilek ve bir tespihle olağanüstü şeyler yapabilen bir saray metresi de yer almaktadır ve belirtmeden geçemeyeceğim, aranızda lanet olası at yarışını okumaya başlamak üzereyken bunu okumaya zaman ayıranların olması şahsen beni çok şaşırttı.

Birincinin arkasından kestane renkli aygırların çektiği ikinci bir araba daha çıktı. Equillai Bryn ve Byern gibi bir kadın ve erkekten oluşuyordu ama elindeki yaya bakılırsa bu ikilinin *flagellae*'si erkekti. Atları, etkileyici akrobatik bir duruşla kalabalığı coşturmak için iki yana açtığı kollarını sallayarak sürüyordu.

"Remus Birliğinin Kartalları'ndan ..."

"İşte bizimkiler," dedi Sinious heyecanla.

"... Vaan'ın ikiz dehşetleri, Bryn ve Byern!"

İki kardeş atlarının toynakları sert toprak zemini gümbürdeterek öne fırladılar. Phillipi'nin *flagellae*'sinin gölgesinde kalmak istemeyen Bryn, Gül ve Briar'ın sırtlarında amuda kalkmış, ayak parmaklarıyla yayını tutuyordu. Yayı çekince ok toprağın üstünden uçup tam bitiş çizgisinde yere saplandı.

Bryn ve Byern'in arabası hücrelerinin önünden geçerken Mia ve arkadaşları tezahürat ettiler. Byern onları yakışıklı bir gülümsemeyle selamlarken Dalgacı, Byrn'in gönderdiği öpücüğü yakalamak ister gibi elini uzattı.

"Trelene yanınızda olsun, dostlarım!" diye haykırdı. "Esin!"

"Şimdi de Leonides'in Aslanları'ndan, Fırtınagözü ve Karaköprü'nün galipleri, Pistin Titanları, hepinizin çok sevdiği Taşöldüren ve Armando!"

Equillai yüzlerinde kocaman gülümsemelerle kulakları sağır eden alkışlar arasında ileri atıldılar. Altın zırhlarının omuzları kudretli aslanların postlarıyla süslenmişti. Armando elini yan tarafındaki sadağına atıp havaya ok yağdırmaya başladı. Simyevi bir numarayla, oklar havada konfeti ve kurdelelere dönüşüp gökkuşağı renkleriyle, sevinçten çıldıran izleyicilerin üstüne yağdı.

Equillai dikdörtgenin karşı uçlarındaki yerlerini alırken tribünlerden ritmik tezahüratlar yükseldi. Mia, Bryn ve Byern'a kalbinde en ufak bir korku duymadan bakıyor ama şanslarının yüksek olmadığını biliyordu. Leona *Ultima*'ya ahırından kimseyi sürmeyeceği için, ikizler kazansa bile, Kartallar'ın *magni*'de bir yer edinmek için hâlâ bir galip taçları eksik olacaktı. Onlara o yeri artık sadece Mia'nın ipeksiyle yapacağı özel karşılaşma getirebilirdi. Bryn ve Byern ise sadece birliğin kesesine katkı sağlamak ve belki kendi şanları için yarışıyorlardı. Ama bir avuç metelik ve biraz gurur için çok büyük bir risk alıyorlardı.

İhtimallerin farkında olan tek kişi Mia değildi. Kanşakıyan yanında çelik gibi gergindi. Dalgacı parmaklıklara sımsıkı yapışmıştı, Sidonius nefesini tutuyordu. Mia, Bryn ve Byern'in Yuva'da söylediklerini hatırladı. Ortak anavatanlarına ait olan o sözü.

"Nefesin tükenmedikçe umut vardır."

Mia uzanıp Sidonius'un elini sıktı.

"Nefes almaya devam et," diye fısıldadı.

Editorii, "Equillai!" diye seslendi. "Başlayın!"

Dizginler şakladı. Toynak sesleri birbirine karıştı. Müsabaka başlayıp takımların her biri hızlı bir çıkış yaparken Mia dişlerini sıktı. Arabalar toprak zemini gümbürdeterek hız kazanırken okçular çaresiz mahkûmları ok yağmuruna tutuyor, puan toplamak için olabildiğince çok can almaya çalışıyorlardı. Kalabalık böğürüyor, mahkûmlar çığlık atıyor, kum kırmızıya boyanıyordu.

Editorii kalabalığın arasında dürbünüyle duruyor, her takımın farklı renkteki kuştüylerini sayarak kimin kaç adam öldürdüğünün hesabını tutuyordu. Batı ve doğu stantlarına iki skor tahtası yerleştirilmişti ve görevli çocuklar panodaki oyuklara taş yerleştirerek takımların puanlarını tutuyordu. Sidonius skoru işaret etti.

"Öndeyiz."

Kalabalığın kükremesi Mia'nın dikkatini puanlardan uzaklaştırdı. Phillipi takımı saldırgan bir stratejiyle başlamış ve mahkûmları yok sayarak hızla saldırıya geçmişlerdi. Okçuları Bryn ve Byern'i hedef almıştı, siyah tüylü oklar havada ıslık çalıyordu. Byern son mahkûmlardan birine ok attıktan sonra olduğu yerde dönüp ateşe karşılık vererek Phillipi okçusunu siper almaya mecbur eden kardeşini arkasında korudu. Bu sırada Leonides'in Aslanları Tacitus'un Kurtları'yla atışıyordu. Armando Kurtların okçusunun uyluğuna akıllıca bir atış isabet ettirince kalabalık coştu.

Editorii, "Leonides'in Aslanları'na ilk kan!" diye haykırdı.

Borazanlar çalmaya başladı.

Sekiz tur kaldı.

Dört coronae piste gelişigüzel atıldı, dört gümüş çelenk tozların arasında ışıldıyordu. Her biri bir puan değerindeydi ama birinci ile sonuncu arasında sadece birkaç puan olduğu için her puan değerliydi. İkizi arabadan eğilip bir *coronae* kaparken Bryn, Phillipi okçusuna üç ok gönderdi. İkinci çelengi Kılıçlar, üçüncüyü Aslanlar kaptı. Biniciler pistte dörtnala koşuyor, oklar havada uçuyor, Mia ve arkadaşları yarışı kalabalıkla birlikte tezahürat ederek izliyordu.

Altı tur kaldı.

Piste yeni *coronae* atıldı. Zemin borazanlar eşliğinde gümbürdeyerek ikiye ayrıldı. Pist boyunca kumun içinden yırtıcı jiletasmaların sarıldığı tahta barikatlar yükseldi. Çarpışma riski yetmezmiş gibi, barikatlar aynı anda alev aldı. *Sagmae*'ler artık partnerlerini korumaktan çok arabalarını sürmeye mecburdu ve hız kesilince arayı kapatmak kolaylaşmıştı. Oklar havada uçuşuyordu, Byern'in zamanında savuşturmayı başaramadığı bir ok Bryn'in kolunu sıyırınca Mia bir küfür savurdu. Kalabalığın coşku gösterisiyle, Tacitus'un Kurtları baldırına sapladıkları beyaz kuştüylü okla Taşöldüren'i vurmayı başardılar.

Taşöldüren yalpaladı, kalkanını da indirerek dizlerinin üstüne düşünce arabası çılgınca savruldu. Kurtların okçusu bir atış daha yaptı ve bu kez Armando'nun omzuna aldığı darbe izleyiciyi kendinden geçirdi. Taşöldüren onları şampiyon yapan yeteneğiyle arabayı yeniden kontrol altına almayı başarırken Armando kendi kolundaki ve *sagmae*'sinin bacağındaki okları çıkardı. Ancak çok kan akıyordu ve Kurtlar bu fırsatı yerden üç *coronae* daha toplayıp öne geçerek değerlendirdiler.

Mia başını sallayarak Bryn ve Byern'in iyice geride kalmasını izledi.

Dört tur kaldı.

Piste yeni çelenkler fırlatıldı; bu kez altı adet. Kurtlar birinci, Kartallar ve Aslanlar ikinci sırada berabereydi. Bryn içine bir yaratık girmiş gibi hiç durmadan düşmanlarına ok yağdırıyordu. Kılıçlar son sıradaydı; durumları umutsuzdu. Kılıçların *sagmae*'si bir *coronae* kapma telaşıyla arabayı bir barikatın fazla yakınından geçince tekerlekleri, yanan jiletasmalarına sürtünerek bir kıvılcım patlamasına neden oldu. Dengesini kaybeden *sagmae* dizinin üstüne düştü, Bryn dudak uçuklatıcı bir atış yaparak kırmızı tüylü okunu sürücünün boğazına isabet ettirdi.

Adamın gırtlağından boğuk çağıltılar yükselirken göğsüne ikinci bir ok saplandı. Atlar çarptıkları ikinci barikatın çapraz bağlantısını dağıtınca araba takla atarak enkaza döndü.

"Kartalların ilk canı!" diye haykırdı editorii. "*Sanguii e Gloria!*"

Bryn muzaffer bir tavırla yumruğunu kaldırırken Byern, Mia ve arkadaşlarının sevinç çığlıkları arasında bir *coronae* daha kaptı. Bu beş puanla, Remus Birliği yeniden birinci sıraya yükseldi. Zafer ufukta görünmüştü.

"Son iki tur!" anonsu yapıldı.

Yanan barikatların dumanı bütün pisti kaplamış, kum kana bulanmıştı. Karşılaşma boyunca izlerini süren düşmanlar öldüğü için, Byern kısraklarını dörtnala koşturarak Aslanlarla aradaki mesafeyi kapattı. Armando, Taşöldüren'in kalkanının arkasına sinmişti; ikisi de kan kaybediyordu. Kalabalık uluyor, sevgili Aslanları ölüm tuzağına düşmüş olabilir mi diye düşünüyordu ama Mia gözlerini kısmıştı. Armando ve Taşöldüren aptal değillerdi ve büyük kediler yaralıyken daha tehlikeli olurdu.

Kartallar son hızla hücre penceresinin önünden geçerken, "Dikkatli olun!" diye seslendi.

Bryn yayını kaldırıp nişan aldı, Kurtlar da onu örnek alıp aynısı yaptılar. Taşöldüren ve Armando'nun çapraz ateşte kalmak üzere olduğunu sanan izleyiciler ayaklanmıştı. Ama Taşöldüren şaşırtıcı bir yetenek sergileyerek tekerleklerden birini çıplak elleriyle tutup sıkıca kilitledi. Bu hareket arabanın yana savrulmasına ve düşmanlarının atışlarının boşa çıkmasına neden oldu. Armando'nun saklandığı

yerden doğrulup Kurtlara fırlattığı ok, şaşkın *sagmae*'nin kalkanının yanından geçip okçusunun boynuna saplandı. Kalabalık kükrerken okçu sendeleyerek toprak zemine serildi.

"Üçüncü canı Aslanlar aldı!" diye haykırdı editorii.

Kurtların arabası çarptığı barikatı yana savurdu. Bryn'in atışlarının üçü Taşöldüren'in kalkanına saplanırken Armando tekrar ateş etti ve bu kez Kurtların sürücüsünü dizinden ve göğsünden vurdu. Kadın arabadan düşerken bacağı arabaya takıldı ve paramparça olmadan önce onlarca metre sürüklendi.

"Dördüncü canı Aslanlar aldı! *Sanguii e Gloria*!"

Dökülen kandan adeta sarhoş olan izleyiciler hiç durmadan haykırıyordu. Byern bir *coronae* daha kaptı, Briar ve Gül terden sırılsıklam olmuşlardı. Taşöldüren, Kartallarla mesafesini korumak için aygırlarını kamçıladı. Kurtlara isabet eden iki ölümcül atış onları yeniden lider yapmıştı ve zaferi kazanmak için artık tek yapmaları gereken mesafeyi korumak ve çelenk toplamak konusunda Kartalların hızına ayak uydurmaktı.

"Son tur!"

Bütün arena artık ayaktaydı, gürültü Mia'nın tenini karıncalandırıyordu. Sidonius kendi kendine daha hızlı olmalarını söylüyor, Kanşakıyan sessizce dua ediyordu. Dalgacı ise taş kadar sessizdi. Atlar ağızlarından köpükler saçıyor, alevler çıtırdıyor, kalabalık hiç durmadan tezahürat ediyordu. Müşfik Kedi kıvrıldığı gölgesinde karnına kök salmaya çalışan korkuyu içerken Mia'nın yüzü gergindi. Kardeşinin öldürücü bir atış yapması için mesafeyi kapatmaya çalışan Byern'in atlarını kamçılamasını izledi. Yüzlerinde çaresizlik, tenlerinde kan, havada ölüm vardı.

Mia kalabalığa bakınca midesinin kalktığını hissetti. Gözlerini bürüyen kanlı sır perdesiyle mest olmuşlardı. Kumların üstünde dört insan canları için savaşıyordu. Ama kalabalık umutları, hayalleri ve korkuları olan bu kadın ve erkekleri görmüyordu.

Mia, Byern ve Bryn'in zafer kazanmasını istiyordu. Onları arkadaş olarak görmemesi gerektiğini bilse de ikisini de tanıyordu. Onları seviyordu. Ölmelerini istemiyordu. Ama Taşöldüren ve Armando'nun da umutları, hayalleri ve korkularıyla birlikte ölmelerini istemediğini fark etmek onu şaşırtmıştı. Hiçbir önemi olmayan bir galip tacı uğruna.

Aslanlar bitiş çizgisine yaklaşıyordu. Ağızları bir karış açık olan kalabalık, biçimsiz ulumasıyla onları izliyordu. Son düzlüğe giren Taşöldüren bir *coronae* daha almak için eğildi. Kartallar hemen arkalarında arabalarını tek tekerlek üstüne kaldıracak bir süratle virajı aldı. Bryn tozun, dumanın ve alevlerin arasından ateş etti; mucizevi bir atış adamın kalkanını aşıp koluna saplandı. Taşöldüren kanın

içinde dizginlere asılarak kaydı. Araba yana kaydı ve içindeki equillai'yi cam gibi ezerek barikata çarpınca kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Arabanın aksı kırılmıştı, kurtulan tekerlek enkazdan ayrılıp seke seke piste gidiyordu.

Remus'un Kartalları'nın üstüne.

Byern atları sola çevirmek için dizginlere asıldı ama çok hızlıydılar. Yuvarlanan tekerlek Briar'ın bacaklarının üstünden geçince, kısrak kişneyerek yere devrildi. Arabanın enine kirişi kuma saplandı ve Mia ve yoldaşlarının heyecanlı iç çekişleri arasında...

Ah, hayır...

Koca araba kuru parşömen gibi buruşup havaya fırladı.

Bryn ve Byern bez bebekler gibi havaya savruldu. İkizler yere çarparken kalabalık inliyordu. Bryn omzunun üstüne düşmüştü ama kardeşi onun kadar şanslı değildi; yanan barikatlardan birinin içine uçtu. Mia kırılan kemiklerin ıslak çatırtısını yüzünü buruşturarak dinledi. Vaanlı delikanlı engelin arasından fırladı, pistte altı metre kadar yuvarlandıktan sonra uzuvları birbirine geçmiş bir et yığını gibi, hücrenin penceresinin az ötesinde durdu.

Kanşakıyan, "Okyanuslar Leydisi aşkına," diye soludu.

Kalabalık şaşkındı. İki equillai takımı bitiş çizgisine varmadan kaza yapmıştı. Taşöldüren ve Armando arabalarının enkazında cansız yatıyordu; genç okçunun sırtı korkutucu bir açıyla çarpılmıştı, yanındaki partnerinde en ufak bir kıpırtı yoktu. Ancak ilk şaşkınlık geçerken kalabalıktan sevinç gösterileri yükseldi.

"Yüce Aa aşkına, bakın!" diye haykırdı Sidonius.

Mia dumanın arasından gözlerini kısarak bakınca Bryn'in hareket ettiğini gördü. Kız başlangıçta çok yavaş hareketlerle doğruldu, dizlerinin üstüne kalkıp tüylü miğferini çıkardı. Okçu yalpalayarak da olsa ayağa kalkarken kalabalık kendinden geçmişti.

Bryn bitiş çizgisine on beş metre uzaktaydı. Kartalların zaferi kazanması için tek yapması gereken yürümekti. Kaburgalarını tutarak bitiş çizgisine doğru topallarken izleyiciler, "Bryn! Bryn! Bryn!" diye tempo tutuyordu. Genç okçu gözlerini bitiş çizgisinden ayırmadan kuma kan tükürdü.

Ve sonra kardeşini gördü.

Kız durunca Mia nefesini tuttu. Bütün arena bir anda taş kesilmişti. Bryn'in yüzünde şaşkın ve ne yapacağını bilemez bir ifade belirdi. Sonra topallayarak, inleyerek Byern'e yöneldi. Byern, Mia ve diğerlerinin kafeste beklediği yere bir taş atımlık mesafede yüzüstü yatıyordu. Bryn ikizinin yanında dizlerinin üstüne çöküp onu yavaşça çevirdi.

"Byern?" dedi sesi titreyerek.

Mia oğlanın dudaklarındaki kanı gördü. Mavi gözleri yanan göğe dikilmişti. Bryn kanlı elleriyle onu sarstı.

"Kardeşim?"

Sidonius, "Ah, Kızlar aşkına..." diye iç geçirdi.

"Nefes almaya devam et," diye dua etti Mia.

Bryn eğildi, kulağını kardeşinin dudaklarına yaklaştırdı. Hiçbir şey duymayınca onu tekrar sarstı ve yüzü çarpılarak feryat etti.

"Byern?" dedi ikizini sarsarak. "*Byern!*"

Simsiyah giyinmiş muhafızlar arenaya girdiler. Onlar Aslanların cesetlerini kontrol ederken Bryn kardeşini kollarının arasına aldı, inleyip uluyarak ağlamaya başladı. Mia'nın içi parçalanıyor, gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. Sidonious taş kesilmişti. Bryn çığlık atarken Dalgacı başını önüne eğmişti.

"*BYERN!*"

Kızın dizlerinin üstünde durduğu tarafa yürüyen muhafızlar onu kollarından tutup kaldırdılar. Aklı başına gelen Bryn tekmeler ve çığlıklar atarak direndi. "Hayır! HAYIR!" Kardeşinin adını haykırarak çırpınan genç kızı kumdan uzaklaştırmaya ancak dört muhafızın gücü yetti.

Arenanın boynuzlarından, "Itreyalı yurttaşlar!" diye bir haykırış yükseldi. "Üzülerek ilan ediyoruz ki, bu yarışmanın bir galibi yok!"

Mia gözlerini kapadı. Sonuçta her şey koca bir hiç içindi. Galip tacı yoktu. Şan kazanılmamıştı. Koca bir hiç. Karnında bir yanma, teninde bir ürpertiyle kalabalığın yuhalaladığını duydu. Parmaklıklardan bakınca, izleyenlerin ayaklandığını, kuma yiyecek attıklarını, tükürdüklerini gördü. Yedisi onların eğlencesi için can vermiş sekiz erkek ve kadının kanıyla lekelenmiş kuma. Umutları, korkuları ve hayalleri olan ve geriye cansız bedenlerinden başka bir şeyleri kalmayan yedi insan.

Ya kalabalık? Hiçbir şey umurlarında değildi.

Tek istedikleri zaferdi.

Mia derin bir nefes aldı. Çenesini sıktı. Sidonius ve diğerleri parmaklıklarda kalırken o arkasını dönüp uzaklaştı. Gözlerini yerdeki bir taşa dikti. Önündeki yola. O yolun sonunda onu bekleyen intikama.

"*... çok üzgünüm, mia...*"

"Üzgün müsün?" diye fısıldadı. "Neden?"

"*... arkadaşındı...*"

"Onlar benim ailem değil, unuttun mu?" diye yanıtladı Mia. "Arkadaşım değiller."

Mia ellerine baktı. Gözyaşları yüzünden biçimlerini kaybetmiş gibiydiler.

"Amaca giden araçtan başka bir şey değiller."

24. BÖLÜM

OBSİDİYEN

Boşluk.

Mia'nın içindeki his tam anlamıyla buydu. Byern'in cesedi sürüklenerek götürülürken, tribünlerdeki izleyicilerin ayaklarını yere sabırsızca vurarak tempo tutmasını dinliyordu. Yüzünü uzun saçlarının arkasına gizleyerek deri göğüs zırhlarının bağcıklarıyla oyalandı. Her hareketi soğuktu.

Sistemli.

Mekanik.

"... İYİ MİSİN...?"

Kulağının dibinde, saçlarının gölgesinde bir fısıltı duydu.

"... mia...?"

Simsiyah giyinmiş muhafızlar onları götürmek için hücrenin kapısına gelmişlerdi. Furian ışıldayan zırhıyla arkalarında duruyordu; başında Kartal miğferi, boynunda ucu açık gümüş şampiyon halkası vardı. Arkades ifadesiz bir yüzle Yenilmez'in yanına durdu. Dona Leona gök mavisi göz alıcı tuvaleti ve gözyaşlarının dağıttığı sürmeleriyle hepsinin önüne geçti. Muhafızlar hücre kapısının kilidini açarken Mia dominasının gözlerine bakarak kederini tartmaya çalıştı.

Samimi miydi? Yoksa onun içi de Mia'nınki gibi boş muydu?

"Domina?" dedi Kanşakıyan usulca. "Bryn..."

"Böcü'nün yanında," diye mırıldandı dona. "Çok... iyi sayılmaz."

"Az önce kardeşi öldü, Domina," dedi Sidonius. "Başka nasıl olabilir ki?"

"Ben..."

"Yeter," diye kükredi Arkades. "Byern bir gladyatör gibi onuruyla öldü. MMüsabakaya odaklanın ve zihninizi bulandıran düşünceleri unutun. Düşmanınızla o düşünceler savaşmayacak."

Mia hâlâ Leona'ya bakıyordu. Kadın hakkında bütün bildiklerini düşünüyordu. Dona arenada şiddetin içinde büyümüştü. Ama insanları eğlendirmek için dövüşerek ölen kadın ve erkeklerden oluşan bir birlik işletmesine rağmen göğsünde hâlâ biraz insanlık kalmış olmalıydı. Mia hamamda magistrae'yle yaptığı konuşmada o

insanlıktan izler görmüştü. Hatta belki de Furian'a beslediği hislerde. Bu kadında babasını alt etme açlığından daha fazlası vardı. Dona şu anda gerçek bir keder mi sergileyecekti, yoksa "ölen kardeşlerinin intikamını almalarını" ve o intikamın yanında elleri değmişken bir de *magni*'deki yerini sağlama almalarını mı isteyecekti.

Leona, Mia'nın elini tuttu. Kanşakıyan'ınkini de.

"Ben..."

Başını sallayarak bir şeyler söylemeye çalıştı. Gözleri dolmuştu.

Sonunda, "Dikkatli olun," diye fısıldadı.

Kanşakıyan şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Arkades'e baktı.

"... Elbette, Domina."

"Müsabaka başlıyor, Mi Dona," diye uyardı muhafızların kaptanı.

Leona başıyla onaylayarak yüzünü kuruladı. "Pekâlâ."

Arenaya girerken kalabalığın gümbürtüsü tepelerindeki kirişleri sarsıyordu. Siyah taş ve demir parmaklıklı bir kapının arkasında arenaya çıkan dört geniş basamakla tamamlanan geniş bir alana geldiler. İzleyicilerin gümbürtüsü kulaklarına dolarken Mia dişlerini sıktı, gözlerini yerden kaldırmadı.

"Vakit geldi," dedi Arkades. "Ölümsüzlük avcunuzun içinde sayılır. Adınızı yeryüzüne kazıma, dominanızı onurlandırma ve özgürlüğünüzü kazanma şansınız var. *Magni*'yle aranızda sadece bir düşman kaldı. Kanını dökebileceğiniz bir düşman. Ölümlü bir düşman." Buz mavisi gözleriyle üçünü tek tek süzdü. "Sizler Remus Birliği'nin gladyatörlerisiniz. Ya birlikte ayakta kalırsınız ya da tek başınıza devrilirsiniz."

Furian onaylarcasına başını eğdi. "Executus."

"Hayhay, Executus," diye mırıldandı Kanşakıyan.

Müşfik Kedi'nin Yenilmez'in odasında geçen konuşmayla ilgili anlattıklarını hatırlayan Mia tek kelime etmedi. Bu adam için sadece ayakbağı, *magni*'ye giden yolda üstüne basılacak bir taş olduğunu biliyordu. Arkades onu yalnızca Furian'ın yükselmesini sağlamak, onu amacına ulaştırmak için kullanıyordu.

Pekâlâ, piç kurusu. Birbirimizi kullanalım o zaman.

Mia karakış kadar soğuk bir sesle, "Executus," dedi.

Leona başka bir şey söylemedi. İkili bekleme alanından çıktı, kapı arkalarından kilitlendi. Furian yan gözle Mia'ya baktı; Kartal miğferi ifadesini gizliyordu. Rastalarını tepesindeki boşluktan geçirdiği miğferini başına yerleştirirken Kanşakıyan'ın gözleri arenadaydı. Üstünde kırmızı bir kartal arması taşıyan ağır demir kalkanını kaldırırken saçlarını arkaya savurunca rastaların arasına tutturduğu keskin uçlu bıçaklar güneşlerışığında parladı.

Mia ellerini yumruk yapıp açtı. Gölgesi titriyor, Furian'ın yanındayken hissettiği bütün açlık, arzu ve nefesini kesen enerji su yüzüne çıkıyordu. Kalkan almaya gerek görmemişti; zaten kullanmayı beceremiyordu. Müşfik Kedi ve Tutulma gölgesine kıvrılmış, midesinde kanatlanmaya çalışan kelebekleri tek tek öldürüyorlardı.

Mia bunun hayatının en zor dövüşü olacağını biliyordu.

Borazan sesleri izleyicileri sustururken duvarlardan heyecan akıyordu sanki.

"Bir dakika," dedi Furian başmuhafıza bakarak. "Kılıçlarımız nerede?"

"Bizi bekliyorlar," dedi Mia usulca. "Dışarıda."

"İtreyalı yurttaşlar!" Sessizlikte Editorii'nin sesi yankılandı. "Şerefli administratii! Senatörler ve ilikdoğumlular! Sizlere Leonides'in Aslanları ve Remus'un Kartalları arasında geçecek bir mücadele sunuyoruz!"

Kalabalık heyecanlı mırıltılarla dalgalandı.

"Bu müsabaka teslimiyetsiz, *e mortium,* can bağışlanmadan dövüşülecek! Sanguila *Venatus Magni*'de önceden bir yer satın aldı. Remus'un Kartalları'nın galip gelmesi durumunda Remus Birliği'nin Sanguila'sı Leona gladyatörlerini altı hafta sonra Tanrımezarı'nda yapılacak büyük oyunlara götürme hakkı kazanacak."

Kalabalığın mırıltısı gittikçe şiddetleniyordu.

"Sizlere Remus'un Kartalları adına Kıyı Kapısı'ndan giriş yapmak üzere karşınızda Dweym'in Ölüm Meleği Kanşakıyan! Kanlı Güzel ve Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı, Kuzgun! Ve Talia Şampiyonu, Yenilmez Furiaaaan!"

Seyirciler ayağa kalktılar ve onaylarını hep bir ağızdan haykırarak gösterdiler. Parmaklıklı demir kapı kalkarken üç Kartal birbirlerine son kez bakıp yanlarında muhafızlarla kuma yürüdüler. Kanşakıyan ve Furian halkı selamlamak için ellerini kaldırınca binlerce insandan oluşan kalabalık kendinden geçti. Mia sadece yüzünü buruşturdu. Kısa süre önce, bu alkışlar ruhunu coşturmuştu. Artık *onun* için değil, sunacağı kanlı gösteri için tezahürat yaptıklarını biliyordu. Kılıcı kimin salladığının önemi yoktu. Önemli olan tek şey, kılıcın ineceği bir boynun varlığıydı.

Bu işi bir an önce geride bırakmak istiyordu; bu kanlı gala bitsin, Duomo ve Scaeva ortadan kalksın ve üstüne sinen kandan ve leş kokusundan kurtulmak için kendini binlerce yıl boyunca bir sıcak su kaynağına bıraksın istiyordu.

Equillai pistini işaret eden büyük ada, arenanın altındaki afsunlu mekanizmanın içine toplanmıştı. Önlerindeki kumun bir özelliği yoktu, kırık beyaz zeminde taze kırmızı damarlar göze çarpıyordu o kadar.

"Burada bekleyin," diye emretti başmuhafız. "Editorii komut verene kadar kıpırdamayın, yoksa diskalifiye olursunuz."

Muhafızlar sert adımlarla demir kapıya dönüp onları arenaya kapattılar.

"Cehennem aşkına, burada neler oluyor?" diye söylendi Kanşakıyan.

"Kıpırdama," diye yanıtladı Mia. "Ve kendini hazırla."

Yenilmez, "Bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun, Kuzgun?" diye homurdandı.

Mia iç geçirdi. "Furian. Senin bilmediğin, benim bildiğim şeyler kahrolası Büyük Tuz'u doldurur."

"Leonides'in Aslanları adına Kale Kapısı'ndan girmek üzere, sizlere Ejderomurgası Dağları'nın dehşetini sunuyoruz! Kendi türü arasında bir parya, adı Dominyon dilinde ölüm demek! Sıkı durun, Sürgün, İşkah geliyooor!"

Kalabalık meraklı mırıltılarla dalgalanırken arenanın kuzey duvarındaki demir kapı gıcırtıyla açıldı. Karanlığın içinden yarım düzine muhafız eşliğinde Leonides'in ipeksisi çıktı. Zümrüt yeşili vücudu, altın rengi muhteşem bir zırha bürünmüştü. Omuzlarına bir aslan postu atılmış, aslanın başı ve yelesi miğferinin etrafına tutturulmuştu. İpeksi, kalabalığın çılgın tezahüratlarıyla arenaya girdi. Arkasındaki muhafızlar da arenaya girince demir kapı gümbürtüyle kapandı.

Mia rüzgârda tozun havalandığı kumun üstünden düşmanına baktı. İşkah iki metre boyundaydı; kabuksu teni ve kasları ışıldıyordu, dudakları bulut beyazına boyanmıştı. Aslan derisini sırtından atınca altı kolu bir çiçek gibi açıldı. Koyu yeşil teni güneşlerışığında parlıyordu, donuk gözlerini düşmanlarına dikmişti.

"Okyanuslar Leydisi," diye mırıldandı Kanşakıyan. "Ne manzara."

"Sıkı durun," dedi Mia.

"Yurttaşlar, hazır olun!" diye haykırdı editorii. "Savaş alanı geliyor."

Kumların altından derin bir gümbürtü ve devasa çarkların gıcırtısı duyuldu. Yer sarsılıyordu ama üstünde durdukları zeminin takoz biçimindeki büyük bir parçası yükselirken Mia ve arkadaşları istiflerini bozmadan durdular. Kum aşağıya yağıyordu. Mia yükselen parçanın kenarından aşağıdaki devasa mekanizmaya baktı. Yağ, sülfür ve tuz kokusu alıyordu.

Kumun başka kısımları da kıpırdıyor, arena zemini bir dizi dilimli platforma ayrılıyordu. Farklı yükseklik ve boyutlardaki platformlar merkez kaidenin etrafında dönmeye başladı; devasa bir saat kadranının iç içe geçen parçaları gibi dönüyor, bükülüyor ve birbirlerinin altından ve üstünden geçiyorlardı. Furian, Kanşakıyan ve Mia birbirlerine baktılar. Kanşakıyan, Trelene'ye dua ediyordu.

"Gösteri işini bilmediklerini kimse söyleyemez," dedi Mia.

Şaşkına dönen kalabalık var güçleriyle alkışlıyordu. Mia ve arkadaşları artık zeminden neredeyse altı metre yüksekteydiler. Mia aşağıya, arenanın afsunlu mekanizmasının bulunduğu çukura baktı; kenardan kayıp düşmek o devasa dişlilerin arasına düşmek ve yağlı metal çarkların arasında ezilmek demekti.

Editorii, "Silahlar!" diye haykırdı.

Arenanın ortasında yuvarlak, büyük platform inlerken Mia kabzaları yukarı bakan, farklı uzunluklarda bir düzine kılıç gördü. Kısakılıçlar, uzunkılıçlar ve Sürgün'ün favorisi acımasız, kavisli palalar. Hepsi siyah ve jilet kadar keskindi ve güneşlerışığında parlıyorlardı.

Kanşakıyan, "Kılıçlarımızı kapmak için koşmamız mı gerekecek?" diye mırıldandı.

"Evet," dedi Mia. "Ama sizi uyarıyorum, hepsi de obsidiyen, hiçbiri çelik değil. Cam kadar keskin, bir o kadar da kırılgan. Birkaç kez savurdunuz mu iskartaya çıkacaklar. Kılıcınızla değil, kalkanınızla blok yapın."

Furian, "Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bir önemi var mı?" diye hırladı Mia. "Şu işi bitirelim, yeter."

"Büyü yok, Kuzgun," diye uyardı Furian. "Ya galip tacını hak ederiz ya da onurlu bir ölümü."

Kanşakıyan bir Mia'ya bir Furian'a baktı. "Ya hep birlikte ayakta kalır ya da tek başımıza devriliriz, unuttunuz mu?"

Editorii, "Gladyatörler!" diye seslendi. "Hazırlanın!"

Mia gözleri çemberin ortasındaki bir çift ikiz kılıçta, fırlamaya hazır bir yay gibi dizlerini büktü.

"Bol şans, kardeşlerim," dedi Kanşakıyan. "Okyanuslar Leydisi sizi korusun."

"Evet," dedi Furian başını sallayarak. "Aa sizi korusun ve kutsasın, Tsana rehberiniz olsun."

Mia ter akan gözlerini kırpıştırdı. Kalabalığın tezahüratları kulağında çınlıyordu. Heyecandan yerinde duramayan kalabalığın arasında saçları kızıla boyalı, gözleri güneşleryanığı gök mavisi kızı aradı. Gölgesinin kenarları titriyor, bir su birikintisi gibi usul usul dalgalanarak Furian'ın gölgesine kaymaya çalışıyordu.

"Ana bizi korusun," diye fısıldadı.

"Gladyatörler!" diye kükredi editorii. "Başlayın!"

Mia olabildiğince yükseğe sıçrayarak koşmaya başladı. Gözlerini kılıçlardan ayırmadan, ciğerleri yanarak koşuyordu. İpeksi de arenanın diğer ucundan onlara doğru koşmaya başlamıştı. Kanşakıyan kayarcasına hareket eden uzun bacaklarıyla Mia'nın sadece birkaç adım gerisindeydi. Furian ise en gerideydi.

Mia platformlarının ucuna gelip bir sonraki platformla aradaki boşluğun üstünden sıçradı. Parça ayaklarının altında kaydı, saat yönünde dönüyor, aşağıda devasa çarklar gıcırdıyordu. Mia ayaklarının altında kum çıtırtısıyla daha küçük parçaların olduğu, arenanın ortasına daha yakın olan kısma atladı. Gözleri son hızla koşan ve ışıldayan siyah kılıçlara her an biraz daha fazla yaklaşan ipeksideydi. Anlayınca tadı kaçtı...

... kılıçlara benden önce gidecek.

Mia kayan platformların, akan kumların ve devasa çarkların üstünden uzandı. İpeksi'nin gölgesini tutup çizmelerine dolarken gölgesi titriyordu. İşkah tısladı ve Mia son sürat merkez kaideye doğru koşarken bir an sendeledi. Fakat Mia çok geçmeden gölgelerin elinden kaydığını, İşkah'ın ayaklarının özgür kaldığını fark edince bir küfür savurdu.

Kahrolası Furian...

"Büyü yok!" diye haykırdı Yenilmez arkasından.

İşkah merkez platforma ulaşmış, altı kolunu yılan gibi uzatarak kavisli altı palayı aynı anda kavramıştı bile. Güneşlerışığı obsidiyen kılıçların üstünde parlarken kalabalık coşkuyla haykırıyordu. Mia kaidenin üstüne sıçrarken ipeksi olduğu yerde döndü ve havada ıslık çalan palalarından üçünü Mia'nın boğazına savurdu. Mia çığlık atarak sola kaydı, omzunun üstüne indiği kumda, ıslık çalan kılıçların altından İşkah'ın arkasına yuvarlandı. Kaptığı iki kılıcı yuvalarından kurtardı.

Ona döndüğünde İşkah hamlesini yapmak üzereydi. Mia darbeleri kılıçlarıyla savuşturmaya cesaret edemiyordu; yanlış açıyla vurursa obsidiyen kırılabilirdi ve İşkah'ın gözden çıkarabileceği kadar çok kılıcı vardı. Bu yüzden hamleleri bloklamak yerine kumu havalandırıp bir sağa bir sola zikzak çizerek dans edercesine uzaklaştı ve yay gibi kıvrılıp büsbütün arkaya yatarak kılıç darbelerinden birinin çenesini teğet geçmesini sağladı. Geriye doğru takla atıp platformun tam kenarında çömelerek ancak durabildi; aşağıda gıcırdayan metal çarklar denizine düşmesi an meselesiydi.

Kanşakıyan kükreyerek İşkah'a arkadan saldırdı; sırtına hızla çarpan kalkanı ipeksinin ayaklarını yerden kesti. İşkah yüzüstü platformdan aşağı, daha alttaki bir başka platformun üstüne düştü ve derhal toparlanıp ayağa kalktı. Mia'nın dengesini geri kazanmasını ve Kanşakıyan'ın bir uzunkılıç kapmasını izlerken açık renkli, hissiz gözleri ışıldıyordu. Furian'a birkaç adım attı ama Yenilmez yetişemeyeceği kadar uzaktaydı; nihayet merkez kaideye sıçrayıp obsidiyen bir kılıç kapmıştı. Savaşçının kılıcını havaya kaldırmasına kalabalık haykırışlarla karşılık verdi. Yarış bitmiş, bütün yarışmacılar silahlanmıştı. Ve artık savaş var gücüyle başlayabilirdi.

İşkah kollarını açınca palaları da ışık saçan bir yelpaze gibi açıldı. Hiç ses çıkarmadan orta kaidenin üstüne zıpladı. Üç Kartal onu karşılamak için harekete geçtiler. İlk hamle gümüş hızıyla hareket ederek aşağıdan bir darbe indiren Mia'dan geldi. Kanşakıyan kalkanıyla Mia'yı savunarak orta yüksekliğe saldırırken, Furian ipeksinin başını hedef almıştı. İşkah şaşırtıcı bir zerafetle hareket ederek Kanşakıyan'ın ve Mia'nın hamlelerinden kaçmayı başardı. Ancak Furian'a karşılık vermek için kılıçlarından birini kaldırırken kabza incecik bir buz tabakası gibi çatladı.

İpeksi palalarını havada döndürerek ileri atıldı. Kanşakıyan'ın kalkanına sert bir tekme indirerek kendinden çok daha ufak olan kadını yere devirdi. Kılıçları Furian'ın kolunda yüzeysel bir kesik açtı. Kılıçlarından biri Mia'nın boynunu teğet geçip göğüs zırhına geniş bir çizik attı. Derin bir nefes alan İşkah bembeyaz dudaklarını büzüp Mia'nın yüzüne parlak yeşil renkli, ağız dolusu zehir tükürdü.

"... dikkat!.."

Mia iç geçirip çaresizce dönerek başını çevirdi. Sıvı, miğferinin yan tarafına isabet etti. Zehir metale değer değmez bir tıslama duyuldu ve kara saplanan sıcak kılıç gibi, demir yüzeyi delip içeri süzüldü. Mia ipeksi'in erişemeyeceği bir uzaklığa yuvarlanırken miğferini çözüp gözlerini kırpıştırdı. Zehir gözlerine ya da tenine gelmemişti ama Tanrıça biliyor ya kıl payı kurtulmuştu.

Yenilmez öfkeli bir çığlıkla kılıcını gaddar bir hareketle yukarıdan savurarak karşılık verdi. İşkah iki kılıcını kaldırıp önünde çapraz tuttu ama Yenilmez'in kılıçlarının altında parçalandılar. İpeksi öfkeyle tıslarken Mia obsidiyen kırıklarından korunmak için elini gözlerine siper etti. Mia ayağa kalkarken Furian kalkanıyla İşkah'a vurarak onu platformun kenarına kadar sürdü. Ancak ipeksinin palalarından birinin Kanşakıyan'ın kolunu yaralamasına engel olamadı. Mia öne atıldı ve yukarı vuracakmış gibi yapıp aşağıdan bir darbe indirerek ipeksinin uyluğunda kalabalığın tezahüratlarla karşıladığı bir yarık açtı. Kuma yeşil kan fışkırırken İşkah, Mia'nın kılıçlarından birini kuma savurup çizmesinin altında ezdi. Havada obsidiyen kırıkları uçuşurken palasını salladı ama Mia hızla yana yuvarlanınca silah, toprak zeminde ufalandı.

Furian'ın kılıcı hâlâ sağlamdı, Mia'da da bir kılıç kalmıştı ve Kanşakıyan'ınki çok az hasar almıştı. İşkah'ın ise üç düşmana karşı sadece iki palası kalmıştı.

İpeksi, palasını vurduğu yerde havaya ıslık çaldırarak Kartalları geri çekilmeye zorladı. Furian savunmaya çekilmişti, fırsat buldukça kalkanıyla İşkah'ı geri itmeye çalışıyordu. Kanşakıyan ve Mia yan yana dövüşüyorlardı, Kanşakıyan, İşkah'ın hamlelerinden birini kalkanıyla savuşturup kılıcının yere saplanmasına ve ortadan ikiye bölünmesine neden oldu. İşkah son palasıyla ve diğerinin kırık yarısıyla Kanşakıyan'ın karnına ve boğazına saldırdı. Furian yukarıdan gelen hamleleri kalkanıyla durdururken Mia alttan saldırarak İşkah'ın son palasının kabzasına vurdu. Kanşakıyan öfkeli bir savaş çığlığıyla öne atılarak kalkanını ipeksinin karnına vurup onu platformdan aşağı itti. Düşerken çaresiz bir ses çıkaran İşkah, yanından geçen bir platformun kenarına tutunup kendini yeniden yukarı çekti.

Üç Kartal nefes nefese, yan yana durdular. İpeksi, hissiz gözlerini onlarınkine kilitlemiş, kendi platformunda merkez kaidenin etrafında dönüyordu. Kırılan palalarının sapları hâlâ ellerinde, açık renkli gözleri düşmanlarının silahlarındaydı.

Obsidiyen kırılgan bir maddeydi ama *bu kadar* kırılgan olmamalıydı. Kartalların silahları da zedelenmiş ve çizilmişti ama İşkah'ın palaları sonbahar yaprakları gibi narin çıkmıştı. Sanki birileri...

Sanki...

Mia'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Üzgün görünüyor."

"... demek engerek işi kıvırmış..."

"Keşke ondan böyle bahsetmesen."

Kalbi göğsünün içinde şişerken Mia risk alıp bir kez daha kalabalığa baktı. Kan kızılı saçları ve güzel mavi gözleri arıyordu. Yaptığı karışımın –bir ölçek kalsit asit, iki ölçek bor oksit– ipeksinin silahlarının üstünde bu kadar etkili olabileceğini gerçekten bilmiyordu. Ashlinn'in müsabaka başlamadan gizlice arenanın derinliklerine inip İşkah'ın palalarını solüsyona bulayacak kadar akıllı ya da hızlı davranabileceğinden emin değildi. Ama ipeksinin elindeki paramparça kılıçlara ve kendilerinin nispeten iyi durumdaki kılıçlarına bakılırsa, Ash başarmış olmalıydı. İpeksi silahsız kalmıştı ve şimdi, zehre ve korkutucu süratine rağmen, terazinin kefeleri bir şekilde eşitlenmiş gibiydi.

Kalabalık, Kartallara öldürücü darbeyi indirmeleri için baskı yapıyordu.

Furia, Mia'ya baktı. "Tahmin ettiğimizden daha kolay oluyor."

"Tadını çıkar," dedi Mia.

Furian, "*Kuzgun...*" diye homurdandı.

Mia, Furian'a yan yan bakıp göz kırptı.

"Bu kadar sohbet yeter," dedi Kanşakıyan. "Şu çirkin sürtüğün bağırsaklarını deşme zamanı."

Kartallar silahlarını kaldırıp saldırmaya hazırlandılar.

Editorii, "Bıçaklar!" diye haykırdı.

Mia bir gümbürtü duyunca arenanın kenarındaki platformlardan birine baktı. Kum titreyerek açılıp on yeni obsidiyen kılıç gün yüzüne çıkınca bir anda bütün keyfi kaçtı.

"Siktir..." dedi.

"... anladığım kadarıyla senin de engereğin de bundan haberiniz yoktu..."

"Siktir, siktir, siktir."

"... ah, işte bu haaaarikaaaaa..."

İşkah kayan platformların birinden diğerine zıplayarak yeni silahlara koşarken seyirci adeta çıldırmıştı. Mia da peşinde arkadaşlarıyla hızla harekete geçti. Platformlar önceden kestirilmesi güç bir dansla durmadan dönüyor, Mia'nın gözleri terden yanıyordu.

Ashlinn'in her yarışmacının silahının kırılması ihtimaline karşı yedek bir plan olacağından şüphelenmesi gerekirdi ama şimdi bunun için sızlanacak zaman yoktu çünkü yeni palalar karışımla zehirlenmemişti. İşkah o palalara ulaşırsa iş adil bir mücadeleye dönüşebilirdi ve Mia buna izin veremezdi. Ancak koşarken ipeksinin kılıçlara onlardan önce ulaşacağını fark edip iyice sıkıldı.

"Furian?" diye haykırdı.

"Hayır!" dedi Yenilmez gümbürdeyen bir yarığın üstünden atlarken.

Mia ağzının içinde biriken tozu tükürerek başını salladı ve tepedeki iki güneşin yakıcı sıcağına aldırmadan İşkah'ın gölgesine uzandı. Onu bütün soğuğu ve kasvetiyle elinin içinde hissetti; gölge İşkah'ın ayaklarına sarılmak için yılan misali kıvranıyordu. İpeksi sendeledi, dizlerinin üstüne düştü, başından fırlayan miğferi aşağıdaki afsunlu mekanizmanın arasına uçtu. Ancak Mia keskin bir kopma hissiyle gölgelerin elinden kaydığını, karanlığın parmaklarının arasından çekildiğini hissetti.

Yüzü çarpılarak, "Kahrlası adi pislik," diye bağırdı.

"Zafer hak edilir," diye bağırdı Furian. "Çalınmaz."

İşkah paramparça olan palalarını boşluğa atarken yeni kılıçlara uzanıp altı yeni silah çekti. Bu kez pala değil uzun kılıçlar seçmişti. Kılıçlarını neredeyse hipnotik bir etkiyle havada savurarak, ona yetişmek için platformları yuvarlanıp sıçrayarak aşmaya çalışan üçlüye dönerken muhteşem görünüyordu. Platforma ilk ulaşan Mia oldu ve İşkah'ın suratına bir avuç kum savurdu. Sadece bir kılıcı vardı, bu yüzden ipeksi gözlerindeki kumdan kurtulmaya çalışırken geri geri sendelerken Mia ikinci bir kılıç kapmak ve ilkini yenilemek için kalan kılıçların üstüne atladı. İpeksinin kılıcından kaçmak için hızla yana yuvarlandı. İşkah çizmesini Mia'nın kaburgalarına geçirince kalabalıktan toplu bir iç çekiş yükseldi. Darbenin etkisi muazzamdı; Mia kaburgalarının çatırdadığını, göğsünün alev aldığını hissediyordu. Ağzından tükürükler akarken, İşkah kılıcını kaldırdı ve Mia'nın yüzü yaklaşan darbenin beklentisiyle çarpılırken...

Şak! Bu Kanşakıyan'ın kalkanını ipeksinin suratına çarpma sesiydi. İşkah ciyaklayarak sendelerken kalkanın kenarının ipeksinin gözüne geldiğini ve onu bir yumurta kabuğu gibi patlattığını gören izleyicilerden şaşkınlık nidaları yükseldi. Yaradan yeşil bir sıvı akarken, Mia acıdan inleyerek ayağa kalktı ve kendine yeni bir çift kılıç kaptı. Kanşakıyan yarığın üstünden sıçrarken İşkah'ın ciyakladığını duyunca çatlak kılıcını kaldırıp üstüne atılmaya hazırlandı.

Kanşakıyan'ın kılıcı daha ilk darbede kırıldı; öfkeden deliye dönen ipeksi omzunda derin yaralar açmakla yetinmeyip kılıçlarından birini kadının miğferinin yan tarafında parçaladı. Kadın kafatasında çınlamalarla dizlerinin üstüne indi. Ama İşkah ölümcül darbesini indirmek için kılıçlarını kaldırırken Furian geldi,

güçlü bir ulumayla yarığın üstünden atlayıp kalkanını önünde tutarak düşmanın üstüne çullandı. İkili, kol ve bacakları birbirine dolanarak yere devrilirken Furian'ın kalkanı toprak zeminde sekti.

Yenilmez, ipeksinin üstüne oturdu, parmaklarını kanayan gözçukuruna geçirip yüzüne art arda yumruklar indirdi.

"Kahrolası sürtük!" Çat! "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Çat! "Ben Yenil..."

İşkah tiz bir çığlığın ardından ağız dolusu zehir tükürdü. İğrenç yeşil sıvı Furian'ın göğüs zırhına ve korunaksız boynuna saçıldı; zehir yakmaya başlayınca Yenilmez çığlık attı. Boynunu tırmalayarak kıçüstü düştü ve kalabalığın tezahüratları arasında kumda yuvarlanmaya başladı. İşkah çağıltılı bir kükremeyle ayağa kalkıp yerden aldığı kılıçlarını Yenilmez'in işini bitirmek için kaldırdı.

Mia'nın kılıcı İşkah'ın hamlesini bertaraf etti. İşkah karşı hamle yaparak Mia'nın kılıcını kabzasından çatlattıktan sonra bu kez kafasına saldırdı. Kız geri çekildi, darbe kaşını yarıp yanağını çizerken acıyla haykırdı. Gözlerine kan dolarken geriye doğru sendeleyip dizlerinin üstüne düştü. İşkah göğsüne vahşi bir tekme daha savurunca Mia'nın kırık kaburgaları yeniden alev aldı. Sersemleyerek arkaya düşerken platformun kenarından uçmamak için son anda durabildi.

Kanşakıyan biçimsiz bir çığlık atıp uzun rastalarını savurarak başını hızla çevirdi. Örgülerinin uçlarına tutturduğu jiletler İşkah'ın yüzüne, kollarına savruldu. Sonra iki elinde birer kılıçla yerdeki Furian'ın tepesine dikilen İşkah'ın üstüne atıldı. İşkah'ın kılıçlarından biri kırılıp böğrüne saplanırken kılıçları havada ıslık üstüne ıslık çalıyor, adeta şakıyorlardı. Kanşakıyan'ın bileğini *bükerek* obsidiyen kılıcı içine kadar gömdüğü yaradan yeşil kan püskürdü. İşkah acı bir feryatla karşı saldırıya geçti ve hamlesini savuşturmaya çalışan Kanşakıyan'ın kolunda derin bir yara açtı. Suratına yumrudk, boynuna kılıçlardan biri isabet eden Kanşakıyan kenara kaçmaya çalışınca ipeksi dizini düşmanının suratına yapıştırdı.

Kanşakıyan kemik çatırtılarıyla hızla geriye savrulurken miğferi kafasından uçtu, burnu hamur gibi yamulmuştu. İşkah yan tarafından sarkan bağırsaklarını bir eliyle tutarak kadının peşinden gitti ve karın boşluğuna şiddetli bir tekme indirerek onu platformda sırtüstü yere serdi. Yüzünden kan akan Mia ayağa kalktı, Kanşakıyan'ın platformdan yuvarlanmak üzere olduğunu görünce iç geçirdi.

"... MIA, HAYIR!.."

Aptallıktı. Geri zekâlılıktı gerçekten. Burada amacı zaferdi, kahramanlık yapmak değil ve Kanşakıyan arkadaşı bile değildi. Ama Mia umutsuz bir çığlıkla platformun diğer ucuna atılıp elindeki son kılıcı kuma sapladı ve Kanşakıyan'ı bileğinden yakaladı. Kanşakıyan, Mia'yı da peşinden sürükleyerek platformdan kayarken

korkuyla haykırdı. Mia çığlık atarak son anda onları düşmekten kurtardı; bir eliyle Kanşakıyan'ı, diğeriyle yere sapladığı kılıcın kabzasını tutarken kırık kaburgalarının arası yangın yeriydi. Kalabalıktan hayret nidaları yükselirken Mia'nın kanayan yüzü acıdan çarpılmıştı. Kaburgaları platforma çarparken üç metre aşağıdan, arenanın çevresinde turlamaya devam eden platformları taşıyan dev çarkların gürültüsü duyuluyordu. Kandan ıslanan elleri kayıyordu, bütün vücudu terden sırılsıklamdı.

"Dayan!" diye bağırdı.

Suratı kanlı bir posaya dönen Kanşakıyan acıyla iç geçirdi. Aşağıda dönen mekanizmaya baktıktan sonra yukarıya, Mia'ya bakarak başını salladı.

"Bırak beni!"

"Delirdin mi sen? Tırman!"

"Çok ağırım, sıska bok çuvalı. Bırak beni!"

"Ya birlikte ayakta kalırız ya da tek başımıza devriliriz."

İşkah iki elini de Kanşakıyan'ın böğründe açtığı yaraya bastırarak dizlerinin üstünde duruyordu. Parçalanan yüzünden, kesik suratından yeşil bir sıvı akıyordu. Çarpılmış bir halde etrafını yoklayıp yerden bir kılıç aldı. Kalabalığın hayranlık ve hayret yüklü mırıltılarıyla dağ gibi ayağa kalktı.

Seyirci, "Öldür!" diye kükrüyordu. "Öldür!"

"Ha siktir..." dedi Mia nefes nefese. "Kanşakıyan, tırmansana!"

İşkah kılıcı güneşlerışığında parlayarak ona yaklaşıyordu. Mia yüzünü buruşturarak, kendini yukarı çekmeye çalışan Kanşakıyan'ı tutmaya çalışıyordu. Kaburgaları acıyor, yüzü zonkluyordu, acıdan dişlerini sıkıyordu. Elleri dolu olduğu için gölgeleri tutamıyor, daha önce defalarca yaptığı gibi karanlığa uzanamıyordu.

"... mia, bak!.."

Gittikçe yaklaşan ipeksinin arkasında Furian kıpırdanmaya başlamıştı. Yenilmez miğferini başından çıkarıp attı; çenesi ve boynu, köpüren, kan sızdıran bir et yığınına dönmüştü, hırıltıyla soluyordu. Kalabalığın haykırışları Mia'nın kalbiyle uyumlu bir ritme dönüşmüştü.

"Öldür! Öldür! Öldür!"

Mia, "Furian!" diye haykırdı.

Yenilmez başını kaldırdı, Kanşakıyan'ın kendini Mia'nın omzundan yukarı çekmeye çalıştığını, kızın yüzünün kan içinde, ipeksinin ikisinin de öldürmek üzere olduğunu gördü.

"Furian!" diye gürledi Mia. "Karanlık!"

İşkah iğne dişlerini açığa çıkaran bir hırlamayla onlara yaklaşıyordu.

"Öldür! Öldür! Öldür!"

"*Yap şunu!*" diye haykırdı Mia.

Kendini platformun kenarından yukarı çeken Kanşakıyan elini Mia'ya uzatıyordu. İşkah sadece birkaç adım ötede kılıcını kaldırmıştı. Ve sonunda Yenilmez, pençelerini çıkarıp dişlerini sıkarak ipeksinin altındaki gölgeye uzandı ve ayaklarını birbirine doladı.

İşkah ne olduğunu anlayamamanın şaşkınlığıyla sendeledi. Kalabalık tezahüratı kesmiş, nefesler tutulmuştu. Mia yüzü acıdan çarpılarak kendini platformun kenarından yukarı çekti. Furian iç geçirip yere kapaklanırken karanlığın üstündeki hâkimiyetini kaybedince İşkah doğruldu ve Kanşakıyan'ı sırtından bıçaklayarak kanının etrafa püskürmesine neden oldu. Kanşakıyan çığlık atarak yere yığılırken Mia çaresizliğini anlatan bir haykırışla obsidiyen kılıcını topraktan çekip İşkah'ın kılıcından sıyrıldı ve ipeksinin kolunu dirseğinden kopardı.

İşkah çığlık atıyor, kesilen yerden yeşil kan fışkırıyordu. Ayaklanan kalabalık öfkelerini uluyordu. Mia döndü, eğildi ve ipeksinin bacaklarına indirdiği bir darbeyle onu dizlerinin üstüne düşürdü. Seyirciler kulakları sağır eden bir tempo tutturmuştu; yetmiş bin insan hep bir ağızdan "Öl-dür! Öldür! Öldür!" diye haykırıyor, güneşler gökyüzünü yakıyor, kanı damarlarında, kalbi göğüskafesinde gümbürdüyordu. Mia acı bir feryatla kılıcını iki eliyle birden havaya kaldırdı, bütün öfkesi, bütün acısı ve bütün gücüyle İşkah'ın başını gövdesinden ayırdı.

Fışkıran kan Mia'yı ılık, yapış yapış bir yeşile boyadı. İşkah'ın titreyen bedeni ve seğiren kolları platformun kenarından yuvarlanarak aşağıda gıcırdayan çarkların arasına düştü. Kanlı obsidiyeni elinde tutmaya devam eden Mia, çatırtıyı duyunca yüzünü buruşturarak gözlerini kaçırdı.

Ama yine de...

... Başardım.

Borazanlar ötmeye başlayınca platformlar durdu. Kan sarhoşu seyircinin uğultusu devam ederken editorii'nin ses yükseldi.

"Itreyalı vatandaşlar! Galipleriniz! Remus'un Kartalları!"

Kalabalık çılgına döndü, kulakları sağır eden bir alkış koptu. Kanşakıyan yaraları kanayarak, acı ve zaferin iç içe geçtiği bir yüzle ayağa kalktı. Her şeye rağmen gülümsedi ve sağlam kolunu Mia'nın omzuna atıp onu kanlı yanağından öptü.

Başardık...

Kanşakıyan Mia'nın elini tutup havaya kaldırırken kalabalığa haykırdı.

"Adı ne?"

"Kuzgun!"

"Adı ne?"

Seyirciler ayaklarını yere vurup el çırparak arenayı titretiyordu.

"Kuzgun! Kuzgun! Kuzgun! Kuzgun!"

Mia elindeki kanlı kılıca baktı. Sonra eli parçalanmış gırtlağında, toprağın üstünde top gibi kıvrılıp yatan Furian'a döndü. Bakışlarını sangvila locasına çevirdi; ayakta duran Leona'nın bakışları Furian'a kilitlenmişti. Arkades donasının yanında, yüzünde ciddi bir ifadeyle alkışlıyordu.

Mia Tanrımezarı'nı, *Venatus Magni*'yi, zaferinin garantilediği yeri düşündü. Bryn'i, kollarında kardeşinin ölüsünü tutarken ağlayışını düşündü. Işıltılı bir balo salonunda onu elinden tutup çeviren, dans ederken ayağına basan babasını düşündü. Ona babasının asılmasını izleten ve çocukların soluduğu, büyüklerin yasını tuttuğu umut solup giden kül taneleri gibi rüzgâra karışırken Mia'yı ebediyen biçimlendiren sözleri fısıldayan annesini.

"Sakın sinme. Sakın korkma. Ve asla, asla unutma."

Adım ne?

"Kuzgun! Kuzgun! Kuzgun! Kuzgun!"

Adım ne?

"KUZGUNKUZGUNKUZGUNKUZGUNKUZGUN!"

Karnında karanlık bir sevinç titreşiyordu.

Ellerindeki kan hâlâ sıcaktı.

Mia gözlerini kapadı.

Kılıcını kaldırdı.

Ah, Ana, Anaların en karası, ben neye dönüştüm böyle?

3. Kitap

OYUN

25. BÖLÜM

ÇÜRÜME

"Kıpırdamasın!"

"Yüce Tanrım, yanıyor!"

"Bacaklarını tut, kahrolası!"

"Aa, bana yardım et. Bana yardım et!"

Mia kesik yanağında kandan sırılsıklam bir paçavrayla, kaburgaları yanarak hücrenin bir köşesinde oturuyordu. Karşılaşmanın adrenalininin damarlarında dolaştığını, ellerinin titrediğini hissediyordu. Yukarıda kalabalık kendinden mest olmuştu; Ultima tam gaz devam ediyor, Mia'nın altındaki taş zemin, final müsabakasının hararetiyle sarsılıyordu. Kolu kanlı bir beze sarılı olan Kanşakıyan yanında oturuyor, Mia iyice ıslanmış bir bandajı kadının sırtındaki tırtıklı yaraya bastırıyordu. İkisinin de dikişe ihtiyacı vardı; taşlar kana boyanmıştı. Ancak Böcü'nün elleri yeterince doluydu.

"Onu bağlayın!" diye bağırdı kız. "Durumu daha da kötüleşiyor!"

Furian'ın gırtlağından dolu dolu bir çığlık daha yükseldi, titriyor, çektiği acı arenanın derinliklerinde yankılanıyordu. Taş bir banka yatırılmıştı, Executus ve Leona'nın muhafızlarından üçü onu sabit tutmaya çalışıyordu. Boynu ve çenesi su toplamıştı ve ipeksinin zehrinin değdiği her yerden irin sızıyordu. Acısı onu adeta delirtmişti, çığlık atarken kol ve göğsündeki kaslar düğümleniyordu.

Dona gözlerinde dehşetle kapının yanında dikiliyordu.

"Yüce Aa..." diye fısıldadı.

"Bağlayın şunu!" diye haykırdı Böcü bir kez daha.

Arkades, Furian'ın kollarına, ayaklarına ve beline ağır demir kelepçeler takıp onu taş masaya sabitledi. Ancak Yenilmez, bileklerini keserek çırpınmaya, başını taşa vurmaya devam etti.

Mia daha önce de acı görmüştü; Dağ'da kan kamçısını yaşamış, Asmabahçeler'deki hücresinde dağlanmıştı. Ama hayatında böylesi bir kıvranma görmemişti.

"Onu bayıltmalısın, Böcü," dedi.

"Uykuotum yok!" diye haykırdı küçük kız ot ve ilaçla dolu sandığı göstererek. "Buraya gelirken yolda hepsi bozuldu!"

"Hiç Baygınlık var mı?"

"Kasap'a kullandım!"

"Dört Kız aşkına," dedi Leona. "Yüksükle mi getirdin!"

"Saygısızlık etmek istemem, Domina ama aylardır stokları doldurmam için tek metelik vermediniz!"

"Bir şey yaptın artık!" diye haykırdı Leona. "Dinlesene!"

Furian ağzını açıp bir çığlık daha attı. Çığlığın şiddeti gırtlağını kanatmıştı. Mia kırık kaburgalarının acısıyla yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve seke seke Böcü'nün ot sandığına gitti. Kandan yapış yapış parmaklarıyla küçük şişeleri, toz ve sıvı dolu kavanozları karıştırırken Örümceköldüren'in bütün derslerini zihninde evirip çeviriyordu.

"Cehennem aşkına, sen ne halt ediyorsun?" diye kükredi Arkades.

Mia, Executus'u duymazdan gelip yarım düzine kavanozu Böcü'ye uzattı. "Kafaderisiotunu bakirekafasıyla birlikte ez, bir tutam herkök ekle, biraz altınşarabıyla karıştır."

"Hayır." Böcü kaşlarını çattı. "Alkol bakirekafasını kireçleştirir..."

"Çepelotu bunun için ya zaten," dedi Mia sözünü keserek. "Yaprağı şeyde demle... Aslında, bırak ben yapayım. Sen Kanşakıyan'ın dikişini at. Bütün kanını yere boşaltıı."

"Kuzgun?" dedi Leona.

Mia kapının yanındaki kadına döndü. "Bana güvenin, Domina."

Leona acıyla kıvranan Furian'a baktı. Gözeri dolu dolu, onaylar gibi başını eğince Mia karışımın üstünde çalışmaya koyuldu. Böcü, Kanşakıyan'ın kolundaki korkunç yarayı dikmek için iğne ve ipek iplik aldı. İpeksi'nin kılıcı kadını kemiğine kadar kesmişti ve kan, safışık ziyafetindeki ucuz şarap gibi akıyordu. Kanşakıyan dişlerini sıktı, gözleri Yenilmez'e sabitlenmişti.

"Onu kurtarabilir misin?"

"Uyutabilirim," diye yanıtladı Mia. "Executus, mataranıza ihtiyacım olacak."

Mia kanlı elini ona uzatınca Arkades tek kaşını kaldırdı.

"Altınşarabınız, hemen şimdi!"

Arkades gömleğinin içinden gümüş matarasını çıkardı. Mia karışımı viskinin içine döküp iyice çalkaladı.

Furian hâlâ çığlık atarak çırpınıyor, yalvarıyordu. Mia elinde matarayla yaklaşırken savaşçının gölgesi taşın üstüne akmaya ve onunkine doğru uzanmaya başladı.

Hücre loş, taş masanın üstündeki dram, insanların fark etmesini engelliyordu. Mia elini çabuk tutarak muhafızlardan birini omzuyla kenara itti. Yenilmez'in gölgesi onunkine karışırken, bulantı ve açlığının şiddetlendiğini, onu neredeyse kusma noktasına getirdiğini fark etti. Sendeledi, az kalsın matarayı düşürüyordu. Arkades omuzlarından tutup düşmesine engel oldu.

Kara Ana aşkına, onu hissedebiliyorum...

"İyi misin?"

... bir parçam gibi.

"Ağzını açık tutun," dedi Mia.

Kesik yanağının ve kırık kaburgalarının acısı korkunçtu ama boğazında ve göğsünde de acı hissediyordu; Furian'ın çektiği eziyet bir şekilde ona akıp kendi acısını şiddetlendiriyordu.

"Furian, iç şunu!" diye bağırdı. "Beni duyuyor musun?"

Yenilmez'in tek cevabı acı dolu, boğuk bir çığlık oldu. Mia matarayı ağzına boşalttı. Furian'ın gırtlağından tuhaf sesler çıktı, ağzındakileri tükürmeye çalıştı ama Mia elini çatlayan dudaklarının üstüne bastırıp kükredi. "Yut şunu!"

Furian gözlerinden yaşlar akarak çırpınıyordu. Nihayet isteneni yaptı, yakıcı karışımı içerken korkunç durumdaki gırtlağı bir inip bir kalkıyordu. Otların etki etmesi birkaç dakika aldı; Mia'nın elinde en iyi malzemeler yoktu. Ama Yenilmez'in çırpınması azaldı, çığlıkları inlemeye dönüştü ve kanlı kumun ışıksız derinliklerinde bir asır kadar uzun gelen bir bekleyişten sonra, kan çanağı gözleri nihayet kapandı.

Saçları alnındaki ve yanağındaki kesiklere yapışan Mia, baş dönmesine daha fazla karşı koyamayıp dizlerinin üstüne çöktü. Kusacak gibiydi.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu Böcü şaşkınlıkla.

Mia başını öne eğdi. Gözleri kararıyordu.

"... Kuzgun?" dedi Leona.

"...mia?.."

"... MIA!.."

Ellerinde, gözlerinde kan, dilinde hiç içmediği bir ilacın acılığı vardı. Mia gölgesine baktı. Üç kişilik koyulukta olması gereken gölgesine. Ancak oda gözlerinin önünde çalkalanırken ve yaralarının acısı, arenadaki zorlu mücadelenin travması ve sonrasında yaşadığı sarsıntı bir araya gelip gözlerinin önüne simsiyah bir perde çekerken bir şeyi fark etti.

... Gölgem dört kişiye yetecek kadar kararmış.

"... *Mia?*"

Bir gemi kamarasında, kirişlerin gıcırtısına ve dalga seslerine uyandı. Gözlerini açınca ensesinde tüy hafifliğinde serin bir dokunuş hissetti ve kulağının dibinde birinin rahat bir nefes aldığını duydu.

"... *nihayet...*"

Yattığı hamak sallanıyordu, ağzının içi zımpara gibi kupkuruydu. Mavinin iki tonunu –güneşleryanığı ve okyanus derinliği– çevreleyen küçük pencereden parlak bir ışık süzülüyordu. Kaburgaları sönmeye yüz tutan ateş gibi için için yanıyordu. Mia elini yüzüne attı, yanağında ve alnında kandan kabuk bağlamış bir bandaj olduğunu anladı.

"Dokunma," dedi bir ses. "Ellemezsen daha çabuk iyileşir."

Mia yukarı bakınca kara gözleri ve güzel gülüşüyle Böcü'yü gördü. Yanındaki hamakta sallanan Furian'ın üstüne eğilmişti. Mia gölgesine bakınca Furian'ın gölgesinin onu uyku sırasında terk ettiğini anladı. Yine de o rahatsızlığı ve bir parçasının eksik olduğu hissini göğsünde duyabiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve sadece Müşfik Kedi'nin anlaması için işaretlerle, Dilsizce sordu.

Neredeyim?

Kedi, "... *şanlıtazı...*" diye fısıldadı. "... *kuzgun yuvası'na dönüyoruz...*"

Tutulma? Ashlinn?

"... *peşimizdeler, bizden birkaç döngü geriden geliyorlar...*"

Furian?

"... *iyi değil...*"

Mia başını sallayıp etrafına bakındı. Daha önce hiç burada bulunmamıştı. Daha önce yaptığı bütün yolculukları aşağıda kilit altında geçirmişti. Daracık kamarada yalnızca Böcü'nün malzemeleri ve otlarıyla dolu sandık ve birkaç ahşap kasa vardı. Tavandan üç hamak sarkıyordu, Mia ortadakindeydi. Kanşakıyan solunda, yüzükoyun yatıyordu, gözleri kapalı, kılıç kolu ve sırtı kanlı bandajlarla sarılıydı. Sağındaki hamaktaysa Remus Birliği'nin Şampiyonu baygın halde yatıyordu. Gövdesi ve boynu yeşilimsi bir merhemle sıvanmıştı ama ipeksinin zehrinin açtığı yaralar hâlâ berbat görünüyordu. Mia gemi, deniz ve terin içinde yeni başlayan bir çürümenin kokusunu alabiliyordu.

Böcü temiz su dolu bardağı ağzına götürünce Mia acıya rağmen hepsini içip derin bir nefes aldı.

"Kanşakıyan..." dedi kuruyan dudaklarını yalayarak. "O... nasıl..."

"İdare ediyor," dedi Böcü, uyuyanları uyandırmamak için fısıldayarak. "Kılıç kolunun kiriş ve kasları fena kesilmiş. Ama sağlam bir şekilde dikildi. Uyanacağını düşünüyorum."

"Ya... Furian?"

Böcü iç geçirerek Yenilmez'e baktı. "Pek iyi değil. Enfeksiyon başladı, kan zehirlenmesine dönmesinden korkuyorum. Onu bir an önce Yuva'ya götürmeliyim."

"Leydi Trelene ve Leydi Nalipse'nin izin verdiği kadar hızlı yol alıyoruz."

Mia başını çevirince kapıda duran Dona Leona'yı gördü. Gözleri Yenilmez'e kilitlenmişti. İtaatkâr hizmetkârı Magistrae yine yanındaydı.

Magistrae her zamanki gibi şıktı ama Leona'nın hali Mia'yı şaşırtmıştı. Dona genellikle büyük bir davete katılır gibi giyinirdi ama şimdi üstünde sadece beyaz, sade bir elbise vardı. Mia kadının tırnaklarının diplerine kadar yendiğini fark etmişti. Sağ elinde bir zamanlar Furian'ın boynunu süsleyen gümüş halkayı tutuyordu. İpeksinin zehri metali hafifçe eritmişti.

Mia onu selamladı. "Domina."

"Kuzgunum," dedi kadın. "Uyandığını görmek beni çok sevindirdi."

Mia yüzünü buruşturarak oturdu; başı dönüyordu. Yanağındaki şişliğin, teninde dikişlerin gerginliğini hissediyordu. Kaburgaları acıyarak Böcü'den bir bardak su daha alıp hepsini içti.

"Ne-ne kadar uyudum?"

"Zaferinizden bu yana üç döngü," dedi Leona.

"Yani kazandık," dedi Mia midesinde bir kıpırtıyla. "*Magni*?"

"Evet," dedi dona kamaraya girerek. "*Magni* bizim oldu. Babam için çok şey söylenebilir, küçük Kuzgun. Yılan. Yalancı. Aşağılık. Ama hiçbir sanguila alenen girilen bir bahsi çiğnemeye cüret edemez. Kazandığı galip taçları sayesinde *magni*'de fazladan yeri var. Birini bize kaybetmesi onu bitirmez. Ama şimdi, Bryn ve Byern'in fedakârlıkları sayesinde, equillai'si kalmadı. Ve sizin kahramanlığınız sayesinde, şampiyonu da yok."

Kadın gözlerini Furian'a dikti.

"İstediğimiz her şeye ulaşmaya çok yaklaştık."

"Bryn nasıl?" dedi Mia.

Mia'nın aldığı tek cevap boş bir bakış oldu. Ama Bryn gözlerinin önünde biricik ikinizi kaybetmişti. Yuhalayan kalabalık,ezilip kan kaybından ölmesini izlemişti. Hepsi boşunaydı. Ne metelik kazanılmıştı. Ne şan. Hiçbir şey.

Cehennem aşkına, nasıl olmasını bekliyorsun?

"Yaraların nasıl?" diye sordu Leona.

Mia çekine çekine yanağındaki bandaja dokunarak Böcü'ye baktı.

"Sen söyle."

"Kaburgaların çatlak," dedi küçük kız. "Morlukların çok kötü olacak ama iyileşeceksin. Yüzündeki kesik de hızla iyileşiyor. Gerçi izi kalacak gibi."

Mia kısa bir süre yaralarının acısından daha yakıcı olan bu düşünceye odaklandı. Çocukken hiçbir zaman güzel olmamıştı; güzelliğin ne olduğunu Sükût Dağı'nda Marielle yüzünü bir portreye dönüştürdüğünde öğrenmişti. Dürüst olmak gerekirse ona bahşettiği güçten büyük keyif almıştı. Ashlinn ne diyecekti acaba? Ona nasıl bakacaktı ve Mia güneşleryanığı gözlerinde gördüğü yansımasından nefret edecek miydi? Bir an Marielle'in bütün yaraları elinin bir dokunuşuyla iyileştirebildiği Dağ'da olmayı diledi. Artık Kilise'nin karşısına geçtiği için bu seçenekten ebediyen yoksun kalacağını tahmin ediyordu. Bu yara izi ve yanındaki damga, ölene kadar onunla kalacaktı.

Mia kalabalığın karşısında, urganın ucunda sallanarak ölen babasını hatırladı. Kollarının arasında kanayan ve gözyaşı döken annesini. Işıksız bir kuyuda can veren kardeşini.

Eli yüzünden düşerken omuz silkti.

"Sıradan olmak ile güzel görünmek arasındaki tercih, aslında tercih değildir. Ama tehlikeli görünmenin ikisine de yeğ olduğunu aptallar bile bilir."

Dudaklarında keyifsiz bir gülümseme beliren Leona başını ağır ağır salladı.

"Seni seviyorum, Kuzgun. Her Şeyi Gören yardımcım olsun ama öyle. Bundan önce neydin bilemem ama şampiyonumuza yardım ettiğin ve arenadaki cesaretin için sana ebediyen minnettar kalacağım."

"Şampiyonunuzun da aynısını söyleyeceğinden emin değilim, Domina..."

Dona bakışlarını Furian'a çevirirken elinde tuttuğu gümüş halkayı sıkmaktan eklemleri bembeyaz olmuştu. Beyaz Kale'den ayrıldıklarından beri Dona onu kaç kez ziyaret etmişti acaba? Belki de ona gerçekten değer veriyordu. Arkades bunları bilse ne düşünürdü?

"Güverteye dönsek iyi olur, ne dersiniz, Domina?" diye mırıldandı Magistrae, kadının elini sıkarak. "Bırakalım dinlensinler."

Leona bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı. Başıyla onaylayıp kamaradan çıktı. Kapıya gelince durup Mia'ya döndü.

"Teşekkürler, Kuzgun," diye mırıldandı.

Sonra gözden kayboldu.

Şanlıtazı her döngüde arkasında alize rüzgârlarıyla Kılıçlar Denizi'ni yara yara ilerliyordu. Okyanuslar Leydisi insaflı davrandı ve gemi Kuzgun Sığınağı'nın

limanına planlanandan yirmi saat kadar önce girdi. Ama Trelene Ana'nın yanında olmasına rağmen, Yenilmez Furian'ın şansı yaver gitmiyordu.

Böcü'nün tahmin ettiği gibi, kan zehirlenmesi yaşıyordu. Kuzgun Sığınağı'na vardıklarında göğüs ve boynundaki et kararmış ve çürümenin tatlı kokusu üstünü bir sis gibi kaplamıştı. Böcü ve Mia onu uyutmak için ellerinden geleni yapsalar da sık sık kendine geliyordu. Uyandığında da bilinci tam açılmıyor, uyurken yüksek ateş yüzünden sürekli sayıklıyordu. Mia, Yenilmez ölürse birliğin ve Leona'nın nasıl etkileneceğini tahmin bile edemiyordu.

Hazır bekleyen bir atlı araba onları dörtnala Kuzgun Yuvası'na ulaştırdı. Mia'nın otlar konusundaki bilgisi Dona'yı etkilemişti; kız, Böcü, sersem ve inleyen Furian, Leona ve Magistrae'yle birlikte yolculuk yaptı. Arkades ve diğer gladyatörler tepeyi yaya tırmanacaklardı.

Onları kapıda Yüzbaşı Gannicus karşıladı. Leona'nın muhafızları Furian'ı evin arka tarafına taşıdılar. Mia, Böcü'nün revirine girer girmez kırık kaburgalarının ağrısını bir kenara bırakıp kan zehirlenmesini iyileştirebilecek malzemeler aramaya koyuldu. Böcü de avlunun köşesindeki barakada gözden kaybolmuştu. Leona pis kokuyu bastırmak için burnuna ve ağzına örttüğü bir mendil ve kaygıdan solan yüzüyle anaç tavuk gibi başlarından ayrılmıyordu.

"Onu kurtarabilir misin?" diye sordu.

Mia, Böcü'nün sandık ve dolaplarını karıştırırken iç geçirmekle yetindi. Kızın söyledikleri doğruydu, Leona stoklarını tazelemesine izin vermeyeli aylar olmuştu. Örümceköldüren ve sayfaları kıvrılmış biricik *Simyevi Gerçekler* kitabından öğrendiklerine rağmen, elde yeterince malzeme yoktu.

"Kutsalköke ihtiyacımız var," dedi. "Bakirekafası. Şişmeyi durdurmak için tinberi ya da balonbalığı mesanesi. Ve buz. Bolca buz. Bu kahrolası ateş onu kahrolası bir mum gibi eritiyor."

"Yazabiliyor musun?" diye sordu Leona.

Mia tek kaşını kaldırdı. "Evet. Yazabiliyorum."

"Bir liste yap," diye buyurdu dona. "İhtiyacın olan her şeyi yaz."

Böcü eski bir teneke kovanın ağırlığı yüzünden yalpalayarak barakadan döndü. Kovayı Furian'ın başının yanına, kanlı taşın üstüne bıraktı. Saçlarını topladı ve dövüşçünün boyun ve göğsündeki irinli bandajları soymaya koyuldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mia.

"Adımı nereden aldığımı sormuştun, hatırlıyor musun?"

"Hiç öğrenmemek için dua etmemi söylemiştin," dedi Mia.

Kız burnunu koluna silip Furian'ın yaralarından yayılan pis koku karşısında yüzünü buruşturdu. "Sanırım yeterince yürekten dua etmemişsin."

Mia kovaya bakınca içinde kıvranan bir kütle gördü. Siyah kafaları olan yüzlerce beyaz şey, havayı gelişigüzel ısırıyordu. Mia elini ağzına bastırdı; kıvranan şeylerin görüntüsü...

"Dört Kız aşkına," dedi öğürerek. "Bunlar..."

"Larva," diye yanıtladı küçük kız. "Onları barakada yetiştiriyorum."

"... Cehennem aşkına, böyle bir şeyi neden yapıyorsun?"

"Larvalar ne yer, Kuzgun?"

Mia, Furian'in boynundaki, göğsündeki ete baktı. Enfeksiyon derine yayılmıştı; yaralardan cerahat sızıyordu, kasları ve derisi çürümenin etkisiyle kokuşmaya başlamıştı. Yaranın çevresindeki damarların rengi koyulmuştu, kalbinin her atışı enfeksiyonun daha fazla yayılmasına neden oluyordu.

"Çürük et," diye fısıldadı. "Ama yemelerini ne durduruyor?"

"İyi kısımları?"

"Evet."

"Arkandaki rafta iki kavanoz var. Onları getirsene."

Mia kavanozların üstündeki kargacık burgacık el yazısına bakarak söyleneni yaptı. Küçük kıza döndüğünde dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşmişti.

"Sirke ve defne yaprakları. Bu işte çok iyisin."

Böcü keyifsiz bir tebessümle ona baktıktan sonra larvaları kokuşmuş etin üstüne tuz gibi serperek işe koyuldu. Fikir son derece dâhice olmasına rağmen içi kalkan Mia, mum bir tabletin üstüne Furian'ı baygın tutmak, kan zehirlenmesinin yayılmasını durdurmak ve ateşini düşürmek için ihtiyacı olan şeylerin listesini yazmaya başladı. Listeyi Böcü'ye gösterdi. Kız şöyle bir bakıp onayladıktan sonra listeyi Leona'ya uzattı.

Dona da tableti hızlıca süzüp magistrae'sine uzattı.

"Anthea, kasabaya git," diye buyurdu. "Kuzgun'un istediklerini al."

Magistrae listeye bakıp kaşını kaldırarak, "Domina," dedi. "Bunların maliyeti..."

"Başlarım maliyete!" diye çıkıştı Leona. "Ne diyorsam onu yap."

Kadın, Böcü ve Mia'ya bakıp dudaklarını büzdü. Yine de efendisinin önünde eğilip, "Fısıltınız emirdir, Domina," dedi.

Magistrae elinde balmumu tabletle avluya çıktı. Geride kalan Dona Leona gözlerini Furian'dan bir an ayırmadan zaten harap durumdaki tırnaklarını kemiriyordu.

"Yaşamalı," diye fısıldadı.

Bir buyruk.

Bir umut.

Umutsuz bir dua.

Ama Mia, Leona'nın adamı mı yoksa *magni* yi mi daha çok önemsediğini bilemedi.

Çalışmaya yokgecede de devam ettiler. Böcü kıvranan larvaları Furian'ın yaralarının üstüne serpiyor, sağlam etten uzak tutmak için kenarlara sirke ve defne yaprakları sürüyor, sonra da hepsini gazlı bezle sarıyordu.

Mia yanında hazır bekliyor, elinden geldiğince yardım ediyor ama genelde içi kalkarak izliyordu.

Onlara akşam yemeği getiren Parmak, Furian'a çoktan ölmüş gibi bakıyordu. Çok geçmeden Sivri Diş de yemek artıklarının peşinde etrafı koklayarak geldi, Mia kaburgalarının ağrısı ve Böcü'nün uyguladığı tedavinin sebep olduğu mide bulantısı yüzünden yemeğinin büyük kısmını ona yedirdi, sonra da kulaklarının arkasını okşayarak çoban köpeğinin mutlulukla kuyruk sallayışını izledi. Dona Leona da yemek yemeye yanaşmamış, oturduğu yerden tek kelime etmeden Yenilmez'e bakıyordu. Büyüyen gözleri kanlanmış, avurtları çökmüştü.

Diğer gladyatörler Sığınak'a varınca muhafızlar eşliğinde kışlalara götürüldüler. Arkades topallayarak revire girdiğinde uzun yürüyüş yüzünden kir pas içinde ve bitkindi. Furian'a baktı, elini terli alnına koyup hızla inip kalkan göğsüne baktı. Yüzünü buruşturunca yanağını boydan boya kesen uzun yara izi daha da derinleşti. Mia kendi yüzündeki bandaja dokundu. Aklına yine Ashlinn gelmişti.

Ne tepki verecekti acaba?

"Nasıl?" diye sordu Arkades.

"Magistrae dönene kadar elimizden geleni yaptık," dedi Böcü. "Getireceği ot ve merhemler işe yarayacaktır. Ama kesin değil, Executus."

Arkades başını salladı. "Kuzgun, sen kışlaya dön. Yardıma ihtiyacı olursa Böcü seni çağırtır."

"Kalmayı tercih..."

"Ben de Güney Liis'te bir villam ve gerçek bir bacağımın olmasını tercih ederim," diye homurdandı Arkades. "Yokgece oldu. Yerin kışladaki kilitli kapının arkası."

Mia, Dona Leona'ya baktı ama gözünü Furian'dan ayırmayan kadın ona bakmadı. Mia Böcü'nün omzuna dokunup kısaca vedalaştıktan sonra iki yanında birer muhafızla topallayarak avluya çıktı. Arkades arkada kalmış, çatık kaşlarla donasına bakıyordu. Mia'nın gölgesinin kedi biçimindeki karaltısı da geride kaldı.

"Mi Dona, dinlenmelisiniz," dedi Arkades.

"Kalacağım."

"Bir değişiklik olursa Böcü sizi.."

Leona, "*Kalacağım* dedim!" diye çıkıştı.

Böcü bu sesle başını kaldırdıysa da derhal çalışmaya döndü. Executus bir efendisine, bir taş masada yatan gladyatöre baktı. Başını ağır ağır salladı.

"Fısıltınız emirdir."

Topuklarının üstünde döndü ve aksayan ayağıyla revirden avluya çıktı. Yokgece güneşlerine, ufukta her geçen döngü biraz daha tomurcuklanan mavi parlaklığa baktı. Safişık artık çok yaklaşmıştı; birkaç hafta içinde Her Şeyi Gören'in gözlerinin üçü birden gökyüzünde yanmaya başlayacaktı. Dünyayı adeta kavurarak. Bütün günahlarını açığa çıkararak.

Günahlar.

Arkades omzunun üstünden efendisine baktı, onun üzgün bir yüzle şampiyonunu seyretmesini izledi. Sonra kaleye girip koridorlarda yürüyüşünün değişen ezgisiyle –*tak tuk, tak tuk*–ilerlerdi. Kaşları çatık, dudakları gergin, kuvvetli ve nasırlı yumrukları sıkılıydı.

Arkasında kediler kadar sessiz, gölgeden gölgeye sekerek onu takip eden küçük karaltıyı fark etmedi.

Arkades duvarları süsleyen eski gladyatör dövüşlerinin tablolarının, zırhların, ışıldayan miğferlerin, Marcus Remus'un atalarının mermer büstlerinin önünden hiçbirine aldırmadan geçti. Nihayet koridorun sonundaki tekli kapıya geldi ve demir bir anahtarla kilidini açtı.

Furian'ın odasına girdi. Kollarını göğsünde kavuşturup etrafı süzdü. Tsana'nın mabedi küçük pencerenin altındaydı. Bir duvarı Aa'nın teslisi süslüyordu. Cansız bir manken ve birkaç kılıç vardı. Yenilmez'in birkaç parça eşyasını sakladığı küçük sandık bir köşede duruyordu.

Arkades kapıyı arkasından kapatıp aksak ayağıyla sandığa yöneldi. Yüzünü acıyla buruşturarak çömeldi ve sandığı karıştırmaya başladı. Talia ve Karaköprü'de kazanılan iki gümüş galip tacı. Kırık bir kılıç sapı. Küflü bir iskambil destesi ve bir çift zar. Yedek kasık örtüsü. Balık kemiğinden bir tarak. Bir avuç bakır geda.

Arkades ayağa kalkıp asık bir yüzle odayı tekrar süzdü. Yüzü gittikçe kararıyor, gözleri öfkeyle parlıyordu. Topallayarak yatağa yaklaştı, yastığın içini aradı, sonra onu yere atıp hırsla çarşafları söktü ve elleriyle hasır şilteyi yokladı. Öfkeli bir küfür savurarak şilteyi çevirdi ve tuttuğu gibi duvara fırlattı. Ve orada, karyolanın kenarında onu gördü.

İpek bir iç çamaşırı.

Executus eğildi, iç çamaşırını alıp burnuna götürdü, kokusunu içine çekti. Yasemin kokuyordu. *Venatus*'tan önce buraya geldiği gece, Yenilmez'e sabununun kadın parfümü gibi koktuğunu söylerken aldığı kokunun aynısı.

"Kahrolası piç."

Arkades çamaşırı avcunda sıktı.

"Nankör..."

Arkades odayı eski haline getirdi, yatağı yaptı, çarşafları düzeltti. Yüzü solgun, çenesi kaskatıydı. Odayı bulduğu halde bırakıp *tak tuk tak tuk* topallayarak hışımla çıktı. Kaşlarının arasında fırtına bulutlarıyla koridor boyunca topallayarak kendi odasına gelip kapıyı çarparak kapadı.

Öfkeden, kucağında kasabadan getirdiği malzemelerle depo kapısında duran Magistrae'yi fark etmedi.

Ama kadın avcunda sıktığı ipek iç çamaşırını gördü.

"... ilginç...," diye fısıldadı gölgeler.

26. BÖLÜM

GÜMÜŞ

Kahvaltıdan sonra avluda toplandılar.

Yedi döngü geçmiş ama değişen bir şey olmamıştı. Furian'ın ateşi biraz düşmüş ama tamamen geçmemişti. Sinek yumurtaları... şey... larvalar işlerine devam ediyordu. Süreç tiksinç ötesiydi, Böcü bandajları kaldırdığında ortaya çıkan görüntü Mia'nın içinin kaldırabileceği gibi değildi. İşe yarayıp yaramadığını anlamak henüz imkânsızdı.

Gladyatörlerin tadı yoktu. Arenada kazanılan zafer ve Remus'un Kartalları'nın *Venatus Magni*'de bir yer edinmesi onları suyun üstünde tutuyordu. Ama ödenen bedeller...

Byrn hücresinden çıkmıyor, yemek saatlerinde bile kimseyle konuşmuyordu. Kanşakıyan bir daha hiç dövüşemeyebilirdi. Furian ölümün kapısından dönemiyordu, Byern zaten ölmüştü. Eğer bu, özgürlük için ödedikleri bir aşarsa çoğunun tercih edeceğinden daha fazla kana bulandığı kesindi.

Arkades, Domina'nın emriyle onları bir araya toplamıştı. Remus Birliği gladyatörleri avluda toplanırken kızgın güneşler kumu çekiç misali dövüyordu. Mia'nın kaburgaları çok acıyordu ve yüzündeki kesik, kabuk bağlayan gazlı bezin altında kaşınmaya başlamıştı. Dünyayı bandajın altından tek gözle görmek, yarattığı derinlik

eksikliği ve denge kaybı çok tuhaftı. Mia, Ashlinn'i görmesi gerektiğini biliyordu. Bir önceki yokgece geç saatte Tutulma bir anda hücresinde belirmiş ve gemilerinin Kuzgun Sığınağı'na yanaştığını haber vermişti. Ancak kalede durumlar ortadayken Mia onu ziyarete gitmeye cesaret edemiyordu. Furian her an uyanabilirdi ve Böcü bir yokgece yarısı otlar konusunda yardım istemek için onu çağırır ve muhafızlar yokluğunu fark ederse...

Mia yüzündeki bandaja dokundu. Henüz aynada altına bakma cesaretini toplayamamıştı. Bakınca ne göreceğini çok merak ediyordu.

Ashlinn'in ne göreceğini de.

Kasap ellerini arkasında kavuşturmuş, her zamanki gibi ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu. Beyaz Kale'deki maçını kaybetmesine rağmen koleksiyonuna yeni yara izleri kattığı için halinden hoşnut görünüyordu.

Sidonius kollarını göğsüne dağlanan KORKAK kelimesinin üstünde kavuşturmuş, sessizce bekliyordu. Kısa saçları uzamaya başlamıştı ve mavi gözleri güneşte parlıyordu. Her zamanki gibi, aralarındaki mesafeyi mümkün olduğunca açmadan, Mia'nın yanı başında duruyordu. Hücrede ona övgüler yağdırmış, ipeksiyle müsabakasının gördüğü en müthiş karşılaşma olduğunu söylemişti. Ve hâlâ anne ve babası konusunda üstelemiyordu. Mia'nın henüz cevaplamaya hazır olmadığı sorular sormuyordu. Kopardığı bütün yaygaralara ve kabalığına, kadın görünce saçmalamasına rağmen, ne zaman konuşacağını, ne zaman çenesini kapalı tutacağını biliyordu.

Mia onu her geçen döngü daha fazla seviyordu.

Ama o benim arkadaşım değil.

Dalgacı, Sidonius'un diğer tarafında duruyor, ayaklarını yere, dağların kök salışı gibi sağlam basıyordu. Arenada o tırpanayılarıyla bir iblis gibi dövüşmüştü; o ve Sid galip tacını sadece iki puanla kaçırmışlardı. Mia hâlâ adamı sahnede ipek çoraplar içinde dolaşıp kafiyeli beyitler seslendirirken düşünemiyordu. Teninde parlayan güneşlerışığı altında dimdik dururken doğuştan savaşçı gibi görünüyordu.

O da benim arkadaşım değil.

Otho ve Felix'in yanında duran Bryn, Beyaz Kale'ye geldiğinden beri gözünü bile kırpmamış gibiydi. Onu ikizi olmadan görmek çok tuhaftı, Mia istemsizce etrfata Byren'i aranmıştı. Vaanlı kız hayalet gibi yürüyordu. Bomboş bakan kan çanağı gözleri, kendini korumak ister gibi vücuduna sardığı kollarıyla çok çaresiz görünüyordu.

Ve o benim...

Kanşakıyan revirin kapısına yaslanmıştı. Dövmelerinin altında yüzünün bütün kanı çekilmiş gibiydi; kılıç kolu kana bulanmış bir gazlı bezle boynuna asılmıştı.

Sırtındaki yara çok kötüydü ama kolundaki kesin dehşet vericiydi. Kimse, kadının bir daha kılıç kullanıp kullanamayacağını bilmiyordu. Mia kadının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Ama o benim...

Ya Furian?

Yanında Böcü'yle revirdeki taş masada yatıyordu. Mia çok yaklaştığında acısının, kendi ayaklarının dibindeki karanlığa kanadığını hissediyordu. Nedeni konusunda hiçbir fikri yoktu. Ve otlarla denediği onca karışıma ve Böcü'nün kendi şifa girişimlerine rağmen, ne olacağını Ana'dan başka kimse bilmiyordu.

"Gladyatörler!" diye kükredi Arkades. "Dikkat!"

Bir araya toplanan savaşçılar sırtlarını dikleştirip yumruklarını göğüslerine vurdular. Leona ve Anthea seri adımlarla verandaya çıktılar. Dona magistrae'sinin bir adım önündeydi.

Yorgun görünüyordu ama en azından eski haline daha yakın bir kılıktaydı. Dökümlü beyaz bir elbise giymişti, yanan kumun üstündeki yerini alırken kumaş sandaletlerinin üstünde dalgalandı. Saçları alnında, sağ elinde tuttuğu galip tacını andıran bir örgüyle toplanmıştı.

Tacı havaya kaldırarak, "Kartallarım!" diye seslendi. "İyi bakın!"

Gladyatörler alkışladı ama bu şartlarda heyecanları biraz eksikti.

"Ödediğimiz bedel çok sert ama uzun zamandır kovaladığımız zaferi kazandık. Bu galip tacı beş hafta sonra yapılacak *Venatus Magni*'ye katılma hakkımızın göstergesi. Özgürlük artık uzanabileceğiniz kadar yakın ve çok yakında Köprüler ve Kemikler Şehri, Remus Birliği'nin adıyla inleyecek."

Avluda ilkinden daha yüksek bir alkış yankılandı. Ne kadar derine işlese de, özgürlük vaadinin kederini unutturamayacağı gladyatör yoktu. Dalgacı, Sid'in omzuna vurdu, Kasap ellerini uyluklarına vurup kükredi. *Magni*'de dövüşme düşüncesi kalplerini yerinden oynatmaya yetiyordu ve Mia diğerleriyle birlikte kendi içinin de kıpır kıpır olduğunu hissetti.

Scaeva ve Dumo'yu gözünün önüne getirdi.

Çok yakında, pislikler.

"Aranızdan üç kişi öne çıktı," diye açıkladı. "Soylu Executus'umuzun dikkatli gözleriyle bu duvarların arasında eğitilen en iyi ve en cesur üç kişi."

Leona'nın başıyla selamladığı Arkades, kaskatı ve resmi bir selamla karşılık verdi.

"Ancak Sürgün'e öldürücü darbeyi bir kişi indirdi. Şana giden yolumuzu sadece bir kişinin değeri ve yeteneği açtı."

Leona, Mia'ya baktı.

"Kuzgun, öne çık."

Mia, Kanşakıyan'a baktı ama donasının sözüne itaat edip önünde eğildi. Leona ışıldayan masmavi gözlerini ona dikti.

"Diz çök," dedi sertçe.

Mia durumunu hatırlatan bu buyruk karşısında dişlerini sıksa da kırık kaburgalarının acısıyla yüzünü buruşturarak diz çöktü. Leona gümüş tacı bandajlı alnını acıtmamaya özen göstererek Mia'nın başına yerleştirdi. Elbisesinin kıvrımlarındaki cepten çıkardığı gümüş halkayı, Fuiran'ın kolyesini ona uzattı. Halka biraz erimiş, metali İşkah'ın zehrinin öpücüğüyle renk değiştirmişti.

"Bu artık senin," dedi Leona.

Mia çatık kaşlarla revire baktıktan sonra donasına döndü.

"*Magni*'de zafer kazanacaksak," diye devam etti Leona, "Remus'un Kartalları hakkımız olan şana ulaşacaksa, bana göre bu başkasının değil, senin elinle olacak. Ama gerçek şu ki bundan sonra ne olursa olsun, sen bunu hak ettin, Kuzgun."

Leona halkayı kızın boynuna taktı.

Gururla ilan etti. "Şampiyonum."

Sidonius kükredi, diğer gladyatörler de ona uyup ayaklarını yere, ellerini birbirine vurmaya başladılar. Mia haksızlığın etkisinden çıkamayarak tekrar Kanşakıyan'a baktı. Şakıyan ve Furian da en az onun kadar mücadele etmiş, onun kadar riske girmişlerdi; Mia onlar olmadan İşkah'ı alt edemezdi. Ama şan yalnızca onun adıyla anılıyordu. Sadece Mia'ya şampiyon deniyordu.

Kendine, *Bütün çaban bunun içindi*, diye hatırlattı.

Bu oyunu sadece birkaç hafta daha sürdürmelisin.

Başını eğdi ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Beni onurlandırdınız, Domina."

"Asıl sen bizi onurlandırdın, Kuzgun. Köprüler ve Kemikler Şehri'nde de bizi onurlandırmaya devam edeceksin. Ama bunu deri paçavralar içinde yapmayacaksın, hayır. Artık flamamız altında bir şampiyon olarak dövüşeceksin. Görüntün de bunun hakkını vermeli."

Leona el çırptı.

"İyi bakın."

Dona'nın muhafızlarından ikisi ahşap bir mankeni tekerleklerinin üstünde iterek verandaya çıkardılar. Mankene, giriş holünde duran zırhlardan biri giydirilmişti ama Mia zırhın mankenin ölçülerine uydurulduğunu fark etti.

Zırhın koyu renk bir ışığa bürünene kadar cilalanan demiri siyaha çalıyordu. Göğüs zırhına gökyüzünde süzülen bir kartal motifi işlenmiş, baldır ve omuz koruyucuları kanatları açık kartallar şeklinde biçimlendirilmişti. Göğüs zırhı pilili bir etek ve demir kaplama kollarla süslenmiş, omuzlarına kan kırmızısı kuştüylerinden

bir pelerin atılmıştı. Miğfere savaş tanrıçası Tsana'nın kararlı ve acımasız yüzünün şekli verilmişti. Kemerine Liis çeliğine benzeyen iki kılıç iliştirilmişti. İki başlı bir galdyus ve uzun bir hançer; Caravaggio stili dövüş için ideal seçimler.

Bu, Mia'nın gördüğü en iyi zırhlardan biriydi; sağlam ve hakiki. Muhtemelen bir servete mal olmuştu. Leona'nın meteliğinin yetmeyeceği bir servet.

"Artık flamamız altında bir şampiyon olarak dövüşeceksin."

Mia iç geçirmeden Leona'ya bakmak için kendini zor tutuyordu.

"Ve görüntün bunun hakkını vermeli."

"Teşekkürler, Domina," dedi Mia.

"Bana magni'de teşekkür edersin," diye yanıtladı Leona. "Zaferi bana..."

Bir muhafızın, kuştüylü bir şapka takmış bir delikanlıyla avluya girdiğini gören Leona cümlesini tamamlayamadı. Delikanlının yanağı tek bir çemberle dalgalanmıştı ama sırtında, yolda biraz tozlanmış olmakla birlikte, pahalı görünen bir üniforma vardı. Yeleği Leonides'in Aslanları'nın işlemesini taşıyordu.

"Ulak, Mi Dona," dedi muhafız. "Acil bir mesele olduğunu iddia ediyor."

"Efendimden, babanızdan bir mesaj getirdim, zarif Dona," dedi delikanlı Leona'nın önünde eğilerek. "Kırbaç cezası almak istemiyorsam yüksek sesle okumam emredildi."

"Konuş bakalım," dedi Leona.

Delikanlı üstünde Leonides'in mührünü taşıyan bir parşömen rulosu çıkardı. Gladyatörlere bakışlarındna, korktuğu belli oluyordu. Ama yüksek ve berrak bir sesle okumaya başladı.

"Sevgili Kızım,

Beyaz Kale'deki zaferini mutlulukla tebrik ediyorum. İtiraf ediyorum, zaferinden sonra önünde böbürleneceğin izleyiciler aramaman beni çok şaşırttı ve çocukluğunda sana öğrettiğim mütevazılığın kök salmaya başladığını düşünmek beni memnun ediyor. Keşke seni..."

Oğlan bocaladı, Leona'ya bakarak yutkundu.

"Devam et," diye buyurdu Leona.

Oğlan bir an kekeledikten sonra sesini yeniden yükseltti.

"... Keşke seni daha sert ve daha sık dövseymişim..."

Birkaç gladyatör, oğlana dik dik bakarak kıpırdandı. Mia, gözleri donasında, tırnaklarının avcuna battığını hissetti. Leona'nın ifadesi hiç değişmedi.

Demek bu yüzden ondan nefret ediyor.

Oğlan artık ter döküyor ve onu sıkıyormuş gibi yeleğinin yakasını çekiştiriyordu. Görevini bir an önce bitirme telaşıyla boğazını temizleyip okumaya devam etti.

"İş çevremdeki güvenilir kaynaklardan Remus Birliği'nin tedarikçilerine ciddi borçları olduğu bilgisini aldım. Kendimi kızımın alacaklı mahkemesine çıkarıldığını görmenin utancından korumak için, alacaklılarından bütün borçlarını kapatıp tek bir meblağda toplama cüretini gösterdim. Söz konusu borç artık Leonides Birliği'ne ödenecektir ve haftalık olarak artmaktadır."

Leona'nın gözleri büyüdü. "Ne?"

"Üç bin iki yüz kırk üç gümüş keşişlik ilk ödemesi, üç hafta sonraya, ay dögüsüne geliyor. Talep edilen tutarı ödememen durumunda, praetor'un mahkemesinde cezai tazminat talep etmekten, birliğine, mallarına ve diğer finansal varlıklarına el koymaktan başka şansım kalmayacak.

Sakın kalbimde sana gazap ya da kin taşıdığımı düşünme, bir tanem. Bir keresinde senin de söylediğin gibi, bu sadece iş."

Oğlan Leona'ya baktı ve sesi titreyerek devam etti.

"Keşke sevgili annen de hayatta olup ne kadar yol kat ettiğini görebilseydi," diye bitirdi. *"Hak ettiğin bütün saygıyla, seni çok seven ba-baban, Leonides."*

Avlu öylesine sessizdi ki Mia az kalsın Müşfik Kedi'nin nefesini duyabilecekti. Ulağa bakınca zavallı çocuğun, teslim ettiği mektubun içeriğinden tamamen bihaber olduğunu anladı. Dalgacı ve Otho'nun yüzlerine bakarken uçuruma sürüklenip denize atılmayı bekler gibi bir hali vardı.

"Size bir de hediye iletmemi istedi, Mi Dona," dedi oğlan. "Zaferinizi kutlamak için."

Oğlan çantasından bir şişe altınşarabı çıkarıp kuma bıraktı. Kan kırmızısı etiketinin yan tarafında rekoltesi yazıyordu.

Albari, yetmiş dört.

Etiketi görünce Leona'nın bütün bedeni öfkeden gerildi. Mia nedenini bilmiyordu ama şişe, donasında kanın beyazejderde yarattığı etkiyi yaratmıştı. Leona gözsle görülen bir gayretle derin bir nefes aldı; öfkesi sadece titreyen ellerinden anlaşılıyordu. Sırtını dikleştirip oğlana âdet olan resmiyetle hitap etti.

"Babama teşekkürlerimi ilet," dedi. "Praetorun müdahalesinin gerekli olmayacağını bildir. Meteliğini ayın sonunda alacak. Burada yemin ediyorum."

"Evet, Mi Dona," diyerek eğilirken, oğlanın yüz hatları gevşemişti.

"Ah, bir de," dedi Leona.

Ulak kaşlarını kaldırıp yüzünü hafifçe buruşturarak döndü. "E-evet, Mi Dona?"

Leona elini Mia'nın yeni zırhının üstünde dolaştırdı, parmakları hançerin kabzasına gelince duraksadı. "Lütfen babama katledilen şampiyon için başsağlığı dileklerimi ilet. Ona Kuzgunumun Tanrımezarı'nda, bir sonraki sunusunu katletmesini seyretmek için sabırsızlandığımı söyle."

"E-evet, Mi Dona," diye kekeledi ve hızla gözden kayboldu.

Bahçeye yeniden sessizlik çöktü. Uzak martı sesleri ve denizin belli belirsiz şarkısından başka ses yoktu. Leona kumun üstünde ilerledi, altınşarabı şişesini eline alıp etiketine baktı. Bakışları gladyatörlerinde dolaşırken öfkesi yüzünden okunuyordu. Çok çalışmış, çok yol kat etmişlerdi ama şimdi, zaferin kıyısındayken bile, felaket ihtimaliyle karşı karşıyaydılar. Kızlar aşkına, o kadar meteliği nereden bulacaktı?

"Antrenmana devam, Kartallarım," diye buyurdu. "Yapacak çok işimiz var."

Gladyatörler eğitim silahlarını almak üzere raflara yöneldi.

Dona dönüp kaleye girdi.

Arkades arkasından baktı.

Gözlerini kısmış, yumruklarını sıkmıştı.

Leona çalışma odasında, cumbalı pencereden süzülen güneşlerışığında hesap kayıt defterlerinin başında oturuyordu. Gölgeler uzun ve karanlıktı ve masanın altındakilerden birinin şekli biraz tuhaf olsa da Dona kendini işine o denli kaptırmıştı ki gözü başka bir şey görmüyordu.

Kapıyı usulca tıklatan muhafız, donanın gel buyruğuyla içeri girdi.

"Mi Dona," dedi muhafız. "Executus sizinle görüşmek istiyor."

"İçeri gönder," dedi Leona.

Arkades *tak tuk, tak tuk* içeri girince muhafız kapıyı kapattı. Leona gözlerini defterlerinden kaldırmadı, parmaklarının arasındaki tüylü kalem, akıcı bir el yazısıyla birtakım rakamlar karalıyordu. Açılmamış Albari yetmiş dört şişesi masanın üstünde duruyordu. Şişeye bakarak karşısında duran Arkades bir süre sonra huzursuzca kıpırdandı.

"Nedir, Executus?" dedi Dona başını kaldırmadan.

"Ben... İyi olduğunuzdan emin olmak istedim, Domina."

"Neden iyi olmayacakmışım?"

"Babanızın mesajı..."

Leona durdu ve nihayet başını kaldırdı.

"Hediyesinin hoş bir jest olduğunu düşündüm." Yanındaki şişeye baktı. "Rekolte yılını hatırlamasına şaşırdım."

"Çok acımasız bir adam olduğunu bilirdim ama..." Arkades iç geçirdi. Sesi hüzünden yumuşamıştı. "Anneniz iyi bir kadındı, Mi Dona. Böyle bir hakareti hak etmiyorsunuz. Anneniz de babanızın ona yaptıklarını hak etmedi."

"Onu bir altınşarabı şişesiyle döverek öldürdü, Arkades," dedi Leona. Sesi titremeye başlamıştı. "Akşam yemeğinde babamın kadehini devirdi diye. Böyle bir şeyi kim hak eder ki?"

Executus doğru sözcükleri arar gibi yere bakıyordu. Kumda bir tanrı olabilirdi ama burada, donasının odasının mahremiyetinde, masmavi bakışları karşısında bir yenidoğan kadar çaresiz görünüyordu.

"Eğer..."

Duraksadı, yutkundu. Suya dalmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı.

"Teselliye ihtiyaç duyarsanız... yani konuşmak isterseniz..."

Leona başını yana yatırarak Execeutus'un gözlerinin içine baktı.

"Çok naziksin, Arkades. Ama bunun uygun olacağını sanmıyorum."

Executus pencereden avluya, Furian'ın yattığı revire baktı.

"... Uygun?" diye tekrarladı.

"Artık çocukluğunu, birlikte yaşadığı canavarı bundan sonra neyin kızdıracağından korkarak parmaklarının ucunda geçiren o kız çocuğu değilim. Şişe tekrar tekrar inerken korkup masanın altına saklanan o kız değilim. Bir sanguila'yım. Bu birliğin dominasıyım. Sen de benim executus'umsun. Babamın ucuz numarası tek bir şeye yaradı: Tanrımezarı'nda galip gelme kararlılığımı artırmaya."

Kederi ve öfkesi yüzünden apaçık okunan Arkades hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Teselliye ihtiyacım yok," dedi Leona, gözleri öfkeyle parlayarak. "O piçi dize getirmeye ihtiyacım var. Bana hizmet edeceksen, Arkades, rica ediyorum bunu sana ücretini ödediğim işle yap. Zaferi bana getir."

Leona tekrar defterine dönüp başını eline yasladı.

"Gidebilirsin," dedi.

Arkades bir an dili tutulmuş gibi olduğu yerde durdu. Ama sonunda...

"Fısıltınız," diye mırıldandı. "Emirdir."

İri adam döndü ve topallayarak odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. O çıkar çıkmaz Leona kalemini bıraktı. Dudaklarını sıktı ve derin derin nefes alıp verdi. Öfke saçan gözlerini eliyle örttü.

Gözyaşlarını tutamayınca masasındaki şişeye baktı. Güneşlerışığı camın üstünde ışıldıyordu. Etiket kan kırmızısıydı.

Leona başını eğdi, kestane renki dalgalar bir perde gibi gözlerinin üstüne indi.

"*Baba*," dedi tiksinerek.

Kapı tıklatıldı.

"Dört Kız aşkına, yine kim geldi?" dedi Leona.

"Çok özür dilerim, mi Dona," dedi muhafız içeri bakarak. "Magistrae sizi görmek istiyor."

Leona iç geçirerek saçlarını arkaya attı.

"Pekâlâ."

Yaşlı kadın içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Leona doğrulup elinde tüy kalemiyle dik oturdu. Magistrae'si karşısında durdu, uzun, beyaz saç örgüsüyle oynayarak önünde eğildi.

"Ne oldu, Anthea?"

"... Domina, size hep sadakatle hizmet ettiğimi biliyorsunuz." Altınşarabı şişesine bakarken kararsızlığı gözlerinden okunuyordu. "Ve asla sizi incitmek istemem."

"Elbette."

"Babanızın finansal açıdan sizi nasıl sıkıştırdığını biliyorum. Sırtınıza bir dert daha yüklemek istemem. Bu konuyu size taşıyıp taşımamayı çok düşündüm ama..."

"Anthea," dedi Leona sakin bir sesle. "Seni dinliyorum."

"... Konu Arkades, Domina."

Leona executus'unun az önce çıktığı kapıya baktı.

"Ne olmuş ona?"

"Biliyor."

Leona kalemini bıraktı ve kaşlarını çatarak sırtını dikleştirdi.

"Neyi biliyor?"

"Leona," dedi Magistrae. "*Biliyor.*"

Mia revirde oturmuş, yokgece rüzgârlarını dinliyordu. Hava sıcaklığındaki değişim bir nebze iyi gelmişti ama rahat nefes almasına yetmiyordu. Daha önce gözlerini kısıp ufka bakarken dünyanın ucundan ona bakan üçüncü güneşi görür gibi olmuştu. Doğmasına az kalmıştı, çok yakında safışık beraberinde berbat bir sıcaklık, kalabalıklar ve okyanuslarca kanla gelecekti.

Taş duvarlardan akşam yemeğindeki gladyatörlerin sesi süzülüyordu ve Mia Kasap'ın, Parmak'ın "güvecinin" kalitesinden yakındığını duyabiliyordu. Bir deri bir kemik aşçı, arkadaşlarının yuhalamaları ve ıslıkları arasında Amai Kasabı'nı, beğenmiyorsa güveci neresine sokabileceği konusunda bilgilendiriyordu.*

Mia'nın gülümseyen yüzü, Böcü'nün yüzüne bastırdığı aloe ve nane karışımının verdiği yanma hissiyle buruştu. Böcü başıyla onaylayıp Mia'nın yüzüne sardığı temiz bandaja düğüm attı.

---

* Ne doktorum ne de anatomi uzmanı. Ama Parmak'ın önerisi Kasap açısından olmayacak bir esneklik gerektirecek gibi görünüyor.

"İyileşiyor," dedi. "Bir dahaki sefere sarmamıza gerek kalmaz."

"Tamam," dedi Mia. "Teşekkür ederim."

"Neşelen biraz, küçük Karga," dedi bir ses arkasından. "Eskiden çok güzeldin, tamam ama birkaç yara izin olmadan gerçek bir gladyatör sayılmazsın."

Mia yanındaki taş masadan esneyerek doğrulan Kanşakıyan'a döndü.

"Gerçekten öyleyse," dedi gülümseyerek, "Arenaya adım atmış en hakiki gladyatör sensin, Şakıyan."

"Öyle," dedi kadın kıs kıs gülerek. Hâlâ bandajlı olan kılıç kolunu havaya kaldırdı. "Nadide bir eser olacağı kesin."

"Kıpırdatabiliyor musun?" diye sordu Mia usulca.

Kanşakıyan, Böcü'ye bakıp başını iki yana salladı.

"Daha ilk döngüler," dedi küçük kız. "Emin olmak için çok erken."

Mia ve kadın huzursuz gözlerle bakıştılarsa da hiçbir şey söylemediler. Parmak, elindeki tahta tepside dumanı tüten dört kâseyle, ayaklarını sürüyerek revire girdi. Tepsiyi abartılı bir hareketle bırakırken, Mia bu seferki eserinde kaç insan parçası kullandığını merak ederek onu tepeden tırnağa süzdü.

"Akşam yemeği," dedi aşçı. "Sıcak sıcak yiyin."

"Enfes," dedi Böcü gülümseyerek. "Sağ ol, Parmak."

Adam kızın saçlarını karıştırdı ve ayaklarını sürüyerek çıktı. Mia tek kaşını kaldırdı.

"*Enfes mi?*" dedi aşçının duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olunca. "Onca sözcük varken Parmak'ın yemeklerini tarif etmek için kullanacağım son kelime 'enfes' olurdu, Böcü."

"Nasıl büyüdüğüne bağlı," dedi kız omuz silkerek. "İnan bana, insan çıplak elleriyle çiğ sıçan yiyince yemek konusunda daha az seçici oluyor."

Mia dudağını ısırarak başını salladı. Bu kızla aralarında ne çok benzerlik olduğunu bir kez daha hatırlamıştı. O da, Mia'nın anne ve babası elinden alındıktan sonra yaptığı gibi, kaba ve atılgan biri olarak büyümek zorunda kalmıştı. Aklındakini söylemekten korkmadan. Belki gereğinden biraz daha akıllı bir kız olarak. Mia akıllı olmanın iyi bir şey olmadığını biliyordu. Zayıflık demekti.

Ama Mia bu kızı seviyordu.

"Haklısın." Gülümsedi. "Özür dilerim."

"İstiyor musun, istemiyor musun?"

"Ver bakalım, o zaman."

Böcü kâselerden birini Mia'ya uzattı ve ikinci hastasına baktı. "Kanşakıyan?"

"Teşekkür ederim."

Kadın kâseyi yanına, taşa koydu. Mia normalde kullanmadığı eliyle çorbasını dikkatle kaşıklamasını seyretti. Kılıç kolunu bir daha hiç kullanamazsa ona ne olacaktı? Bu dünya kılıç tutamayacak bir gladyatörden ne kadar çabuk kurtulurdu?

Sivri Diş revire girdi ve Mia'nın kâsesine bakarak umutla kuyruk salladı. Mia eğilip çoban köpeğinin kulaklarını okşadıysa da yemeğini kendine sakladı.

"Furian nasıl?" diye sordu.

Böcü başıyla Yenilmez'i işaret ederek ağzı doluyken, "Baksana," dedi.

Mia kâsesini bırakıp yüzünü buruşturarak kalktı. Kaburgaları hâlâ canını acıtıyordu ama onları mümkün olduğunca az çalıştırmak dışında başka bir tedavi yoktu. Uyuyan Furian'in yanına giderken gölgesi titriyor, karnında, onu bekleyen yemekle hiç alakası olmayan tanıdık açlığın tırmandığını hissediyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse Yenilmez biraz daha iyi görünüyordu. Yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı ve Mia alnına dokunduğunda ateşinin düştüğünü fark etti. Yaraya göz atmak için bandajın kenarını kaldırırken endişeyle yüzünü buruşturdu. Yaraların korkunç göründüğüne hiç şüphe yoktu, ipeksinin zehri göğüs ve boynundaki kasları ve deriyi tamamen yakmıştı. Ancak artık çürük, cerahat sızdıran et yığınının yerinde temiz, sağlıklı ve pembe yaralar vardı. Furian'in derisindeki çatlakların üstünde kıvranan şişman larvalar Mia'nın midesini hâlâ ağzına getiriyordu ve kokunun gül kokusuyla uzaktan yakından alakası yoktu. Ancak Kara Ana sağ olsun, çürük et tamamen yok olmuştu.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Kanşakıyan.

"Mide bulandırıcı," dedi Mia.

Midesi büsbütün kalktığı için sonunda kâsesini Sivri Diş'e uzattı. Çoban köpeği bir kez havladıktan sonra güveci zevkle midesine indirmeye koyuldu.

"Ama evet, inanılmaz," diye onayladı Mia. "Aferin sana, Böcü."

Kız tahta kaşığını bir kraliçe edasıyla salladı. "Çok naziksiniz, Mi Dona. Çok naziksiniz."

"Şimdi ne olacak?"

Böcü burnunu koluna silerek, "Bilimden çok sanat gibi, değil mi?" dedi. "Birkaç döngü içinde onu larvalardan kurtarabiliriz diye düşünüyorum. Annem onları sıcak sirkede boğmamı tembihlemişti ama çıkardıkları büyük işten sonra bunu yapmak içime sinmiyor. Sonrasında yarayı temiz ve korunaklı tutacağız ve Yenilmez'i uyuşturmaya devam edeceğiz. Ateşi hâlâ bir inip bir çıkıyor, şansımız yaver gitmezse enfeksiyon geri gelebilir. Çölden çıkmasına hâlâ çok uzun bir yol var ama aramızda kalsın, şansı yüksek görünüyor."

"*Magni*'de dövüşebilir mi?" diye sordu Kanşakıyan.

"Biraz yavaş," dedi küçük kız. "Mucize yaratamam."

"Bu kadarı da bana mucize gibi görünüyor." Mia başını hayranlıkla salladı ve gülümseyerek "Gerçekten bütün bunları sana annen mi öğretti?" diye sordu.

"Evet. Zamanı olsaydı daha fazlasını da öğretirdi. Bazen mezara ne çok bilgi götürdüğünü merak ediyorum."

"Evet," dedi Mia iç geçirerek. "Seni çok iyi anlıyorum."

Böcü dudağını ısırarak kaşığını kâsenin içinde dolaştırdı. "Çok komik ama düşünüyordum da... Bir insanı dünyadan aldığında, sadece onu almış olmuyorsun, değil mi? Olduğu *her şeyi* de yanında götürüyorsun." Küçük kız gözlerini kısarak Kanşakıyan'a baktı. "Bu hiç aklına geliyor mu? Arenada birini öldürürken?"

"Hayır," dedi kadın. "Öyle olsa insan delirir."

"O zaman aklından neler geçiyor?" diye sordu Böcü bir lokma daha alarak.

"Ben öleceğime o ölsün diye düşünüyorum," dedi Kanşakıyan.

Küçük kız Mia'ya döndü ve ağzındaki lokmayı yutmadan, "Ya sen, Kuzgun?" dedi. "Sen aldığın şeyleri düşünüyor musun?"

Mia dudaklarını araladı ama söyleyecek kelime bulamadı.

İşin aslı, canını aldığı insanları *düşünüyordu*. Hatta gittikçe daha fazla. Dağ'da öldürdüğü Luminatii başlarına geleni hak etmişti. Ama sonrakiler? Bilmeden Scaeva'nın emri doğrultusunda öldürdüğü senatörün oğlu ve magistratii? Asmabahçeler'de, Çukur'da öldürdüğü adamlar? Arenada öldürdüğü gladyatörler? Bir şekilde konsülün ve kardinalin ümüğüne birkaç hafta kalmışken, onu buraya getiren yolu onlar döşemişti. Ama bu onu gerçekten aklar mıydı?

"Bence amaca giden her yol mübahtır," diye yanıtladı. "Son benimki olmadığı sürece."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmak zorundayım."

"Pekâlâ," dedi Böcü hüzünlü bir tebessümle. "Ben öleceğime, sen öl."

Sivri Diş sızlandı. Yassı ve pembe diliyle Mia'nın parmaklarını yaladı.

"Çok üzgünüm, evlat," dedi köpeğin çenesini okşamak için önünde eğilerek. "Hepsini yedin zaten. Dahası için yerinin olmasına şaşıyorum."

Çoban köpeği çenesini yalayarak bir kez daha, bu kez daha derinden sızlandı. Mia'nın elini kokladı, kısa kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp etrafında döndü. Arka ayaklarının üstüne oturup kursağındaki bir tüy yumağından kurtulmaya çalışır gibi inledi. İri, kahverengi gözleriyle Mia'ya bakarak yere kan kustu.

Mia, "Çene aşkına," diyerek geri kaçtı.

Böcü'nün güveç kâsesi elinden düşüp taş zemine saçıldı.

"Kuzgun..."

Mia ona bakınca dudaklarının arasından kan sızdığını gördü.

"İyi hissetmiyorum," diye geveledi Böcü.

"Ha siktir," dedi Mia.

Böcü taş banktan kayarken ağız dolusu kan öksürdü. Mia hemen yanına koştu ve düşmeden kızı yakaladıKanşakıyan'a bakınca onun da ağzını sildiğini ve ellerinin kıpkırmızı olduğunu gördü. O bakarken Kanşakıyan karnını tutup taşın üstüne kan kustu.

Mia bir kan gölünün ortasına kıvrılıp yatan Sivri Diş'e baktı.

Köpeğin akşam yemeğini yediği kâse...

"Ha siktir..."

Zehir...

"Yardım edin!" diye haykırdı. "Yardım edin!"

Verandadan acı haykırışlar, şaşkın küfürler ve öksürükler geliyordu. Böcü'yü kucakladığı gibi revirin kapısına sendeledi ve birlikteki bütün gladyatörlerin, ağızları ve elleri kan içinde, ya dizlerinin üstüne düştüğünü ya da sırtüstü serildiğini gördü. Devrilen yemek kâselerinin kalıntıları masalara ve yere akmıştı. Böcü inleyip Mia'nın göğsüne ağız dolusu kan kustu. Şaşkına dönen Parmak bu kıyıma bakakalmış, yemek alanın çevresinde nöbet tutan muhafızlar sersemlemişti.

Mia, "Orada dikilip durmnayın da bana *yardım edin*!" diye bağırdı.

Parmak, Mia'nın kollarındaki Böcü'yü görünce yanına koştu. Evin içinde biri alarm çanlarını çalmaya başladı. Mia ve Parmak, Böcü'yü revire götürüp taşın üstüne yatırdılar. Yere yığılan Kanşakıyan'ın ağzından kanlı köpükler çıkıyordu. Mia hızlı düşünmeye çalışarak etrafına bakındı. Böcü'nün kâsesinin yanına çömeldi, parmaklarını güvece daldırıp tadına baktı ve tükürdü. Çeşnisinde bir acılık, metalik bir tat vardı. Zihninin çarkları hızla dönüyor, onu Örümceköldüren'in gözde öğrencisi yapan bilgiler zihninde dönerken zehir işinin dört prensibini içinden tekrarlayıp duruyordu.

Alınma şekli: Sindirim yoluyla

Tesiri: Ölümcül

Hızı: Beş dakika civarı

Odaklanma alanı: Mide ve bağırsaklar

Cevap kafasında bir şimşek gibi çakınca gözleri büyüdü.

Parmak'a dönerek, "Ağıt," dedi.

"Sen..."

"Çok eminim. Mutfakta inek sütü var mı? Ya da krema?"

"... Dona'nın çayı için keçi sütü var."

"Kaynat. Hepsini. Hemen şimdi."

"Ama ben..."

"Hemen dedim, Parmak!"

Aşçı sekerek uzaklaşırken Mia, Böcü'nün kavanoz ve şişelerini karıştırmaya koyuldu. Ağıt, ne yaptığınızı bilmediğiniz zaman hazırlaması nispeten zor, ölümcül bir zehirdi. Ancak Mercurio'nun ona demlemeyi öğrettiği ilk zehirlerden biriydi ve panzehri çok iyi bilinmemekle birlikte Kutsal Ölümün Anası'nın Kılıçları için basit bir işti. Mia, Dona'nın Böcü'nün stoklarını yenilemesine izin vermesine şükrederek rafları karıştırmaya, ihtiyacı olan malzemeleri toplamaya başladı.

Parlakot. Budanak. Sütlü...

"Dört Kız aşkına..."

Mia arkasına dönünce Dona'nın geceliğiyle revirin kapısında durduğunu gördü. Telaşı yüzünden okunan Magistrae de yanındaydı. Çanlar durmadan çalıyordu.

"Her Şeyi Gören aşkına, burada neler oluyor?" diye soludu Leona.

"Zehir," dedi Mia. "Akşam yemeğine Ağıt karıştırılmış. Çok fazla zamanımız yok. Kahrolası gümüş nitratı bulamıyorum... Aynanız var mı?"

Dona'nın gözleri Böcü'nün yüzüne kilitlenmişti, ağzının kenarından sızan kana bakıyordu.

Mia, "Leona!" diye kükredi. "Aynanız var mı?"

Kadın gözlerini kırpıştırarak Mia'ya odaklandı. "E-evet."

"Hemen mutfağa getirin. Derhal!" Mia efendilerinin yanında dikilen muhafızlara döndü. "Sen, Böcü'yü taşı. Siz ikiniz de Kanşakıyan'ı alın. Acele edin!"

"Ne diyorsa yapın!" diye haykırdı Leona.

Leona odasına koşarken Mia şişe ve kavanozları kucağına alıp arkasında muhafızlarla koşarak avluyu geçti. Böcü'nün öksürdüğünü, Kanşakıyan'ın inlediğini duyabiliyordu. Veranda savaş alanına dönmüştü; gladyatörler bir kan gölünün içinde yatıyordu. Dalgacı yere kapaklanmıştı, bir masaya yaslanan Bryn'in dudaklarından kan ve mukus sızıyordu; Sidonius sırtüstü devrilmişti. Executus bu can pazarının ortasında dehşetle etrafa bakıyordu.

"Arkades, Sidonius'u yan çevir," diye bağırdı Mia koşarak geçerken. "Sırtüstü yatan herkesi çevirin, yoksa kendi kanlarında boğulurlar!"

Parmak, mutfakta büyük bir tencerenin üstüne eğilmiş, dumanı tüten sütü karıştırıyordu. Mia onu itip malzemeleri süte dökmeye başladı. Telaşına rağmen her şeyi özenle ölçüyordu. Kaybedecek bir saniyesi bile yoktu, boşa geçen her an Böcü ve diğerlerini ölüme biraz daha yaklaştırırdı. Ancak her zamanki gibi gölgesindeki yoldaşı sayesinde sinirleri çelik gibi sağlamdı, elleri titremiyordu. Zehir sanatının ilk kuralı şuydu: Kötü karıştırılmış bir panzehir, hiç panzehir olmaması kadar kötüydü.

Muhafızlar Böcü'yü Mia'nın arkasındaki mutfak tezgâhına yerleştirdiler. Kızcağızın yüzü solgundu, inleyerek bir posta daha kan kustu.

"Ağzının açık olmasına dikkat edin. Nefes almalı!"

Mia'nın gözlerine ter akıyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Böcü bir kez daha öksürünce ağzından kırmızı köpükler süzüldü.

"Böcü, nefes almaya devam et, beni duyuyor musun?"

Leona yatak odasının duvarından indirdiği büyük, oval bir aynayla mutfağa girdi.

"Bu işe..."

Mia aynayı kadının elinden kaptı ve bir mutfak bıçağıyla çerçevesini söküp çıkardı. Bıçağı aynanın arka tarafına götürüp yansıtıcı gümüş nitrat katmanını tıraşlamaya başladı; ışıltılı metal pullar mutfak tezgâhının üstüne yağıyordu. Böcü bir kez daha öksürdü, başı, boynu kırılmış gibi omzuna düşmüştü.

"Kuzgun, nefes almıyor!" diye haykırdı Magistrae.

"Böcü, sakın öleyim deme!" diye bağırdı Mia omzunun üstünden.

Topladığı nitrat pullarını havanda döverek toza çevirdi. Parmak'ı kenara itip tozu ocağın üstünde kaynayan karışıma kattı, yanık metal kokusu havaya yayıldı. Omzunun üstünden arkasına bakınca Böcü'nün Leona'nın kollarında sarsıldığını gördü. Dudaklarından Kara Ana'ya, Dört Kız'a ve onları dinleyen her kim varsa hepsine dualar döküldü.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen lütfen *lütfen*..."

Karışım tamamdı. Mia gerekli miktarı toprak bir kaba aktarıp arkasındaki kıza döndü. Böcü'nün yüzü ölü gibi solgun ve bir gölet gibi hareketsizdi. Geceliği ve elleri kızın kanına bulanan Dona'nın gözleri fal taşı gibi açık kalmıştı.

"Zehirlenen herkese bir kap götürün," dedi Mia Parmak'a. "Önce baygın olanlardan başlayın. En az üç yudum içirin, gerekirse huniyle dökün. Haydi, haydi!"

Mia Böcü'yü Leona'nın kollarının arasından çekti. Kızı sırtüstü yatırıp dudaklarındaki kanlı köpüğü sildi ve ağzını zorla açtı. Titremeyen eliyle kabı sıkıca tutup bir miktarını kızın ağzına döktü.

"Yut bebeğim," diye fısıldadı boğazına masaj yaparak. "Yut."

Böcü dinlemiyordu. Yutmadığı kesindi. Mia onu oturtunca panzehir dudaklarının arasından döküldü. Leona ve Magistrae Böcü'yü dik tutup başını arkaya yatırırken Mia kızın açık ağzına biraz daha karışımı döktü.

"Yut, Böcü," diye yalvardı. "Lütfen."

Mia kızın boğazını sıvazladı, onu nazik bir şekilde sarstı. Böcü tepki vermiyor, kıpırdamıyor, nefes almıyordu. Kollarında bez bebek kadar cansızdı. Mia'nın içindeki Kılıç bunları daha önce de görmüştü. Ama içindeki kız, Böcü'ye bakıp kendisinin solgun bir yansımasını gören kız, inanmayı reddediyordu. Çocukken okuduğu

kitaplardaki gibi bir mucize olsun diye dua ediyordu. Beyaz atlı bir prens gelip Böcü'yü öpsün. Cepleri dağıtacağı sihir ve dileklerle dolu bir iyilik perisi çıkagelsin.

Mia gözlerinde sıcak gözyaşları, omuzlarında ezici bir ağırlık hissediyordu. İçinde bir çığlık büyüyordu ama sesi fısıltı gibi çıktı.

"Lütfen, bebeğim."

"Bir insanı dünyadan aldığında, sadece onu almış olmuyorsun, değil mi?"

Leona şaşkınlıktan büyüyen gözlerle Mia'ya bakıyor, yanaklarından yaşlar dökülüyordu.

"... Kuzgun?"

"Olduğu her şeyi de yanında götürüyorsun."

"Lütfen," diye yalvardı Mia.

"Bu hiç aklına geliyor mu?"

Kap Mia'nın parmaklarının arasından kayıp yerde paramparça oldu.

Bu hiç aklına geliyor mu?

27. BÖLÜM

KOPUŞ

Mia en son ne zaman gerçekten ağladığını hatırlamıyordu.

Yol boyunca sağda solda birkaç damla gözyaşı dökmüştü ama hiçbir zaman kederin en ilkel haliyle değil. Hıçkırıkların içinizden koptuğu, sizi kemiklerinize kadar sarstığı ve içinizi oyup çıkardığı cinsten değil. Kılıçlık sınavında başarısız olunca ağlamamıştı. Ashlinn, Tric'i öldürünce ağlamamıştı. Kilise yönetimi oğlanı sessiz bir ayinle Methiyeler Salonu'ndaki boş bir mezara mühürlerken ağlamamıştı.

Kederle arası pek iyi değildi, anlarsınız ya.

Mia öfkeyi kedere yeğlerdi.

Revirde Böcü'nün cansız bedeninin başında dururken midesinde kocaman bir öfke düğümü vardı. Kızın saçları taranmış, yüzündeki kan temizlenmişti. Sanki ölmemiş de uyuyordu. Yanında yatan Otho da en az onun kadar huzurlu görünüyordu. İri Itreyalının gözleri kapalıydı ve kumların üstünde dövüşürken yüz hatlarının kırışmasına neden olan endişeli çizgiler silinmişti.

Sadece ikisinin ölmesi bir mucizeydi; "sadece" kelimesinin bu düşüncede bir yeri olabilirmiş gibi. Böcü çok ufak tefekti ve bünyesine çok fazla zehir girmişti. Otho ise öküz kadar kuvvetli bir yetişkindi. Ancak yemeğini hızla mideye indirmiş, yoldayken zehir etkisini gösterdiği için geç kalınmıştı. Mia orada olmasa daha fazla Kartal ölebilirdi. Mia yemeğe zehir katan her kimse, eğitimli bir katilin orada olup panzehir kaynatmasını beklemediğini tahmin ediyordu. Kısacası,gladyatörlerin çoğu farklı oranlarda iç kanama geçirmişti ancak Mia'nın hazırladığı karışım onları ölümden döndürmüştü.

Neredeyse hepsini...

Sivri Diş kanlı bir battaniyenin üstünde yatıyordu; gözleri sonsuza dek kapanmıştı. Executus çoban köpeğini revirde, bir kan gölünün ortasında bulunca az kalsın ağlayacaktı. Şimdi de Sivri Diş'in yanında oturmuş, nasırlı eliyle hayvanı okşuyordu. Parmakları titriyordu. Mia öfkeden mi, yoksa kederden mi, emin değildi.

"Her Şeyi Gören aşkına, böyle bir şey nasıl olabildi?" diye sordu Leona, elleri kalçasında, yan yana yatan iki cansız bedene bakarken.

"Çok basit," diye mırıldandı Mia gözlerini Böcü'nün bedeninden ayırmadan. "Biri kilerdeki soğanlara Ağıt katmış, Parmak da o soğanları güveçte kullanmış. Soğan sünger gibi emicidir. Kokusu ve tadı da zehrin anlaşılmasını engeller. İyi bir teslimat yöntemi. Katil işini biliyormuş."

Leona, Parmak'a döndü. İki koluna çelik kelepçeler vurulan aşçı, iki muhafızın arasında titriyordu. Kirli saçları gözlerine düşüyordu.

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu Dona.

"Hiç... hiçbir şey, Domina," dedi aşçı. "Ben sizin sadık bir hizmetkârınızım."

"Hangi yılan olsa böyle tıslar," dedi Leona.

Parmak başını salladı. Sesi titreyerek, "Domina, ben..." dedi. "Siz bana hep iyi ve adil davrandınız. Birliğinize zarar vermemi gerektirecek bir sebebim yok ki. Hele bu küçük kıza asla, Akrabam gibiydi. Ona yemeğini ellerimle verdim." Böcü'nün cansız bedenine bakarken gözlerinden yaşlar, burnundan sümük akıyordu. "Canını alacak bıçağı ona uzatırken gözlerinin içine bakacak kadar taş kalpli miyim sizce?"

Adamın göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken yüzü çarpıldı.

"Asla. Her Şeyi Gören ve Kızları şahidim olsun, *asla*."

Leona'nın gözleri kısıktı ama Mia gibi o da adamın yüzünden okuyabiliyordu. İncecik bedeni titriyor, gözlerinden keder akıyordu. Ya Parmak bütün Cumhuriyet'in en büyük tiyatrosuna layık bir oyuncuydu ya da Böcü'nün ölümüne gerçekten içi parçalanmıştı.

"Kilere kimler girip çıkabiliyordu?" diye sordu Leona.

Parmak burnunu çekerek gözlerini ovuşturdu. "Kaleye girebilen herkes erzaklara ulaşmış olabilir, Domina. Yokgecelerde kilitlenmiyor... Bilseydim daha dikkatli davranırdım ama aramızda bir yılanın yaşadığı aklımın ucundan bile geçmedi."

"Benim de," dedi Leona. "Ama anlaşılan birini koynumda beslemişim."

"Ağıt, yapılması kolay bir zehir değil," dedi Mia. "Tehlikelidir. Zahmetlidir. Ama Kuzgun Sığınağı kadar büyük bir şehirde meteliği olan için almak zor olmasa gerek."

Arkades, "Peki, sen bunları nereden biliyorsun?" diye homurdandı.

"Otlar hakkında bilgi sahibi olduğumu hiç saklamadım," dedi Mia. "İlaç ile ölüm duası arasındaki fark yarım dirhemden azdır. Ve çetele tutuyorsak benim yemeğim de zehirliydi."

"O zaman nasıl oldu da arkadaşların gibi zehirlenmedin?"

"Yemeğimi yemedim," dedi Mia sertçe.

"Bu, birkaç ay içinde şüpheli bir yemekten ikinci kurtuluşun."

"Furian'ın bandajlarının altına hiç baktınız mı?" dedi Mia. "Tiksindirici. Bırakın görüntüsünü, kokusu bir kabuklu köpeğin bile iştahını kesmeye yeter."

"Yani kendi payını benim köpeğime tesadüfen verdin ve ölmesini izledin? Ve arkadaşlarının hayatını kurtaracak malzemeler tesadüfen *elinin altındaydı*?"

Mia dişlerini sıkarak Arkades'e döndü. "Beni bununla mı suçluyorsun? On bir yaşındaki bir kızı zehirlemekle mi?"

Arkades onu duymazdan gelerek Leona'ya döndü. "Aramızda bir yılan arayacaksak, işe zehirleri en iyi bilenden başlamak gerekir, ne dersiniz?"

İşte o zaman Mia parlak ve göz alıcı bir öfkeye teslim oldu ve yumruklarını sıkarak Arkades'in üstüne yürüdü. İri adam şaşırtıcı bir hızla ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirdi, başını eğdi. Mia adamın homurtusunu göğsünde hissedebiliyordu.

"Denesene," dedi Arkades. "Hele bir dene..."

"Executus, yeter," dedi Leona. "Kuzgun bu loncanın şampiyonu. Zaten dağın zirvesinde. Her Şeyi Gören aşkına, bütün Kartallarımı öldürmekle eline ne geçecek? Böcü'den bahsetmiyorum bile."

"İlla birinin eline bir şey mi geçmeli?" dedi Magistrae etrafına bakarak. "Katili arayacaksak işe gerekçeden başlamalıyız. Bu ölümler kime ne fayda sağlar?"

"Babanıza sağlar, Domina," dedi Mia.

Leona başını iki yana salladı. "Buna cüret..."

"Düşünsenize," dedi Mia. "Bütün borçlarınızı üstlenmiş. Ona elinizde olmayan bir metelik borçlusunuz. Geçmişte alacaklılarınıza açıklarınızı nasıl telafi ediyordunuz?"

"... Hâlâ rakamların üstünde çalışıyorum," dedi Leona.

"Evet." Mi başıyla onayladı. "Ama Beyaz Kale ödülünü hesaba katınca bile, üç bin gümüşü yoktan var etmenin gladyatörlerinizden en az birkaçını Pandemonium'da satmayı içermeyen bir yolunu bulabildiniz mi?"

Leona önce Arkades'e, sonra Magistrae'ye baktı.

"Hayır," diye itiraf etti.

"Bu durumda bütün gladyatörleriniz ölür ve elinizde satacak kimse kalmazsa ne olur?"

"O zaman her şeyi kaybederim," dedi Leona. "*Magni*'yi. Bu birliği. Her şeyi."

"Babanız istediğini elde etmek için cinayet işleyebilecek biri mi? Bu kadar meteliği olan bir adamın, muhafızlarınızdan birini elinde tutması çok mu zor? Hatta size çok daha yakın birini."

"Seni küstah sefil," dedi Arkades. "Neyi ima ediyorsun?"

"Sadece iki tür sadakat olduğunu," diye yanıtladı Mia. "Karşılığı sevgiyle ödenen ve karşılığı gümüşle ödenen."

"Domina, bu..."

Leona elini kaldırdı ve magistrae'sinin itirazını havada bıraktı. Muhafızlarının kaptanına döndü ve soğuk bir sesle buyurdu.

"Gannicus, kaledeki bütün odaların aranmasını istiyorum. Her sandık, her dolap, her çatlak didik didik aranacak. Sen ve muhafızların üçerli gruplar halinde arama yapacaksınız ve kimse kendi eşyasını aramayacak, anlaşıldı mı?"

Yüzbaşı yumruğunu göğsüne vurdu. "Anlaşıldı, Domina."

Sonra olduğu yerde döndü, diğer muhafızları toplayıp avluya yürüdü. Arkades yüzünü buruşturup son kez ölü köpeğine ve ölü kıza baktıktan sonra topallayarak peşlerinden gitti.

"Sen nereye gidiyorsun, Executus?" dedi Leona.

"... Aramaya yardım etmeye, Domina."

"Gannicus halleder. Sen Parmak'ı al, cenaze ateşi için çalı çırpı toplayın." Leona gözucuyla Böcü'nün bedenine baktı. "Bu sıcakta uzun süre beklemelerine izin vermeyeceğim. Bir an önce Ocak'a ve Leydi Keph'in nazik kollarına gönderilmeliler."

Arkades'i tepeden tırnağa süzen Mia gözbebeklerinin büyüdüğünü, nefesinin hızlandığını görebiliyordu. Savaş ya da kaç dürtüsü devreye girmek üzereydi.

Kulağının dibinde bir fısıltı duydu. "... *korkuyor*..."

Ancak executus her zamanki gibi eğildi.

"Fısıltınız, emirdir."

Mia daha önce hiç yanık ceset kokusu duymamıştı.

Ölümün kokusunu duymuştu, evet. Deşilmiş karınların pis kokusunu. Çürümenin baş döndüren tatlı kokusunu. Ama Kuzgun Yuvası'nın avlusunda, kuru odunların çıtırtısının denizin şarkısını bastırmasını dinlediği anlara dek cenaze ateşinin kokusunu hiç almamıştı. Çocukken, sevdiklerini sonraki hayata bir alev sütunuyla gönderen kederli âşıkları ya da kimsesiz çocukları anlatan hikâyeler okumuştu. O zaman romantik bir yanı olduğunu düşünürdü. Coşkulu, parlak ve kalıcı bir yanı vardı. Ama kitaplar kokudan hiç bahsetmezdi. Yanan saçlardan, kaynayan kandan ve kararan deriden.

Korkunçtu.

Böcü'yü Arkades ve Parmak'ın topladıkları çalı çırpının üstüne, Otho'yu da onun yanına koymuşlardı. O güne görülmüş en gösterişli tabut altlığı değildi ama mutfaktaki bütün yakıtı düzgün sıralar halinde üst üste yığarak yüksekliği bir metreyi aşan bir masa oluşturmuşlardı. Böcü ve Otho basit keten kumaşlara sarılmıştı, açık yüzleri göğe bakıyordu. Dona Leona naaşların başında Her Şeyi Koruyan'a dua etti. Göğüslerine çiçek çelenkleri, dillerinin altına küçük maun metelikler* konmuştu.

Ardından ateşe verildiler.

Çoğu gladyatör, kederlerini kendilerine saklasa da Bryn aleni bir şekilde ağlıyordu. Bir hafta içinde katıldığı ikinci cenazeydi ve kardeşinin kaybının yaraları yeniden açılıp kanamaya başlamıştı. Sidonius, gözyaşlarının akmasına izin veren tek gladyatör oldu; kapı gibi omuzları sarsılarak ağladı. Mia bu adamın bilmecesi karşısında şaşkındı. Göğsüne damgalanan kelime, o çapkınca soytarılıklar, babasından hayranlıkla bahseden ve onu karanlıkta teselli etmeye çalışan adama hiç uymuyordu.

Ateş harlandıkça göz kamaştırıcı göğe yükselen dumanlar da artıyordu. Törene, uzaktan gelen dalga sesleri, tepede dönen martıların çığlıkları ve Dona Leona'nın Aa'ya yakaran duası eşlik ediyordu.

---

* Reparii olarak bilinen bu metelikler sonraki yaşamda Ocak'ında bir yer edinme yardımına karşılık Tanrıça Keph'e ödenirdi.

Yeryüzü Tanrıçası çağlardan beri uyuduğu ve metelikle işi olmadığı için, bu tahta metelikler yanmasına devam etmek için Ocak'a atılırdı. Ocak'ın içindeki ateş Keph'in, ölüm üstünde tek hâkimiyetin anneleri Niah'ya verilmesini haksızlık olarak gören kız kardeşi Ateş Leydisi Tsana'nın bir armağanıydı. Tsana hak eden ruhlara sonraki yaşamın sonsuz gecesinin soğuğunda başında toplanacak ve ısınacak bir yer vermek için ateşi yarattı.

Anladığınız gibi, Tsana annesinden nefret ederdi. Neredeyse babası kadar.

İnsanın aklına acaba çocukken yeterince sevgi görmedi mi sorusu gelmiyor değil.

Dualar okunduktan sonra, Leona başı önde, cenaze ateşinin başından ayrıldı. Mia dumandan yanan bandajsız gözüyle, avluda ağır ağır yürüyüp uzaklaşan Dona'nın arkasından baktı. Leona'nın, içinde büyüdüğü şiddetin ürünü olduğunu, kalben birbirlerinden çok farklı olmadıklarını artık biliyordu. Mia'nın çocukluğu daha farklı olsaydı, şu anda bu kalenin hanımefendisi o olabilirdi. Ama olanlar yüzünden Dona'yı suçlamaktan da kendini alamıyordu. Bu birlik olmasaydı, Böcü buraya satılmasaydı...

Hayır... "se'lere sa'lara" ayıracak zamanın yok.

Leona verandanın basamaklarını tırmanırken, aramanın başına diktiği muhafız kaleden çıktı. Mia yan gözle onları izledi; Gannicus, Arkades'e bakarak usul usul bir şeyler anlatıyordu. Muhafız katlanmış kumaş parçasına benzeyen bir şeyi hanımına uzatınca Mia'nın midesi ağzına geldi.

"Arkades?" dedi Leona, Executus'una dönerek.

Adam cenaze ateşinden ona döndü. Mia'nın revirde gözlerinde gördüğü korku yerli yerindeydi.

"Mi Dona?"

"Bana bunu izah et," dedi Leona elini uzatarak.

Parmaklarının arasında zarif, dantel kenarlı, ipekli bir iç çamaşırı tutuyordu.

Arka planda cenaze ateşi yanmaya devam ederken bütün gladyatörler onlara dönmüştü. Eğittiği savaşçılara bakarken Arkades'in yüzü kararardı. Leona'nın gözlerine bakamıyor, utancı sesine yansıyordu.

"Mi Dona, baş başa konuşabilirsek."

"Odanda bulundu," dedi Leona. "Şiltenin altında. Gannicus ve muhafızlarına aramada yardım etmeye neden can attığını şimdi anlıyorum. Söylesene, soylu Arkades, iç çamaşırımın senin eşyalarının arasında ne işi var?"

"Mi Dona, ben..."

"Ve bu nedir?"

Leona'nın havaya kaldırdığı, şeffaf bir sıvıyla dolu küçük şişe güneşte parlıyordu.

Arkades gözlerini kırpıştırdı. "Daha önce hiç görmedim."

"İç çamaşırıma sarılıymış. Küçük zulanda. Parfümdür belki? Ya da yokgeceleri kolaylaştıran bir likör." Leona, Mia'ya dönüp avcundaki şişeyi uzatarak, "Kuzgun?" dedi.

Mia, Arkades'e bakarken içindeki korkunun nasıl kabardığını gördü, şişeyi donasının elinden aldı. Tıpasını çıkardı, kokladı, parmağına bir damla döküp tadına baktı ve derhal, üst üste iki kez tükürdü. Dudaklarını büzerek Leona'ya baktı.

"Ağır, Domina. Hiç şüphe yok."

Leona gözleri dolarak Arkades'e baktı. Dudakları titriyor, öfkeden bütün vücudu sarsılıyordu.

"Sen."

Arkades'in gözlerini dehşet bürümüştü. "Mi Dona, ben asla..."

"O zaman senin odanda ne işi var?" dedi Leona. "Benden çaldığın iç çamaşırına sarılı bir halde? Yoksa onu sakladığını da mı inkâr edeceksin?"

"İnkâr etmiyorum, onu..."

"Beni çocukluğumdan beri tanıyorsun, Arkades! Seni davamın haklılığını anlayan şerefli bir adam sanırdım. Aşkının zararsız olduğunu düşünürdüm ama gözümün önünde zehre dönüştüğünü şimdi anlıyorum." Leona ipeği adamın yüzüne doğru salladı. "Kalbini şimdi görüyorum! Bunca yıldır neden yanımda olduğunu *şimdi* anlıyorum!"

"Aşk mı?" Arkades'in rengi atmıştı, sesi titriyordu.

"Babam sana ne kadar ödedi?"

"... Ne?"

"Ne kadar?" diye haykırdı Leona. "Yeleğindeki aslanları, bastonunun sapındaki aslan başını oldum olası merak etmişimdir. Geldiğin yere ve eski kimliğine bir saygı duruşu sanırdım ama işin aslını şimdi görüyorum! Sen *en başından beri* onun adamıydın! *Her zaman*!"

Magistrae elini efendisinin omzuna koydu. "Domina, lütfen."

Leona kadının elini sertçe silkeleyerek hırladı. "Belki de sana beni vaat etmiştir? Diğer bütün kirli sırlarınla birlikte şiltenin altına saklayabileceğin kırık dökük bir kupa? İstediğini elde etmek için sürümü zehirlemek, on bir yaşında bir kızı öldürmek mi? Hem de babamın anneme yaptıklarından sonra? Yılan gibi gülerek bana teselli teklif edişin!"

Arkades'in gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Benim bunları yapabileceğimi düşünüyor ola..."

"Senin yalancı olduğunu düşünüyorum," diye çıkıştı Leona. "Katil olduğunu. Şehvet, uğursuz içki alışkanlığının ve yolundan çıkıp çürük bir geçmişin şanının yönettiği acınası bir ihtiyar olduğunu düşünüyorum." Leona sıktığı dişlerinin arasından hırıltılı bir nefes aldı. "Senin de her zerrenle babam gibi pisliğin teki olduğunu düşünüyorum. Birliğimden derhal defolup gitmeni istiyorum."

"Leona, ben..."

"Defol!" diye kükredi Leona. "Yoksa Her Şeyi Gören ve dört Kızına ant olsun ki, ben de sana cenaze ateşinde yatan o zavallıya gösterdiğin merhameti gösteririm."

Kadının bütün vücudu titriyor, yüzünden yaşlar akıyordu. Ama çenesi kaskatıydı ve öfkeyle dişlerini sıkıyordu. Göğsü hızla inip kalkan Arkades kırık bir

ayna gibi mahzun kalakalmıştı. Gladyatörlere baktığında sadece küçümseme ve öfke görebildi. Sonra gözlerinde büyük bir acı, dudaklarında son bir yakarıyla Leona'ya döndü.

"Lütfen..."

Leona, "DEFOL!" diye bağırarak üstüne atılıp onu yumruklamaya başladı. Yüzünü tırmaladı, gözlerine saldırdı. "DEFOL! *DEFOL!*"

Arkades arkaya doğru sendelerken Magistrae kollarını kuş gibi çırparak, çığlık atan Leona'yı adamın üstünden çekmeye çalışıyordu. Muhafızlar onları ayırmak için executus'a dik dik bakarak, elleri kılıçlarında öne çıktılar. Gannicus bakışlarıyla uyardığı Arkades'in göğsüne elini koyup adamı uzaklaştırdı. Yüzbaşının kılıç çekmek gibi isteği olmadığı aşikârdı ama efendisinin isteği son derece açık, yanan çocuğun kokusu hâlâ havadaydı.

Arkades etrafına baktıysa da dost canlısı kimseyi göremedi. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama onu kurtaracak bir kelime bulamadı. Eski gladyatörlerinin yüzlerine baktı ve hiçbirinin ona kefil olmaya niyetlenmediğini gördü. Mia adamın dişlerinin gerisinde kelimelerin mücadele verdiğini görebiliyordu ama Leona'nın gözlerinde nefret ve öfkeden başka bir şey yoktu. Ve başka seçeneği olmadığı için, döndü ve kapıya doğru topallamaya başladı.

"Bunu al!" diye haykırdı Leona iç çamaşırını arkasından fırlatarak. "Yokgecelerde sıcak tutar!"

Executus duraksadı, omzunun üstünden arkaya baktı. Tek kelime etmeden başını eğip yürümeye devam etti. Mia adamın arkasından bakarken ne düşünmesi gerektiğinden emin olamıyordu. Kıskançlık bir adama çok şey yaptırabilirdi ve Arkades'in yeleğinin göğsünde eski efendisinin aslanlarını taşıdığı doğruydu. Aşkının aşikâr olduğu kadının Furian'la yattığını öğrenmek korkunç bir darbe olmalıydı ve aşk ihanetle sulandığında kansere dönüşebilirdi. Ama Mia'nın bir yanı adamın Leona'ya bu denli acımasızca ihanet edebileceğine inanmakta zorlanıyordu.

Dona, Magistrae'sine yaslanarak avludan ayrılırken hâlâ ağlıyordu. Mia cenaze ateşine bakınca alevlerin iyice yükseldiğini gördü. Ateşin sıcaklığı tenini okşuyordu. Dumanı dilini öpüyordu. Kaybedecek ne çok şeyi vardı. Sona çok yaklaşmıştı. Oraya gelmeden önce alması gereken çok risk vardı ve bir an önce oraya varmak için sabırsızlanıyordu.

Her şeyin bir an önce son bulması için can atıyordu.

"Güle güle, Böcü," diye fısıldadı. "Seni özleyeceğim."

En son ne zaman ağladığını hâlâ hatırlamıyordu.

Hamamı kaplayan sıcak buhar tenini haşlıyordu. Mia derin bir iç çekerek kendini suya bıraktı, ılık su kaburgalarındaki sızıya iyi gelmişti. Suyun altına kayarken düşüncelerini susturmaya, şüphelerinin ve hiddetinin sesini kesip bir anlık sessizliğin tadını çıkarmaya çalıştı. Sadece bir nefes için. Bir an için.

Bryn uykusunda yürür gibi hamama girdi. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü kızarmıştı. Mia'ya bakmadan soyunup suya girip tenindeki gözyaşlarını yıkadı. Suyun altında biraz fazla uzun kaldı; tam Mia ona uzanmaya hazırlanırken nihayet yüzünü çevreleyen sarı saçları ıpıslak sudan çıktı. Köşeye süzüldü ve taş gibi, heykel gibi, ceset gibi hareketsiz oturup hiçbir şey söylemeden suyun üstündeki dalgalara baktı.

"Zor bir döngü," dedi Mia.

"Öyle," diye mırıldandı Bryn.

"Domina ayinde güzel konuştu."

"Evet."

"... Nasılsın?"

Byrn bir an başını kaldırdı, artık baktığını görüyor gibiydi.

"Sence?" diye fısıldadı.

Mia başını öne eğdi, gözlerini suyun yüzeyinden dönerek yükselen buhara dikti.

"... Haklısın."

Dalgacı ağır adımlarla hamama girip belindeki kumaşı çözdü. Mia birlikte banyo yaptıkları ve iri yapılı adamın ona bir şarkı armağan etmediği bir gün hatırlamıyordu ama bu kez Dalgacı tek bir nota bile mırıldanmadı. Alışılmadık sessizliği havada asılı kalırken Mia'nın göğsüne ağır bir hüzün çöktü. Daha birkaç hafta önce, burada, Byern'le yaptıkları su savaşını hatırlamıştı. O cenaze ateşinde yanan küçük kızı ve onunla birlikte yitip giden her şeyi.

Bu insanlar senin ailen ya da...

"Kahrolası Dört Kız aşkına..."

Mia başını kaldırınca hamamın kapısında dikilen muhafızların arasından geçen Sidonius'u gördü. Gladyatör kapıyı arkasından kapadı, soyunup suya girdi. Gözleri öfkeden kocaman olmuştu ve her zamankinden hızlı soluyordu.

"Sana bir şey olmuş gibi," dedi Dalgacı.

"Gibisi fazla, kardeşim."

"Sorun ne?"

"Kahrolası dominamız," diye homurdandı Itreyalı. "Az önce hizmetçi kızlardan birinden, Milaini'den duydum. Leona o alçak Varro Caito'ya mesaj göndermiş ve onu yarın akşam yemeğine davet etmiş."

"Neden bir insan taciriyle yemek yiyor?" diye sordu Dalgacı.

"Neden olacak, bizi Pandemonium'a satmak için," dedi Sidonius azarlar gibi. "Anlaşılan listeyi yapmış. Milaini masanın üstünde görmüş."

"... Kimler varmış?" diye sordu Mia.

"Öncelikle Bryn," dedi Sid başıyla Vaanlı kızı işaret ederek.

Bryn konuşmayı ilk kez duyuyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"... Domina beni Varro Caito'ya mı satacak?"

Sid, "Paraya ihtiyacı var," diye homurdandı. "Yeni bir equillai kurmak için bir arabacı bulma imkânı yok. Ama Beyaz Kale'deki gösterinden sonra yüklü bir servet getireceğin kesin."

"Başka kim?" diye sordu Dalgacı.

"Kanşakıyan," dedi Sidonius. "Felix. Albanus. Kasap. Ve ben."

"Şakıyan'ı da mı satacak?" dedi Mia nefesi kesilir gibi.

"Nefes alan herkesi satacak," dedi Sid. "Üç bin gümüş keşişe ihtiyacı var ve her şeyi senin *magni*'de kazanmana yatırdı, Kuzgun. Diğerleri onun için bir kese metelikten fazlası değil."

Bryn başını sallayarak fısıldadı. "Siktir."

"Bütün söyleyeceğin bu mu?" dedi Sidonius. Şaşkındı.

Kız, "Başka ne dememi istiyorsun?" diye homurdandı.

"Pandemonium'da ölmek için saman gibi satılmayacağını mesela," dedi Sid. "Çünkü Dört Kıza ant olsun ki, ben satılmayacağım."

"Seçme şansımız var mı ki?"

Sid gözucuyla kapalı kapıya bakıp sesini iyice alçaltarak, "Her zaman bir şansımız vardır," dedi.

Sid'in gözlerinin içine bakarken Mia'nın içi ürperdi. "Ne demek bu?"

"Executus kırbacını da yanına alıp gitti demek," dedi Sid. "Bu muhafızlar bebek kakasından bile yumuşaklar ve biz donanımlı gladyatörleriz. Kafaya koyarsak talim kılıçlarıyla canlarına okuruz. Hele de şaşırtma avantajı bizdeyken."

Dalgacı yüzünü buruşturarak çenesini sıvazladı.

"Evet," diye mırıldandı. "Bunu yapabiliriz."

Bryn'in gözleri büyüdü. Öfkeli bir fısıltıyla, "İsyandan mı bahsediyorsun?" dedi. "Aklını mı kaçırdın? Magni'de idam edilmek mi istiyorsun?"

"Yoksa Pandemonium'da ölmeyi mi yeğlersin?" dedi Sidonius. "Görecek gözün yoksa, sevgili kardeşim, bu hane başımıza yıkılmak üzere. Ve ben çatı kafama inmeden tüymek niyetindeyim."

"Bu doğru değil," diye onayladı Dalgacı. "Kanşakıyan onuruyla dövüştü. Şakıyan olmadan Sürgün'e karşı zafer kazanamayacağını herkesten önce Kuzgun kabul edecektir, öyle değil mi?"

Mia başını ağır ağır salladı. "Öyle."

"Ve şimdi et gibi satılacak. Sırf kılıç kolu kullanılamaz hale geldi diye." İri adam Bryn'e baktı. "Kardeşin bu ev için canını verdi. Leona bu fedakârlığı böyle mi onurlandırıyor? Kız kardeşini Varro Caito gibi bir piç kurusuna satarak mı? Ben buna seyirci kalamam," dedi Sid. "Kalamam. Kalmayacağım."

Dalgacı, Sidonius'a bakıp başıyla onayladı.

"Ben de."

Mia dudaklarını yaladı ve yumuşak bir sesle, "Bir durun bakalım," dedi.

Üç gladyatör konuşmasını bekleyerek ona baktılar. Arenada sergilediği performansın ardından, aralarında ona saygı duymayan tek bir kişi kalmamıştı. Ve Mia bu işin adaletsizliğini görebilse ve onların yerinde olsa kendisinin de aynı şeyi savunacağını bilse de...

Remus Birliği'nin gladyatörleri isyan çıkarırsa magni'yi asla göremezdi. İntikamını asla alamazdı. Onlara yardım ederse, en iyi ihtimalle kaçak olurdu; böyle bir ayaklanmanın gaddarca cezalandırıldığı bir Cumhuriyet'te kaçak yaşamak zorunda kaldırdı. En kötü ihtimalle, isyan girişimi sırasında öldürülebilirdi. Katılmayıp isyana göz yumarsa, ayaklanmış bir haneye ait olduğu için muhtemelen administratii tarafından çarmıha gerilirdi.

Ama Bryn, Şakıyan ve Sid satılırken arkasına yaslanıp hiçbir şey yapmamak...

"Durmak mı? Ne için?" dedi Sidonius.

"... Çok erken konuşmayalım," dedi Mia. "Böcü'nün cenazesinin yaraları hâlâ çok taze. Aceleyle bir şeyler yapmadan önce birkaç döngü düşünelim derim."

"Aceleyle mi?" Sidonius yüzünü buruşturdu. "Burada söz konusu olan bizim canımız!"

"Bazılarımız için sorun olmayabilir," dedi Dalgacı. "Ama hepimiz Dona'nın kayırdığı şampiyonlar değiliz."

"Ve o kayırılma hali rüzgâr gibi yön değiştirebiliyor, Kuzgun," dedi bu düşünceye ısınmaya başlamış gibi görünen Bryn. "Arkades'i ne çabuk gözden çıkardı, baksana."

Mia, "Ben sadece biraz sabır öneriyorum," diye ısrar etti. "Leona ve Caito yarın akşam yemek yiyecekler ama önümüzdeki bir iki döngü içinde satış yapılmaz. Domina'nın kanı da hepimizinki kadar sıcak akıyor. Belki biraz zaman geçince çılgınlığını anlar ve başka bir yol arar. Belki defterinde kimsenin satılmamasını sağlayacak bir açık bulur. Hiçbirimizi satmak istemez."

"O kadının içinde zerre kadar sadakat olduğunu sanıyorsan," dedi Dalgacı, "senden hiç beklemeyeceğim kadar aptalsın demektir. Leona sadece kendi şanını düşünür, başkasının değil."

"Sabır," diye yalvardı Mia. "Lütfen."

Üç gladyatör, asık yüzlerle birbirlerine baktılar. Şimdilik tartışma uzamayacağa benziyordu; hepsi tatsız, derin bir sessizliğe gömülmüştü. Söyleyecek başka bir sözü ve sunacak tesellisi olmayan Mia, sonunda havuzdan çıktı, kurulanıp paçavralarına sarınarak sessizce odadan çıktı.

Koridordan hücresine giderken beyninde fırtınalar kopuyordu. Leona'ya karşı bir isyanın başlamasına izin veremeyeceğini biliyordu; bunu yaparsa bütün planı yatardı. Ama Dona'nın aklına eseni yapmasına göz yumarsa, Leona fikrinden caydırılamazsa, Sid, Şakıyan ve Bryn ölmüş demekti. Pandemonium'dan sağ kurtulan yoktu. En iyi savaşçılar bile orada en fazla birkaç ay dayanabilirdi.

Kışlaların üstüne ağır bir sessizlik çökmüştü; gladyatörler yokgecede yataklarına çekiliyordu. Sidonius hamamdan dönmüş, hücrede, Mia'nın karşısında oturuyordu. Mia henüz yukarıya taşınmamıştı, son birkaç döngüdür yaşanan onca dramdan sonra, Leona'nın yeni şampiyonuna oda bulmaktan daha acil kaygıları olmalıydı. Bu yüzden Mia hâlâ hücredeydi. Simyevi lambalar kısılıp diğer gladyatörlerin sesi yavaş yavaş kesilirerek yerini horlamaya bırakırken Sid'in gözlerini üstünde hissediyordu.

Adam yalnız kaldıklarında her zamanki gibi sessizliğini korudu. Hiçbir zaman üstüne gitmezdi.

Sadece bakıyordu.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Sid'in mavi gözleri Mia'nın üstündeydi.

Gözünü kırpmadan ona bakıyordu.

Konuşmadan.

"Kara Ana aşkına, ne var?" dedi sonunda Mia.

"Bir şey demedim ki," diye fısıldadı Sidonius.

"Bütün yokgece karşımda oturup bana mı bakacaksın yani?"

"Konuşmamı mı yeğlersin?"

"Evet, lanet olası, dök içini. Hamamda hiç çekinmiyordun. Şimdi yalnızız ve sen dilini yutmuş gibisin."

"Ne konuşacağız? Hislerini açıkça belli ettin."

"Kim olduğumu öğrendiğinden beri atmaca gibi peşimdesin. Ama bir kez bile sormadın. Ancak daha..." Mia etrafına baktı, sesini alçaltarak, "... *isyan* lafı edilir edilmez dilin bir anda çözülüverdi."

"Satılmam konusunda nasıl harekete geçeceğimiz beni doğrudan ilgilendiriyor, Kuzgun. Ama ebeveynin hakkında konuşmak bana düşmez. Merak ediyorsan söyleyeyim, sorman yeterliydi. Babana saygımdan peşindeyim. Sana göz kulak olmamı isterdi."

"Babamın ne isteyeceği nereden biliyorsun?"

Sidonius belli belirsiz güldü. "Tahmin edebileceğinden fazlasını biliyorum, küçük Kuzgun."

"Sen askerdin. Korkaklığı yüzünden damgalanıp lejyondan atılan bir asker. Babamın yakın çevresinde değildin. Onu tanımıyordun."

Sidonius başını sallarken ne kadar incindiği gözlerinden okunuyordu.

"Bu evin dönüştüğü şeyden utanacağını biliyorum."

Mia bu sözün üstüne sustu. Derin, titrek bir nefes alıp duvarlara baktı. Demir parmaklıklara ve insan sefaletine. Banyoda iyice keselenmesine olmasına rağmen, Böcü'nün cenaze ateşinin kokusunu saçlarında duyabiliyordu.

"Adın Mia, değil mi?"

Mia hızla başını kaldırdı, gözlerini kıstı.

"Hatırlamam biraz zaman aldı," dedi Sid. "Jüstikus bazen sizden bahsederdi ama genellikle ailesini kendine saklardı. Sanırım bu şekilde hepinize daha yakın hissederdi. Sizi kimseyle paylaşmayarak. Sizinle ilgili düşüncelerini, seferlerde gördüğümüz kan ve pislikle lekelemek istemezdi."

"Evet," dedi Mia sonunda. "Adım Mia."

"Küçük kardeşinin adı da Jonnen'dı."

"... Öyle."

Sid başını salladı ve hiçbir şey söylemeden dudağını ısırdı.

"Kızlar aşkına, çıkar ağzındaki baklayı."

"Hangi baklayı?"

"Kahrolası dişlerinin arasında kıvranıp duran baklayı. '*Sen bu duvarların arasından istediğin anda çıkabilirsin, Kuzgun ve bizi aynısını yapmaktan alıkoymaya hakkın yok. Başarısız olsak bile, administratii seni asla yakalayamaz. Hiçbir hücre seni zapt edemez.*'"

"Ben mi böyle düşünüyorum?" dedi Sid. "Yoksa bu senin düşüncen mi?"

"Siktir git, Sid."

"Çok kafa yordum," dedi iri adam. "Neden burada olduğuna, *magni*'de dövüşmeyi neden istediğine. Sonra galip ilan edildiğinde kuma kimin ineceğini hatırladım. Onu yargılayan adamların ta kendileri, değil mi? O asılırken gülen adamlar."

Mia hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam etti.

"Ben o sırada orada değildim," dedi Sid. "Zincire vurulmuştum. Sonradan duydum. Dona Corvere'nin forum duvarlarının üstünde, uluyan kalabalığın tepesinde durduğunu. Kucağında küçük bir kızla. O kız sen olmalısın, ha? İnsanın kızına izletmesi için biraz büyük bir olay."

"Görmemi istedi," dedi Mia. "Hatırlamamı istedi."

"Annen."

"Evet," dedi Mia sertçe. "Onun için ne demiştin? *Kahrolası aptal fahişe* mi?"

"Evet, kabalık ettim," dedi Sid iç geçirerek. "Ama annen için aşırı nazik sözcükler bulmak benim için çok zor, Mia. Hele de hakkında o kadar şey bilirken."

"Söylesene, ne bildiğini sanıyorsun?"

"Alinne Corvere'nin Jüstikus Darius ve General Antonius'un toplamından daha hırslı olduğunu. Babanın yüzbaşılarının yarısı ona âşıktı. Senato'nun üçte birini parmağında oynatırdı." Sid parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Bunu nasıl yaptığını sanıyorsun? Kızı gibi kılıç ustası olduğu söylenemez. O tam bir politikacıydı. Böyle bir kadının Cumhuriyet'i dize getirirken kendi dizlerinin üstüne hiç inmediğini mi sanıyorsun?"

Mia, Sidonius'a dik dik baktı. "Sakın."

"İntikam almaya çalıştığını biliyorum," dedi Sidonius. "Bunu hakkın olduğunu düşündüğünü de biliyorum. Ben sadece, annenin nasıl bir kadın olduğunu bilseydin yine böyle mi düşünürdün diye merak ediyorum. Ya da babanın nasıl bir adam olduğunu?"

"Babamın nasıl bir adam olduğunu biliyorum. O bir kahramandı."

"Hepimiz ebeveynlerimizin kahraman olduğunu düşünürüz," dedi Sid. "Sonuçta bize can verirler. Onları tanrıyla karıştırmak çok kolaydır."

"Babam hakkında tek bir kötü söz edersen," diye fısıldadı Mia, "Kara Ana'ya ant olsun ki bu hücrede işini bitiririm. Babam Cumhuriyet ve halkı için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. O kalbinin sesini dinleyen bir adamdı."

"Babanı severdim, Mia. Elimden geldiğince de ona hizmet ettim. Öyle bir yanı vardı. Adamlarında uyandırdığı sadakat hissi... Sanırım hepimiz onu kendimize göre severdik." Sid gözlerini Mia'nınkilere dikti. "Ve evet, kalbinin sesini dinleyen bir adam olduğu doğru. Sadece senin sandığın şekilde değil."

"... Sen neden bahsediyorsun?"

Sid göğüs geçirdi.

"Baban ve General Antonius birbirlerine âşıktı, Mia."

Mia tokat yemiş gibi irkildi.

Soluğu titriyordu.

Yer ayağının altından kaymıştı sanki.

"... Ne?"

"Herkes biliyordu," dedi Sid. "En azından bütün adamları. Kimsenin umurunda değildi. Dikkat çekmedikleri sürece, annenin bile. Annen adamla değil, konumuyla evlenmişti. Onlarınki dostça bir evlilikti. Belki tuhaf bir sevgiye de dayanıyordu. Ama her şeyden önce hırs üstüne kuruluydu. Baban Luminatii'de sadakat uyandıran bir adamdı. Müstakbel kral ile Kralyaratan'ın arada bir birbir-

lerinin yatağına girmesi bizi rahatsız etmezdi. Bunu romantik bulanlar bile vardı." Sidonius öne doğru eğildi ve konuşmaya ağır ve sert bir sesle devam etti. "Ama sakın bana isyanın Darius Corvere'nin özgürlüğe ve halkına duyduğu sevgiyle alakalı olduğunu söyleme, Mia. Her şey Antonius'a duyduğu aşk içindi. General, kral olmak istiyordu. Babansa ona tacı getiren adam olmak istiyordu. Bu kadar açık ve net."

Mia generalin Kuzgun Yuvası'nı ziyarete geldiği akşamları hatırlıyordu. Ona her zaman, "Antonius amca," diye hitap ederdi. Annesi, babası ve general her zaman birlikte yemek yer, su gibi şarap içilir ve kahkahaları uzun koridorların kırmızı taş duvarlarını çınlatırdı.

Sonra...

Belki de bu çatının altında...

"Yalan," diye fısıldadı Mia. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır, Mia,"dedi Sid. "Ben sadece çok zor gerçekleri dile getiriyorum."

Mia bir süre hiç kıpırdaman oturdu. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı.

En son ne zaman ağladığını hatırlayamıyordu...

"İnsanın içini acıtıyor, değil mi?" dedi Sid iç geçirerek. "Sana can veren insanların hepimiz kadar ölümlü ve zayıf olduğunu öğrenmek? Dünyanın sandığın gibi olmadığını bilmek."

Mia titreyen elleriyle gözyaşlarını sildi. Babasının annesini nasıl öptüğünü hatırladı. Önce bir gözkapağından, sonra diğerinden ve son olarak pürüzsüz, esmer alnından.

Ama hiçbir zaman dudaklarından değil.

Bu doğru olabilir miydi?

... Doğru olmasının bir önemi var mıydı?

Aralarında bir kandırmaca yoksa, annesiyle babasının kiminle yattığı neden umurunda olsundu ki? Birbirlerini sevmemiş olsalar bile onu çok severlerdi; Mia hiçbir şeyden değilse de bundan emindi. Ona kendi aklına güvenmeyi, güçlü olmayı ve hiç korkmamayı öğretmişlerdi. İkisini de şu anda bile, onları elinden aldıkları döngüde göğsüne koca bir delik oyulmuş gibi, çok özlüyordu.

Ama babası sandığı gibi bir halk kahramanı değilse, senatoyu sadece bencilce amaçları için devirmeye çalıştıysa...

... Bunca cinayet ve kan tam olarak ne içindi?

Hayır.

Hayır, Scaeva ve Duomo yine de öldürülmeyi hak ediyordu. Annesini ve kardeşini hapse atmış, onları Felsefe Taşı'nda ölüme terk etmişlerdi.

"Kardeşine sevgilerini iletirim..."

"Bu çatının altında isyana izin vermenin sana neye mal olacağını biliyorum," diye fısıldadı Sidonius. Ama Bryn'i düşün. Kanşakıyan'ı. Kasap'ı ve beni. Sırf Leona babasından nefret ediyor ve sen seninkini çok seviyorsun diye tanrının unuttuğu bir çukurda ölmeyi gerçekten hak ediyor muyuz?"

Hücreye kurşun gibi ağır bir sessizlik çöktü. Mia adama baktı; onun aptal bir çapkın, bir haydut, hatta göğsündeki damganın dünyaya ilan ettiği üzere korkak sanmıştı. Oysa Sid bunların hiçbiri değildi. Yine de...

"Babam ve Antonius yakalandığında neden orada değildin?" diye sordu duygusuz bir sesle. "Neden onlarla ölmedin?"

Sidonius derin bir iç çekerek başını eğdi.

"Luminatii yüzbaşıları ve onların İkinci Mızrakları, Darius ve Antonius'un planından biz toplandıktan sonraki yokgece haberdar oldular. Antonius yolsuzluktan, kendini beğenmişlikten, Cumhuriyet'in zayıf ve Tanrı'sız adamların kontrolünde olduğundan bahseden iddialı bir konuşma yaptı. Ve kalkan vurmalar, göğüs dövmeler bitince... Yapamadım. Cumhuriyet çürüdü, Mia, buna en ufak itirazım yok. Bir kanser kemiklerini kemiriyor ve Tanrımezarı o kanserin tam kalbinde. Julius Scaeva, Antonius'tan daha zorba bir adam. Ama biz Luminatii Lejyonu'yduk. Tanrı'nın askerleri. Kendi başkentimizin üstüne yürümemiz halinde kopacak savaş ve arkamızda bırakacağımız acılar...

"Binlerce insan ölecekti. Belki de on binlerce. Ne uğruna? Bir adam taç giyebilsin, diğeri o tacı onun başına yerleştirebilsin diye. Bunu yapamazdım. Yüzbaşıma gidip anlattım. Bu işin yanlış olduğunu anlattım, sabırla dinledi. Ben sözümü bitirince de beni öldüresiye dövdürdü, göğsüme korkak damgası vurdurdu ve beni ilk teklifi verene sattı."

Sidonius başını salladı.

"Prensiplerimle hareket ettiğim bir an için altı yılımı zincirde geçirdim. Ödediğim aşar bu oldu. Ama o döngüden bu döngüye ne öğrendim biliyor musun, küçük Kuzgun?"

"... Hayır."

Sid buz mavisi gözlerini Mia'ya dikti.

"Temiz bir vicdandan daha yumuşak bir yastık olmadığını."

Mia karanlıkta tepeden tırnağa titreyerek oturdu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Sidonius tek kelime daha etmeden hasırın üstüne uzandı, yan dönüp gözlerini kapadı.

"İyi uykular, Mia."

28. BÖLÜM

YARA İZLERİ

"... bu hiç akıllıca değil..."

"Sen de bunu hatırlatmaya bayılıyorsun."

"... ben hatırlatmazsam kim hatırlatacak? aptal tutulma mı?.."

"Bilmesem onu ve Ashlinn'i kıskandığını düşüneceğim."

"... bu durumda bilmene sevinmeliyiz..."

Mia sokak arasında çömeldi, Ash'in onun için bıraktığı pelerini bulup omuzlarına sardı. Bu sıcakta Kuzgun Sığınağı'nda kukuletasını başına geçirdiği bir pelerinle dolaşmak şüphe uyandırmamanın en iyi yolu olmasa da, gölgepelerinin altında hiçbir şey görmeden dolaşmaktan daha kolaydı.

"Onunla konuşmalıyım, Müşfik Kedi," dedi Mia kukuletayı başına çekerken. "Dōneli iki döngü oldu ve birlikte her şey çok hızlı gelişiyor."

"... eskiden benimle konuşurdun..."

"Seninle hâlâ konuşuyorum."

"... hımmm..."

Müşfik Kedi Mia'nın omzuna zıplayıp kuyruğunu boynuna doladı. Mia sara sokaktan çıktı ve dikkat çekmemeye çalışarak Balıkçılar Pazarı'ndan hana doğru ilerledi. Saat ilerlemişti ve okyanustan kukuletasını başından kaydıracak kadar sert bir rüzgâr esiyordu. Etrafta ayak işlerine koşuşturan tek tük insanlar vardı ve Mia rıhtımda çanların çaldığını duyabiliyordu ama onun gibi birkaç serseri dışında sokaklar bomboştu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Ne konuşmak istersin?"

"... nereden başlasam?.." dedi kulağının dibindeki fısıltı. *"... galante'de hayatını kurtaran şu şeyden mi? darkinlerin aşkah imparatorluğu'nun çöküşüyle bir şekilde alakalı olduğu teorinden mi? ashlinn'in sırtındaki haritadan mı? şu ipeksiyle karşılaşmanızdan ve ashlinn'in ne hikmetse güçsüzleştirmeyi atladığı ikinci kılıçlardan mı?.."*

"O hatayı herkes yapabilirdi, Müşfik Kedi."

"... ona güvenmekle aptallık ediyorsun..."

"Ash ölmemi isteseydi şimdiye kadar on kez işimi bitirmişti."

"... öyle bile olsa, varlığı muhakeme yeteneğini gölgeliyor, buradaki şaibeli olaylarda bir sürü soru işareti var sen hiçbirine cevap aramıyor gibisin..."

"Kahrolası birliğin duvarlarının gerisinde yapabileceklerim sınırlı," diye hırladı Mia. "*Magni* her şeyden önce geliyor. Onda da bir şansımız var."

"... galante'deki o gölgeşeyin sana ne dediğini hatırlıyor musun?.."

"Gökleri siyaha boyamam gerektiğini söyledi. Artık ne demekse."

"... intikamın sadece gözünü kör etmeye yaradığını da söyledi, mia..."

"Yoksa bana Scaeva ve Duomo'nun yaptıklarını unutmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"... burada çok daha büyük oyunların döndüğünü söylüyorum..."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Hanın sokağına saptılar; hava çöp ve çürüme kokuyordu. Mia pelerini sırtından attı, Müşfik Kedi kırık sandıklardan birinin üstüne atladı, Mia yoluna devam ederken o da yarı şeffaf patilerini yalamaya koyuldu.

"Bak, aylarca oyun tahtasının sadece bir kısmını gören bir piyon gibi hissettim. Kafamdaki sorular başımı ağrıtıyor. Safışık sona erince o soruların hâlâ cevaba ihtiyacı olacak ama Scaeva ve Duomo'yu öldürme fırsatını kaçırmış olacağım. Planımızın mahvolması için bir ayaklanma yeter. Her şey önümüzdeki birkaç döngüye bağlı."

"... kafanı kurcalayan tek şey gladyatörlerin ayaklanmasıysa, cevap çok basit..."

"Ah, öyle mi? Söyle de duyalım o zaman."

"... ayaklanmalarına izin veremezsin..."

"O kadar basit değil, Müşfik Kedi."

"... o kadar basit. hâlâ intikam almak istiyorsan, magni*'yi kazanmak zorundasın ve cumhuriyet'e karşı ayaklanma yüzünden idam edilirken magni'yi kazanamazsın. bu kadar yolu kat etmek için ne çok şeyden vazgeçtiğini söyleyip duruyorsun, şimdi, son birkaç metre kala düşemezsin..."*

"Yani Sid ve diğerlerinin yok olmasına göz mü yumayım?"

"... onlar senin arkadaşın değil, mia..."

"Kim oluyorsun da bana bunu söylüyorsun?"

Kedi olmayan kedi başını yana yatırdı.

"... ben senin arkadaşınım. en eski dostunum. scaeva boğulmanı emredince sana yardım eden hani? seni tanrımezarının sokaklarında koruyan? kilisedeki sınavlarında yanında olan? seni hiç yanlış yönlendirdim mi...?

Mia bir azarın dilinin ucuna kadar geldiğini hissetti ama tam seslendirecekken, gölgesinin dalgalandığını, teninin tanıdık bir ürpertiyle karıncalandığını fark etti. Ayaklarının dibinde kurda benzeyen bir karaltı biçimlenip ayaklarına dolanmaya başladı.

"... *GERİ DÖNDÜN...*"

"... Merhaba, Tutulma."

"... *SENİ ÖZLEDİM...*"

"... *ah, haydi ama...*"

Tutulma gölge pençelerini toprağa batırarak hırladı.

Müşfik Kedi esnedi.

"... *kes şunu, beni korkutuyorsun...*"

"... *BENCE BENDEN KORKMAYACAK KADAR APTALSIN, PİSİCİK AMA DÖNGÜNÜN BİRİNDE SANA UKALALIĞIN BİR BEDELİ OLDUĞUNU ÖĞRETECEĞİM...*"

"... *söylesene, kurt eniği, yalnızken bu boş tehditleri prova ediyor musun, yoksa doğaçlama mı yapıyorsun?*"

Mia kaşlarını çattı, kedi olmayan kedinin alaycılığına toleransı bütün zamanların en düşük seviyesindeydi.

"Müşfik Kedi, git de Sığınak'a göz kulak ol. Furian kıpırdarsa gelip beni çağırırsın."

"... *beni gönderiyor musun?..*"

"... *AH, KALBİM SIZLADI...*"

"... *bizim kalbimiz yok aptal yaratık...*"

"...*SENİNKİNİ YERKEN TEKRAR HATIRLAT...*"

Kedi olmayan kedi tısladı, gölgekurt hırladı. Ama Mia ayaklarının dibindeki siyahlığın dalgalanmasıyla yoldaşının gittiğini hissetti. Dizlerinin üstüne indi ve parmak uçlarındaki serin kadife fısıltısı hayal ederek Tutulma'yı okşadı.

"Her şey yolunda mı?"

Tutulma'nın kulakları hâlâ dikti ama Mia'nın dokunuşuyla usul usul sakinleşti. Şeffaf diliyle efendisinin elini yalayarak yumuşak bir sesle konuştu.

"... *YOLUNDA. SEN GELİNCE DAHA DA İYİ OLDU. YARALARIN NASIL...?*"

Mia yanağındaki bandaja dokunurken acıyla yüzünü buruşturdu. "İdare eder."

"... *ÜZGÜN GÖRÜNÜYORSUN?..*"

"Biraz."

"... *CANINI YAKMAMIZ GEREKEN BİRİ VAR MI?..*"

"Burada kalmanı istiyorum, Tutulma. Sokağa göz kulak ol, olur mu?"

"... *NASIL İSTERSEN...*"

Mia gülümsedi ve en azından bir iblisinin söyleneni yapmasına sevinerek ara sokakta yürümeye başladı. Uzaklaştıkça, Ashlinn'in penceresinin önündeki balkona çıkan su borusunu tırmandıkça, Tutulma'nın etkisinin azaldığını, midesinde

kelebeklerin çırpınmaya başladığını hissediyordu. Bu soğuk, tedirgin edici ve yapış yapış hisse hâlâ yabancılık çekiyordu. Ona kendini küçük hissettiriyordu. Güçsüz hissettiriyordu.

Kara Ana aşkına, korkmaktan nefret ediyordu.

Pencerenin yanında çömeldi, camı tıklatmak için yumruğunu kaldırdı. Karnının içinde bitler dolaşıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu. Yanağındaki dikişler, döktüğü soğuk terin tuzundan yanıyordu. Dişlerini sıkıp cesaretini toplayarak camı yavaşça tıklattı.

Pencere açıldı, Ashlinn yakıcı güneşlerışığında karşısında duruyordu. Mia bir an kanı, ölümü, korkuyu unutarak kızın güzelliğinde kayboldu. Beyaz Kale'de bilgi toplayarak, şartları eşitlemek için Sürgün'ün bıçaklarını güçsüzleştirerek ve Mia'yı Cumhuriyet'in bir köşesinden diğerine gözünü bile kırpmadan takip ederek bir kez daha hayatını riske atan kız.

"Ah, Tanrıçam..." dedi Ashlinn dudaklarını onun dudaklarına bastırarak.

Mia gözlerini kapadı, kollarını Ashlinn'in belime dolayıp kızın onu öpücük yağmuruna tutmasına izin verdi. Sonra Ash onu elinden tutup yatağa götürdü, yanına çekti ve kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. Çatlak kaburgalarının sızısına ve son birkaç döngünün acısına rağmen, lavanta ve Ashlinn'in saçındaki kına kokusu Mia'nın nefes alıp vermesini kolaylaştırmış gibiydi. Kollarında olup ona sarılmak yetiyordu.

"Seni özledim," dedi Ash nefes nefese.

"Ben de seni özledim."

Uzun uzun ve şefkatle öpüştüler. Ashlinn onu kendine çekip yüzünü boynuna gömdü. Bedenleri akla gelebilecek en tuhaf yapboz parçaları gibi bütünleşmişçesine uzun süre sarmaş dolaş yattılar. Mia'nın yol üstünde kendini bulmayı bekleyebileceği onca yer varken bu kızın kolları aklına gelebilecek en son yerdi. En sıcak. En tatlı.

Uzun ve huzurlu bir boşluktan sonra Ash nihayet geri çekilip onu tepeden tırnağa süzdü.

"Alaycı Kedi nerede?" diye sordu.

"Kaleye gönderdim," dedi Mia iç geçirerek.

"Hiç hoşuna gitmediğine bahse girerim."

Mia, Ash'in örgülü saçının ucuyla oynayarak omuz silkti. "Beni sinir ediyordu. Her zaman söyleyecek bir şeyi var. Sürekli sorguluyor. Sürekli zorluyor. Hiçbir zaman... sadece müşfik olmakla yetinmiyor."

"Tanıdığım birine benziyor," dedi Ash gülerek.

Mia tek kaşını kaldırıp Ashlinn'e dik dik baktı. "Ah, gerçekten mi?"

Ash sırıttı. "Gerçek en keskin bıçaktır, Corvere."

"Kalbimi kırdın, Dona. Bilmeni isterim ki acayip sevilesi bir insanımdır."

Ash sırıttı. "Aslında ben de bu konuyu düşünüyordum."

"Ne kadar sevilesi olduğumu mu?"

"Hayır." Ashlinn gözlerini devirdi. "Yoldaşlarını. Ne kadar farklı olduklarını. Tutulma'yla bunca zamandır seyahat ederken onu daha iyi tanımaya başladım. O ve Bay Sevimlilik Abidesi, safışık ve zifirgece kadar zıtlar. Müşfik Kedi alaycı, acımasız ve tam bir baş belası. Tutulma ise daha basit, daha dolambaçsız. Sorgulamıyor. Bu halleri bana seni ve Lord Cassius'u çağrıştırdı. Cassius'un Darkin olmanın arkasındaki gerçeği hiç sorgulamadığını söylemiştin."

"Yani diyorsun ki..."

"Hiçbir şey demiyorum." Ash omuz silkti. "Sadece çok ilginç. Belki de yoldaşlar bağlandıkları ilk darkin'in huylarını alıyordur."

Mia biraz düşündü, kulağa mantıklı geliyordu. Dürüst olmak gerekirse iki yoldaşı da yola birlikte çıktıkları eşlerine çok benziyordu. Gölgekedinin iğneleyici kara mizahı ve sivri zekâsı. Gölgekurdun sorgusuz sadakati, her durumda şiddet içeren çözümlere meyli.

Müşfik Kedi gerçekten Mia'nın karanlık bir yansıması olabilir miydi?

Ve bu doğruysa, onun düşüncelerinin, Mia'nın düşüncelerinin en iyi ölçüsü olması gerekmez miydi?

... onlar senin arkadaşın değil, mia...

"Senin için endişelendim," diye fısıldadı Ashlinn. "Beyaz Kale'deki *venatus* sırasında. İkinci kılıçları atladığım için özür dilerim. Aptallık ettim."

Mia gözlerini kırpıştırarak gerçek hayata döndü. Ashlinn'in gözlerinin içine baktı.

Acaba...

"Kimseye görünmeden ortalıkta dolaşmak kolay olmasa gerek," dedi sonunda. "Hem zaten sonu da iyi bitti."

Ash dudağını ısırdı. "Canını yaktı."

"İyiyim," dedi Mia iç geçirerek. "Kaburgam kırıldı, o kadar. Birkaç çizik işte."

Ashlinn dirseğinin üstünde doğrulup parmağını Mia'nın alnını ve yanağını kaplayan bandajın üstünde dolaştırdı.

"Yüzünü keserken pek çizik gibi görünmüyordu."

"Önemli bir şey değil, Ash."

"... Göster bana."

Mia midesi bulanarak başını iki yana salladı. "Ashlinn, ben..."

Ash elini tutup, "Mia," dedi usulca. "Göster."

Korku. Midesinde bir zehir gibi birikiyordu. Müşfik Kedi ve Tutulma'yı hemen şimdi yanında istiyordu. Sonuçları önemsemeyince, acıyı düşünmeyince hayat çok daha kolaydı. Onu güçlü kılan, kumda korku salmasını sağlayan, can yakmaya ya da canının yanmasına aldırmamasını mümkün kılan, yoldaşlarıydı. Onlar içindeyken çelik gibiydi. Onlarsız...

Onlarsız, neyim ben?

Mia tehlikeli görünmeyi güzel görünmeye tercih ettiğini söyleyip dursa da bandajın altındaki görüntüden korkuyordu. Bandajı çıkardığında Ashlinn'in gözlerinde göreceklerinden. Ama bir anda eski öfkesinin kabardığını hissetti. Babasının öldürüldüğü döngü ile bu döngü arasında yoldaşı olan öfkesinin. Nasıl göründüğü neden umurunda olsundu ki?

Kim olduğunu değiştirir miydi?

Mia bandajını çözdü. Yaraya yapışmıştı, kuruyan kan gazlı bezin üstünde kabuk tutmuştu, kurtarmak için çekmesi gerekince acıyla yüzünü buruşturdu. Ashlinn o güzel mavi gözleriyle hiç kıpırdamadan onu izliyordu. Mia aynadaki yansımasına baktı. Böcü'nün demir gibi sağlam elleriyle attığı dikişin tutturduğu derin kesik alnından aşağı iniyor, sol yanağının üstüne acımasız bir kanca çiziyordu.

"O kadar kötü değil," diye mırıldandı Ashlinn.

"Yalancı," dedi Mia.

"Yalancıyımdır, evet," dedi Ashlinn sırıtarak. "Ama bu konuda yalan söylemiyorum."

Uzanıp Mia'nın alnına kuştüyü kadar hafif bir öpücük kondurdu. Sonra aşağıya kayıp Mia'nin yarasını yarım düzine nazik öpücükle kutsadıktan sonra dudaklarını dudaklarının üstüne kapattı.

Dudaklarını dudaklarından ayırmadan, "Yaralarımız düşmanlarımızdan yadigârdır," diye fısıldadı. "Bizi öldürecek kadar iyi olmadıklarını hatırlatan yadigârlar."

Mia hafifçe gülümseyerek parmaklarını kızınkilere kenetledi.

"Arenada çok cesurca dövüştün," dedi Ashlinn.

"Müşfik Kedi ve Tutulma yanımdayken çok kolay."

"Ama buraya tek başına geldin. Kolay olmasa gerek."

Mia başını iki yana salladı. "Kolay olmadı."

"O zaman kendini hafife alma, Corvere. Senin yaptıklarını yapabilecek bir insan daha yok. Sen tanıdığım en cesur insansın. Tanrıça biliyor ya, Kanşakıyan'ın arkasından atladığın zaman o kadar korktum ki..." Ashlinn başını iki yana salladı, Mia'nın bacağına şaka yollu bir şaplak attı. "Bir daha sakın böyle bir aptallık yapma, duydun mu?"

"Düşmesine izin veremezdim, Ashlinn."

Kızın bakışları yumuşadı, kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"Nedenmiş o?"

"Hayatımı kurtardı."

"Sen de onunkini kurtarırken kendininkini riske attın." Ash mavi gözlerinde ışıltılarla başını salladı. "Burada olma nedenimiz bu değil, Mia. Bu iş bir gladyatörün hayatından çok daha büyük. Burada koca Cumhuriyet'in geleceğinden bahsediyoruz. Kızıl Kilise'nin sonundan ve..."

"Neden burada olduğumuzu biliyorum, Ashlinn. Ben kahraman değilim. Kahrolası bir kurtarıcı da değilim. Bu benim planım, unuttun mu?"

"... Bunu hatırlatması gereken kişi ben değilim."

Mia yüzünü buruşturarak Ashlinn'in kollarından sıyrıldı. Tuvalet masasına gidip sigaralarını buldu ve kibriti çaktı. Kaburgalarındaki acıya rağmen derin bir nefes çekti ve şekerli sıcaklığın diline yayıldığını, dudaklarında karıncalandığını hissetti.

"Böcü öldü," dedi göğüs geçirerek.

"... Ne? Nasıl?"

"Anlaşılan Arkades akşam yemeğine Ağıt katmış. Leonides'e çalışıyormuş. Leona beni *magni*'de dövüştürene kadar babasını ensesinden düşürmek için birkaç gladyatör satmak zorunda. Ama gladyatörler satışın kokusunu aldı."

"... Peki, bu konuda ne düşünüyorlar?"

"Sence ne düşünebilirler?" Mia, sigarası dudaklarının arasında, kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Ayaklanmaya hazırlar. Sidonius beni de yardıma ikna etmeye çalışıyor. Hücrelerden kaçabildiğimi, onları da çıkarabileceğimi biliyor. Yokgecede harekete geçerlerse Leona'nın muhafızlarını tereyağından kıl çeker gibi aşarlar."

"Siktir," dedi Ashlinn. "Onları nasıl durduracaksın? Leona'ya söyleyerek mi?"

Mia, Ash'e baktı ve sigarasından derin bir nefes daha çekti.

"Onları durduracağımı kim söyledi?"

"... Ne?"

"Ölmeyi hak etmiyorlar, Ash. Hiçbiri. Hem de hiç yoktan."

"Mia," dedi Ashlinn. "Bu insanlara yakınlık duyduğunu biliyorum, inan bana, biliyorum. Ama sen hep başkalarına gereğinden fazla değer verirdin, çömezken bile. Seni o zaman da uyarmıştım, şimdi de uyarıyorum."

Mia yüzünü ekşiterek yataktaki kıza baktı. O eski, enfes öfkesi, korkusunu yiyip bitiriyordu.

"Ash, son sınavımda o oğlanın canını bağışlamasaydım, sen kabul töreni şölenine zehir kattığında ben de orada olacaktım. Suskun ve diğerleri gibi paket edilip Luminatii'nin insafına kalacaktım."

"Böyle bir şeye asla izin vermezdim."

"Onları durduramazdın," dedi Mia. "Remus beni ele geçirse anında bağırsaklarımı deşerdi. Bu yüzden kendini kandırma. Merhamet edip sınavımda çuvallamasaydım, Tric gibi ölüp gidecektim."

Ash irkildi. Uzun ve titrek bir nefes aldı.

"Her tartışmamızda bunu yüzüme vuruyorsun. Bu haksızlık, Mia."

"Ah, senin ona yaptığın haksızlık değil miydi?"

"Bak, Tric'in ölmesi gerektiği için üzgünüm," dedi Ash. "Onu değer verdiğini biliyorum. Ben de onu severdim. Ama anlatmaya çalıştığım tam olarak bu, Mia. Herkese değer veren biri vardır. Arenada öldürdüğün gladyatörler, Dağ'da katlettiğin Luminatii, hepsi birinin kızı ya da oğluydu. Hepsinin yasını tutacak biri vardı. Bu iş bir kişiden, hatta bin kişiden daha büyük. Cumhuriyet'in geleceğinden bahsediyoruz. Senin bu kadar emek verdiğin her şeyden."

Mia yüzünü buruşturup sigarasından derin bir nefes çekti. Ashlinn yataktan inip yanına gelerek elini tuttu.

"Sen bunun için doğmuşsun. Sen de bunun farkındasın. Baban Cumhuriyet'e karşı ayaklanmaya karar verdiği anda itibaren kaderine çok büyük ve korkunç şeyler yazıldı. Ama ağırlığını taşıyacak kadar güçlü olmasan, o kader seni seçmezdi. Korktuğunu biliyorum. Acı çektiğini de. Ama artık çok yaklaştık. Bunu başarabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Seni sevme nedenlerimden biri bu, Mia Corvere."

Karanfil kokulu duman Mia'nın parmaklarının arasından süzülüp havaya, başının üstünde asılı kalan kelimelere karıştı.

"... Ne dedin sen?"

Ash uzanıp Mia'nın ellerini tuttu. Vücudunu onunkine yasladı. Dudaklarını dudaklarının üstüne kapadı. Öpüşü yumuşak, tatlı ve baş döndürücüydü; yeri Mia'nın ayaklarının altından çekiyor, onu lavanta ve yanık karanfil kokusu ve içini sızlatan bir arzuyla sarmalıyordu. Dünya bir anda dönmez olmuş, zaman durmuştu.

"Seni seviyorum, Mia Corvere dedim," diye fısıldadı Ash.

Bizim gibi insanlar için sonsuzluk vaadi olmaz...

"...mia..."

Mia nefesini tuttu, kalbi göğsünün içinde hızla atıyordu. Gözlerini Ashlinn'inkilerden güçlükle ayırınca pencerenin pervazındaoturan tanıdık bir karaltı gördü. Kedi olmayan kedi, olmayan diliyle patisini temizliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Mia.

"...furian..." dedi Müşfik Kedi.

Mia tepeyi, aklını kaçırmış bir yaratık gibi, gölgepelerinin altına saklanma zahmetine bile girmeden koşarak ve pelerini arkasında dalgalanarak tırmanmıştı. Sığınak'tan biri onu görecekse de varsın görsündü; sokaktaki herhangi bir yabancının gözüne takılmasının birlikte yaratacağı yankı, muhafızların hücresinde olmadığını fark etmesi halinde olabileceklerle mukayese edilemezdi. Ortalık bu kadar karışıkken ziyarete gitme riskini almakla aptallık etmişti. Aptallığı için kendine söverken Ashlinn Järnheim'ın söylediklerini unutmaya çalışıyordu.

Ashlinn Järnheim beni sevdiğini söyledi.

Mia bu düşünceyi hızla bir kenara itti, yola her basışında kaburgalarına acı saplanıyordu.

"Uyandı mı?" dedi soluk soluğa.

"... kıpırdıyor. seni çağırırlarsa..."

"Biliyorum."

"... çok fazla risk alıyorsun, mia, şu anda durum çok kırılgan..."

"Biliyorum."

"... gerçekten mi?.."

Mia dişlerini sıkarak koşarken kendine bir kez daha sövdü. Müşfik Kedi haklıydı. Ashlinn de. Mia yumuşamaya başlamıştı. Onun bildiği Mia amaca odaklıydı. Hedefi belliydi. Sadece bir şeyin, tek bir şeyin arzusuyla yanardı. Bu tür yakınlıklar onun için lükstü. Kurduğu yakınlıkların ona aldırdığı riskler, başarısız olursa dağılıp gidecek şeyler...

Sığınak'tan güvenli bir mesafede gölgepelerinine sarındı. Şimdiye kadar en az bir düzine kez yaptığı gibi demir kapının öbür tarafına adım attı ve el yordamıyla kışlanın yolunu buldu. Karanlığa uzanarak hücresinin gölgelerine adım attı ve orada göğsünü tutarak dizlerinin üstüne çöktü. Nefesi ateşten farksızdı; başı dönüyordu, teni terden sırılsıklamdı. Ancak umutsuz ve telaşlı koşusundan sonra her şey sakin görünüyordu. Furian uyandıysa bile, Leona ve muhafızları henüz ona ihtiyaç duymamış olmalıydılar.

Tanrıça aşkına, çok kötü olabilirdi...

Pelerinini üstünden atıp kışlanın karanlığında, iç çekişler, horlamalar ve uyku seslerinin arasında eski haline döndü. Samanla kaplı köşesinde yatan Sidonius yavaşça gözlerini açtı, bu adamın döndüğü –ya da gittiği– zamanları hissetmek gibi tedirgin edici bir yeteneği vardı sanki.

"Uyuyamadın mı?" dedi kirpiklerini ovuşturarak. "Çaresi bende."

Mia yüzünü buruşturdu, cevap vermedi. Temiz vicdan konulu bir derse daha hazır değildi. Basamaklarda ayak sesleri duydu; kışlanın kapısının yanındaki meka-

nizmada anahtarlar döndü. Sidonius doğruldu, tam teçhizatlı ve zırhlı üç muhafızın yaklaştığını görünce gözlerini kıstı.

"Rahat ol," dedi Mia. "Benim için geldiler."

"Ben yeterince rahatım," diye fısıldadı Sid. "Senin de rahat olduğuna inancım tam."

Yüzbaşı Gannicus'un başı çektiği üç muhafız Mia'nın hücresine varmıştı.

"Yenilmez uyandı," dedi muhafız. "Ağrısı var. Dona Leona uyanması durumunda seni uyandırmamızı sana nazik davranmamızı emretti. Böcü olmadığı için..."

"Evet, hallederim." Mia iç geçirdi. "Beni ona götürün, lütfen."

Muhafızlar kapının kilidini açarken Mia ayağa kalktı. Sidonius kızın kışladan çıkarılıp kaleye, oradan da revire götürülüşünü izledi. Mia'nın kafası allak bullaktı; Sidonius'un tomurcuklanan isyanı konusunda ne yapması gerektiğini, doğrusunu yanlışını tartmaya çalışıyordu. Ashlinn ve Müşfik Kedi'nin sözleri kulağında çınlıyordu. Kalbi ikiye bölünmüştü; onu bunca yıldır yönlendiren intikam şimdi Sid ve diğerlerinin ölümüne göz yumma düşüncesiyle karşı karşıyaydı.

Hangisi daha önemliydi?

Pek fazla tanımadığını yeni yeni anladığı bir anne ve babanın intikamını almak mı? Yoksa ne kadar inkâr etmeye çalışsa da arkadaşlık kurduğu insanların canları mı?

Saat ilerlemişti ama Mia revire yaklaştıkça içeriden gelen küfürleri duyabiliyordu. İçeri girince Furian'ı terden sırılsıklam yattığını gördü. Kolları ve bacakları kemerlerle taş masaya bağlanmıştı, göğsündeki bandaj kanlıydı.

"Sersem herif bandajları koparmaya çalıştı," diye homurdandı Gannicus. "Onu bağlamak zorunda kaldık."

"Üstümde lanet olası *larvalar dolaşıyor*!" diye inledi Furian.

"Beni onunla baş başa bırakın," dedi Mia, Gannicus'a. "Yaralarıyla ilgilenirim. Parmak'tan biraz sirke kaynatmasını isterseniz minnettar kalırım."

"Hayhay, Şampiyon," dedi muhafız.

Gannicus'un başıyla işaret verdiği iki muhafız revir kapısının önündeki yerlerini alırken yüzbaşı da aşçıyı uyandırmaya gitti. Mia, Kanşakıyan'ın revirde olmadığını gördü. Yokgecenin köründe hücresine götürülmüş olmalıydı. Henüz Caito'ya satılması için çok erkendi. Bu da Mia ve Furian'ın baş başa kalacağı anlamına geliyordu...

Adam yakışıklı yüzünü buruşturarak onu süzdü. Mia onun yanındayken o açlık yine kendini hissettiriyordu. Furian hâlâ korkunç görünüyordu, uzun saçları terden dümdüz olmuş, beti benzi solmuştu. Ama uyanık ve tetikteydi kara gözleri Mia'nın boynundaki gümüş halkaya sabitlenmişti.

"Seni şampiyon mu ilan etti?" diye fısıldadı.

"Ben istemedim," diye yanıtladı Mia. "Ama uyanıp uyanmayacağını da kimse bilmiyordu."

"Yani daha bedenim soğumadan halkamı sana verdi ve beni burada çürümeye terk etti, öyle mi?"

"Çürüdüğün falan yok," dedi Mia iç geçirerek.

"Her yerimde siktiğimin böcekleri dolaşıyor!"

"Sinek yumurtaları Sürgün'ün zehrinden etkilenen eti temizliyor. Hayatını onları kurtardı. Bir an önce debelenmeyi bırakıp sakinleşmezsen yine kanaman olacak." Mia rafları karıştırmaya, malzeme toplamaya koyuldu. "Elbette acısı pek hoş değildir. Sana bir şeyler ayarlayayım."

Furian başını taş masaya koydu. Yorgun bir sesle, "Domina seni şampiyonluğun yanında hemşireliğe de mi atadı?" dedi. "Böcü nerede?"

Havanda malzemeleri döven Mia dudaklarını sıktı.

"Böcü öldü."

Furian'ın asık yüzü bir anda yumuşadı, şaşkın gözlerle, "Nasıl?" diye sordu.

"Arkades herkesin akşam yemeğine Ağıt katmış. Ben panzehri yapamadan Böcü ve Otho yenik düştüler."

"... Arkades mi?"

"Evet."

"Saçmalık," diye fısıldadı Furian. "Arkades gladyatördü. Onun gibi adamlar düşmanlarının gözlerinin içine bakar ve canlarını kılıçla alır, acı lokmayla değil."

Mia omuz silkti, bir bardak suyu dikkatlice kokladıktan sonra hazırladığı karışımı içine kattı. Bardağı Furian'a götürüp dudaklarına yaklaştırırken gölgesinin titreştiğini gördü. Kendi gölgesi mıknatısa çekilen demir gibi yavaş yavaş savaşçınınkine sokuluyordu. Kafasında bir sürü soru cirit atıyordu. Ben neyim? Biz neyiz? Neden? Kim? Nasıl?

"Sadece akçılyaprağı ve birazcık cinotu," dedi. "Ağrıyı alır."

Yenilmez gözlerini kısarak ona baktı.

"Sen benim hayatımı kurtardın, Furian," dedi Mia. "Bu kolay unutulacak bir borç değil. Ölmeni isteseydim hiç uyanmamanı sağlayabilirdim. Şimdi, iç şunu."

Eski şampiyon hoşnutsuzlukla homurdansa da Mia'nın ağzına döktüğü karışımı yuttu. Başını tekrar taş sıraya koyup tavana bakarak iç geçirirken bağlarını zorlayan bileklerini gevşetti.

"Hatırlıyorum... maçtan sonra... ağrımı sen giderdin..."

"Ev yapımı tedavi," dedi Mia omuz silkerek. "Çok basit bir karışım."

"Hayır," dedi Furian başını iki yana sallayarak. "Bana uyku ilacı vermeden önce. Ben taşın üstünde çığlık atarken... Senin... Gölgelerimiz birbirine değince."

Beyaz Kale arenasının altındaki anları hatırlayınca Mia'nın kaşları çatıldı. Gölgesi kararırken, daha az değil, daha çok hissetmişti; Furian'ın sıkıntısı onunkine eklenmişti. Bir şekilde yükünü paylaştığını düşünmüştü ama anlaşılan Furian'ın acısını üstüne alarak hafifletmişti.

Neden?

Kim?

Nasıl?

"Bunu yapabildiğimi bilmiyordum," diye itiraf etti. "Daha önce hiç yapmadım."

Furian hiçbir şey söylemeden o güzel kara gözleriyle Mia'yı süzdü. Mia karışımın etkisini göstermeye başladığını, adamın yüzündeki acı çizgilerinin yumuşadığını görebiliyordu.

"Ben... sana teşekkür etmek istedim, Furian," dedi Mia. "Arenada karanlığı çağırdığın için. Sen olmasan Sürgün benim ve Kanşakıyan'ın işini bitirmişti."

"Hile yaptın," dedi Yenilmez. "İpeksinin kılıçlarına bir şey yaptın."

"Sen de gölgesini çarptın. Bu durumda ikimiz de hile yapmış oluyoruz, değil mi ama?"

Yenilmez uzun süre sessiz kaldı. Sonra iltifatlar diline uymuyormuş gibi tereddütle, "Gladyatör kardeşin için canını tehlikeye attın," dedi. "Benim için canını tehlikeye attın. Hilelerin bir yana, bu birliğe sadakatini gösterdin. Bana sadece karşılığını vermek yakışırdı."

"Bu bir iltifat mıydı?" dedi Mia. "Cehennem ve kan aşkına, belki de çayına çok fazla akçılyaprağı koymuşumdur."

Furian'ın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. "Havaya girme, ufaklık. Kılıç tutabilecek hale gelir gelmez halkamı geri alacağım. Şunu bir kenara yaz, *magni*'de bu birliğin şampiyonu olarak dövüşeceğim."

Mia başını salladı; bu adamın bilmecesini çözmekte zorlanıyordu. Mia'ya her zaman küçümsemiş, karanlık yeteneklerini büyücülükle itham etmişti. Ama bıçak kemiğe dayanınca Kartalların Sürgün'ü alt etmesi için gölgebüyüsüne başvurmuştu. Etik değerlerini bir yana bırakıp zafer için her şeyi feda etmeye hazırdı sanki.

"Bunlar senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu Mia.

"Daha önce de söyledim, Kuzgun. Ben buyum."

Mia, "Sebebi bu değil," diye iç geçirdi. "Doğuştan gladyatör değilsin. Bütün bunlardan önce bir hayatın olmuştur."

Furian başını iki yana salladı. Gözlerini ağır ağır kırpıştırdı.

"Ben öyle demezdim."

"Neydin peki? Katil mi? Tecavüzcü mü? Hırsız mı?"

Furian, dipsiz gözlerinin gerisinde gizli düşünceler döner gibi ona baktı. Ancak akçılotu etkisini göstermeye başlamıştı ve Mia'nın karışıma kattığı sürçmeköku dilini uyuşturuyordu. Mia onu konuşturma umuduyla uyuşturduğu için suçlu hissediyordu ama bu adamı anlamak, Sidonius ve diğerleri ayaklandığında hangi tarafta duracağını bilmek istiyordu.

"Katil, tecavüzcü, hırsız," diye tekrarladı Furian boğuk bir sesle. "Ve çok daha fazlası. Ceplerini insanların sefaletiyle dolduran bir canavardım. Ve kadınların. Ve çocukların."

"Ne yapıyordun?"

Furian duvarlara, paslı demir parmaklıklara baktı.

"Böyle yerleri doldururdum. Et ekmeğim, kan şarabımdı."

"... Köle tüccarı mıydın?"

Furian başını salladı ve usul usul konuşmaya devam etti. "Yıllarca bir gemiye kaptanlık ettim. Demir Martı. Ta Nuuvaş'a kadar Aşkah kıyılarını, Amai'den Ta'nise'e kadar Doğu Liis'i dolaşırdık. Dövüş çukurlarına adam, haz evlerine kadın ve isteyen herkese çocuk satardım." Omuz silkti. "Kimsenin istemedikleriyse denizi boylardı."

"Cehennem ve kan aşkına," dedi Mia dudakları tiksintiyle büzerek.

"Beni yargılıyorsun."

"Ha şunu bileydin," diye tısladı Mia.

"Benim kendimi yargıladığım kadar olamaz."

"İşte, buna inanmam," derken Mia'nın sesi çelik gibi sertti.

"İstediğine inan, Kuzgun. İnsanlar her zaman öyle yapar."

"Buraya nasıl düştün?"

Furian gözlerini yumdu, uzun ve derin bir nefes aldı. Mia bir an uyuyakaldığını sandı. Ama bir süre sonra yorgunluk ve daha karanlık bir şeyin –Pişmanlık mı? Utanç mı?– ağırlaştırdığı bir sesle konuştu.

"Aşkah'ta bir köye baskın yaptık," dedi. "Yanımıza aldığımız adamlardan biri Aa'nın misyoneriydi. Adı Rapha'ydı. Adamlarıma onunla gönüllerince eğlenme izni verdim. Rahiplerden hazzetmezdik, anlarsın ya. Onu dövdük. Yaktık. Sonunda ejderleri çekmek için suyu yemledik ve onu güverteden denize uzanan bir kalasa çıkarıp yürümesini söyledim. O maviliklere bakarken bir insanın boyunun ölçüsünü alabilirsin. Kimi yalvarır. Kimi küfreder. Kiminin bacakları onları taşıyamaz bile. Rapha ne yaptı biliyor musun?"

"Bilemedim," dedi Mia. "Rahiplerden ben de hazzetmem."

"Aa'nın bizi affetmesi için dua etti," dedi Furian. "O kalasın üstünde, altında dokuz metrelik bir fırtınaejderi dönerken, piç kurusu bizim için dua etti."

Yenilmez başını salladı.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim. Yaşamasına izin verdim. O zaman bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Neredeyse bir yıl bizimle yolculuk etti. Bana Her Şeyi Gören'in öğretilerini anlattı. Bana kayıp ve hayvandan farksız olduğumu ama Işık'ı kucaklarsam insanlığımı yeniden bulabileceğimi söyledi. Ama yaptığım kötülüklerin kefaretini ödemem gerektiğini de söyledi. Böylece okuma, tartışma, nefret etme, esip gürleme ve yokgeceler boyunca ağlamayla geçen bir yılın sonunda Her Şeyi Gören'i hayatıma kabul ettim. Karanlığa sırt çevirdim. Gemiyi Asmabahçeler'e çevirdim. Ve kendimi sattım."

"Sen..." Mia gözlerini kırpıştırdı.

"Delilik gibi geliyor, değil mi? Hangi aptal böyle bir şeyi seçer?"

Mia kendi durumunu, kendi planını düşünerek başını ağır ağır salladı.

"Ama... *neden*?"

"Kendimi ona teslim edersem Aa'nın bana bir şans vereceğini biliyordum. O da beni buraya koydu. Büyük sıkıntıların, arınmanın ve eziyetin olduğu bir yere. Ama sonunda *magni*'nin kumlarında zafer kazanıp yüce kardinalin önünde diz çöktüğümde, sadece özgürlüğümü ilan etmekle kalmayacak, *insan* olduğumu da ilan edecek. Hayvan değil, Kuzgun. *İnsan*. Ve orada, affedileceğim."

Furian başını salladı, kanındaki zehirden arınmış gibi derin bir nefes aldı.

Mia kollarını kavuşturdu ve çatık kaşlarla, "Yani hepsi bu kadar mı?" diye sordu. "Yüzlerce erkek ve kadını satmanın kefaretini yüzlercesini daha öldürerek ödeyeceğini mi düşünüyorsun? Ellerini başka insanların kanında yıkayarak temizleyemezsin, Furian. İnan bana, elini daha fazla kana bulamakla kalırsın."

Furian başını iki yana salladı. "Anlamanı beklemiyorum. Ama *magni* kutsal bir ayindir. Tanrı'nın kendi eliyle değerlendirdiği bir ayin. Ve Rapha'nın bana öğrettiği bir şey varsa o da *şimdi* yaptıklarımızın *daha önce* yaptıklarımızdan daha önemli olduğudur."

Mia ayak seslerinin ardından revirin kapısının tıklatıldığını duydu. Gannicus yanında dumanı tüten bir çömlek taşıyan iki adamla birlikte içeri girdi.

"Sirke. İstediğin gibi kaynatıldı."

Mia başıyla onaylayıp Furian'a döndü.

"Şimdi o kurtçuklardan kurtulacağım. Biraz canın yanacak."

"Hayat her zaman öyledir, Kuzgun. Hayat acı, kayıp ve fedakârlıktır."

Furian dişlerini sıkarak gözlerini kapadı.

"Ama acıyı her zaman hoş karşılamalıyız. Hele de bize kurtuluş getirecekse."

Mia iki muhafızla kafesine döndü. Hücrenin kapısı arkasından kapanıp afsunlu kilit dönerken Sidonius gözlerini açtı. Mia buraya gelirken etrafı dikkatle izlemiş, demir halkadaki hangi anahtarın kışlanın kapısını açtığını, hangisinin hücresinin kapısını kontrol ettiğini zihnine not etmişti.

Doğru olan bu muydu?

Sonunda bunu hepsinin iyiliği için yaptığını anlayacaklar mıydı?

Muhafızlar gidince, "Furian'la konuştum," diye fısıldadı.

"Hangi konuda?" diye fısıldadı Sidonius.

"Kim olduğu ve nasıl düşündüğü hakkında. Ve nereden geldiği." Mia başını salladı.

"Sadece *magni*'nin hayalini kuruyor. Onu riske atacak bir şeyi asla yapmaz. Bence hâlâ yolumuza çıkamayacak kadar hasta ama ayaklandığımızda yanımızda olmayacaktır."

"*Ayaklandığımız* zaman mı?"

"Evet, kardeşim."

Mia karanlıkta uzanıp Sidonius'un elini sıktı.

"*Ayaklandığımız zaman.*"

29. BÖLÜM

AYAKLANMA

Tek bir kıza yüklemek için çok büyük bir riskti.

Sidonius'un midesi düğüm düğüm, iştahı çok uzak bir anıydı. Mia'nın hücrenin karanlığında planını anlatmasının üstünden beş döngü geçmişti ve Sid o zamandan beri doğru dürüst uyuyamamıştı. Yokgece boyunca hücrede volta atıyor, kapıdaki afsunlu kilide bakarak her şeyin başlayacağı anı hesaplıyordu.

Mia üç döngü önce şampiyon dairesine taşındığından, Sid ilk kez Kuzgun Yuvası'na yalnız kalıyordu. Olacakların korkusu, alacakları risk ve başarısız olmaları durumunda onları bekleyen kaderle baş başa. Mia'ya çok fazla bel bağlamıştı; kıza çok iş düşüyordu. Sid, Darius Corvere'ye sadakatle hizmet etmiş, adamda hayranlık duyduğu özelliklerin kızına da geçtiğini görmüştü. Cesaret. Zekâ. Yırtıcılık.

Ama Mia babasını çocukken kaybetmişti ve o zamandan beri gölgeler ve katillerle yoldaşlık ediyordu.

Sidonius bu kızı seviyordu. Ama onu gerçekten tanıdığını söyleyebilir miydi?

Ona *güvenebilir miydi*?

Dona Leona, Varro Caito'yla üç yokgece önce buluşmuştu ve Mia'nın onlar yiyip içerken masanın altından casusluk eden iblisi her şeye kulak misafiri olmuştu. Leona insan tacirini bal katılmış sözler ve bal katılmış şarapla ağırlayarak Bryn, Kasap, Felix, Albanus, Kanşakıyan ve Sidonius'un satışlarını konuşmuştu. Fiyat yüksekti ve Leona babasına ilk ödemesini yapabilecekti ama bedeli çok ağır olacaktı. Birlik boşalacak, geriye sadece Mia, Dalgacı ve Furian kalacaktı. Leona *magni*'de şansını son bir kez denemek için her şeyi riske atacaktı. Ama Kartallarının da zar atmaya hazırlandığının farkında değildi.

Akşam yemeği sessiz geçmişti; gladyatörler suskundu. Planla ilgili fısıltılar hamamda ve insan şekilli alıştırma hedeflerinin etrafında kulaktan kulağa aktarılmıştı. Başarı şansının taşların arasındaki çatlaklardan kayıp gidecek kadar cılız olduğu konusunda herkes hemfikirdi ve Sid havada korkunun kokusunu alabiliyordu. Arenada ölümü göze almak başka bir şeydi, Cumhuriyet'i karşılarına almak bambaşka. Administratii'yi. Senato'yu. Bu adımın geri dönüşü olmadığını hepsi biliyordu. Yanaklarındaki damgalar onlar öldükten birkaç dakika sonra solmaya başlayacağı için, nefes almaya devam ettikleri sürece kim ve ne olduklarını saklamaları imkânsızdı. Cumhuriyet'te kaçak köle olmak, ebediyen firari olmak demekti.

Yine de dizlerinin üstünde ölmektense, kaçmayı yeğlerdi.

Birkaç döngü fazladan dinlendiği halde Kanşakıyan'ın yarası hâlâ iyileşmemişti, sırtı ve kolu kalın gazlı bezlerle sarılıydı. Mia'nın kaburgaları hâlâ ezikti ama en azından iki artık gözünü birden kullanabiliyordu. Dalgacı ve Sidonius'un son arena mücadelesinde aldıkları yaralar tam olarak iyileşmiş değildi ve Kasap'ın ayağı hâlâ aksıyordu; o güne dek bir araya toplanan en korkutucu savaş bölüğü değillerdi. Ama her şey yolunda giderse şaşırtma avantajı onların yanındaydı ve hepsi de eğitimli gladyatörlerdi.

Satışlarının ertesi gün yapılması planlanmıştı.

Caito depozitoyu çoktan ödemişti.

Dürüst olmak gerekirse, ya şimdi ya hiçbir zaman durumuyla karşı karşıyaydılar.

Yokgece çoktan inmişti; serin rüzgârlar koyu sarı duvarları öpüyor, avluda toz şeytanları dans ediyordu. Arkades'in ihanetinden sonra Dona Leona evdeki devriyelerin sayısını iki katına çıkarmıştı ve muhafızlar her yerdeydi. Yine de gladyatörler arasında fısıldaşmalar, gizli selamlaşmalar dolaşıyordu ve her şey hazır görünüyordu.

Ama Kızlar aşkına, şu beklemek yok muydu...

Karanlıkta hiç konuşmadan, hiç kıpırdamadan oturuyorlardı. Simyevi kürelerin ağır ağır kısılmasını izlerlerken, kaledeki sesler de azalıyordu. Sid, Kanşakıyan'ın hücresinde şarkı söylediğini duyabiliyordu; onlara şans vermesi için Trelene Ana'ya dua ediyor olmalıydı. Koridorun karşısındaki hücreye bakınca Kasap'ın ayaklarını altına alıp oturduğunu ve öne arkaya sallandığını gördü.

Sid de lejyonda geçirdiği zamanları hatırlamıştı. Savaştan önceki yokgece her zaman en kötüsü olurdu. O zamanlarda Aa'ya olan inancına sığınırdı. Jüstikus'una olan sadakatine. Luminatii kardeşlerini ve yaptıkları şeyin doğruluğunu düşünüp teselli bulurdu. Şimdi hepsi geçmişte kalmıştı; Sid'e o günlerden sadece temiz bir vicdan ve göğsündeki korkak damgası kalmıştı. Luminatii kardeşlerinin yerini gladyatör kardeşleri almıştı. Her Şeyi Gören'e ve jüstikusu yerine artık bütün umudunu jüstikusun on yedi yaşındaki kızına bağlamıştı.

Tek bir kıza yüklenecek fazlasıyla büyük bir riskti.

Sidonius bir tıkırtı, taşa çarpan metalin çınlamasını duydu. Kasap da duymuş, ayağa kalkıp hücresinin parmaklıklarına sarılmıştı. Odasından gizlice çıktıktan sonra Mia'nın onları özgür bırakmak için iki seçeneği vardı; ya iç hücre kapılarını açmak için afsunlu mekanizmaya kaba kuvvet uygulayacaktı ya da devriye gezen muhafızlardan ana anahtarı alacaktı. Sid'in Mia'nın hangisini tercih edeceğini bilmiyordu. Ama bir siluetin, bir elinde tahta bir cop, diğerinde demir anahtara benzer bir şeyle merdivenden hücrelerin önündeki alana süzüldüğünü görünce heyecanlandı.

"Cehennem ve kan aşkına, başarmış," dedi Kasap sırıtarak.

Mia anahtarı mekanizmanın içinde çevirip hücre kapılarını açarken Sidonus demire sürtünen taş sesiyle yüzünü buruşturdu. Gladyatörler kışladaki hücrelerinden çıkıp coşkulu sırıtışlar ve yay gibi gergin sinirlerle girişteki alanda toplandılar. Sidonius hızla Mia'ya sarılıp, "Sorun çıkmadı ya?" diye fısıldadı.

Mia başını iki yana salladı. "İki muhafız etkisiz halde. Diğer ikisi ön avludalar."

"O zaman harekete geçelim," diye fısıldadı Dalgacı.

"Tamam." Kız başıyla onayladı. "Ve cehennem aşkına, sessiz olun."

Mia'nın başını çektiği grup, merdivenden çıkıp Leona'nın dört muhafızının yerde hareketsiz yattığı alana geldi. Yüzbaşı Gannicus'un da aralarında olduğu siyah deri zırhlı adamların başında kartal tüylü miğferler vardı. Dördü de kafalarına yedikleri coplarla bayıltılmıştı. Gladyatörlerin el çabukluğuyla çıkardığı zırhları Sidonius, Dalgacı, Kasap ve Felix giydiler. İş çirkinleşirse kaynatılıp dertleştirilmiş deri sadece onları korumakla kalmayacak, miğferlerin yanakları örten kısımları damgalarını da gizleyecekti.

Silahlar dağıtıldı; tahta sopalar ve kısa kılıçlar. Sidonius uzakta, Kuzgun Sığınağı'nda çalan dört çanı ve kayalık kıyıyı döven dalgaları duydu. Asi gladyatörler kalenin içinde ilerlerken iki güneşin cafcaflı ışığı açık pencerelerden içeri süzülüyor, ipek perdeler esintiyle dalgalanıyordu.

Olabildiğince sessiz hareket ederek giriş holünden kilitli ön kapılara ulaştılar. Kasap ve Dalgacı parmaklıkları kaldırdılar ve gladyatörler küçük bir düğüm gibi toplandı.

"Hazır mısınız?" dedi Sidonius.

"Evet," dedi Kanşakıyan sol elinde tuttuğu kılıcı havaya kaldırarak.

Mia kapıyı açınca gladyatörler sessizce ön kapıya koştu. Muhafızların gördükleri şeyi idrak etmesi birkaç dakika sürdü ve idrak ettiklerinde artık çok geçti. Sidonius iri eliyle gırtlağını sıkınca, biri çağıldayarak yere serildi. Dalgacı diğer muhafıza dalıp onu nöbetçi kulübesinin duvarına çarptı. Adam sopasını kaldırdı ama Mia elini ağzının üstüne kapatıp dizini hayalarına geçirince boğuk bir iniltiden başka ses çıkaramadı. Adam taş gibi düşerken Mia elindeki sopayı kapıp kafasına geçirip onu boylu boyunca toprak zemine serdi.

Kanşakıyan ve Albanus son iki muhafızı da soyup göğüs zırhlarını kendilerine takarken Kasap parmaklıklı demir kapının mekanizmasını çevirdi. Mia adamların zırhlarını takmak için fazla ufak tefekti, üstelik ortalıkta yeterince baygın muhafız da yoktu. Bu yüzden nereden bulduğunu sadece Aa'nın bildiği bir pelerini omzuna geçirip kukuletasını gözlerinin üstüne indirdi.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Limana, *Şanlıtazı*'ya gidiyoruz."

"Dik durun ve insanların gözünün içine bakın," diye hatırlattı Kanşakıyan. "Bu oyunu ancak onlar gibi görünerek kazanabiliriz."

Gladyatörler başlarıyla onaylayıp mümkün olduğunca ses çıkarmadan tek sıra halinde kapıdan çıkıp yol boyunca ilerlemeye başladılar. Mia en gerideydi. Dalgacı'nın zırhı geniş omuzlarına tam oturmamıştı ve Kanşakıyan'ın kolu hâlâ bandajlı ve kanlıydı. Dikkatli gözleri uzun süre kandıramazlardı. Ama saat geçti ve Yuva'nın aşağısında kalan liman sessizdi. Çevirdikleri dalaverenin, durumu onlar gemiye binene kadar idare etmesini umuyorlardı.

En önde yürüyen Sidonius sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. Zarlar atılmıştı ve bundan sonra olacaklar kaderin elindeydi ama Kızlar aşkına, bir koşu tutturup olabildiğince uzağa kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Grup Kuzgun Yuvası'nı çevreleyen tozlu yoldan inerken Sid, Kılıçlar Denizi'nin mavi sularına baktı. Kasabaya girince Pazar yolundaki birkaç köylünün, efendisinin işlerini halletmek için koşturan bir ulağın ve çalıntı bir ekmek somunun başında toplanmış bir avuç veledin yanından geçtiler. Hiçbiri onlardan tarafa bakmadı.

Sid artık limandaki gemilerin uzun direklerini görünce kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. O uçsuz bucaksız okyanusu, yelken açabilecekleri yerleri –burası dışında neresi olursa– düşündü. Diğer gladyatörlere bakıp gülümsemeyi göze aldı. Bryn sırıtarak karşılık verirken Dalgacı, "Doğru durun," diye fısıldadı. Havada tuz kokusu ve kulaklarında müzik etkisi yaratan martı sesleriyle her adımda biraz daha yaklaşarak...

"Acele edin," diye fısıldadı Kanşakıyan. "İleride askerler var."

Sid dişlerini sıktıysa da adımlarını bozmadı; yolun diğer tarafında Kuzgun Sığınağı garnizonundan dört lejyoner yürüyordu. Yerli askerlerin Leona'nın muhafızlarıyla sohbeti olup olmadığını bilmiyordu; kılıç taşıyan adamlar, kimin için çalışırlarsa çalışsınlar, toplanıp dertleşmeye meyilli olurdu. Bu mesafeden kılıkları idare ederdi ve limana sadece birkaç...

"Seni tanıyorum," dedi bir ses.

Sidonius durup arkaya baktı. Sokak satıcılarına özgü tüylü bir şapka ve bir bohça taşıyan kızıl saçlı bir kız, Mia'yı işaret ediyordu.

"Dört Kız aşkına, seni *tanıyorum*," diye tekrarladı. "Sen Fırtınagözü Kurtarıcısı'sın!"

Mia ikaz edercesine diğerlerine baktıktan sonra kıza hafifçe gülümsedi. "Öyle, Dona."

Kız mavi gözleri ışıldayarak, "O kumkurdunu nasıl öldürdüğünü gördüm," diye haykırdı. "Aa acısın, ne dövüştü ama! Daha önce hiç böylesini görmemiştim."

"Çok teşekkürler, Mi Dona," diye mırıldandı Mia. "Ama benim..."

"Şuna bakın!" diye seslendi kız sokağa dönerek. "Fırtınagözü Kurtarıcısı!"

"Geliyorlar," diye fısıldadı Dalgacı.

Lejyonerlerin kızı duyduğunu ve dördünün birden yolun karşısına geçtiğini görünce Sid'in yüreği ağzına geldi. Yüzbaşıları, Sidonius'un miğferindeki süslü tüyü görünce selam vermek için seslendi.

"Hey, Gannicus! Siz tembel piçleri bu saatte buraya..."

Yüzbaşı durdu, gözlerini kısıp miğferin aralıklarından Sidonius'un yüzüne baktı.

"...Gannicus?"

"Haydi!" diye haykırdı Mia.

Gladyatörler kılıçlarını çekip saldırıya geçtiler. Yüzbaşı ve adamları panikten bembeyaz kesilen yüzlerle kılıçlarına uzandılar. Leona'nın muhafızlarına karşı sopalar ve yumruklarla yetinmişlerdi ama burada merhamete yer yoktu; karşılarında öldürmek için eğitilmiş tam teçhizatlı ve zırhlı Itreya lejyonerleri vardı. Dalgacı bıçağını yüzbaşının göğsüne sapladı ve ateşte çevirmeye hazırlanan bir domuz gibi şişledi. Kasap diğerinin kılıcını elinden düşürüp hızla döndü ve gırtlağını keserek

havadaki tuzun yanına kırmızı zerrecikler püskürttü. Sokak satıcısı çığlık atmaya ve sokakta, "Adam öldürüyorlar!" diye haykırarak koşmaya başlayınca Sidonius kılıcının şimşek süratindeki bir darbesiyle üçüncü lejyonerin işini bitirdi. Sonuncuyu haklamak Albanus'a düştü; kılıcını, bacaklarına bir tekme yapıştırıp yere serdiği lejyonerin ensesine sapladı.

"Rıhtıma!" diye haykırdı Mia. "Koşun, koşun!"

Her şeyi boş verip koşmaya başladılar. Sid'in sandaletleri taşların üstünde takırdıyor, onlar son sürat yanlarından geçerken sokağın yukarısından gelen *Cinayet!* sesleriyle herkes dönüp onlara bakıyordu. Rıhtıma vardılar, yük boşaltan denizcilerin, tacirlerin ve iskeledeki balıkçıların yanından koşarak geçtiler. Dalgacı, Sid'in yanında, Bryn önde koşuyor, Mia grubun arkasından geliyordu. Hepsi kan içindeydi. Sid yaklaşık yüz metre açıkta demir atmış *Şanlıtazı*'yı görebiliyordu.

"İşte orada," dedi soluk soluğa.

İskelenin yan tarafından *Tazı*'nın filikasına atladı. Diğer gladyatörler de onu takip etti. Kasap ve Dalgacı can havliyle küreklere asıldılar. Sid çanların çaldığını duydu; Kuzgun Sığınağı'na yayılan telaş kasabalıları uykularından uyandırmış, sessiz sokaklarda telaşlı çığlıklar yankılanıyordu.

"İsyan!"

"Kartallar başkaldırmış!"

Kasap ve Dalgacı'nın asıldığı küreklerin her hareketi onları *Tazı*'ya biraz daha yaklaştırıyordu. Kanşakıyan sudan yansıyan ışığa elini siper ederek boş direkleri işaret etti.

"Yelkenler toplanmış."

"Hemen açarız," diye homurdandı Dalgacı.

"Emin misin?" dedi Kasap soluk soluğa.

"Rahat ol, kardeşim," dedi Dalgacı. "Sen annenin memesini emerken ben yelken açmayı öğreniyordum."

Kasap, "Annemin memelerini bu işe karıştırmasak," diye homurdandı.

"Çenenizi kapayın, küreklere asılın," dedi Sidonius.

Tazı'ya vardılar. İp merdiveni tırmanıp güverteye çıktılar. Gemi masmavi göğü ateşe veren güneşlerışığı altında denizle birlikte yalpalıyordu. Yalnız bir nöbetçi, pruvadan gelerek ne yapmaya çalıştıklarını sordu ama Dalgacı'nın elinin tersiyle indirdiği bir tokat adamı kanlar içinde yere yapıştırdı. Sid güverteden rıhtımın hareketlendiğini görebiliyordu. Denizciler bir avuç lejyonere onları işaret ediyordu.

"O yelkenleri hemen açmalıyız, Dalgacı."

"Tamam," dedi adam. "Ambarda olmalılar. Herkes benimle gelsin."

Dalgacı, *Tazı*'nın ambarının büyük meşe kapağını söküp attı ve hızlı adımlarla tahta merdiveniden indi. Kanşakıyan ambara inen ikinci isim oldu. Sidonius ve diğer gladyatörler de peşlerinden giderken Mia ve Bryn nöbet tutmak için güvertede kaldılar. Başlarının üstündeki ahşap kafeslerin arasından süzülen güneşlerışığı geminin içini aydınlatıyordu. Gladyatörler dört bir yana dağılıp onları yola çıkaracak büyük çuval bezlerini aramaya koyuldular. Sandıklar, variller, tuzdan kabuk bağlamış halat makaraları, taş gibi sağlam ağır kasalar. Ama...

"Bulamıyorum," dedi Kanşakıyan.

"Buralarda bir yerdedir," diye homurdandı Dalgacı. "Aramaya devam edin."

"Ne demeye yelkenleri kaldırsınlar ki zaten..."

Sid başının üstünde yere sürtünen ayak sesleri ve yumuşak bir küfür duydu. Kafesin arasından gözlerini kısarak bakınca, güneşlerışığında boğuşan iki karaltı gördü. Biri Byrn'di, topuzundan tanımıştı. Ama kızın arkasında kolunu boynuna dolayan karaltı sanki...

"Mia?" diye fısıldadı Sid.

Önce bir iç çekiş, sonra Bryn'in ambara yuvarlanıp büyük bir halat makarasının üstüne düşerken çıkardığı ıslak gümbürtüyü duydu. Sid herkesi uyarmak için bağırmak üzereyken ambarın kapağı kapandı ve hepsini *Tazı*'nın ambarına hapsetti.

"Neler oluyor?" diye tısladı Dalgacı.

Sidonius, Bryn'in yanına çömelmişti; kız baygındı ve boynunda kırmızı izler vardı. Kafesli kapaktan yukarı bakarken Sid'in midesi yanıyordu, ağzı bir anda kupkuru olmuştu.

"Kuzgun?" diye seslendi. "Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

Kızın üzüntüden boğuk bir sesle, "Üzgünüm, Sidonius," dediğini duydu. "Sana daha önce de söyledim. Burada yaptığım son şey oyun oynamak."

Kasap merdivene tırmanıp kılıcıyla vurarak kapağı kırmaya çalıştı. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Gladyatörler, gözlerinde şaşkınlık ve korkuyla birbirlerine baktılar. Fıçıya tıkılan balıklar gibi *Tazı*'nın ambarına kilitlenmişlerdi; ne mücadele edebiliyor ne de kaçabiliyorlardı.

"Bana vefa borcunuzu böyle mi ödüyorsunuz?"

Sidonius başını kaldırınca Dona Leona'nın güvertede yaklaştığını gördü. Yokgecelik yerine siyahlar içindeydi; gözleri sürmelenmiş, saçları savaşa hazırlanır gibi örülmüştü.

"Sizin için yaptığım onca şeyden sonra," dedi Leona ambara kapatılan gladyatörlere bakarak. "Sizi çamurdan çıkardım. Çatımın altında besleyip barındırdım. Sizi şan ve birliğimin adıyla onurlandırdım. Alacağım teşekkür bu muydu?"

"Kuzgun?" Dalgacı başı yukarıda, ambarda olduğu yerde dönüyordu. "Kuzgun, sen ne *yaptın*?"

"Hiçbirinizin yapmaya cesaret edemediği şeyi yaptı," dedi Leona. "Dominasına *sadık* kaldı."

"Seni amcık!" diye kükredi Kasap koluyla kapağa vurarak. "Seni *öldüreceğim*!"

"Öyle bir şey yapmayacaksın," dedi Leona. "Ben ne olacağınıza karar verene kadar o ambarda kalacaksınız. Ve korkarım, nahoş bir son olacak, hainler."

"Bize hain mi diyorsun?" diye haykırdı Kanşakıyan. "Beyaz Kale'de seni ben onurlandırdım. Ben olmasaydım Kuzgun asla galip gelemezdi! Sen bana nasıl teşekkür ediyorsun, daha yaralarım iyileşmeden beni o bok çuvalı Varro Caito'ya satarak mı?"

Kadın ayaklarının dibindeki tahtalara tükürdü.

"Nankör fahişe."

Leona alaycı bir tebessümle başını salladı.

"Kendi yarattıkları çukurda ciyaklayan hain sıçanların sesinden başka bir şey duyamıyorum."

Kasap ambarın kapağına kılıcıyla vuruyor, Dalgacı başlarının üstündeki keresteleri zorluyordu. Yarım düzine muhafız, *Tazı*'nın ana kabininden çıkıp donanın etrafını sardılar. Şu anda yataklarında mışıl mışıl uyumaları gereken ikinci vardiya. Artık Leona'nın her şeyi bildiğinden şüpheleri kalmamıştı. Darius Corvere'nin kızına güvenmekle...

Sidonius yumruklarını sıkarak kafesten dışarı baktı. Mia kara gözlerinde bulutlu bir bakış, kanı çekilmiş yüzünde ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Yanağını boydan boya kaplayan iz ona gaddar bir hava, Sid'in o ana dek fark etmediği bir acımasızlık ve duygusuzluk katıyordu. Yine de Sid, kızın yokgece rüzgârında dalgalanan ve yüzünü siyah bir hale gibi çevreleyen kapkara saçlarının arasından gözyaşlarının parladığını görür gibi oldu.

"Kuzgun?"

"Benim için anlamı çok büyüktü, Sid," diye fısıldadı Mia.

Elleri iki yanında, çaresizce çırpınarak başını iki yana salladı.

"Çok üzgünüm..."

Tek bir kıza yüklenecek fazlasıyla ağır bir riskti.

Ama gerçekten kaybedeceklerini bir an bile düşünmemişti.

"Evet, küçük Kuzgun."

Sidonius başını eğdi ve sızlayan göğsünü tuttu.

"Ben de çok üzgünüm."

30. BÖLÜM

ANTRAKT

İki yoldaş, deniz kıyısındaki küçük bir şehrin kirli bir sokağında buluştular.

İlki, kedi siluetinde, fısıltılar kadar küçük ve zayıf bir gölgeydi. Yaklaşık yedi yıldır bu siluetteydi. Daha önce ne olduğunu doğru dürüst hatırlamıyordu bile. Ancak Tanrımezarı'nın derisinin altındaki karanlıktan süzülüp kendi gibi birini aramaya yetecek kadar farkındalığı olan karanlık bir kesit

Mia.

Tanıştıkları döngü babasını kaybetmişti. Ayaktakımının gözünün önünde asılan babasını. Mia attığı çığlıkla gölgeleri titretmiş, çağrının peşine düşen gölge onu annesinin yanında bulmuştu. Uzanıp ona dokunduğu an, babasının görüntüsünün kızın zihnine kazındığı andı. Ancak küçük kız yavru kedisini de kaybetmişti. Kedisinin boynu, babasının canıyla birlikte unvanını da çalan jüstikusun ellerinde kırılmıştı. Daha küçük bir yara. Nihayetinde kedi yavrusu, yavru kedi siluetini çalmak ona daha makul gelmişti. Babadan daha iyiydi. Basit bir şeyi sevmek daha kolaydı.

Kız ona Müşfik Kedi adını vermişti. Pek de yakışmıştı. Ama kedi olmayan kedi, içten içe adının bu olmadığını biliyordu.

İkinci yoldaş daha iriydi; siluetine çok daha uzun süredir sahipti. Cassius'u henüz delikanlıyken bulmuştu. Dayaktan bitap düşmüş, açlıktan ölmek üzereyken. Tanınmayacak kadar kötü muameleye maruz kalmıştı. Itreya'nın yabanıllığında doğmuş, Köprüler ve Kemikler Şehri'ne zincirler içinde sürüklenmişti ve orada sefalet içinde boğuldu boğulacaktı. Oğlanın halkı kurt avlardı; o kadarını hatırlıyordu, bu sefil halinde bile. Kurtların güçlü ve yırtıcı olduğunu da hatırlıyordu. Bu yüzden yoldaşı onun için kurt siluetine bürünmüştü yollarına çıkan herkesi birlikte avlamışlardı.

Cassius dişi kurda Tutulma adını vermişti. Gerçeğe çok yakındı. Ama kurt olmayan kurt da, içten içe adının bu olmadığını biliyordu.

Onu özlemişti.

"... *MERHABA, PİSİCİK,...*" dedi kurt olmayan kurt, sundurmalı bir hanın duvarının üstünden.

"... *merhaba, kurt eniği,...*" dedi kedi olmayan kedi, üst üste yığılmış boş varillerin tepesinden.

"... *OLDU DEMEK?..*"

"... *oldu...*"

Gölgekurt olmayan gözlerini okyanusa çevirip başını salladı.

"...*ASHLINN'E ŞU SAÇMASAPAN TAMİRCİ BOHÇASINDAN KURTULABİLECEĞİNİ HABER VEREYİM...*"

"... *elin değmişken kendini okyanusta boğmaya da ikna edersen çok makbule geçer...*"

"... *KISKANÇLIĞIN BENİ BÜYÜLÜYOR, PİSİCİK...*"

"... *dikkatli ol, sevgili enikçik, sanırım az önce üç heceli bir kelime kullandın...*"

"... *NASIL OLUYOR DA KORKUDAN BESLENEN BİR YARATIK BU KADAR KORKAK OLABİLİYOR...?*"

"... *ben hiçbir şeyden korkmam...*"

"... *BURAM BURAM KORKU KOKUYORSUN...*"

"... *bir güzellik yapıp siktirip gitsen?..*"

"... *HİÇBİR ŞEY BENİ DAHA FAZLA MUTLU EDEMEZ...*"

Kurt olmayan kurt rüzgârda bir fısıltı gibi silinmeye başladı. Ama kedi olmayan kedinin seslenişi onu durdurdu.

"... *bekle...*"

"... *NE OLDU?..*"

Müşfik Kedi doğru sözcükleri bulmak için bir süre duraladı.

"... *sen... sen korkmuyor musun?..*" diye sordu sonunda.

"... *NEDEN?..*"

"... *bir şeyden değil. için...*"

"... *BİLMECELERİN ÇOK SIKICI, KEDİ BOZUNTUSU...*"

"... *onun için korkmuyor musun?..*"

Göglekurt başını yana yatırdı.

"... *NEDEN KORKAYIM?..*"

Kedi olmayan kedi ufka bakarak iç geçirdi.

"... *bazen onu neye dönüştürdüğümüzü sorguluyorum...*"

"...*ONU DAHA GÜÇLÜ YAPIYORUZ. ÇELİK GİBİ. FIRTINA VE DENİZ GİBİ ACIMASIZ...*"

"... *ondan aldığımız şey... ona ihtiyacı yok mudur acaba...*"

"... *KORKUDAN MU BAHSEDİYORSUN?..*"

"*... hayır, moda anlayışından bahsediyorum...*"

"*... KORKUYA NEDEN İHTİYACI OLSUN Kİ, PİSİCİK..?*"

"*... ateşten korkmayan yanar, kılıçtan korkmayanın kanı dökülür. Ve mezardan korkmayan...*"

"*... İSTEDİĞİNİ OLMA VE YAPMA ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHİPTİR...*"

"*... eski halinden çok farklı, hiç bu kadar soğuk değildi, bu kadar pervasız...*"

"*... BUNUN İÇİN BENİ Mİ SUÇLUYORSUN...?*"

"*...bir zamanlar sadece birinin beslendiği şeyden artık ikimiz birden besleniyoruz, belki de çok fazla alıyoruzdur. Belki de onu biz böyle* yapıyoruzdur. *hissiz, umursamaz, acımasız...*"

"*...KIZIL KİLİSE VE AİLESİ HAKKINDA YAKIN ZAMANDA ORTAYA ÇIKAN BİLGİLERİN TAVIRLARINDAKİ DEĞİŞİMLE HİÇBİR İLGİSİ OLMADIĞINDAN EMİNİM...*"

"*... yine büyük laflar...*"

"*... İŞİMİZ BİTTİ Mİ, PİSİCİK?..*"

Kedi olmayan kedi kızıl, altın renkli ve göz alıcı bir maviyle parlayan göğe baktı.

"*...bir hesaplaşma geliyor, tutulma. bizi köprüler ve kemikler şehrinde bekliyor. hissedebiliyorum. ufuktaki şu uğursuz güneş gibi... her nefeste biraz daha yaklaşıyor...*"

"*... BU DURUMDA, NEFES ALMIYOR OLMAMIZ İYİ BİR ŞEY...*"

Müşfik Kedi iç geçirdi.

"*... senden nefret ediyorum...*"

Tutulma güldü.

"*... İYİ...*"

Ve tek bir ses daha çıkarmadan yok oldu.

Yalnız bir yoldaş, deniz kıyısındaki küçük bir şehrin kirli bir sokağında oturmaya devam etti.

Daha önce olup bitenleri hatırlayamıyordu. Biraz daha koyu bir karanlığın bir kesiti. Yarı şeffaf kanatlarla taçlanmış omuzların hayalini kuran, kurtçuğu andıran bir şuur.

Ve o kanatları o verecekti.

Mia.

31. BÖLÜM

SAFIŞIK

Tanrımezarı.

Mia, saçını okşayan okyanus rüzgârıyla *Şanlıtazı*'nın güvertesinden Köprüler ve Kemikler Şehri'ne bakıyordu. Liman, masmavi bir halı gibi uzanan denizin üstüne serpiştirilmiş yüzlerce yelkenle doluydu. Cumhuriyet'in dört bir köşesinden insanlar Aa'nın en görkemli şenlik döngülerini kutlamak için başkente akın etmişti.

Safışık, nihayet tepelerinde parlıyordu.

Kuzgun Yuva'sından buraya gelirken Saai nihayet ufukta belirmiş, o masmavi küre de gökyüzündeki altın renkli ve kırmızı kız kardeşlerine katılmıştı. Kavurucu sıcak Mia'yı hasta ediyordu, gölgesine kıvrılan Müşfik Kedi de onun kadar mutsuzdu. Mia, Işık Baba'nın olanca öfkesini, örse inen çekiç gibi ensesinde hissediyordu. Başını eğip bir zamanlar arkadaşım dediği insanların üstündeki güvertede ilerledi.

Sidonius ve diğerlerinin el ve ayak bileklerine prangalar vurulmuştu. Onları almak için aşağı inmeyi göze alabilecek muhafızları tek tek öldüreceklerine yeminler ederek büyük bir cesaret örneği sergilemişlerdi ama bu korkunç sıcakta susuz geçen üç döngünün sonunda direnecek takatleri kalmamıştı. Muhafızlar beşinci döngüde ambara inip hepsini zincire vurmuştu. O günden beri her döngü su ve yemek veriliyordu; sonuçta idam müsabakalarında da silah tutabilecek kadar zinde olmalıydılar.

Mia tutuklanmaktan isyancıların yakalanmasına yardım ettiği için, Furian ise hasta yatağı ve Leona'nın administratii'ye verdiği yeminli ifade sayesinde kurtulmuştu. Dona malların satışı için Varro Caito'dan depozito almıştı ama isyan haberi Kuzgun Sığınağı'nda yayılınca alışverişi tamamlayamamıştı; hiç kimse efendilerine karşı ayaklanan bir gladyatör sürüsünü alacak kadar aptal değildi.

Böylece Dona, Caito'nun depozitosunu tabiri caizse çalarak denize açılmış ve manzara eşliğinde Tanrımezarı'na doğru yol alırken öfkeli insan taciri için endişelenmeyi başkentten zaferle dönüşüne bırakmaya karar vermişti. Cebine attığı metelik, Beyaz Kale'den kazanılan metelik ödülü ve idam müsabakası için alacağı

küçük ücret, babasına yapacağı ilk ödemeyi karşılıyordu. Ama Tanrımezarı'ndan *Venatus Magni*'yi kazanmadan dönmek, mutlak sonu olacaktı.

Her şey o tek müsabakaya bağlıydı.

Her şey.

Mia ellerini *Tazı*'nın parmaklıklarına koyup okyanusun yüzünü alev alev yakan güneşlerışığına baktı. Ayağının dibindeki gölgeleri bükmeyi denedi ama neredeyse imkânsızdı; karanlığa hükmü geçmiyordu ve onu tutmaya çalışmak, dumanı tutmaya çalışmaktan farksızdı. Mantıklıydı. Gücü zifirgecede doruktaysa, Işığın Babası'nın gökyüzünde en güçlü olduğu zamanda azalması kaçınılmazdı. Ama bu Mia'nın *magni*'deki şansı konusunda daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Itreya başkentine yüreği ağzında baktı. Bu şehri aylar sonra ilk kez görüyordu. Ter, kan ve gözyaşıyla geçen aylar. Bütün şehir ayaklarının altına serilmişti ve irili ufaklı takımadalar güneşlerışığında parlıyordu. Her metrekaresi, kıyıya eski bir kadırganın gövdesine yapışan midyeler gibi tutunan eski püskü binalar, gecekondular ve zarif villalarla kaplıydı. Katedralin çan kulelerinin, heybetli Savaş Yürüyüşçüleri'nin ve Senato Binası'nın üstünde, ağartılmış beyazlıkları göz alan kemik kuleleriyle Kaburgalar yükseliyordu.

Mia çocukluğunun büyük kısmını ailesinin oradaki dairesinde geçirmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, orada Kuzgun Yuvası'nda kaldığından daha fazla kalmıştı. Annesi ve hizmetkârlarıyla birlikte, kardeşiyle oynayarak. Kuzgun Yuvası sığınaklarıysa, Tanrımezarı dünyalarıydı. Mia şehrin çekiminden uzun süre kaçmayı hiçbir zaman başaramamıştı.

Ailesini düşünmek göğsünün sıkışmasına, gözlerinin dolmasına neden oluyordu; kırdığı ve çaldığı her şey, aldığı onca can, koştuğu onca kilometre ve çalıştığı onca sene, çok yakında hepsi karşılığını bulacaktı. *Magni* iki döngü sonra başlıyordu. İki döngü sonra Mia canı pahasına dövüşecek ve o kanlı kumda Duomo ve Scaeva'nın karşısına dikilip gırtlaklarını bir kulaklarından diğerine kadar deşerken adını haykıracaktı.

Her şeye değecek.

Omzunun üstünden ayaklarının altındaki ambarın karanlığına baktı. Ona dikilen gözleri hissedebiliyordu. Onu arkadaş belleyenlerin gözleri.

Hepsine değecek.

Arkasından bir ses, "Soğukkanlı olduğunu biliyordum, Kuzgun," dedi. "Ama damarlarında ne kadar buzun dolaştığını yeni yeni anlıyorum."

Furian yanına gelirken Mia'nın gözleri Tanrımezarı'nın siluetindeydi. Yenilmez'in uzun siyah saçları deniz esintisiyle dalgalanıyor, bronz teni ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Göğsünde çukurlar ve yara izleri vardı, yaraları kabuk bağlamıştı ama

gemide dinlendiği üç haftanın sonunda neredeyse iyileşmişti. Tepede parlayan üç güneşe rağmen, o yaklaşınca Mia'nın gölgesi titredi. Mia ayaklarına bakınca Furian'ınkinin de titrediğini gördü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Furian ışık yüzünden kara gözlerini kısarak Köprüler ve Kemikler Şehri'ne baktı. "İdam müsabakasında kılıç tutacağını duydum."

"Domina'nın meteliğe ihtiyacı var."

"Ah, farkındayım," dedi Furian başını sallayarak. "İnfazcılarını seçmek de Domina'nın hakkı ama Sidonius ve diğerlerini yere sermeye gönüllü olacağını düşünmemiştim."

"Domina'nın elinde bizden başka gladyatör kalmadı, Furian. Magni'de riske atılacak kadar iyileşmedin. Domina infaz ödülünün başka birliğe gitmesi istemiyorsa, arenaya başka kimi sürebilir? Magistrae'nin eline bir kılıç tutuşturup ondan mı istesin?"

Furian güldü. "Görmeye değer bir manzara olurdu."

"Öyle." Mia iç geçirdi. "Hem de nasıl."

Furian'ın tebessümü dudaklarından yavaş yavaş silindi, sesi bir mırıltıya dönüştü.

"Neden yaptın?" dedi. "Bir süredir sormak istiyordum."

Mia dudağını büzüp gözucuyla ona baktı. "Neyi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." diye homurdandı Furian. "Kanşakıyan ve diğerleri seni arkadaş bellemişti. Ancak Domina, planlarını duyar duymaz doğruca ona gittiğini söyledi. Sadece kaçmalarını önlemekle kalmadın, ibreti âlem için halkın önüne çıkarılsınlar diye sağ yakalanmalarını da sağladın."

"Kaçarken ölselerdi, Domina onları kaybettiği için tek metelik alamazdı," dedi Mia. "Birliği kapatmak zorunda kalırdı. Biz burada olmazdık. Ama şimdi Beyaz Kale'nin ödülü ve idam müsabakasının..."

"Evet, evet, o kadarını ben de biliyorum," diye homurdanırken Furian'ın öfkesi yatışmaya başlamıştı. "Benim anlamadığım, onlara neden yardım etmediğin."

"Çünkü ben kahrolası bir kahraman değilim, Furian. Yardıma ihtiyaçları varsa, kendi kendilerine yardım edebilirler."

Mia gitmek için döndü ama Yenilmez kolundan tutup dişlerini sıkarak, "Nesin sen?" diye sordu. "Küçük Liisli bir piç olmadığından eminim. Gözlerine bakınca kararlılık görüyorum. *Plan* görüyorum. Birliğimize geldiğinden beri bir şeyler karıştırdığını hissediyorum. Sanki gölge bir kuklacı ipleri elinde tutuyor da biz de onun kuklalarıyız."

Mia hırlayarak kolunu kurtardı. "Sakın bana dokunma."

"Leona'ya sadakatin falan yok," diye homurdandı Furian. "Bunu artık biliyorum. Beyaz Kale'deki müsabakada, Kanşakıyan'ı kurtarmak için hayatını tehlikeye atman bile kendi amacın içindi. Kardeş dediğin insanlara ihanet ettin. İstediğin anda gölgelerden sıvışıp özgürlüğüne kavuşma fırsatın varken, sırf *magni*'nin kumlarının üstünde durmak için adam öldürdün, yalan söyledin ve hırsızlık yaptın. *Her Şeyi Gören aşkına, burada ne arıyorsun*?"

Mia, karşısındaki çikolata renkli, delici gözlere bakarken karanlık ayaklarının dibinde titriyordu. Eskiden Furian'la birbirlerine ancak safışık ve zifirgece kadar benzediklerini düşünürdü. Ama şimdi bunun da yalan olduğunu görüyordu. Aralarındaki kan ve kemik kadar derin benzerliği. İkisi de geçmişinin mahkûmuydu. İkisi de *magni*'yi kazanmayı mantığı aşan bir saplantıya dönüştürmüştü. Furian kefareti için, Mia intikamı için.

Mia çenesini sıkarak başını salladı. İçinden konuşmak geliyordu. O gözlerin içine bakmak ve Yenilmez'in azıcık da olsa onu anlayıp anlamayacağını görmek. Kimse değilse bile, Furian anlamalıydı. Ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Furian, bir tanrının eliyle günahlarından arınmanın peşindeydi. Mia ise o tanrıların günahları yüzünden kollarını koparmanın derdindeydi. Birinin galip gelmesi için diğerinin ölmesi gerekecekti. İkisi de kenara çekilip diğerinin kazanmasına razı olmayacaktı. Bu bir peri masalı değildi. Aralarında zerre kadar sevgi yoktu. Dostluk yoktu. Sadece rekabet vardı.

Ve yalnızca bir şekilde bitebilirdi.

"Git dinlen, Furian," dedi Mia.

Gözlerini yeniden göz kamaştıran ufka çevirdi.

"Bu hafta sonu, gücüne ihtiyacın olacak."

Tıp.

Boynunda gümüş.

Tıp.

Ayaklarında taş.

Tıp.

Kalbinde demir.

Mia arenanın altındaki karanlıkta oturmuş, dinliyordu. Üstündeki tavandan damlayan tuzlu su, hücrenin içine düşüyordu. Onca yıl. Onca kilometre.

Ahirdöngü, öyle ya da böyle, her şey bitecekti.

Evveldöngü, administratii idam müsabakası için onay gönderir göndermez arenaya getirilmişlerdi. Takvim doluydu; oyunlar tam beş döngüdür sürüyordu,

daha şimdiden yüzlerce mahkûm öldürülmüştü. Editorii ertesidöngüdeki gösterilerde bir idam mangasına daha yer açmakta hayli zorlanmıştı ama bir gladyatör mangasının bozulması diğer birlikler için kötü örnek olacaktı. Bu yüzden Remus'un Kartalları, equillai final yarışından sonraki beş dakikalık boşlukta adalete teslim edilecekti. İnsanlar yemek için sıra beklerken ya da büyük karşılaşmadan önce insanlar tuvalete koşarken alınacaktı canları.

Öğle yemeğinden ve onların infazından sonra *magni* başlayacaktı.

Tıp.

Tıp.

Mia hücresinde oturup şenlikleri ve kalabalığın uğultusunun, ayaklarının altındaki taşı nasıl titrettiğini dinlemişti. Her birliğin şampiyonuna biraz mahremiyet sağlanıyordu; Mia'nın duvarları taş, yatağı temizdi ve iki simyevi küre hücreye sıcak ve sürekli bir ışık saçıyordu. Ağır meşe kapının üstündeki küçük kapaktan içeriye az da olsa temiz hava, mutfak, kan, yağ ve demir kokusu giriyordu. Mia, Sidonius ve diğerlerinin hangi şartlarda tutulduğunu merak etti. Son kez kuma çıkmadan önce kim bilir ne çok şeye katlanmak zorunda kalacaklardı. Müşfik Kedi, Mia'nın gölgesinde oturuyor, olmayan gözleriyle ona bakıyordu. Çok yakında, öyle ya da böyle her şeyin son bulacağını fısıldadı.

Mia cevap vermedi.

O ve Furian, evveldöngü kalabalık ilikdoğumlular semtinden geçirilip Tanrımezarı Arenası'na getirildiklerinde, yapının büyüklüğüyle Mia'nın ağzı açık kalmıştı. Elbette küçükken arenayı görmüştü ama hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Üç yüz metre uzunluğunda olan dikdörtgen Arena, Omurga'dan oyulmuş, iç içe geçen dört kat tribünle çevrilmişti. Tamamı yekpare mermer ve mezarkemiğinden zarif kemerlerden ve oyuklu payandaların en dış halkasını Her Şeyi Gören ve Dört Kız'ın heykelleri oluşuyordu. Bir mühendislik harikası ve tasarlayanların dehasının, inşa eden kölelerin çektiği eziyetin bir anıtı olan yapı, Itreya Cumhuriyeti'nin muazzam kudretini, vizyonunu ve her şeyden önce acımasızlığını temsil ediyordu.*

---

* Tanrımezarı Arenası'nın inşaatı Büyük Birleştirici Kral I. Francisco'nun hükümdarlığının son döneminde başlamış, ancak ondan otuz altı yıl sonra tahta çıkan torunu III. Francisco zamanında tamamlanmıştı.

Başmimarları bir karı-kocaydı: Arrius Hanesi'nden Don Theodutus ve Agrippina. Theodutus afsun konusunda muazzam bir zekâya sahipti ama karısı gerçek bir dâhiydi. Çift bütün hayatlarını bu yapıya adamışlardı; Agrippina'nın oğulları Agrippa'yı çizim masasında doğurduğu rivayet edilir.

Agrippina arenanın dış halkasının son taşının yerleştirilmesinden üç döngü sonra hayatını kaybetti. Biricik aşkını kaybetmenin acısına dayanamayan Theodotus'un ona katılması sadece bir hafta sürdü.

Çiftin heykelleri azmin, hırsın ve tutkunun gücünün simgesi olarak, Demir Loncası'nın Vizyonerler Sokağı'nda yan yana, el ele durmaktadır.

Venatus o döngülük bitmiş, kalabalık ışıl ışıl gülümsemeler ve büyümüş gözlerle sokaklara akmıştı. Şehrin dört bir yanında inananları ayine davet eden çanlar çalıyordu. Her Şeyi Gören'in üç gözünün de açık olduğu bu döngüde, Cumhuriyet'in en sofu vatandaşları bir dua ve kamusal ibadetle geçecek bir yokgeceye, daha az dindar olanlar mahrem bir sefahat akşamına hazırlanıyordu.

Magni bekleyişi o kadar baş döndürücüydü ki heyecan artık simyevi bir akıma dönüşmüştü. Demir Loncası rahipleri ahirdöngü için deneme yaparken Mia, altında dev afsunlu mekanizmaların vızıltısını duyabiliyordu. Hem Cumhuriyet'i hem Işığın Tanrısı'nı kutlamak, Itreya tarihinin en büyük olayıydı. Ahirdöngü, kalabalığın hayran ve şaşkın gözlerinin önünde, güneşler altında yapılan en büyük gösteri sergilenecekti. Itreya'nın en kudretli savaşçısının altın galip tacını bizzat Konsül takarken, savaşçıya özgürlüğünü Tanrı'nın Eli bağışlayacaktı.

Tam efsanelere göreydi.

Tıp.

Mia boşluğa bakıyordu.

Tıp.

Hiç konuşmadan.

Tıp.

Sadece dinliyordu, arenadan ayrılan kalabalığın yankılarını, arenanın iç kısımlarında devriye gezen lejyonerlerin sesini, dışarıdaki koridordan geçen bir kölenin süpürgesinin hışırtısını. Ama en çok kafasının içinde düşünceleri.

Ben burada ölmeyeceğim.

Başını iki yana salladı, yumruklarını sıktı.

Daha alacağım çok can var.

Süpürge, kapısının önünde durdu. Bir kumaş hışırtısı, metalin metale sürtünme sesi, Mia'nın kapısının kilidinin nazik tıkırtısı. Bir adam yeri süpürerek içeri girdi. Beli yaşlılıktan bükülmüştü ve bir çift delici ve tanıdık mavi gözün üstünden dağınık gri saçlar fışkırıyordu.

"Pekâlâ," dedi kapıyı kapatırken. "Konaklama şartları eve mektup gönderip durumu anlatacak kadar harika değil ama buranın sakinlerinin durumu içler acısı."

"Mercurio!"

Heykellerin kaidesindeki tabelada, "Aşkta ve taşta, ölümsüz," yazar.

Hikâye bu, nazik dostlar.

Vurucu bir mesaj yok.

İğneleyici sözler yok.

Birazdan olacakları düşününce, tatlı bir şey duymak istersiniz diye düşündüm.

Mia yerden fırlayıp adamın kollarına atıldı. Tanrımezarı piskoposu yüzünde kocaman bir sırıtışla ona sımsıkı sarıldı. Son birkaç döngünün bütün keder ve acısı birazcık da olsa hafifleyen Mia az kalsın hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Gerginliği ayaklarından, altındaki umursamaz taşa akıverdi. Mercurio'ya nefesi kesilecek kadar sıkı sarılmıştı, yaşlı adam da sonunda geri çekilip gözlerini kurulayana kadar sırtını sıvazlamaya devam etti.

"Cehennem ve kan aşkına, seni görmek çok güzel," dedi soluk soluğa.

"Seni de, küçük Karga," dedi eski akıl hocası gülümseyerek.

"İyi görünüyorsun," dedi Mia.

"Ama senin daha iyi göründüğün zamanlar oldu," dedi Mercurio yüzündeki yara izine dokunarak. "Nasılsın?"

"İdare eder," dedi Mia omuz silkerek. "Safışık gölgeleri idare etmemi güçleştiriyor. Yemekler bok gibi. Ve sigara için ölüyorum."

"Pekâlâ, ilk ikisine çarem yok," dedi psikopos, "ama üçüncüsü..."

Mercurio elini eski püskü tuniğinin içine atıp ince, gümüş bir kutu çıkardı. Kibritle iki sigara yakarken Mia'nın yüzü aydınlandı. Sigarayı adamın elinden kaparcasına aldı ve hayatı buna bağlıymış gibi derin bir nefes çekti. İnleyerek duvara yaslandı, başını arkaya yatırdı ve karanfil kokulu gri dumanı havaya üfleyip dudaklarındaki şeker kalıntısını yaladı.

"Kara Dorian," dedi iç geçirerek.

"Mezar'ın en iyi sigarası." Mercurio gülümsedi.

"Çene aşkına, seni öpebilirim."

"Minnetini yarına sakla," dedi yaşlı adam. "Aptallık edip kendini öldürtmeyerek teşekkür edebilirsin."

"İşin hilesi orada," dedi Mia.

"Genç Dona Järnheim'ımız Mezar'ın ötesindeki maceralarının detayları hakkında beni bilgilendirdi," dedi Mercurio. "Neyse ki bana çok sık yazmıyordu kalp krizi geçirip nalları dikebilirdim."

"Planın biraz... yoldan çıktığını itiraf ediyorum."

"Biraz mı? Her şey birbirine girmiş, Mia. Solis iki gedalık bir tatlıoğlanın sırtındaki ucuz ipek gibi yakamdan düşmüyor. Şimdiye kadar onu başımdan savmayı başardım ama artık sabrı tükeniyor." Mercurio yüzünü buruşturdu ve sigarasından derin bir nefes çekti. "Şu anda konuşurken sen Kuzey Vaan yolundasın, haberin olsun. Harita'yı götüren adamı Leş Dehlizi'nde tek bir döngüyle kaçırdın."

"Çok beceriksizim," diye söylendi Mia.

"Evet, hiçbir zaman en parlak öğrencim olmadın."

Mia pis pis sırıtarak içine bir ciğer dolusu tatlı gri duman daha çekti.

"Bu arada, sen gittikten birkaç döngü sonra bir ziyaretçim oldu," dedi Mercurio. "Bir arkadaşın nekropolde gezintiye çıkmış."

"... Benim arkadaşım yok, Mercurio, sen de biliyorsun."

"Belle diye bir kız. Onu senin gönderdiğini söylemesini tembihlemişsin."

Mia gözlerini kırpıştırdı; eski bir görüntü, bir hırsız gibi zihnine süzülmeye başladı. Braavi haz evinde on dört yaşındaki, dudağı mor, bakışları kırgın kızı hatırlamıştı.

"Seni aramaya mı geldi?" Mia gülümsedi. "Aferin ona."

"Mia, benim işim yoldan geçen başıboş kızlara sahip çıkmak değil," diye homurdandı Mercurio. "Ben Kutsal Ölümün Anası'nın piskoposuyum, hayır kurumu değilim."

Mia kollarını göğsünde kavuşturup kara gözlerini yaşlı adama dikti.

"Bundan bir süre önce, Mercurio'nun Antikaları'ndan içeri giren başıboş bir kız hatırlıyorum," dedi. "Dünyada tek bir arkadaşı olmayan, bütün Cumhuriyet'in düşman olduğu bir kız. Ona sahip çıktın. Ona bir yer verdin. Kötülükten başka hiçbir şeyin kalmadığını düşündüğü bir dünyada ona sevgi verdin. Şimdi düşünüyorum da, sanırım sana bir kez bile teşekkür etmedi."

Mia yaşlı adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bu yüzden, teşekkürler. Her şey için."

Mercurio, "Çekil başımdan," diye söylenerek onu itti.

"Bana yardım etmenin sana nelere mal olduğunu biliyorum. Beni buraya kadar getirmek için ne riskler aldığını. Scaeva ve Duomo ailemi elimden aldı ama sen de benim ailem oldun."

Yaşlı adam kaşlarını çatarak boğazını temizledi.

"Karşımda yumuşayacak değilsin ya, Küçük Karga?"

"Aklımdan bile geçirmem."

Yaşlı adam gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıp yüzünü sildi.

"Bu hücreler çok tozlu."

"Öyle," dedi Mia gözlerini kurulayarak. "Kesinlikle çok tozlu. Ashlinn hazır mı?"

"Her şey hazır. Ona hâlâ güveniyor musun?"

"Canımı emanet edecek kadar."

"Sanırım sana zaafı var."

Mia dudaklarında sigarasıyla gülümsedi. "Her zaman zevksizdi."

Mercurio iç geçirerek gözlerinin içine baktı.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

Mia omuz silkti. "Emin değilsem bile, artık şarkıyı değiştirmek için çok geç. Müzik susana kadar dans edip adımlarımın beni nereye götürdüğüne bakarım."

"Çok geç değil, Mia. Hâlâ fikrini değiştirebilirsin."

"Ama sorun orada, Mercurio," dedi. "İstemiyorum. Müşfik Kedi ve Tutulma yanımda olmasalardı da korkmazdım. Son yedi yılın her döngüsü bu an içindi. Kaderin bana biçtiği rolü oynayacağım. Ahirdöngü son sahnede perde inerken, Scaeva ve Duomo da yeri boylayacaklar."

"Şunu unutma," dedi Mercurio yüzünü buruşturarak. "Son sahnenin illa senin son sahnen de olması gerekmiyor."

"Ölmeye hiç niyetim yok." Mia iç geçirdi, sigarasını duvara bastırarak söndürdü. "Dürüst olmam gerekirse Cumhuriyet'in en çok aranan katili olmak kulağa çok daha ilginç geliyor."

"Her kızın hayal edeceği soylu bir hedef." Mercurio gülümsedi.

Mia sırıttı. "Bir keresinde bana hiçbir zaman kahraman olmayacağımı söylemiştin."

Mercurio'nun gözleri yaşardı. Mia'ya sımsıkı sarılıp onu göğsüne bastırdı. Ve orada, ikisinden başka kimsenin olmadığı karanlıkta, evladı gibi gördüğü kızı kollarının arasında tutarken fısıldadı.

"Yalan söylemiş olabilirim."

32. BÖLÜM

NAZİKÇE

Furian, dört bir yanında Remus Birliği muhafızlarıyla, ilikdoğumlular semtinden geçen kıvrımlı bir kanalda ilerliyordu. Saat ilerlemiş, Sükût Denizi'nden esen serin yokgece rüzgârları sıcaklığı ancak bir nebze dindirebiliyordu. Her tavernadan, her tütsüevinden ve kerhaneden cümbüş sesleri akıyor, yakışıklı donlar ve donalar havada çınlayan şarkı ve eğlence sesleri arasında kol kola dolaşıyordu.

Yenilmez hiçbirini istemiyordu.

Muhafızlar onu Avuntu Köprüsü'nden geçirdiler, Omurga'nın kıyısı boyunca yürüyüp sıra sıra şık villanın bulunduğu bir yere geldiler. Beşinci Kaburga'nın gölgesinde durdular; açık renkli taş ve aşıboyası seramikleriyle, pencere pervazlarında

çiçekler olan bir villaydı. Tanrımezarı'nın en görkemli meskeni olmadığı kesindi ama Furian'ın hayatı boyunca uyuduğu yerlerin yanında saray gibi kalırdı.

Muhafızlar onu Magistrae'nin okyanus mavisi, dökümlü bir tuvaleti ve tatsız bir ifadeyle beklediği ön kapıya götürdüler.

"Domina teşrif etmenizi rica ediyor," dedi yaşlı kadın. "Sakıncası yoksa."

Furian muhafızlara son kez baktıktan sonra villaya girdi, dönen merdivenden yukarı çıktı. Cilalı beyaz mermerle kaplı duvarları uzun tüylü, kırmızı bir halı tamamlıyor, ipekli perdeler esintiyle dalgalanıyordu. Furian yolu bilmediği için yavaş adımlarla ilerledi ve nihayet koridorun sonundaki çift kanatlı kapıya geldi.

Leona yatağa uzanmıştı, kestane renkli uzun saçları narin buklelerle yüzünün iki yanından dökülüyordu. Kirpikleri simsiyah sürmelenmiş, dudakları kan kırmızısına boyanmıştı. Tül gibi incecik beyaz geceliği yumuşak kıvrımlarını ve bacaklarının arasındaki enfes karaltıyı gözler önüne seriyordu. Bileklerinde ince altın zincirler vardı ve gözleri okyanusun yüzeyi gibi masmavi ışıldıyordu.

Kollarını açtı ve yatağa yaklaşmasını işaret etti.

"Merhaba, aşkım."

Mia sadece küçük bir simyevi kürenin aydınlattığı hücresinin karanlığında, basit saman yatağın üstünde oturuyordu. Saat ilerlemişti ve kapıdaki parmaklıkların arasından süzülen serin yokgece esintisi sıcağı ancak bir nebze bastırabiliyordu. Çeliğin çeliğe sürtündüğünü, arena kumlarının altında dönen mekanizmaların gıcırtısını, izleyicilerin tribünlerde hâlâ yankılanan gümbürtüsünü duyabiliyordu.

Mia hiçbirini istemiyordu.

Muhafızlar koridorda dolaşıyor, şampiyon hücreleri sırasının önünden geçiyorlardı. Tanrımezarı'nın en şık meskenleri olmadıkları kesindi ama hücreler, sakinlerinin kaderlerine karar verecek döngüden önce onlara kısacık da olsa bir mahremiyet sağlıyordu.

Mia hücresinin kapısındaki kilit mekanizmasının döndüğünü duydu, başını kaldırınca eşikte duran kadın muhafızı gördü.

"Biraz zamanınızı alacağım," dedi. "Sakıncası yoksa."

Muhafız hücreye girdi. Işık loş, muhafızın yüzü kapalıydı ama Mia onu hemen tanımıştı. Gardiyan miğferini çekince uzun kızıl saçları yüzüne döküldü. Kirpikleri pudrasız, dudakları boyasızdı. Siyah, deri bir göğüs zırhı ve etek giymişti; göğsünde Itreya lejyonunun üç güneşini taşıyordu. Bileklerinde kalın siyah bileklikler vardı; gözleri güneşleryanığı gökler kadar maviydi.

Mia kollarını açtı ve yatağa yaklaşmasını işaret etti.

"Merhaba, aşkım."

Leona aralık ve aç dudaklarını Furian'ın ağzına bastırdı. Elleri sırtında dolaşıyor, kaslarının girintilerini ve vadilerini keşfederken belkemiğinden simyevi bir sızı geçiyordu. Ellerini savaşçının uzun saçlarına dolayıp onu yatağa çekti ve ağzının içine inledi. Elleri her yerdeydi; onu okşuyor, onunla adeta oyun oynuyor, dışarıdaki güneşlerışığı kadar sıcak iç çekişleriyle savaşçının tenini yakıyordu.

"Seni istiyorum," diye soludu.

Üstüne çıktı, saçları şampiyonun yüzüne dökülüyordu. Kalçalarını oynatıp ona sürtünürken öpüşü de derinleşti. Ellerini tutup memelerine götürdü, teninin sıcaklığı, parfümünün kokusu, iç çekişlerinin müziği odayı kapladı.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Öpüşleri aşağılara kaydı, elleri kemerine uzanıp kasık kumaşını tek hareketle çıkarıp attı. Yara izleriyle kaplı göğsüne yakıcı öpücüklerden bir iz çizerek, dalgalanan karın kaslarına indi ve diliyle tenindeki teri yalayarak aşağı, daha aşağı kaydı.

"Sen benimsin," diye iç geçirdi.

"Dur," diye fısıldadı Yenilmez.

Leona'nın çenesini tutup yavaşça itti.

"Dur."

Ash aralık ve aç dudaklarını Mia'nın ağzına bastırdı. Elleri sırtında dolaşıyor, düz çizgilerini ve zarif kıvrımlarını keşfederken belkemiğinden simyevi bir sızı geçiyordu. Ellerini kızın uzun saçlarına dolayıp onu yatağa çekti ve ağzının içine inledi. Elleri her yerdeydi; onu okşuyor, onunla adeta oyun oynuyor, dışarıdaki güneşlerışığı kadar sıcak iç çekişleriyle Mia'nın tenini yakıyordu.

"Seni istiyorum," diye soludu.

Üstüne çıktı, saçları Mia'nın yüzüne dökülüyordu. Kalçalarını oynatıp birbirlerine sürtünürken öpüşleri de derinleşti. Ash, Mia'nın ellerini tutup memelerine götürdü; teninin sıcaklığı, terinin kokusu, iç çekişlerinin müziği odayı kapladı.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Öpüşleri aşağılara kaydı, elleri Mia'nın kemerine uzanıp kasık kumaşını tek hareketle çıkarıp attı. Hızla inip kalkan göğsüne yakıcı öpücüklerden bir iz çizerek gergin karın kaslarına indi ve diliyle tenindeki teri yalayarak aşağı, daha aşağı kaydı.

"Seni seviyorum," diye iç geçirdi.

"Durma," diye fısıldadı Mia.

Ash'in saçlarını tuttu ve nazikçe kendine bastırdı.

"Durma."

Leona, bakışlarını perdeleyen şaşkınlık bulutuyla gözlerini kırpıştırarak Furain'a baktı.

"Ne oldu?"

Furian, hücresinde olmayı dileyerek kaliteli çarşafların arasında, yatakta doğruldu. Kadının bakışlarına karşılık vermeden kasık örtüsünü giyip bağladı.

"Köle," dedi Leona. "Sana bir soru sordum."

O zaman yumuşacık bir sesle konuştu Furian, sözleri çelik kadar keskindi.

"Bu bir rüyaydı. Ben de bunu görecek kadar aptaldım."

O zaman gözlerine baktı.

"Bu aşk değil," dedi.

Ve arkasına bile bakmadan odadan çıkıp gitti.

Ash terden sırılsıklam, Mia'nın kollarında yatıyor, kara gözlerine bakıyordu.

"... Sorun ne?"

Mia başını sallamakla yetindi, Ashlinn'e daha sıkı sarıldı. O kasvetli çukurda, daracık saman şiltede dudaklarında birbirlerinin tadıyla yatmaya devam ettiler. Altlarında Ash'in pelerini seriliydi. Etrafları ise taş ve demirle çevriliydi. Bütün dünya onlara karşıydı. Zalim ufukta ölüm sinsi sinsi yaklaşıyordu. Ve o an, o minicik an, hiçbirinin önemi yoktu.

Hem de hiç.

"Rüya gibi," diye fısıldadı Mia. "Ve uyanmak istemiyorum."

O zaman gözlerine baktı.

"Bu aşk," dedi Mia.

Ve uzandı, gözlerini kapayıp Ash'in dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

33. BÖLÜM

BAŞLASIN

Akıl almaz bir ses vardı.

Yaşayan, nefes alan, heyula gibi bir şey Mia'nın üstüne abanmıştı sanki; öylesine gerçekti ki elini uzatsa dokunacaktı. Omuzlarına binen, ayaklarını yere çivileyen bir ağırlık gibi. Titreyen taş duvarlar, sesin havadaki fiziksel varlığı. Yaşadığı onca yılda, Fırtınagözü ve Beyaz Kale'de bile böyle bir şey duymamıştı.

Hücresinde oturmuş, yukarıda çalan ölüm şarkısını, çeliğin çeliğe çarparak yazdığı şiiri, toynakların perküsyonunu, kana susamış kalabalığın korosunu dinliyordu. Müşfik Kedi ve Tutulma, kenarları dalgalanan gölgesinde yüzüyor ve göğsünde şişen korkuyu bitirmeye çalışıyorlardı. Ne kadar çabalasa da artık korku duymaması çok zordu. İblisler ellerinden geleni yapıyordu ama Mia, tepesindeki nefret dolu güneşler gibi hissedebiliyordu korkuyu. Ashlinn'in terinin kokusu tenine sinmiş, kaybedecek ne çok şeyi olduğunu hatırlatıyordu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

"... ÇOK ÜZGÜNÜZ, MIA..."

"... elimizden geleni yapıyoruz ama güneşler..."

"... BİZİ YAKIYOR..."

Mia titremesini durdurmak için ellerini kavuşturdu. Kendine kim olduğunu hatırlattı. Nerede oturduğunu. Ve başaramazsa ne çok şeyi kaybedeceğini.

"Korkunu yenersen," diye fısıldadı, "dünyayı yenersin."

Afsunlu kilit mekanizması döndü ve kapı ardına kadar açıldı. Dimdik ve gururlu Dona Leona, yanında muhafızları ve Itreyalı lejyonerlerle eşikte belirdi. Gümüş renkli parlak tuvaleti yaz yağmuru gibi omuzlarından dökülüyordu. Saç örgülerinin arasına dokunan metalik kurdele alnında bir galip tacı izlenimi yaratıyordu.

"Şampiyonum," dedi.

"Domina," diye yanıtladı Mia.

"Hazır mısın?"

Mia başıyla onayladı. "Siz?"

Leona gözlerini kırpıştırdı. "Neden olmayayım ki?"

"Ölmek üzere olanlar sizin gladyatörleriniz, Domina," dedi Mia. "Belki biraz pişmanlık duyuyorsunuzdur diye düşündüm."

Leona başını kaldırdı; yüzü gururla gerilmişti. "Duyduğum tek pişmanlık, bir hainler sürüsünü bu kadar uzun süre beslemiş olmak. Önümüzdeki sezon her şey farklı olacak, yemin ediyorum. *Magni*'den kazanacağım metelikle birliğimi en iyi gladyatörlerle ve onlardan gerçek tanrılar yaratan bir executus'la dolduracağım."

"Furian'ı Arkades yaratmadı mı? Beni Arkades yarattı."

"Arkades kancığın tekiydi. Şerefsiz itin teki..."

"Arkades size âşıktı, Domina."

Leona'nın dudakları aralandı ama söyleyecek söz bulamadı.

"Herhalde siz de hissetmişsinizdir?" diye üsteledi Mia. "O bir şampiyondu ve *venatus* tarihinin en zengin, en başarılı birliklerinde executus'luk yapmıştı. Kalbinin peşinden gitmese neden sizin peşinize takılıp Kuzgun Yuvası'na gelsin?"

"Arkades bana *ihanet etti*," diye tısladı Leona.

Mia başını iki yana salladı. "Arkades gladyatördü. Kılıç ustasıydı. Furian'la yattığınızı öğrense bile, bütün birliği zehirleyeceğine gerçekten inanıyor musunuz? Hele de size âşıkken ve babanızın istediklerini elde etmesinin size neye mal olacağını bilirken?"

"... Nereden başlasam bilemiyorum," dedi Leona yüzü kızararak. "Öncelikle, sen hangi cüretle böyle bir imada..."

"Kendi hanenize bakın, Leona," dedi Mia. "En yakınınızdaki kişiye bakın ve topallayarak medeniyete dönmek ve babanızın ayaklarına kapanıp af dilemek zorunda kalmanızdan kim kazançlı çıkardı, kendinize bunu sorun. İnsanların önünde onun hakkında kötü sözler sarf ettiğinizde ilk itiraz kimden gelirdi?"

Dona taşa çivilenmiş gibi kalakaldı; alnında küçük bir çizgi belirmişti.

"Sanguila Leona," dedi koridordan bir lejyoner. "Kuzgun idam müsabakasına hazırlanmalı."

Mia efendisine yaklaştı ve sadece ikisinin duyabileceği bir sesle konuştu.

"Kader bana daha nazik, daha az acımasız davransaydı sizin gibi olabilirdim. Annenizin başına gelenleri biliyorum. Nasıl bir çocukluk geçirdiğinizi de. Sizi siz yapan her şeyin bir nedeni var. Gaddar ve cömert. Cesur ve acımasız. Sizi seviyorum ve sizden nefret ediyorum ve bunu sizsiz yapamazdım. Bu döngü bitince her şeyimle size teşekkür edeceğim. Yeterli bulmayacağınızdan eminim. Ama sizin için elimden gelen budur, Leona."

Dona'nın kâğıt kesikleri gibi kısılan gözleri yakıcı bir öfkeyle dolmuştu.

"Bana Domina diyeceksin!"

Tepelerindeki kalabalık kükrüyor, equillai yarışının bittiğini haber veren borazanlar ötüyordu.

"Evet," dedi Mia. "Ama uzun sürmeyecek."

Mia siyah çeliklere bürünmüş, demir parmaklıklı kapının önünde duruyordu. Omuzlarında kartal kanatları, sırtında kırmızı kuştüyünden bir pelerin vardı. Yüzü bir tanrıçanın yüzüyle örtülmüştü; miğferin ön kısmından sadece gözleri görünüyordu.

Ağlarsa kimse göremeyeceği için memnundu.

Sıcak yakıcıydı; izleyiciler güneşler altında kavruluyordu. Son ve görülmeye değer equillai müsabakasının ardından pek çoğu fırsattan istifade gölge ya da soğuk bir içecek peşine düşmüştü. Buna rağmen Mia'yı seyredenlerin sayısı hiç az değildi. On binlercesi tribünlerde ayaklarıyla tempo tutarak asıl oyunun başlamasını bekliyordu.

"Itreyalı yurttaşlar!" Editorii'nin sesi kanlı taşlarda yankılandı. "Size son idam müsabakamızı sunuyoruz."

Kalabalığın tepkisi donuktu; biraz alkış, bir an önce *magni*'nin başlamasını bekleyenlerin yuhalamaları hiç de az değildi. Beş döngü boyunca aralıksız kan döküldükten sonra birkaç namussuzun daha infaza gönderilmesi son derece sıkıcı görünüyordu.

Editorii, "Bunlar sıradan suçlular değil," diye üsteledi. "Korkakların en adisinden, rezillerin en rezilinden, efendilerine ihanet eden kölelerden bahsediyoruz!"

Bu sözler izleyicileri keyfini yerine getirdi; arenanın dört bir yanında yuhalamalar yankılandı.

"Remus Birliği'nin Sanguila'sı Leona'ya bu haklı infaz sebebiyle sürüsünü bize verdiği için teşekkür ediyoruz. Yurttaşlar, işte karşınızda... ölüm mahkûmları!"

Arenanın kuzey ucunda demir parmaklıklı bir kapı açıldı ve kalabalığın yuhalamaları arasında sendeleyerek güneşlerışığına çıkan yedi karaltıyı görünce Mia'nın içi sızladı. Sidonius ve Dalgacı. Kanşakıyan ve Bryn. Felix, Albanus ve Kasap. Tutsaklıkları boyunca iyi muamele görmedikleri belliydi; açlıktan zayıf düşmüşlerdi. Ellerine paslı kılıçlar tutuşturulmuş, üstlerine birkaç parça zırh geçirilmişti. Göğüs ve baldırlarındaki yarım yamalak deri parçaları, kılıç kullanma konusunda azıcık yetenekli biri karşısında bile fayda sağlamazdı.

Sonuçta hepsi o arenaya ölmek için çıkıyordu.

Mia'nın yanındaki muhafız ona jilet keskinliğinde bir gladyus ve göz alıcı bir parlaklık alana kadar cilalanmış uzun, acımasız bir hançer verdi. Mia muhafızın güneşleryanığı gök mavisi gözlerine baktı.

"Sakın korkma," diye fısıldadı Ash. "Hakkıyla saldır."

Mia başını sallayıp gözünü kuma çevirdi. Midesi bulanıyordu. Olacakların dehşeti bütün bedenine yayılmıştı. Tek avuntusu, feda ettiği her şeyin yakında telafisi olacağını düşünmekti; onca ölüm, onca kan, onca acı, Scaeva ve Duomo yere serilince yerini bulmuş olacaktı.

Bu bir zorbalığın sonuydu. Ve amaca giden her yol mubahtı, değil mi?

Son benimki olmadığı sürece?

"Ve şimdi," diye haykırdı editorii. "İnfazcımız! Remus Birliği'nin Şampiyonu, Beyaz Kale'nin galibi, Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı, Tanrımezarı halkı, işte karşınızda... Kuzgun!"

Kalabalık, nihayet uyanan meraklarıyla ayağa kalktı. Kumkurdunu öldüren, Fırtınagözü'nün yurttaşlarını makûs bir talihten kurtaran, İpek Dominyonu'nun bir savaşçısını alt eden kızla ilgili hikâyeleri hepsi duymuştu.

Demir kapı ağır ağır kalktı ve Mia insafsız sıcağa adım atarken gölgesi, Müşfik Kedi ve Tutulma'nın mutsuz tıslamaları eşliğinde küçüldü. Onu kan kırmızısı tüyleri, zifirgece kadar siyah zırhı ve cilalı çelikten dökülmüş güzel ve acımasız yüzüyle gören kalabalıktan bir kükreme yükseldi. Mia'nın üstünde durduğu kum bu işareti bekler gibi dalgalı alevler kusmaya başlayınca izleyiciler coşkuyla haykırdı. Bu ateşt sütunlarını takip ederek arenanın ortasına yürüyen Mia bu ihtişam karşısında sersemlemişti.

Sarı kum kan lekeleriyle kaplıydı. Mezarkemiği duvarlar göz kamaştıran göğe yükseliyordu. Kalabalığı arenadan ayıran yaklaşık altı metre yüksekliğindeki bariyerden soylu hanelerin ve loncaların sembolleri ve Aa'nın teslisini taşıyan flamalar sarkıyordu. Mia bariyerin hemen arkasındaki ayrıcalıklı koltuklarda oturan, kan kırmızı cüppeler ve şatafatlı yüksek şapkalar içindeki bir dizi kilise yöneticisi ve kutsal adamı gördü; yüce kardinalin de aralarında olduğundan emin olunca içini heyecan kapladı. Grubun tam ortasında tuğladan inşa edilmiş bir ev gibi kaskatı oturan Duomo her zamanki gibi kutsal bir adamı döverek öldürüp giysilerini çalan bir hayduta benziyordu. Cüppesi kan kırmızısı, gülümsemesi Mia'nın göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi.

Kilise üyelerinin yanında ilikdoğumluların tribünü ve sanguilaların locaları vardı. Mia, Leonides'i ve irikıyım executus'u Titus'u seçti. Göz alıcı kırmızı tuvaletiyle Magistrae de oradaydı ama Leona ortalıkta yoktu. Mia gözlerini daha yukarıdaki tribünlere ve orada kükreyerek dalgalanan kalabalığa çevirdi.

"Kuzgun!" diye kükrüyorlardı. "KUZGUN!"

Mia konsülün oyuklu sütunların yükseldiği, güneşlere karşı korunaklı locasına baktı. Tanrımezarı Senatosu'nun üyeleri mor biyelerle tamamlanmış beyaz togalarıyla gözleri parlayarak ona bakıyordu. Senato üyelerinin etrafı, ellerinde güneşçeliği kılıçlar parlayan küçük bir Luminatii ordusuyla çevrilmişti. Mia ortada altın kaplamalı ve insanı ürkütecek kadar taca benzeyen bir sandalye gördü. Ama henüz boştu.

Scaeva yoktu.

Borazan sesleri Mia'nın dikkatini yeniden kuma çevirdi. Sidonious ve diğerleri ellerinde paslı kılıçlarla ona yaklaşıyordu. Bu müsabakaların acil şartlarda yapılması beklenmezdi ama Remus'un eski Kartallari hâlâ gladyatördü. Dövülmüş, hırpalanmış ve aç bırakılmış olmalarına rağmen onlar yedi kişi, Mia tek başınaydı. Bir kılıç paslı bile olsa, yeterince hünerli bir elde kemiğe kadar inen bir kesik açabilirdi; zehirli bir dilin yarası ise çok daha derin olurdu.

"Eee," dedi Dalgacı beş, altı metre uzağında durunca. "Baltayı savurmak için sizi mi gönderdiler, Mi Dona? Bence çok yerinde olmuş."

"Yüce Aa aşkına," diye soludu Sidonius. "Kalbini nerede bıraktın, Mia?"

"Onu babamla birlikte gömdüler, Sidonius," dedi Mia.

"Seni kahrolası hain amcık," dedi Kanşakıyan.

Mia yedisine, bir zamanlar dostum dediği yüzlere tek tek baktı. Ağzı zımpara kâğıdı gibi kupkuru, teni ter içindeydi.

Çok yakında hepsine değecek.

"Bu sözü neden hakaret değil, iltifat olarak aldığımı söylerdim," dedi. "Ama monolog için zamanımız olduğundan emin değilim, Şakıyan."

Ağır kılıcını ve keskin hançerini çekip konsül locasını selamladı.

"Haydi, bu işi bitirelim."

Dona Leona borazan sesleri ve kalabalığın gümbürtüsü arasında sanguila locasındaki yerine yürüdü. Magistare'si gülümseyerek onu selamladı ve hanımını Işık Baba'nın yakıcı gözlerinden korumak için şemsiyesini başına tuttu.

Leona etrafındaki koltuklara baktı; Tacitus'u, Trajan, Philippi'yi ve diğer olağan şüphelileri gördü. Birliklerinin parlak renklerini kuşanmış, armalarını taşıyan flamaların önünde, executus'larının ve personellerinin arasında oturuyorlardı. Hemen sol tarafındaki locada, kükreyen altın aslanın altında, gösterişli bir frakıyla, ağzına üzüm atan...

"Baba," diye selamladı.

"Sevgili kızım." Leonides kalabalığın uğultusunu bastırmak için sesini yükselterek, "Seni görmek ne büyük mutluluk," dedi.

"Seni görmek de," dedi Leona başını sallayarak. "İlk ödemem sana ulaşmıştır herhalde?"

"Evet," diye karşılık verdi Leonides. "Minnetle ve itiraf ediyorum, azımsanmayacak bir şaşkınlıkla aldım."

"Sürprizlerle dolu olduğumu göreceksin, baba," diye cevap verdi Leona. "Kuzgunum başını gövdesinden ayırmasaydı Sürgün'ün de buna şahitlik ederdi eminim."

Etraflarındaki sanguila gülümseyerek bir şeyler fısıldadı; zihin defterlerine skoru not ettiklerine hiç şüphe yoktu. Leonides ise gülerek ağzına bir üzüm daha atmakla yetindi.

"İdam müsabakasında bizi varlığında onurlandırmanı beklemiyorduk."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Artık alıştım, hayatım," dedi babası iç geçirerek. "Ama az önce Phillipi'ye de dediğim gibi, ayaklandığı için idam edilecek olan *benim* birliğimin gladyatörleri olsaydı, utancımdan yüzümü gösteremezdim herhalde."

"Sen utanmayı biliyor musun ki, baba?" diye sordu Leona. "Öldüresiye dövdüğün karınla birlikte toprağa gömülmüştür sanıyordum."

Bir anda buz gibi bir hava eserken sanguila huzursuz bakışlarla birbirlerine baktı. Leonides'in yüzü kardı, Magistrae elini zapt etmek istercesine Leona'nın koluna dokundu.

"Çok ileri gidiyorsunuz, Domina," diye fısıldadı. "Ona bu şekilde hakaret etmek akıllıca bir hareket mi?"

Leona, Anthea'ya bakarken Kuzgun'un hücresinde alnında beliren çizgi yeniden ortaya çıktı. Ancak borazan sesleri dikkatini kuma çevirince, göz kamaştıran parlak ışıkta gözlerini kısmak zorunda kaldı. Kuzgun ve hain gladyatörleri birbirlerine zehirli sözcükler haykırıyordu ama Leona çok iyi duyamıyordu.

Hain süprüntülerin işini bitirmesi için şampiyonunu arenaya sürmesinin risk olduğunu biliyordu. Ancak meteliğe o kadar çok ihtiyacı vardı ki işi başka bir sanguila'ya bırakamazdı. Kuzgun, kumda gördüğü en iyi gladyatörlerden biriydi ve hainler dayaktan ve açlıktan bitkin düşmüştü. Aa'nın yardımıyla Kuzgun, Furian'ın yanında *magni*'ye de çıkacak ve Leona'ya şiddetle ihtiyaç duyduğu şan ve meteliği getirecekti.

Kazanmak için kıvrandığı şanı ve meteliği.

Borazanlar bir kez daha çaldı ve karşılaşma başladı; Kuzgun adı kadar süratliydi. Sayıyı hızla eşitlemeli, çoğunluk baskı kuramadan en zayıf Kartalları ortadan kaldırmalıydı. Bu yüzden önce Felix'i gözüne kestirdi, adamın savurduğu hamlenin

altından süzülüp gard alanına girdi. Tutsaklığı adamı perişan etmişti; tepkileri ağırdı ve Mia, birliğinin şampiyonu olmasını sağlayan hızıyla hançerini adamın deri göğüs zırhına ve oradan kalbine saplayıverdi.

Kalabalık ayaklanırken Felix, eli kan fışkıran yaralı göğsünde, yere kapaklandı. Kuzgun görüntüsünü bulanıklaştıran bir hızla atılıp ayağının ucuyla havalandırdığı kumu Dalgacı'nın suratına fırlatıp Bryn'e saldırdı. Vaanlı kız ok ve yayla gerçek bir iblis olabilirdi ama kılıç konusunda dâhi sayılmazdı. Kuzgun Bryn'in hamlesini ağır gladyusuyla savuşturup uyluğunda küçük bir kesik açtı. Bryn sendeleyerek haykırırken Kuzgun arkasından dolaştı ve kılıcını Vaanlı kızın omuzluğundan sırtına sapladı.

Kan. Yaradan oluk oluk kan akıyordu. Kuzgun'un çeliğinin üstünde ışıldıyor, kalabalığın gözlerine yansıyordu. Vaanlı kız kalabalığın alkışları arasında bir kan gölünün içine devrilirken Dalgacı aklını kaçırmış gibi böğürerek Kuzgun'un üstüne atıldı. Paslı bıçağını ıslık çalan korkutucu bir hareketle yukarıdan salladı. Ancak *Şanlıtaze*'nın ambarında açlıkla geçen haftalar dengesini bozmuştu ve toparlanmakta geç kalınca hızlı bir darbe onu dizlerinin üstüne indirdi. Elleri göğsündeydi, avcuna kan birikmişti.

"Hayır!"

Kanşakıyan, Mia'nın üstüne atıldı ve Kuzgun'un kolunda açtığı yüzeysel yara kalabalığı ayağa kaldırdı. Sidonius yandan, Kasap ve Albanus arkadan saldırıya geçerken Mia şok edici bir hızla yana yuvarlanıp tekrar ayağa kalktı. Hançeri bir an parladı, Kasap çığlık atarak kanlar içinde yere yığılınca gözü dönen Kanşakıyan, Kuzgun'un üstüne atladı. Kız kumda yuvarlanırken kadının gözlerine bir avuç kum savurdu. Hızla ayağa kalktı ve Sidonius'un kılıcına kılıcıyla karşılık verdi. Kendisinden çok daha iri adamın gücü karşısında dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu. Ancak tribünlerdekilerin acımayla bakan yüzlerini buruşturmalarına sebep olan bir hareketle dizini Sidonius'un apışarasına geçirerek adamı tiz bir çığlıkla yere serdi. Karşı hamlesi Albanus'un gardını düşürüp kabzasına kadar koltuk altına saplanarak bir kan şelalesinin önünü açtı.

Kanşakıyan gözlerindeki kumdan kurtulur kurtulmaz yeniden saldırıya geçti. Kuzgun arkaya kıvrılınca kadının kılıcı çenesini son anda ıskaladı. Kanşakıyan uzun rastalarını savurarak yeniden üstüne atılarak Kuzgun'un gladyusunu elinden uçurdu. Elinde artık sadece hançeri kalan Kuzgun boştaki eliyle kadının suratını yumruklayarak hamlesinden son anda kurtuldu ve uzun rastalarından birine yapıştı. Dengesini bozduğu kadını geriye, bıçağının üstüne çekti. İzleyicilerden yükselen coşkulu tezahüratlar eşliğinde dizlerinin üstüne indiğinde, Kanşakıyan'ın yırtılan göğüs zırhından karnına kanlar akıyordu. Çok geçmeden kuma yüzükoyun seriliverdi.

Geriye sadece iki büklüm olmuş, hayalarını tutan Sidonius kalmıştı. Kuzgun gözünün yaşına bakmadan adamın üstüne yürüdü, adam onu savuşturmaya çalıştı. Durmadan bağırıyordu ama çok uzak oldukları için Leona sadece birkaç kelimeyi duyabildi.

"... hain..."

"...baba..."

"... *hayır*..."

Ya Kuzgun?

O tek kelime etmedi.

Yana kaçar gibi yaparak Sidonius'un bileğini keserek kılıcının döne döne yere düşmesine neden oldu. Sonra bacaklarına bir tekme yapıştırıp onu dizlerini üstüne indirdi. Ve kalabalık kükrerken uzun saçlarını savurarak arkasından dolaştı ve göğüs zırhının yakasından sapladığı hançerini belkemiğine kadar indirdi. Sidonius'un yüzü acıyla çarpılırken yarasından kan fışkırıyordu. İri adam yere kapaklandı, kum kana boyanırken izleyiciler sevinç çığlıkları atıyordu.

Leona adamın dudaklarının kıpırdadığını gördü.

Belki de bir dua fısıldamıştı, kim bilir?

Ya da onu öldüren kıza bir küfür?

Ve sonra gözleri son kez kapandı.

Leona hiç kıpırdamadan Kuzgun'a baktı. Elindeki kanlı kılıçlara.

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

Çevresindeki sanguila kibarca alkışlıyordu. Tacitus ona baktı, onaylarcasına başını salladı. Leona babasına baktı ama göz göze gelmediler. Leonides kumun üstündeki ufak tefek kıza bakıyordu. Sürgün'ünü alt eden kıza. Yedi gladyatörü kendisi sadece birkaç küçük sıyrık alarak öldüren kıza. Yüzü kararmış, gözleri kısılmıştı.

Executus'u Titus'a döndü. İri adamın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Leona'nın kaşları daha da çatıldı.

"Itreyalı yurttaşlar!" diye seslendi editorii. "Galibiniz!"

Kuzgun yere düşen gladyusunu aldı ve kanlı ucunu önce konsülün boş koltuğuna, sonra göğe kaldırdı. Siyah çelikler içindeydi. Omuzlarında kartal kanatları, sırtında kırmızı tüylü pelerin. O arenanın çevresini dolaşırken, öldürülen gladyatörlerin cesetleri sürüklenerek arenadan çıkarıldı. Yüzü bir tanrıçanın yüzünün arkasına gizlenmişti ve miğferin aralığından sadece gözleri görünüyordu.

Ağlayıp ağlamadığını kimse anlamadı.

34. BÖLÜM

MAGNI

Az kaldı.

Mia idam müsabakasından sonra arenadan çıkarılıp büyük bir bekleme hücresine götürüldüğünde hâlâ kan içindeydi. Yarasına pansuman yapıldı, biraz su verildi ve beklemesi söylendi. Dili damağı kurumuştu ama suyu içmek yerine titreyen ellerindeki kanı yıkamak için kullandı.

Ancak bardak boşaldığında parmakları hâlâ yapış yapıştı.

Bir grup demirrahibinin hızlı adımlarla geçip gidişini, muhafızların gladyatörleri küçük gruplar halinde hücrelere taşımasını izledi. Bazılarını Vali Messala'nın konağından tanımıştı: Tacitus Birliğinin Şampiyonu Vaanlı Ragnar, Phillipi'nin Kılıçlarının Şampiyonu Dünyayiyen. Ama çok geçmeden, önce düzinelerce, sonra yüzlercesi deri ve çeliklere bürünmüş siluetleriyle odayı doldurdu.

Sıcaklık boğucu, duvarlar nemden ıslaktı. Görevliler kova ve kepçelerle durmadan su taşıyor, dövüşçüler kana kana içiyorlardı ama Mia sadece elleri için su istedi. İdam müsabakasından kalan lekeleri çıkarırken ayaklarının dibinde biriken sudaki yansımasına bakmadı.

Ayaklarının altında kana hiç doymayan dev mekanizmanın inlemelerini duyabiliyordu. Kanşakıyan'ı, Bryn'i, Dalgacı'yı ve diğerlerini düşünmemeye çalıştı. Kendi kaderlerini seçmiş, akıbetlerini kanlı harflerle yazmışlardı. Mia'nın onları bir an bile düşünme lüksü yoktu. Onların sınavı artık geride kalmıştı; oysa Mia'nınki önünde onu bekliyordu. Sidonius'un kumda yüzükoyun yatarken fısıldadığı veda sözleri kulağında çınlıyordu.

Gözlerini Mia'nın gözlerine dikmişti.

Sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle fısıldamıştı.

"Bol şans, Mia."

Mia'nın elleri hâlâ yapış yapıştı.

"... yanındayız..."

"... HER ZAMAN YANINDA OLACAĞIZ..."

"Çok iyi dövüştün."

Mia başını kaldırmadı. Karşısında duranın kim olduğuna bakmasına gerek yoktu. Midesindeki bulantı kim olduğunu anlamasına yetiyordu. Şehvet ve açlık, o sızlayan özlem. Gölgesi, demirin mıknatısa çekilmesi gibi onunkine çekilmeye başlamıştı bile. Cevap verirken Mia'nın dudaklarında buruk bir gülümseme vardı.

"Kılıçlarını bile tutamayan, açlıktan ölmek üzere olan yedi mahkûmla dövüştüm."

"Itreya'da ayaklanmanın bedeli budur," dedi Yenilmez.

"Öyle diyorlar."

"Seni izlerken... ne hissedeceğimi bilemedim. Onlar benim de kardeşimdi. Kılıçlarının altında tek tek can verirlerken..." Furian iç geçirdi. "İnanmakta zorlandım. Sanırım bir hile bekledim. Bir oyun ya da bir son dakika tehiri."

"Oyun mu?"

Mia şaşkınlıkla başını salladı.

"Neden herkes her şey kahrolası bir oyunmuş gibi davranıyor?"

Bir muhafız, "Gladyatörler!" diye seslendi. "Dikkat!"

Toplanan savaşçıların gözleri demir parmaklıklı kapıya döndü. Mia dışarıdaki göz alıcı ışıkta üç editorii'nin silüetini seçti. Üçlünün en yaşlısı bir adım öne çıktı ve bakışlarını gladyatörlerin üstünde gezdirdi. Uzun sakalı örgülü, gözlerinin rengi birbirinden farklıydı; biri kahverengi, biri yeşil. Boynuna çizgili bir piton dolanmıştı.

"Itreya birliklerinin gladyatörleri," dedi. "Her biriniz ve efendileriniz sınavlar ve mücadeleler sonunda, *Venatus Magni*'nin kumlarındaki yerinizi hak ettiniz. Itreya tarihinin en büyük gösterisi birazdan başlayacak, sizi hayranlıkla izleyen kalabalığın karşısında Cumhuriyet'in şanı için dövüşecek ve öleceksiniz. Ölenler de adlarını efsaneler arasına yazdıracak. Aranızdan *magni*'nin sonuna kadar ayakta kalmayı başaran kişiye özgürlüğü bizzat Tanrı'nın Eli tarafından bağışlanacak."

"Bu *magni* büyük bir mücadele olacak; her savaşçı maça kumda başlayacak. Her birinize başlangıçtaki bağlılığınızı gösteren renkli bir kol bandı verilecek. Aynı birliğin gladyatörleri bir araya gelecek; ancak maç boyunca bağlılığınızı sürdürme mecburiyetiniz *yok*. Sakın unutmayın, bir kişinin ayakta kalabilmesi için diğerleri ölmeli."

Adam demir sertliğindeki soğuk sözlerinin bir süre havada asılı kalmasını bekledi.

"Bu kapı açılınca," diye devam etti, "hepiniz size ayrılan başlama noktanıza geçin ve büyük editorii'nin talimatını bekleyin. Aa sizi korusun ve kutsasın, Tsana elinizden tutsun."

Mia kılıçlarını kuşanırken hâlâ parmaklarındaki kandan kurtulmaya çalışıyordu. Muhafızlar kırmızı, mavi, altın renkli ve beyaz kol bantlarını dağıtmak için aralarında dolaşırken bile hissedebiliyordu. Korkuyu. Etrafındaki savaşçıların

kalplerinde ve zihinlerinde biriken, taşların arasından sızıp havada asılı kalan korkuyu. Her biri ölümün gözlerinin içine bakıyor ve sadece bir kişinin sağ kalacağını hepsi biliyordu. Aralarında göğsüne vurup kendi kendine mırıldanarak volta atanlar vardı. Kiminin ağzını bıçak açmıyor, korkusuyla sessizce boğuşuyordu. Son borazan çalar çalmaz sadakat diye bir şeyin kalmayacağını bilseler de küçük bir teselli için arkadaşlarına bakanlar da vardı.

Çok az kaldı.

Yanlarına gelen bir muhafız Furian'ın koluna grubunu belirleyen bir kumaş parçası bağladı. Mia'dan ayağa kalkmasını istedi ve onun pazısına da bir şerit bağladı. İkisininki de Mia'nın bir türlü arınamadığı lekeler gibi kıpkırmızıydı.

Borazanlar çalmaya, ayaklarının altındaki zemin gümbürdemeye başladı. Editorii'nin arenada yankılanan sesi, kalabalığın coşkulu haykırışlarında karşılık buldu.

"Itreyalı yurttaşlar! Şerefli administratii! Senatörler ve ilikdoğumlular. Tanrımezarı *Venatus Magni*'sine hoş geldiniz. Size Cumhuriyet'in en iyi birliklerinden, üç güneşin altında dövüşen en kudretli savaşçıları takdim ediyoruz! Burada, gözlerinizin önünde kendilerini Her Şeyi Gören, kudretli Aa'nın onuruna kan ve şana bulayacaklar. Ve işte karşınızda, Trajan'ın Ejderleri!"

Demir parmaklıklı kapı sarsılarak açıldı ve ilk gladyatör grubu yanlarında Itreyalı lejyonerlerle kuma çıktı. Şimdi hücrelerde yaklaşık iki yüz elli gladyatör toplanmıştı; tek tek çağırılamayacak kadar kalabalıktılar. Gladyatörler gruplar halinde arenaya çıkarılıyordu; Tacitus'un Kurtları, Phillipi'nin Kılıçları, Leonides'in Aslanları peş peşe kalabalığın huzuruna çıktılar. Her birlik arenadaki yerini alırken tribünlerdeki bahisçiler favori ve el üstünde tutulan şampiyonları tanıyor ve ses gittikçe artıyordu.

Anonsçu, "Remus'un Kartalları!" diye haykırdı.

"İşte başlıyor," diye fısıldadı Furian.

"Ve bitiyor," diye yanıtladı Mia.

Yenilmez'le birlikte, göz kamaştırıcı ışığa çıktı. Bazı izleyiciler Fırtınagözü Kurtarıcısı'na (*Kuz!Gun!Kuz!Gun!Kuz!Gun!*) tezahürat ederken diğerleri Talia Şampiyonu'nun adını haykırıyordu (*"Yenilmeeeez!"*). İkili diğer kırmızı bantlıların yanında yerlerini alırken editorii'nin sesi duyuldu.

"Itreya yurttaşları, lütfen ayağa kalkın!"

Kalabalık ayağa kalkarken borazanlar çalmaya, Mia'nın teni karıncalanmaya başladı.

"Hain Kralyaratanlar'ın heybetli Cumhuriyetimizi dize getirme kalkışmasının üstünden tam yedi yıl geçti! Muhteşem bir huzur, sağduyu ve refah içinde, adalet ve ışıkla geçen yedi koca yıl!"

Mia'nın nabzı hızlandı, dili damağı kurudu. Ne olacağını biliyordu, *kimin* geldiğini. Dünyasını yıkmasının, babasının darağacının tepesinde akbaba gibi dikilmesinin üstünden yedi yıl geçmişti. Kanla lekelenen sözler, cinayet ve çelikle, merak ve duayla geçen yedi koca yıl. Furian ona baktı, kendi gölgesi dalgalanırken Mia'nınki siyah sürgünleriyle kıvranarak süzülüyor, Senato'ya, Luminatii'ye ve ona doğru...

"Kurtarıcınız! Konsülünüz! Julius Scaeva!"

Sanki midesine bir yumruk inmişti. Onu görmek. Bunca zaman sonra belki körelmiştir diye düşünüyordu. Ama acı, göğsüne saplanan bir bıçak gibi onu sendeletti; gölgesi tepede yanan üç güneşe rağmen dalgalanıp kıvranıyordu.

Uzun boylu, fazla yakışıklıydı; siyah saçlarının arasında artık belli belirsiz gri gölgeler seçiliyordu. Açık mor, uzun bir toga giymişti, alnında altın bir taç vardı. Gülümsediğinde güneşler daha bir parlamıştı sanki, kalabalıktan kulakları sağır eden bir kükreme yükseldi. Yanında en kaliteli ipeklere ve altın mücevherlere boğulmuş siyah saçlı, yeşil gözlü güzel bir kadın vardı. Kadının kucağında altı, yedi yaşlarında bir oğlan vardı. Oğlan annesinin siyah saçlarını, babasının dipsiz gözlerini almıştı. Göğsünde Luminatii Lejyonu'nun arması vardı ama boynunda teslis yoktu.

Scaeva bir kolunu eşinin beline dolayıp üç parmağını Aa'nın işaretiyle öne uzattı. Kalabalık jestini karşılıksız bırakmadı, yüz bin insan ellerini kaldırıp adını haykırdılar. Mia çenesini sıkmaktan dişlerinin sızladığını fark etti. Acıdan nefes alamaz olmuştu. Onun ailesini toprağa gömmüşken kendi ailesinin yanında gülümsediğini görmek...

Bir Luminatii, demir ve güneşçeliği deniziyle sarılmış halde, konsül locasının ön tarafındaki kürsüye yaklaştı.

"Halkım!" Sesi insan denizinin üstünde yankılandı. "Vatandaşlarım! Dostlarım! Bu en kutsal şölende, dünyanın bildiği en büyük Cumhuriyet'te Her Şeyi Gören'in gözleri altında toplandık!"

Konsül sersemletici alkış tufanının yatışmasını bekledi.

"Dostlarım, zor zamanlardan geçiyoruz. Konsül olarak dördüncü döneme talip olduğumu ilan ettiğimde şüpheyle karşılandım. Ancak praetorlarımıza, administratiimize ve hatta soylu denizaşırı senatörlerimizin *evlatlarına* saldırıların sürmesi, beni muhteşem Cumhuriyetimizin karşı karşıya olduğu tehdidin henüz ortadan kalmadığına ikna etti. Ve böyle bir dönemde ne Itreya'yı ne sizi terk ederim."

Kalabalıktan sevgi gösterileri yükselince Scaeva da sesini yükseltti.

"Birliğimizi korumalıyız! Sizin desteğinizle koruyacağız da! Benden, sevgili eşim Liviana'dan, oğlum Lucius'tan..." Tezahüratlar sesini bastırınca beklemek

zorunda kaldı. "... benim ailemden sizinkilere, dostlarım, ihtiyatınız, cesaretiniz ama en çok Tanrı'ya ve bize inancınız için binlerce kez teşekkür ederim."

Mia'nın Scaeva'ya diktiği gözlerinde nefret kaynıyordu. Eli farkında olmadan bileğini saran demirin altındaki mezarkemiği hançere uzanmıştı. Bir zamanlar, Mia'nın dünyasını elinden aldığı döngü, Alinne Corvere'nin Scaeva'nın gırtlağına dayadığı hançere.

Sabır.

Mia parmaklarını hançerden çekti. Ağzında kan tadı vardı.

Sabır.

Kalabalığın hayranlık dolu sevgi gösterileri karşısında Scaeva'nın ağzı kulaklarındaydı; mütevazı ve minnettar adamı oynuyordu. Karısının kollarından aldığı oğlunu omuzlarına oturttu ve üç parmağını bir kez daha öne uzattı. Mia oğlanın eğilip babasının kulağına bir şey fısıldadığını gördü.

Scaeva gülerek, "Oğlum hep çok uzun konuştuğumu söylüyor," deyince kalabalıktan gülüşmeler yükseldi. "Bana burada bir amaç için toplandığımızı hatırlatıyor. Öyleyse, başlayalım mı?"

Kalabalık hep bir ağızdan kükredi.

"Dostlarım, *başlayalım mı* diye sordum."

Tek bir ağızdan, kulakları sağır eden bir tezahürat arşa kadar yükseldi.

"Şimdi sözü, bize duada öncülük etmesi için sevgili yüce kardinalimiz ve dostum Francesco Duomo'ya bırakıyorum."

Bütün gözler arenaya en yakın kısımda oturan Aa ruhban heyetine döndü. Yüce Kardinal Duomo başka bir kürsüde ayakta duruyordu; örtülü bir melanetle parlayan gözlerini konsülden ayırmadan eğildi. Şekerleme gibi tatlı ve kıvamlı sesi önündeki afsunlu boynuz sayesinde arenanın dört bir yanında çınladı.

"Çok teşekkürler, şanlı Konsülüm," dedi iyice eğilerek. "Aa sizi Işık'sız komasın. *Hükümdarlığınız* uzun ve verimli olsun."

Eğilip kardinali selamlayan Scaeva'nın gülüşü acılaştı.

"Sevgili yurttaşlar, lütfen başlarınızı öne eğin," dedi Duomo.

Arenada kimse kıpırdamıyordu; hava ve rüzgâr sessizliğe teslim olmuştu.

"Kudretli Aa, Işığın Babası, her şeyin yaratıcısı, bu en kutsal şölende bize bahşettiğin sevgin, ihtiyatın ve sayısız kutsaman için sana minnettarız. Kalplerimizi her daim gözet ve Cumhuriyetimizin şanı için burada can verenleri kutsa."

"Senin adınla, duacıyız."

Kalabalık tek bir ağızdan karşılık verdi.

"Senin adınla, duacıyız."

Duomo gözlerini parlatan bir gülümsemeyle kollarını iki yana açtı.

"*Magni* başlasın!"

Duomo zifaf gecesinden yeni çıkmış damat edasıyla kardinal ve piskoposlardan oluşan loca arkadaşlarının arasına dönerken kendinden geçen kalabalık ayaklarını yere vurarak kükrüyordu. Mia'nın gözleri yeniden, koltuğuna otururken siyah gözlerini Duomo'dan ayırmayan Scaeva'ya döndü. Bir fare ölüsünün başında fırsat kollayan iki engerek gibi bakıyorlardı birbirlerine. Ama Scaeva'nın oğlu babasının kulağına bir şey söyleyince Konsül neşeli bir kahkaha attı. Karısı eğilip yanağından öptü. Scaeva gözlerini Duomo'dan ayırıp ailesine gülümsedi. Mia bacaklarının titrediğini hissetti.

Bu kadar mutlu olmayı hak etmiyorlardı. Ondan her şeyini koparıp alan Scaeva'nın bir eşe ve çocuğa sahip olması haksızlıktı. Mia'nın dünyasını yerle bir etmişken, dindar ayağına yatması ve sevgiden bahsetmesi de. Mia gladyatörlere baktı; her biri önündeki bir engel, her kılıç ayakbağı, her gırtlak o piçlerin kalplerine uzanan yoldaki bir basamaktı.

"Hissedebiliyorum..." dedi Furian nefesi kesilir gibi. "Nefretini..."

Mia gözlerini kırpıştırarak yanındaki adama baktı. Yenilmez ona korku, dehşet ve acıma karışımıyla bakıyordu. Ayaklarının dibindeki gölgeye baktı.

"Yüce Aa aşkına... sana ne yaptılar?"

"Itreyalı yurttaşlar!" diyen bir ses duyuldu. "Gözünüzü dört açın, bu sizin savaş alanınız!"

Arena boyadan boya bir gümbürtüyle sarsılırken kalabalık sessizliğe büründü. Kırmızı, beyaz, mavi ve altın renkleriyle ayrılan dört gladyatör grubu, yaklaşık altmış kişilik öbekler halinde dikdörtgen arenanın köşelerine yerleştirilmişlerdi. Mia zeminin açıldığını ve kumun arenanın afsunlu karnına döküldüğünü gördü. Seyircilerin tamamı yerin altından yükselen dört büyük şekli daha iyi görebilmek için ayağa kalkmıştı. Demirağacından, on beş metre uzunluğundaki gövdeler, fantastik canavarlar şeklinde oyulmuş pruvalar ve yan taraflarına sıralanmış, ışıldayan düzinelerce kürekle tamamlanmıştı.

Şaşıran bir gladyatör, "Savaş kadırgaları," diye mırıldandı.

"Ama..." dedi bir başkası. "Ama..."

"Gladyatörler, dikkat!" diye haykırdı yüzbaşı, geminin yan tarafından sarkan ip merdivenleri işaret ederek. "Herkes tırmansın. Derhal! Kıpırdayın!"

Mia derhal harekete geçti, Furian hiç sorgulamadan onu takip etti ve peş peşe merdivenden yukarıdaki güverteye tırmandılar. Arkalarından tırmananlar da oldu ama gladyatörlerin büyük kısmı gizleyemedikleri bir şaşkınlıkla yüzbaşıya bakıyordu.

"Gemi mi?" dedi bir diğeri. "Kutsal Aa aşkına, kahrolası kumdayız!"

Yer gök sarsılırken borazanlar çalmaya başladı.

"Yerinizde olsam, emre itaat ederdim," dedi yüzbaşı.

Adam döndü ve ekibinin geri kalanıyla birlikte kumun üstünde hızla koşmaya başladı. Gladyatörlerin bir kısmı kadırgalara tırmanırken diğerleri şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. Mia bir kez daha afsunlu mekanizmanın gümbürtüsünü duydu; zorlanan metalin sesi. Arenanın kenarındaki hücrelerin üstüne demir kepenkler inerken kumun altından bir dizi dairesel ızgara yükseldi. Kalabalık şaşkınlık içinde izlerken ızgaralar titremeye ve son bir metal öksürüğünün ardından havaya su püskürtmeye başladı.

Kalabalık soluğunu tutarak alkışladı; esintiye kapılan su buharı arenanın boğucu sıcağına insaflı bir serinlik getirmişti. Ancak birkaç dakika içinde o soluğunu tutmalar yerini coşkulu sevinç nidalarına bıraktı çünkü daha da tazyikli fışkıran su daha yükseğe sıçrıyor, arenanın zeminine akıyor, gemilerin etrafını sarıyordu. Suyun yüksekliğinin on beş santimi bulması çok sürmedi. Sonra yirmi. Önlenemez bir hızla gladyatörlerin baldırlarına kadar yükseldi.

Biri, "Bu tuzlu su," dedi.

Bir Leonides Aslanı korkulukların üstünden eğilip avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Bu bir deniz savaşı, aptal herifler, tırmansanıza!"

Gladyatörler bu kez emre uyup ip merdivenlere koşarak kadırgalara tırmanmaya başladı. Mia pruvada durmuş, suyun gemilerinin etrafında çağlayarak yükselmesini seyrediyordu. Artık üç metreyi bulmuştu ve gittikçe yükseliyordu; suyun kaldırma kuvveti yüzünden gemileri ahşap platformun üstünde sarsılmaya başlamıştı. Ashlinn'in istihbaratı sayesinde Mia kumda onun neyin beklediğini az çok biliyordu ama tam ortasında olmak...

Bu muazzam güç karşısında hayret ve hayranlıkla başını salladı. Müthiş bir zekâ ve maharet örneğiydi. Kibrin azameti. Itreya Cumhuriyeti, yurttaşlarını okyanusa göndermek yerine okyanusu onlara getirmişti.

Yüce editorii, "Itreyalı yurttaşlar!" diye haykırdı. "Şanlı Cumhuriyetimizin Senatosu ve Demir Loncası gururla sunar: Denizduvarı Savaşı başlıyor!" *

Su artık beş metreyi bulmuştu ve gittikçe derinleşiyordu. Arenanın ortasından üstünde muhtemelen Denizduvarı'nın heybetli kalelerini temsil eden bir taş olan büyük bir kaide yükseldi. Mia mazgallı burçların üstünden yanan, ziftle yüklü

* Cumhuriyet'in ilk yıllarının ünlü muharebesi ve muhtemelen üç güneş altında yaşanmış en büyük deniz savaşı. Denizduvarı Savaşı'na dört devasa donanma katılmıştı: Büyük Birleştirici Francisco I'in komutası altındaki Itreya Donanması ve Vaan tabi devletinden aşar olarak alınan bir donanma, Üçejder Kabilesi'nin Bara'sı Güneşdansçısı'nın komutası altındaki Dweymeri kabile gemileriyle ve denizlerde Itreya hâkimiyetine direnmeye yemin etmiş korsan lordlarının armadasıyla çarpışmıştı.

Tahmin edeceğiniz gibi, direniş en fazla ayyaşlarla dolu bir kerhanede birinci sınıf bir altınşarabı şişesinin dibini bulması kadar sürdü.

mancınıkları görebiliyordu. Aşağıdaki suyun üstünde dönen girdaplara bakarken gemilerinin gövdesinin etrafında dönen düzinelerce karaltı gördü.

Furian korkuluğun üstünden eğilmiş, daha iyi görmek için gözlerini kısarak yılankavi gölgelere bakıyordu.

"Yoksa bunlar?.."

Karaltılardan biri suyun üstüne çıkınca kalabalık hep bir ağızdan kükredi; küt burnu, ölü siyah gözleri ve dizi dizi sivri dişleri görülmeyecek gibi değildi. Yaratık yaklaşık beş metre uzunluğundaki cüssesiyle çatallı devasa kuyruğunu suyun yüzeyinde şöyle bir savurduktan sonra tekrar gözden kayboldu.

"Fırtınaejderleri," dedi Yenilmez.

Mia başını salladı. Karşıda mancınıklar. Etraflarında düşman gemileri. Aşağıda canavarlar.

Etraflarını saran gladyatörlerin göğüs zırhlarındaki ve kalkanlarındaki simgelere baktı ve Furian'la Leonides'in Aslanları'nın arasında olduklarını gördü. Hepsi kapı gibi iri yapılı, Mia'nın göğsündeki demir kadar sert en az bir düzine gladyatör.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Mia. "Ne hoş, değil mi?"

"Dört bir yanımız düşmanla çevrili," diye fısıldadı Furian.

"En azından benim hayatım tutarlı."

"İş yalnızca ikimize kalırsa..."

"Biliyorum."

"Peki, o zamana kadar?" Furian, Mia'nın elinde, arkadaşım dediği insanların kanıyla kaplı kılıçlara baktı. "Birliği korumak ve ona ihanet edenleri yere sermek görevindi. Senin hakkında yanıldığımı düşünmek istiyorum. Şeref ve gladyatör geleneği hakkında bir şeyler öğrendiğini umuyorum. Sana arkamı dönecek kadar güvenmeli miyim?"

Mia gözucuyla baktı. Geminin etrafını saran su her saniye biraz daha yükseliyordu.

"Bu iş sadece bir şekilde bitecek," dedi. "İkimiz de bunu biliyoruz. Ama sana önden yaklaşacağım. En azından bunun için söz verebilirim."

Yenilmez başıyla onaylayarak kılıcının kabzasını daha sıkı tuttu.

"Öyle olsun o zaman. *Sanguii e Gloria.*"

Mia başını iki yana salladı. "Şan senin olabilir, Furian."

Gözlerini konsülün sandalyesine çevirdi.

"Ben sadece kan için buradayım."

Arenanın derinliklerinde, Mercurio el arabasını yüklemeyi yeni bitirmişti, ağır kovayı tepsiye sürüklerken yüzünü buruşturdu. Doğrusu böyle saçmalıklar için fazla yaşlıydı. Kahrolası romatizması yine azmıştı ve son iki döngüdür bu paçavralarlar yerin dibinde dolaşmak zonasına da iyi gelmemişti.

"Bir dahaki sefere muhafız kılığına *ben* gireceğim," diye homurdandı.

Ashlinn gözlerini devirdi.

"Senin muhafız olduğuna kim inanır ki, huysuz ihtiyar?"

Kız antrenin kapısında durmuş, dışarıdaki koridoru izliyordu. Çalıntı zırhı hâlâ üstündeydi; siyah deri göğüszırhı ve etek, başında yüzünü örten, kuştüyüyle süslü miğferi. Mercurio tepelerinde izleyicilerin gürültüsünü duyabiliyordu; *magni*'nin başladığını anlayınca buz kesen karnında kelebekler uçuşmaya başladı.

Taş kadar ifadesiz bir yüzle durmasına rağmen, Järnheim'ın kızının da en az onun kadar kaygılı olduğu her halinden belliydi. Başını kaldırıp arenaya baktı.

"Orada olmalıydım," diye fısıldadı.

"Bu onun için çok önemli," dedi Mercurio.

"Öyle bile olsa, bu plan delilikten başka bir şey değil."

Mercurio iç geçirdi. "Fark ettin mi bilmiyorum, evlat ama Mia Corvere ve delilik, sigara ve duman gibi ayrılmaz bir ikilidir."

Ashlinn güldü. "Ah, evet, fark ettim."

Tanrımezarı piskoposu kapının eşiğinde Ash'in yanında durup koridora baktı.

"Yeri ve zamanı olmadığının farkındayım," diye mırıldandı. "Ama haberin olsun, onu incitirsen, güneşler altında saklanabileceğin, seni bulamayacağım hiçbir yer yok."

Ash kaşını kaldırdı ve adamı tepeden tırnağa süzdü.

"Biliyor musun, aksi bir ihtiyara göre çok şekersin."

"Siktir git," diye homurdandı Mercurio.

"Bana uyar. Tamam mıyız?"

"Evet. Ama senin de fark etmekten büyük keyif aldığın gibi, ben yaşlı bir insanım."

"Yani?"

"Yani kahrolası el arabasını sen iteceksin."

Üstlerindeki taştan yankılanan alkış seslerinin arasında, Ashlinn'in ittiği el arabasının peşinde karanlığın derinliklerine doğru yola çıktılar.

Borazanlar ötüyor, kalabalık yeri göğü inletiyordu. Kadın, erkek, çocuk, herkes ayaktaydı. Beş döngü süren katliam, beş döngülük yakıcı güneş-

lerişığı ve beş döngülük göz kamaştırıcı gösterilerden sonra *Venatus Magni* sonunda başlamıştı.

Leona, Denizduvarı kalesindeki mancınıkların alevli zift varillerini fırlatışını izliyordu. İlk tur sadece uyarı atışlarıydı; variller havada yuvarlandıktan sonra korkunç bir tıslamayla suya gömülüyordu. Ancak ölüm tehdidi gladyatörlerin kaçışması ve anlık emir mücadeleleri başlarken güvertelerde kaosun patlak vermesi için yeterliydi.

Vaanlı Ragnar, altın renkli geminin liderliğini ele geçirmekte gecikmemişti; bir Tacitus Kurdu'nun kısa süreli başkaldırısına, kılıcını boğazından geçirdiği adamı gemiden aşağı atarak son vermesi kalabalığın tezahüratlarıyla karşılandı. En az dört fırtınaejderi adamı çığlıklar eşliğinde lime lime ederken korkuluğun altında kalan su, köpüklü bir kırmızıya boyandı. Ragnar kürekçilere emirler yağdırarak idareyi ele aldı ve gemisini kaleye çevirdi.

Phillipi Birliği'nden Dünyayiyen'in de mavi geminin kontrolünü ele geçirmesi çok sürmedi ve çok geçmeden onun mürettebatı da kaleye doğru kürek çekmeye başladı. Beyaz geminin güvertesinde ise kelimenin tam anlamıyla kaos hâkimdi; Trajan'ın Ejderleri liderlik için diğer üç birliğin gladyatörleriyle çarpışıyordu. Kalabalık, geminin can pazarına dönmesini ve güvertenin tahta zemininin kanla kaplanmasını sevinç gösterileriyle karşıladı.

Leona Kırmızılara bakınca onların gemisinin de yolda olduğunu gördü; Artimedes'in Kandoğanları dümendeydi. Kuzgun ve Furian kılıçlarını çekmiş, kaleye doğru yol alan geminin pruvasında duruyorlardı. Onlara bakarken arkalarında bir düzineden fazla Leonides Aslanı'nın toplandığını da gördü. Leonides'in kaleye ulaşana kadar beklemek istemeyen gladyatörleri Leona'nın zafer umutlarını oracıkta bitirmeyi kafaya koymuştu anlaşılan.

Dona babasına bakınca adamın da gülerek ona baktığını gördü.

"İş iştir," diye fısıldadı Leonides.

"Geliyorlar," diye homurdandı Furian.

"Biliyorum," diye yanıtladı Mia.

"Sakın ben seni öldürmeden öleyim deme."

"Öleceğim yer burası olmayacak."

Aslanlar daha fazla oyalanmadan saldırıya geçtiler, Mia ve Furian karşılık vermek için dönünce çelik çeliğe çarpışma başladı. Bu ani ve kanlı ihanet kalabalığı heyecanlandırmıştı. Mia ve Furian sırtları pruvanın ucundaki gemibaşına dayanana kadar geri çekilmeye mecbur edildiler.

Sayıca azınlıkta olmalarına rağmen, savaşacakları noktayı iyi seçmişlerdi; pruva dardı, Aslanların dar alana sıkışmasını sağlıyor, sayıca üstünlüklerini dezavantaja çeviriyorlardı. Mia üstüne atılan bir Aslan'ın ayaklarındaki gölgeye uzandı ama tepede üç güneş parlarken gölgeyi zapt etmesi mümkün olmadı. Gölgelerden yardım alamadığı için kendi hızıyla, Mercurio, Solis ve daha sonra Arkades'in yanında aldığı eğitim ve elinde herhangi bir kılıçla geçen onca döngü, hafta ve ayda öğrendikleriyle yetinmek zorunda kalacaktı.

Ve tabii bir de Ashlinn'in gladyatörlere verilen suya kattığı baygınlık otuyla.

Onları derin bir uykuya daldıracak kadar büyük bir doz değildi. Ama bir kepçe dolusu su içen herkesin şimdiden etkisini hissetmesi gerektiğini biliyordu ve şu anda onlara saldıran Aslanlar müsabakadan önce hayli susamış görünüyordu. Mia sola kaçar gibi yaptı, Aslan sendeleyince Mia bir küfür savurarak adamın uyluğunda derin bir yarık kesik açtı. Öne atıldı ama Mia tam zamanında yana çekilince darbeleri Aslan'ın kalkanını sıyırarak kılıcının sakar parmaklarının arasından kayıp güverteye düşmesini sağladı.

Su misali hareket eden Furian geniş kalkanıyla Aslanları geri püskürtürken uzun siyah saçları arkasında dalgalanıyordu. Bir kılıç darbesini karşı darbeyle geri püskürttü ve rakibinin kılıcının elinden fırlayıp suya uçmasını sağladı. Mancınıklar ikinci kez ateşlenirken havada süzülen bir alev topu geminin yan tarafına isabet etti. Top kalabalığın gürültüsünü bastıran bir gümbürtüyle infilak ederken çığlıklar içinde güverteye saçılan adamların bir kısmı suya, ejderlerin kırmızı köpüklerin arasında ışıldayan dişlerinin arasına düştü. Dans eden kıvılcımlardan simsiyah bir duman ve yanan yağ ve etin pis kokusu yükseldi. Mia kılcını kaldırıp yeniden saldırıya geçti.

Karşısındaki adam yalpaladı, baygınlıktan sadece minicik bir yudum içmişti ama bu kadarı da Mia'nın üstünlüğü ele geçirmesine yetmişti. Mia'nın kılıcı havada ıslık çalarak gladyatörün nefes borusunda derin bir kesik açarken Furian kısa ve ölümcül bir darbeyle düşmanının işini bitirdi. Dökülen kana ve hissettiği korkuya rağmen, Mia büyük bir haz alıyor, kanı kaynıyor, teni karıncalanıyordu. Güverteye bakınca gölgesinin başına buyruk hareket ettiğini, kanla ıslanan ahşap zeminde pekmez misali Furian'ınkine doğru aktığını fark etti. Dahası, Furian'ınki de onunkine uzanıyordu.

Ayrı düşen âşıklar gibi.

Eksik parçalarını arayan bir yapboz gibi.

Mia başını iki yana salladı. Nefes nefese ve büyük bir açlık içindeydi. Güverte kaosa teslim olmuştu; Aslanlar Mia ve Furian'a saldırınca gladyatörler birbirlerine düşmüş ve kısa süreli ittifak çökmüştü. Birbirine çarpan çeliklerin şangırtısı ve

havada yankılanan acı feryatlarla, yanan ziftli bir varil daha tepelerinde patlayınca güverteye sıvı ateş yağmaya başladı. Aslanlar arkadan sıkışmışlardı, Furian ve Mia pruvanın ucunda canları için mücadele ediyordu. Mia altın geminin kaleye ulaştığını, gladyatörlerin afsunlu mancınıkların kontrolünü ele geçirmek üzere olduğunu fark etti. Beyaz kadırganın neredeyse tamamı alev almıştı, mavi gemi de bir o kadar kötü durumdaydı, kereste çatırtıları eşliğinde kaleye bodoslama bindirirken adamlar çığlık çığlığaydı. Maviler savaş çığlıkları atarak ip merdivenden kaleye ve mazgallı siperlere tırmanırken altınlar onları yolda karşıladı.

Kırmızı kadırga yeni bir ateş variline hedef oldu; bu kez kıç güvertesinin isabet alması dümendeki bütün gladyatörlerin canına mal oldu. Kürekçiler kaleye bir an önce ulaşıp yanan tabutlarından kurtulmak için can havliyle küreklere asıldılar. Ancak başıboş kalan dümen alev aldığı için gemi yana kayınca kürekler kalenin kaidesine bindirdi. Gemi sarsılınca Furian dizlerinin üstüne düştü. Az kalsın Mia da düşüyordu.

"Haydi!" diye haykırarak kılıçlarını kınlarına kaldırdı ve korkuluğa doğru koşmaya başladı. Ellerini öne uzatıp mazgallı siperden sarkan ip merdivene yapıştı ve suyun üstünde tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı. Onu takip eden Furian yanındaki merdivene atlarken kürekçiler ve diğer gladyatörler de peşlerindeydi. Bir Aslan umutsuz bir sıçrayışla Furian'ın altındaki merdivene tutundu ama Yenilmez'in sert çizme darbesiyle çığlık atarak aşağıda köpüren suyu boyladı. Mia, gözleri dumandan yanarak ip merdivenden kale duvarına tırmandı. Yanan yağ ve deşilen bağırsakların kokusu içini kaldırdı.

Yaşanan katliam karşısında iyice coşan kalabalığın tezahüratları dinmek bilmiyordu. Mia terden kurtulmak için gözleri kırpıştırırken Furian'ın da mazgallı siperlere çıktığını arkasına bile bakmadan hissetti. Odasına kavga ettikleri yokgecede olduğu gibi, çekimi kendi gölgesinde hissediyor, içindeki açlık canlı bir varlık gibi şiştikçe şişiyordu.

Ayaklarına baktığında gölgelerin birbirine tamamen dolandığını gördü.

"Cehennem aşkına, neler oluyor?" dedi soluğunu tutarak.

Leonides bir küfür savurarak ayağa fırladı. Duman yüzünden anlamak zordu ama kudretli sanguila'nın müsabakada çok az savaşçısı kalmış gibi görünüyordu. Leona kırmızı ve beyaz kadırgaların batmaya başladığını, kürekçilerin yanarak ölmektense ejderlerle şanslarını denemek için gemilerin yan tarafından atladığını görebiliyordu. Küçük okyanus kırmızıya boyanırken suyun yüzeyi sırt yüzgeçleri, çatallı kuyruklar ve feryatların birbirine karıştığı bir çorbaya dönmüştü.

Leona gözlerini kısmış, Kuzgun'a bakıyordu. İçinden bir ses, bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Bu kızda bir şey vardı... Adını tam koyamadığı bir tuhaflık. Aslanların arasındaki her hareketiyle Leona'nın ona verdiği şampiyon unvanını hak ettiğini ispatlamıştı. Ama dövüşme şeklinde sıradışı bir şey vardı. Kesiyor, yarıyor, yumrukluyor, tekmeliyor...

ama asla saplamıyordu...

Leona ayağa kalktı ve gözlerinin kısarak siyah dumanın arasından, mazgallı siperlerde Furian'ın yanı başında çarpışan Kuzgun'a dikkatle baktı. Yıkıcı bir çifttiler, karşılarına kim çıkarsa yere sererek kalenin arkasına ilerliyorlardı. Ama Leona'nın şüpheleri doğruydu. Hançeriyle darbe indirme fırsatı çıktığında bile, Kuzgun onu sadece rakibinin hamlelerini savuşturmak için kullanıyordu. Daha küçük bıçağını idam müsabakasında kahrolası bir coşkuyla kullanırken, *magni* başladığından beri...

"Sadece gladyusuyla saldırıyor..." diye fısıldadı Leona.

Magistrae efendisine döndü. "Domina?"

Leona içinin ürperdiğini hissetti. Kuzgun'a zırhını, gladyusunu ve siyah Liis çeliği hançeri takdim ettiği döngüyü hatırladı. Güneşlerışığı Kuzgun'un elindeki gümüş bıçağın üstünde parlayınca hiç şüphesi kalmadı.

"... Bu benim ona verdiğim hançer değil."

Ashlinn ve Mercurio arenanın derinliklerinde ıslak kırmızı izin peşinde dolambaçlı koridorlardan ve taş kemerlerin altından geçerek ilerliyorlardı. Askerlerin, temizlikçilerin, görevlilerin yanından geçmişlerdi ama neredeyse gözü olan herkes yukarıdaki *magni*'yi seyrediyordu. Yukarıda kopan kıyametin gürültüsünü, kalabalığın uğultusunu ve patlama seslerini aşağıdan duyabiliyorlardı.

Koridorun sonunda çift kanatlı geniş bir kapı gördüler; başında yukarıdaki can pazarına kulak kesildikleri için başlarını yana eğmiş, sıkkınlıkları her hallerinden belli iki muhafız nöbet tutuyordu. Mercurio'nun yaklaştığını görünce uzun boylu olanı sırtını dikleştirip yaşlı adamı süzdükten sonra gözlerini Ashlinn'e dikti.

"Sizin burada..."

Ashlinn eğilip küçük, beyaz bir cam küreyi taşın üstünden kapıya doğru sektirdi. İkili kadercamı olduğunu anlamadan küre bir anda infilak etti ve koridorun ucu bir gaz bulutuyla kaplandı. Mercurio sese koşan var mı diye bir süre bekledi ama kalabalığın gürültüsü ve yukarıdaki tantana, patlamanın sesini başarıyla bastırmıştı.

Ash ve Mercurio yüzlerine kalın mendiller bağlayıp içeri girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Kapıdaki oymalı levha artık çok net okunabiliyordu.

MORG.

Ellerinde ve dilinde kan vardı.

Hançerlerinde ve gözlerinin içinde de.

Mia mazgallı siperlerin tepesinde, kandan kayganlaşan taşların üstünde savaş veriyordu. Gladyatörler birbirlerini kesip biçiyor, bıçaklıyor, çarpışan çeliklerin çınlaması ve savaş çığlıkları birbirine karışıyordu. Phillipi'nin Şampiyonu Dünyayiyen tepeden tırnağa kana bulanmış, iki elle tutulan gösterişli kazmasını savurarak zırhları ve kalkanları kâğıt gibi ezip geçiyordu. Tacitus Birliği'nden Ragnar da hâlâ ayaktaydı; deli gibi uluyarak yere eğildi ve üstüne koşan bir gladyatörü omzunun üstünden suya fırlattı.

Korkunç bir can pazarıydı, cesetler üst üste yığılıyordu ve başlangıçtaki üç yüze yakın gladyatörden geriye muhtemelen sadece yirmi kişi kalmıştı. Mia hayatı boyunca bu kadar kan döküldüğünü görmemişti. Yanında dövüşen Furian koltuk altlarına kadar kana bulanmıştı.

Gölgeleri artık tamamen iç içe geçmişti; Mia, Müşfik Kedi, Furian ve Tutulma, dördü de ayaklarının altındaki siyahlıkta birleşmişlerdi. Kalabalığın gürültüsü Mia'ya uğultu gibi gelirken hançerlerinin havada kendi bildiklerini okur gibi dans edişini izledi. Dahası, Furian'ı, kalp atışlarını, nefesini ve bütün bunların altında kanın, dumanın ve kandan sarhoş olan kalabalığın kulakları sağır eden uğultusu dışında başka bir şeyi daha duyabiliyordu.

... Furian'ın düşüncelerini değil, ama...

Açlığını. Özlemini. Leona'yla ilgili hüzünlü ve buruk düşüncelerini. Kalbinin her atışıyla yankılanan galip tacını kazanma arzusunu. Mia bu arzuyu bir an öyle gerçek, öyle ayrılmaz bir parçası gibi hissetti ki içinden kılıcını yere atıp onu yenmesine izin vermek geçti. Furian da onu hissediyor gibiydi; konsülün locasına, ödlekler sürüsünün arasında oturan yüce kardinale bakarken çenesi nefretle sıkılmıştı.

"Yüce Aa aşkına..." diye soludu. "O piç kuruları..."

Mia'nın nefesi yanıyor, gözleri terden acıyor, nabzı damarlarını patlatacak gibi atıyordu. Kılıç sallamaktan kolları acıyordu ve uzakta, kalabalığın uğultusunun, alevlerin çatırtısının ve gökyüzünü yakan üç güneşin kükremesinin arasında, belli belirsiz onu duydu.

Karanlığı.

Suyun altında.

Teninin altında.

Şehrinin kemiklerinin mermer kabuğunun altında. Gölgesi Furian'ınkine kenetleniyor, taşın üstüne yayılan kan misali onunkinin içine akıyordu.

"... *mia*..."

"Sen de hissediyor musun?" diye sordu soluk soluğa.

Furian kılıcını bir göğse daha sapladı, elleri kan içindeydi.

"*Seni* hissediyorum," dedi şaşkınlıkla.

Dönerken, eğilip bükülerek düşmanın hamlesinden kaçarken zaman yavaşlamıştı sanki.

"*Bizi* hissediyorum."

"... *MIA, NELER OLUYOR?*.."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Mia.

Bir gladyatörün hamlesinden son anda kaçıp adamın diz kirişini keserek onu yere devirdi. "Kara Ana yardımcım olsun, bilmiyorum..."

Dünyayiyen kazmasını havaya kaldırıp ayaklarını yere vurarak Mia'ya doğru koştu. Mia arkasında Ragnar ve Furian'ın kılıç kılıca birbirlerine kenetlendiğini hissedebiliyordu. Damarlarındaki baygınlığa rağmen, bu adamlar şampiyondu, düzinelerce katliamdan sağ çıkmış, çelik gibi sert savaşçılardı. Ama Mia, Furian'ı hâlâ hissedebiliyordu. Tamamen bütünleşen gölgeleri taşın üstüne kıvrılmış, kanın içinde dans ediyorlardı. Sanki Mia'nın iki çift gözü, iki kalbi, iki zihni olmuş, gücü, iradesi ve hiddeti ikiye katlanmıştı. Dünyayiyen kazmasını ona savurunca Mia, karşı hamlesini yönlendirir gibi, Furian'ın elini elinin üstünde hissetti. Furian Ragnar'a saldırırken Mia'nın tutuşunu kılıcında hissetti. Mia'nın nerede son bulduğu, Yenilmez'in nerede başladığı belli değildi, tek vücut olmuşlardı. Orada, yanan güneşlerin altında, yapboz bir an için bile olsa eksik parçasını bulmuş gibiydi.

Mia'nın gladyusu Dünyayiyen'in dizinin arkasındaki eti yarıp kirişini kemiğine kadar kesti. Furian şimşek hızında bir darbeyle Ragnar'ın kılıcını elinden düşürdü ama Vaanlı, üstüne atladığı Yenilmez'i yere devirdi ve kandan sırılsıklam olmuş zeminde birbirlerine pençeler ve yumruklar atarak boğuşmaya başladılar. Ragnar'ın elleri Furian'ın boğazına sarılırken Mia kendi nefes borusunun sıkıştığını hissetti. Boğulacak gibi olmuştu, bu hissi atlatamadan Dünyayiyen'in kazması kaburgalarına iniverdi. O ve Furian aynı anda feryat ettiler. Hançer Mia'nın elinden kayıp taşın üstünde bir süre sektikten sonra Furian ve Ragnar'ın yanında durdu.

Ragnar Furian'ın boğazını sıktıkça Mia'nın nefesi sıkışıyordu. Dünyayiyen kızı yere çaldı ve kafasına bir yumruk indirerek miğferinin çıkmasına ve gladyusunun uçmasına neden oldu. Mia nefes alamıyor, hiçbir şey göremiyordu, Ragnar Furian'ın boğazını sıktıkça onun nefesi kesiliyordu. Yenilmez elini taşın üstünden uzatıp kalabalığın coşkulu tezahüratları arasında Mia'nın yere düşürdüğü bıçağı buldu. Dünyayiyen yere vurmaya devam ederken Mia'nın gözleri artık güneşlerışığından tamamen kamaşmıştı.

Furian'ın parmakları hançerin üstüne kapandı.

"Furian," dedi Mia nefes alamayarak. "O seni..."

Yenilmez umutsuz bir haykırışla bıçağı çekip Ragnar'ın göğüs zırhıyla omuzluklarının arasındaki boşluğa sapladı.

Kalabalıktan heyecan dolu bir iç çekiş yükseldi.

Furian bir zafer çığlığı attı.

Ve Mia'nın yaylı hançeri kabzasına kadar ete gömüldü.

"Hey."

Sidonius bacağında belli belirsiz bir tekme hissetti. Göbeği sağa sola sallandı ama gladyatör gözünü açmadı, soluğunu tutmaya devam etti.

Hayli kemikli bir ayak onu bir kez daha dürttü.

"Köle dövmeni görebiliyorum, ölü adam. Cesetlerinizi buraya sürükleyen adamların miğferlerinizi çıkarmaya zahmet etmediğine şükredin."

Sidonius gözünü hafifçe aralayınca paçavralar içindeki yaşlı bir adamın üstüne eğildiğini gördü. Açık mavi gözleri, tepesinde bir tutam gri saçı ve dudaklarının arasında yanan bir sigara vardı.

"Sen... Mercurio musun?" diye fısıldadı.

"Hayır, ben yüce kardinalin metresiyim. Kalk bakalım."

Sidonius morgun zemininde doğruldu. Etrafında yüzlerce ceset vardı. Muhafız zırhı giymiş incecik bir kızın Dalgacı'nın "cesedinin" üstüne eğilip omzunu dürttüğünü gördü.

"Sen Ashlinn'sin diye fısıldadı," Sidonius.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi kız ona selam vererek. "Cidden, kalk artık."

Kanşakıyan ayağa kalkmış, kan içindeki miğferini çıkarıyordu. Sidonius yüzünü buruşturarak kendi miğferini çıkardı ve elini ensesine uzatıp göğüs zırhının altındaki delinmiş keseyi çekti. Tavuk kanının ensesinden aşağı aktığını ve orada yapış yapış bir his bırakarak pıhtılaştığını hissedebiliyordu.

"Kova el arabasında," dedi Mercurio. "Yıkanın, giyinin. *Magni* bitmeden buradan gitmeliyiz. Ve bitmesine az kaldı."

Remus Birliğinin Kartalları kanlarını sırayla ve ellerinden geldiğince temizleyip onlara verilen yeni giysileri giydiler. Baygın kapı görevlilerinin zırhları ve geri kalanlar için paçavralar. Sidonius bir muhafızın çelik miğferini ve deri göğüs zırhını üstüne geçirip kalabalığın sevinç çığlıklarıyla sarsılan taş tavana baktı.

"Sizce ne durumdadır?" diye mırıldandı.

Dalgacı omzunu sıvazladı. "Ona güven, kardeşim. Bizi buraya kadar o getirdi."

"Siz de az yardım etmediniz hani," dedi Bryn sırıtarak.

"Evet ama tavuk kanı olması şart mıydı?" dedi Kasap yüzünü buruşturarak. "Leş gibi kokuyor."

Dalgacı omuz silkti. "Bana tiyatroda öğrettikleri buydu."

Mercurio kaşlarını çatarak sigarasını söndürdü.

"Administratii'nin ölü bir gladyatör sürüsünü aramaya çıkmasının düşük bir ihtimal olduğunu biliyorum ama sohbetiniz bittiyse, halletmemiz gereken zorlu bir kaçış var." Yaşlı adam kapıyı işaret etti. "Bu yüzden, sakıncası yoksa..."

Ashlinn, "Kusuruna bakmayın," diye homurdandı. "Hep böyledir."

Sidonius miğferini düzelttikten sonra omuzlarını dikleştirdi. Arkadaşlarının önünden koridora çıktı. Bütün gözler yukarıdaki gösteride olduğu için arenanın iç kısmı neredeyse bomboştu. Ashlinn'in rehberliğinde koridorlarda hızla ilerlediler ve sonunda kilitli ve sürgülü bir hizmetkâr kapısına geldiler.

Ashlinn küçük bir ara sokağa bakan kapıyı açtı. Yerde iki muhafız yatıyordu. Sid ölü mü yoksa uykuda mı olduklarına karar veremedi. Ama biraz ötede duran küçük tüccar arabasını ve sürücü koltuğunda oturan sarışın kızı görmüştü. Kız gülümseyerek onlara bakıyordu.

"Bu, Belle," dedi Mercurio. "Sizi su kemerinden geçirecek. Anakarada sizi Gözyaşıiçen adında bir köle tüccarı bekliyor."

Kanşakıyan, "Köle tüccarı mı?" diye homurdandı.

"Mia'ya bir iyilik borcu var," dedi Ashlinn. "Akla gelebilecek en büyük iyilik. Elinde özgürlüğünüzü satın aldığınızı doğrulayan belgeler var. Dövmelerinizi sildirmek için administratii'de size yardımcı olabilecek isimler de. Şimdi, gidin."

"Mia..." dedi Sid.

"Gidin!"

Bryn ve diğerleri arabaya doluşmuştu bile. Dalgacı, Sidonius'un koluna yapışıp onu arabanın arkasına çekti. Sarışın kız dizginleri şaklatınca araba hareket etti ve arnavutkaldırımlı yolda sarsılarak Tanrımezarı sokaklarına doğru yola çıktılar.

"Güzel atlar," dedi Bryn arabayı çeken hayvanları işaret ederek.

"Siyah aygırın adı Oniks," dedi kız gülümseyerek. "Beyaz kısrak da İnci."

Sidonius kızın yanındaki koltuğa yerleşti ve üniformasının içinde kendinden emin ve yardım etmeye hazır bir hava takınmaya çalıştı. Ama ellerinin titrediğini, dizlerinin güçsüzleştiğini ve yaşananların yükünün içini boşalttığını fark etti. Haftalarca plan yaptıktan, rollerini oynadıktan ve işi bir şekilde kıvırmak için dua ettikten sonra, damarlarında dolaşan adrenalin onu bitap düşürmüştü ve...

"Korkma," dedi kız elini sıkarak. "Her şey yolunda gidecek."

Sidonius kızı süzdü. İri, koyu renk gözleri vardı. Daha çocuk sayılırdı.

"Nereden biliyorsun?" diye homurdandı.

"Çünkü kafanın içinde aksini söyleyen bütün o sesler korkuya ait. Korkuya asla kulak asma."

Kız gülümsedi ve gözlerini yeniden açık yola çevirdi.

"Korku korkağın tekidir."

Dünyayiyen başparmaklarını gözlerine bastırarak kafasını bir kez daha yere çapınca Mia acıyla inledi. Mezarkemiği hançerini bileğindeki banttan çekip şampiyonun çenesinin altından beynine kadar sapladı.

Dünyayiyen boğulur gibi sesler çıkararak yana devrildi. Mia derhal ayağa fırladı ve dişlerini açığa çıkaran bir hırlamayla gladyusunu kaptığı gibi mazgallı siper boyunca koşmaya başladı. Ragnar'ın elleri Furian'ın boynundaydı ve başını kaldırmasıyla Mia'nın onu yere sermesi bir oldu. Ragnar kızın hamlesini savuşturmak için kollarını kaldırdıysa da damarlarındaki baygınlık hâlâ etkisini koruyordu. Mia'nın Liis çeliği hançeri adamın sadece bileğini parçalamakla kalmadı, miğferini yararak altındaki et ve kemiği de deşti. Mia hançerini çekip kurtarırken şampiyonun bedeni etrafa kanlar püskürterek arkaüstü devrildi.

Furian cesedi tekmeleyerek üstünden atıp ayağa fırladı. Mia'nın yaylı hançeri hâlâ elindeydi ve kara gözlerini gözlerine dikmişti. Seyirciler kanşehvetiyle inliyordu. Kuma çıkan yüzlerce kadın ve erkekten geriye sadece ikisi kalmıştı. Kartalların ne konuştuğunu uzaktan duyamasalar da halkın ulumaları ve damarlarında zonklayan kanla, müsabakanın birazdan biteceğini herkes biliyordu. Sona kalan iki gladyatörün aynı birlikten olması bir şeyi değiştirmezdi. Bu iş sadece bir şekilde bitebilirdi.

Biri, "*Bir kişinin ayakta kalabilmesi için diğeri ölmeli!*" diye haykırdı.

Mia ve Furian kan gölünün üstünden birbirlerine bakarken gölgeleri ayaklarının dibinde kıvranıyordu. Biraz önce kusursuz bir siyahlık içinde tek vücut olmuşken şimdi kıvrılıp bükülüyor, öfkeyle birbirlerini tırmalıyorlardı.

"Demek," dedi Furian sahte hançeri Mia'nın ayağının dibine fırlatarak. "Sonuna kadar yalancısın."

Kalabalığın sesi artık uzak bir uğultuydu. Arena solgun ve yarı saydam bir arka plana dönüşmüştü. Mia o korkunç güneşler altında kavrulan Tanrımezarı şehrini etraflarında hissedebiliyordu. Onu yaşayan bir varlık gibi hissediyordu; kemiklerine yerleşmiş öfke ve nefreti de. Tıpkı Büyük Bazilika'da Scaeva'yı öldürmeyi başaramadığı o zifirgece olduğu gibi.

İliklerine kadar hissediyordu.

"Furian..." dedi.

"Şerefe dair *hiçbir şey* öğrenmedin, değil mi? Kahraman olmadığını söyleyip duruyordun. Yardıma ihtiyaçları varsa, kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi, değil mi?"

"Başlarının çaresine baktılar, Furian," diye yanıtladı Mia. "Birbirimize yardım ettik."

"Ama neden?"

"Çünkü onlar benim dostum. Ve ölmeyi hak etmediler."

"Ama ölecekler," dedi Furian öfkeyle. "Hain olarak ölecekler. Galip ilan edilince yapacağım ilk şey, oynadığın oyunu editorii'ye söylemek olacak. Ve sen onca yalanı bir hiç uğruna söylemiş olacaksın."

Yenilmez eğilip kanlı zeminden bir kılıç aldı.

"Ellerini daha fazla kanla yıkayamazsın, Furian," dedi Mia.

"Kendimi Her Şeyi Gören'e veriyorum."

"Furian, hissetmiyor musun? Gölgelerimize bak! Dinle."

Yenilmez, "Hiçbir şey duymuyorum!" diye bağırdı. "Öldürmek üzere olduğum cadı dışında."

"Yapma."

Yenilmez kanlı kılıcını havaya kaldırarak Mia'nın üstüne atıldı. Kalabalığın kükremesi bir anda yeniden canlanırken Mia'nın kafatasının içi kulaklarını sağır eden bir uğultuyla doldu. Zaman durmuştu sanki, Mia Furian'ın kükrercesine ağzını açıp kılıcını havaya kaldırışını saniye saniye izledi.

Onu öldürmek istemiyordu.

Ama ölmek de istemiyordu.

"... mia?.."

Bir ses, *"Bir kişinin ayakta kalabilmesi için diğer herkes ölmeli!"* diye haykırdı.

"... MIA!.."

Ve böylece harekete geçti, nazik dostlarım. Rüzgâr gibi. Gümüş gibi. Gölge gibi. Gırtlağını teğet geçen hamlenin, teninde ıslık çalan çeliğin altından kaydı. Altlarındaki karanlıklar, kanlı taşın üstüne simsiyah bir gölge çizerek nefret, açlık ve hüzne yakın bir şeyle birbirlerine saldırıyordu. Gölgekedi tısladı, gölgekurt uludu, kız, Kılıç, gladyatör hamlesini yaptı ve Yenilmez hızla yana çekilirken kılıcının ucu onu boynundan yakaladı.

Kıpkırmızı bir yağmur. Soluksuz bir şaşkınlık nidası. Mia büyük bir acı duydu ve darbeyi alan kendisiymiş gibi elini gırtlağına bastırdı. Bu kez tavuk kanıyla doldurulmuş keseler yoktu. Hile yoktu. Oyun yoktu. Yenilmez'in kanı tenindeki güneşlerışığı kadar gerçekti.

Furian şaşkınlıktan büyümüş gözleriyle ona baktı. Gırtlağını tutarak sanguila locasına döndü; dominasını arıyordu. Mia hepsini hissetti. Pişmanlık. Hüzün. Müşfik Kedi ve Tutulma'dan taşın üstünden uzanıp son nefesinde Furian'ın korkusunu almalarını diledi.

Ve Yenilmez son bir iç çekişle yere serildi.

Mia'nın omurgasına bir çekiç darbesi inmişti sanki. Damarlarında bir kan hücumu yaşanıyor, teni karıncalanıyordu; bütün sinir uçları alev almıştı. Saçları hayali bir rüzgâra kapılmış gibi uçuşarak dizlerinin üstüne indi; gölgesi altında kargacık burgacık çizgiler çizerek kıvranıyor, Müşfik Kedi, Tutulma ve taşa çizdiği şekillerin arasına karalanmış binlerce farklı biçime bürünüyordu. Mia'nın içindeki açlık doyurulmuş, özlem giderilmiş, boşluk bir anda ve vahşice dolmuştu. Bir kopuş. Bir uyanış. Kırmızı ve siyah bir duygu karmaşası. Başını göğe çevirince, bir an, bir nefeslik an, onu gördü. Uçsuz bucaksız, göz kamaştıran bir mavilik değil, dipsiz bir karanlık. Siyah, eksiksiz ve kusursuz.

Minik yıldızlarla kaplıydı.

Mia başının üstünde, gökyüzünde minicik bir ışık küresinin parladığını gördü. Güneşe benziyordu ama kırmızı, mavi, altın renkli değildi ve öfkeli bir sıcaklıkla yanmıyordu. Küre, hayalet gibi beyazdı ve çevresine solgun bir ışık yayıyor, Mia'nın ayaklarının dibine uzun bir gölgenin vurmasına neden oluyordu.

"ÇOK, TEKE DÜŞTÜ."

"*Kuzgun!Kuzgun!Kuzgun!*"

"VE YİNE OLACAK."

Mia'nın ciğerlerinden uzun, ince ve keskin bir feryat koptu. Gökyüzü çat diye kapandı ve güneşler gözlerine yakıcı gözyaşları doldurdu. Mia kanlı taşın üstünde, dizlerinin üzerinde, bütün seyirciler ayaktaydı, arena "*Kuzgun!Kuzgun!Kuzgun!*" diye çınlıyor, Mia'nın teninde onu da önüne katıp muazzam coşkularına sürükleyen simyevi bir akım dans ediyordu. Ellerinde kan vardı. Dilinde kan vardı.

Furian önünde, taşların üstünde cansız yatıyordu.

Mia'nın başı önüne düştü. Soluğu kesilmişti. Nefesi ciğerlerini yakıyordu. Aynı anda hem dolu hem boştu. Muzaffer. Onca kilometre, onca yıl, onca acı ve başarmıştı.

Kazanmıştı.

Ama bir şey...

... bir şey farklıydı.

Mia ayaklarına bakınca altındaki kanlı taşın üstünde biriken ve şimdi durgun bir su gibi kıpırtısız duran gölgesini gördü.

Dört kişiye yetecek kadar koyuydu artık.

35. BÖLÜM

YOK

Leona, yüreği ağzında, diğerleriyle birlikte haykırıyordu. Furian'ın yere devrilmesini, muzaffer Kuzgun'un savaşçının cesedinin başında dizlerinin üstüne inmesini haz ile elem arası bir duyguyla izlemişti. Başarmıştı. Kazanmıştı. Remus Birliği'ne zafer getirmişti. Leona'nın bütün hayalleri gerçek olmuş, bütün fedakârlıklarının intikamı alınmıştı.

Ama Kuzgun'un *magni* boyunca başka bir hançer kullanmıştı.

Bu da idam müsabakasının...

"Mi Dona, bir kadeh?"

Leona gözlerini kırpıştırarak yanı başında beliren köleye baktı. Gümüş tepside kadehler ve bir şişe en iyi kalite altınşarabı getiren yaşlı bir adam. Sanguila localarında dolaşan, Leona'yı ayakta ama gönülsüz alkışlayan kan efendilerine soğuk içecek servisi yapan bir düzine köleden biriydi. *Magni* zorlu ama muhteşem bir mücadele olmuştu ve en çok kâr edenlerin oyunları ve galibini geleneksel ve hak edilmiş bir içkiyle onurlandırma zamanı gelmişti.

Yaşlı adamın yanağındaki çember damgası taze ve biraz fazla koyu görünüyordu. Mavi gözleri jilet gibi parlıyordu ve onda Leona'yı fena halde rahatsız eden bir şey vardı. Uzattığı kadehe baktı, başını iki yana salladı.

"Hayır," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Gözlerini yeniden arenaya çevirince Kuzgun'un kan gölünün ortasında ayağa kalktığını gördü. Kız kanlı gladyusunu havaya kaldırınca kalabalık kendinden geçti. Aa'nın kilisesinin rahiplerinden sıradan halka, konsülün locasına kadar herkes ayaktaydı. Scaeva da ayaktaydı ve omzundaki oğlu avaz avaz bağırıyordu.

Hiçbiri görememiş miydi?

Hepsi kör müydü?

"Mi Dona?" dedi yaşlı adam bir kez daha.

"Hayır dedim," diye çıkıştı Leona. "Susamadım, git başımdan!"

Adam, "İçmenizi önermiyorum, Dona," dedi ve eline zorla bir kadeh tutuşturdu.

Dona hırladı, bu yaşlı ahmağı küstahlığından dolayı azarlamaya hazırdı. Ama sonra şişenin rekolte yılını gördü. Çocukluğundan hatırladığı, zihnine kazınan bir anı. O şişenin babasının elinde, annesinin çığlıkları arasında kırmızıya boyanmış hali.

"Albari," diye fısıldadı. "Yetmiş dört."

"İyi bir seneydi," dedi yaşlı adam.

"Uzaklaş!" diye çıkıştı Magistrae. "Münasebetsizliğinden yüzünden dayak yemek istemiyorsan!"

Yaşlı adam magistrae'ye döndü ve buz mavisi gözlerini ona dikti. Söylenmesine aldırmadan dolu tepsiyi kadının eline tutuşturup elini tuniğinin içine attı ve çıkardığı pahalı karanfil sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Bilirsiniz," diye mırıldandı, "cehennemde küçük kızları öldürenlere ayrılmış özel bir yer vardır."

Leona'nın kalbi tekledi. Önce Anthea'ya, sonra babasına baktı. Leonides iyi bir rekolteyi asla kaçırmayacak biri olarak, meslektaşlarıyla birlikte Albari yetmiş dört kadehini kaldırırken ışıltılı mavi gözlerini kızından ayırmıyordu. Belki şans eseri olduğunu sanıyordu. Ya da umurunda değildi. Ama kadehinden bir yudum aldıktan sonra esrarengiz bir tebessümle kızına baktı.

Leona yaşlı adamın ona verdiği kadehe baktı. Dibine, üstüne siyah mürekkeple altı kelimenin yazıldığı incecik bir parşömen şeridi yerleştirilmişti.

"*Ne kadar teşekkür etsem azdır.*"

Altında birbirine çatılmış iki kılıcın üstünde kanatları açık bir kuzgun çizimi vardı.

Corvere Hanesi'nin sembolü.

Leona yaşlı adamın gözlerine baktı. Kendi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yaşlı adam bir kibrit kutusu çıkardı, sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekti.

"Onu istiyorsan, Arkades'i Karaköprü'de bulacaksın," dedi. "Güzel boynuna birazcık değer veriyorsan, Kuzgun Yuvası'na dönmezsim. Her şeyini elinden alacaklar. Evini. Birliğini. Servetini. Ve adını geride bırakmak zorunda kalacaksın. Ama şimdi gidersen, canın senin olur. Korkarım sana bırakmaya razı olduğu tek şey buydu."

Yaşlı adam çatık kaşlarının altından Anthea'ya son kez gözucuyla baktıktan sonra ayaklarını sürüyerek sanguila localarının arasından yürüyüp merdivenden indi. Leona bir kez daha babasına baktıktan sonra magistrae'sine döndü. Cenaze ateşinin kokusu burnundaydı. Mia'nın sesi kulağında çınlıyordu.

En yakınındakine bak.

"... Tuvalete gitmeliyim," dedi. "İyi hissetmiyorum."

"Ama, Domina..." dedi Magistrae. "Ödülünüz? Birazdan takdim..."

"... Çok sürmez. Ben dönene kadar burada bekle."

Magistrae'nin kaşları çatıldıysa da saygıyla eğildi. "Fısıltınız emirdir."

Leona başıyla muhafızlarını selamladı, elbisesinin eteklerini toplayıp merdiveni çıkmaya başladı. Duraksadı ve magistrae'sine döndü.

"Ah, bu arada, Anthea?" Başıyla kadının elindeki tepsiyi işaret etti. "Ben yokken kendine bir içki al."

"Hayhay, Domina," dedi kadın kaşlarını çatarak. "... Teşekkür ederim, Domina."

Leona, "Rica ederim" deyip arkasını döndü. "Hak ediyorsun."

Sabır.

Mia ortadaki kaidenin üstünde, etrafındaki taşlar kadar hareketsiz duruyordu. Gökyüzünde usul usul ışıldayan o tek kürenin görüntüsü hafızasına kazınmıştı. Sesi kafasının içinde yankılanıyordu. Tepede yanan üç güneşe rağmen, Furian öldüğünden beri karanlık üstündeki hâkimiyetinin güçlendiğini hissediyordu. Bir şekilde daha derin, daha zengindi sanki, ayaklarının dibindeki gölge dalgalanıyor ve geniş arnavutkaldırımında onlara doğru süzülüyordu...

Scaeva.

Duomo.

"... GELİYORLAR..."

"... her zaman gerçek bir gözlemcisin..."

Mia adamların arenanın geldiklerini görebiliyordu. Etraflarındaki kalabalık, iki adamın önünde yürüyen Luminatii dalgası yaklaştıkça deniz misali ikiye ayrılıyordu. Mia afsunlu mekanizmanın gıcırtısını duydu; ejderlerin yüzdüğü su, arenanın zemininden büyük bir taş kemerin yükselmesiyle çalkalandı. Kemer iki yanından deniz suyu akıtarak yerini aldı ve arenanın kenarından ortadaki kaideye bir köprü oluşturdu. Scaeva omzunda oğluyla kenarda durdu ve hayranlıkla izleyen kalabalığı kutsamak için üç parmağını kaldırdı.

"... oğlanı getiriyor..."

"... EEE? MIA'NIN BABASINI GÖZLERİNİN ÖNÜNDE ÖLDÜRMEKTEN GOCUNMAYAN O DEĞİL Mİ?.."

"... kana ne kadar susamışsın, sevgili kurt eniği dostum..."

"... SEN KENDİNLE ALAY ET, SERSEM. KÜÇÜK LUCIUS'UN HAYATIN ACI GERÇEKLERİNİ ÖĞRENME ZAMANI GELDİ..."

Mia gözlerini Scaeva'nın gösterişli mor togasına ve arkasındaki Duomo'nun kan kırmızısı kardinal cüppesine dikmişti. O izlerken yarın düzine görevli kardinalin asasını elinden aldı, cüppesini çıkardı. Duomo cüppenin altına eski çuvalbezinden

bir elbise giymişti. Yüzüklerini, altın bileklikleri ve nihayet boynundaki kutsal Aa teslisini çıkardı.

Tamamen soyunmuştu.

Cumhuriyet'in en kutsal adamı. Tanrı'nın Eli, tıpkı Işığın Babası'nın o eski kıssada cömert kölesine özgürlüğünü bağışlarkenki kılığı gibi, bir dilenciye indirgenmişti. Birazdan, *magni*'nin şampiyonu da Her Şeyi Gören'in bu dünyadaki sesinin elinden aynı özgürlüğü tadacaktı.

Ancak Luminatii ve bir görevli grubu önden yürüyordu. Onlar taş köprüde ilerlerken aşağıda şişman ve doymuş ejderler cirit atıyordu. Mezarkemiği zırhlar içinde, güneşçeliği kılıçlarında kutsal alev dalgalanan bir bölük asker. Kaleye ulaşınca, Mia'nın etrafını sardılar. Görevliler derhal işe koyulup gladyatörlerin cesetlerini aşağıdaki mazgallı siperlere ve köpüren suya atmaya başladılar. Mia, Furian'ın cesedine son bir kez daha baktı; Yenilmez'in mavi suya yuvarlanmasını izlerken ayaklarının dibindeki siyahlık dalgalandı. Bir Luminatii yüzbaşısı Mia'nın karşısında durdu, kanlı gladyusuna bakıp tek kelime etmeden elini uzattı. Mia gözünü kırpmadan hançerini verdi.

Görevliler kalabalığın tezahüratları ve sevinç gösterileri arasında kanı çabucak yıkadılar, yere düşen silahları sahiplerinin cesetlerinin yanına, suya atıp hızlı adımlarla köprüye döndüler. Mia dört bir yanını tutan Luminatii'yle, yüze karşı bir, tek başına kalmıştı.

"Diz çök, köle," diye emretti yüzbaşı.

Mia söyleneni yaptı, dizini ve yumruklarını taşa dayayıp başını eğdi.

Mezarkemiği hançerini bileğindeki demir bandın arkasına saklamıştı.

Borazanlar öttü. Geçit töreni başladı. En önde, etrafı lejyonerlerle çevrili Duomo vardı; köprüyü geçerken omuzları dik, sakalları diken dikendi ve üç parmağı havadaydı. Hemen arkasından omuzlarında altın galip tacını taşıyan oğluyla kalabalığı selamlayan Scaeva geliyordu. Mia'nın başı önündeydi. Etrafındaki Luminatii yaklaşan kardinale yol vermek için iki yana açılırken kirpiklerinin arasından adama bakıyordu.

Duomo tam karşısında durdu ve nazik bir tebessümle ona baktı. Mia'yı görmeyeli uzun yıllar olmuştu. Mia'nın artık yeni bir yüzü ve yeni izleri vardı. Yine de onu tanımasını bekleyerek adamın gözlerine baktı. Karşısında diz çöken kölenin kim olduğunu anlamasını bekleyerek. Ve yaptığı her şeyi kabullenmesini.

Hiç.

Beni tanımadı bile.

Bir grup Luminatii daha yaklaştı. Scaeva hiç acele etmeden, oğluyla halkı selamlayarak peşlerinden geliyordu. Yavrucuğuyla gittikçe yaklaşırken, Mia midesinde kanat çırpan inatçı kelebeklerin arasında onu hissetti. Artık aşina olduğu bir his.

Açlık.

Arzu.

Eksik bir parçasını arayan yapbozun özlemi.

Çene aşkına.

Gözleri büyüdü, ağzı zımpara kâğıdı gibi kurudu.

Burada darkin olan biri var.

Mia'nın gözleri askerlerde dolaştı ama en ufak bir açlık hissetmedi. Kalbi deli gibi çarparak Duomo'ya baktı ama hayır... imkânsızdı. Onu elinde kutsal teslisle görmüştü; darkin olsaydı Aa'nın kutsal amblemleri Mia gibi onu da iterdi...

Ah, Kara Ana...

... Scaeva mı?

Mia'nın tadı kaçtı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama Büyük Bazilika'ya saldırdığı gece onu da görmüştü. Aa'nın kutsal evinin sıralarında, Işık Baba'nın sadık kullarının ya da kutsal sembollerinin arasında hiç rahatsız görünmüyordu.

Fakat...

Ah, Kara Ana...

Oğlan...

Scaeva'nın oğlu.

Mia oğlana bakınca onun da şaşırmış gibi çatık kaşlarla kendisine baktığını gördü. Siyah saçları, kapkara gözleri vardı; Mia'nınkiler gibi. Ve Mia kalbi her an biraz daha sıkışarak oğlanın yüzünde, yanaklarının çizgilerinde, hatta dudaklarının şeklinde gördü...

"Luminus Invicta, kâfir," dedi Remus kılıcını başının üstüne kaldırarak. "Kardeşine sevgilerini iletirim."

... gördü...

"Sana ait olan zaten sende. İçi boş bir zafer. Kıymetli Cumhuriyetin. Geceleri seni ısıttığından hiç şüphem yok."

Konsül Julius bir morluk kadar karanlık tebessümüyle Mia'ya baktı. "Geceleri beni neyin ısıttığını bilmek ister misin, ufaklık?"

Hayır...

Mia karanlıkta gözlerini kırpıştırdı. Gözleri hücrede dolaştı. "Anne, Jonnen nerede?"

Dona Corvere'nin dudakları biçimsiz sözcükler dillendirdi. Dudakları açılıp kapandı. Tırnaklarını derisine geçirdi, ellerini keçeleşmiş saçlarına daldırdı. Yanaklarından yaşlar süzülürken dişlerini sıkıp gözlerini kapadı. "Gitti," diye soludu. "Babasıyla. Gitti."

Öldü dememişti.

Sadece "gitti."

Babasıyla...

... hayır.

Ah, anne, lütfen olmasın.

"Baba," dedi Scaeva'nın omzundaki oğlan.

"Evet, oğlum," dedi Konsül.

Oğlan simsiyah gözlerini kıstı. Mia'ya bakıyordu.

"Acıktım."

Mia gözlerini taşa çevirdi. Müşfik Kedi ve Tutulma'nın onca çabasına rağmen kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyor, nabzı dörtnala koşuyordu. İnanmak istemeyeceği kadar tiksinç, korkunç, dehşet verici bir düşünceydi ama oğlanın yüzüne bir kez daha bakınca anladı. Annesinin gözleri. Annesinin biçimli dudakları. Altı yıl ve bir ömür önce çocukken oynadığı bebeğin canlanan anıları bir feryatla dudaklarının arasından dökülmeye can atıyordu.

Jonnen.

Ah, küçük tatlı Jonnen.

Kardeşim yaşıyor...

Zihni durmak bilmiyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, teri yanıyordu. Mia yumruklarını sıktı ve karşısında duran Kardinal Duomo kollarını iki yana açıp yüzünü göğe çevirirken parmaklarını taş zemine bastırdı.

Sabır.

"Işığın Babası!" diye seslendi Duomo. "Ateşin, suyun, fırtınanın ve toprağın yaratıcısı. Seni kutsal şölenine tanıklık etmeye çağırıyoruz. Her şeyi gören gözlerinin önünde verilen mücadele ve sınavların hakkıyla, bu köleyi özgür bir kadın ilan ediyor ve ona inayetini bahşetmen için yalvarıyoruz! Ayağa kalk ve adını söyle, evlat, söyle ki galibimizi herkes tanısın!"

Sabır.

Kalabalık, "Kuzgun!" diye kükredi. "KUZGUN!"

İsim duvarlarda yankılandı.

Yankı.

Övgü.

Takdis.

"Kuzgun!Kuz!Gun!Kuz!Gun!Kuz!Gun!"

Kız yavaşça doğruldu ve yanan güneşlerin altında dağ gibi durdu.

"Adım Mia," dedi usulca.

Eli bileğindeki mezarkemiği hançere gitti.

"Mia Corvere."

Duomo'nun gözleri büyüdü. Scaeva'nın alnı kırıştı. Hançer ıslık çalarak Kardinal'in gırtlağında bir kulağından diğerine kadar uzanan bir kesik açtı. Adam arkaya doğru sendeledi. Yarasından kıpkırmızı kan fışkırırken parmakları, kesilen şah damarına gitti. Koyu ve sıcak kan Mia'nın yüzüne ve dudaklarına püskürdü. Mia hızla hareket ederken luminatii de etrafındaki her şey gibi hareketlendi. Kalabalık dehşetle uluyordu. Kardinal taş zemine yığıldı. Luminatii haykırarak kılıçlarını çekti. Ve kız. Kılıç. Gladyatör. Ortadan kaldırılmış bir hanenin kızı, başarısız bir isyancının kızı, Cumhuriyet'in gördüğü en büyük kan sporunun galibi... öne atıldı.

Julius Scaeva'nın üstüne.

Korku adamın yüzünü beyaza kesmiş, siyah gözleri dehşetle büyümüştü. Luminatii Mia'yı durdurmaya çalıştıysa da gölgeler kadar hızlı, jilet kadar keskin, çelik kadar sertti. Scaeva bir feryat koparırken oğlanı omzundan indirdi; çocuğun gözleri korkuyla açıldı. Ve Mia'nın midesi ağzına gelirken, Konsül oğlanı kalkan gibi önüne tuttu, korkakların korkağı, çocuğu Mia'nın üstüne attı.

Mia çığlık atarak elini uzattı, oğlan havada fırıldak gibi dönüyordu. Dünya yavaşlamıştı sanki, güneşler sırtını dövüyor, güneşçeliği alevleri teninin üstünde dalgalanıyordu. Mia oğlanı yakaladı, boştaki koluyla sımsıkı tutup kendine çekti. Parmak uçlarında yükselip bir dansçı gibi döndü. Uzun saçları havada dans ediyor, uzattığı kolu ışıltılı bir kavis çiziyordu.

Kusursuz.

Hançeri kabzasına kadar Scaeva'nın göğsüne saplandı. Gözleri büyüyen Konsül şaşkınlıkla iç geçirdi. Mia'nın yüzü çarpılmıştı, yara izi derisini çekiyor, nefret, asit misali damarlarını yakıyordu. Hançerini yana çekip Konsül'ün kaburgalarını parçalayıp kalbini ortadan ikiye bölerken onca kilometre, onca yıl, onca acı, Mia'nın kol kaslarında birleşip düğümlenmişti sanki. Mezarkemiği hançeri adamın göğsünde bıraktı, yaradan kan fışkırırken kabzasındaki kuzgun, kehribar gözleriyle gülümsüyordu. Göğsüne sımsıkı yapışan oğlanla yine şiir gibi, tablo gibi bir dönüşle arkaya döndü ve mazgallı siperlerin üstünden atladı.

Ve düştü.

Sonraki döngülerde, bundan sonra yaşanan birkaç dakika, Tanrımezarı şehrinin dört bir yanında sayısız taverna sohbetine, akşam yemeği tartışmasına ve bar kavgasına konu olacaktı.

Birkaç nedenle zihninler karışacaktı. Öncelikle, Magistrae, Leonides, Tacitus, Phillipi ve arenanın kenarındaki localarda bulunan diğer bütün sanguila ve executus'ların içtikleri zehirli altınşarabı yüzünden kan kusmaya başlamasının tam bu ana denk gelmesi dikkatleri biraz dağıtacaktı. Orta kaide, arenaya en yakın

koltuklara bile çok uzak olduğundan izleyicilerin çoğunun rahatça görmesi hayli zordu. Son olarak ve en önemlisi, Yüce Kardinal ve Konsül'ün bizzat *magni* şampiyonu tarafından gaddarca öldürülmesi kalabalığı şoke edecekti.

Kimi kızın kucağındaki oğlanla birlikte aç bir fırtınaejderinin ağzına düştüğünü söyleyecekti. Kimi suya çarptığını ama ejderlerden kaçıp okyanusu arenaya boşaltan borulardan firar ettiğini iddia edecekti. Kimileri de –çoğu deli ve ayyaş olarak küçümsenen bir grup– bu ufak tefek kızın biraz önce Cumhuriyet'in en yüksek makamlarındaki iki adamın canını alan deri ve çeliğe bürünmüş bu iblisin pat diye ortadan *yok olduğuna* dair Her Şeyi Gören ve Dört Kızına yemin edecekti. Bir an mazgallı siperlerin uzun gölgesinden suya düşerken, bir sonrakinde tamamen kaybolduğunda ısrar edeceklerdi.

Arena öfke, hoşnutsuzluk ve dehşetin birbirine karıştığı bir galeyana kapılmıştı. Leonides ve Magistrae'nin de aralarında olduğu kan efendileri ya koltuklarına yığılmış ya da taşların üstüne serilmiş, Cumhuriyet'in bütün gladyatör ahırları tek bir darbeyle başsız kalmıştı. Duomo kemiğine kadar ayrılan boynu ve kan kaybından bembeyaz kesilen suratıyla mazgallı siperlerin üstünde yatıyordu. Yüce Kardinal'in yanı başında, kalbinin kıpkırmızı kanına bulanan mor cüppesiyle Cumhuriyet'in kurtarıcısının cansız bedeni yatıyordu.

Kralyaratanları alt eden ve Itreya'yı felaketlerden kurtaran Halkın Senatörü Julius Scaeva öldürülmüştü.

36. BÖLÜM

TANRIMEZARI

Ashlinn Köprüler ve Kemikler Şehri'nin sokaklarında, Konsül'ün göğsüne saplanan hançer gibi ilerliyordu. Arkalarındaki arenadan yükselen panik sesleri, şehrin dört bir yanındaki katedrallerde çalmaya başlayan ölüm çanlarına karışınca kızın yüreği kıpır kıpır oldu.

"Kara Ana aşkına, başardı."

Coşkulu sırıtışını bastırmak için dudağını ısırdı.

"*Başardı.*"

Adımlarını hızlandırarak kanalları ve ilikdoğumlular semtinin dolambaçlı sokaklarını geride bıraktı. Tepede parlayan üç güneşin acımasız sıcağı yüzünden terden sırılsıklam olmuştu. Soluklanmak için durmak isterdi ama nefes almaya zamanı yoktu. Arenadan yükselen kakofoniye bakılırsa Scaeva'nın ölüm haberinin bir orman yangını gibi hızla bütün şehre yayılması an meselesiydi. Kızıl Kilise'nin kıymetli müşterilerinin öldüğünü haber alması ve Kutsal Ölümün Anası'nın çömezlerinin bütün öfkesinin onların başına yağması an meselesiydi.

Mezarlıkta Mercurio'yla, limanda Mia'yla buluşması planlanmıştı. Oradan hiçbir Kılıç'ın ya da Kilise yönetiminden herhangi birinin onları bulamayacağı maviliklere karışacaklardı. İşte ancak o zaman dinlenebilir, ancak o zaman soluklanabilirdi. Mia'nın koynundan bir daha hiç ama hiç çıkmayabilirdi.

Ashlinn Kaburgalar'ın gölgesine gelince, geniş, mermer bir köprüden Kılıç Kolu'na geçti. Hava çanların şarkısıyla ve arkasında bıraktığı şehrin dört bir yanında çınlayan telaşlı haykırışlarla dolmuştu. Gözleri büyümüş bir oğlan yanından koşarak geçerken şapkasını sallayarak tiz bir sesle haykırdı. "Konsül ve Kardinal öldürülmüş!"

Uzakta bir ses, "Katil!" diye bağırdı. "*Katil!*"

Ashlinn Tanrımezarı'nın ölülerinin evlerini çevreleyen çitlere ulaşmıştı. Yüksek bahçe kapılarından süzülüp insan kafataslarıyla süslü bir rölyefin oyulduğu kapıya yöneldi ve mezarlığın rutubetli gölgelerinin arasına inmeye başladı. Kemikler ve kaburgalardan oluşan dolambaçlı tünellerden hızlı ve sessiz bir koşuyla geçip uzun zaman önce unutulmuş bir senatörün mezarına ulaştı. Toz bağlamış bir kemik yığının arasındaki gizli kapıyı açığa çıkaran kolu çekti ve nihayet, Kırmızı Kilise şapelinin koridorlarına adım attı.

Karanlık.

Sessiz.

Sonunda güvendeydi.

Mia'nın geniş yatak odasına koştu, küçük deri bir çanta ve Mia'nın kıymetli mezarkemiği hançerini kaptı. Kabzasındaki kuzgun gözleri loş ışıkta bile parlıyordu. Ash boş yatağa, boş duvarlara ve boş karanlığa şöyle bir baktıktan sonra hızla dönüp koridordan Mercurio'nun ofisine koştu.

"Sen gitmeye..."

Kalbi göğsünde duracak gibi oldu. Mercurio'nun masasının arkasında parmaklarını çenesinin önünde birleştirmiş, ağarmış kıvırcık saçlarıyla bir kadın oturuyordu. Parlayan gözleriyle Ashlinn'i tepeden tırnağa süzerken sevecen bir yaşlı kadına benziyordu. Piskoposun sandalyesinde oturmasına rağmen, mutlu bir şömine başında, dizlerinde torunları ve dizinin dibinde bir çay fincanıyla da tuhaf görünmezdi.

"Muhterem Rahibe Drusilla," diye soludu Ashlinn.

"Ah, hayır, genç Dona Järnheim," dedi yaşlı kadın. "İhanetin Lord Cassius'un ölümüne neden olduğundan beri artık Muhterem Rahibe değilim. Kılıçların Efendisiyim."

Ashlinn etrafına bakındı. Karanlıkta dört karaltı daha vardı. Kızıl Kilise yönetimi onu bekliyordu. Ölüm siyahı bakışları ve kan kırmızısı dudaklarıyla Aalea, zümrüt yeşili tuvaletiyle gözlerini ondan ayırmayan Örümceköldüren. Yaşlı adam gözleri ve genç adam tebessümüyle Fareci. Ve son olarak, kör gözlerini tavana dikmiş olsa da Ash'e baktığı hissini uyandıran Solis.

Ashlinn, Mia'nın mezarkemiği hançerini daha sıkı tuttu.

"... Mercurio nerede?" diye sordu.

"Tanrımezarı Piskoposu, Sükût Dağı'na döndü bile," dedi Solis.

"Biraz direndi," dedi Fareci. "Korkarım canını yakmak zorunda kaldık."

Örümceköldüren ışıltılı siyah gözleriyle Ashlinn'i süzdü. "Aramızda aynı şeyin senin için de söylenmesi için can atanlar var, çocuk."

"Lütfen," dedi Drusilla, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. "Otur."

"Oturmazsam ne olur?" dedi Ashlinn, öfkelenmeye başlayarak. "Beni babamı öldürdüğünüz gibi öldüremezsiniz, yaşlı sürtük. Harita tenime damgalı. Ölürsem ebediyen yok olur."

"Lütfen oturun, Dona Järnheim," dedi bir ses.

Mercurio'nun yatak odasından bir adam çıktı. Ashlinn'in içi buz kesti. Uzun boylu, fazla yakışıklıydı; siyah saçlarının arasında artık belli belirsiz gri gölgeler seçiliyordu. Açık mor, uzun bir toga giymişti, alnında altın bir taç vardı.

"Hayır..." dedi Ashlinn, soluğu kesilir gibi.

"Ölmeni isteseydik çok önce ölürdün," dedi Konsül Scaeva. "Bu yüzden, bizi nahoş önlemlere sığınmak zorunda bırakmadan, lütfen otur."

"Sen öldün," diye fısıldadı Ashlinn. "Öldüğünü gözlerimle gördüm."

"Hayır," dedi Scaeva. "Gerçi benzerliğin olağanüstü olduğunu kabul ediyorum."

Neler olduğunu anlayan Ashlinn'in gözleri büyüdü.

"Dokumacı," diye fısıldadı. "Marielle. Senin yüzünü başkasına verdi."

"Her zaman akıllıydın, Ashlinn," dedi Aaela gülümseyerek.

"Umarım bunca dramayı hoş görürsün," dedi Konsül Scaeva. "Ancak benim kadar çok düşmanı olan bir adam için bu tür dalavereler kaçınılmaz."

Ashlinn zihninde fırtınalar koparak yüzlerine baktı.

Biliyorlardı.

En başından beri biliyorlardı.

Ama neden bize...

... Tabii eğer amaçları...

Eksik parçaları tamamlanan bir yapboz kutusu gibi.

Hepsi yerlerini bulmuştu.

"Kardinal Duomo'nun ölmesini istedin," diye fısıldadı. "Ama onu Kilise'ye öldürtemezdin. Kızıl Vaat'le korunuyordu. Sadece bir Kılıç onu öldürecek kadar iyi olabilirdi... ama Kilise'ye ihanet etmeye razı olacak bir Kılıç olmalıydı. Böylece hem Kilise'nin itibarı zedelenmeyecek hem de düşmanından kurtulacaktın."

"Ve Tanrımezarı'nın hayranlık dolu yurttaşlarının karşısına mucize eseri sağ çıktığımda..."

"... Sana daha da hayran kalacaklar."

"Ve Cumhuriyetimizin karşı karşıya olduğu tehlikenin ortadan kalmadığından *hiç şüpheleri kalmayacak*."

"Böylece konsül olarak dördüncü dönemi garantilemiş olacaksın..."

"Ah, hayır," dedi Scaeva kocaman bir gülümsemeyle. "O taç çoktan satın alındı. Ancak Yüce Kardinal'in bütün başkentin gözünün önünde, hem de Aa'nın en kutsal şöleninde katledilmesi. Siz de benimle tekrarlayın, genç Dona Järnheim. Ebedi. Acil. Güçler."

Ashlinn'in dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

Bu aşağılık herifin egosu yok mu...

Kız çantasını neredeyse aleni bir küçümsemeyle kenara atıp kendisine gösterilen sandalyeye oturdu, ayaklarını Drusilla'nın burnuna sokar gibi Mercurio'nun masasına uzattı. Yaşlı kadın dik dik baktı ama Mia'nın mezarkemiği hançeri hâlâ Ash'in elindeydi; parmaklarını kabzaya vuruyordu.

"Her şeyi öngördün demek?" dedi Konsül'e.

"Yeterince şeyi öngördüm."

"Mia'nın oğlunu çaldığı kısım dışında?"

Scaeva'nın dudaklarındaki gülümseme yavaş yavaş silindi.

"O... talihsizlikti," dedi Konsül çenesinde bir kas seğirirken. "Oğlanın kopyalanmış ikizime eşlik etmesine izin verilmemeliydi. Eşim... çocuk sahibi olamıyor, anlarsın ya. Bu yüzden biraz fazla yüz verebiliyor." Scaeva'nın dudaklarında yeniden bir gülümseme belirdi. Küçük ve ölümcül. "Ama önemli değil. Biricik öğretmeni elimde. Şimdi biricik aşkı da elime geçti. Ne kadar soğukkanlı olsa da kendi kızımın bile kardeşine zarar vereceğini hiç sanmıyorum."

Yer Ashlinn'in ayaklarının altından kaydı.

"... Kızın mı?"

Ashlinn arkasında bir kıpırtı hissetti. Hızla dönünce, koyu renkli kadife bir yelek giymiş, mavi gözlü, zayıf ve solgun bir oğlanın kapının eşiğinde durduğunu

gördü. Her zamanki gibi sessizdi ama elindeki bıçak güneşlerışığını altıya parçaya bölecek kadar keskin görünüyordu. Ash'in onu son gördüğünde, hem de kendi ihaneti yüzünden, oğlan Luminatii zincirleriyle bağlanmıştı. Ash oğlanın kin güdecek biri olduğuna bahse girerdi.

"Her şey yolunda mı, Suskun?" diye sordu.

Oğlanın arkasında ona dik dik bakan asık suratlı başka karaltılar gördü. Kılıç olduklarına hiç şüphesi yoktu.

"Gitme zamanı, Ashlinn," dedi Drusilla.

"Ah, hayır," dedi Ashlinn miyavlar gibi. "Biraz daha kalıp konsülün böbürlenmesini dinleyemez miyim? Bu otuz bircinin her şeyi nasıl akıl ettiğini anlatmasından *büyük* keyif alıyorum."

"Yoksa bir itirazınız mı var, Dona Järnheim?" dedi Scaeva gülerek.

"Korkarım, olmak zorunda, Konsül Scaeva," dedi Ashlinn gülerek. "Çünkü her şeyi akıl eden bir insan, ben yere bırakmadan önce çantama bakmayı da düşünürdü. Ve kendi sesine bu kadar hayran olmayan bir insan, içindeki mezartaşı bombasının fünyesinin sesini duyardı."

Drusilla'nın gözleri büyüdü. Çanta kulakları sağır eden bir gümbürtüyle patlarken Ashlinn kendini yana attı. Solis odanın karşı tarafına uçup duvara çarptı. Kilise heyeti simyevi bir ateş topunun içinde kalmıştı. Yeleği alev alan Suskun odanın kapısından dışarı uçmuştu, diğer Kılıçlar saman gibi etrafa saçılmışlardı.

Ashlinn, kulakları kanayarak, giysilerinden dumanlar tüterek ve patlamanın etkisiyle başı dönerek ayağa kalktı. Elinde Mia'nın mezarkemiği hançeri, peşinden en az üç Kılıç'la mezarlığa koştu. Dolambaçlı labirentin içinde hızla ilerleyerek üst katlara ulaştı ve sonunda kendini mezarlığa attı. Rıhtıma ulaşmalı ve orada...

Hançer uyluğunun arkasına saplanıp kemiğine ulaştı. Ash çığlık atarak sendelerken yere kapaklandı ve taşlar avuçlarını ve dizlerini soydu. Dişlerini sıkarak yan döndü ve hançeri bacağından çıkardı. Sendeleyerek ayağa kalkarken dört Kılıç'ın ona koştuğunu gördü. Sessiz ve ciddi, siyah gözleri çakmaktaşı kadar sert. Hepsi ve her biri katildi. Her biri boğmak üzere oldukları kişiye zerre acımayan fırtınalardı.

Ashlinn, Mia'nın mezarkemiği hançerini havaya kaldırdı.

Alaycı bir tebessümle katillere baktı.

"Beni sağ götürmeniz gerektiğini tahmin ediyorum," dedi sırıtarak. "Şimdiden kusura bakmayın."

"Evet," dedi Kılıçlara liderlik eden kadın. "Sen de kusura bakma."

Ashlinn gözlerini kırpıştırdı. Görüşü bulanıklaşıyor, dünyası dönüyordu. Titreyen parmaklarındaki ve yaralı bacağındaki kana ve ona saplanan hançere bakınca çeliğin renk değiştirdiğini nihayet fark etti.

Zehir.

"Sanırım bunu tahmin etmeliydim," diye mırıldandı.

İçini karanlık ve boş bir soğuk kapladı. Kan içindeki derisinde tüyleri diken diken olmuştu. Tepede güneşler yanıyordu ama kabristanda gölgeler neredeyse simsiyahtı. Kılıçların arkasında, iki elinde ancak mezarkemiğinden olabilecek kılıçlar tutan pelerinli ve kukuletalı bir karaltı belirmişti. En yakınındaki katilin üstüne atlayıp başını omuzlarından ayırdı. Diğer Kılıçlar sinekler kadar hızlı, arkalarına dönüp çeliklerini havaya kaldırdılar ama karaltı şimşek hızıyla hareket ederek mezarkemiği kılıcını bir, iki, üç kez peş peşe indirdi. Ve Ashlinn göz açıp kapayana kadar Kılıçların dördü de yerdeki büyük taşların üstüne serilmişti.

"Çene aşkına," diye fısıldadı.

Karşısındaki bir insan değildi. Orası kesindi. Ah, o pelerinin altındaki siluet, geniş omuzlu, uzun boylu bir erkeğinkine benziyordu, evet. Ama elleri... Cehennem ve kan aşkına, kılıçlarının kabzalarına sarılan elleri simsiyahtı. Yarı şeffaf ve kapkaranlık parmaklar kılıçların kabzalarına yılan misali dolanmıştı. Ashlinn karaltının yüzünü göremiyordu ama kukuletasının altında siyah sürgünler kıvranıyor, başlığını aşağı çekiyorlardı. Safışığa ve gökyüzünde üç güneşin parlamasına rağmen, nefesi dudaklarının önünde beyaz bir bulut gibi asılı duruyordu. Ash bütün vücudunun ürperdiğini hissetti.

"... Kimsin sen?"

Karaltı kukuletasını indirdi. Solgun bir ten. Canlı varlıklar gibi kıvrılıp bükülen rastalar. Simsiyah ve bomboş gözler. Ancak damarlarında dolaşan zehre ve dünyası gittikçe kararmasına rağmen, Ashlinn bu yüzü nerede olsa tanırdı.

"MERHABA, ASHLINN," dedi.

"Cehennem ve kan aşkına," dedi Ash, soluğunu tutarak.

Karanlık her an biraz daha yaklaşıyordu.

"... Tric?"

SON DEYİŞ

Hayır.

Bu kelimeyi söylediğini, odada yanında oturur gibi duyabiliyorum. Sanki ayağının dibindeki gölgeye kıvrılmışım, kaşlarını çatıp ağzında bir küfürle elindeki kitaba eğildiğini görüyorum. Okunacak başka sayfa kalmadığını sindirmeye çalışıyorsun. Duyuyorum. Görüyorum.

Hayır, *diyorsun bir kez daha.*

Mia ve Jonnen'a ne oldu? Ya Scaeva'ya? Mercurio, Ashlinn ve Tric'e? Ya darkin'liğin sırları? Ayın Tacı? Arkasında harabeler bırakacağına söz vermiştim. Bir köprüler ve kemikler şehrini içine alan sularda solgun bir ışık dans ediyordu. Cevaplanmamış bunca soru varken kitap bitti mi yani?

Hayır, *diyorsun. Böyle* bitemez.

Korkma, küçük ölümlü. Şarkı henüz söylenmedi. Bu sadece kreşendo öncesi sessizlik. Bu sadece üç hikâyenin ikincisi.

Doğum. Ve hayat. Ve ölüm.

O yüzden, sabır nazik dostlarım.

Sabır.

Gözlerinizi kapayın.

Elimi tutun.

Ve benimle yürüyün.

K
burada dizsti

